

Giới thiệu Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ

Được biết đến là một tác phẩm hay mang tên Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ của tác giả Qua Từ. Đây là một thể loại truyện teen hay với đề tài mới lạ và độc đáo- cốt truyện xoay quanh nhân vật nam phụ.

Kết thúc của truyện "cổ tích ngôn tình hiện đại", bình thường đều là nữ chính và nam chính happy ending.

Về phần nam phụ bia đỡ đạn, ai sẽ để ý đến bọn họ vui hay buồn?

Nhưng là, đột nhiên có một ngày như vậy,

Nhóm nam phụ hắc hóa, tạo phản, không muốn lại làm đá kê chân cho cái gọi là 'chân ái' của nam nữ chính.

Oh my god! Kịch tình phải như thế nào, mới có thể thuận lợi tiếp tục kéo dài đây?

Nam nữ chính đều sắp bị nhóm nam phụ đùa hòng rồi!!!

Được rồi, thật ra đây là một văn YY khoác áo 'cứu vớt'.

Bóp chết tâm tư tà ác mới nhen nhóm của nhóm nam phụ, giúp nam nữ chính có thể nhanh chóng vui vẻ sinh hoạt cùng nhau.

Đây là trách nhiệm của mỗi một người tham dự chấp hành 'Kế hoạch cứu vớt nam phụ'.

Về phần phương thức mỗi người sử dụng? Ha~ đó là không đáng giá nhắc tới -- Mặc kệ mèo đen hay mèo trắng, có thể bắt được chuột đó chính là mèo tốt.

Mời bạn thưởng thức truyện online vô cùng thú vị này.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Vừa mới bước vào công ty, trợ lý đặc biệt của Ôn Như Thị liền tiến lên đón, đặt một phần văn kiện màu lam vào trong tay cô.

"Chị Như, lần này là án lệ đặc biệt, đã có hai người chấp hành bị thất bại."

Tiểu trợ lý nhắm mắt theo đuôi sau lưng cô, Ôn Như Thị hơi nhíu mày, một câu cũng không nói, đôi giày cao gót tám phân đi thẳng về phía thang máy chuyên dụng của chính mình...

Trộn một tầng là không gian tư nhân, phân nửa tường là thủy tinh chống đạn, đứng ở đây, có thể nhìn thấy toàn bộ. Ôn Như Thị thích loại cảm giác này, từ trên cao nhìn xuống, mệnh mông tự do...

Ngồi ở trên ghế xoay thoải mái xoay một vòng, Ôn Như Thị thế này mới mở tài liệu trong tay ra, nhìn đọc lướt qua một lần.

Thẩm Văn Hân, Kim Phụng Hoàng bay ra từ vùng núi nghèo, lấy thành tích xuất sắc nổi trội đứng thứ 2 toàn tỉnh, điểm số vượt qua điểm chuẩn của trường đại học trọng điểm.

Nhưng anh ta lại ngoài dự đoán của tất cả mọi người, xé giấy báo trúng tuyển, một mình xách hành lý đi nhập ngũ, cả nhà từ trên xuống dưới không một ai biết chuyện này.

Thẳng đến khi khoản tiền trợ cấp đầu tiên của Thẩm Văn Hân, từ bưu điện kí gửi đến nhà thôn trưởng, nhờ thôn trưởng mang đến nhà, ba Thẩm mẹ Trầm mới biết đứa con trai xấu xa đó vì không để cả nhà khắp nơi vay tiền cùng anh ta đọc sách, đã tiền trăm hậu tẩu chạy mất.

Từ điểm này có thể thấy được, Thẩm Văn Hân là một người đàn ông rất quật cường. Anh ta đã nhận thức việc gì, cho dù người khác có tận tình khuyên nhủ nói đến rách miệng cũng không nghe vào.

Có điều, dựa theo gia cảnh hiện giờ của anh ta mà nói, nuôi một đứa nhỏ đến nơi khác đi học, đúng là sẽ kéo sụp gia đình vốn nghèo rớt mùng tơi đó.

Ôn Như Thị như có đăm chiêu gõ gõ xuống lý lịch sơ lược trong tay.

Lúc này tiểu trợ lý vừa kéo đẩy cửa tiến vào, đặt một cốc cafe không thêm đường chỉ thêm sữa lên bàn trước mặt cô.

"Người thất bại, là số mấy với số mấy?" Cô cầm chiếc muỗng nhỏ bên trên chiếc đĩa lên, nhẹ nhàng vẽ một vòng giữa chất lỏng màu nâu đen.

"Người đầu tiên tiếp nhận chính là số 75, người thứ hai là số 6."

"Số sáu?" Ôn Ly khó được nhượng mảy, chọn lựa người chấp hành là cực kỳ khắc nghiệt, tính đến trước mắt, toàn bộ công ty chỉ có 100 người chấp hành chính thức treo biển hành nghề. Đánh số thứ tự đến 100, số càng nhỏ, năng lực càng mạnh.

Cứ cách nửa năm, giám thị ngành sẽ sắp xếp lại bài danh một lần, chỉ có mười người đứng đầu mới có thể ở khu vực mười tầng cao nhất, có được không gian văn phòng độc lập rộng lớn như của Ôn Như Thị.

Đồng dạng, người ở vị trí càng cao, trách nhiệm lại càng lớn. Bình thường án lệ phòng hậu cần đưa đến, đều là từ vị trí tầng thấp nhất bắt đầu, nếu thất bại, như vậy án lệ sẽ được đưa trực tiếp lên tầng cao nhất, từ trợ lý của mười người chấp hành cao nhất sàng lọc tiếp nhận.

Rất rõ ràng, người chấp hành số 6 tiếp nhận án lệ của Thẩm Văn Hân cũng đã gặp phải tám sát.

"Không phải thân thủ của số 6 rất tốt sao, lần này làm sao có thể thất thủ?" Nói đến số 6 này, cũng chính là một dị số của mười tầng. Anh ta là một người đàn ông không hơn không kém, trong kế hoạch cứu vớt nam phụ, vừa không làm căng, cũng không chơi trò mập mờ, hoàn toàn chính là một người quán triệt hành vi thô bạo. Anh ta trực tiếp giết người!

Không sai, anh ta có thể lợi đến tầng thứ 6 của đỉnh, hoàn toàn chính là dựa vào một đường giết đi ra. Giết chết nam phụ, cũng theo đó, giúp bọn họ thoát khỏi vực sâu thống khổ, chính là tôn chỉ thi hành của anh ta.

Như vậy vẫn có thể trợ giúp nam nữ chính tương thân tương ái đến cuối cùng, thỏa mãn cân bằng kịch tính mà đại kết cục cần.

Tuy rằng phương thức như vậy có chút hơi quá mức thô bạo, nhưng là thắng ở hữu dụng, nếu có thể để nhóm nam phụ đi lệch quỹ đạo sớm ngày giải thoát, cũng vẫn có thể xem là một loại thủ đoạn hợp pháp.

Dù sao, ở trong kế hoạch cứu vớt nam phụ, cần nhóm người chấp hành cứu vớt, chủ yếu là ở chỗ hành vi điên cuồng của bọn họ tạo thành hậu quả nghiêm trọng, càng sâu hơn là trình tự tâm lý biến hóa -- chuyện này quá khó khăn.

Có thể thay đổi là tốt nhất, nếu không thể, công ty không bắt buộc.

Vì thế, ở phương diện này đặc biệt đưa ra văn bản quy định rõ ràng, chỉ cần có thể đạt được mục đích, vô luận mọi người sử dụng phương pháp gì, nội bộ tầng trên đều sẽ không ngang ngược can thiệp.

"Đúng, theo số liệu chảy về biểu hiện, trong một lần ám sát gần nhất, số 6 chết dưới tay Thẩm Văn Hân, nguyên nhân cụ thể hẳn không chịu lộ ra, phỏng chừng không phải khinh địch, chính là tài nghệ thật sự không bằng người." Tiểu trợ lý rất có nhãn lực trực tiếp nói ra đáp án Ôn Như Thị nghĩ, lát sau, dừng một chút lại nói: "Bởi vì hai thời điểm tốt nhất đều bị số 75 và số 6 dùng hết, cho số 2 và số 5 đều không muốn tiếp nhận án lệ này." Mà những thành viên khác thấp hơn số 6 thì không thể tiếp nhận án lệ người chấp hành đẳng cấp cao không hoàn thành.

"Cho nên, cô liền giúp tôi nhận về? Cô thật đúng là thích tạo phiền toái cho tôi đấy." Ôn Như Thị bĩu môi liếc xéo tiểu trợ lý đang kính cẩn lễ phép đứng trước bàn.

"Ngài là tốt nhất, tôi tin tưởng, nếu ngài cũng thất bại, như vậy trong công ty không ai có thể hoàn thành công tác này nữa." Tiểu trợ lý đứng thẳng người, nịnh bợ nói.

Ôn Như Thị bật cười, tuy rằng đây chỉ là câu vuốt mông ngựa, thế nhưng nghe vẫn thấy sáng khoái, bởi vì, đây cũng là sự thật."

Cô là người chấp hành tốt nhất, từ khi chính thức treo biển hành nghề đến nay, chưa từng thất bại!

Cô được số cao nhất.

Cách nửa năm, tất cả số thứ tự của người chấp hành trong công ty đều bị luân chuyển, chỉ có số một chưa từng thay đổi, vẫn luôn là cô, Ôn Như Thị.

"Được rồi, đưa khám quyết cho tôi." Ôn Như Thị sáng khoái đứng lên, tay khẽ vuốt.

"Tư liệu kỹ càng đều đã đưa hết vào trong đó." Tiểu trợ lý vội vàng trả lời, tiến lên một bước, đặt khám quyết đã sớm chuẩn bị tốt vào trong lòng bàn tay cô.

Ngọc quyết ôn nhuận vừa rơi vào trong tay Ôn Như Thị, nhanh chóng biến thành một chiếc vòng ngọc tinh xảo, tự động quán lên cổ tay cô.

Cô khẽ vuốt cổ tay, cười nhẹ: "Người có thể đi ra ngoài, cơm trưa giúp tôi đặt một phần của sốt hoa sen." Nhiệm vụ trong mười năm cũng chỉ là nửa giờ trong hiện thực, cô tin tưởng, sau khi tỉnh lại, vừa khéo đến giờ dùng cơm.

Cách giữa trưa còn có ba giờ, cô có thể đem 60 thời gian còn lại, đều đặt trên tấn công chiếm đóng Thẩm Văn Hân. Đối với nam phụ mục tiêu không suy diễn dựa theo phương hướng kịch bản, Ôn Như Thị vẫn luôn là một người đi săn phi thường có nhãn nại.

Chỉ cần có cô ở đây, tuyệt đối không có khả năng để hắn có cơ hội biến đen.

Đợi đến khi tiểu trợ lý vui vẻ chạy đi đặt bữa trưa, Ôn Như Thị lúc này mới chậm rãi đi về phía giường to ở cách vách. Mặc kệ là dưới tình huống nào, cô đều sẽ không bạc đãi bản thân, trước khi đi vào nhiệm vụ, khẳng định sẽ an trí thân thể chính mình ở trên giường lớn mềm mại.

Khi cô lần nữa mở to mắt, hoàn cảnh chung quanh đã thay đổi, căn phòng tràn ngập màu đỏ, đủ các loại trang sức phẩm màu tươi sáng chói mắt.

Ôn Như Thị chống người muốn ngồi dậy, kết quả lại bị một con choáng váng và đau đớn trong não bức ngã về giường.

Trên mặt chần chờ thâm thêu long phượng trình tường màu vàng, đầu giường còn có chữ hi màu đỏ dán trên đó. Cô nhìn không được đồ án trên một tiếng, ngày vui, cô đầu say rượu, chú rể không thấy bóng dáng, đây đúng là một cái bắt đầu 'tốt' đến không thể 'tốt' hơn!

Ôn Như Thị chậm rãi nằm ngửa ra, chờ đợi con choáng váng đi qua, bây giờ nói mấy cái đó cũng không dùng được. Cô đặt nhẹ ngón tay lên vòng ngọc, tất cả tư liệu ủa hết vào trong đầu cô.

Đêm qua là đêm tân hôn của cô và Thẩm Văn Hân, đây cũng không có gì đáng giá vui vẻ, nếu có thể, cô tình nguyện khi mình tiến vào, là thời điểm khi hai người mới gặp nhau mà số 75 đã chiếm mất.

Không được nữa thì cho dù là trước đêm tân hôn mà số 6 đi vào thế giới này cũng tốt.

Bởi vì, Thẩm Văn Hân là bị bức hôn.

Trước khi cưới ba Ôn bỗng nhiên thay đổi chủ ý, ông đột nhiên lấy lý do chữa bệnh anh trai bị liệt của Thẩm Văn Hân, bức Thẩm Văn Hân ở rể nhà họ Ôn. Đối với gia đình có tư tưởng truyền thống như nhà họ Trầm mà nói, đây quả thực là vô cùng nhục nhã. Nhưng là, vì con trai lớn thật thà, bọn họ không thể không khuất phục.

Không chỉ như vậy, ngày cưới, Thẩm Văn Hân giấu vợ, lấy ra một phần tư tiền mừng muốn trợ cấp cho ba mẹ mình, lại bị mẹ Ôn bắt gặp.

Mẹ Ôn cả đời suôn sẻ, được chồng sủng thành ngang ngược, không phải là một phụ nhân có thể nuốt trôi ngậm bồ hòn. Ở trong mắt bà, tất cả của đôi bọn họ, đều là của con gái Ôn Nhi Thị của bà. Hành vi giấu vợ đưa tiền về nhà mình của Thẩm Văn Hân, quả thực chính là thập ác bất xá!

Ôn Như Thị cũng không phải đèn cạn dầu, đêm qua trực tiếp ở trước mặt khách khứa làm bề mặt Thẩm Văn Hân, bắt mẹ anh ta giao hết tiền mừng mà mẹ anh ta đã nhận ra.

Giờ thì tốt rồi, Thẩm Văn Hân trong cơn tức giận liền dẫn theo ba mẹ và em gái cùng nhau trở về quê nhà, ngay cả một lời nhắn cũng không để lại cho cô.

"Haiz," Ôn Như Thị day day huyết thái dương, cục diện rối rắm này, không đi thu thập cũng không được. Cô gắng gượng đứng dậy, tùy tiện thay một bộ quần áo rồi xuống nhà, "Mẹ Lý, cho cháu chút đồ ăn nóng, cháu đói rồi."

"A, được." Đặt bát cháo thịt nạc trứng bắc thảo lên bàn, mẹ Lý dùng một chút, cuối cùng vẫn nhìn không nhìn được mở miệng, "Cô chủ à, bên phía cậu Trầm, hay là cô gọi một cuộc điện thoại đi, như vậy chung quy là không được tốt lắm." Bà ở nhà họ Ôn đã mấy chục năm, tay xách tay mang Ôn Như Thị lớn lên không phải người mẹ tính cách ngang ngược kia của cô, mà là quần gia là bà. Bà thật tâm hi vọng đứa nhỏ chính mình nhìn lớn lên có thể có nơi quy túc tốt.

"Cái nơi thâm sơn cùng cốc ấy của nhà anh ta, ngay cả tín hiệu cũng không có, có thể liên lạc được mới là lạ đấy." Ôn Như Thị húp một ngụm cháo, trong bụng cuối cùng cũng thoải mái hơn chút, gương mặt thì thấy mẹ Lý nhủ mày, không khỏi khẽ cười, "Cháu biết rồi, ngài yên tâm đi, cháu sẽ nói chuyện với anh ấy."

Nói chuyện thì khẳng định là phải nói, về phần nói thế nào, nói khi nào, cô nên cẩn thận suy nghĩ.

Nhưng là có khả năng cô sẽ không suy nghĩ lâu lắm, bởi vì, lần này Thẩm Văn Hân về nhà, sẽ gặp lại nữ chính trong quyển sách này - Tần Hiểu Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư, đây vốn là tình cảm tốt đẹp biết bao.

Đáng tiếc, em gái Tần thâm mến nam phụ đã lâu còn chưa kịp tìm được cơ hội mở miệng thổ lộ với Thẩm Văn Hân đã bị nhà họ Ôn cắt đứt.

Tuy rằng tình yêu của Tần Hiểu Lăng cuối cùng vẫn là dành cho nam chính Tổng Tỉ Cật, nhưng là trong hai năm khi cô ta vẫn chưa gặp được chân mệnh

thiên tử của đời mình, cô ta vẫn khẳng khái một mực cùng Thẩm Văn Văn đẩy đưa quần quít, rất không rõ ràng.

Nếu không phải như vậy, sau này nam phụ Thẩm Văn Hân cũng sẽ không có cơ hội hắc hóa.

Gần chỉ là vì Tần Hiểu Lăng quyết định gả cho Tống Ti Cật nhiều tiền, vậy nên người đàn ông một lòng muốn chứng minh chính mình không kém người khác liền ác độc bố trí một đồng cạm bẫy.

Rõ ràng Thẩm Văn Hân hẳn là nên bảo vệ nữ chính đạt được hạnh phúc lại không chỉ đoạt tài sản nhà họ Ôn, còn một đạp đá bay vợ cả, chèn sập công ty nhà họ Tống. Cuối cùng nhốt Tần Hiểu Lăng lại, sinh sôi biến một bộ ngôn tình thanh tân thành SM nặng khẩu vị.

Đương nhiên, ở giữa không thể thiếu tiết mục vợ cả Ôn Như Thị khóc lóc om sòm lẫn lộn, tìm cái chết. Nếu không phải đối hôn nhân căm thù đến tận xương tủy, xuất thân quân nhân như Thẩm Văn Hân sẽ không làm quyết tuyệt như thế.

Có lẽ anh ta hẳn là nên cảm tạ chính mình cho dù ngày sau phát đạt cũng tuyệt đối sẽ không đuổi tận giết tuyệt bà xã cùng nhà họ Ôn. Nếu không phải vậy, cho dù Ôn Như Thị lại chuyên nghiệp như thế nào, cũng sẽ không thể hạ thấp tư thái cùng anh ta bồi dưỡng cái gọi là cảm tình. Giết nam phụ mục tiêu cô chưa từng làm qua, nhưng cũng không có nghĩa là cô sẽ không làm!

Ôn Như Thị cảm khái chặc lưỡi, ăn xong cháo thịt nạc trứng bắc thảo, lên phòng tỉ mỉ rửa mặt chải đầu trang điểm một phen.

Thu thập nhẹ nhàng khoan khoái rồi, có thể này mới gọi lái xe đến, mang theo túi lớn túi nhỏ đáp lễ mà mẹ Lý đã chuẩn bị từ trước, một đường xóc nảy tiến về phía quê nhà Thẩm Văn Hân.

Tuy rằng tân hôn ngày thứ hai phải đi nhà chồng, hình như không quá hợp quy củ, nhưng ông xã đều sắp bị người cướp mất, giờ phút này còn rồi rắm mấy cái quy củ bỏ đi, đây mới thật sự là chuyện cười.

Thôn nhà họ Thẩm thật sự rất nghèo, nghèo đến nỗi ngay cả một con đường lát gạch đi thẳng vào thôn cũng không có. Cho dù có gọi đây là thâm sơn cùng cốc, cũng có thể nói là vũ nhục từ 'thâm sơn cùng cốc'.

Ôn Như Thị đành phải bảo lái xe cho mình xuống chân núi ở trấn trên, thuê hai người khuân vác, chịu trách nhiệm vác túi lớn túi nhỏ lẻ vật đi bộ vào núi.

May mắn cô đặc biệt vì lần xuất hành này đổi sang một đôi giày đế bằng, nhưng cho dù là như thế, hiện tại với thân thể ít rèn luyện này của cô cũng có chút ăn không tiêu.

Đi một chút lại dừng, đi một chút lại dừng, đợi đến khi bọn họ rốt cục đến thôn nhà họ Thẩm tổng cộng chỉ có hơn ba mươi nhân khẩu, mặt trời cũng sắp xuống núi.

Ôn Như Thị đã mệt đến nỗi cả người đều rụng rời, bàn chân phát đau, cũng không biết có phải đã nổi mụn nước rồi hay không.

Cửa thôn rách tung tóe, liền ngay cả con chó đất nằm rạp bên tường cũng là một bộ gãy vỡ xương nửa sống nửa chết. Hai người khuân vác rất có kinh nghiệm rút đòn gánh ra đánh đuổi con chó đất đang hung tợn đến gần đi, có thể này mới theo lái xe chỉ đường, dẫn hai người đi về phía nhà họ Thẩm.

"Sao mấy người lại đến đây?" Mở cửa đi ra chính là Thẩm Hương em gái của Thẩm Văn Hân, cô ngăn người, sau khi lấy lại tinh thần trong mắt toát ra đề phòng không chút che giấu.

Vẫn còn hơi nhỏ chút, Ôn Như Thị mỉm cười, nhẹ nhàng mà kiên định đẩy cô ra, cất bước đi vào trong: "Thời gian anh trai em về lại mặt lâu quá, chị là chị dâu em, đến đây đón anh ấy về cũng là chuyện phải làm."

Thẩm Hương bị chặn một hơi nghẹn trong cổ họng, trơ mắt nhìn cô tiến dần từng bước.

Cái gì gọi là lại mặt? Chỉ có bà xã về nhà mẹ đẻ mới được người gọi là lại mặt.

Chị dâu mới này là đang nhắc nhở nhà bọn họ, anh hai cô hiện tại đã là người ở rể nhà họ Ôn. Mặc kệ bọn họ có thừa nhận hay không, hiện tại trên đầu, mũ Thẩm Văn Hân đều là họ nhà vợ.

Đây quả thực là khinh người quá đáng!

Lái xe Tiểu Triệu tương đối có ánh mắt thấy trong phòng thật sự khó có thể đặt chân, vội vàng chuyển một cái ghế tuy có chút cũ nhưng coi như còn nguyên vẹn ra, lau sạch rồi đặt trong sân.

Chân Ôn Như Thị đã đau đến mức đứng thẳng cũng miễn cưỡng, có điều là vì đã có thói quen thời điểm nào đều phải giữ vững dáng vẻ hoàn mỹ của bản thân, cho nên mới luôn cường chống đỡ. Lúc này thấy có ghế ngồi, cũng không chối từ, tự mình chậm rãi đi qua ngồi xuống.

"Những người khác đâu?" Không cần ngược đãi hai chân của chính mình, tâm tình Ôn Như Thị tốt hơn rất nhiều. Cô cũng không sợ Thẩm Hương bị tức không trả lời, dù sao anh cả nhà họ Thẩm hiện còn đang nằm trong bệnh viện nhà họ Ôn có ý an bày. Cho dù có muốn cùng cô đối nghịch, cô bé cũng phải cân nhắc suy nghĩ.

Quả nhiên, em gái Thẩm cảm giận trừng mắt nhìn cô một lúc lâu, rốt cục không tình nguyện mở miệng thỏa hiệp: "Nóc nhà nhà thím Tần bị đốt, anh hai qua đó tu bổ giúp nhà thím ấy, buổi tối thím Tần và chị Hiểu Lăng mời nhà chúng ta qua cùng nhau ăn cơm."

"Ăn cơm à..." Ôn Như Thị nhủ mảy, tuy rằng biết lần này hơn phân nửa sẽ gặp phải tiểu thanh mai 'thiện lương đơn thuần' của Thẩm Văn Hân, nhưng cũng thật không ngờ sẽ sớm như vậy.

Cô nghĩ nghĩ, quay đầu về phía Tiểu Triệu đứng một bên khẽ gật đầu, phân phó nói: "Thừa dịp mặt trời còn chưa xuống núi, anh hãy cùng hai người khuôn vác này đi về đi. Trên núi đơn sơ, an bày không được nhiều người như vậy. Trưa ngày kia ở chỗ dừng xe trên trấn trên đội tôi là được."

Lái xe Tiểu Triệu có chút kinh ngạc, đại tiểu thư nhà họ Ôn có tiếng là soi mói.

Từ thân cận đến kết hôn, trong thời gian dài như vậy, tất cả các việc cần khai thông với thông gia, đều là anh ta và mẹ Lý cùng nhau vào núi bàn bạc. Người nhà họ Ôn ngai bần, đều không có một ai địa vị cao lại đầu hàng trước người có địa vị thấp giá lâm đến thôn nhà họ Thẩm nghèo đến không thể nghèo hơn này.

Lần xuất môn này anh ta vốn cho rằng chính là cùng cô đi áp tải Thẩm Văn Hân về thành phố, chứ chưa từng nghĩ đến, cô sẽ đột nhiên có suy nghĩ ở lại đây.

Anh ta đột nhiên có chút sợ hãi: "Ồ đây sao có thể để người ở lại chứ? Hay là, tôi đi tìm Thẩm tiên sinh về, trước khi trời tối là có thể về đến nhà."

Ôn Như Thị còn chưa mở miệng, Thẩm Hương liền nhin không được cao giọng: "Cái gì gọi là người không thể ở?! Chúng ta cũng đã sống ở đây hơn mười năm, chẳng lẽ đều không phải là người sao, chỉ người trong thành phố các người cao quý?!" Một lần cũng chưa đến cửa không nói, còn ở trước mặt chủ nhà nói mấy lời khinh thường người khác như vậy, nếu không phải vì anh cả, Ôn Như Thị ngay cả xách giày cho anh hai cũng không xứng!

Ôn Như Thị hơi hơi nhủ mảy, xem ra em gái Thẩm rất có thành kiến với cô. Nếu Thẩm Văn Hân cũng nhìn cô như vậy, vậy thì đúng là có chút khó giải quyết.

Đúng vào lúc này cửa kết một tiếng bị người từ bên ngoài đẩy vào, một thanh niên thân hình cao lớn, mặt mày cương nghị, sáng sủa trong tay cầm theo một cái bao bằng vải bạt đi đến.

Nhìn thấy mấy người hoặc đứng hoặc ngồi trong sân, nụ cười trên mặt hắn không thể nhìn ra hơi dừng một chút, sau đó như không có việc gì đưa bao cho em gái, quay lại nhàn nhạt nói câu: "Sao cô lại đến đây?"

Ôn Như Thị không khỏi bật cười, đúng là không phải người một nhà không vào một cửa, hai anh em nhà này nhìn thấy cô đầu tiên đều hỏi câu giống nhau như đúc.

Người đến chính là anh hai của Thẩm Hương, chồng mới cưới của cô Thẩm Văn Hân.

Nhà họ Ôn tuy không phải nhà đại phú đại quý nội trạch thâm hậu, nhưng cũng là phú hào tiếng nói có trọng lượng trong thành phố. Ba Ôn có thể trong phần đông nam sĩ liếc mắt một cái chọn trúng anh, cũng bởi vì nhà họ Thẩm trừ gia thế không tốt ra, Thẩm Văn Hân bất kể là từ hoại hình đến khí chất, đều xuất chúng.

Đặc biệt đôi mắt ngăm đen thâm thúy kia, Ôn Như Thị gần như có thể từ trong mắt hắn nhìn ra bất khuất tự tin chột lóe lên rồi biến mất.

Cô vẫn ngồi nghiêng trên ghế, một tay chống cằm, đôi mắt ngược lên như cười như không liếc anh, không đáp lại hỏi: "Anh cảm thấy sao?" Dù sao tính cách khó ở chung của Ôn Như Thị đã thấm sâu vào tận xương, cô cũng không cần phải ủy khuất chính mình đi thay đổi suy nghĩ của người khác.

Huống chi, người khác nhau có vẻ đẹp khác nhau, gương mặt hiện tại này của Ôn Như Thị lớn lên cực kỳ minh diễm, chỉ là tính cách gắt gỏng hủy đi phần đại khí này. Người ta nói tâm sinh tướng, cho dù là cùng một bộ túi da, nếu bên trong là linh hồn khác, cũng sẽ làm người ta cảm giác được không giống.

Đối với điểm này, Ôn Như Thị hiểu rất rõ.

Thẩm Văn Hân dời tầm mắt, cho dù hiện tại cô không có vì mình lạnh nhạt mà phát hỏa, anh cũng sẽ không ngốc đến nỗi cho rằng cô thật sự đổi tính. Oai phủ đầu trong ngày tân hôn, anh vẫn còn nhớ rất rõ.

Ba mẹ khó khăn vất vả nuôi lớn ba anh em bọn họ, ngay cả một ngụm trà con dâu mới cũng chưa được uống, cứ như vậy mặt mặt rời khỏi yến hội. Con tức này, cho dù là vì anh cả, anh cũng nuốt không trôi!

"Đã đến đây, vậy thì cùng đến nhà thím Tần ăn cơm, buổi tối ngủ ở phòng tôi." Thẩm Văn Hân ánh mắt sáng quắc, nhìn gò má phỉm hồng của cô cố ý nói.

"Được." Ôn Như Thị được giải đúng chỗ ngựa, nhướn mày cười đến càng thêm xinh đẹp. Không sợ anh không ra chiêu, chỉ cần bằng lòng tiếp lời sẽ có sơ hở.

Thẩm Văn Hân cứng lại, tựa như là không nghĩ đến cô sẽ chịu ngủ lại đây, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói gì để chọc giận cô.

Hôn đều kết, tất cả đã thành kết cục đã định, nhà họ Ôn là không có khả năng dễ dàng cho bọn họ ly hôn. Nói nặng là sợ anh cả bên kia chịu ủy khuất, nhẹ là trong lòng chưa hết giận.

Anh cần rằng một cái, đành phải buồn đầu chuyển những đồ cô mang đến vào trong nhà.

Phòng Thẩm Văn Hân chỉ có một chiếc giường đôi không lớn, đây là sau khi quan hệ của bọn họ được định xuống, ba Thẩm đặc biệt mời thợ mộc trong thôn đến làm. Đáng tiếc cô dâu mới một lần cũng không đến cửa, cho nên vẫn luôn đặt trong phòng Thẩm Văn Hân, chiếm gần như một nửa phòng.

Trong phòng ngay cả một băng ghế cũng không có, Ôn Như Thị cũng không để ý, ngồi ở mép giường ung dung nhìn anh xách túi lớn túi nhỏ đặt bên chân giường.

Bị ánh mắt cô im lặng chăm chú nhìn, Thẩm Văn Hân bắt đầu có chút không được tự nhiên.

Bọn họ còn chưa từng ở cùng nhau im lặng không âm ỉ như vậy, càng không nói đến là ở trong ngôi nhà nghèo của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Anh không thích loại cảm giác này, Ôn Như Thị đột nhiên an tĩnh như vậy phảng phất như biến thành một người khác, không lại dễ dàng bị anh chọc giận.

Thẩm Văn Hân cup mắt, đồ cô mang đến rất đắt, đủ các loại thuốc bổ xa hoa được bọc trong túi plastic. Nhìn qua như rất có lòng, nhưng anh biết, hơn phân nửa chỗ này đều là Lý mẹ quản gia nhà họ Ôn chuẩn bị, nói không chừng cô ngay cả trong túi rốt cục có những cái gì cũng không biết.

Ôn Như Thị chính là người phụ nữ như vậy, ngoan mạn tự đại, làm việc không để ý đến cảm thụ của người khác, càng sẽ không cẩn thận săn sóc giữ gìn tự tôn của chồng.

Cuộc hôn nhân này cho đến bây giờ đều không phải anh mong muốn, trừ ngày thân cận ấy cô không nói một lời nào ra, sau này mỗi lần gặp mặt đều khiến ấn tượng tốt duy nhất của anh đối cô giảm xuống.

Thẳng đến đêm qua, Thẩm Văn Hân đã không lại ôm bất cứ gì vọng gì về cô. Về sau muốn hai vợ chồng họ tương kính như tân chỉ sợ cũng là chuyện không có khả năng. Đáng giận hơn chính là, cô tính anh còn phải sống cùng gia đình, người phụ nữ lật lọng, tráo trở, dễ trở mặt, không trung thực như vậy. Phải chịu cô thỉnh thoảng sẽ dùng ngôn ngữ công kích và nhục nhã.

Điều này có gì khác với người làm thời cổ đại cần còng cô quỳ gối đầu đường bán mình vào nhà địa chủ?!

"Tí nữa đến nhà thím Tần, cô tốt nhất là ít nói đi, âm ỉ trong nhà là đủ rồi, tôi không nghĩ ở trước mặt người khác biến thành ai cũng không thoải mái." Thở lỗ xách đồ cô mang đến chồng lên nhau, Thẩm Văn Hân nhìn cũng không nhìn cô một cái, cứng rắn ném ra mấy câu.

Nếu không phải người đầu đã đến cửa, trong nhà cũng không có người nấu cơm cho đại tiểu thư mười ngón tay không dính nước mùa xuân này, anh là vô cùng không muốn mang cô vợ quấy cả gia đình không yên này đến nhà người ta.

Người ngay cả thấy ba mẹ chồng cũng không chào một tiếng, anh còn có thể trông cậy cô ở bên ngoài sẽ cho anh mặt mũi gì hay sao?

Ôn Như Thị nhũn mày: "Nếu như em làm được thì em được cái gì?"

Thẩm Văn Hân giận đến cùng cực ngược lại cười lên, sinh sôi áp chế dòng tà hỏa trong người, hỏi ngược lại: "Được cái gì? Nhà họ Thẩm chúng tôi chỉ có chút gia sản này, cô muốn lấy cái gì thì cứ việc cầm?"

Ôn Như Thị khóe miệng giật giật, đàn ông không có khiếu hài hước thật đúng là không thú vị, chuyện nhỏ bằng cái rắm cũng phải lên con đường cương cứng. Chỉ bằng cái nhà rách nát này của bọn họ, cho dù có đưa cho cô, không nói đến bản hay không bản, cô còn ngại nó chiếm chỗ không nên chiếm đây!

"Được rồi, em còn chưa nói gì anh đã làm như kiểu muốn đánh nhau với em vậy," Ôn Như Thị liếc trắng mắt, cũng không tức giận, nếu chút việc nhỏ ấy cũng phải tức giận, cô đã sớm bị tức chết trong vô số nhiệm vụ rồi. "Em chỉ muốn anh đồng ý với em một yêu cầu không vi phạm nguyên tắc, như vậy cũng không tính là quá đáng đi."

Nghĩ đến anh mình vẫn còn nằm trong bệnh viện, Thẩm Văn Hân liền cảm thấy bản thân mình lập tức thấp hơn cô một cái đầu. Có thể có biện pháp gì chứ, ăn người tay ngắn, cắn người miệng mềm, hiện tại có việc cầu người chính là nhà họ Thẩm, không phải Ôn gia.

Nhìn Ôn Như Thị thoải mái ngồi trên giường đung đưa chân, Thẩm Văn Hân thở dài một tiếng nhỏ đến không thể nghe thấy: "Được, nếu cô có thể yên tĩnh chút, tôi cũng sẽ cùng cô sống tốt..."

Lời còn chưa nói hết, Ôn Như Thị bỗng bật dậy khỏi giường nhảy xuống, thẳng tắp đi đến trước mặt hắn, con ngươi đen trong trẻo, giọng nói ảm áp:

"Thẩm Văn Hân, vốn em không muốn hôm nay vừa gặp đã lôi chuyện này ra nói, nhưng anh đã nói đến đây, vậy chúng ta liền nói thẳng ra thì tốt hơn."

Sống tốt? Cô muốn không phải chuyện nhà, cứ vậy trôi qua, mà là anh ta toàn tâm toàn ý yêu say đắm, làm sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy, để Thẩm Văn Hân cứ vậy mà bùng bít cho qua chuyện này.

Yên tĩnh? Dựa vào cái gì? Chẳng lẽ anh ta không biết, thừa thắng xông lên mới là thượng sách nhà binh.

Chỉ cần có suy nghĩ, ai nói sai lầm không thể chuyển thành ưu thế.

"Từ ngày kết hôn bắt đầu, hai người chúng ta liền buộc chung cùng một chỗ, ở rể cũng tốt, không ở rể cũng tốt, đây đều là sự thật."

"Mọi người đều nói, vợ chồng vốn là một thể. Không sai, trong nhà một phần một hào đều là hai người chúng ta cùng sở hữu."

"Nhưng, nhưng vậy cũng không có nghĩa là anh có quyền lợi dưới tình huống chưa được sự cho phép của em đã thu hồi tiền mừng lại giao cho ba mẹ anh."

Không để ý đến sắc mặt dần dần khó coi của Thẩm Văn Hân, Ôn Như Thị giờ tay, nhẹ nhàng vuốt bằng nếp nhăn trên cổ áo anh, phảng phất như một cô vợ hiền lương thực đức chân chính.

Kim Phụng Hoàng từ khe núi nghèo bay ra cô không thích nhất có hai loại. Một loại là đi ra ngoài liền không trở về, sợ người khác biết tình huống gia đình mình sẽ làm mình mất mặt. Còn loại khác là liều mạng muốn vót cả nhà đi ra ngoài, một khi dính vào cái gì có liên quan đến lợi ích tiền tài, sẽ nhìn không được đưa về ổ nhà mình.

Đương nhiên, tổ này cũng không phải là ổ cùng với vợ, mà là đại gia đình nhà anh ta.

Thật đáng tiếc, Thẩm Văn Hân cố tình chính là loại sau, mặc kệ anh ta có bao nhiêu ưu tú, trên bản chất cũng không thoát được loại tư tưởng hẹp hòi này. Quan trọng nhất là, bất luận ở kịch tình bình thường, vẫn là trong nội dung tác phẩm sau khi biến đen, anh ta đều thành công. Làm giàu, đổi vợ, Thẩm Văn Hân không thiếu bất cứ cái nào.

Có điều, hiện tại anh hai nhà họ Thẩm vẫn chưa có tâm kế như mấy năm sau, cũng không có ác độc đến không có thuốc chữa.

Hiện tại Ôn Như Thị phải làm chính là để anh ta thấy rõ, cái gì là anh ta nên chạm, cái gì là anh ta không nên chạm. Chiều cổ gia đình là chuyện tốt, nhưng chiều cổ không phải nhà của mình không nói, lại còn không tiết chế, này để cô vợ như cô đến nói, chính là nghiêm trọng quá mức cho phép.

Nhà họ Thẩm nghèo, bạn bè họ hàng có mặt dùng 5 ngón tay cũng có thể đếm đủ, tiền mừng trong hôn lễ gần như có thể nói 99% số tiền đều là phong bì của bạn bè thân thích nhà họ Ôn.

Thẩm Văn Hân có thể lên cô đưa 1/4 tiền mừng cho mẹ mình, trừ khen anh ta hiếu thuận ra, Ôn Như Thị thầm nghĩ, anh bạn à, tình thương của anh quá thấp rồi.

Lấy tiền của vợ nhét vào túi tiền của ba mẹ mình thì có bản sự gì, có giỏi thì đi ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình đi!

"Em không để ý anh trợ cấp chút gia dụng cho gia đình, chút tiền đó không tính là gì, nhưng, trước đó anh nên thương lượng với em. Nên cho, em sẽ cho, không nên cho, anh không thể xuống tay cướp." Ôn Như Thị lui về phía sau một bước, hài lòng nhìn kiệt tác của mình.

Có một số việc, tới điểm dừng thì nên dừng, nói nhiều sẽ kích thích tâm lý phản nghịch của anh ta. Thẩm Văn Hân người đàn ông này, cũng không phải người hèn nhất mặc cho vợ tùy ý vãn về bóp nặn.

Đường đi đến nhà họ Tần không xa, nhưng cũng không thể nói ngắn, 'không phải rất xa' trong miệng Thẩm Văn Hân làm Ôn Như Thị đi trên đường hơn hai mươi phút cũng không thấy được một hộ gia đình.

Phía trước nói chuyện cũng không thoải mái, ít nhất đối với 'không cho xuống tay cướp' của Thẩm Văn Hân mà nói, là không thoải mái. Cho nên, anh ta cũng không tính toán để Ôn Như Thị quá mức đắc ý, vô thanh vô tức kéo cô đi vòng quanh một vòng, một đoạn đường rất dài.

Em gái Thẩm đi theo bên cạnh anh hai vừa mới bắt đầu còn chưa tỉnh táo lại, vừa quay đầu, nhìn thấy Ôn Như Thị chảy mồ hôi thể này mới bừng tỉnh đại ngộ, vui mừng đuổi theo Thẩm Văn Hân, mím môi lên cười.

Nhìn hai bóng lưng giả vờ nghiêm trang đằng trước, Ôn Như Thị hơi hơi nhếch môi, cũng không nóng nảy, chỉ không nhanh không chậm đi đằng sau, dù sao bọn họ cũng không dám đánh mất cô.

Cô cũng không ngốc, Thẩm Hương làm ra vẻ ta đây như vậy cô còn có thể không nhìn ra tâm tư của hai người họ sao? Cho dù Ôn Như Thị không biết địa chỉ chính xác của nhà họ Tần ở đâu, cũng đã nhìn qua hai chữ 'hàng xóm' trong tư liệu.

Đã là hàng xóm, dân cư trong núi nhà ở dù có cách xa, còn có thể xa quá một giờ lộ trình?

Cho nên là nói, Ôn Như Thị ghét nhất ôm đoàn nam phụ mục tiêu, đặc biệt là nam phụ nhằm chán ngấy thơ tính kẻ đùa giai lên đầu cô.

Nếu tương lai mấy năm sau Thẩm Văn Hân vẫn luôn biểu hiện kém như vậy, cô một chút cũng không để ý sớm kết thúc nhiệm vụ này.

Vào lúc chân Ôn Như Thị một lần nữa phát đau, cô rút cục nổi giận.

Đúng vào lúc này, cũng đến nhà họ Tần.

Thẩm Văn Hân bấm giờ thật sự chuẩn, vừa khéo ngay sát lúc Ôn Như Thị sắp bùng nổ.

Đáy mắt lướt qua tia đắc ý, anh ta trực tiếp đẩy cửa ra, tùy ý tựa như đi vào nhà mình: "Thím Tần, ba cháu đến chưa?"

"Đến rồi, đều đang ngồi trong nhà rồi, chỉ chờ anh em hai đứa nữa thôi." Phụ nữ trung niên đang ngồi rửa rau trong sân đón chào, cười hề hề hướng về phía nhà bếp kêu to: "Hiếu Lăng à, bọn Văn Hân đến rồi, bắt đầu xào rau đi."

"Dạ." Trong nhà bếp truyền ra một giọng nói thanh thúy, không lâu sau đã nghe thấy tiếng đảo rau.

Tần Hiếu Lăng? Ánh mắt Ôn Như Thị chợt lóe, chậm rãi đi vào nhà.

Ba Thẩm mẹ Trầm thật không ngờ lại nhìn thấy Ôn Như Thị ở chỗ này, trong chớp mắt khi cô đi tới, hai vợ chồng già đều sững sờ.

"Ba, mẹ, hôm qua hai người đi sớm quá, tất cả mọi người đều lo lắng, cho nên hôm nay con xách riêng theo mấy thứ lên núi thăm hai người," Ôn Như Thị lườm Thẩm Văn Hân mặt không biểu cảm một cái, lại khôi phục dáng vẻ lúc trước, thoải mái ngồi xuống bên cạnh mẹ Trầm. Nhẹ vỗ xuống hai bàn tay che kín vết chai của bà, tránh nặng tìm nhẹ nhẹ giọng nói, "Cũng không có cái gì đặc biệt, chỉ là chút đồ cho hai người bồi bổ thân mình."

Mẹ Trầm không được tự nhiên thu tay, nhìn về phía bạn già đồng dạng sững sờ.

Cô con dâu này từ trước cho đến bây giờ đều chưa từng hòa ái dễ gần như vậy, liền ngay cả trên yến hội ngày hôm qua, cũng là há miệng ngậm miệng một tiếng chú, di, đã bao giờ chính đáng hợp tình kêu lên một tiếng ba mẹ. Càng miễn bàn lúc này cùng bọn họ ngồi trong một ngôi nhà đất mái ngói, quy củ cùng hàng xóm ăn cơm.

Nhà họ Ôn cường thế đã xâm nhập lòng người, Ôn Như Thị bỗng hạ thấp tự thái như vậy ngược lại làm vợ chồng già có chút không yên.

"Đã đến đây vậy thì liền cùng nhau ăn bữa cơm đi," cuối cùng vẫn là ba Thẩm mở miệng, bày ra thân phận chủ một nhà ý bảo con trai ngồi xuống bên cạnh con dâu. "Thừa dịp mấy ngày nay Văn Hân nghỉ kết hôn còn chưa hết, để nó cùng con đi dạo chung quanh." Cho dù là vì con trai lớn, ông cũng không thể cùng nhà họ Ôn trở mặt.

Hôn đều kết, nói toạc ra cũng là nhà bọn họ trèo cao, nếu hai người có thể yên ổn cùng nhau qua ngày, cho dù bọn họ có nhiều bất mãn hơn cũng chỉ có thể nhịn.

Mẹ Trầm thấy thế cũng bắt đầu hòa giải: "Núi nghèo gò ghè, có cái gì tốt để dạo. Đợi thêm một hai ngày, hai đứa quay lại thành phố đi, ở đây, đứa nhỏ nhà giàu ở không quen." Trước khi con trai lớn khỏi bệnh, nên để con dâu thoải mái, lại luyến tiếc thế nào cũng phải qua cửa ải này rồi nói sau.

Ôn Như Thị khẽ mỉm cười, không nói một từ, cô vốn là đến kêu Thẩm Văn Hân trở về, đương nhiên sẽ không từ chối.

Về phần suy nghĩ thật trong lòng anh ta, có quan hệ gì với cô đâu? Hai anh em không có tình người này, hành vi ác liệt kéo cô đi một đường vòng quanh, cô còn chưa tính sổ với anh ta đâu!

Quét mắt nhìn Ôn Như Thị biểu cảm lạnh nhạt, Thẩm Văn Hân tâm tình phức tạp gật đầu: "Ngày mai lái xe nhà họ Ôn ở trên trần chờ Như Thị, con sẽ cùng cô ấy trở về."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Được rồi, được rồi, lập tức là có thể ăn cơm rồi!" Tần Hiếu Lăng hưng trí bùng bùng bung mâm cơm lên, vừa vào cửa liền nhìn thấy một cô gái xa lạ ngồi bên cạnh Thẩm Văn Hân.

Cô ngẩn ngơ, đặt mâm lên bàn, bất an xoa xoa tay lên tạp dề, "Vị này là..."

Khóe miệng Ôn Như Thị cong lên một độ cong thích hợp, ôn hòa mà xa cách hơi gật đầu chào, cũng không đáp lời. Lễ phép là một chuyện, nhưng cô lại không có dự định làm khuê mật với cô, làm tốt quan hệ? Thôi đi, các cô vốn là người của hai thế giới.

Mẹ Trầm cũng không chú ý tới Tần Hiếu Lăng câu nệ, tự nhiên tiếp lấy câu chuyện: "Con bé chính là vợ mới cưới của Văn Hân, trở về ở hai ngày, Hiếu Lăng à, cháu nếu có rảnh thì cùng chị dâu đi dạo xung quanh nhé."

Một bên Thẩm Hương mím mím môi: "Chị Hiểu Lăng làm gì có thời gian bồi chị ấy chứ, người ta còn phải đọc sách mà."

Đương nhiên phải đọc sách, Ôn Như Thị cụp mắt nhìn chăm chú vào bát sành trước mặt. Tần Hiểu Lăng không đọc sách sao có thể 'đáp lên' Tống Ti Cật sống ở thành phố chứ.

Rất rõ ràng mẹ Trầm giải thích đã kích thích đến tiểu bạch hoa nữ chính thẩm miễn anh hai Thẩm đã lâu.

Cặp mắt to tròn của cô qua lại nhìn hai người vài lần, đột nhiên xoay người đi ra cửa, trong lời nói không che dấu được hoảng loạn: "Còn có mấy món nữa, rất nhanh là xong, mọi người ăn trước không cần chờ cháu."

Liếc mắt nhìn Thẩm Văn Hân an nhiên ngồi bên cạnh mình, Ôn Như Thị thật sự cảm thấy có chút không đáng cho nữ chính.

Đều ở chung hơn mười hai năm, đã là từ nhỏ cùng nhau lớn lên cô cũng không tin Thẩm Văn Hân thật sự không chút nào cảm giác được có một người một mực im lặng thích mình. Đợi đến khi người ta yêu người khác anh ta mới hậu tri hậu giác phát hiện tầm quan trọng của người ta. Đây rốt cục là cần có bao nhiêu tự cho mình là trung tâm mới có thể đối cảm tình của người ta làm như không thấy như vậy?

Có điều chậm chạp một chút, ích kỷ một chút cũng tốt, để cô đỡ phải tốn công đi làm mấy chuyện hủy nhân duyên người khác.

Không khí trên bàn cơm cũng không tốt, dường như là bởi vì nhiều thêm một Ôn Như Thị không quen thuộc, tất cả mọi người đều không được thoải mái. Nhìn dáng vẻ dùng cơm nhả nhặn của cô, Tần Hiểu Lăng ngay cả thanh âm uống canh cũng đề thấp hơn rất nhiều, nhưng vẫn không có biện pháp tao nhã giống cô.

Đùa, lễ nghi ăn uống của cô là khi tiến hành nhiệm vụ quý tộc huấn luyện ra, hơn mười năm không ngừng kiên trì đã sớm khắc tất cả vào trong xương tủy.

Bắt kết lúc này cô là cảm y hoa phục, hay quần áo tả tơi, đáng ngồi đoàn chính, sống lưng thẳng tắp đều sẽ không một chút khác biệt. Cho dù ba của Ôn Như Thị có ở đây cũng không thông dong bình tĩnh được như cô, hướng chỉ là một cô gái nhỏ lớn lên trong thôn.

Đối với bản thân không ăn khóp, Ôn Như Thị không phải không biết, cô cũng rất bắt đắc dĩ. Nhưng nhà họ Ôn cũng được coi là nhà có thân phận, muốn để cô bớt làm cao đi nhân nhượng người khác, chắc hẳn cho dù là nguyên thân cũng không chịu làm vậy.

Một bữa cơm mọi người đứng ngồi không yên, ở quê phân lượng đồ ăn mặc dù đầy đủ, nhưng dù sao cũng không hợp khẩu vị của cô. Đợi ăn được 6, 7 phần no, Ôn Như Thị liền buông bát đĩa xuống, dời tầm mắt về hướng thím Thẩm, nhẹ giọng nói: "Xin hỏi, có khăn giấy không?"

"A? Có, có." Thím Tần thấy đại tiểu thư dè dặt như vậy, nhanh chóng đẩy con gái một cái, "Còn không mau đi lấy giấy cho khách."

Tần Hiểu Lăng bụng đầy ai oán đứng lên, từ trong phòng mình lấy ra một cuộn giấy còn chưa dùng, đưa đến trong tay Ôn Như Thị. Ôn Như Thị lễ phép nói cảm ơn, trực tiếp bóc ra nhẹ nhàng lau khóe miệng: "Cháu ăn xong rồi, mọi người chậm dùng."

Thẩm Văn Hân không quen nhìn cô ra vẻ ta đây, chỉ coi là cô cố tình muốn biểu hiện ra vẻ ta đây hơn người, anh ta gấp một đĩa thịt xào vào trong bát mình, im lặng cúi đầu ăn.

Mẹ Trầm thấy không khí có chút tệ nhạt, khô cứng cười cười: "Hiểu Lăng nấu ăn càng ngày càng ngon, không biết sau này nhà nào có phúc khí, có thể lấy được con bé làm dâu đây."

Chính chủ bị nhắc tới cúi đầu, sắc mặt thoát đỏ thoát trắng, thấy thế nào cũng không giống chỉ xấu hổ. mẹ Trầm không biết không khỏi không nói nữa.

Ôn Như Thị nhịn không được quét mắt nhìn Thẩm Văn Hân đang chuẩn bị ăn bát thứ ba một cái.

"Nhà ai" này còn có thể là ai, dưới tình huống bình thường là Tống Ti Cật, đến khi Thẩm Văn Hân phát điên, Tần Hiểu Lăng gả ai cũng không được, chỉ có thể bị con trai ngoan của bà nhốt trong tầng hầm tùy ý làm nhục.

Vốn sau khi ăn xong mẹ Trầm còn định ở lại nhà họ Tần nói chuyện phiếm cũng buông tha cho ý nghĩ này. Hôm nay không khí thật sự không đúng, bà cũng không nói ra được chỗ nào không đúng, nhưng tóm lại trước mang con dâu về an trí tốt cái đã.

Đoàn người cáo từ ra về, sắc trời đã tối, Tần Hiểu Lăng tiễn người ra ngoài. Đến lúc Thẩm Hương đã cùng mẹ Trầm ba Thẩm đi rồi cô vẫn kéo Thẩm Văn Hân nói chuyện lưu luyến không rời, tuyệt không bận tâm Ôn Như Thị đứng ở một bên ánh mắt dần biến lạnh.

"Anh hai, từ lúc anh đi lính, chúng ta đã rất lâu rồi chưa họp mặt, bọn Tiểu Quân Tiểu Vi đều rất nhớ anh," em gái Tần điềm đậm đáng yêu hai mắt đầm lệ nhẹ kéo tay áo Thẩm Văn Hân lưu luyến nói. "Không quá mấy ngày nữa anh lại muốn đi, hai ngày này trừ bồi chị Ôn, anh có thể rút ra chút thời gian cùng mọi người gặp mặt không?"

Anh hai? Cô ta thật cho rằng mình là Sư Tương Vân à, Ôn Như Thị da gà rơi đầy đất.

Không đợi Thẩm Văn Hân mở miệng cô đã một bước chen vào, cầm lấy hai tay Tần Hiểu Lăng tự nhiên ngăn cách hai người, thân thiết như đã quen từ lâu: "Hai ngày nay chỉ sợ không được, ngày kia Văn Hân theo chị về thành phố, phỏng chừng các em muốn gặp mặt phải chờ anh ấy chuyển nghề đã, còn có hơn nửa năm, rất nhanh."

Về phần nửa năm sau, Thẩm Văn Hân có còn trở lại ngôi làng nhỏ này không, thì không phải Ôn Như Thị định đoạt.

Tần Hiểu Lăng bị cô nắm chặt không còn cách nào khác, đành phải chờ đợi nhìn về phía anh hai Thẩm.

Nào biết Thẩm Văn Hân vừa nghĩ đến ngày kia sẽ phải về nhà họ Ôn, trong lòng vốn không ngờ, căn bản là không có nhìn ra xin giúp đỡ trong mắt cô, chỉ nhàn nhạt mở miệng an ủi: "Sau này có thời gian anh sẽ trở lại gặp mọi người." Dừng một chút, tựa hồ cảm thấy có chút lạnh lùng, lại nói thêm một câu, "Chăm chỉ đọc sách, thím Tần chỉ có một cô con gái là em, sau này còn muốn dựa vào em chiếu cố, đừng làm thím thất vọng."

Mất thấy ánh sáng trong mắt Tần Hiểu Lăng dần âm đạm, khoe miệng Ôn Như Thị giật giật, kém chút thì mở miệng oán trách Thẩm Văn Hân bất cận nhân tình. Trách không được sau khi người ta theo nam chính liền không quan tâm đến anh ta. So sánh giữa Thẩm Văn Hân nghĩa chính ngôn từ, Tổng Ti Cật lời ngon tiếng ngọt, thật là không thể bằng.

Đợi đến khi hai người chân chính đi xa nhà họ Tần, ba người nhà họ Thẩm đã sớm đi xa.

Có lẽ là bọn họ muốn cho hai người có cơ hội ở chung bồi dưỡng tình cảm, nhưng đàn ông kiểu như Thẩm Văn Hân, nào có ai muốn cùng anh ta bồi dưỡng tình cảm là có thể bồi dưỡng.

Người đàn ông vô lương này, lúc trở về vẫn lựa chọn đường như lúc đi.

Trên cả con đường, trừ thanh âm gió thổi qua rau mạ ra, cũng chỉ có tiếng dế trong bụi cỏ. Anh ta tựa như một cái hũ nút, chỉ cúi đầu đi, không nói câu nào.

Thậm chí ngay cả đánh mất Ôn Như Thị từ khi nào anh ta cũng không biết.

Thẳng đến khi phát hiện mất sau thiếu mất một người, Thẩm Văn Hân sững sờ luôn. Anh ta dù có không thích Ôn Như Thị thế nào, cũng không đến mức người ta mới đến cửa một ngày đã làm mất.

Trong núi này tuy không có dã thú, nhưng rắn, côn trùng, chuột kiến linh tinh gì đó vẫn không ít, nếu Ôn Như Thị thật xảy ra chuyện gì không tốt, người làm chồng như anh ta cũng sẽ tâm lý bất an.

Đứng tại chỗ đợi một hồi lâu cũng không thấy bóng dáng cô theo kịp, Thẩm Văn Hân đành phải dọc theo đường cũ quay lại tìm.

Cuối cùng vẫn là ở trên một gò đất tìm thấy cô gái không chút hình tượng ngồi trên đất, cô đang cời giày, vẻ mặt ủy khuất nhìn mũi chân mình.

Thẩm Văn Hân nhíu mày, cùng cô bảo trì cự ly 1m5: "Sao vậy?"

Bác sĩ nhân loại học Edward. Hoắc Nhĩ đưa ra một kết luận, mọi người kết giao với nhau có bốn loại khoảng cách.

Mà lúc này, chồng mới cưới của cô đang đứng cách cô trong phạm vi khoảng cách giữa 1m2 đến 3m7. Ôn Như Thị nhíu mày, bọn họ đầu gì cũng là vợ chồng, không nói đến thân mật tiếp xúc, liền ngay cả khoảng cách một người cũng không lấp kín được, vợ chồng cái rắm gì chứ.

Ôn Như Thị sóng mắt lưu chuyển, nghiêng đầu hơi cúi, làm ra bộ dáng hờn dỗi: "Chân đâu, đi không nổi."

Thẩm Văn Hân chần chờ một lát, anh ta không rõ, rõ ràng là tay không lên núi, lại tay không theo anh ta đi một vòng tròn trước khi ăn cơm, sao có thể đau chân đến mức không đi nổi.

Người phụ nữ này đến cùng là không thoải mái thật, hay là đang bói móc?

Thẩm Văn Hân rút cục tiến lên hai bước, "Đừng yếu ớt nữa, còn nữa giờ là đến nhà rồi."

Ôn Như Thị trong lòng trợn trừng mắt, nếu cô thật sự lại ủy khuất mình đi theo anh ta một đường trở về, hôm nay cô liền thật sự theo họ 'heo' luôn!

Một đôi chân ngọc đột nhiên duỗi đến trước mặt Thẩm Văn Hân, năm ngón chân trắng mềm lại, móng chân màu hồng nhạt mượt mà sáng bóng, ngay cả đường cong ngón chân cũng mềm mại đến không thể tin được. Gò má Thẩm Văn Hân đỏ lên, bỗng nhiên ý thức được oan gia vẫn luôn đối nghịch với mình, cũng chỉ là một cô gái.

Anh ta không được tự nhiên dời tầm mắt, vươn tay thả dịu tư thái, "Tôi đỡ cô."

"Chẳng lẽ anh không nhìn thấy chân em mọc mụn nước à?" Ôn Như Thị nổi trận lôi đình chỉ chỉ bàn chân mình, ánh mắt anh ta kém vậy, lãnh đạo của bọn họ biết không!

"Cho dù bây giờ anh muốn đỡ em, em cũng đi không nổi."

Cô liếc xéo anh về mặt khó xử, lại bổ sung một câu, "Một bước cũng đi không nổi."

Cuối cùng thấy rõ mấy cái mụn nước to nhỏ trên chân cô, Thẩm Văn Hân có chút hối hận.

Ở trong lòng anh ta, tất cả phụ nữ đều giống mẹ anh ta và Tần Hiểu Lăng, có thể làm hết tất cả các việc trong nhà, cũng có thể đi khắp núi cắt rau cho

lợn. Đừng nói là đi một đoạn đường, cho dù có chạy từ trên núi xuống chân núi mấy vòng cũng là chuyện bình thường.

Anh ta làm sao có thể nghĩ đến được, chỉ một chút khó dễ như vậy cũng khiến Ôn Như Thị khổ đến thế.

Mặc kệ nhà họ Ôn có ý thế hiệp người thế nào, Ôn Như Thị có không hiểu chuyện thế nào, nói đến cùng cô cũng là vợ anh cưới hỏi堂堂 hoàng. Ít nhất trước khi thương thế của cô tốt lên, anh là sẽ không tính tìm cô phiền toái.

Ôn Như Thị bĩu môi một cái, muốn chính là những lời này của anh.

Cô một tay chống đất đứng lên, vỗ vỗ đất cát trên người, Thẩm Văn Hân đã bày xong tư thế, giang hai tay ghé lên tấm lưng rộng rãi của anh.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Ôn Như Thị vẫn luôn biết thân thù của Thẩm Văn Hân không tệ, bằng không cũng sẽ không thể ngay cả số 6 cũng chết dưới tay anh ta, chỉ là không biết bọn họ giao thủ lúc nào.

Nếu như không phải tình huống đặc biệt, người chấp hành có quyền lợi bảo vệ riêng tư của mình, chỉ nhắc đến kết quả, không cần thiết báo cáo quá trình. Dù sao, cũng không ai có thể đảm bảo chính mình vĩnh viễn không thất thủ...

Có điều chỉ nhìn từ bề ngoài của Thẩm Văn Hân, cũng không thể nhìn ra vũ lực của người đàn ông này hơn người ở chỗ nào. Thẳng đến khi Ôn Như Thị ghé vào trên lưng anh ta, bị anh ta dễ dàng cồng trở về cô mới phát hiện anh ta có một bộ cơ thịt làm người ta hâm mộ.

Cánh tay vòng qua vai anh ta, gần như có thể nhìn xuyên qua đường cong của cơ bắp đang gồng lên, cảm nhận được sức bật tích chứa trong cơ thể Thẩm Văn Hân. Ôn Như Thị hải lòng thuận tay nheo nheo, cũng cảm giác được sự căng thẳng của cơ bắp dưới bàn tay mình.

Thẩm Văn Hân hơi dừng lại, thản nhiên nói: “Đừng lộn xộn, bằng không tôi ném cô xuống ruộng đấy.”

Ôn Như Thị nghiêng đầu nhìn thoáng qua đồng ruộng đen thui, vron tay ôm chặt cổ anh, biết nghe lời đổi sang đề tài khác: “Tần Hiểu Lăng ở tại thôn họ Thẩm, tại sao không họ Thẩm mà lại là họ Tần, sao hôm nay lại không thấy ba của cô ấy?” Thật ra cô đã sớm biết Tần Hiểu Lăng là con riêng, sau khi thím Tần mang theo cô ấy gả vào thôn họ Thẩm không được bao nhiêu thì ba mới liền chết. Cô chỉ tò mò vì sao mẹ cô ấy lại luôn bị người khác gọi là thím Tần, mà không phải thím Thẩm.

Được rồi, đúng là có chút khó đọc.

Thẩm Văn Hân nhíu mày, không biết vì sao anh lại không thích Ôn Như Thị dùng giọng điệu thuận miệng nhắc đến chuyện nhà họ Tần như thế. Hiểu Lăng từ nhỏ đã không có ba, nếu như không phải ba Thẩm mẹ Trầm trường kỳ tiếp tế, phỏng chừng không nhất định sống được.

Bây giờ anh là thật từ tận đáy lòng coi cô như em gái ruột đối đãi, hai mẹ con gian nan sinh hoạt như vậy, không phải nên bị người khác lấy ra tùy ý đàm luận: “Chuyện của người khác ít hỏi thăm đi, bằng không...”

“Bằng không anh sẽ ném em xuống ruộng hả, không cần nhấn mạnh đâu,” Ôn Như Thị khoe miệng giật giật không nói gì, đổi lại một đề tài, “Đã chuyện của người ta không thể nói, vậy chuyện của anh là có thể nói với em đúng không?”

Không nghe được câu trả lời của anh, Ôn Như Thị tự nhiên chấp nhận, dù sao hôm nay mặc kệ anh có thích đề tài về chính mình hay không, cô cũng muốn cho người đàn ông ít nói này mở miệng tán gẫu với mình, “Anh nói xem tại sao ba mẹ anh lại đặt tên anh là ‘Văn Hân’ nhỉ? Đáng đáp anh nào có chỗ nào thanh tú đâu, cũng không có chút thư sinh nào mà.”

Thẩm Văn Hân càng không thích người khác quan tâm đến mình, cô lại càng muốn đùa anh, anh càng không thích nói, cô lại càng thích đi chọc vào chỗ đau của anh.

Ôn Như Thị nhìn trời, chẳng lẽ lần này là yêu nhau giết nhau hả? Bỗng nhiên, chân mày cô cong lên, hình như như vậy cũng không tệ.

Lúc này đây, Thẩm Văn Hân càng thêm im lặng.

Ôn Như Thị chờ mãi không nhận được câu trả lời ghé vào trên lưng anh, nhằm chán nghịch sợi vải bung ra trên cổ áo anh, có lẽ sau này có thể đưa chút quần áo làm anh vui lòng.

Gió lạnh phơ phất, tiếng côn trùng râm ran, nhiệt độ cơ thể ấm áp, bước chân có quy luật của Thẩm Văn Hân làm người ta có loại cảm giác đang nằm trong nôi. Ôn Như Thị đã sớm mệt mỏi không chịu được nghĩ như vậy, không qua bao lâu liền ngủ say sưa.

Hơi thở ẩm áp thổi lên cổ, Thẩm Văn Hân nhận thấy cô gái trên lưng cuối cùng cũng im lặng, lúc này mới thật sâu thở ra một hơi, tháo xuống trái tim phòng bị.

Anh giảm tốc độ dưới chân, hơi nâng mông cô lên, suy nghĩ dần bay xa.

Nhà họ Thẩm nghèo, ba Thẩm mẹ Trầm chữ to không biết cái gì, ăn đủ khổ sở của việc không có văn hóa. Hai người con trai nhà họ Thẩm, tên chữ đều là chuyên môn tìm lão trung y có văn hóa ở trấn trên lấy, vợ chồng già bỏ ra giá của ba cân thịt heo.

Thẩm Văn Duệ, Thẩm Văn Hân, hai cái tên này ký thác hi vọng vừa dày vừa nặng của bậc cha chú đối hai anh em họ.

Anh từ nhỏ đã thông minh, nhiều cuộc thi đều là cầm cờ đi trước, nhưng là nhà bọn họ không có tiền, không cung nổi cho anh đi học đại học. Thẩm Văn Hân có thẹn với bọn họ, bởi vì anh tự chủ trương cắt đứt hi vọng của bọn họ, nhưng anh không hề có chút hối hận nào, anh tình nguyện chính mình đi ra ngoài xông xáo một lần.

Tham gia quân ngũ cũng có thể đọc sách, Thẩm Văn Hân vẫn tham gia tự học đại học, anh cho tới bây giờ đều không tin, cách ngồi trường đó anh sẽ không thể trở nên nổi bật, làm rạng rỡ tổ tông.

Bất tri bất giác, cửa lớn nhà họ Thẩm cũng đã xuất hiện ở trước mắt. Thẩm Văn Hân dùng một tay đẩy cửa ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của Thẩm Hương, công Ôn Như Thị đang ngủ ngon vào phòng, nhẹ nhàng đặt lên giường.

Khi ngủ mất cô điềm tỉnh, ánh đèn mờ chiếu lên mái tóc dài gọn sóng của cô, phảng phất có loại ánh sáng nhu hòa sáng rọi.

Kéo chăn qua đắp cho cô, Thẩm Văn Hân ngồi ở cạnh giường, lẳng lặng nhìn cô.

Hình như anh cho tới bây giờ chưa từng cẩn thận nhìn kỹ mặt cô như vậy, Ôn Như Thị có một đôi mắt xinh đẹp, đáng tiếc khi cô mở mắt ra, bên trong luôn mang theo lẳng liệt làm người ta bài xích. Giờ phút này chúng nó an tĩnh đóng lại, lông mi dài như cánh quạt nhỏ, một hàng dày dưới mí mắt tạo ra một tầng bóng ma vừa dày vừa nặng.

Thẩm Văn Hân không biết, nếu cô thật sự sửa lại tính tình, chính mình có thể quen với phương thức ở chung với người nhà họ Ôn hay không. Nhưng là, có một điều sẽ không thay đổi, anh đứng lên, đi ra ngoài cửa.

Mặc kệ Ôn Như Thị là người phụ nữ thế nào, anh sớm hay muộn sẽ có một ngày ly hôn với cô.

Đàn ông nhà họ Thẩm, tuyệt đối không có khả năng ở rề, đó là ranh giới cuối cùng.

Trong phòng ngọn đèn mờ lay động, Ôn Như Thị một thân một mình bỏ lại trong phòng lông mi hơi rung rung, từ từ mở mắt, ngoài cửa phòng đóng chặt có tiếng nói chuyện bị đè thấp của hai anh em nhà họ Thẩm. Sau một lúc lâu, cô một lần nữa đóng mắt lại, lúc này đây là thật đang ngủ.

Nửa đêm khi Ôn Như Thị tỉnh lại, phát hiện lòng bàn chân đau đớn đã tốt hơn rất nhiều.

Bên cạnh có tiếng hít thở vững vàng, cô hơi hơi nghiêng đầu, trong bóng đêm loáng thoáng nhìn đến hình dáng của một người đàn ông. Thẩm Văn Hân cho dù là trong giấc ngủ say cũng vẫn duy trì tư thế nằm thẳng quy củ, hai cánh tay thẳng tắp đặt bên sườn, Ôn Như Thị rất hoài nghi, nếu như anh ta mặc đồ ngủ, sáng sớm thức dậy nói không chừng ngay cả một nếp nhăn cũng không có.

Cô kéo kéo cổ áo mình, người kia thế nhưng cứ vậy ném cô lên giường, ngay cả quần áo cũng không để để cô ngủ, cô dầu gì cũng là ‘đại mỹ nữ thom ngát’, tại đây không được người ta thích vậy à?!

Ôn Như Thị không nói gì, đành phải sờ soạng đứng dậy đi đến chân giường tìm quần áo mình mang đến rồi thay.

Hai chân vừa mới rời khỏi chăn cũng cảm giác được cảm xúc dưới chân hơi khác, đưa tay tìm kiếm mới phát hiện là một tầng vải mềm.

Ít nhất anh ta còn biết giúp cô xử lý chỗ đau, Ôn Như Thị hơi cong môi, xem ra tối nay cô ép buộc cũng không tính là hoàn toàn vô dụng.

Ngồi ở bên giường, dùng chân dò nửa ngày cũng không đụng đến giày của mình, Ôn Như Thị không rõ vị trí của công tắc điện trong phòng, chỉ phải cứ vậy nén nhịn tính thích sạch sẽ, chân trần đi về phía đặt túi.

Ôn Như Thị ngược lại không ngờ, mấy động tác của cô đã sớm đánh thức Thẩm Văn Hân ngủ không sâu.

Trong đêm tối, u quang trong đáy mắt anh đi theo bóng dáng của cô, nhìn nàng từng chút từng chút nhảy đến chân giường, nhìn cô ngồi xổm xuống tìm kiếm, nhìn cô từ trong túi lấy ra một bộ quần áo nhìn qua chất liệu rất tốt.

Sau đó, cô bắt đầu đưa lưng về phía giường... Cởi quần áo?

Con người Thẩm Văn Hân lóe sáng, không có dòi tằm mất đi, trong phòng ánh sáng phi thường ám, chỉ có thể nhìn được thân ảnh yếu điệu mơ hồ của cô, mặc dù như vậy, nhất cử nhất động của thân hình màu đen cũng vẫn mang theo một loại ôn nhu vô cùng nữ tính.

Không qua bao lâu Ôn Như Thị liền đổi xong váy ngủ, ba chân bốn cẳng nhảy lên giường. Thấy nàng ngồi bên mép giường từng chút từng chút lau sạch chân mình, Thẩm Văn Hân phảng phất có thể tưởng tượng ra cô đang cau mày.

Lau một lúc lâu, tựa hồ vẫn cảm thấy chưa được sạch lắm, Ôn Như Thị móc drap cạnh giường lên lau, Thẩm Văn Hân khước miệng giật giật, mắt không thấy lòng không phiền trực tiếp nhắm mắt lại, không nhìn cô nữa.

Như mộng lại như không, một thân thể mềm mại không xương dán lên.

Thẩm Văn Hân bừng tỉnh, theo bản năng đưa tay đánh về chỗ yếu hại của đối phương, dưới tay là một mảnh da thịt trơn nhẵn, hương thơm ngào ngạt bay vào chóp mũi anh. Lúc này anh mới tỉnh táo lại, nhanh như tia chớp rút lại bàn tay to đang đặt trên cổ cô.

Ôn Như Thị ngủ rất say ngọt, một chút cũng không bị động tác của anh đánh thức.

Thẩm Văn Hân thở phào nhẹ nhõm, anh kém chút cho là mình còn ở trong quân.

Nâng tay gạt cô qua một bên, Thẩm Văn Hân dịch vào bên trong, trung gian thừa ra khoảng cách một cánh tay. Nhưng là không quá bao lâu, người phụ nữ kia lại không biết sống chết chuyển qua, cánh tay ôn nhuận sáng bóng trực tiếp vòng qua eo anh.

Thẩm Văn Hân cắn răng, không khỏi không thừa nhận, Ôn Như Thị thật sự có vốn đề kiêu ngạo, anh cũng không tránh khỏi có phản ứng của tất cả những người đàn ông bình thường nên có, nhưng là — anh không muốn cùng cô viên phòng, cũng không muốn bị cô dụ hoặc! Một ngày nào đó, anh nhất định sẽ cùng cô mỗi người một ngã, thành lập đế quốc chân chính giành cho mình.

Chỉ cần bọn họ không có một đứa nhỏ họ ‘Ôn’, tất cả những thứ này đều có khả năng thực hiện được.

Vuron hai ngón tay, anh cầm bàn tay mịn màng của cô lên đặt ra xa, lại một lần nữa đẩy cô ra.

Trong giấc ngủ Ôn Như Thị tựa hồ có chút bất mãn hừ hừ, lại một lần nữa hướng về phía anh dựa lại gần, lẩm bẩm một tiếng: “Lạnh.”

Thẩm Văn Hân bắt đắc dĩ, nếu như không phải hơi thở của người phụ nữ trong ngực vững vàng, quán chặt lấy người khác nhưng không có động tác gì khác người, anh gần như cũng hoài nghi đây là Ôn Như Thị kiên nhẫn không bỏ ngã vào lòng.

Trong nhà thật sự rất lạnh à, hay là xuất thân nhà giàu sang, bất luận xuân hạ thu đông cũng phải có điều hòa?

Kê có tiền đáng chết!

Ôn Như Thị đang ngủ say khước miệng nhẹ nhàng gọi lên một cụ cười, không phải tất cả phụ nữ già vờ ngủ đều sẽ bị đàn ông phát hiện.

Lần này coi như là trừng phạt Thẩm Văn Hân vô lễ dẫn người vòng đường xa.

Ôn hương nhuyển ngọc trong lòng, nhưng anh lại chỉ có thể trơ mắt nhìn chằm chằm nóc nhà đến bình minh, Thẩm Văn Hân vô cùng táo bạo

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Ngày hôm sau, đọi trời đã sáng choang, Ôn Như Thị mới từ trong chăn ấm tỉnh lại.

Trên gối đầu còn lưu lại hơi thở của đàn ông, cô thỏa mãn đuổi thất lung, lúc này mới phát hiện không biết đang là mấy giờ, trong phòng cũng chỉ còn lại một mình cô.

Ôn Như Thị xoay người ngồi dậy, nhân viên tốt nên giờ giờ phút phút nhớ kỹ sứ mạng của mình, kiên trì không tha, không ngại phiền toái ngày ngày đêm đêm ở trước mặt nam phụ xoát cảm giác tồn tại.

Khẽ hát, mang quần áo ra bày từng cái từng cái lên giường, Ôn Như Thị trái nhìn phải nhìn, cuối cùng chọn một chiếc áo sơ mi eo màu hồng phấn, cổ tay áo cùng vạt áo là những bông hoa mai nông sâu màu hồng nhạt được chạm rồng thủ công.

Lại hợp với một chiếc quần dài nhạt thì càng thêm lịch sự tao nhã.

Thay quần áo, Ôn Như Thị buộc tóc lên thành một cái đuôi ngựa thanh tú, lộ ra một lớp ren mỏng màu hồng phấn trên cổ áo, chiếu chiếu với chiếc gương tròn nhỏ trên bức tường cũ.

Rất tốt, nhiều hơn một phần xinh đẹp, thiếu một phần khí thế hùng hổ dọa người.

“Hiểu Lãng à, sao cháu đến đây,” đang muốn mở cửa đi ra ngoài, Ôn Như Thị chợt nghe ngoài phòng vang lên tiếng thăm hỏi cao hứng của mẹ Trầm,

“Ăn sáng chưa? Hôm nay thím làm hơi nhiều chút, mau qua đây ngồi chung.”

Tần Hiểu Lăng đỏ mặt, vừa nghĩ đến qua hôm nay Thẩm Văn Hân lại muốn đi, cô ta liền cả đêm ngủ không ngon. Ở nhà nín nửa ngày, cuối cùng vẫn là nhịn không được sớm qua đây, nhưng là vừa thấy mẹ Trầm nhiệt tình như vậy, cô ta lại có chút xấu hổ.

Thích như thế nào đi chăng nữa, anh hai Thẩm cũng đã kết hôn rồi.

Cô ta chưa kịp mở miệng từ chối, Ôn Như Thị đã đẩy cửa đi ra ngoài: “Mẹ, rửa mặt ở đâu vậy ạ?”

Vừa thấy là con dâu không dễ chung đụng của mình hỏi, còn dùng giọng điệu nhẹ nhàng mềm mỏng, mẹ Trầm liền vội vàng xoay người dẫn cô đi sang bên kia, vừa đi ngoài miệng còn vừa khách khí nói: “Tên nhóc xấu xa kia sáng sớm cũng không biết chạy đi đâu, cũng không bùng nước rửa mặt vào trong phòng cho vợ.”

“Đều là người một nhà, đâu cần nói mấy cái đó.” Cô nhếch miệng, thuận miệng thay ‘nhóc xấu xa’ nhà mình giải vây.

Làm mẹ chính là như vậy, con của mình mình có thể nói xấu, nhưng nếu là người khác cũng phụ họa theo, cho dù là vợ của con mình cũng sẽ không thích.

Ôn Như Thị quay đầu nhìn Tần Hiểu Lăng đang lúng túng đứng yên tại chỗ, khẽ cười cười: “Em Tần ngồi trước đi, chị làm xong sẽ đến bồi em nói chuyện.”

Thẩm Văn Hân không ở, đương nhiên là tìm cô tán gẫu thôi, tốt nhất là trò chuyện đến cô ta lần sau không dám tới cửa nữa.”

Nhìn cô chậm chậm khoan thai theo mẹ Trầm vào nhà, trong lòng Tần Hiểu Lăng vô cùng mất mát. Bình thường cô ta đến nhà họ Thẩm đều rất tùy ý, nào có giống hôm nay rơi xuống đài ngọc cho khách, ngược lại còn phải để người phụ nữ mới đến kia bồi.

Tần Hiểu Lăng giật giật, muốn cứ như vậy rời đi, nhưng lại thể nào cũng không bước nổi.

Vào lúc cô ta đang rối rắm thì nhìn thấy Thẩm Văn Hân trở về. Cô ta lập tức quên khổ sở vừa rồi, thẹn thùng nghênh đón, diễm đạm nhu mì hô một tiếng khiến Ôn Như Thị đau trứng “Anh hai.”

“Ừ, em ngồi đi, anh đi rửa mặt đã.” Thẩm Văn Hân trên đầu tất cả đều là mồ hôi, không yên lòng gạt đầu với cô ta, lướt qua Tần Hiểu Lăng liền đi vào trong.

Cả đêm không ngủ, rạng sáng anh liền dậy chạy một vòng quanh núi, tiêu hao hết sức lực toàn thân mới đi về. Vừa đi đến cửa liền gặp được Ôn Như Thị từ trong đi ra.

Người phụ nữ vừa mới rửa mặt mặt mộc không trang điểm, da thịt nhìn qua càng thêm sáng bóng hơn so với trang điểm.

Ôn Như Thị vừa thấy là anh, ngẩn người, bỗng nhướn mày cười nói với anh, đôi môi như ẩn như hiện hàm răng sáng chói mắt, lúm đồng tiền hai bên má giống như cánh xuân dập dờn.

Trái tim Thẩm Văn Hân đập mạnh, trong đầu bỗng dung nhớ tới thân thể mềm mại ấm áp trong đêm đen, anh vội vã dòi tìm mắt, đẩy cô ra liền đi vào trong, ngay cả lời xã giao nghi kỹ trước đó cũng quên nói.

Bị Thẩm Văn Hân thô lỗ đẩy đến trên khung cửa Ôn Như Thị cũng không phát hỏa, liền cái tư thế yếu đuối như liễu trước gió đó, dựa vào bên cạnh cửa cười đến hàng thêm hăng hái.

Theo tới gần Tần Hiểu Lăng vừa vận nhìn thấy anh hai Thẩm đẩy Ôn Như Thị ra, cô ta có chút tiểu nhân mừng thầm, thế nhưng lại bởi vui sướng không thấy được ánh sáng đó mà trong lòng càng thêm khổ sở.

“Chị Như Thị, hai người đây là sao vậy ạ?” Cô ta đi qua, vươn tay dịu cô.

Ôn Như Thị khoác tay lên tay cô, da như mỡ đông, vừa nhìn tay cũng biết là một người mười ngón không dính nước mùa xuân.

Tần Hiểu Lăng cúi đầu, nhìn nhìn ngón tay của mình. Không phải ai ai cũng có mệnh tốt như vậy, cô ta cũng có một gương mặt hình trứng tràn đầy thanh xuân, nhưng là tay của cô ta lại không thể thoải mái vươn ra so với Ôn Như Thị.

Bên trên có vết thương nông sâu không đều, đều là do nhiều năm làm việc nhà nông tạo thành.

“Không có gì, chắc là tới qua chị ép buộc anh ấy hồng rồi, anh Văn Hân của em đang giận chị đây.” Ôn Như Thị tựa như không phát giác cô ta âm thầm, hé miệng cười đến giống một con hồ ly trộm tình.

Cái gì? Tần Hiểu Lăng sừng sốt, không quá hiểu rõ những lời mình nghe được.

“Ôn Như Thị!” Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng rống của Thẩm Văn Hân, “Cô cái người này! Nó bậy bạ gì với trẻ con vậy hả.”

Trẻ con? Tần Hiểu Lăng mới không phải trẻ con gì đâu, người biết cướp chồng, tính là trẻ con thần khiết không tỳ vết gì chứ?

Không chút sợ hãi lửa giận của anh, Ôn Như Thị vụng trộm chớp mắt mấy cái với Tần Hiểu Lăng, cười khanh khách kéo cô ta đi ra ngoài, “Không nói, anh Văn Hân của em xấu hổ.” Tức đi tức đi, tốt nhất là tức đến cùng nữ chính cả đời không qua lại với nhau.

Tần Hiểu Lăng đột nhiên tỉnh táo lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cặp mắt long lanh kia lúc này là thật thành ‘ngập nước’.

Cô ta nhanh chóng rút tay mình về, lắp bắp đi ra ngoài: “Thật xin lỗi... Chị Như Thị, không thể nói chuyện với chị, em vừa mới nhớ ra mẹ em còn tìm em có việc, em, em đi trước.”

Dưa mắt nhìn em gái Tần lão đảo hoảng hốt lao ra khỏi cửa, Ôn Như Thị hoàn toàn không có chút cảm giác tội ác. Cô thản nhiên xách ghế dựa ra ngoài sân, ngồi xuống tựa lưng vào ghế, híp mắt thưởng thức bầu trời xanh thẳm.

Thời tiết hôm nay quả nhiên rất tốt, vạn dặm không mây, không có một chút tạp vật, chặc.

“Có thể ăn cơm.” Bụng mở mâm bánh mì trắng đi ra, mẹ Trầm nghi ngờ nhìn quanh, “Ồ, Hiểu Lăng đâu? Không phải nói cùng ăn điểm tâm sao.”

“Em ấy à,” Ôn Như Thị toét miệng, tâm tình rất tốt chủ động giải thích, “Nói là thăm Tần tìm em ấy có việc, vội vàng trở về rồi.”

“Ai nha, thiết thời mẹ còn đặc biệt đi vào làm thêm chút đồ ăn, đĩa nhỏ này, làm gì hấp tấp vậy chứ, bận rộn đi nữa cũng phải ăn cơm mà.” mẹ Trầm một bên lẩm bẩm lầu bầu oán trách, một bên nhanh nhẹn đặt đồ ăn lên bàn.

“Ba đâu, sao không thấy ạ?” Thẩm Văn Hân dùng khăn lông lau tóc còn ướt đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, không hề để ý Ôn Như Thị giúp mẹ Trầm xếp bát đĩa xong, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Ông ấy đi xuống núi mua thịt, Tiểu Như khó được đến một lần, trong nhà cái gì cũng không có sao được.” Mẹ Trầm vui tươi hơn hờ hững cho con thêm một bát cháo, “Không cần phải để ý đến ông già đó, mẹ ta gói cho ông ấy hai cái bánh bao cùng thịt khô rồi, ông ấy đói bụng, biết ở trên đường ăn.”

Thẩm Văn Hân không hề rầy, chỉ quay đầu trừng mắt nhìn Ôn Như Thị một cái.

Nếu những người phụ nữ khác bị đôi mắt có lực sát thương của anh trừng, đoán chừng lập tức đứng ngồi không yên đứng dậy nói không cần khách khí bla bla.

Nhưng Ôn Như Thị cứ không, cô không chút sợ hãi trừng lại.

Nếu cô không biết phát triển tiếp sau đó, đối anh phục nhuyển cũng chẳng sao. Đáng tiếc, cô biết rõ ràng, bất kể là hướng đi của kịch tình nào, làm vợ bị bỏ Ôn Như Thị kết cục đều là thê lương.

Lúc cô nghèo túng, nhà họ Trầm không một ai từng vờn tay.

Được rồi, làm một người chấp hành kế hoạch cứu vớt nam phụ, cô quả thật không nên thay cảm xúc của mình vào.

Cho dù nguyên Ôn Như Thị đúng là đáng đời bị vậy.

Có điều, đây cũng không trở ngại đến việc cô có hưng trí đi trêu chọc Thẩm Văn Hân, aiz, đến hôm nay mới phát hiện, nhìn anh phát hỏa cũng là một việc rất thú vị.

“Mau ăn, ăn xong dẫn Tiểu Như đi dạo một chút.” Thấy thẳng nhóc thối này còn dám trừng con dâu, mẹ Trầm đánh bốp một cái lên sau gáy anh, “Có nghe thấy chưa!”

Ôn Như Thị hiện tại chính là người quý giá nhất trong nhà, không có cô, anh cả anh cũng đừng lại hy vọng có thể đứng lên, anh vẫn không hiểu chuyện như vậy, luôn đối nghịch với cô!

Mẹ Trầm nhừ đầu đặt mộng ngồi lên ghế, sâu sắc cảm thấy tiếp tục như vậy nữa bà nhất định sẽ chết sớm vài năm!

“Đã biết!” Thẩm Văn Hân lắc lắc đầu, không phục cúi đầu sụp soap ăn cháo.!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Gió lạnh phơ phất, xen lẫn hương hoa cỏ đại thoang thoảng trong không khí, còn mang theo hơi nước ướt át.

Ôn Như Thị thật không ngờ, cái Thẩm Văn Hân gọi là dẫn cô đi chơi, chính là đến chỗ vũng nước nhỏ đến không thể nhỏ hơn này để câu cá. Cô cũng

ngượng ngùng nghe anh xưng là hồ nước.

“Người sống trên núi không có hoạt động giải trí gì, lúc không có chuyện gì để làm, chính là đi săn hoặc câu cá.” Thẩm Văn Hân quay đầu cố ý nhìn chân Ôn Như Thị, đuôi mắt hơi xéch lên, trong đôi mắt đen nhánh có chút khoái ý khi ý nghĩ được như ý, “Dù sao chân của cô cũng không thể đi xa, còn không bằng ngồi chỗ này dưỡng chút tính nhẫn nại.”

Anh chính là muốn nhìn xem, người phụ nữ táo bạo này có thể ngồi bên bờ sông bao lâu. Không ai, anh là cố ý chọn chỗ này, cố ý xuyên tạc mẹ Trầm giao cho.

Anh không muốn mang cô đi du sơn ngoạn thủy, càng không muốn mang Ôn Như Thị đến nơi xinh đẹp nhất trên ngọn núi này.

Qua thôn họ Trầm đi lên trên thêm chút nữa, gần vị trí đỉnh núi có một thung lũng, bên trong là cả một rừng đào.

Mùa này đúng là mùa hoa đào đua nở, bước vào cửa thung lũng, khắp đồi là màu hồng của hoa, tựa như ráng đỏ, đẹp phảng phất như sẽ làm bị thương mắt người.

Đó là nơi anh vô số lần ảo tưởng, một ngày kia có thể dẫn vợ người mà mình yêu sâu đậm cùng nhau đặt chân đến. Cô làm bản hôn nhân của anh, nhưng là, anh không thể chịu được cô làm bản thánh địa trong lòng mình.

Ôn Như Thị không phản bác, cũng không phản ứng đến khiêu khích trong lời nói của anh. Cúi đầu chọn giun trong lọ đựng mồi, lấy một đoạn móc vào lưỡi câu, cô vẽ mặt nhàn nhạt cầm cần câu lên. Cổ tay phải ra sức vung một cái, dây câu liền bắn ra phía xa xa.

“Tuy rằng tính tình của em không tốt, nhưng anh làm sao mà biết em đến cùng có thích câu cá hay không,” cô chọn một khối tảng đá bằng phẳng rồi ngồi xuống bên hồ, từ từ tiếp tục nói, “Anh đó, mang theo thành kiến nhìn người, nông cạn y như trông mặt mà bắt hình dong.”

Trần trọc qua một trăm thế giới, liền ngay cả chính Ôn Như Thị cũng không biết hiện tại cô đến cùng còn có gì là sẽ không, càng thêm chưa nói tới, có hạng mục hoạt động nào mà cô không thích.

Thẩm Văn Hân khiêu khích căn bản không có chọc đến chỗ đau của Ôn Như Thị, ở trong mắt cô, ngược lại thành nhóc con ngạo kiều giận dữ tức thời.

Cuộc đời mà, thật sự là tịch mịch như tuyết.

Gió nhẹ trên núi từ từ nhẹ phất qua cái trán sáng bóng của Ôn Như Thị, tóc mai cũng nhẹ bay theo gió động.

Thẩm Văn Hân có chút thất vọng thu lại tầm mắt. Anh không rõ, sao cô có thể bình an vui vẻ ngồi bên hồ theo anh thả câu như vậy, không chỉ không có biểu hiện ra chút xúu phiền chán, thậm chí ngay cả dáng ngồi đều vẫn tao nhã như cũ.

“A, lại câu được một con.” Ôn Như Thị bỗng thu cần.

Một đuôi cá chép thật dài bị kéo lên khỏi mặt nước, thân cá mang theo giọt nước tựa như trân châu, dòn dập rơi xuống sóng gợn lăn tăn mặt hồ.

Cô cao hứng quay đầu, cầm con cá đang giãy dụa cười đến tươi ngọt, “Buổi tối có thể làm cá kho rồi!” Con người trong suốt động lòng người.

Nhìn người phụ nữ đang vui vẻ, trong lòng Thẩm Văn Hân nhìn không được toát ra một ý niệm. Có lẽ, cô cũng không hư như trong tưởng tượng của anh, có lẽ cứ như vậy ở chung xuống dưới, có một ngày, anh cũng sẽ thật sự chấp nhận sự thật đáng sợ cô là vợ anh.

Thẩm Văn Hân bị ý niệm đột nhiên nảy ra của mình dọa sợ.

Anh miễn cưỡng dời tầm mắt, đặt ánh mắt mình lên trên cần câu trong tay, quý thần xui khiến mở miệng thấp giọng nói: “Nói như là cô biết làm vậy.”

Một gương mặt trắng nõn sạch sẽ bỗng dung đến gần trước mặt anh, Thẩm Văn Hân tốn rất nhiều sức lực mới nhìn xuống không tát bay cô.

Ôn Như Thị dù bận vẫn nhàn nhã nhìn đôi mắt tròn to của anh, khóe miệng chậm rãi gọi lên một độ cong, trong mắt tất cả tràn đầy đều là chế nhạo: “A, hóa ra anh muốn một người vợ rửa tay làm canh cho anh.”

Cô ung dung thong thả lùi lại, ngồi trở lại chỗ, “Nếu muốn thì cứ nói sớm, làm gì trốn trốn tránh tránh làm người ta phải đi đoán tâm tư của anh chứ.”

Không thấy lỗi tai Thẩm Văn Hân ửng đỏ, Ôn Như Thị trái lại tự lấy cá chép ra khỏi móc câu, ném vào cái thùng nhỏ bên cạnh, bỗng chuyển lời, nhìn có chút hờ hững buồn bã nói: “Đáng tiếc, em chỉ nấu cơm cho người mình thích.”

Cô nghiêng đầu nhếch lông mày với Thẩm Văn Hân đang ngầy ngẩn cả người, vẫn là nụ cười ôn nhu, trong mắt lại đầy là ý cười khiêu khích, “Muốn ăn đồ ăn em làm đấy, phải lấy ra chút công phu, hờ hững như vậy không được đâu. Có bản lĩnh khiến em một lòng thích anh, cam tâm tình nguyện xuống bếp vì anh đi.”

“Ai mà thèm!” Thẩm Văn Hân tức giận quát to, người phụ nữ không biết xấu hổ, thích? Thích cái rắm!

Đầu anh nhất định là bị nước vào mới có thể bị mê tâm hồn, trong một thoáng vừa rồi, đột nhiên cảm giác được cô cũng ngay thẳng đáng yêu!

Anh cần bản không nên cho cô cơ hội mở miệng nói chuyện.

Không có chộc giận Ôn Như Thị, ngược lại lại bị lời của cô chọc một bụng khí, Thẩm Văn Hân sâu sắc cảm thấy hôm nay dẫn cô đi câu cá là một sai lầm, một sai lầm nghiêm trọng!

Anh nên để người phụ nữ không biết trời cao đất rộng này ở nhà, cho dù có bị mẹ đánh chết cũng không cho cô ra cửa.

Ôn Như Thị mặc dù không biết trong lòng ăn rốt cục đang nghĩ gì, nhưng nhìn mặt anh hồng hồng trắng trắng biến sắc liên tục cũng có thể đoán được mấy phần. Cô vui vẻ một lần nữa quăng dây câu lại vào trong nước, đoan đoan chính chính ngồi ổn, chờ một con cá lớn chui đầu vào lưới.

Có điều, không quá bao lâu, Ôn Như Thị liền lọt vào báo ứng.

Cô lại một lần nữa đưa tay gãi cánh tay lộ ra bên ngoài, trên da thịt mềm nhẵn sưng lên mấy cái bao.

Trong núi muỗi rất nhiều, tựa hồ là đột nhiên phát hiện nơi này có một kho máu nhân thể mùi vị không tệ, ong ong ong hô hoán bạn bè ở xung quanh tụ tập lên người cô.

Thân thể của chính Ôn Như Thị là không chiêu muỗi, nhưng cô không biết cái xác hiện tại này không chỉ được muỗi yêu thích, còn là một thể chất hấp dẫn.

Người khác bị muỗi đốt, nhiều lắm chỉ có một cái bao nhỏ, hơn nữa không qua bao lâu sẽ mất. Nhưng cô là bị cắn một cái sẽ sưng một cái bao to cỡ đồng tiền, vừa đỏ vừa sưng nửa ngày cũng không có dấu hiệu biến mất.

Cả cánh tay cô, hiện tại gần như đều sắp sưng thành mảng, tiếp tục như vậy nữa, cô hoài nghi buổi tối cô trở lại nhà họ Trầm, sẽ trở nên béo thêm một vòng.

Đừng nói Thẩm Văn Hân sẽ không thích, liền ngay cả chính cô cũng không thích Ôn Như Thị sưng thành mập mạp.

Loại chuyện quan trọng này, trong tài liệu làm sao có thể không ghi lại đây!/? Sớm biết, cô cũng có thể chuẩn bị chút nước hoa phòng muỗi rồi.

Ôn Như Thị phát phát tay, quăng muỗi hoa lại muốn đến gần ra, khóc không ra nước mắt nhìn về phía Thẩm Văn Hân cầu cứu: “Thân ái, chúng ta trở về đi.”

“Đừng gọi loạn, chúng ta không quen.” Tựa như lão tăng nhập định vậy, Thẩm Văn Hân ngay cả liếc cũng không liếc cô một cái, anh đã miễn dịch đối ngôn luận nhảm chán thường xuất hiện của cô.

Anh cũng không dám tưởng tượng, nếu bản thân đồng ý tiếng ‘thân ái’ này của cô, tiếp theo còn không biết có bao nhiêu lời nói khiến người ta tức chết đang đợi anh.

Duy nhất cảm thấy may mắn chính là, cô nói chuyện không lại ác độc như trước. Ít nhất, cô cũng đang cố gắng hướng về phương diện tốt.

Thẩm Văn Hân bị ai cảm thấy, cả ngày đối mặt với Ôn Như Thị càn quấy, ranh giới cuối cùng của anh đã giáng xuống ngày càng thấp.

“Em không muốn câu.” Trong giọng nói của Ôn Như Thị đều đã xuất hiện nước nỏ, tiểu nữ nhân có được giận được, chỉ cần không bị hủy dung, ngẫu nhiên phục nhuyển được cho là cái gì, “Muỗi nhiều lắm, thân ái, chúng ta về nhà đi.”

Nghe ra khác thường trong giọng nói của cô, Thẩm Văn Hân cuối cùng từ bị quay đầu nhìn cô một cái, nhiệt tình khuyên nhủ: “Làm người nên làm đến nơi đến chốn, đã ra ngoài, còn chưa đến thời gian định trước, làm sao có thể cứ vậy bỏ đó giữa chừng đâu.”

Đây chính là lời mà anh suy nghĩ cả một buổi sáng, hiện tại rốt cục có thể thuận lợi nói ra, trước mặt cô, không chút khách khí ném lên mặt cô!

Anh thật là không ngừng có loại xúc động muốn ngửa mặt lên trời cười to. Người phụ nữ chết tiệt, cô cũng có hôm nay!

Ôn Như Thị ghen lời, nổi giận.

Cô vốn có thể dùng phương pháp tốt hơn, ví dụ như kéo quần áo anh nũng nịu, rơi xuống mấy giọt nước mắt như hoa đào gặp mưa.

Càng là người đàn ông tính cách quật cường, càng là chịu được trò này, đây là một kinh nghiệm mà Ôn Như Thị rất thấu hiểu. Muốn luận kỹ thật diễn, tất cả người chấp hành trong công ty, Ôn Như Thị cô nhận thứ hai, tuyệt đối sẽ không có người dám nhận số một!

Chỉ cần cô muốn buông dáng người diễn trò, phượng hoàng nam trong mắt chưa có vợ này sớm hay muộn cũng sẽ là về tội dưới váy cô. Nhưng, cô chính là nhìn không được tên quê mùa chết tiệt trang bức một bộ nghĩa chính ngôn từ...

Tình yêu dùng kỹ thuật diễn đến lấy được còn gọi gì là tình yêu, muốn chơi liền đùa thật! Sáu mươi năm nha, cũng đủ cô làm người đàn ông kiêu ngạo tự phụ này yêu mình.

Yêu nhau giết nhau thôi, cô quyết định! Nếu là yêu nhau giết nhau, vậy cô không dễ chịu, anh cũng đừng hy vọng có thể trôi qua một ngày thoải mái.

“Anh thích đi hay không kệ anh, dù sao em muốn đi về!” Ném cần câu xuống đất, Ôn Như Thị khí thế dâng trào, xoay người liền đi về.

“Cô đứng lại đó cho tôi!” Thẩm Văn Hân bật người dậy, anh thật sự là mất mủi mới cho rằng cô có lòng hối cải, “Nhặt cần câu lên.”

Giọng anh lạnh lẽo, một đôi con ngươi đen thâm thúy nhìn chằm chằm Ôn Như Thị, phảng phất như có ngọn lửa giận đang nhảy nháy.

Giống như nếu cô thật sự dám làm trái lời anh, ngay một giây sau, anh sẽ không chút lưu tình vứt cô vào trong hồ.

Ôn Như Thị ngẩn ngơ, đây mới thật sự là Thẩm Văn Hân, chút ôn hòa, thâm tình, kiên nghị hình dung trên văn bản kia đều không có chân chính thuật lại bản chất u ám của anh.

Cũng đúng, nếu như không phải là vốn có khuynh hướng u ám, Thẩm Văn Hân cuối cùng làm sao có thể hắc hóa đến trạng thái thành một tên biến thái, làm ra việc bức chết nam chính, nhốt nữ chính đây.

Ôn Như Thị cup mắt, từng bước một đi về phía cần câu, hai tay chậm rãi nhặt cần câu bị ném xuống đất lên.

Ngước mắt nhìn khuôn mặt chậm rãi nhu hòa xuống của Thẩm Văn Hân, cô bỗng nhấc tay, đặt ngang cần câu, uốn gối, hai tay mạnh ép xuống!

“Lạch cạch –” cần câu bị gãy thành hai đoạn.

Ôn Như Thị phách lối ném hàng hồng vào trong hồ, hếch mặt lên cao ngạo nói với Thẩm Văn Hân đang xiết chặt nắm tay, biến sắc mặt: “Nếu anh dám đánh em, em sẽ nói cho ba mẹ anh biết, tiền thuốc men của Thẩm Văn Duệ, từ hôm nay trở đi, không cần trả lại!”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

“Nếu anh dám đánh em, em sẽ nói cho ba mẹ anh biết, tiền thuốc men của Thẩm Văn Duệ, từ hôm nay trở đi, không cần trả lại!”

Ôn Như Thị híp mắt, hơi hơi ngẩng cao cằm, rõ ràng là người phụ nữ thấp hơn anh một cái đầu, lại có một loại tư thái cao cao tại thượng.

“Cô dám!” Thẩm Văn Hân nhin không được tiến lên trước một bước, bắt lấy cổ tay cô, một tay giơ lên thật cao.

“Sao em lại không dám?” Ôn Như Thị bị anh kéo lão đảo một cái, cũng bị khơi dậy lửa giận, “Thật đúng là buồn cười.”

Cô ngạo nghễ nhìn người đàn ông không lại làm bộ như ôn hòa lễ độ kia, đôi môi đỏ thắm phun ra từng câu chữ đâm thẳng vào tim gan, “Cầu chúng ta giúp, là nhà họ Trầm mấy người, đồng ý cho anh ở rể cũng là nhà họ Trầm mấy người.

Đợi đến khi nhà họ Ôn ra tiền, định hôn rồi, lại làm ra vẻ không tình nguyện, bị người bức bách, cũng là nhà họ Trầm mấy người.

Đã muốn làm kỹ nữ lại muốn lập đền thờ, nào có chuyện tốt như vậy? Anh cho là cả thế giới này đều là mẹ anh, ai cũng phải nuông chiều anh cả người đây tính xấu chắc? Anh dựa vào cái gì chứ, dựa vào đáng đáp đẹp trai, hay là anh kiếm được nhiều tiền hơn những người đàn ông khác?”

Trán Thẩm Văn Hân hằn rõ gân xanh, nếu như không phải bởi khoản tiền thuốc men kia...

Nếu như không phải khoản tiền thuốc men chết tiệt kia! Anh cũng sẽ không đứng ở đây tạm nhượng vì lợi ích chung, mặc cô ở trước mặt mình tác uy tác quái, ném lòng tự trọng của anh xuống đất rồi tùy ý giẫm lên!

Anh nâng tay phải lên giữa không trung, tức giận đến phát run.

“Không phục à, vậy thì vì sao không phản bác em?” Cô chính là người như vậy, tặng cô đủ đủ, cô sẽ đáp lại bằng quỳnh cừ*, ai đối cô tốt, cô sẽ đối người đó tốt gấp bội, ngược lại cũng thế.

(*) Người quăng sang tặng ta trái đu đủ.

Thì ta đáp lại bằng món ngọc cừ đẹp đẽ. (Mộc Qua – Không Từ).

Ôn Như Thị cười khê, nghênh đón năm ngón tay của anh, khoe miệng cong lên đầy vẻ khinh miệt, “Bởi vì anh biết em nói đều là sự thật. Nếu cái anh gọi là chính trực nhân nghĩa dạy anh làm như vậy, vậy em thật không dám gạt bừa.”

Có một số người luôn kỳ lạ như vậy, luôn coi sự trả giá của người khác là chuyện đương nhiên.

Sự nhân nhượng của cô, lấy lòng của cô cũng không được anh để vào trong mắt, như vậy, cô sẽ khiến Thẩm Văn Hân hiểu rõ đại giới của việc tùy ý trêu chọc cô, không phải là cái anh ta có thể gánh được!

“Hay là bởi vì lòng tự trọng đáng thương kia của anh bị tổn thương, nên muốn đòi lại từ trên người em?” Độ cong khóe miệng Ôn Như Thị càng cong càng lớn, “Nếu thật sự là như vậy, vậy cũng quá buồn cười! Thẩm Văn Hân, em không phải đối tượng mà anh có thể tùy ý ra vẻ ta đây, nếu hôm nay anh dám động đến một cọng lông tơ của em, em nhất định sẽ cho anh biết cái gì là biết vậy chẳng làm.”

Gần từng tiếng, chặt định trăm thiết!

Cô không sợ anh đánh cô, chỉ sợ anh đánh rồi không dọn nổi tàn cuộc.

Bất kể là ở thế giới nào, Ôn Như Thị cô đều không phải người chịu thua thiệt, nếu anh thật sự dám đánh cô, vậy cô sẽ dùng hết tất cả thủ đoạn, khiến cuộc sống trong tương lai dài dòng của anh đều sinh hoạt trong đau khổ.

Không phải cô không biết yêu, mà là tình yêu của cô chỉ cho người đàn ông đáng giá được nó.

“Rất tốt.” Bàn tay gió cao từ từ buông xuống, tức giận phóng ra bên ngoài của Thẩm Văn Hân dần được thu hồi, con ngươi đen thui lại càng thêm thâm trầm.

Nếu anh nói, cô vừa mới bóp chết tình cảm vừa nảy sinh trong lòng anh, không biết Ôn Như Thị có vì vậy mà cảm thấy hối hận không?

Thẩm Văn Hân mím chặt môi, quay đầu bước đi, tựa như người phụ nữ đứng yên tại chỗ kia chỉ là không khí, không chút phản lực.

Cuộc hôn nhân này chỉ là một hồi giao dịch, trước kia là anh ngu ngốc mới có thể đặt kỳ vọng lên cô, Thẩm Văn Hân chưa từng có lúc nào tỉnh táo như bây giờ, “Cô rất tốt, yên tâm, tôi sẽ không đánh cô, sau này cũng sẽ không.” Tiếng nói nhẹ nhàng rơi lại phía sau. Anh sẽ không đánh cô, trừng phạt như vậy quá nhẹ.

Anh sẽ cướp đi tất cả những gì cô vẫn cho là kiêu ngạo, nhìn cô ngã xuống bụi bặm, mất đi những thứ chống cho cô cao cao tại thượng, giống một người bình thường, nằm rạp dưới chân anh.

Anh rất muốn biết, đến khi đó, Ôn Như Thị hai bàn tay trắng sẽ là về mặt gì.

Thẩm Văn Hân một thân một mình về nhà, như thường lệ bị ba Thẩm, mẹ Trầm truy hỏi. Nhưng lần này, bất luận bọn họ ép hỏi thế nào anh đều không mở miệng nói một chữ.

Không nỡ đánh con trai bảo bối của mình, lại không dám thật sự mặc kệ sự sống chết của đại tiểu thư nhà họ Ôn, mẹ Trầm bất đắc dĩ, cuối cùng đành phải nghe theo ba Thẩm phân phó, theo phương hướng Thẩm Văn Hân trở về, một đường đi tìm con dâu bị vứt bỏ.

Chờ bà lòng vòng đi đến hồ nước nhỏ, không sai biệt lắm cũng đến giờ ăn cơm.

Chỉ thấy trên mặt đất trống cách hồ nước mấy mét, Ôn Như Thị nhóm một đồng lửa, bên cạnh là mấy cái xương đầu cá rời rạc.

Cô đang ngồi trên tảng đá quạt gió, nhàn nhã nướng cá, cá chép đã được làm sạch nướng chín vàng hai mặt, mỡ xèo xèo chảy ra, mùi thơm đậm đà từ nơi nào bay lại.

Trong lòng mẹ Trầm hơi có chút không vui, cả nhà bọn họ sắp bởi vì sự mất tích của cô mà xích mích, ai biết tìm nửa ngày, cô gái này ở chỗ này không tìm không phôi nướng cá ăn.

Ôn Như Thị đưa lưng về phía mẹ Trầm đang đưa tay phát con muỗi lần nữa đến gần.

Tại muỗi đáng chết, thật đúng không phải vận khí con rùa có thể chán nể. Cô lăm bằm, lật cá sang mặt bên nướng lần nữa.

Sao người nhà họ Trầm vẫn chưa đến tìm cô, chẳng lẽ cô tính sai rồi, người nhà họ Trầm thật sự dám vì Thẩm Văn Hân mà buông tha trị liệu cho Thẩm Văn Duệ.

Nếu bọn họ thật sự đồng ý để Thẩm Văn Hân ly hôn với cô, cô sẽ lập tức dẹp đường về nhà... Không được, cô không nhớ đường về, trên núi lại không bắt được sóng, cho dù bây giờ muốn đi thì cô cũng chẳng biết đi đâu.

Ôn Như Thị cảm giận lắc cổ tay, đang muốn ném cái que dùng để nướng cá vào trong đồng lửa thì nghe được phía sau truyền đến tiếng gọi.

“Tiểu Như à, sao con lại ở đây, mẹ tìm con đã nửa ngày rồi.” Lúc này mẹ Trầm đã điều chỉnh tốt về mặt, từ ái có thừa tiến lên phía trước, kéo tay cô qua, “Văn Hân thẳng nhóc đó không hiểu chuyện, chọc con tức giận, con đừng so đo với nó, mau cùng mẹ trở về, mẹ làm đồ ngon cho con ăn.”

Ôn Như Thị cười tủm tỉm đứng lên, mặc cho bà nắm lấy tay mình: “Không sao ạ, là con không tốt, nói mấy lời không xuôi tai, mẹ đừng trách anh ấy.”

“Ai a, vậy thì tốt, vậy thì tốt, người trong thành đúng là độ lượng.” Mẹ Trầm khóe miệng giật giật, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, nhận lấy cá nướng trong tay Ôn Như Thị, “đi, chúng ta về nhà, mẹ giúp con dạy dỗ tên nhóc đó.”

Ôn Như Thị khẽ mỉm cười, xách thùng nhỏ ở bên cạnh lên, ngoan ngoãn theo mẹ Trầm về, cung kính hiếu thuận, tựa như một đôi mẹ chồng con dâu quan hệ hòa hợp.

Buổi tối mẹ Trầm quả nhiên làm cho cô một bữa ăn ngon, rõ ràng là chuẩn bị đồ ăn dựa theo khẩu vị của Ôn Như Thị, cô rất cố vũ ăn nhiều hơn một chén cơm so với hôm qua.

Sau bữa cơm tối Ôn Như Thị bày tỏ mười hai vạn cảm ơn đối ba Thắm bên ba, đối trừ nghệ biến mục nát thành thần kì của mẹ Thắm bày tỏ thâm tâm tán thưởng, đẩy không khí trên bàn cơm về phía cao triều.

Trừ Thắm Văn Hân không nói một câu, tất cả mọi người đối kết quả như vậy rất hài lòng.

Ngay lúc cô cho rằng quan hệ của hai người đã lâm vào bí tắc, Thắm Văn Hân lại cầm vài bông sạch sẽ cùng thuốc mỡ đi vào trong phòng!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Ôn Như Thị ngồi trên giường, chặn che đến giữa lưng, trong tay cầm một quyển sách tiếng Anh Thắm Văn Hân đặt bên gối, tùy ý lật.

Trong sách có rất nhiều chú thích viết tay, rồng bay phượng múa, nét chữ cứng cáp, có chút kiệt ngạo, ngược lại không hề nén ả nhẫn như bản thân hân.

Cửa gỗ cũ kĩ khẽ động, phát ra tiếng cọt két khiến người ê răng, Ôn Như Thị ngẩng đầu.

Thắm Văn Hân cả tối cũng chưa nói câu nào xuất hiện ở cửa, trong tay cầm vài sạch cùng thuốc mỡ.

Ôn Như Thị yên lặng chăm chú nhìn anh đi đến bên mép giường ngồi xuống, vạch chăn trên chân cô ra, nhẹ cầm bàn chân bị thương của cô đặt lên đùi mình, đầu vào đẩy bắt đầu bôi thuốc cho cô.

Thắm Văn Hân cúi đầu, mày rậm anh tuấn khẽ chau, đôi môi kiên nghị mím thành một đường thẳng.

Động tác anh mềm nhẹ, làm không khí trong phòng có chút quái dị không nói được thành lời, có chút thân mật, đồng thời lại có chút xa cách, có chút ái muội, lại loáng thoáng có chút ngăn cách.

Không có tức giận của buổi chiều, giữa hai người như nhiều thêm cái gì, lại ít đi cái gì.

Ôn Như Thị im lặng, chờ đợi Thắm Văn Hân đánh vỡ bầu không khí ngưng trệ này. Nếu anh đã có thể làm ra hành động cầu hòa này, vậy nhất định sẽ có chuyện muốn nói với cô.

Cô là thật muốn xem, người đàn ông này sẽ làm ra lựa chọn như thế nào.

Quả nhiên, không qua bao lâu Thắm Văn Hân liền lên tiếng.

Giọng anh bình tĩnh trầm trầm, thật giống như đang tự thuận chuyện xưa của người khác: “Từ khi tôi bắt đầu hiểu chuyện, trong nhà chưa từng qua một ngày tốt nào. Mỗi ngày đều là rau xanh mì nhũn, thỉnh thoảng có thể ăn một bữa cơm trắng đã coi như không tệ.

Khi em gái ra đời, mẹ tôi bởi vì dinh dưỡng không đủ mà không có sữa, ba vì có thể nuôi sống một nhà lớn nhỏ mà đến công trường ở trần trên làm công nhân bốc vác, sau này bị thương đến gân cốt. Cho đến bây giờ, mỗi khi mưa dầm ba đều đau đến không xuống được giường.”

Anh mở vài bông, băng kỹ bàn chân đã được bôi thuốc của Ôn Như Thị, “Tôi cùng anh trai dẫn theo em gái đến từng nhà trong thôn gõ cửa, chỉ vì muốn một chén cháo loãng.”

“Cô sinh ra chính là cang vàng lá ngọc nuông chiều, chưa từng qua cuộc sống khó khăn như vậy,” Thắm Văn Hân nắm lấy cổ chân mảnh khảnh của cô, hơi dừng, sau đó chậm rãi đặt nó về lại trong chăn đắp kín, “Cô sẽ không biết, trên thế giới này còn có người vì sinh tồn mà đau khổ giày dụa, cũng sẽ không biết, đối với một gia đình như vậy mà nói, tề liệt là một chuyện đáng sợ đến thế nào.”

Anh duỗi tay, thay Ôn Như Thị dịch dịch góc chăn, giường mắt nhìn cô, trong mắt có chân chân thật thật bi thương.

Sau một lúc lâu, anh nhẹ nhàng nói: “Cô nói không sai, nhà họ Thắm chúng tôi thiếu nhà các người, cô không có lý do gì phải chịu tính xấu của tôi.” Thắm Văn Hân nghiêng đầu, tựa như đỡ xuống cao ngạo tự tôn của mình.

Ôn Như Thị im lặng nhìn chăm chú vào anh, không có nói tiếp.

Nếu cô là một cô gái nhỏ không rành thế sự như Tần Hiểu Lăng, hoặc là Ôn Như Thị chân chính, là một đại tiểu thư ngang ngược miệng cứng lòng mềm, có lẽ, cô sẽ vì chân tình hôm nay Thẩm Văn Hân lộ ra mà đồng tình tìm không ra phương hướng.

Nhưng cô không phải, cô có thể phân rõ, trong mỗi một câu nói của anh, câu nào là thật lòng, câu nào là giả ý.

“Như Thị, chúng ta bắt đầu lần nữa, được không?” Thẩm Văn Hân cup mắt, lông mi dài thẳng tắp phủ lên đôi mắt thâm thúy của anh.

Cuộc sống khổ là thật, trân trọng em gái là thật, muốn chữa khỏi cho anh trai cũng là thật, áy náy với ba mẹ cũng là thật, muốn cùng cô bắt đầu lần nữa, lại là nửa thật nửa giả.

Ôn Như Thị nghiêng người, cầm lấy bàn tay khớp xương rõ ràng đặt trên chân của anh.

Cô dịu dàng khẽ mỉm cười: “Được.”

Cô rất muốn biết, một nửa thật tình một nửa giả ý kia, đến cùng thật lòng là cái gì, giả ý là cái gì.

Ban đêm yên tĩnh, ánh trăng theo cửa sổ khép hờ tiến vào, trên đất đốt cuộn hương muỗi, có khói nhẹ lượn lờ chậm rãi bay lên.

Vợ chồng hai người cùng ngủ trên một chiếc giường, đều tự nằm ngang, ai cũng không tới gần đối phương.

Ôn Như Thị nhắm mắt, bên tai là tiếng hít thở vững vàng của Thẩm Văn Hân. Hai người đều không lên tiếng, nhưng lại kỳ dị biết đối phương cũng không ngủ.

Phương thức ở chung như vậy làm cô nhớ đến dã thú không thể bỏ qua trên thảo nguyên.

Không có vừa thấy mặt đã bắt đầu chém giết, chúng nó đang dè dặt quan sát, thử thăm dò, căn cứ tín hiệu tứ chi tiết lộ ra ngoài của đối phương mà điều chỉnh trạng thái công kích của mình.

Từ từ, Ôn Như Thị ở trong suy nghĩ này dần dần chìm vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, Thẩm Văn Hân không có sáng sớm tránh người nhà chạy đi rèn luyện như hôm qua.

Khi Ôn Như Thị rời giường, anh đã giúp cô lấy sẵn nước rửa mặt, bung vào trong lòng, “Tĩnh rồi thì mau rửa mặt, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong.”

Lướt qua những bị động phân tán ngày hôm qua, vào lúc Ôn Như Thị đi giày xong, Thẩm Văn Hân liền đưa một chiếc khăn mặt đã được vắt khô qua.

Người đàn ông giữa lông mày là ý cười sang sảng, giống như giọt sương trong núi, sạch sẽ trong suốt, ánh mắt anh chuyên chú đến mức làm Ôn Như Thị suýt sinh ra ảo giác mình được yêu sâu sắc.

Trong lòng cô rung mình, mặt không đổi sắc nhận lấy khăn tay ẩm áp, chậm rãi lau mặt.

Người đàn ông này nhất định chính là một chính trị gia trời sinh, có bản sự co được giãn được, lợi hại là, anh có thể ngủ đông hoàn mỹ không tỳ vết che giấu chính mình, tựa như anh đã thật sự nghĩ thông suốt, muốn cùng cô bắt đầu lại từ đầu.

Nếu như không phải biết rõ từng kịch tình, còn có tài phú áp chế, có lẽ cuối cùng hai người thật sự đối đầu, hươu chết về tay ai cũng chưa biết chừng.

Nhìn bóng lưng bụng chậ nước rời đi của Thẩm Văn Hân, Ôn Như Thị nhủ thầm. Cô ý đánh thức mãnh thú ngủ sâu trong lòng anh, không biết đây là đúng hay sai.

Cô chỉ là cảm thấy, ngăn chặn không bằng dẫn dắt.

Nếu mặc Thẩm Văn Hân chôn giấu u ám, ngày qua ngày, năm qua năm chồng chất lên nhau, cuối cùng có một ngày sẽ toàn bộ bộc phát ra. Bất kể là kẻ Tần Hiểu Lăng chịu tội, vẫn là mình chịu khổ, đều không phải một chuyện làm người ta vui vẻ.

Ít nhất, cô không giống người khác, không hề có lực đánh trả.

Tựa như 90% kim phượng hoàng từ trong khe núi bay ra, cực độ tự ti cùng tự phụ, là dấu ấn mà Thẩm Văn Hân là dù người của hai thế giới cũng không thể thoát khỏi.

Nhưng, hôm qua một loạt những lời nói của Ôn Như Thị không chút lưu tình đâm trúng chỗ đau nhất ẩn sâu trong nội tâm của Thẩm Văn Hân.

Cô biết mình tự tay đốt lửa, sẽ dẫn tất cả những tâm tình tiêu cực đè nén không biểu hiện ra mà vốn nên phát tiết lên người nam nữ chính ở đoạn kịch tình sau, phát tiết lên người mình trước.

Nhưng, Ôn Như Thị vẫn làm như vậy.

Kết quả khiến cô có chút bất ngờ, Thẩm Văn Hân cũng không giống phượng hoàng nam thông thường, ngu đến mức dùng cái gọi là quan hệ vợ chồng

đến dọa cô, ngược lại lựa chọn chiến thuật quanh co.

Anh rất thông minh, đàn ông thông minh như vậy, nếu cuối cùng đều bị ngoại vật không nên để trong lòng hùi đi, vậy thì thật là đáng tiếc.

Ăn xong bữa sáng, Ôn Như Thị đơn giản thu thập chút vật phẩm của mình, đi theo Thẩm Văn Hân xuống núi. Cô đi chậm rãi, phỏng chừng đến dưới chân núi không sai biệt lắm cũng là giữa trưa, hai giờ, ở trên trần tùy tiện ăn gì đó rồi nghỉ ngơi chốc lát, lái xe nhà họ Ôn cũng nên đến.

Lúc Thẩm Văn Hân giúp cô mở cửa xe, Ôn Như Thị bỗng dè tay anh lại, nhẹ nhàng nói: “Còn có mấy ngày là thời gian nghỉ kết hôn của anh hết rồi, nếu không muốn cùng em trở về thành, anh có thể lại ở nhà thêm hai ngày, trước khi đi đến gặp ba mẹ em một chút là được.”

Thân thể hai người chỉ cách nhau một khoảng ngắn, Thẩm Văn Hân gần như có thể cảm giác được hô hấp ấm áp của cô lướt qua cổ mình.

Anh không rõ, mục đích của cô không phải là mang anh về nhà họ Ôn, nhận lỗi với ba Ôn mẹ Ôn hay sao?

Anh đều đã chuẩn bị xong, mặc kệ đối phương chỉ trích quát tháo thế nào anh cũng nhịn hết xuống, sẽ không lộ ra chút oán hận nào.

Nhưng là, bây giờ cô lại nói không cần.

Thẩm Văn Hân kinh ngạc nhìn cô, miệng há to, muốn nói không sao, anh về cùng cô, nhưng lại nói không nên lời.

Anh thật sự rất muốn ở lại bởi ba mẹ mình, bọn họ già đi, tóc mai đều đã chuyển màu hoa râm. Bọn họ không giống ba mẹ Ôn Như Thị tí mĩ bảo dưỡng, rõ ràng là bạn cùng lứa tuổi, nhìn qua lại già hơn ba mẹ Ôn cả hai mươi tuổi.

Thẩm Hương còn phải đi học, ngày thường việc nhà nông cũng không giúp được bao nhiêu, nếu anh ở lại, ít nhất có thể để bọn họ được nghỉ ngơi nhiều mấy ngày.

Ôn Như Thị khẽ xoa mặt anh, bỗng kiễng chân lên, hôn một cái lên khóe môi anh, “Em sẽ giúp anh giải thích với ba mẹ, anh cứ yên tâm ở là được.”

Tiếng vừa dứt, cô liền nhẹ xoay người ngồi vào chỗ ngồi phía sau, trước mặt anh đóng cửa xe lại.

Thẩm Văn Hân ngậy người tại chỗ, bên môi vẫn còn hơi ngứa, phảng phất còn lưu lại xúc cảm nôn mềm kia.

Cửa kính xe hơi chậm rãi kéo xuống, lúm đồng tiền mỉm cười của Ôn Như Thị xuất hiện bên cửa xe, cô ngẩng mặt lên, mày như trăng lưỡi liềm, ôn nhu nói với anh, “Em ở nhà chờ anh.”

Thẩm Văn Hân đứng tại chỗ, nhìn chiếc xe dần chạy xa, qua thật lâu vẫn không nhúc nhích.

Trên đường người qua lại ồn ào, tựa như suy nghĩ đang hỗn loạn của anh, thẳng đến chiếc xe bị cản phía sau bóp còi anh mới lấy lại tinh thần, chậm rãi bước về hướng đường đi lên núi.

Vừa về đến nhà Ôn Như Thị còn chưa kịp ngồi xuống uống một hớp nước, mẹ Lý đã đứng sau lưng cô muốn nói lại thôi.

Đôi lông mày thâm thúy của cô nhếch lên, buồn cười mở miệng trêu chọc nói: “Di sao vậy, lại có ai trêu chọc di không thành, nhưng đừng nói với con là tại con, con vừa mới trở về thôi.”

“Ai da, không phải,” bọn bà sắp rầu chết, bà cô nhỏ này còn ở đây nói mát, mẹ Lý đặt mông ngồi xuống đối diện, “Di là muốn hỏi sao lại chỉ có mình con trở lại. Cậu Thẩm đâu, sao cậu ấy không về với con?”

“À, là chuyện này ạ, con để anh ấy ở lại trên núi thêm hai ngày,” Ôn Như Thị lơ đãng đứng lên, đi lên lầu. Ở nhà họ Thẩm mấy ngày, tắm rửa không tiện, cô nhỏ mấy giọt tinh dầu vào bồn tắm, thoải mái ngâm mình.

Đi mấy bước, cô chợt nhớ tới cái gì, bắm tay vịn xoay người nói với mẹ Lý: “À, di nhớ bảo người thu dọn sạch phòng kế bên phòng con, ga trải giường vỏ chăn đều thay mới.”

Mẹ Lý đang muốn đuổi theo hỏi thêm mấy câu lập tức bị lời của cô đánh lạc, bà nghi ngờ hỏi: “Trong nhà sắp có khách à? Sao di không biết, có điều dù khách muốn tới cũng nên thu dọn phòng khách ở tầng 1, sao có thể để người ta lên tầng 3 đâu.”

Ôn Như Thị hướng phía sau phất phất tay, đầu cũng không quay lại nói dứt lời liền đi tới phòng mình.

“Không phải khách, là Thẩm Văn Hân, sau này con với anh ta chia phòng ngủ.”

“Cái gì?! Như vậy sao được, Tiểu Như của di...” Mẹ Lý sợ hãi, sau đó trực tiếp đuổi theo lên lầu!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Cùng Thẩm Văn Hân tách giường ngủ chính là bước đầu tiên. Hương lavender thanh đậm tràn ngập không khí trong phòng tắm, Ôn Như Thị hơi khép hai tròng mắt, trên mặt do khí nóng mà hiện lên đỏ ửng.

Cô ép Thẩm Văn Hân quá căng, bây giờ là lúc nên lùi một bước.

Hơn nữa, cô cũng không muốn sau này ngày nào cũng giống tối hôm qua, hàng đêm đồng sàng dị mộng. Cuộc sống như vậy, cho dù Thẩm Văn Hân thích, cô cũng không chịu.

Cục sụng do muỗi đốt trên người vẫn chưa tiêu, Ôn Như Thị nâng tay, giọt nước ẩm áp chảy xuôi theo da thịt. Trên cánh tay trắng nõn là bọc đỏ loang lổ, nhìn qua đặc biệt chướng mắt.

Lông mày cô hơi nhíu, sau đó lại thoải mái giãn ra.

Đêm qua Ôn Như Thị không để anh nhìn thấy, cũng không bôi thuốc, cứ như vậy chịu đựng cả một ngày. Bao gồm hai ngày kế tiếp, cô cũng không có ý định xử lý.

Cô vrun ngón tay, nhẹ nhàng gãi gãi.

Không biết lần sau Thẩm Văn Hân nhìn thấy cánh tay cô đầy vết gãi, sẽ có chút áy náy nào không?

Ôn Như Thị chìm cả người vào trong nước, yên lặng nằm dưới đáy bồn tắm, nhín thờ nhìn về phía mặt nước.

Ánh sáng nhạt lay động, rất gần nhưng lại giống như rất xa.

Cô trợn mắt nhìn, có bọt khí rất nhỏ tràn ra, Ôn Như Thị cong khóe miệng, vrun tay lên dò xét tia sáng trên mặt nước kia.

Tôi nhất định sẽ bắt được anh, Ôn Như Thị nắm chặt năm ngón tay, chặt chẽ nắm ánh sáng vào trong lòng bàn tay, độ cong bên môi lớn dần, bọt khí liên tiếp trôi lên, như điều gặp gió.

Cô mạnh ngoi lên khỏi mặt nước, vrun người đứng dậy, dòng nước ẩm áp mềm mại chảy xuống dọc theo cơ thể mềm mại trần trụi của cô.

Ôn Như Thị kéo khăn tắm to màu trắng được xếp gọn gàng trên giá treo khăn mặt xuống, tùy ý xoa xoa tóc còn ướt, thuần thực bao lấy thân thể có lỗi có lỗi của mình, cứ vậy chân không bước ra ngoài.

Còn có nửa năm Thẩm Văn Hân sẽ trở về thành phố, trong khoảng thời gian ngắn này cô phải bày xong cạm bẫy.

Ngồi bên mép giường mềm nhũn, Ôn Như Thị cảm máy sảy vừa xử lý tóc mình, vừa trầm nghĩ trong lòng.

Nhưng là nếu như vậy thì cô lại không thể nào lại đi học như trước đây.

Tuy rằng cô vốn là học kiểu đánh cá ba ngày phơi lưới hai ngày vẫn chính đáng hợp tình lên lớp chui, trong công ty ba Ôn, cũng chỉ treo chức vị quản lý thực tập của phòng thị trường.

Những cái đó căn bản là không đủ để thực hiện kế hoạch của cô.

Có điều đáng được ăn mừng chính là cô là người thừa kế duy nhất của nhà họ Ôn, xí nghiệp trong nhà sớm muộn gì cũng phải giao đến trên tay cô.

“Tiểu Như à, thu thập xong thì xuống ăn cơm, ông chủ, bà chủ đều đã về rồi.” Ngoài cửa vang lên tiếng mẹ Lý.

“Con biết rồi, thay quần áo xong con sẽ xuống ngay.” Ôn Như Thị giương giọng trả lời, vừa buồn ngủ đã có người đưa gối đầu đến, vừa khéo.

Ba Ôn mặt mũi hiền lành, bộ dáng thương nhân nho nhã. Lúc Ôn Như Thị xuống tầng, ông đã ngồi trên ghế chủ, bên tay trái là mẹ Ôn ăn mặc trang điểm lộng lẫy.

Đợi cô ngồi xuống, ba Ôn mới nhàn nhạt mở miệng: “Nghe nói con trở lại một mình?”

Cô nhấp một ngụm canh trước, đây là thói quen của cô, trước kia dạ dày không tốt, nghe nói trước khi dùng bữa uống chút canh thanh đạm có thể dưỡng dạ dày.

Đặt thìa xuống gật gật đầu, Ôn Như Thị giải thích thêm một câu: “Là con bảo anh ấy ở lại, sắp phải đi rồi, ở cạnh ông bà thêm chút nữa coi như là thay con tận lòng hiếu thảo.”

“Ừ, cũng được.” Ba Ôn vui mừng lộ ra chút ý cười, người con rể này là ông chọn, nếu không phải vì huyết mạch nhà họ Ôn có thể kéo dài, ông cũng

không đến mức làm ra hành vi bức người ở rể.

Đối với Thẩm Văn Hân, ông vẫn thấy hổ thẹn, nhưng chút áy náy đó còn kém sự sùng ái đối vợ rất xa.

Ba Ôn lúc còn trẻ gia cảnh vốn rất tốt, nhưng là bởi vì đầu tư không đúng, khiến nhà họ Ôn lúc đó lâm vào cục diện bước tiếp bước gian nan. Là mẹ Ôn không để ý gia tộc phản đối, dứt khoát lựa chọn đám hỏi.

Dựa vào tiền mẹ Ôn mang đến làm vốn lưu động, còn có nhà mẹ vợ thỏa hiệp duy trì, ba Ôn mới có thể từng bước từng bước một lần nữa leo đến vị trí ngày hôm nay.

Ông là một người đàn ông biết cảm ơn, cho dù trên người vợ vẫn còn rất nhiều khuyết điểm, ông cũng nguyện ý chấp nhận bao dung. Cho dù mẹ Ôn không sinh được con trai cho ông, ông cũng chưa từng có chút oán trách nào.

Giống vậy, ba Ôn cũng hi vọng con gái của mình có thể được chồng lý giải cùng yêu thương.

“Tiểu Như à, không phải mẹ nói con, con để nó tấn hiếu với gia đình nó, sao lại không nghĩ đến nhà họ Ôn chút chứ,” Mẹ Ôn mất hết hứng thú bấu môi, bà còn tưởng rằng hôm nay vừa về đến nhà là có thể nhìn thấy tên nhóc kia không để ý mặt mũi bụng trả nhận sai cơ, e ngại chồng vẫn còn ở, đành phải tùy tiện làm bầm câu, “Dầu gì cũng là người ở rể, thế nào cũng phải phân rõ chủ thứ (chủ yếu + thứ yếu) chứ.”

Không thể không nói, đối phương diện đối nhân xử thế, mẹ Ôn tựa như một học sinh trung học năm nhất.

Có lẽ quyết định sáng suốt nhất trong cuộc đời mẹ Ôn chính là kiên định không thay đổi mang theo đồ cưới gả cho ba Ôn, không đến mười năm, lựa chọn của bà đã được đền đáp.

Trừ bỏ áo com không lo, quan trọng nhất là, bà chiếm được ba Ôn toàn tâm toàn ý sùng ái cùng kính trọng. Cứ việc bà đã nhiều thêm mấy chục tuổi, vẫn cứ ngay thẳng khiến vô tình đắc tội rất nhiều người, làm ba Ôn ở phía sau thu thập không biết bao nhiêu cục diện rối rắm.

“Gia hòa vạn sự hưng, em nói ít mấy câu đi, Tiểu Như có thể thông tình đạt lý như vậy, anh rất vui mừng.” Ba Ôn gấp một miếng thịt cá đặt vào trong bát mẹ Ôn, ôn nhu nói.

“Được rồi, anh tự nhìn rồi làm đi.” Mẹ Ôn thờ dài, cầm đũa lên bắt đầu ăn com. Chồng cũng đã lên tiếng, bà đương nhiên là nghe ông.

Ôn Như Thị không nói gì thêm, chỉ cúi đầu yên lặng ăn com. Có mấy lời cũng không thích hợp đàm luận trên bàn com, nói ra trước mặt mẹ Ôn, kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại.

Sau bữa tối, Ôn Như Thị chạy riêng đến phòng bếp pha một bình trà lai tiêu thực, cùng với hai chiếc cốc tinh xảo, bung đến gõ cửa phòng sách.

Hai giờ sau, cô hải lòng mang theo khay đựng trà đi ra ngoài. Mẹ Ôn sớm đã chờ ở cửa, ngại chồng giao cho không thể đi vào cùng nghe vội vàng ý bảo người hầu bên cạnh nhận lấy khay, kéo Ôn Như Thị đi tới phòng khách.

“Mau nói cho mẹ nghe đi, hai người đến cùng là ở trong đó nói chuyện gì, ngay cả mẹ cũng phải giấu giếm.” Mẹ Ôn từ thân nhìn chăm chăm con gái, mặt bà thương cô như vậy, hai ba con nhà này thế nhưng đều chung một tính, vừa gặp phải chuyện lớn liền không cho bà tham dự gì hết.

“Không có gì ạ.” Ôn Như Thị khẽ mỉm cười kéo bà ngồi xuống ghế sofa, “Con chỉ là không muốn đi học, ba ba đồng ý cho con vào công ty làm quen hoàn cảnh trước.”

“Cái gì?... Vậy học vị của con phải làm sao?” Mẹ Ôn ngăn người, con gái cho tới bây giờ đều không thích đến công ty đi làm, sao đi nhà họ Trầm một chuyện về liên thay đổi, bà tròn mắt, đột nhiên vô dùi đứng lên, “Có phải người nhà họ Trầm làm con giận không, đừng sợ, nói với mẹ, mẹ làm chỗ dựa cho con!”

Ôn Như Thị bật cười, ba Ôn hào hoa phong nhã chống lại mẹ Ôn tính khí nóng nảy, thật sự là làm khó ông vui vẻ chịu đựng nhiều năm như vậy.

Cô bắt đầu dĩ giữ chặt tay bà: “Mẹ nói gì vậy, mẹ còn không biết con sao, chỉ có con chọc giận anh ấy, nào có chuyện để anh ấy chọc giận lại con.”

“Học vị không quan trọng, chỉ cần con thông qua cuộc thi, cũng có thể lấy được.” Ôn Như Thị khoác tay qua vai bà, thân mật lắc lắc, chậm rãi giải thích nói: “Con chỉ nghĩ là, con sớm muộn gì cũng phải tiếp quản công ty, tuy rằng hai người tìm cho con một người giúp đỡ tốt, nhưng Thẩm Văn Hân dù sao cũng là người ngoài mà. Con cũng không thể ở nhà ăn rồi chờ chết, mặc anh ấy về sau nắm quyền.”

Mẹ Ôn cái khác không tốt, chỉ có một cái tốt, đó chính là lo cho gia đình, chuyện lớn tày trời cũng không sánh bằng người nhà họ Ôn khỏe mạnh cùng lợi ích nhà họ Ôn.

Nếu muốn bà cũng đứng về phía mình, thì không thể không nói lại những lời đã nói với ba Ôn trong phòng sách.

“Đồ của nhà họ Ôn, vẫn là nắm trong tay người nhà họ Ôn thì tốt hơn, về phần sau này, có muốn đưa những thứ này cho Thẩm Văn Hân hay không, thì phải xem biểu hiện của anh ấy.” Ôn Như Thị nghịch ngợm chớp mắt với bà, “Mẹ không thấy là, như vậy sẽ thỏa hơn sao?”

“Tốt thì tốt, nhưng con có thể làm được không?” Hoàn toàn đã bị chiếc bánh nướng cô vẽ ra hấp dẫn, nhưng vừa nghĩ đến thành tích qua môn không như ý của Ôn Như Thị, mẹ Ôn liền nhụt chí.

“Ngay cả cuộc thi cũng không nhất định qua, muốn trông cậy vào con, còn không bằng cho người cẩn thận dạy dỗ Thẩm Văn Hân. Nó xuất thân tuy rằng không tốt, nhưng theo như lời ba con, đầu óc rất linh hoạt, sau này là đứa có tiền đồ.” Bấy giờ nghĩ vậy, giống như con rể cũng không phải hoàn toàn không có chỗ nào tốt.

Nghe xong lời mẹ Ôn nói, Ôn Như Thị nhìn không được trọn trăng mắt. Thẩm Văn Hân sau này có tiền đồ hay không, cô rõ ràng hơn ai hết, chỉ sợ anh ta tiền đồ quá mức, một ngụm nuốt hết nhà họ Ôn thôi!

“Mẹ yên tâm đi, ba ba sẽ phái cho con một trợ lý chuyên môn, cho dù con không biết gì hết, người ta cũng sẽ bắt tay dạy con biết.” Ba Ôn chưa nói nhưng cô cũng biết, chỉ định người trợ lý này hơn phân nửa cũng là có ý muốn giám thị cô, không cho cô gây họa.

Có điều không sao, cô rất nhanh là có thể khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa, thi cử Ôn Như Thị không thông thạo, nhưng buôn bán thực chiến thì lại khác, “Dù sao cũng chỉ là nửa năm, nếu con thật sự thi không qua, lại không làm ra được công trạng gì, đến lúc đó hai người lại đuổi con về trường học cũng được mà, cùng lắm thì học thêm một năm nữa thôi.”

Nghĩ lại thấy cũng phải, mẹ Ôn cuối cùng miễn cưỡng đồng ý. Dù sao có ba Ôn đỡ ở đằng trước, cho dù con gái bà xấu mặt, cũng có ông đi giải quyết.

Trong lòng không còn chuyện gì, mẹ Ôn rất nhanh liền vui vẻ trở lại, con mình có chí khí, làm gia trưởng có phải cũng nên chúc mừng con gái chút không?

Bà hưng trí bừng bừng nói với con gái: “Đã quyết định vậy rồi, vậy hai ngày nữa chúng ta liền tổ chức một party nhỏ tại nhà, mời mấy chú bác của con đến, chính thức giới thiệu với bọn họ.”

“A, mẹ xem chút thì quên mất, còn phải chuẩn bị cho con mấy bộ lễ phục nữa, đảm bảo sẽ khiến người ta hai mắt phát sáng.”

Ôn Như Thị há mồm, rất muốn nói hai ngày nữa có phải gấp quá rồi không, mẹ Lý nhất định sẽ oán trách chết cô.

Nhưng căn bản không tới phiên cô nói chuyện, mẹ Ôn đã hoàn toàn bị cảm xúc điều động ném cô ra, đi giày cao gót cộp cộp lên tầng hai, “Nói với con mấy cái này, mẹ vẫn nên đi tìm ba con trước, định ra danh sách thi hơn!”

Ôn Như Thị không nói gì dựa lưng vào ghế, được rồi, vốn còn muốn vào lúc trước khi Thẩm Văn Hân đi, an bày người một nhà cùng tụ tập, xem tư thế này, phỏng chừng là sẽ gặp nhau trong buổi tiệc mất!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Khi Thẩm Văn Hân xách theo túi đi đến nhà lớn nhà họ Ôn, nhìn thấy chính là một dãy xe sang trọng đậu sát bên đường.

Xa xa phòng khách đèn đuốc sáng trưng, loáng thoáng có thể nhìn đến đám người y hương tấn ảnh bên trong.

Anh chần chờ giây lát, vòng về hướng cửa sau.

Đi qua đường nhỏ, xuyên qua một khu vườn nữa là có thể đi đến mặt bên nhà chính nhà họ Ôn. Anh nghĩ, ba Ôn mẹ Ôn sẽ không hi vọng có xung đột, còn nhìn thấy anh xuất hiện ở hiện trường khách mời yến hội của bọn họ.

Rời khỏi tuyến đường chính, bên ngoài nhà họ Ôn ánh sáng có chút mờ tối.

Thẩm Văn Hân một mình một người chậm rãi đi trên đường nhỏ yên tĩnh, đèn chiếu sáng trên tường rào kéo dài thay đổi bóng người trên mặt đất. So sánh với náo nhiệt bên trong, ngoài tường có vẻ đặc biệt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nhưng lúc anh đi đến cửa sau, lại nhìn thấy một người vốn không nên xuất hiện ở chỗ này.

Lái xe Tiểu Triệu đứng ở trước cửa, vừa nhìn thấy anh liền nở nụ cười, cung cung kính kính nói: “Thẩm tiên sinh, tiểu thư bảo tôi ở đây đợi anh.”

Ôn Như Thị? Thẩm Văn Hân há miệng thở dốc, anh cũng không có nói cho cô biết hôm nay anh sẽ trở về. Nhưng cuối cùng anh vẫn không hỏi gì hết, chỉ lễ phép nói tiếng cảm ơn với lái xe Tiểu Triệu.

Đến tận khi Tiểu Triệu mang anh đi thẳng lên tầng ba, loại cảm giác không xác định đó càng thêm rõ ràng.

Tiểu Triệu đã hoàn thành nhiệm vụ rồi đi, Thẩm Văn Hân đứng ở giữa căn phòng xa lạ, quét mắt nhìn trang trí trong phòng một lần.

Cả căn phòng chỉ có ba màu đen, trắng, xanh, đồ dùng trong phòng đều mang nét cứng rắn, tất cả trang trí đều theo phong cách hiện đại đơn giản. Máy chậu hoa màu sắc tươi đẹp, vừa khéo làm căn phòng lạnh cứng có thêm mấy phần ấm áp.

Thẩm Văn Hân không rõ, vì sao cô phải bảo người đưa anh đến đây.

“Thích không?” Giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền đến, Thẩm Văn Hân quay đầu, không ngoài dự liệu nhìn thấy Ôn Như Thị mỉm cười đứng ngoài cửa.

Anh không lên tiếng, chỉ im lặng dùng trông mắt đen nhánh nhìn cô.

Hôm nay Ôn Như Thị ăn mặc rất xinh đẹp, phải nói, cô bình thường cũng rất đẹp, nhưng hôm nay càng thêm sáng rọi bắn ra bốn phía.

Váy dài ôm ngực màu trắng ngà, xẻ dọc xuống từ đầu gối, lộ ra một đôi chân đẹp thon dài, từ ngực tới vạt váy có mấy nếp gấp, hình cung lưu loát lộ ra cảm giác ưu nhã.

Thiết kế bó sát vô cùng nhuần nhuyễn làm lộ ra đường cong là lướt của cô, Ôn Như Thị cứ thế tùy ý đứng ở nơi đó cũng sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác nhìn thấy mỹ nhân ngư.

“Sao vậy?” Cô hơi nghiêng đầu, mở to mắt nhìn, chậm rãi tiến dần về phía Thẩm Văn Hân, vạt váy dài khẽ đung đưa theo động tác của cô, phảng phất như dần nở rộ thành đóa hoa.

Thẩm Văn Hân cup hai tròng mắt xuống, Ôn Như Thị như vậy rất chói mắt, chói mắt đến khiến anh có loại cảm giác bị thất bại xa lạ.

“Sao lại chuẩn bị căn phòng này?” Người đàn ông có thể ở chung tầng 3 với cô, trừ anh ra, Thẩm Văn Hân không nghĩ ra còn có thể là ai.

Anh loáng thoáng có thể đoán ra dụng tâm của cô, nhưng là anh vẫn muốn nghe chính miệng cô nói ra.

“Bởi vì chúng ta muốn bắt đầu lại lần nữa mà.” Ôn Như Thị đến gần, khéo cười duyên đáng xoay mặt anh lại, làm Thẩm Văn Hân không thể không nhìn cô.

Cảm xúc ấm áp mềm mại trên mặt làm anh nghĩ đến cái hôn tạm biệt trên Trần kia.

Vành tai Thẩm Văn Hân hơi đỏ lên, anh giờ tay kéo tay cô ra.

Ôn Như Thị lơ đãng, nắm ngược lại bàn tay chưa kịp buông ra của anh, ánh mắt dịu dàng nghiêm túc: “Em đặc biệt chuẩn bị cho anh đấy, không biết anh có thích không?”

Mái tóc xoắn dài của cô được búi rối cao, hai bên có lọn tóc xoắn buông xuống.

Bởi vì giây phút này khóe mắt có ý cười nhàn nhạt, Ôn Như Thị có vẻ càng thêm dễ đánh động lòng người hơn xưa.

Đầu ngón tay Thẩm Văn Hân khẽ động, cuối cùng vẫn tránh ra, chỉ thấp giọng chậm rãi nói: “Ba mẹ sẽ không vui vẻ khi cô làm vậy.”

Đối với một người đàn ông ở rể mà nói, làm vợ mang thai không phải là kỳ vọng của ba Ôn mẹ Ôn sao, bọn họ làm sao có thể dễ dàng cho anh chuyển ra khỏi phòng Ôn Như Thị như vậy?

Ôn Như Thị mỉm cười, thật ra người đàn ông này cũng không cần người khác khuyên giải, anh có đầy đủ tiềm lực phá tan tất cả gông xiềng trên người mình, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Cô cũng không trả lời vấn đề của anh, cô đã dám làm như vậy, thì đã có giác ngộ bị ba mẹ nhắc tới, chỉ nắm lấy tay anh, kéo anh đi đến trước cửa phòng tắm, “Cho anh 5 phút, đi vào tắm rửa, em sẽ cho người mang lễ phục của anh tới, thay xong qua phòng em tìm em.”

Thẩm Văn Hân bị cô đẩy vào phòng tắm nhìn cửa kính mờ đóng lại sợ run, sau một lúc lâu mới bắt đầu chậm rãi cởi bỏ quần áo trên người.

Trong quân đội luyện được tốc độ rất nhanh, không đến năm phút Thẩm Văn Hân đã mặc áo tắm bước ra. Trong phòng không một bóng người, trên chiếc giường lớn đã để một bộ tây trang chính thức được là ủi tốt.

Thẩm Văn Hân chưa từng mặc hàng hiệu gì, nhưng chỉ nhìn qua đường may cũng biết bộ âu phục này có giá trị không nhỏ. Quan trọng là anh chưa từng cho người đo qua số đo của mình, quần áo vừa mặc lên người, thể nhưng vừa khít.

Chẳng qua là ở chung mấy ngày, không phải thật dễ anh trong lòng, không thể nào làm được đến tình trạng này.

Ôn Như Thị...

Thẩm Văn Hân có chút mê mang, anh bỗng nhiên không biết nên dùng tâm tình như thế nào đi đối mặt với người thân là vợ anh kia.

Dưới tầng khách khứa cơ bản đã đến đông đủ, lúc này Ôn Như Thị cũng chưa từng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Cô ngồi yên trước bàn trang điểm, giống một cô dâu, chờ đợi người đàn ông định mệnh của mình đến gõ vang cửa phòng mình.

Thắm Văn Hân không để cô đợi lâu, khi anh có tiết tấu gõ vang cửa phòng, trên mặt Ôn Như Thị xuất hiện một nụ cười hoàn mỹ, đứng lên nói: “Mời vào.”

Cửa phòng đẩy ra, người đàn ông ngoài cửa dáng người cao ngất, mặt mày tuấn lãng, anh đón ánh sáng, ánh mắt nhìn cô chuyên chú thâm thúy.

Ôn Như Thị cầm lên chiếc khăn tay cùng màu đã sớm được chuẩn bị sẵn, gấp lại bỏ vào trong túi nhỏ trước áo của Thắm Văn Hân, chỉ lộ ra một đầu nhọn, vân vê, mỉm cười ngửa mặt nhìn anh: “Anh hôm nay nhìn qua rất giống một vương tử chân chính.”

Thắm Văn Hân hơi dừng, nhếch miệng chậm rãi gấp khúc cánh tay, đợi cô tiến lên vòng qua.

Hai người dắt tay từng bước bước xuống cầu thang xuống lầu, mắt nhìn đoàn người trong phòng khách, nơi đó đèn đuốc sáng trưng, ăn uống linh đình, cũng yên tĩnh trên tầng vừa rồi như là hai thế giới khác nhau.

Thắm Văn Hân hơi nghiêng đầu, trán cô trơn bóng, thần thái điềm tĩnh, hai lọn tóc xoăn hai bên rú xuống bị màu vàng ảm của ngọn đèn nhuộm ra một tầng kim quang nhỏ vụn.

Vừa rồi anh không có nói, nhưng thật ra là bởi vì có cô, cho nên tối nay anh mới có thể là một vương tử.

Thắm Văn Hân quay sang, đối diện đến là hai người hoàn toàn không ngờ anh sẽ xuất hiện ở đây.

Không nhìn không ngờ rõ ràng trong mắt mẹ Ôn, Thắm Văn Hân trước một bước kính cẩn gật đầu: “Ba, mẹ, ngưng ngưng, con đã đến muộn.”

Ngay lúc đẩy ra cửa phòng cô, nhìn thấy Ôn Như Thị nhu nhu thuận thuận ngồi trong phòng chờ anh đến, Thắm Văn Hân liền thay đổi chủ ý.

Một ngày nào đó anh sẽ đường đường chính chính làm ba Ôn mẹ Ôn cao ngạo cúi đầu trước mặt mình, nói với anh, cô lớn nhà họ Ôn có thể gả vào nhà họ Thắm là phúc khí của cô.

Nhà họ Ôn, anh muốn.

Ôn Như Thị, anh cũng muốn!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Thời gian nửa năm, nói ngắn không ngắn, nói dài cũng không dài.

Khi Thắm Văn Hân bước lên chuyến tàu hồi tỉnh, trong ba lô trên vai chỉ có mấy bộ quần áo mang theo lúc trước, còn có nhiều hơn hai mươi sáu phong thư.

Mỗi thứ hai anh đều thu được gói đồ Ôn Như Thị gửi đến cùng một phong thư.

Trong gói đồ có đủ các loại vật, có đôi khi là đồ ăn, có đôi khi là vật dụng hàng ngày.

Thậm chí ngay cả mẹ Lý kho móng heo, cô lên hưng trí cũng sẽ kí gửi cho anh một phần, cũng không để ý xem sau khi nhận được đồ có phải sớm đã hỏng rồi hay không.

Mấy thứ này bình thường cũng không cách nào chân chính giao đến trong tay anh, trong quân doanh không phải cái gì đều có thể tùy tiện mang vào, ngay cả thư từ đều phải trải qua thẩm tra.

Có điều, tiểu chiến sĩ phòng hậu cần vẫn sẽ đồng tình, mở bọc cho Thắm Văn Hân nhìn một cái, sau đó mới xử lí.

Có một đoạn thời gian, Thắm Văn Hân gần như vì thế mà trở thành trò cười của toàn bộ trại lính. Tất cả mọi người đều biết, anh có một cô vợ ngọc không đáng tin.

Thẳng đến khi Ôn Như Thị không biết mệt kiên trì lặp lại hành động này mấy tháng, nhóm ngọc binh vừa thấy mặt đã chế nhạo anh kia rồi cục ào ào lộ ra ánh mắt hâm mộ không che giấu được.

Có thể có một cô gái vì anh triệt để thực hiện hành vi phá sản này, cũng là một bản lĩnh.

Mà Thẩm Văn Hân từ lúc mới bắt đầu đau đầu không kiên nhẫn, đến dần dần không thể làm gì khác hơn là thuận theo tự nhiên, cho đến cuối cùng mỗi thứ hai sẽ không tự chủ được di chuyển về phía truyền tin.

Loại cảm giác chờ mong này, phảng phất như thời thời khắc khắc nhắc nhở anh, giống như có gì đó trong lòng anh đã chậm rãi lên men.

Thói quen thật đúng là thứ đáng sợ.

Cảnh vật ngoài cửa sổ nhanh chóng lùi lại phía sau, Thẩm Văn Hân nghĩ tới lời nói Ôn Như Thị nói với anh trước khi bước đi.

Cầm theo một khoản tiền, đến công ty bên ngoài nhà họ Ôn phát triển.

Thẩm Văn Hân thu lại tầm mắt, nhìn phía trước cười nhẹ.

Đi những công ty khác phát triển cần gì phải cho anh một khoản tiền chứ, cô rõ ràng chính là muốn anh độc lập đi xây dựng sự nghiệp, lại ngại mặt mũi anh không muốn nói phả mà thôi.

Mặc kệ là khảo nghiệm vẫn là cạm bẫy, anh cũng không cách nào cự tuyệt hấp dẫn này. Xây dựng một phần sự nghiệp chân chính của chính mình, đó là phương hướng mà anh vẫn luôn theo đuổi.

Cô thật đúng là một cô gái thông minh, biết lợi dụng thời gian chậm rãi xâm chiếm nội tâm anh, cũng biết dùng quyền mưu tránh né nguy hiểm có khả năng sẽ xảy ra.

Có một người vợ xuất sắc như vậy, rốt cuộc là vận may của anh, hay là bất hạnh? Thẩm Văn Hân cũng không xác định.

Rất nhanh là có thể gặp lại, cũng không biết cô có thay đổi không.

Ôn Như Thị ngang ngược can rở, Ôn Như Thị dịu dàng thùy mị, Ôn Như Thị đáng yêu xinh đẹp... Một người làm sao có thể có nhiều gương mặt như vậy?

Anh khép mắt, ngón tay cái khẽ vuốt lên mép phong thư. Mặc dù đã rất lâu không gặp, nhưng mỗi một tuần có một phong thư nhà, lại làm anh cảm giác khoảng cách giữa mình và cô ngày càng gần.

Nếu lúc này trước mặt anh có một chiếc gương, có lẽ Thẩm Văn Hân sẽ biết, ánh mắt mình khi nhìn phong thư này có bao nhiêu nhu hòa.

Sắc trời dần tối, khi Thẩm Văn Hân rút cục đến điểm dừng, không trung đã lát phát mư phùn.

Sân ga người người nhốn nháo, lại không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia.

Thẩm Văn Hân có chút thất vọng.

Mặc cho ai được một cô gái dịu dàng dễ hơn nửa năm, kết quả vào thời khắc quan trọng nhất lại bị cô cho leo cây, không thể tránh khỏi, luôn sẽ nhìn không được có chút mất mát.

Lữ khách đến trạm đã dần tán đi, trên sân ga trống rỗng trừ thím lao công quét dọn, cuối cùng cũng chỉ còn lại có mình anh.

“Nói cái gì mà nhất định sẽ đến...” Một tay vung ba lô lên vai, Thẩm Văn Hân cắn răng, nhấc chân bước đi, loại cảm giác chênh lệch này làm người ta thật khó chịu.

Mưa phùn tí tách, bị gió thổi qua, gần như đều bay lên không xâu thành chuỗi, ngược lại càng giống một tầng sương tối tăm mờ mịt bao phủ khắp thành phố.

Cho dù như thế, còn chưa đi ra ngã tư được mấy bước, mái tóc đen của Thẩm Văn Hân cũng đã bị mưa bụi làm ướt.

Xe taxi đỗ ven đường đã sớm bị người khác trước đón đi, anh cũng không để ý, ngẩng đầu ưỡn ngực sai bước đi như thường.

Chút mưa nhỏ này căn bản không tính là cái gì, trong quân đội huấn luyện gian khổ hơn thế này nhiều, cả người bị nước mưa gội thấu đều là chuyện bình thường.

Đi chưa được vài phút, phía sau bỗng truyền đến mấy tiếng còi xe.

Thẩm Văn Hân dừng bước quay đầu, chỉ thấy Ôn Như Thị lái một chiếc xe con chậm rãi dừng lại bên cạnh anh.

Cô ló đầu, cười đến không chịu để tâm như thường lệ: “Thực xin lỗi, công ty có việc trì hoãn, sao anh không đợi thêm chút nữa.”

Khóe môi anh vừa nổi lên độ cong đã bị lời nói không để bụng của cô đẩy về, Thẩm Văn Hân đặt mông ngồi vào ghế phía trước, dứt khoát còi áo xuống xoa xoa tóc, sau đó cùng ba lô ném tới ghế ngồi phía sau, thắt dây an toàn, mắt nhìn phía trước liếc cũng không liếc cô một cái: “Lái xe.”

“Giận rồi à?” Ôn Như Thị cười tủm tỉm nghiêng đầu nhìn anh, bỗng dựng gờ tay lên, nghiêng người ôm chặt lấy anh, còn mềm nhũn cọ xát trên cổ anh,

“Anh xem quần áo em cũng chưa đổi đã chạy đến, thêm cái ôm muộn này, anh hãy tha thứ cho em đi.”

Thắm Văn Hân nâng tay, vốn định đẩy cô ra, nhưng khi nhìn đến bộ quần áo công sở trên người cô, đáy lòng lại mềm nhũn, mặc cho cô dồn hết sức nặng nửa người áp lên ngực anh.

Ôn Như Thị có chút hài lòng nắm chặt hai tay, lần tự vĩ đại đã từng nói, hai tay đều phải bắt, hai tay đều phải cứng rắn.

Cho dù là dạy dỗ Thắm Văn Hân, đồng thời cô cũng không thể quên nắm chặt tất cả cơ hội, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều phải xoát mạnh hảo cảm.

“Em nhớ anh lắm,” Dán lên ngực anh, cô nhẹ giọng thủ thủ nói, “Anh thì sao? Anh có thường nhớ đến em không?” Cảm giác được cơ bắp lồng bàn tay cứng đờ, Ôn Như Thị hơi cong môi, không nói chuyện, thì phải là nhớ rồi.

Cô cũng không lên tiếng nữa, chỉ im lặng ôm anh, không gian xe nhỏ ngăn cách với thế giới mưa phùn u ám.

Cách quần áo phẳng phất cũng có thể cảm giác được hai luồng mềm mại đặt ở trước ngực, Thắm Văn Hân thở dài, anh giống như càng ngày càng khó chống cự ảm áp mà cô mang đến.

Qua một lúc lâu, cô vẫn cứ dính trên người anh không chút động đậy.

Hương thơm của phụ nữ quanh quần trên chóp mũi anh, anh nhin không được hơi động, dây thanh trầm thấp mất tiếng: “Đủ chưa, còn không dậy.”

Ôn Như Thị miễn cưỡng lắc đầu: “Không, rất mệt.”

Thắm Văn Hân ghen lời, người đi đường mấy ngày rõ ràng là anh, cô lại còn dám nói mệt, anh cắn răng: “Còn không dậy, em nhất định sẽ phải hối hận.”

“A.” Ôn Như Thị thờ ơ lên tiếng, hối hận? Cô còn thật không biết, có chuyện gì là có thể làm cô hối hận.

Rất nhanh cô liền biết hàm nghĩa trong lời nói của anh.

Anh thế nhưng bắt lấy tay cô, trực tiếp ấn nó vào giữa hai chân mình!

Vật thể thô sấp động trong tay cô, Ôn Như Thị ghen hòng trên trời ngẩng đầu — đây là người đàng ông tùy tiện trêu chọc một chút cũng sẽ đỏ mặt nổi giận đấy sao?

Anh thật sự đối cô động tâm?!

Không đợi Ôn Như Thị đắc chí cảm khái xong, cô rốt cục thu được hồi báo đáng mừng, đôi môi hồng nhuận hơi hơi hé mở của cô đã bị miệng Thắm Văn Hân chặn lại.

Thấy người trong ngực ngẩn người, sau đó nhẹ nhàng đóng mắt lại, bắt đầu đáp lại nụ hôn của mình, đáy lòng Thắm Văn Hân rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Người phụ nữ làm người ta vừa yêu vừa hận này, nếu một khắc vừa rồi kia cô đột nhiên lại giống trước đây, cao ngạo nói mấy lời độc ác làm đau lòng người, anh có lẽ sẽ tức giận đến hận không thể bóp chết cô trong ngực.

Vừa nghĩ đến Ôn Như Thị cũng thích mình, hô hấp Thắm Văn Hân dần thêm sâu.

Cảm giác môi lưỡi quấn giao tốt đẹp đến không thể tin được, bàn tay anh cách bộ đồ công sở của cô, khẽ vuốt ve.

Thẳng đến khi Ôn Như Thị hai má đỏ hồng, Thắm Văn Hân mới lưu luyến không rời nói khỏi đôi môi cô.

Đây là vợ anh, là người sẽ cùng anh đi hết cuộc đời. Anh cẩn thận vòng tay qua eo cô, lồng bàn tay mang theo vết chai nhẹ nhàng vuốt lên da thịt trơn mềm của cô.

Ôn Như Thị ngẩng đầu, chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm đường cong rõ ràng của anh, “Tối nay, anh chuẩn bị ngủ ở căn phòng nào?” Cô chỉ muốn biết, Thắm Văn Hân hiện tại, có thể vì cô làm đến bước nào.

Nhận mệnh, hay là chưa?

Vấn đề này làm anh rất khó khăn, thật lâu sau, Thắm Văn Hân mới thấp giọng trả lời: “Thực xin lỗi, lại cho anh thêm chút thời gian.”

Anh không phải là không muốn cùng cô chung phòng, chính là, tiết tấu này quá nhanh, nhanh đến mức chưa đợi anh chuẩn bị xong tất cả đã mất không chế.

“Vậy thì thôi.” Ôn Như Thị chậm rãi đẩy anh ra, ngồi thẳng về vị trí, vừa đứng lộ ra chút ai oán, “Dù sao cũng chờ lâu vậy rồi, chờ lâu thêm mấy năm cũng chẳng sao.”

Nhìn cô rõ ràng khổ sở, vẫn còn phải làm bộ điềm nhiên như không có việc gì khởi động xa, trong lòng Thắm Văn Hân bách vị tạp trần. Thật chẳng lẽ

muốn ở rể mới có thể chứng minh mình để ý sao?

Anh chỉ hy vọng, một ngày kia, Ôn Như Thị cũng có thể lấy anh làm vinh dự, mà không phải vật phẩm phụ thuộc có cũng được không có cũng không sao. Anh chỉ hi vọng có thể làm những người đã từng xem nhẹ anh kia, cho rằng có thể tùy ý đùa nghịch vận mệnh anh thừa nhận, lúc trước đều là bọn họ mất chó đuôi mù.

Nếu, anh có thể lùi một bước, vĩnh viễn không động nhà họ Ôn, cô có phải sẽ nguyện ý chờ thêm chút nữa không?!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Trở lại nhà lớn nhà họ Ôn quen thuộc lại xa lạ, Thẩm Văn Hân có chút hoảng hốt.

Từ hôm nay trở đi, sau này thật sự sẽ cùng người nhà họ Ôn sống chung dưới một mái hiên, anh đứng ở ngưỡng cửa gara, im lặng ngược nhìn ngôi biệt thự ba tầng.

Ôn Như Thị cất xe xong, đang muốn nhấn nút tự động cuốn cửa thì nhìn thấy bóng anh đang đứng trước cửa.

Cô hơi dừng, làm bộ như không phát hiện cảm xúc phức tạp của anh lúc này, tiến lên kéo lấy tay Thẩm Văn Hân, tự nhiên kéo anh về phía cửa thông với phòng khách: “Nhanh chút nhanh chút, em sắp chết đói rồi.”

Thẩm Văn Hân bắt đầu đi, đành phải theo lực lượng của cô vào nhà.

Đội anh về phòng tắm rửa, thay đổi bộ quần áo đi ra mới phát hiện có gì đó không đúng cho lắm.

Cả căn nhà to trống rỗng, không chỉ có ba Ôn mẹ Ôn, mà ngay cả một người hầu cũng không nhìn thấy.

Ôn Như Thị đang nằm sấp trên ghế sofa ở phòng khách, tội nghiệp nhìn anh.

“Mấy người mẹ Lý đâu?” Thẩm Văn Hân hơi có chút dự cảm không tốt.

“... Nghi hết rồi.” Ôn Như Thị vẫn dùng đôi mắt ướt sưng như mèo nhỏ đòi đồ ăn nhìn anh, lại bổ sung một câu, “Ba mẹ đi ra ngoài du lịch, trong nhà không có ai hết.”

Thẩm Văn Hân không nói gì, hai người nhìn nhau không nói một hồi lâu, anh mới sâu kín nói: “Không phải là em trông cậy vào để anh nấu cơm cho em đây chứ?”

Khóe miệng Ôn Như Thị hơi xệ xuống, ủy khuất trừng anh: “Em đói.”

“Gọi điện thoại cho mẹ Lý, hoặc là đi ra ngoài ăn, tự em chọn một đi.” Anh không tin lại khéo như vậy, một người cũng không ở lại.

Nếu anh chưa trở về, người được nuông chiều từ bé như Ôn Như Thị có thể chịu được việc ngày ngày ăn ở bên ngoài?

“Nhà mẹ Lý ở rất xa, chúng ta không thể đối xử với người già như vậy được.” Ôn Như Thị méo miệng, ủy khuất cúi đầu, muốn ăn một bữa cơm do ông xã nấu, sao lại khó khăn vậy đây?

“Em vừa mệt vừa đói, thật sự đi không nổi.” Cô khịt khịt mũi, thêm chút sức mạnh.

Thẩm Văn Hân im lặng, thật lâu sau mới nói: “Hình như anh đã quên không nói cho em biết, tuy rằng nhà nghèo, nhưng từ nhỏ đến lớn, ba mẹ chưa từng cho anh vào phòng bếp một lần nào.”

Khẩn thiết chờ đợi mong con thành rồng, thêm quan niệm trọng nam khinh nữ thâm căn cố đế, hai con trai bảo bối của nhà họ Thẩm, thật đúng là chưa từng phí tâm về bất cứ việc vặt nào trong nhà.

Ôn Như Thị bối rối, ông xã hẳn rồi đeo tạp dề vì tình yêu xào rau trong áo tưởng không có, điều này làm cô làm sao mà chịu nổi...

Chẳng lẽ thật phải cầm muối tự mình ra trộn sao? Cô không muốn đâu — ba Ôn hiện hoàn toàn là một ông chủ phải tay, chuyện lớn chuyện nhỏ đều đặt hết lên người cô. Bình thường còn tốt, nhưng là vì có thể dành ra thời gian nửa ngày cho anh, cô đã liên tục làm việc mấy ngày, thật sự đã rất mệt mỏi.

Ôn Như Thị lần này thật sự là khóc không ra nước mắt, sớm biết vậy đã không kêu mẹ Lý đi, qua cái gì mà thế giới của hai người, bồi dưỡng cảm tình? Bồi dưỡng cảm tình cũng phải ăn no mà!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn biểu cảm phong phú của Ôn Như Thị, Thẩm Văn Hân rút cục thờ dài, vén tay áo đi tới phòng bếp: “Buổi trưa ăn mì đi, hi vọng lần này sẽ không nấu nhão.”

Nghe vậy, Ôn Như Thị không để ý hình tượng tê liệt ngã vào sofa. Anh trai à, anh phải nấu bao lâu mới có thể làm được ra việc nấu nhão mì vậy!

Lại nán lại trên sofa thêm một lát, cô vênh tai nghe tiếng loảng xoảng truyền ra từ phòng bếp, cuối cùng vẫn là không yên lòng, dứt khoát đứng dậy đi về phía bên đó.

Vừa nhìn thấy một đồng bừa bộn trên mặt bàn, Ôn Như Thị nhin không được khước miệng giật giật, có thể biến một bát mì nhà bình thường thành mặt trận mìn hán toàn tịch, anh cũng được coi là một nhân tài!

Dur quang khước mắt nhìn về phía người đang đứng dựa vào khung cửa, mặt Thẩm Văn Hân đỏ lên, xoay người liền muốn đẩy cô đi ra ngoài.

Ôn Như Thị vội vàng cùng lúc bắt được tay anh, dờ khóc dờ cười nói: “Em không cười anh đâu, chỉ đứng ở đây xem thôi.” Nếu không nhúng tay vào, như vậy bị kịch thu thập tàn cục sẽ rơi xuống trên người cô.

Cô tình nguyện nấu com, cũng không nguyện ý làm loại chuyện này đâu.

Thẩm Văn Hân cắn răng, chỉ xem là có thể giữ được mặt mũi sao? Loại chuyện mất mặt này, anh ước gì không ai biết hết.

Một tay nhẹ nhàng đẩy cô ra, Thẩm Văn Hân cao ngạo trước mặt Ôn Như Thị trực tiếp đóng cửa, còn không quên khóa trái. Muốn nhìn anh thất thố, không có cửa đâu!

Một câu ‘nếu không tốt, em cũng có thể giúp một tay’ còn chưa kịp nói ra khỏi miệng đã bị đuổi ra. Ôn Như Thị há miệng thờ dốc, không nói gì cào tường.

Sau này cô không bao giờ chơi lãng mạn gì nữa, đây không phải là muốn ép người đi vào tuyệt lộ sao!

Hơn một giờ sau, Thẩm Văn Hân rút cục bùng hai bát mì mới ra lò ra, anh dọn bát đĩa xong, đi ra phòng khách mới phát hiện Ôn Như Thị đã nằm ngủ trên ghế sofa.

Cô ngủ cũng không an ổn, chân mày cau lại, miệng nhỏ đỏ hồng còn hơi mím.

Thẩm Văn Hân chậm rãi ngồi xuống bên cạnh cô, giây lát, đưa tay sờ lên gương mặt cô. Dường như là cảm giác được trên mặt có vật lạ, Ôn Như Thị nghiêng mặt, nghiêng đầu tránh khỏi sự quấy rầy của anh, trong miệng còn lầu bầu hai tiếng.

Thẩm Văn Hân bật cười, rất muốn cúi đầu hôn cô, lại ngại mì trên bàn nếu không ăn nhanh sẽ bị nhão, chỉ phải khế đẩy bả vai cô, ôn nhu nói: “Dậy ăn com, đừng để bụng đói ngủ.”

Ôn Như Thị mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy một gương mặt tuấn tú kẻ sát, theo bản năng vòng tay qua cổ anh, mềm nhũn kêu một tiếng: “Ông xã.”

Phảng phất như có một tia chớp đánh trúng nội tâm anh, ngay cả cánh tay đang chống đỡ trên tay vịn của anh cũng căng cứng lại, đôi môi Thẩm Văn Hân nhấp nháy một hồi lâu mới tìm lại được thanh âm của mình: “Ngon, mì nấu xong rồi.”

Ôn Như Thị tỉnh táo lại, đẩy lòng thâm than, liền hướng về thái độ ngày một tốt này của Thẩm Văn Hân, vì không đã kích tính tích cực của anh, cho dù có bụng cho cô một bát thuốc độc, cô cũng phải rung rung nuốt xuống.

Ôn Như Thị giữ vững tinh thần, ngoan ngoãn ngồi xuống trước bàn, cầm đũa lên gấp một miếng mì sợi.

Khó khăn nuốt xuống, không nói lên được là vị gì, nhưng tuyệt đối không thể coi là vị bình thường. Ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc chăm chú nhìn vào cô của Thẩm Văn Hân, trong con ngươi đen sâu thăm cật dấu chờ mong khó gặp.

Ôn Như Thị bỗng có chút cảm động, trong tư liệu về người đàn ông này, cho tới bây giờ chưa từng vì bất luận kẻ nào xuống bếp. Ban đầu cô cho là anh khinh thường, không nghĩ tới là anh căn bản là không biết làm.

Nhưng mặc dù vậy, cô cũng chỉ tùy tiện làm nũng Thẩm Văn Hân lại nguyện ý bại lộ khuyết điểm của mình trước mặt cô. Đây đối với một người cả đời thận trọng, ngày sau lại sát phạt quyết đoán mà nói, nhất định chính là một chuyện không có khả năng phát sinh.

Ôn Như Thị cúi đầu, lại ăn một miếng mì, hình như cũng không khó đón nhận đến như vậy.

Thấy cô không nói chuyện, chân mày Thẩm Văn Hân khế nhú.

Anh cũng biết đồ mình làm có bao nhiêu không lên được mặt bàn, nếu không phải không có lựa chọn khác, ngay cả chính anh cũng không muốn chạm vào.

“Không thích thì đừng miễn cưỡng, thu thập một chút chúng ta ra ngoài ăn.” Anh buông đũa xuống đang định đứng lên thì đã bị Ôn Như Thị nhẹ nhàng

nhúu lại.

“Tuy rằng hương vị không ra gì, nhưng em rất vui vẻ,” khoe miệng cô hơi cong, hai tròng mắt sáng ngời tinh thái, hoàn toàn không nhìn ra chút không tình nguyện nào.

Cầm lấy bàn tay to ấm áp của anh, Ôn Như Thị nói tất cả đều xuất phát từ nội tâm, “em rất vui vẻ, không phải bởi vì mùi vị của bát mì này, mà là anh nguyện ý vì em làm những chuyện mà anh không am hiểu.”

So sánh với cô rõ ràng biết nấu ăn ngon lại không đồng ý xuống bếp, dụng tâm của Thẩm Văn Hân đối một nửa kia, tình thuần hơn cô.

Cô còn có gì mà không hài lòng đây?

Cuộc sống tương lai còn rất dài, quá trình thế nào không quan trọng.

Quan trọng là, cô tin tưởng, chỉ cần Thẩm Văn Hân nguyện ý nỗ lực theo cô thì bọn họ nhất định sẽ ân ái ái ái, đến già đầu bạc.

Ngón tay Thẩm Văn Hân giật giật, cảm giác ấm áp trên mu bàn tay làm người ta luyến tiếc buông ra.

“Em đã không chịu đi, vậy thì giải quyết sạch sẽ nó đi, đừng ăn được một nửa lại nói hối hận.” Anh mỉm cười, nghiêm trang rút tay về, giọng nói cũng mềm mại đến không nói được thành lời.

Ôn Như Thị liếc xéo anh, người đàn ông này, rõ ràng là rất muốn cười, khoe miệng cũng sắp nhếch lên rồi còn cứng rắn giả bộ nghiêm túc, không khó chịu sẽ chết à?

Nhìn chiếc bát to trước mặt, cô vẫn là quả quyết đứng lên, xoay người đi tới phòng bếp: “Em nhớ mấy hôm trước mẹ Lý mới mua một lọ tương cay, em tìm xem, để ở chỗ nào nhỉ?”

Không có cô ở đây, bên môi Thẩm Văn Hân rớt cục lệ ra ý cười.

Anh cầm đũa lên ăn một miếng mì, mạnh dưng lại, sau đó buông xuống, đang hoang chờ cô cầm gia vị mới đến.

Cuối cùng hai người vẫn là ghé vào nhau, ồn ào cải tạo mì nước thành mì trộn tương.

Cuối cùng vẫn có thể nuốt xuống, sau khi ăn xong Ôn Như Thị tâm tình tốt ôm đồm công tác quét dọn phòng bếp.

Thẩm Văn Hân chỉ đứng bên cạnh bồn rửa rửa bát, nấu cơm không được, rửa bát anh vẫn rất là có năng lực. Rửa nước rửa bát một lần, rửa lại bằng nước sạch một lần, lại dùng khăn sạch sẽ lau nước đọng trên bát, quả thực là hoàn mỹ!

Phải loại bát đĩa bỏ vào trong tủ tiết trùng, Thẩm Văn Hân quay đầu nhìn bóng lưng bận rộn đầu vào đáy của Ôn Như Thị, bỗng nhiên khoan thai nói: “Anh đột nhiên nghĩ đến một việc, không biết em có hứng thú nghe không?”

“Nói nghe chút xem” Không khí rất tốt, Ôn Như Thị khoai trá thuận miệng đáp câu.

“Anh nhớ nửa năm trước có một người phụ nữ từng nói, cô ấy không phải là không biết nấu cơm, mà chỉ nấu cho người mình thích...”

Thẩm Văn Hân híp híp mắt, nhìn người phụ nữ như bị nhấn nút tạm dừng ở đối diện, nói tiếp: “Bằng không, anh đi mua con cá về, buổi tối em thử xem, thế nào?”

Ôn Như Thị nhìn trời, lời nói nửa năm trước còn nhớ rõ ràng như vậy, đàn ông mà, sao tâm nhãn anh có thể nhỏ vậy đây...!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Cho đến cuối cùng, Thẩm Văn Hân vẫn không thể ăn một bữa cơm do Ôn Như Thị làm. Bởi vì ở trên đường đi mua thức ăn, bọn họ gặp phải Tần Hiểu Lăng đã lâu không gặp.

Nếu chỉ có một mình cô ta thì cũng không có vấn đề gì lớn, vấn đề là, đi cùng cô ta còn có một người đàn ông nhà nham lịch sự.

Lúc đó sắc mặt của Thẩm Văn Hân cũng có chút khó coi.

Gặp được người quen Tần Hiểu Lăng cũng rất xấu hổ, rút tay về, đang hoang đi đến trước mặt anh kêu một tiếng: “Anh hai.”

Thẩm Văn Hân hơi nhíu mày, ngại cho còn có người ngoài ở đây, chỉ nhàn nhạt hỏi một câu: “Hôm nay không cần đi học sao?”

“Hôm nay là cuối tuần không cần đến trường, cho nên mới cùng bạn ra ngoài chơi.” Khi nói đến chữ ‘bạn’, Tần Hiểu Lăng hơi chút chần chờ, luôn cảm thấy có loại cảm giác đứng ngồi không yên.

Mặc dù mình là thanh bạch kết bạn với người khác, nhưng không biết vì sao vừa nhìn thấy Thẩm Văn Hân cô vẫn sẽ như chuột thấy mèo, quy quy củ củ báo cáo với anh tình hình của mình dạo này.

Dù sao từ nhỏ đến lớn, hơn mười năm yêu say đắm, không phải nói quên là có thể quên ngay.

Thẩm Văn Hân liếc người đàn ông vẫn luôn đứng sau lưng cô một cái, như có ngụ ý nói: “Đã không cần đến trường, vậy thì về nhà sớm đi, bồi chú thím, mẹ em lớn tuổi rồi, có ai đó có thể thường xuyên ở bên cạnh chăm sóc vẫn là tốt nhất.”

Mặt Tần Hiểu Lăng đỏ lên, cúi đầu vịn ngón tay không dám phản bác.

“Vị này là bạn trai của Hiểu Lăng phải không? Nhìn qua thật sự là tuấn tú lịch sự.” Không thể ý đến áp suất thấp trên người Thẩm Văn Hân, Ôn Như Thị trực tiếp dẫn đề tài câu chuyện đến trên thân người kia, nếu cô đoán không sai, anh ta hẳn là nam chính.”

Quả nhiên, người vừa rồi còn bị tận lực vắng vẻ đứng mực gặt đầu với bọn họ, có lẽ mỉm cười nói: “Hai người khỏe, tôi là Tống Ti Cật.”

Thẩm Văn Hân quay mặt trừng Ôn Như Thị một cái, hơi có chút ý chê cô nhiều chuyện.

Đáng tiếc Ôn Như Thị nào phải người mà một ánh mắt của anh là có thể dọa lùi, cô không chút để ý gửi lại anh một cái nháy mắt, cười tủm tỉm cùng hai người hàn huyên.

Bữa tối là bốn người cùng nhau ăn, trừ Ôn Như Thị cùng Tống Ti Cật nói chuyện vui vẻ ra, hai người còn lại gần như đều không nói lời nào. Ngồi ở đối diện Thẩm Văn Hân toàn bộ quá trình đều sầm mặt lại, Tần Hiểu Lăng ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, giống như một con chim chút bị bức hại, luôn mãi buồn đầu nuốt cơm.

Đợi khi tan cuộc trở lại nhà họ Ôn, Thẩm Văn Hân rốt cục nhịn không được, thay giày liền đi thẳng lên lầu, nhìn cũng không nhìn Ôn Như Thị theo ở phía sau.

Thật sự không biết anh lại phát điên cái gì, lại không thể ném Thẩm Văn Hân qua một bên mặc kệ, cô đành phải ngâm bình trà thơm, đặt vào khay bưng lên.

Vừa gõ cửa một cái lại phát hiện cửa phòng thật ra là khép hờ.

Ôn Như Thị buồn cười đẩy ra, chỉ thấy Thẩm Văn Hân đang dựa lưng vào đầu giường đọc sách, trên đất hai chiếc dép lê, bị đá mỗi bên một cái.

Chắc chắn, đây là có bao nhiêu tức đây?

Cô đóng cửa phòng, đặt khay trà lên trên bàn gần cửa sổ, sau đó đi đến trước giường Thẩm Văn Hân. Ngồi bên cạnh mép giường, khe khẽ đẩy đùi anh một cái: “Đây là sao vậy, ai lại làm anh mất hứng à?”

Thẩm Văn Hân giương mắt liếc cô một cái, không lên tiếng, cụp mắt tiếp tục xem trang sách trên tay.

“Không nói thì thôi.” Ôn Như Thị trợn mắt, dứt khoát cũng cời dép lê trèo lên giường, cọ đến bên cạnh Thẩm Văn Hân, kéo cánh tay anh ra tiến sát lại gần.

Cô thoải mái điều chỉnh tư thế, đập tay anh lên vai mình, ôm lấy thất lưng gầy của anh cảm than một tiếng, nhắm mắt lại nói: “Vẫn là ở nhà tốt nhất, mệt chết đi được, để em ngủ một giấc đã.”

Bị cô coi là gối ôm hình người Thẩm Văn Hân đen mặt, âm thầm nghiến răng.

Vốn gặp được Tần Hiểu Lăng không đi học cho giỏi, còn nhỏ đã không trông nom mẹ già ở nhà một mình, chạy đến học người ta yêu đương, tâm tình đã không phải rất tốt. Bà xã mình còn muốn ở bên trong trộn một chân, đáng vẻ cùng người ta mới gặp mà như đã quen từ lâu, rất quen chuyện trò vui vẻ.

Anh chỉ không rõ, tên mặt trắng kia có cái gì tốt, đáng giá người phụ nữ không lương tâm này giúp cậu ta hòa giải!

Một lát sau, Ôn Như Thị đang an an ổn ổn gối đầu trên vai anh bỗng nhiên mở miệng: “Văn Hân.”

“Có lời cứ nói.” Thẩm Văn Hân nhịn không được đáp lại một câu.

“Nên lật giấy rồi.” Ôn Như Thị nén cười, nhẹ giọng nhắc nhở. Từ lúc cô vào đến giờ, quyển sách trên tay anh chưa nhúc nhích một tí nào, còn giả vờ ở đó nghiêm túc cái gì đầu.

Vành tai Thẩm Văn Hân đỏ lên, thẹn quá hóa giận giờ tay đẩy cô ra: “Cần em nhiều chuyện chắc!”

Bị anh đẩy lăn Ôn Như Thị cũng không tức giận, ghé vào một đầu khác cười tủn, xong rồi mới nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông ném sách qua một bên, trêu chọc nói: “Hóa ra là trách em nhiều chuyện, sao vậy, em gái Tần kết giao bạn trai, anh mất hứng?”

“Chuyện em ấy kết giao bạn trai hay không đâu có liên quan gì đến anh!” Thẩm Văn Hân giận, không phải con nhà nghèo thì sẽ không hiểu những đồng tiền kia có bao nhiêu không dễ có, đó cũng là thím Tần một cuộc một cuộc đào ra từ đất, đều là tiền mồ hôi nước mắt!

“Anh chỉ lo lắng thay thím Tần, nhiều năm như vậy giúp em ấy dành giùm học phí không cần thận là sẽ thả trôi sông.” Chuyện tốt đều bị cô bẻ cong thành cái gì, trong đầu người phụ nữ này, cả ngày cũng không biết suy nghĩ cái gì.

“Hon nữa, đầu gì đó cũng là bạn trai của Tần Hiểu Lăng.” Thẩm Văn Hân thật sự là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ánh mắt của tên khốn kiếp đó rõ ràng cứ liếc về phía Ôn Như Thị.

Người phụ nữ này bình thường nhìn qua rất khôn khéo, sao vừa đến thời điểm mấu chốt lại vờ ngờ ngẩn đầu, “Tên kia vừa nhìn là biết chính là một tên hỗn đản chân trong chân ngoài, một em còn cùng cậu ta trò chuyện vui vẻ như vậy, một chút ý đề phòng người khác cũng không có!” Có vợ như vậy, anh hoài nghi sau này mình còn có thể giữ tinh tảo như thường ngày nữa không?

Thật khiến người phải quan tâm mà!

Ôn Như Thị chớp chớp mắt, hóa ra là chuyện này à, nói sớm là ghen tị không phải tốt hơn sao.

Hướng hồ Tống Ti Cật người ta nhưng là lãng tử quay đầu dưới quang huy của nữ chính, từ nay về sau trên mặt làm ăn có lẽ còn có không ít cùng xuất hiện, trước đó giữ quan hệ tốt thế nào cũng là không sai.

Có điều, có thể làm Thẩm Văn Hân ghen vì cô, coi như là niềm vui ngoài ý muốn đi.

Không thể tưởng được cọc gỗ này một khi thông suốt, không đợi cô kịp làm gì anh đã tự học. Hiện tại tốc độ tiến triển tình cảm của hai người quả thực là nhanh như bay.

Cô vui rạo rức cọt trở về, giờ ba ngón tay lên biểu thị trung tâm: “Em thề, sau này gặp lại Tống Ti Cật, không có sự đồng ý của anh, em tuyệt không để ý đến cậu ta, cũng không cho cậu ta sắc mặt tốt.

Cho dù là cậu ta chủ động chào hỏi em cũng sẽ như thấy một đồng shit, kiên quyết giữ vững làm như không thấy, có tai như điếc, quét dọn tất cả đầu trâu mặt ngựa có khả năng làm ảnh hưởng đến tâm tình của Thẩm Văn Hân!”

Thẩm Văn Hân vội vàng xoay mặt, khoe miệng nhếch lên kém chút thì bị cô phát hiện.

Anh banh mặt, làm bộ như đặt sách về lại ngăn kéo, lạnh nhạt trả lời: “Nói còn dễ nghe hơn hát, sau này nhìn biểu hiện của em rồi lại nói có nên tha thứ cho em hay không.”

Không nhận được phản ứng dự trù, Ôn Như Thị chưa từ bỏ ý định tiếp tục đến gần, xoay mặt anh qua, tỉ mỉ quan sát biểu cảm của Thẩm Văn Hân.

Anh cũng không né, dù bận vẫn ung dung, thoải mái cho cô nghiên cứu.

Thật lâu, Ôn Như Thị mới ảo não buông tha, người đàn ông này ngày càng ngày càng tốt, ngay cả hỏa nhãn kim tinh của cô cũng nhìn không ra có sơ hở gì.

Thẩm Văn Hân biểu cảm nghiêm túc, vẻ mặt lạnh lùng, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của anh hoàn toàn không nhìn ra một chút dấu hiệu mềm lòng nào.

Ôn Như Thị đảo mắt, giờ cánh tay ôm lấy cổ anh, bẹp một cái hôn lên môi anh, cười khanh khách nói: “Vậy bây giờ thì sao, có tha thứ cho em chưa?”

Ánh mắt Thẩm Văn Hân đột nhiên chuyển tối, giữ chặt cái gáy Ôn Như Thị thật sâu hôn xuống.

Cô chỉ cảm thấy một hồi trời đất đảo lộn, ngay sau đó đã bị thân hình cường tráng của anh mạnh mẽ đè ở trên giường mềm.

Sự thật chứng minh, mặc kệ bạn có nắm chắc như thế nào đi nữa, tin tưởng vững chắc nhân phẩm của đối phương, hoặc là năng lực khống chế đều không cần ý đồ ở trên giường gọi lên dục niệm của đàn ông.

Đó thuần túy là chơi đùa với lửa, một ngày nào đó sẽ mất khống chế.

Cho nên, khi Thẩm Văn Hân hôn đến một nửa, bước nhanh xuống giường chạy vọt vào nhà tắm, Ôn Như Thị quần áo không chỉnh tề, đôi môi sưng đỏ nằm ở trên giường, trong đầu tràn đầy keo dính tất cả đều là câu nói anh ném lại kia —

“Tura mai chúng ta ăn cá, em làm! Còn dám kiêu có em nhất định phải chết.”

Hóa ra đây mới là trọng điểm làm anh nhớ mãi không quên, cô thì hoàn toàn không nhớ...

Ôn Như Thị che mặt, lần này thua thiệt lớn, tiền công chiếm đóng sai phương hướng gì đó, thật sự là quá mất mặt!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

“Tôi có một con lừa con, cho đến bây giờ vẫn không cười, có một ngày tôi tâm huyết dâng trào cười lừa đi chợ, tôi cầm trong tay roi da nhỏ trong lòng đang đắc ý...”

Vừa mới đẩy cửa phòng tổng giám đốc ra liền nghe thấy đại tiểu thư nhà họ Ôn tâm tình rất tốt ngồi trên ghế vừa lắc lư vừa hát, nữ trợ lý xinh đẹp khỏe miệng giật giật, trở tay đóng cửa lại, nghiêm mặt nói: “Tổng giám đốc, cô tìm tôi có chuyện gì không?”

“Đương nhiên,” Ôn Như Thị mỉm cười, rút lấy một tập văn kiện bên tay, ném đến trên bàn làm việc rộng rãi, hất cằm, “Nhìn đi, nên xử lý thế nào cô biết rồi đấy.”

Nữ trợ lý Lâm Đạt cầm văn kiện lên mở ra xem, nhìn đến mấy hàng chữ to ở trang đầu tiên: Báo cáo về tập đoàn sản xuất hàng tiêu dụng hàng ngày Nhạc Hâm do sử dụng nguyên liệu gây ô nhiễm môi trường, dự tính tổn thất sắp tạo thành đối người tiêu thụ.

Người đại diện pháp lý cho công ty: Thẩm Văn Hân.

Thần tiên đánh nhau, người phạm gặp nạn. Lâm Đạt thật sự hoài nghi, hai người này rốt cuộc có phải vợ chồng chân chính hay không.

Bằng không sao gia đình khác đều là cùng nhau tiến lùi, vừa đến trên người bọn họ liền biến thành công kích lẫn nhau, đánh túi bụi?

Trong hai năm gần đây, tập đoàn tài chính nhà họ Ôn dưới dự lãnh đạo của Ôn Như Thị, đối công ty của chồng tạo dựng lên tiến hành không dưới mười lần công kích, mỗi lần đều huyền ảo oanh oanh liệt liệt.

Đối con gái ‘làm bậy’, thân là tổng giám đốc ba Ôn hoàn toàn là mở một con mắt nhắm một con mắt, không chỉ không hề can thiệp, còn trực tiếp mang theo mẹ Ôn đi du lịch vòng quanh thế giới.

Nói cho oai là, bỏ sung tuần trăng mật.

Hiện nay nhân sĩ giới buôn bán thậm chí còn mở ván cược, muốn nhìn xem Thẩm Văn Hân đến cùng có thể chống đỡ bà xã tuyệt tình được bao lâu.

Mỗi một người đều đang đợi xem chuyện cười của anh, nhưng lần nào, khi tất cả mọi người đều cho rằng lần này Thẩm Văn Hân không chịu nổi, anh lại như kì tích đứng lên, thậm chí thực lực còn lớn hơn lúc trước.

“Lần này hãy cho thêm chút kích thích nữa đi, an bày một phóng viên đáng tin, trà trộn vào nhà máy chụp lấy ít thông tin thực tế.” Ôn Như Thị nâng cằm, ánh mắt sáng chói nhìn trợ thủ đắc lực đã đi theo cô hai năm rưỡi.

“Không được!” Thái dương Lâm Đạt giật mạnh, cắn răng cự tuyệt, nếu lại giống người được phái đi lần trước, bị đánh đưa vào viện nằm hai tháng, vậy sau này không còn cấp dưới nào dám làm việc cho cô nữa.

Người ta đều là công dân tốt giữ khuôn phép, tức không phải xã hội đen kiếm ăn trên lưỡi đao ngoài xã hội, cũng không phải đám quân nhân giải ngũ mà Thẩm Văn Hân nhận vào công ty kia!

“Trải qua sự kiện này trước, bảo an của tập đoàn Nhạc Hâm đã tăng lên gấp đôi, chúng ta không thể lại làm như vậy nữa.”

Lâm Đạt nhìn chằm chằm Ôn Như Thị, giống như nếu cô còn khư khư cố chấp như vậy nữa, cô sẽ lập tức gọi điện cho ba Ôn cáo trạng vậy.

Ôn Như Thị chớp chớp đôi mắt to sáng ngời, khỏe miệng cong lên tựa như một thiên sứ phổ độ chúng sinh: “Không sao, lần này chúng ta có thể không cần dùng người nhà, có tiền có thể bắt quý xay cối, tôi ra giá, cô tìm người.” — Nếu cô không mở miệng.

Lâm Đạt hừ thoát bước ra ngoài cửa, nếu sớm biết Ôn tiểu thư là người chuyên gây chuyện thị phi như vậy, lúc trước cho dù có đánh chết cô cô cũng không đồng ý đi phụ tá thiếu đông gia (cô chủ).

Bây giờ đã quá muộn, Lâm Đạt gần như có thể tưởng tượng được, hình ảnh Thẩm tiên sinh lần nữa bị chọc giận nổi giận lôi đình giết đến cửa.

Đó thật rất làm người ta không rét mà run...

Ba ngày sau, khi Ôn Như Thị bận hết một ngày, buổi tối về đến nhà, vừa bật điện lên liền nhìn thấy Thẩm Văn Hân ngồi trên ghế salon.

Màn hình TV tràn đầy là bông tuyết, anh vẫn mặc nó mở ra như vậy, không tắt đi.

Ôn Như Thị rung mình, nhẹ tay nhẹ chân muốn chạy lên tầng trón, vừa đụng đến tay vịn cầu thang thì nghe thấy một tiếng quát lớn: “Ôn Như Thị, em qua đây cho anh!”

Cô dừng lại, thở dài một cái, ù rử cúi đầu giữ vững tinh thần đi đến bên cạnh salon, đang định ngồi xuống thì Thẩm Văn Hân lên tiếng: “Ngồi xuống đối diện đi, đừng động chút tiểu tâm tư không ai nhận ra kia của em!”

Ôn Như Thị bĩu môi, không phải là sợ định lực của anh không đủ sao, ngồi xa thì ngồi xa, có gì đặc biệt hơn người!

Cô ngoan ngoãn ngồi vào đối diện, chuẩn bị nghênh đón màn oanh tạc của người đàn ông của mình.

Thẩm Văn Hân day day trán, thu hồi tất cả tức giận tích lũy cả đêm, “Em rốt cục là muốn làm gì? Nói cho anh biết, phải như thế nào em mới có thể dừng loại hành vi nhảm chán này lại?”

Anh cũng không hiểu, rõ ràng hai người đã đạt đến nhận thức chung, trừ chưa đi đến bước cuối cùng, bọn họ mấy năm nay có khác vợ chồng chân chính chút nào.

Thẩm Văn Hân tự hỏi, cho đến bây giờ anh cũng không làm ra bất cứ chuyện gì có lỗi với Ôn Như Thị, có lỗi với nhà họ Ôn.

Nhưng là đột nhiên có một ngày cô lại bắt đầu nhảm vào công ty của anh xuống tay. Có đến mấy lần, sự nghiệp một tay anh sáng lập lên, thiếu chút nữa cứ vậy hủy hoại trong chốc lát.

Anh không hiểu, thật không hiểu. Về nhà cô vẫn là cô vợ thích dán anh như trước, nhưng về công việc lại một lần xuống tay nhấn tâm hơn một lần.

Mặc kệ anh đã nói bao lần, cô vẫn làm theo ý mình.

Nhìn Ôn Như Thị ngồi đối diện không nói lời nào, Thẩm Văn Hân bỗng nhiên thấy mệt mỏi, anh cup hai tròng mắt xuống, lông mi dài dài che đi cảm xúc phức tạp nơi đáy mắt, “Lần này em hi vọng anh xử lý người em phải tới như thế nào, cắt đứt hai ngón tay, anh là để anh ta vĩnh viễn cũng không về được nhà?”

Ôn Như Thị tinh thần chấn động, nhanh chóng nói: “Anh đã đồng ý với em, không làm chuyện trái pháp luật.”

Cũng bởi vì biết Thẩm Văn Hân sẽ không xuống tay giết chết người mà mình phải tới, cô mới có thể để Lâm Đạt phái người đi. Cô biết Thẩm Văn Hân chiều mộ được rất nhiều chiến hữu, cũng biết anh có cầu kết vớ người trong hắc đạo, nhưng cô vẫn luôn tin tưởng, Thẩm Văn Hân sẽ không lại đi trên con đường không lối về kia.

Có một số việc, chỉ cần dính tay thì không phải anh muốn tẩy trắng là có thể tẩy trắng, cô đứng lên, kiềm chế tâm tình, bình tĩnh nhìn anh, “Có lừa gạt gì thì hướng về em, đừng kéo người khác xuống nước.”

Thẩm Văn Hân giận quá thành cười, hướng về phía cô? Không thể đánh, không thể đánh, bảo anh hướng về phía cô kiểu gì?

Anh bỗng đứng dậy, “Rất tốt, ở trong cảm nhận của em, ngay cả một cấp dưới không quen biết đều quan trọng hơn so với anh.” Anh mím chặt môi, bình tĩnh nhìn Ôn Như Thị.

Thẩm Văn Hân rất muốn tự nói với mình, không cần quan tâm đến sự khiêu khích của cô, nhưng trong đầu lại luôn nhin không được một lần lại một lần nhớ lại, lời mà cô nói khi ở thôn họ Thẩm vào hai năm rưỡi trước.

Khi đó Ôn Như Thị cũng không chút nhượng bộ đứng trước mặt anh như vậy, trong mắt Thẩm Văn Hân dần tràn ra thất vọng không chút che giấu.

Anh nhượng bộ, đáng tiếc, nhượng bộ của anh cũng không nhận được thiệt tình đối đãi.

“Đây là một lần cuối cùng, nếu lại bị anh bắt được, anh sẽ không lại hạ thủ lưu tình.” Thẩm Văn Hân dứt khoát quay đầu, phòng của anh ở tầng ba, vẫn là căn phòng đơn giản đó, nhưng là, anh sẽ không vẫn mãi ở phòng đó.

Nhìn anh đầu cũng không quay lại rời đi, khóe miệng Ôn Như Thị lộ ra một nụ cười chua xót, không phải cô muốn đối chọi gay gắt như vậy, nhưng nếu cô không tìm chút phiền toái cho Thẩm Văn Hân, xí nghiệp Tống thị sẽ bị anh đánh sụp.

Cô không biết tại sao Thẩm Văn Hân phải luôn cần Tống Ti Cật không tha, chỉ biết là, nếu cô không ra tay chèn ép anh, nửa đời sau của Tân Hiểu Lăng sẽ phải đi theo nhà họ Tống cùng nhau ăn trâu nuốt cái.

Đề vai nam nữ chính vui vui về về sinh hoạt cùng nhau cũng là trách nhiệm mà thân là người chấp hành phải đạt thành.

Cô không có lựa chọn, chỉ có thể vào lúc nhà họ Tống tiến hành phản công âm thầm giúp đỡ anh.

Đây đều là những chuyện cô không thể nói cho Thẩm Văn Hân biết.

Ôn Như Thị không có cách nào nói với anh, mình là vì nhà họ Tống, cũng không cách nào giải thích, tại sao mình nhất định phải kiên trì giúp nhà họ

Tổng

Anh là một người đàn ông nhạy cảm, rất dễ dàng có thể phát hiện ra sơ hở trong lời nói của cô.

Dùng vô số lời nói dối đi làm tròn một lời nói dối khác, không phải điều mà Ôn Như Thị hi vọng, cho nên cô chỉ có thể im lặng.

Ôn Như Thị suy sụp ngồi về lại trên ghế, Thẩm Văn Hân trưởng thành quá nhanh, có lẽ không mấy năm nữa, cô liền không còn lực lượng đi áp chế người đàn ông này.

Anh có thiên phú kinh người, mà ánh mắt nhìn xa trông rộng này không phải nhiều hơn mấy chục năm kinh nghiệm là có thể bù đắp được hoàn toàn. Trừ khi bây giờ cô triệt để đánh anh không có đường trở mình.

Nhưng là, cô sao có thể làm như vậy chứ?

Anh là chồng cô, là người đàn ông mà đời này Ôn Như Thị nhận định!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

“Đưa lễ phục được làm xong từ tuần trước đến công ty cho Văn Hân,” Ôn Như Thị day day mi tâm, trang điểm tinh tế che đi mệt mỏi trên mặt cô, “Còn có thiệp mời dự hội, cũng mang qua luôn đi.”

Lâm Đạt nhận lấy thiệp mời màu đỏ viền kim tuyến, lo lắng nhìn Ôn Như Thị, chuyện Thẩm Văn Hân chuyển ra khỏi nhà họ Ôn đã không còn là bí mật.

Vừa rời khỏi nhà họ Ôn Thẩm Văn Hân đã làm ra không ít động tác lớn, tựa hồ là đang chứng minh cho người đời nhìn, bất luận là phản kích đến từ nhà họ Tổng hay là nhà họ Ôn, anh đều không chút sợ hãi!

“Tập đoàn Nhạc Hâm hiện đã thu mua không ít cổ phần phân tán bên ngoài thị trường của công ty, nếu như chúng ta lại tiếp tục mặc kệ như vậy, công ty rất có khả năng sẽ nghênh đón thành viên hội đồng quản trị mới...” Lâm Đạt hơi dừng, không nói tiếp nữa, cô tin tưởng Ôn Như Thị biết rõ hậu quả hơn bất cứ ai.

Thẩm Văn Hân mang theo lửa giận sẽ tạo thành chấn động đánh sâu thế nào vào sản nghiệp nhà họ Ôn, anh chắc sẽ không vì trả thù mà không tiếc hủy hoại cơ nghiệp hai đời người sáng lập lên chỉ trong chốc lát đấy chứ? — Cô không dám tưởng tượng.

“Theo anh ấy đi, chi là giận dỗi thôi mà,” chẳng qua là vì khí bây giờ có hơi lớn hơn trước kia một chút, Ôn Như Thị hơi cong khóe miệng, cô làm anh đau lòng, nhận trừng phạt của anh cũng là nên, may mắn, cô còn chịu nổi, “Nếu anh ấy muốn vào thì cho anh ấy vào, chỉ cần vào bằng bản lĩnh của mình, tin tưởng những cổ đông cũ sẽ không thể nói cái gì.”

“Tổng giám đốc...” Lâm Đạt muốn nói lại thôi, đối một người dù tốt hơn nữa, người ta không biết thì làm sao có thể cảm kích.

Tất cả mọi người cho rằng Ôn Như Thị không muốn để một người ở rể tiếp quản quyền to của nhà họ Ôn, mới sẽ đuổi anh ra ngoài, mặc anh tự mình dốc sức làm.

Hiện thời người đàn ông này cánh chim đã cứng cáp, hai năm dài chèn ép không triệt để đánh sụp anh, ngược lại khiến Thẩm Văn Hân thừa dịp cơ hội làm chủ hội đồng quản trị.

Việc này đã thành kết cục đã định, sẽ phải chịu chất vấn chỉ có một mình Ôn Như Thị.

Những người khác sẽ không chỉ trích Thẩm Văn Hân lòng lang dạ sói, cắn ngược lại chủ nhân, mà sẽ chỉ châm biếm đại tiểu thư nhà họ Ôn có mắt không trông, nhiều lần bức một người tiền đồ vô lượng tạo phản.

Chỉ có Lâm Đạt thân là trợ lý bên người biết, mỗi khi chèn ép Thẩm Văn Hân đến đáy cốc, Ôn Như Thị hao tổn tâm cơ thế nào bí mật chuyển đơn đặt hàng rõ ràng vốn thuộc về Ôn thị cho tập đoàn Nhạc Hâm.

Cũng chỉ có cô mới có thể thấy, mỗi khi công ty của Thẩm Văn Hân chết đi sống lại, trong mắt Ôn Như Thị sẽ tỏa ra ánh sáng mỹ lệ thế nào.

Nếu như không trải qua nhiều tội lụy như vậy, không có Ôn Như Thị hộ giá hộ tống, Thẩm Văn Hân làm sao có thể trong vòng hai năm ngắn ngủi ngang nhiên nổi lên như vậy?!

Trong lòng Lâm Đạt rất là khó chịu, dựa vào cái gì anh ta có thể hưởng thụ thắng lợi một cách đương nhiên như vậy, mà cô chủ của cô lại phải gánh lấy tất cả xấu danh, còn phải mỉm cười xã giao với những tên ngu ngốc còn mông muội trong trống đổ?

Lâm Đạt ngẩng đầu đứng trước bàn làm việc rộng rãi, nắm chặt thiệp mời, lưng thẳng tắp như một đầu sĩ kiêu ngạo, “Hai năm qua chúng ta lén mang ưu việt đến cho công ty Nhạc Hâm, tôi đều giữ lại hết tất cả chứng cứ, chỉ cần đặt những thứ đó đến trước mặt Thẩm tiên sinh, tin tưởng anh ta nhất định sẽ biết mình ngu ngốc đến cỡ nào.”

Cô hơi dừng, liếc Ôn Như Thị một cái, “Đến lúc đó, anh ta nhất định sẽ hối hận về hành vi bây giờ, gấp gấp cầu cô để anh ta chuyển về.” Người có tình thì nên thành thân thuộc, khiến đao đao thấy máu như vậy, cũng quá không hài hòa.

Ôn Như Thị bật cười, khẽ lắc đầu một cái: “Tôi sẽ cho anh ấy biết việc này, nhưng không phải bây giờ.” Lòng tự trọng của Thẩm Văn Hân mạnh thế nào, cô rõ ràng hơn Lâm Đạt rất nhiều.

Nếu vào lúc này nói cho anh biết tình hình thực tế, Thẩm Văn Hân quả thật sẽ vì áy náy mà nhận sai với cô, nhưng đây cũng không phải kết quả mà cô muốn. Một người đàn ông tại lĩnh vực mình tự hào nhất bị vợ lừa dối trong lòng bàn tay, bất luận điểm xuất phát của cô là gì, cũng sẽ tạo thành đả kích cực lớn đối với tự tin của anh.

Anh là một hùng ưng sắp giương cánh bay cao, giờ phút này cần chính là dũng khí trước nay chưa từng có, mà không phải là một sơ hở trí mạng.

Cho nên lần này, Ôn Như Thị thất bại, hơn nữa còn phải thua thật xinh đẹp.

“Chỉ là mấy lời đồn nhảm còn chưa lọt được vào trong mắt tôi, việc giữa tôi và Thẩm Văn Hân cô không cần quan tâm đâu, yến hội buổi tối cô đi theo tôi, trang điểm cho mình tinh thần chút, đừng làm tôi mất mặt là được rồi.” Ôn Như Thị phát phát tay, ý bảo cô ra ngoài đi.

Lâm Đạt không nói gì bừa bãi xoay người rời đi, cần trang điểm tinh thần chút không phải là chính cô sao, cũng không nhìn xem sắc mặt mình tái nhợt đến ngay cả trang điểm cũng không che giấu được.

Thẳng đến khi văn phòng to như ấy chỉ còn lại một mình mình, Ôn Như Thị mới chậm rãi đứng dậy, hai năm qua tình trạng thân thể cô càng ngày càng kém, có lẽ là do tâm lý bị hao tổn quá mức. Cô nghĩ, qua khoảng thời gian này, cô thật sự cũng nên thả cho mình một kỳ nghỉ dài hạn.

Cùng người đàn ông của mình đầu tư đầu tư, thực không phải chuyện cho người làm mà.

Cô nhắm mắt lại, đợi cơn choáng váng kia hoàn toàn đi qua mới thu thập đồ đạc đi thẳng về nhà.

Yến hội buổi tối rất quan trọng, gia trưởng đương nhiệm của nhà họ Tống cũng sẽ tham dự, nếu như có thể cùng anh ta đạt thành hiệp nghị, con đường tương lai của Thẩm Văn Hân sẽ một đường bằng phẳng.

Cô có thể làm cho anh, cũng chỉ có như vậy.

Đợi đến khi Thẩm Văn Hân đứng vững gót chân trong tập đoàn tài chính Ôn thị, cô nên xong việc thối lui, một lần nữa đi vấn hồi cuộc hôn nhân có danh không thực. Hi vọng xem trên nỗi khổ tâm của cô, đến lúc đó cơn giận của Thẩm Văn Hân sẽ không quá lớn.

Khi tài xế Tiểu Triệu đưa Ôn Như Thị đến hội trường, quay đầu chuẩn bị gọi cô thì cô đang tựa lưng vào ghế ngồi ngủ rất say.

Lái xe trung thành và tận tâm nhìn đồng hồ, quyết định mười phút nữa sẽ gọi cô tỉnh lại.

Cách đó không xa một chiếc Audi khiêm tốn chạy đến, xuống xe đứng là Thẩm Văn Hân tây trang trắng thơm, anh tùy ý vứt chìa khóa cho người trông xe, liếc mắt liền nhìn thấy chiếc xe quen thuộc dừng ở bên cạnh.

Anh theo bản năng đi về phía trước hai bước, sau đó đột nhiên dừng lại, sau một hồi lâu, vẫn là quay đầu đi thẳng vào đại sảnh.

Lúc Ôn Như Thị tỉnh lại bên trong xe không có ai, xuyên thấu qua cửa sổ màu tối, có thể nhìn thấy bóng lưng đứng cạnh nhau của Tiểu Triệu cùng đã đến nơi Lâm Đạt.

Cô vuốt lại mái tóc không chút tán loạn, lấy gương ra bỏ lại trang, mở cửa xe, xin lỗi nói với nữ sĩ trang phục lộng lẩy: “Hôm nay cô thật xinh đẹp, hi vọng tôi không để cô đợi quá lâu.”

Lâm Đạt ngửa mặt lên trời gửi một ánh mắt xem thường hoàn toàn không phù hợp với bề ngoài của mình lúc này, mắt nhìn thẳng người đi sóng vai với mình: “Tôi đề nghị chính cô nên nghỉ ngơi mấy ngày đi, bằng không nên đi làm kiểm tra toàn thân, cứ theo đà này, nếu thật sự tự khiến mình mệt đến suy sụp, tôi cũng khó giao đãi với tổng giám đốc.”

Ôn Như Thị cười không đáp, mấy năm ở chung đã sớm làm cô nhìn rõ tính nết của cánh tay đắc lực này, cô chỉ là nói năng chua ngoa nhưng trong lòng lại như đậu hũ.

Có điều, đi kiểm tra một chút cũng tốt.

Ôn Như Thị động lòng, cô không lo lắng sức khỏe của mình, mặc kệ kết quả thế nào, Ôn Như Thị đều sẽ sống đến tám mươi tuổi. Nếu như có thể thừa cơ hội này, có thể để mẹ Lý nuôi cô lớn lên cùng đi kiểm tra thân thể, sớm chút phòng ngừa, có lẽ có thể tránh cho bà ngày sau mất sớm.

“Hai ngày nữa cô an bài chút, tôi mang mẹ Lý đi làm kiểm tra toàn thân.” Bỏ lại những lời này, Ôn Như Thị dẫn đầu bước vào đại sảnh đèn đuốc sáng

trung, đi về phía chủ nhà họ Tống đang đứng cạnh cửa sổ, nụ cười trên mặt càng thêm minh diệu.

Ba của Tống Ti Cật là một người thông minh, nói chuyện với người thông minh đúng là bớt việc, không qua bao lâu, bọn họ liền quyết định chiến lược chung sống hòa bình.

Ba Tống lấy từ trong mâm của bồi bàn đi ngang qua hai chén sâm panh, đưa một ly trong đó đến trong tay Ôn Như Thị, hài lòng mỉm cười nói: “Thẩm tiên sinh có một người vợ như cô, là phúc khí của cậu ta.”

Đổi ám hiệu của ông ta, Ôn Như Thị không trả lời thẳng, chỉ nhàn nhạt cười uống một hớp rượu trong ly: “Có thể ở dưới cánh tay của tiền bối làm ra phản kích có hiệu quả, có người chồng như vậy, tôi cảm thấy tự hào về anh ấy.” Muốn ly gián tình cảm của vợ chồng bọn họ, ông ta còn chưa đủ tư cách.

Nếu không phải bởi vì con trai ông ta là nam chính, Ôn Như Thị mới lờ phản ứng lại lão già một bụng đầy ý xấu này.

Lão già lòng dạ thâm sâu cũng không để ý, chỉ cần có thể làm nhà họ Tống tiếp tục phát triển vững vàng, không cần hai mặt đều là địch, mục đích chuyến đi này của ông ta đã được coi là đạt thành.

Hai nhà Ôn Thẩm có thể triệt để trở mặt thì tốt, nếu không thể, ông ta cũng không bắt buộc.

Ôn Như Thị đặt ly xuống, vừa khéo nhìn đến Thẩm Văn Hân đang quay mặt cùng một vị nữ sĩ trẻ tuổi bàn luận gì đó. Bộ tây trang màu xám bạc mặc trên người anh, càng hiện ra vẻ phong thần tuấn lãng.

Không hổ là cô dùng số tiền lớn, đặc biệt may cho anh.

Ôn Như Thị nhướn mày, khéo môi lộ ra ý cười nhu hòa, xoay người nói với ba Tống: “Xin lỗi không tiếp được.” Rồi đi về phía anh.

Mới đi đến một nửa, Ôn Như Thị đã bị Tống Ti Cật đang kéo Tần Hiểu Lăng cản lại, trên gương mặt hào hoa phong nhã của anh ta mang theo thành khăn mà con cháu nhà buôn bán được tí mĩ luyện thành: “Ôn tiểu thư, lần trước ra tay giúp đỡ tôi còn chưa kịp nói với cô một tiếng ‘cám ơn’. Nếu có cơ hội, tôi muốn mời cô đêm mai có thể cùng nhau dùng bữa cơm rau dưa không, Hiểu Lăng cũng sẽ có mặt, hi vọng cô có thể nhận thành ý của chúng tôi.”

Ôn Như Thị quét mắt nhìn anh ta một cái, nghiêng người lướt qua hai người: “Không rảnh.”

“Chị Như Thị!” Tần Hiểu Lăng giữ chặt tay cô, điềm điềm nhìn cô, “Ti Cật là thật lòng muốn cảm ơn chị, nếu như không có sự giúp đỡ của chị, anh Văn Hân...”

Ôn Như Thị hất tay cô ta ra, ngắt lời Tần Hiểu Lăng, cô không thích người khác nói xấu Thẩm Văn Hân trước mặt mình, đặc biệt là hai người này: “Tôi đã nói rồi, tôi không rảnh. Nếu cô còn nghe chưa hiểu lời của tôi, vậy tôi sẽ trực tiếp nói rõ.

Giúp nhà họ Tống chẳng qua chỉ là một hành động vô tình, tôi không cần các người nói lời cảm ơn, cũng không muốn nhìn thấy các người xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Nếu không phải các người hờ một tí là chạy đến làm chướng mắt, Thẩm Văn Hân cũng sẽ không níu chặt nhà họ Tống không tha. Dùng đầu óc chút đi được không? Nên tránh hiềm nghi thì vẫn phải tránh.”

Mặc kệ việc này là lỗi của ai, Ôn Như Thị tin tưởng vững chắc, vấn đề tuyệt đối sẽ không xuất hiện trên người Thẩm Văn Hân, tốt nhất hai người trước mặt này cứ tương thân tương ái cắt được xa chừng nào thì hay chừng nấy.

Ba người đứng trong trung tâm đám người, người khác nhìn sang, hoàn toàn không cảm giác được lãnh ý tỏa ra từ người Ôn Như Thị, chỉ có thể nhìn thấy giả tượng bọn họ đang trò chuyện với nhau rất vui.

Ngay cả Thẩm Văn Hân luôn dùng khoe mắt quan sát đến bên kia cũng tưởng vậy.

Anh nổi trận lôi đình một hơi uống cạn ly rượu trong tay, xoay người không chút do dự rời khỏi đại sảnh, cũng không thèm để ý nữ sĩ bên cạnh đám đông đưa tình nhìn mình vừa nói ra lời khó nói ra đến thế nào.

Đợi đến lúc Ôn Như Thị thoát khỏi được Tần Hiểu Lăng cùng Tống Ti Cật, quay đầu lại nhìn, giữa sân đã không còn bóng dáng anh.

Thái dương Ôn Như Thị giật giật, loại ngày đi sau đuôi theo mông Thẩm Văn Hân như này chừng nào mới hết đây...!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Tổng bộ tập đoàn tài chính Ôn thị, Thẩm Văn Hân về mặt lạnh lùng, ngồi ngay ở giữa nhóm thành viên hội đồng quản trị trên năm mươi tuổi có vẻ đặc biệt gây chú ý.

Trong phòng họp rộng lớn gần như không còn chỗ ngồi, trừ vị trí Tổng giám đốc.

Hôm nay là ngày tốt Thẩm Văn Hân đường đường chính chính tiến vào ban hội đồng quản trị của tập đoàn tài chính Ôn thị. Mặc kệ những lão già kia có nguyện ý chấp nhận hay không, anh vẫn nhận được kết quả anh muốn.

Giờ phút này, Thẩm Văn Hân rất muốn biết, khi Ôn Như Thị bước vào căn phòng này, nhìn thấy anh, trên mặt sẽ là biểu cảm thế nào.

Nhưng thẳng đến thời gian dự tính mở hội nghị đã qua nửa tiếng, Ôn Như Thị vốn nên ngồi ở ghế trên từ sớm lại không từng xuất hiện.

Bên trong phòng lớn như vậy bắt đầu có tiếng thì thầm vang lên, mấy thành viên lâu năm không nhận được sai sử thư ký đi văn phòng tổng giám đốc giục vị nữ thế gia không hiểu chuyện kia.

Chỉ có Thẩm Văn Hân là im lặng ngồi yên một chỗ không hề động, cũng không nhúc nhích. Chỉ cần Ôn Như Thị còn có chút cái nhìn về đại cục thì sẽ không tự do thoải mái ném một đám cựu thần quan trọng ở trong này, một câu nói cũng không có.

Nhưng lần này Thẩm Văn Hân đã đoán sai, Ôn Như Thị thật là dám ném toàn bộ đồng sự trong công ty ở đây hóng gió, chỉ phái Lâm Đạt chủ trì hội nghị thay cô.

Đội phụ tá riêng của Ôn Như Thị tuyên đọc quyết định xong, ánh mắt của toàn trường đều dồn về phía thành viên mới tấn chức kia.

Không có ai sẽ hoài nghi, đây là ra oai phủ đầu mà tiểu thư nhà họ Ôn nhằm vào Thẩm Văn Hân.

“Kết—” Một tiếng kết chói tai do chân ghế ma sát mặt đất vang lên, Thẩm Văn Hân bỗng nhiên đứng dậy, đầu cũng không quay lại rời khỏi phòng.

Thư ký mặt mày dửng dnh của anh vội vàng thu thập đồ đạc đuổi sát theo sau, khi ra đến cửa còn thương hại quay đầu nhìn một đám lão già đang trợn mắt há hốc mồm một cái.

Ông chủ nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Thẩm Văn Hân sắc mặt xanh mét đã quên thư ký còn đang chạy đuổi theo sau mình, lúc anh ta còn chưa kịp đụng đến cửa xe đã đập mạnh cần ga, một đường như bão táp phóng thẳng về nhà lớn nhà họ Ôn.

Ôn Như Thị cứ chán ghét anh chạm vào sản nghiệp nhà họ Ôn đến vậy à?!

Trong lòng anh có tức giận cùng phần nộ không nói ra được, mười ngón tay cầm vô lăng trắng bệch.

Kim đồng hồ đã chỉ đến 180km/h, Thẩm Văn Hân vẫn cứ cảm thấy chưa đủ nhanh.

Một chiếc lại một chiếc ô tô bị anh vung đến phía sau, vô số tiếng còi cùng tiếng mắng từ phía sau truyền đến, anh vẫn mắt nhìn phía trước, có tai như điếc.

Nhà họ Ôn từ mấy người làm, cũng chỉ có mẹ Lý ở nhà.

Đối việc Thẩm Văn Hân đột nhiên trở về, quản gia già trung thành biểu hiện ra vui sướng khi việc thành, thẳng đến khi anh từ đầu đến đuôi đều không đáp một lời, lúc này bà mới phát hiện không thích hợp, vội vàng gọi điện thoại cho tiểu thư nhà mình.

Chuông điện thoại vang lên một lần lại một lần, nhưng Ôn Như Thị thùy chung không nhận.

Thẩm Văn Hân ngồi trong phòng cô, đợi từ chiều đến đêm khuya, lại từ khuya đến rạng sáng... Ôn Như Thị cũng không trở lại nhà.

Điện thoại không nhận, bưu kiện không trả về, công ty, nhà họ Ôn, hội sở, tất cả những nơi có thể cô sẽ đi toàn bộ đều không tìm được bóng dáng Ôn Như Thị.

Trừ giao cho Lâm Đạt giao nghiệp vụ công ty cho đồng sự mới nhậm chức là Thẩm Văn Hân toàn quyền xử lý ra, cô gái này như bốc hơi khỏi nhân gian, đột nhiên biến mất.

Từ lúc mới bắt đầu phần nộ, đến khủng hoảng, cuối cùng thành không biết làm sao, Thẩm Văn Hân như là đã đi qua luyện ngục ba ngày.

Tất cả thám tử của tập đoàn Nhạc Hâm đều được phái ra, hắc bạch lưỡng đạo đều được chào hỏi, chỉ cần nghe ngóng được tung tích của cô, Thẩm Văn Hân lấy danh dự đảm bảo, nguyện ý trả tiền thưởng cao cho tin tức này.

Mọi người trên đường nói Thẩm Văn Hân điên rồi, người nhà họ Ôn đối anh vốn không tốt, nếu đối lại người con rể này là y, sớm ước gì cả nhà họ Ôn

chết sạch, một mình độc chiếm Ôn thị, làm sao có thể ngu ngốc như vậy, bất kể đại giới khắp nơi tìm người.

Thẩm Văn Hân đúng là điên rồi.

Ban ngày thì điên cuồng làm việc, buổi tối lại điên cuồng lái xe chạy dọc theo từng đoạn đường một trong thành phố, buồn ngủ thì nằm ngủ trên xe.

Buổi sáng trực tiếp trở lại công ty, ở trong phòng nghỉ tư nhân tắm rửa, đổi một bộ quần áo sạch xong lại tiếp tục lặp lại hành trình hôm trước.

Không phải anh không biết mình làm như vậy có bao nhiêu buồn cười, nhưng anh không dám dừng lại. Chỉ cần dừng lại, Thẩm Văn Hân phảng phất như có thể nhìn thấy nụ cười rực rỡ trên miệng Ôn Như Thị dần nhạt đi.

Cho đến bây giờ cô vẫn luôn là một người lo lắng chu đáo, từ khi kết hôn đến nay, Ôn Như Thị chưa từng có một lần giống như bây giờ, cái gì cũng không quan không giao đãi mà rời khỏi.

Mà ngay cả anh chuyển ra khỏi nhà họ Ôn lâu như vậy, cô vẫn cứ ngày ngày mưa gió không thay đổi trước khi ngủ gọi điện thoại cho anh. Mặc dù phần lớn thời gian đều là một mình cô làm bầm làu bàu.

Thẩm Văn Hân rất hối hận, hóa ra Ôn Như Thị trong lòng anh đã chiếm cứ địa vị trọng yếu như vậy, nhưng anh vẫn ngốc đến nỗi đẩy cô ngày càng xa...

Trong thành phố một cục rối loạn, đối với tất cả chuyện này, Ôn Như Thị ở xa ngoài ngàn dặm hoàn toàn không biết gì cả.

Bầu trời xanh biếc vạn dặm không mây, nước biển trong suốt thấy đáy đầy một nhánh hoa trắng tinh lên bờ cát, tiếng sóng dạt dào liên tiếp như một khúc hát ru cổ xưa không đổi.

Ôn Như Thị cứ vậy ngủ say sưa trên ghế bên bờ biển, chiếc dù che nắng to thay cô chặn lại ánh nắng mặt trời lóa mắt, sợi tóc tán loạn nhẹ bay theo gió biển nhẹ nhàng mát mẻ.

Một quyển sách theo tay cô rơi xuống trên bờ cát, nghiêng nghiêng ngã vào cát biển mềm mịn.

Nhân viên hộ lý bùng một ly đồ uống đến gần, đặt chiếc khay trong tay xuống bàn trà tròn nhỏ bằng gỗ bên cạnh, nhặt quyển sách rơi xuống lên phui phui, xong rồi mới nhẹ giọng gọi cô: “Ôn tiểu thư, nên trở về rồi, sau bốn giờ gió biển rất lạnh, thân thể của cô sẽ không chịu nổi.”

Ôn Như Thị chậm rãi mở mắt ra, sững sờ một hồi lâu mới tỉnh táo lại.

Cô thế nhưng quên mất, mình bây giờ không phải đang trong ngôi nhà quen thuộc. Nơi này cũng không có lực đực khiến người mệt nhọc quá độ, cũng không có Tần Hiểu Lăng cùng Tông Ti Cật đáng ghét, không có ba Ôn mẹ Ôn, cũng không có Thẩm Văn Hân.

Cô trôi qua cuộc sống mình đã từng thích nhất.

Mặt hướng biển lớn, xuân về hoa nở.

Không có internet, không có điện thoại, ngăn cách.

Đáng tiếc, không có người đàn ông mà yêu cô sâu đậm ở bên cạnh. Thế sự quả nhiên luôn không như ý muốn.

Sau bốn giờ gió biển rất lạnh? Ôn Như Thị hơi hơi ngoéo khóe miệng một cái, cô còn chưa suy yếu như vậy.

Cô nhẹ giật giật ngón tay, thấp giọng nói: “Đề tôi ở đây thêm một lát nữa đi, tôi thích chỗ này.”

“Tôi đã chỉ có thể ở thêm nửa giờ nữa.” Nhân viên hộ lý làm hết phận sự nhìn đồng hồ đeo tay một cái. Thuận theo gập đầu rời đi, “Muộn chút tôi sẽ đến đón cô.”

Ôn Như Thị không trả lời, chỉ nhìn mặt biển nhìn như ôn hòa ở cách đó không xa, dưới bề ngoài rộng lớn của nó, không biết cất giấu bao nhiêu sóng ngầm mãnh liệt.

Cũng không biết Lâm Đạt ngoài miệng không tha người có chống cự được áp lực đến từ Thẩm Văn Hân hay không, người đàn ông kia hẳn là sắp tức chết rồi nhỉ!

Gặp phải một cô vợ như vậy, Ôn Như Thị cũng có chút khổ sở thay anh.

Cô mở to mắt nhìn, hơi nước biển mát trong mắt.

Cô rất nhớ Thẩm Văn Hân, rất nhớ rất nhớ, nhưng lúc này Ôn Như Thị chỉ có thể trốn ở nơi không ai tìm được này, chờ đợi thẩm lí và phán quyết sau cùng.

Nếu không thể đạt tới kết cục cô mong muốn, cô nhất định sẽ khiến số sáu vì vậy trả giá trầm trọng. Mặc kệ anh ta là dưới tình huống nào mới gieo nguyên rủa ác độc như vậy lên người Thẩm Văn Hân.

Phàm là anh yêu, cuối cùng sẽ mất đi, phàm là anh sở cầu, cuối cùng sẽ hủy diệt, cầu mà không được, có bất hạnh, kiếp sau anh sinh, không hết không dừng....

Đây là ‘đoạt tình’.

Tồn tại trực tiếp sẽ không xuất hiện trên người mục tiêu nhiệm vụ, nhưng lại có thể phụ trợ.

Mà cái này đối với mọi người trên thế giới sinh ra tỷ lệ ‘tiên đoán’ rất lớn, chỉ có một phần vạn có thể sẽ ứng nghiệm trên người thi hành.

Cực kỳ không may, Ôn Như Thị chính là tên xui xẻo một phần vạn kia.

Muốn dùng nguyên rùa này nhất định phải dùng đặc quyền một lần, chỉ có hoàn thành nhiệm vụ của mười thế giới mới được một danh ngạch đặc quyền.

Đoạt tình đồng dạng có thể dùng đặc quyền hóa giải, nhưng là, Ôn Như Thị không có.

Từ khoảnh khắc nhiệm vụ mục tiêu của nhiệm vụ đầu tiên tử vong, cô đã dùng cơ hội có thể chiếm được đặc quyền dùng hết trên một cái trang bị mà ai cũng sẽ không đi mua.

Bất kể là thông qua mười nhiệm vụ, hay là một trăm nhiệm vụ, cô vĩnh viễn cũng sẽ không thể lại lấy được bất kỳ đặc quyền nào.

Có lẽ duy nhất đáng được an ủi chính là, chỉ có cô gái được Thẩm Văn Hân yêu sâu đậm mới sẽ ngày ngày dần suy kiệt dưới sự vô vọng của thuốc và chăm sóc.

Người đàn ông mà cô yêu, cũng yêu cô sâu sắc, cho dù là sau khi cô làm ra nhiều việc đã thương người như vậy.

Thật tốt.

Ôn Như Thị nhẹ híp mắt, nhàn nhạt cười nhìn bầu trời xanh như ngọc.

Bên ngoài mảnh đất trống hai mét, ánh sáng bỗng bắt đầu vận vẹo. Không qua mấy giây, hai ảo ảnh chỉ có cô có thể nhìn thấy xuất hiện trước mặt Ôn Như Thị.

Trợ lý quen thuộc cung kính hướng cô cúi người chào, sau đó lui về phía sau thẩm phán, chờ đợi y làm theo phép mở ra một trang giấy, tuyên đọc kết quả mà cao tầng hợp đưa ra.

“Người chấp hành số sáu dưới tình huống bị nam phụ mục tiêu tàn nhẫn hành hạ đến chết, mới cảm phần dùng nguyên rùa. Mặc dù về tình có thể tha thứ, nhưng xét thấy anh đối người chấp hành nhiệm vụ cấp cao tạo thành cục diện không thể挽回, công ty quyết định, miễn trừ tất cả công trạng trước đó, đánh về số một trăm bắt đầu lại từ đầu.”

Ôn Như Thị không nhìn được phát phát tay, cắt đứt người thẩm phán đang thao thao không dừng: “Ông chỉ cần cho tôi biết, công ty tính bù lại tổn thất ở thế giới này cho tôi thế nào.”

Người kia cũng không muốn ngộ nghịch, biết nghe lời thu hồi bản án, cung kính hướng cô gật đầu: “Hai lựa chọn, một là trực tiếp phán định nhiệm vụ của cô hoàn thành, tùy thời đều có thể trở lại thế giới hiện thực. Một lựa chọn khác là tạm thời ở lại, cho cô một tuần thời gian để từ biệt.

Về phần thế giới này, chúng tôi sẽ lấy lý do không thể cứu vớt để tiêu hủy. Mặc kệ cô lựa chọn thế nào, sau khi trở về cô đều sẽ nhận được một đặc quyền được chia từ số 6.”

Đặc quyền đến tay chỉ có thể bắt đầu sử dụng từ thế giới tiếp theo, điểm này, cho dù cao tầng công ty cũng vô pháp thay đổi.

Đôi môi Ôn Như Thị hơi giật giật, vẻ mặt phức tạp nói khẽ: “Nói cách khác, các người hoàn toàn buông tha cho Thẩm Văn Hân, đúng không?”

Người thẩm phán ngẩn người, khó xử đáp: “Một thế giới chỉ có thể có ba thời điểm tiến vào, cho dù là công ty đồng ý không nhìn trình tự, lại phải người tiếp theo đi qua cũng sẽ khiến thế giới này hỏng mất. Mỗi một người chấp hành đều là tài phú trân quý, chúng ta không thể không nhìn sự sống chết của bọn họ.”

Ôn Như Thị chậm rãi đứng dậy, váy dài bohemian uốn lượn trên đất, trong thân thể mảnh khảnh phảng phất như chứa năng lượng vô tận.

Cô từng bước ngạo nghễ đến gần ảo ảnh người thẩm phán, lần váy sa mỏng đón gió phấp phới tung bay.

“Kéo dài tuổi thọ của tôi thêm 5 năm, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ này.”

Cho dù bọn họ thỏa hiệp, thời gian tương lai của cô sẽ có hơn phân nửa là vượt qua trong giấc ngủ, cuộc sống như thế, có sống lại cũng có ý nghĩa gì? Người thẩm phán ngạc nhiên vừa định mở miệng đã bị lời nói như đinh chặt sắt của cô cắt đứt.

“Tôi sẽ không tha thứ cho bất cứ vớ nhơ nào dính trên chiến công của tôi, càng sẽ không đồng ý cho các người mưu đồ đóng cửa thế giới tôi đã trải qua!”

Ôn Như Thị hát cao cầm ánh mắt lạnh thấu xương.

“Tôi là người chấp hành cao cấp nhất, chưa từng thất bại một lần!” Ánh mặt trời chiếu lên thân thể cô, giống như hiện đầy vinh quang kiêu ngạo.

“Nếu các người không muốn mất đi, không muốn để tôi chôn theo thế giới này, tốt nhất là đáp ứng điều kiện của tôi!”

Cho dù chết, cô cũng muốn chết trong lòng Thẩm Văn Hân!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Ôn Như Thị giống như nằm một giấc mơ rất dài.

Trong mơ cô vẫn là một cô gái nhỏ không biết trời cao đất rộng, vừa mới bước vào công ty đã đã tâm bưng bưng ý đồ nhúng chàm vòng nguyệt quế chói mắt trên đỉnh kia.

Ôn Như Thị phiêu đảng trong mơ, im lặng nhìn chăm chú vào linh hồn người trẻ tuổi kia. Tựa như một người ngoài cuộc, nhìn cô tiếp cận nhân vật mục tiêu thế nào, chậm rãi quen thuộc lẫn nhau thế nào, đã động nội tâm anh ta thế nào.

Nhìn bọn họ hiểu nhau miễn nhau, nhìn bọn họ cùng nhau dắt tay đi qua năm tháng dầu dàng dang dăng...

Nhìn đã từng chính mình, nằm bên cạnh xác chết của người yêu khóc thảm thiết, từng tiếng từng tiếng, trống rỗng tận xương.

Ôn Như Thị hơi có chút xót xa.

Cô có thể nhớ lại dung mạo người đàn ông kia, nhớ lại mỗi một việc bọn họ đã từng trải qua, thậm chí là mỗi câu đối thoại, nhưng là, đã không còn yêu đau (yêu thương + đau đớn) đan xen ghi lòng tạc dạ như khi đó nữa.

Cô phảng phất còn có thể nhìn đến bản thân lần đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ trở lại thực tế, sụp đổ lạc giọng hò hét đối căn phòng trống rỗng, cầu xin có thể tiêu trừ loại cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế đó.

Cuối cùng, cô rốt cục được như nguyện.

Ôn Như Thị từ trong giấc mơ thật dài tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy đầu tiên chính là Thẩm Văn Hân đang ngủ mê bên cạnh tay cô.

Ánh mặt trời bên bờ biển sau giữa trưa nóng rực, anh cứ vậy ngồi trên bờ cát nóng bỏng sát bên ghế nằm của cô, tây trang trắng nếp tùy ý ném ở một bên.

Đầu tóc rối bù gối bên eo cô cũng không biết đã bao lâu chưa cẩn thận xử lý qua, mây rậm của anh cau chặt, ngủ cũng không an ổn.

Ôn Như Thị nhẹ nhàng nâng tay, cẩn thận sờ râu đen lún phún trên cằm anh.

Vừa đụng đến, Thẩm Văn Hân liền tỉnh.

Anh chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Ôn Như Thị, tựa hồ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, chỉ kinh ngạc nhìn cô.

Ôn Như Thị hơi hơi nở nụ cười, lòng bàn tay hơi lạnh phủ lên mặt anh, mềm mại nói: “Anh đến rồi.”

Anh đến rồi. Không phải câu hỏi, tựa như là đang tự thuật một sự thật.

Khi em nhớ đến anh, anh đến rồi, không rời không bỏ, chỉ ở bên cạnh em, như vậy thật tốt.

Cổ họng Thẩm Văn Hân nghẹn ngào, há miệng giọng có chút khàn khàn: “Nếu em không thích anh chạm vào Ôn thị, ngày mai anh sẽ chuyển hết cổ phần công ty sang tên em.”

Anh không tranh giành nữa, không tranh giành gì hết, nếu tất cả những thứ đó phải dùng Ôn Như Thị để đổi, anh tình nguyện buông tay.

Nếu đây là cô mong muốn.

“Đừng đột nhiên biến mất...” Anh mím chặt môi, gắt gao nhìn chăm chăm Ôn Như Thị, trong mắt che kín tơ máu màu đỏ.

Nếu đã thỏa hiệp như vậy mà cô vẫn bỏ mặc không để ý tới, Thẩm Văn Hân thề, anh nhất định sẽ hung hãn trả thù cô, trả thù mọi người!

Không có bất kỳ nhăn lại, bất kỳ dấu hiệu nào, Ôn Như Thị cứ vậy bỗng dưng biến mất. Ngay lúc anh cho là mình đã nắm trong tay, cô lại không chút lưu luyến buông tay rồi đi.

Loại cảm giác đau đến không thể hô hấp đó, Thẩm Văn Hân không bao giờ muốn ném thử lần thứ hai.

Nếu người đau nhất định là anh, anh nhất định sẽ kéo theo hết tất cả mọi người xuống nước, để bọn họ cũng thể hội tất cả đau khổ anh phải chịu một lần!

Có quá nhiều vì sao, anh lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu, chỉ có thể dùng loại tàn nhẫn phô trương thanh thế này để cầu xin, ngay cả chính anh cũng cảm thấy tư thái như vậy quá mức đáng buồn.

“Anh có thể dựa vào thực lực của chính mình tiến vào hội đồng quản trị, em rất vui, đó là anh nên được.” Ôn Như Thị nhẹ vỗ về hai gò má tiêu tụy của anh, khóe miệng cong lên, nụ cười vẫn ấm áp như xưa.

Dừng lại, cô chuyển lời, cô xinh đẹp trừng mắt nhìn anh: “Có điều em tuyệt không hối hận lần này trốn nhà rồi đi đâu, anh xem, nếu em không chạy mất, sao anh có thể quên tranh hơn thua, vượt qua núi dài sông rộng đến đây tìm em chứ.”

Thẩm Văn Hân ghen lò, hận hận nhìn chằm chằm cô, cắn chặt răng hàm: “... Chỉ vì nguyên nhân này?”

Tay đặt bên cạnh cô bắt đầu phát run, Thẩm Văn Hân chỉ cảm thấy từng đợt văng đầu. Anh không ngờ Ôn Như Thị lại có thể phát triển mỹ đức ‘tùy hứng’ đến triệt để như này.

Anh cho rằng cô gái này coi trọng Tống Ti Cật, anh cho rằng cô hận anh chèn ép nhà họ Tống nên mới ra tay đối phó anh. Anh thậm chí còn cho rằng nếu không nhanh chóng tìm cô nói xin lỗi, chính mình sẽ nhận được một tờ ly hôn.

Buồn cười biết bao, cuối cùng lại là lý do như vậy.

Thẩm Văn Hân thật không biết, mình bây giờ rốt cuộc là nên thở phào một hơi trước, hay là nên phát hỏa trước.

“A,” Ôn Như Thị cười, giờ hai tay xoa tóc anh loạn hơn, “Anh nên đi cắt tóc rồi, như bây giờ nhìn không đẹp trai chút nào.”

Thẩm Văn Hân nghiêng đầu, hất tay cô ra, cười lạnh trả lời: “Anh không dựa vào mặt ăn com, nếu em thích có thể đi tìm người đẹp trai hơn.”

Ôn Như Thị khéo cười duyên đáng bật ngời dậy, vòng tay ôm lấy cổ anh, hôn một cái lên khóe môi anh: “Nhưng trong lòng em chỉ có một mình anh, người khác không ai thuận mắt hết, vậy phải làm sao giờ?”

Thẩm Văn Hân bóp bóp nắm tay, dần dần cứng đờ nói ra, giật giật, tạm dừng trong không trung thật lâu, cuối cùng vẫn chậm rãi đặt lên lưng cô, thấp giọng nhỏ đến không thể nghe thấy nói: “Vậy hãy luôn ở lại bên cạnh anh, đừng đi đâu hết.”

Đừng chú ý đến Tống Ti Cật, đừng mỉm cười với người đàn ông khác, đừng rời đi.

Anh không muốn gây gổ, cũng không muốn lại tiếp tục chiến tranh lạnh, nếu như vậy có thể vĩnh viễn cùng cô bên nhau, anh nhận thua.

“Được.” Ôn Như Thị siết chặt hai tay, cầm tựa lên bả vai bền chắc của anh, ánh mắt nhìn về phía sóng biển xa ca, độ cong nhu hòa bên môi có chút chua xót, “Em sẽ ở bên cạnh anh, cùng anh... Không đi đâu hết.”

Dưới trời xanh biển xanh, hai người yên lặng ôm nhau, tốt đẹp tựa một bức tranh.

Qua thật lâu, Ôn Như Thị chậm rãi mở miệng: “Em nghĩ, chúng ta nên trở về rồi.”

Thẩm Văn Hân buông cô ra, đang định đứng dậy, vành tai bỗng đỏ ửng, ngồi trở lại tại chỗ sau một lúc lâu mới phụng phịu, thản nhiên nói: “Tê chân.”

Ôn Như Thị bật cười, rồi khỏi ghế nằm tự nhiên ngồi xổm xuống bóp chân cho anh: “Bây giờ thế nào, đỡ hơn chưa?”

Cúi đầu nhìn mặt bên chuyên chú của cô, sợi tóc tán loạn hai bên khẽ động theo động tác cô, trong lòng Thẩm Văn Hân xẹt qua một tia ấm áp, khóe môi hơi hơi nhếch lên, sau đó mỉm môi một cái: “Không đỡ gì cả.”

Ôn Như Thị hơi dừng, liếc xéo anh một cái, dờ khóc dờ cười tiếp tục động tác trên tay.

Ngồi trên bờ cát nóng ran, chiếc quần có giá trị không nhỏ dính đầy cát, Thẩm Văn Hân chuyên chú nhìn cô gái trước mắt, trong con ngươi đen sâu thẳm, tất cả lệ khí đều hóa thành nhu tình như nước.

Như vậy là đủ rồi. Thẩm Văn Hân nâng tay, nhẹ vén sợi tóc tán loạn bên má cô ra sau tai.

Ôn Như Thị nghiêng đầu, nhẹ thuận cọ cọ đầu mình lên tay anh, nhợt nhạt cười nói: “Trở về em nấu com cho anh.”

Nụ cười trên mặt Thẩm Văn Hân cứng đờ, nhìn núm đồng tiền của cô muốn nói lại thôi.

Không khí như vậy quá mức tốt đẹp, anh gần như không nhẫn tâm cự tuyệt nổi, nhưng bữa cơm hai năm trước kia, hương vị nặng đến nỗi gần như khiến người ta cả đời khó quên.

Trù nghệ của Ôn Như Thị, hư vô mờ mịt tựa mỹ thực trong truyền thuyết.

Ôn Như Thị cười thầm, không cần nhìn anh cô cũng biết trong lòng anh đang nghĩ gì. Cô cũng không nói thẳng ra, chỉ đứng dậy kéo tay anh, để anh có thể thuận theo lực đạo của mình đứng lên.

Nếu không phải năm đó anh cứ đuổi theo giật dỗi, cô cũng sẽ trong đôi gia vị thành phần lượng gấp ba lần.

Từ đó về sau, Thẩm Văn Hân không lại bức cô xuống bếp nữa.

Nhưng là bây giờ, Ôn Như Thị thăm nghĩ cùng anh, cùng chiều anh, dung túng tất cả tính xấu của anh. Để Thẩm Văn Hân hiểu rõ, mặc kệ thời gian của cô còn bao lâu, vợ anh yêu nhất, chỉ có mình anh!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

“Không được nhúc nhích.” Ôn Như Thị dè lại Thẩm Văn Hân, trong tay là một con dao cạo râu sáng lấp lánh. Cô đã sớm muốn làm như vậy, nhưng anh tới bây giờ cũng không chịu để cô hưởng thụ loại lạc thú gần với vẽ mi này.

Đối về mặt hưng trí bùng bùng của Ôn Như Thị, cặp mày rậm của Thẩm Văn Hân đều sắp dính chặt lấy nhau, anh nỗ lực khống chế để đầu mình không ngã ra sau: “Thật ra em có thể thử dùng dao cạo râu bằng điện, cái đó khá an toàn.”

“Câm miệng.” Ôn Như Thị không chút khách khí bôi kem cạo râu lên cằm anh, khoe môi cong lên nụ cười tà ác, “Anh không biết, đàn ông lúc này là tình cảm nhất à?”

Khoe miệng Thẩm Văn Hân giật giật, anh ghét nhất là người cầm dao múa may trước mặt mình, nếu những người khác dám làm như thế đã sớm bị anh đánh cho tàn phế.

Nhưng anh không dám động cô gái trước mắt, nếu không nghe lời, phỏng chừng một đám của anh đâm xuống, chính mình có lẽ không sai biệt lắm có thể đòi một cô vợ khác.

Thẩm Văn Hân gất gao tựa vào vách tường lạnh như băng trong phòng tắm, thấy chết không sờn nhắm mắt lại: “Muốn cao thì cạo nhanh lên, đừng lè mà lè mề nữa.”

Nhìn Thẩm Văn Hân toàn thân sắp cứng đờ, Ôn Như Thị kềm chút cười phun ra tiếng, cô không lại đùa anh, dính sát lên người anh bắt đầu tỉ mỉ cạo từ mặt bên cạo xuống.

Trong phòng rửa mặt nhỏ nhỏ rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở chậm rãi của hai người, còn có tiếng sần sật phát ra từ dao cạo râu. Không có tầm mắt quấy nhiễu, giác quan của Thẩm Văn Hân trái lại càng thêm rõ ràng.

Động tác trên mặt vô cùng mềm nhẹ, giống như là sợ cô không cẩn thận sẽ làm anh bị thương.

Hơi thở ấm áp phun lên cằm anh, hơi ngứa, Thẩm Văn Hân gần như có thể tưởng tượng được dáng vẻ cô nhón mũi chân dè dặt đặt dao.

Nét môi kiên nghị của anh càng ngày càng nhu hòa, thân hình mềm mại dán trước ngực làm anh muốn ấn cô tiến vào trong cơ thể chính mình.

Thẩm Văn Hân nhịn không được nâng tay ôm chặt lấy vòng eo nhỏ thon thả của cô.

Ôn Như Thị hơi dừng, sáng giọng nói: “Đừng lộn xộn, gương mặt tuấn tú như vậy mà bị phá tướng thì tiếc lắm.”

Thẩm Văn Hân khẽ cười, lồng ngực hơi chấn động, giọng có chút khàn khàn, lại mang theo mỉa mai hoặc không nói ra được thành lời: “Trừ khuôn mặt này ra, chẳng lẽ không còn gì khác cho em muốn à?”

“Có chứ.” Ôn Như Thị mặc anh ôm mình, vòng eo mềm mại cong cong về phía sau, nhắc tay nâng cằm anh lên, bắt đầu cạo nửa phần râu bên dưới, “Em còn muốn một đứa nhỏ thuộc về hai chúng ta, đẹp trai lại thông minh giống anh, còn phải hiếu thuận lo cho gia đình như anh nữa.”

Khoe miệng Ôn Như Thị cong lên một nụ cười mềm mại, nhìn lông mi dài nhẹ chớp động của Thẩm Văn Hân, đáy mắt lại có ưu sầu sâu sắc: “Con sẽ kế thừa sự nghiệp của anh, trở thành kiêu ngạo của anh, cùng anh đến già.”

Thay thế cô, thương anh kính anh, cả đời.

Ngón tay đặt trên eo cô giật giật, Thẩm Văn Hân chậm rãi mở mắt ra, trước mắt là nụ cười như mùa xuân tươi đẹp của Ôn Như Thị, bờ môi anh mấp máy, ít giây sau chậm rãi nói tiếng: “Được.”

Cho dù đứa bé đó sẽ họ Ôn, cho dù nhà họ Thẩm có lẽ sẽ âm ỉ một hồi, anh cũng nguyện ý thỏa hiệp.

Anh yêu cô, Thẩm Văn Hân chưa từng hiểu rõ điều đó như lúc này.

Anh yêu cô gái này, cô là người vợ anh nhận định, sau này cũng sẽ thành mẹ của con anh, tính mạng cô sẽ chặt chẽ dính liền với anh.

Thẩm Văn Hân thậm chí bắt đầu chờ mong, không biết huyết mạch kết hợp giữa cô và anh, sinh mệnh nhỏ trong tương lai kia sẽ có bộ dáng gì.

Anh cúi đầu, cúi người hôn lên đôi môi trơn bóng của Ôn Như Thị.

Đứa con của hai người bọn họ, sẽ là bảo bối đáng yêu nhất, hạnh phúc nhất trên đời này.

Dao cạo râu sáng loáng rơi xuống nền gạch sáng soi rõ bóng người vang lên một tiếng ‘keng’ nhỏ, Thẩm Văn Hân gắt gao siết chặt lấy, giữ chặt lấy thân hình mềm mại trong ngực, cạy môi cô ra công thành chiếm đất.

Động tác của anh có chút gấp gáp, lực đạo trong tay làm Ôn Như Thị thấy hơi đau, nhưng cô không nói gì hết, chỉ giơ tay vòng qua cổ anh, không chút giữ lại mỉm cười nỗ lực đón ý nói hòa.

Bàn tay to chạy trong áo ngủ tơ lụa của cô bắt đầu không thỏa mãn với gãi không đúng chỗ ngứa như vậy, Thẩm Văn Hân khom người ôm Ôn Như Thị lên, đá vàng cửa phòng tắm sai bước to bước vào phòng ngủ.

Nhẹ nhàng đặt cô lên chiếc giường rộng lớn, mái tóc đen mềm mại của Ôn Như Thị tản đầy trên gối, Thẩm Văn Hân nghiêng người phủ lên, giọng nói hơi mất tiếng mang theo chút khắc chế cuối cùng: “Em không hối hận chứ?”

Ôn Như Thị nhợt nhạt cười, hai tròng mắt như nước sáng ngời thông thấu: “Thẩm Văn Hân, em đã nói với anh, em yêu anh chưa?”

Thẩm Văn Hân ngẩn ra, nửa ngày môi mỏng mới phun ra được hai chữ: “... Chưa từng.”

Cô từng nói thích, nói nhớ, gọi anh là ông xã, cũng từng gọi anh là cục cưng, nhưng, cô lại chưa từng nói cô yêu anh.

Lúc cô bảo vệ Tống Ti Cật, lúc công ty rơi vào hoàn cảnh khó khăn nhất anh cũng từng hoài nghi, tất cả những rung động lòng người từng có kia, có lẽ chỉ là cô nhất thời cao hứng vui đùa mà thôi.

“Em yêu anh, rất yêu rất yêu.” Ôn Như Thị mỉm cười xán lạn, cô nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh, sống mũi thẳng tắp cùng bờ môi cương nghị, như là muốn khắc sâu mặt anh vào lòng mình, “Cho nên, em làm sao có thể hối hận cơ chứ, em yêu anh mà, Thẩm Văn Hân, chỉ có anh, không có ai khác.

Anh nhất định phải nhớ kỹ, mãi mãi cũng đừng quên.”

Trái tim Thẩm Văn Hân rung động, từng đợt từng đợt ầm ập phảng phất bao trùm lấy trái tim đang treo cao, để nó nhẹ nhàng bình ổn hạ xuống mặt đất.

Mắt anh hơi ướt, đôi môi khép hờ một hồi lâu, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài: “... Như Thị.”

Cô nhếch cao khóe môi, kéo cổ anh xuống, nghiêng người chặn lại lời anh chưa nói hết.

Như vậy là được rồi, không cần nói thêm gì hết.

Từng món quần áo từ mép giường rơi xuống sàn gỗ màu ám, Ôn Như Thị cả người trần trụi, da thịt trắng như tuyết, phảng phất như tan vào trong ga giường trắng nõn.

Thẩm Văn Hân gần như dùng loại tâm tình hành hương ôm cô vào trong lòng.

Nơi bàn tay chạm đến, chỉ thấy xúc cảm nơi đó ôn nhuận như nước mùa xuân, thân thể cô mềm mại đến không thể tin được, tóc dài đen như vậy mực uốn lượn phảng phất như từng sợi từng sợi tơ tình, lưu luyến quấn quanh trái tim.

Trải qua thời gian dài ần ần tiếc nuối, cũng bị cảnh tượng ầm ập kiêu diễm như vậy lấp đầy.

Trên trán hơi có mồ hôi chảy ra, Thẩm Văn Hân tận lực thả chậm động tác, kiên nhẫn dọc theo đường cong lá lướt đó, cẩn thận hôn lên từng tác da thịt bóng loáng của cô.

Thẳng đến khi Ôn Như Thị hai má đỏ hồng, ánh mắt mê ly, ánh mắt nhìn anh tràn đầy hơi nước trong suốt anh mới hạ người chậm rãi tiến vào trong cơ thể cô.

Trong phòng một đôi người yêu liều chết triền miên, gió biển nhẹ nhàng phất qua cửa sổ trắng màu ngà voi, sa mỏng nhẹ lay động theo gió bay lên lại rơi xuống.

Nắng chiều như lửa, chiếu vào trong phòng ngủ đầy ý xuân, chiếu rọi lên khóe mắt Ôn Như Thị, thấm đỏ một giọt nước mắt im lặng rơi xuống.

Cho đến khi bóng đêm buông xuống càng thâm, Thẩm Văn Hân mới bị đói khát đánh thức.

Anh hơi nghiêng đầu, Ôn Như Thị vô cùng mệt mỏi đang an tĩnh cuộn mình trong vòng tay anh, lông mi dài cong cong khéo léo khép lại, điềm tĩnh như một thiên sứ.

Anh nâng tay kia lên, ngón cái mơn trớn theo vết chai lưu luyến nhẹ nhàng vuốt ve má phải non mềm của cô.

Thật lâu sau, Thẩm Văn Hân nghiêng người in một nụ hôn cực ôn nhu lên trán cô, xong rồi mới dè dặt rút cánh tay mình ra, vén lên một góc chăn mỏng đứng dậy mặc quần áo rồi đi.

Không qua bao lâu, khi Thẩm Văn Hân quay lại phòng ngủ, Ôn Như Thị vẫn đang trong cơn ngủ say.

Anh rón rén đặt chiếc khay trong tay lên chiếc tủ ở đầu giường, ngồi bên mép giường nhéo nhéo chớp mũi cô, khẽ cười gọi cô: “Con heo lười nhỏ, rời giường ăn chút gì đi rồi ngủ tiếp.”

Chiếc chăn trắng tinh mơ hồ che giấu cả vai mượt mà của cô, Ôn Như Thị lẳng lặng nhắm hai mắt, giống một mỹ nhân ngủ rơi vào cánh trong mơ.

“Đây chính là bữa tối anh làm đấy, chỉ có em mới có vinh hạnh được hưởng thụ sự phục vụ của anh thôi.” Thẩm Văn Hân mím khóe môi trêu cô.

Vợ chồng hai người, luôn phải có một người có thể dưới tình huống không có người hầu cam đoan bọn họ không bị chết đói, Ôn Như Thị không được, vậy chỉ có anh tự mình làm.

Vì bữa cơm này, anh đã ngâm luyện thật lâu mới có thể làm được hơi ra hình dáng.

Thẩm Văn Hân sờ sờ chiếc cầm cạo sạch sẽ, giọng điệu ôn nhu như vậy quả nhiên không hợp với anh, lông mi anh khẽ chớp, nâng tay vỗ vỗ cái móng cong lên của cô, “Nếu em còn ngủ nữa anh sẽ ăn sạch đấy, không phần em chút nào đâu.”

Bên trong tĩnh lặng không tiếng động.

Ôn Như Thị nằm chính giữa giường lớn không một chút đáp lại, ngay cả đôi lông mi dài kia của cô cũng không rung lay một cái, trầm tĩnh an tường tựa một pho tượng tuyệt đẹp.

“... Như Thị?” Nụ cười trên mặt Thẩm Văn Hân dần biến mất, trong lòng xẹt qua loại dự cảm không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

“Như Thị.” Thẩm Văn Hân cúi người, ôm lấy bà xã đang ngủ mê man, nhẹ lay lay, “Ôn Như Thị, tỉnh lại đi!”

Trái tim như bị ai đó mạnh mẽ bóp chặt, Thẩm Văn Hân hoảng hốt thấp giọng gọi cô, thậm chí anh còn không phát giác giọng nói mình hơi phát run.

Lúc anh đang định nâng người cô lên, Ôn Như Thị mềm nhũn tựa vào trong ngực Thẩm Văn Hân bỗng nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Ngủ ngốc, bị em dọa rồi hả?” Ôn Như Thị ngửa mặt, một đôi con ngươi như thu thủy ý cười rạng rỡ, nhìn người đàn ông đang cứng đờ nói: “Em chọc anh thôi, sao anh không phát hiện ra vậy?”

Tĩnh thần Thẩm Văn Hân buông lỏng, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể siết chặt hai tay, gắt gao giam cầm cô vào trong lòng mình.

Anh thật sự bị hù dọa, Thẩm Văn Hân vui mặt vào càn cổ cô, ngay cả muốn trừng phạt cô vì đã nghĩ ra trò đùa dai này cũng quên không còn một mảnh.

Không biết rằng giờ phút này Ôn Như Thị cũng thờ phào một hơi, kém chút đã bị anh phát hiện, may mà chính mình kịp thời tỉnh lại.

“Sau này đừng nên làm vậy nữa, anh sẽ lo lắng.” Giọng trầm thấp của Thẩm Văn Hân từ trên bờ vai cô truyền đến.

“... Thực xin lỗi.” Ôn Như Thị chậm rãi nâng tay, khẽ vuốt lên tóc anh, ngực dính sát gần như có thể cảm nhận được trái tim được nhảy lên kịch liệt của anh.

Trừ ba chữ đó ra, cô không cách nào đưa ra hứa hẹn nào khác.

Thời gian có thể tĩnh táo đối mặt anh sẽ chỉ càng ngày càng ít, Thẩm Văn Hân sớm hay muộn cũng sẽ biết, anh thông minh sâu sắc như vậy, cô chỉ có thể hi vọng để anh cách sự thật tàn khốc này xa hơn chút.

Còn có rất nhiều việc cô còn chưa làm được cho anh, cô căn bản không được tính là một người vợ hợp cách.

“Em đói.” Ôn Như Thị ôm lại anh, nhàn nhạt cười: “Đại tiệc người nào đó tự tay nấu cho em, không biết có thể giúp hai chúng ta ăn no không đây?”

Thẩm Văn Hân thờ dài, khẽ cắn lên cổ cô một cái cho hả giận, buông cô ra ngồi thẳng người, tức giận liếc cô một cái: “Bị lạnh rồi, anh mang ra ngoài hâm lại.”

Mỉm cười tiễn anh rồi đi xong Ôn Như Thị rót cục trà tĩnh lại, vỗ vỗ gương mặt cười đến sắp cương cứng của mình, để đồ ửng trên mặt nhìn qua tự nhiên hơn chút, xong rồi mới xuống giường thay quần áo rửa mặt.

Đặt khay đựng thức ăn trong tay xuống, Thẩm Văn Hân đứng bên tủ đựng bát, trông mắt chăm chú nhìn đồ ăn đã lạnh một hồi lâu, im lặng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

“Đi tra xem trong khoảng thời gian tôi chuyển ra khỏi nhà họ Ôn đến tiến vào hội đồng quản trị, Ôn Như Thị đã làm gì cho tôi, mỗi một việc đều điều tra kỹ chút.” Thẩm Văn Hân hơi dừng, giây sau lại thêm một câu, “Đặc biệt phương diện có liên quan đến sức khỏe thân thể.”

Cúp điện thoại, Thẩm Văn Hân cất điện thoại, như không có chuyện gì xảy ra mở lò vi sóng, bắt đầu hâm nóng.

Ôn Như Thị nhất định là có chuyện gì đang giấu anh, không sao, nếu cô không chịu nói, anh cũng có thể tự mình đi thăm dò.

Trong phòng tắm, Ôn Như Thị cẩn thận cẩn thận trang điểm nhạt cho mình, soi gương quan sát nửa ngày không phát hiện có bất kỳ sơ hở nào, thế này mới hài lòng đi ra.

“Những món này đều là anh làm á?” Cô chạy đến bên bàn ngủ ngủ, từ tận đáy lòng tán thưởng, “Quá lợi hại, sắc hương có đủ, cũng không biết vị thế nào.”

Thẩm Văn Hân cười nhẹ, đưa cho cô một đôi đũa: “Đều là bị em ép ra, nếu ăn không ngon cũng không cho phép em ghét bỏ đâu đấy.”

Ánh mắt lướt qua gương mặt được trang điểm tinh xảo của cô, anh cup mắt, không hiện ra bất cứ cái gì, chỉ chuyên tâm đem com vào bát cho cô.

Cấp dưới trả lời rất nhanh, sáng sớm ngày hôm sau, một phần báo cáo tỉ mỉ được gửi đến hòm thư của Thẩm Văn Hân.

Ôn Như Thị còn đang ngủ, Thẩm Văn Hân không đi chuẩn bị bữa sáng mà là một mình ngồi trong phòng khách, mở máy tính xách tay ra, màn hình hiện lên ánh sáng lạnh, bên trên rõ ràng là mấy hàng chữ màu đen.

Ôn Như Thị cùng mẹ Lý đi làm kiểm tra sức khỏe toàn thân một lần, mấy ngày sau liền bắt đầu thu hẹp lại nghiệp vụ của Ôn thị, nhượng lại mấy đơn hàng lớn cho tập đoàn Tổng thị cùng công ty Nhạc Hâm.

Vì sao cô phải làm như vậy? Đầu ngón tay Thẩm Văn Hân vô ý thức nhẹ gõ lên bàn. Anh nghĩ, làm chồng của Ôn Như Thị, anh có quyền lợi biết kết quả kiểm tra sức khỏe thế nào.

Từ lần đầu tiên ở thôn họ Thẩm thành công dùng mặt mộc khiêu khích anh xong, khi ở nhà cô sẽ không lại trang điểm. Thẩm Văn Hân ngồi bên giường cô, im lặng nhìn khuôn mặt khi ngủ của Ôn Như Thị.

Cô gầy, màu da cũng không hồng nhuận như trước kia, Thẩm Văn Hân cẩn thận vuốt ve hai gò má bóng loáng của cô. Là bắt đầu từ khi nào, cô ở nơi anh không nhìn thấy chậm rãi tiêu tụy, anh thế nhưng không có chút phát giác.

Lông mi nồng đậm trong tay giật giật, Ôn Như Thị chậm rãi mở mắt ra liền nhìn thấy ánh mắt Thẩm Văn Hân phức tạp nhìn mình, cô tròn mắt nhìn, giọng lười nhác: “Sao vậy?”

Khỏe miệng Thẩm Văn Hân hơi cong lên một độ cong, ôn nhu nói: “Công chuyện của công ty nhiều quá, anh phải quay lại thành phố xử lý chút.”

Ôn Như Thị ngẩn người, cô không muốn cùng anh tách ra, thời gian còn lại không nhiều lắm, cô hi vọng mỗi thời mỗi khắc đều có thể làm bạn bên cạnh anh. Giọng Ôn Như Thị trở nên có chút khô ráp: “Khi nào thì đi?”

“Đi ngay giờ đây.” Thẩm Văn Hân nhẹ nhàng hất tóc rơi trên mái cô ra, thấy cô âm thầm cup xuống hai tròng mắt chui vào trong chăn, tựa một con mèo nhỏ bị úy khuất.

“Anh sẽ cố gắng sớm trở lại, nếu vận khí tốt, có lẽ còn có thể cùng em dùng bữa sáng ngày mai.” Anh cuối cùng luyến tiếc làm cô buồn, chỉ có thể hứa hẹn.

Nếu vận khí tốt, xế chiều hôm nay là anh có thể tra ra chân tướng sự thật. Anh sẽ không để chuyện tương lai vượt qua phạm vi không chế, đặc biệt,

chuyện này còn liên quan đến Ôn Như Thị.

Nhưng là sáng ngày hôm sau Thẩm Văn Hân lại thất hứa.

Thẩm Văn Hân ở nhà trọ tạm thời, phong cách trang hoàng giống ý đức gian phòng ở Ôn trạch, cùng là ba màu xanh trắng đen, cùng là vật dụng trang trí đơn giản, thậm chí ngay cả vị trí chậu hoa cũng được đặt y như phương vị mà Ôn Như Thị bố trí.

Nhưng bây giờ mấy thứ đó đều không ở tại chỗ, tất cả vật phẩm có thể đập đều bị Thẩm Văn Hân đập nát bươm.

Anh cứ vậy nắm chặt tờ giấy mỏng trong tay, ngồi sững sờ trong một đồng hoang tàn. Miếng vết thương bị mảnh vỡ cắt thương trong lòng bàn tay chảy máu, theo tờ giấy bị bóp nhăn, một giọt một giọt rơi xuống đất.

Cái gì gọi là suy kiệt không rõ nguyên nhân? Cái gì gọi là chứng bệnh không biết? Cái gì gọi là khoa học kỹ thuật hiện có đều không thể trị liệu?

Anh chưa bao giờ tin, trên thế giới này còn có ca bệnh không tra được nguyên nhân! Trong nước không trị được có thể ra nước ngoài, anh sẽ mời cho cô bác sĩ giỏi nhất, dùng thuốc tốt nhất, thiết bị chữa bệnh tân tiến nhất!

Ôn Như Thị nhất định sẽ không có chuyện gì, cô còn chưa sinh cho anh một đứa con, còn chưa cùng anh sống hết quãng đời còn lại, làm sao có thể cứ vậy mà chết đi? Cô là một cô gái kiêu ngạo như vậy, số phận đó không phải là cô nên tiếp nhận.

Thẩm Văn Hân loạng choạng bỏ dây, lung tung vơ lấy một chiếc khăn qua loa cột miệng vết thương lại, sau đó xoay người moi điện thoại di động ra khỏi đồng hoang tàn trên mặt đất.

“Bán hết toàn bộ bất động sản của công ty Nhạc Hâm đi, có thể chia ra thành nhiều phần, trừ cổ phần ở công ty Ôn thị, cái khác đều nhanh chóng đổi thành tiền mặt chuyển vào tài khoản tư nhân của tôi.

Đừng nên hỏi tại sao, cậu chỉ việc chấp hành là được rồi!

Thẩm Văn Hân cắt điện thoại, hít một hơi thật sâu, thẳng đến khi trên mặt lộ ra nụ cười miễn cưỡng mới nhấn xuống dây số quen thuộc kia.

Điện thoại vang thật lâu mới được kết nối, khi giọng nói từ một nơi rất xa của Ôn Như Thị vang lên, nước mắt Thẩm Văn Hân kém chút trào ra khoeo mắt.

“Chuyến bay sáng sớm tạm thời hủy bỏ.” Nghe cô ở đầu kia điện thoại mềm mại làm nũng, Thẩm Văn Hân cắn chặt răng hàm, kiệt lực khống chế âm điệu mình không bị run, “Đổi thành buổi trưa, trước bữa cơm chiều anh nhất định có thể đến nơi.”

Tình yêu là cái gì, Thẩm Văn Hân không biết. Trước khi gặp được Ôn Như Thị, anh chưa bao giờ nghĩ qua, sẽ có chữ tình như vậy rơi xuống trên người anh.

Cho đến bây giờ, Thẩm Văn Hân vẫn cứ không rõ, thế nào mới xem như chính xác yêu một người.

Anh chỉ biết ở trước mặt Ôn Như Thị mình luôn rất dễ bị chọc giận, cũng gần như rất dễ bị cô le que nói mấy câu đùa vui vẻ. Bình tĩnh cùng quyết đoán của anh, chỉ tồn tại trên người ngoài Ôn Như Thị.

Anh muốn có được cô, sâu hơn cả tiền tài cùng quyền lực. Anh thậm chí khát vọng cô gái này chỉ hoàn toàn thuộc về mình, ai dám can đảm mơ ước người vật thuộc sở hữu của anh đều sẽ phải thừa nhận công kích mãnh liệt từ anh.

Nhưng bây giờ, Ôn Như Thị lại một lần nữa dạy anh một điều.

Nếu người yêu của anh đều có thể nhịn ốm đau hành hạ, toàn tâm toàn ý bày mặt tốt đẹp nhất của mình ra cho anh, anh lại có lý do gì không làm được?

“Ngao ngẩn đợi anh trở lại.” Thẩm Văn Hân êm ái nói, như là đang nói nhỏ bên tai cô.

Cho dù trong lòng đang chảy máu, anh cũng có thể mỉm cười đứng trước mặt cô, nếu đây là điều cô mong muốn!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Khi Thẩm Văn Hân bụi bặm mệt mỏi về đến biệt thự bên bờ biển, đẩy cửa nhà ra nhìn thấy đầu tiên chính là ngọn đèn màu cam ấm áp cùng Ôn Như Thị đeo một cái tạp dề hoạt hình bện bự nấu cơm.

“Anh về rồi à, mau đi tắm rửa nghỉ ngơi chút đi, sắp được cơm rồi!” Ôn Như Thị kiễng chân hôn một cái lên khóe môi anh, nhận lấy áo khoác trong tay Thẩm Văn Hân.

Đứng ở cửa nhìn cô gái nhỏ như một con bướm xuyên qua vườn hoa, vui vẻ đi cất đồ rồi lại quay lại phòng bếp, Thẩm Văn Hân không động, cũng không nhúc nhích, chỉ dùng ánh mắt phức tạp đuổi theo bóng dáng cô.

Ôn Như Thị không nhận được đáp lại nghi ngờ quay đầu, nghiêng đầu cười với anh: “Nhìn em đến choáng luôn rồi à?”

“Ừ.” Khóe miệng Thẩm Văn Hân hơi cong lên một độ cong nhu hòa tựa tình nhân ôn nhu nhất thế gian, “... Nhìn thế nào cũng thấy không đủ.”

Ôn Như Thị dở khóc dở cười dứt khoát đóng cửa lại, sao cô không biết người đàn ông này thế nhưng cũng có một mặt biết nói lời ngon tiếng ngọt như vậy đây, hình như cô dạy dỗ còn rất thành công.

Cửa gỗ khắc hoa điệu thấp xa hoa ngăn cản tầm mắt anh, ý cười bên miệng Thẩm Văn Hân dần biến thành đau thương.

Tính mạng cô đã tiến vào thời gian đếm ngược, cuộc sống như thế còn có thể có bao lâu nữa, có lẽ chỉ có ông trời mới biết.

Bữa tối phong phú chưa từng có, nhiều món ngon bày đầy khắp bàn, Thẩm Văn Hân cúi đầu cẩn thận thưởng thức từng miếng một. Vào miệng là mĩ vị có thể so với tay nghề của đầu bếp nổi tiếng, nhưng trong miệng anh lại tràn đầy chua xót.

“Sao lại không nói chuyện vậy, em nấu không ngon sao?” Ôn Như Thị mắt to sáng trong suốt mong đợi nhìn anh, lần đầu tiên chân chính phơi bày tay nghề của mình, theo lý thuyết Thẩm Văn Hân phải nên rất kinh ngạc mới đúng. Không ngon, anh cũng nên châm chọc chút để bù lại bất mãn nợ anh một bữa cơm hôm nay mới trả mới đúng.

“Ngon lắm, chỉ là hôm nay anh hơi mệt.” Thẩm Văn Hân không dám ngược mắt, chỉ cần vừa nghĩ tới lúc trước cô kiêu ngạo nghênh đón ánh mắt anh, tươi cười duyên dáng nói cô chỉ nấu cơm cho người mình yêu, nước anh anh liền không nhận được muốn rơi xuống.

Tay Thẩm Văn Hân khẽ động, chiếc thìa múc canh được một nửa rơi xuống quần, anh háng giọng, như không có chuyện gì xảy ra đứng lên: “Anh đi đổi bộ quần áo, em ăn trước đi, anh xong ngay thôi.”

Ôn Như Thị hoang mang nhìn bóng lưng anh rời đi, cúi đầu gấp một miếng thức ăn trên bàn đưa vào trong miệng, hương vị rất tốt mà.

Đóng cửa phòng, Thẩm Văn Hân cúi thấp đầu tựa lưng vào cửa, vết nước canh ẩm ướt trên đùi kia rõ ràng như vậy, nhưng anh lại không có nổi một chút sức nào để đi xử lý.

Anh nghĩ, có lẽ anh đã thật sự đánh giá cao chính mình, chỉ cùng ăn một bữa cơm thôi đã khiến quân lính phòng ngự anh mất cả ngày mới dựng lên được tan rã. Tiếp tục như vậy nữa, bây giờ anh không có chút niềm tin nào rằng mình có thể mỉm cười diễn xong vở kịch này trước mặt Ôn Như Thị.

Khi Thẩm Văn Hân rửa mặt thay quần áo sạch sẽ quay trở lại phòng ăn, Ôn Như Thị đã gục đầu lên bàn buồn ngủ.

Thấy cô rõ ràng là rất buồn ngủ lại vẫn cố chống không chịu chìm vào giấc ngủ, Thẩm Văn Hân chỉ cảm thấy lòng đầy xót xa. Anh cúi người dè dặt ôm lấy Ôn Như Thị, cô rất nhẹ, nhẹ tựa một chiếc lông chim sắp biến mất.

“Ông xã?” Ôn Như Thị miễn cưỡng mở to mắt.

Anh khẽ hôn lên trán cô, chậm rãi đi về phía phòng ngủ: “Em ngủ đi, anh sẽ luôn cùng em.”

Cô nghe vậy, am tâm nhẹ bám lấy vạt áo trước ngực anh, hai gò má cọ cọ lên lồng ngực anh: “Chờ em tỉnh, em có đồ muốn đưa cho anh.”

“Được.” Thẩm Văn Hân thấp giọng đáp, sợ quấy rầy mộng đẹp của cô.

Đêm đã khuya, trong phòng chỉ để lại chiếc đèn ngủ, Ôn Như Thị nằm trên giường đệm êm ái ngủ say.

Đồ ăn sớm đã lạnh ngắt, Thẩm Văn Hân cứ như vậy một mình ngồi trước bàn ăn trống rỗng, chậm rãi từng chút một ăn hết thức ăn cô tỉ mỉ chuẩn bị, mãi đến khi nghẹn ngào.

Sáng ngày hôm sau, lúc Ôn Như Thị tỉnh lại ánh mắt trời đã chiếu khắp, cô theo thói quen xoay người lại liền gặp Thẩm Văn Hân đang nghiêng người tay chống đầu nằm bên cạnh cô, ánh mắt không chớp nhìn cô chăm chăm.

Ôn Như Thị mỉm cười, nâng tay xoa gò má hình dáng rõ ràng của anh: “Buổi sáng tốt lành.”

Thẩm Văn Hân cong khóe môi, quay mặt hôn một cái lên lòng bàn tay cô: “Buổi sáng tốt lành, công chúa của anh.”

Ôn Như Thị bị chọc cười đến không ngừng, nhẹ đẩy lồng ngực anh một cái: “Anh không phải là bề bộn nhiều việc sao, sao còn chưa đi làm việc nữa?”

Thẩm Văn Hân thuận theo lực đạo của cô ngã xuống giường, giả làm vẻ mặt đau khổ nhìn trần nhà, buồn bã nói: “Công việc bận hơn đi chẳng nữa, nào có quan trọng bằng em.”

Ôn Như Thị bật cười, anh trở nên bám người như vậy từ khi nào vậy, trước kia đều là cô đuổi theo sau mông anh, thật đúng là phong thủy luân chuyển, tên vua khổ chịu này thế nhưng cũng có hôm này.

Cô lần người qua, dính sát lên ngực anh mím môi người: “Tiếc quá, nếu anh muốn được thanh nhân như em thì không được đâu, trong tủ đầu giường có một phần văn kiện đưa anh, anh lấy xem chút đi.”

Thẩm Văn Hân nghiêng đầu nhìn về mặt nghiêm túc của cô, giờ tay kéo ngăn kéo ở đầu giường ra, bên trong có một tập hồ sơ màu xanh.

Tựa vào trong khuỷu tay anh, Ôn Như Thị nhìn anh nhủ mảy lạt xem nội dung, tựa hồ cũng không có kinh hỉ gì ở bên trong, cô có chút thấp thỏm kéo tay anh: “Anh không thấy vui sao?”

Chẳng lẽ bởi vì điều lệ quyết định quá hà khắc à? Nói đến cùng, nếu mấy năm nữa cô không còn, lấy tốc độ phát triển trước mắt của anh mà nói, hoàn toàn có năng lực thầu tóm nhà họ Ôn. Anh thật sự không cần ngay lúc này khoác lên cổ mình một tảng lại một tảng gông xiềng.

Thẩm Văn Hân thở dài, về mặt phức tạp trả lời: “...Vui về.”

Đây là một phần giấy tờ chuyển nhượng cổ phần, tất cả thủ tục đều đã đầy đủ, chỉ cần anh kí tên mình lên là từ hôm nay trở đi quyền khống chế tập đoàn Ôn Thị sẽ thuộc về sở hữu của anh, 5 năm sau nếu không có gì ngoài ý muốn, Ôn thị sẽ chính thức được chia dưới tên anh.

Điều kiện duy nhất chính là lấy trình độ cuộc sống hiện có làm tiêu chuẩn, cả đời phụng dưỡng ba Ôn mẹ Ôn.

Thẩm Văn Hân vuốt vuốt mái tóc suôn mượt của Ôn Như Thị, lấy bút kí tên mình lên trên.

Vui về? Vào lúc anh còn chưa kịp trả lại cổ phần công ty Ôn thị lại cho cô, vào lúc anh chia nhỏ công ty của mình ra bán đi ý muốn cứu cô lại nhận được một phần quả như vậy.

Thẩm Văn Hân không biết mình nên mỉm cười thế nào mới có thể trái lương tâm nói ra hai chữ ‘vui về’ kia.

Chẳng sợ đây là thứ anh vẫn luôn muốn có được.

Những vật ngoài thân này, giờ phút này so sánh với mạng sống của Ôn Như Thị lại nhỏ đến không đáng kể.

Chỉ cần vừa nghĩ đến cô gái anh yêu ôm loại tâm tình thế nào an bày đường lui cho ba mẹ mình, Thẩm Văn Hân liền đau lòng đến không cảm nổi bút ký tên.

Chữ ký như rồng bay phượng múa trên tờ giấy trắng tinh gần như không nhìn ra chút run rẩy nào. Thẩm Văn Hân gấp tập hồ sơ lại, quay đầu một lần nữa ôm ái cường điệu với Ôn Như Thị đang tựa vào trong ngực mình: “Anh rất vui về, thật đấy.”

Anh hẳn là nên vui về, nếu nhất định phải tìm trong văn kiện này có cái gì làm anh vui về, ít nhất, cô còn tin tưởng anh sau này sẽ không trở mặt.

Sang lại tập đoàn Ôn thị, Thẩm Văn Hân lại lần nữa rơi vào trong công việc bận rộn, nhưng mặc dù là như vậy anh cũng chỉ mỗi tuần rút ra một ngày trở về thành phố xử lý nghiệp vụ phải giáp mặt giải quyết, sau đó sẽ ngồi trên chuyến bay cuối ngày trở lại bên cạnh Ôn Như Thị.

Ôn Như Thị thời gian ngủ càng ngày càng dài, Thẩm Văn Hân mỗi ngày sau khi xử lý công việc xong sẽ nằm bên cạnh cô, im lặng ôm cô, chờ Ôn Như Thị tỉnh lại.

Ôn Như Thị rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, cô đã thói quen mỗi ngày mở mắt ra, cảnh tượng nhìn thấy đầu tiên chính là khuôn mặt tuần tú mỉm cười của anh.

Cô sẽ làm nũng trong lòng anh, mãi đến khi anh đầu hàng đỡ cô rời giường, có đôi khi cũng sẽ cố ý che nửa thân trần, trêu chọc ham muốn vốn không kiên định của anh.

Nhưng mặc kệ cô phong tình vạn chủng đốt lửa trên người Thẩm Văn Hân thế nào, anh cũng sẽ không tiến hành chuyện chăn gối đến bước cuối cùng.

Lại một lần nữa nhìn bóng dáng cường tráng chạy trời chết của Thẩm Văn Hân, Ôn Như Thị bắt đầu khắc sâu kiểm điểm lại điểm mị lực của mình mà không phải là bởi vì thể lực không đủ mà lui bước.

Thẩm Văn Hân trốn vào trong phòng tắm chật vật nhìn chính mình trong gương, trong mắt ẩn chứa lửa dục sâu thẳm, anh dùng sức chà xát mặt mình, mở van nước lạnh, xối ướt mình từ đầu đến chân.

Thật vất vả mới liên lạc được bác sĩ sắp xếp được lịch, vì không để Ôn Như Thị phát hiện, Thẩm Văn Hân đã tốn không ít công sức mới miễn cưỡng thuyết phục được chuyên gia nổi tiếng trong giới này, làm bộ như đến khám chữa như thường lệ.

Không thể vào lúc này thất bại trong gang tấc được, nếu như có thể anh thậm chí còn hi vọng kiểm tra toàn diện, tiến hành trong lúc Ôn Như Thị đang ngủ mê.

Để cô cười vui cho là mình thành công cho là mình đã gạt được anh về bệnh tình của mình, cô gái nhỏ lén vui về sau lưng anh, sao anh có thể lơ lửng làm cô lộ ra vẻ mặt buồn bã, cô chịu khổ đã đủ nhiều, không cần phải chịu thêm chuyện này nữa.

Chỉ cần Ôn Như Thị có thể tốt, con sau này sẽ lại có, nhưng không thể là lúc này, thân thể của cô không chịu nổi.

Thắm Văn Hân lắc lắc mái tóc đen ướt sũng của mình, mặc áo choàng tắm đứng trước gương, mãi đến khi nét mặt hoàn toàn khôi phục bình tĩnh mới bước chân ra cửa.

Có người nói, người khi xui xẻo, uống nước cũng giắt răng.

Giờ phút này Thắm Văn Hân khắc sâu hiểu rõ, cái gì gọi là ghét của nào trời trao của ấy.

Hai ngày trước khi bác sĩ chuyên gia được mời đến nhà, Thắm Văn Hân đang ngồi trước máy vi tính làm việc, Ôn Như Thị bỗng nhiên vui vẻ chạy vào, quơ quơ que thử trong tay ôm chầm lấy anh.

“Cục cưng, chúng ta rốt cục có bảo bào rồi!” Que thử thai ở trước mặt, hai vạch màu đỏ khiến mắt anh đau nhói.

Thắm Văn Hân bối rối.

Nhìn Ôn Như Thị phấn khởi khê hát bắt đầu gọi điện cho ba Ôn, đáy lòng Thắm Văn Hân chỉ còn lại cảm giác vô lực

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

“Bất kể vợ anh là mắc bệnh gì, anh đều phải hiểu rõ, bây giờ cô ấy hoàn toàn không có năng lực để dựng dục một sinh mệnh mới.

Đứa bé kia không thể giữ lại, trừ khi cậu muốn để cô ấy rời khỏi nhân thế trước thời gian!” Lời nói nghiêm khắc của bác sĩ đức cao vọng trọng còn văng vẳng bên tai.

Thắm Văn Hân rất rõ, trái ngược với một thân sinh cốt nhục chưa bao giờ gặp mặt, anh chỉ muốn Ôn Như Thị bình an sống sót, anh không cần máu mủ gì hết, cũng càng không có chấp một cái họ.

Nhưng là, Ôn Như Thị để ý.

Mỗi khi anh muốn mở miệng bảo cô xóa sạch sinh mệnh nhỏ kia, vừa nhìn thấy Ôn Như Thị vẻ mặt vui mừng ngồi trên ghế sofa chọn chọn lựa lựa quần áo đồ trang sức cho trẻ sơ sinh bày đầy bàn, thậm chí còn dán lên mặt thử xem nó có dễ chịu như trong giới thiệu hay không.

Thắm Văn Hân liền không cách nào nói ra một chữ ‘không’.

Cô sẽ liên miên không dứt nói bên tai anh, dạy anh rằng chất liệu gì là mềm mại nhất, dạng sữa bột nào không thể uống, kiểu giáo dục nào có trợ giúp đối sự phát triển của con, kiểu trường học nào năng lực giảng dạy của giáo viên là tốt nhất.

Cô cũng sẽ ghé vào bên người anh, nhẹ giọng nói cho anh biết, mơ ước lớn nhất của cô là có một bé con thuộc về hai người bọn họ.

Con sẽ có một đôi mắt to sáng ngời thông suốt như cô, còn có sống mũi cao như anh, thông minh như anh, am hiểu lòng người như cô.

Cô nói xong liền mỉm cười tựa vào trong lồng ngực anh ngủ thật say, những lúc đó, trái tim Thắm Văn Hân như bị dao cứa.

Mỗi một câu của cô đối anh mà nói đều là dày vò.

Thắm Văn Hân không biết phải làm thế nào mới tốt, mới có thể đánh mất ý niệm nhất định phải sinh đứa bé này ra của cô, sự tình phẳng phất đã rơi vào thế bí. Mỗi một ngày trôi qua, tính mạng của Ôn Như Thị liền nguy hiểm hơn vài phần, tâm tình anh cũng ngày càng trở nên nóng.

Thậm chí ngay cả Ôn Như Thị cũng cảm giác được bất an anh không cách nào khống chế được.

Đêm nay, khi Ôn Như Thị vừa tỉnh dậy từ trong giấc mơ, đưa tay mò sang bên phần giường lạnh như băng bên cạnh, cô sững sờ một lúc lâu mới hoàn toàn tỉnh táo lại, đây là chuyện chưa từng phát sinh trong mấy tháng gần đây.

Từ sau khi bọn họ hòa hảo, mặc kệ muộn thế nào Thắm Văn Hân đều sẽ ở bên giường làm bạn với cô, cho dù công việc chưa làm xong anh cũng sẽ mang vào phòng xử lý, để khi Ôn Như Thị mở mắt là có thể nhìn đến thân ảnh anh.

Cô vốn chần lén, chân không đi ra ngoài.

Trong phòng khác rộng rãi không một tia sáng, Thẩm Văn Hân đứng cạnh cửa sổ, điều thuốc trong tay lúc sáng lúc tối, ánh trăng âm ỉm chiếu lên mặt bên của anh, nhìn không rõ có biểu cảm gì.

Ôn Như Thị yên lặng đứng ở cửa phòng, nhìn anh hút xong một điếu, sau đó lại châm một điếu khác.

Anh đã biết.

Ôn Như Thị tin tưởng, bằng không Thẩm Văn Hân sẽ không lên cô, trốn ở đây làm khó mình. Có tiền đề này, vậy mọi nghi vấn đều có thể thông suốt.

Thẩm Văn Hân đã sớm biết, thậm chí còn sớm hơn cả trong suy nghĩ của cô.

Khóe miệng cô hơi hơi cong, lại không cách nào cong lên một nụ cười hoàn mỹ.

Đây không phải kết quả Ôn Như Thị mong muốn, cô vốn hy vọng dùng thời gian còn sót lại làm anh có thể vui vẻ hưởng thụ một đoạn cuộc sống gia đình hạnh phúc, mà không phải như bây giờ, cô trái lại thành người được anh bảo vệ.

Nợ tình khó trả, cô nợ Thẩm Văn Hân, có lẽ cả đời này cũng trả không xong.

Ôn Như Thị im lặng đi qua, đưa tay từ phía sau ôm lấy thắt lưng thon gầy của anh.

Thẩm Văn Hân sững sốt, vội vàng dập điếu thuốc trong tay, xoay người ôm cô vào lòng, sờ sờ vấy ngủ mông manh trên người cô, nhẹ trách nói: “Sao không mặc thêm áo vào, ban đêm lạnh, anh cùng em vào phòng.”

Ôn Như Thị ôm anh, chôn mặt vào trong vòm ngực thấm hơi lạnh của anh, quật cường không chịu di động.

Thẩm Văn Hân bắt đầu đi thờ dài, khẽ vuốt mái tóc dài của cô, lát sau mới thấp giọng giải thích, “Anh chỉ là trên công việc có chuyện phiền lòng thôi, em đừng lo lắng.”

Anh không nói như vậy còn tốt, vừa nói vậy Ôn Như Thị trái lại càng thêm khổ sở, cô có tài đức gì, có thể được Thẩm Văn Hân bảo vệ như vậy.

“... Thật xin lỗi.” Ôn Như Thị mím mím môi.

Bàn tay to đang vuốt tóc cô dừng lại, Thẩm Văn Hân là người nhạy cảm cỡ nào, sao có thể không đoán được vì sao cô lại đột nhiên nói vậy.

Anh đau thương cười nhẹ, cảnh thái bình tô son trát phấn như vậy quá mức giả dối, nỗi dối cuối cùng vẫn sẽ bị chọc thủng.

Lúc này anh thật sự hi vọng Ôn Như Thị chỉ là một tiểu thư nhà giàu không rành sự đời, không cần thông minh đến khiến người thương tiếc như vậy.

“Em không hề có lỗi với anh, là anh vô năng, không thể bảo vệ hai mẹ con em.” Thẩm Văn Hân siết chặt hai tay, bên môi chỉ có nụ cười khổ, muốn anh tự tay cướp đi hi vọng của cô, anh cũng đau lòng không hề kém Ôn Như Thị dù chỉ một chút.

“Anh đã sắp xếp xong xuôi, ngày mai dẫn em đi gặp bác sĩ.” Thẩm Văn Hân khó khăn nói xong, mặc kệ anh có nguyện ý hay không cũng không còn lựa chọn nào khác, “Chờ em trị liệu hết bệnh, muốn mấy đứa con đều theo em.”

Cổ họng Ôn Như Thị nghẹn ngào, nếu cô không biết kết cục sau cùng, có lẽ sẽ đáp ứng anh nhận trị liệu. Nhưng không có ai biết rõ hơn cô, bất luận Thẩm Văn Hân mời ai, bất luận anh đưa ra bao nhiêu nỗ lực, tính mạng cô đều sẽ từng chút trôi qua không thể cứu lại.

Cô không thể mất đi đứa bé này, đó là cơ hội duy nhất cô có thể để lại cốt nhục cho anh.

Chẳng sợ cô sẽ vì vậy mà đánh đổi mạng sống.

“Như Thị.” Không nhận được cô đáp lại, trong giọng nói của Thẩm Văn Hân mang theo chút khẩn cầu, “Đồng ý với anh, chúng ta không cần đứa bé này, được không?”

Một chuỗi nước mắt nóng bỏng theo khóe mắt cô chảy xuống, Ôn Như Thị ôm chặt anh, cắn răng không nói một tiếng.

Bắt đầu từ rất lâu trước đây Thẩm Văn Hân đã biết, mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần Ôn Như Thị cố chấp, đến cuối cùng, người phải nhượng bộ sẽ luôn là anh.

Nhưng lần này đây, anh đã không thể nhượng bộ được nữa.

Cùng Ôn Như Thị trở về phòng, nhìn cô nhắm mắt lại ngủ say, Thẩm Văn Hân mệt mỏi nằm bên cạnh cô.

Ngón tay xẹt qua khóe mắt cô, lông mi dày còn chút ướt át.

Thật là một cô gái, cho rằng chôn trong lòng anh im lặng rơi nước mắt thì anh sẽ không biết cô từng khóc hay sao.

Thẩm Văn Hân im lặng nhìn chăm chăm về mặt cô khi ngủ. Trời vừa sáng anh sẽ mang Ôn Như Thị đi bệnh viện, chỉ mong khi đó cô vẫn chưa tỉnh lại.

như vậy cô sẽ không thảm khóc như tối nay.

Nếu cô muốn hận anh, vậy hận đi, chỉ cần cô còn sống, trừng phạt anh thế nào cũng được.

Thẩm Văn Hân hạ quyết tâm không qua bao lâu liền ngủ quên. Nếu anh sớm biết, ngày hôm sau tỉnh lại Ôn Như Thị đã không còn ở đây, cho dù để anh thức thông mấy đêm anh cũng tuyệt đối không dám nhắm mắt lần nữa.

Chứng minh thư cùng hộ chiếu trong ngăn tủ đều bị mang đi, cô thậm chí còn không mang theo một bộ quần áo để thay đổi, chỉ để lại một phong thư trên mặt bàn.

Thẩm Văn Hân vò thư thành một cục, không cần nhìn anh cũng biết Ôn Như Thị sẽ viết những gì.

Cho đến bây giờ anh cũng chưa từng hận cô như vậy! Thẩm Văn Hân đứng trong phòng khách trống rỗng cười đến điên cuồng, chẳng lẽ mạng sống cô không đáng tiền đến vậy sao?! Vì một đứa bé còn chưa thành hình mà dễ dàng buông tha.

Ở trong cảm nhận của cô, anh đến cùng được coi là cái gì?!

Phong thư chưa mở bị anh xé thành mảnh nhỏ, Thẩm Văn Hân lạc giọng cười, mãi đến khi cười ra nước mắt.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong phòng, chiếu lên người anh, anh lại chỉ cảm thấy lạnh lẽo.

Mặt trời lên rồi lại lặn, Thẩm Văn Hân chỉ ngồi yên trên ghế sofa, tiếng chuông điện thoại một lần lại một lần vang lên anh đều không nhận. Ôn Như Thị không còn, anh còn liên hệ bác sĩ làm gì.

Cô đã đồng ý sẽ không bao giờ đi không từ giả như lần trước, cô đồng ý rồi mà!

Đồ lừa đảo...

Bóng đêm càng sâu, Thẩm Văn Hân tầm mắt mờ mịt chậm rãi chuyển hướng về phía di động đặt ở trên bàn, anh có thể lại đi tìm cô, chỉ cần anh nghĩ, luôn sẽ tìm lại được cô.

Nhưng là, sau khi tìm được rồi thì sao? Thẩm Văn Hân không biết, chẳng lẽ muốn áp giải cô đi phá thai sao? Nếu cô đồng ý thì đã không có chạy trốn.

Ôn Như Thị chắc chắn không hi vọng anh tìm được cô.

Vì một đứa bé, cô ngay cả anh cũng không cần... Thẩm Văn Hân nâng tay che mắt, khẽ run.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Ánh trắng sáng rọi, chiếu thẳng vào căn phòng trống rỗng, gió đêm lướt qua giấy vụn trên mặt đất, ánh lên bóng dáng Thẩm Văn Hân đang ngồi yên, tô thêm tịch liêu cho cảnh tượng này.

Tiếng chuông điện thoại chói tai lại lần nữa vang lên, ánh sáng lạnh màu trắng soi rọi lòng người, phảng phất như biết anh không muốn nghe, tiếng điện thoại lại một lần một lần cố chấp vang lên.

Thẩm Văn Hân phiền muộn không thôi cảm điện thoại lên đang định tắt máy lại nhìn thấy cái tên vốn không nên xuất hiện trên màn hình.

Anh không dám tin nhấn nhận rồi đặt đến bên tai.

“... Văn Hân, thật xin lỗi.” Giọng nói quen thuộc từ trong loa truyền đến.

Đôi môi Thẩm Văn Hân mấp máy một hồi lâu, lại không nói ra được câu nào, tất cả hận ý đều biến mất gần như không còn trong một câu nói của cô.

“Như Thị, về đi.” Hào kết anh chuyển động, trong mắt tràn đầy chua xót đau đớn, “Về đi, xin em”

Anh không bao giờ buộc cô nữa, chỉ cần cô đồng ý trở lại bên cạnh anh.

“Như Thị, đừng đi, trở về...” Thẩm Văn Hân lặp đi lặp lại câu nói không mạch lạc, nếu cầu xin có thể làm cô mềm lòng, anh cũng có thể buông tha cho cao ngạo tự tôn của mình.

Bên kia Ôn Như Thị khóc không thành tiếng: “Ông xã, em ở sân bay.” Cô lau nước mắt, ủy khuất tiếp tục khóc.

Tình yêu sẽ biến người mềm yếu trở nên kiên cường, cũng sẽ biến người kiên cường trở nên yếu đuối.

Cô cho là mình có thể một mình sinh con, cô sẽ kiên ngoa thắng lợi mang kết tinh tình yêu của bọn họ trở về.

Nhưng khi tiếng thông báo đăng kí thường lệ vang lên, Ôn Như Thị lại sợ. Cô sợ cô sẽ cứ như vậy cô đơn chết trên bàn phẫu thuật, cô sợ lần này cô đi đến chết cũng không thể gặp lại anh một lần.

Rõ ràng đều đã qua cửa kiểm tra, Ôn Như Thị lại không cách nào bước về phía cửa đăng kí nữa bước.

Thẳng đến khi người ở phòng đợi máy bay đều đi hết, cô vẫn không nhịn không được bấm số điện thoại của Thẩm Văn Hân.

“Khắp nơi đều đóng cửa, em vừa lạnh vừa đói lại mệt.” Tựa như là tìm được người lớn có thể dựa vào, Ôn Như Thị ngồi trong phòng đợi máy bay, khóc bừa bãi.

“Đừng khóc, ngoan ngoãn ở đó chờ anh, anh lập tức đi đón em,” Thẩm Văn Hân nhanh chóng đứng dậy, cầm lấy chìa khóa xe cùng ví tiền liền phi ra ngoài, “Chúng ta đi ăn ngon, em thích ăn gì chúng ta sẽ ăn cái đó, ăn xong rồi về nhà ngủ.”

“Đừng khóc, Như Thị.”

Thẩm Văn Hân một đường phóng như bay không nhớ rõ chính mình vượt qua bao cái đèn đỏ, khi chưa thật sự nhìn thấy cô, trái tim treo cao của anh không cách nào rơi xuống.

Khi Ôn Như Thị quần áo mỏng manh nhào vào lòng anh, đau thương tựa một đứa bé đi lạc, Thẩm Văn Hân xót xa nghĩ, cô hình như là khác tính trong cuộc đời anh.

Muốn sống thì sống đi, cùng lắm thì anh lại đi tìm bác sĩ phụ khoa, anh chấp nhận hết.

Ôm lấy Ôn Như Thị đang khóc thút thít lên xe, Thẩm Văn Hân trước tiên mở máy sưởi lên, nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô xoa bóp: “Em cũng không phải không biết nhiệt độ bên bờ biển ngày đêm chênh lệch nhiều, vì sao không lấy thêm áo khoác?”

Ôn Như Thị bĩu môi, bây giờ mới cảm thấy mất mặt: “Sợ bị anh phát hiện, đi vội quá nên quên mất...”

Động tác tay của Thẩm Văn Hân dừng lại, vừa bực mình vừa buồn cười, càng nhiều hơn là khổ sở. Sao có thể nói hoàn toàn không để ý hành vi của cô? Anh cũng có cảm giác, anh không có trái tim làm bằng kim cương không có cảm giác, anh cũng sẽ bị thương.

Khóe miệng anh gật gật, lại cười không nổi: “Đã đi rồi tại sao còn gọi điện cho anh?” Cái kiểu quăng hết tất cả được ăn cả ngã về không này quả thực khiến trái tim anh lạnh giá, đặc biệt, vào thời điểm anh chính là thứ bị quăng đó.

Ôn Như Thị gật mình, buột miệng hỏi: “Anh không nhìn thấy thư em để lại cho anh à?”

Thẩm Văn Hân trừng mắt: “Anh xé rồi.” Nhìn cô viết cô yêu đứa bé kia thế nào, yêu đến không cần cả anh hay sao? Không, anh không muốn nhìn.

“Sao anh ngốc vậy chứ!” Ôn Như Thị khịt khịt mũi, lại muốn khóc.

Đây chính là cô suy nghĩ thật lâu mới viết được, đời này cô chưa từng viết qua bức thư nào buồn nôn lại tình chân ý thiết như vậy đâu, anh thế nhưng nhìn cũng không nhìn một cái đã xé mất, “Cũng không phải là không trở lại, trong đó em đã nói ngày ngày đều sẽ gọi điện nhắn tin cho anh mà... Sớm biết vậy đã không viết thư tình cho anh rồi.”

“Thư tình?” Thẩm Văn Hân kinh ngạc tròn mắt nhìn cô, không phải thư từ biệt à?

Ôn Như Thị tròn mắt nhìn anh, bĩu môi nói: “Xé rồi thì thôi, phí bao nhiêu tâm sức của em”

Thẩm Văn Hân ảo não quay đầu liền cho xe chạy: “Chúng ta về nhà đi!” Chỉ mong giấy vụn bị ném trên sàn phòng khách chưa bị gió thổi đi.

“Anh đã nói là mua đồ ngon cho em trước mà!” Ôn Như Thị giận, cô cũng sắp chết đói rồi.

“Đóng gói mang về.” Thẩm Văn Hân quả quyết đề nghị, bàn chân đạp chân ga phóng đi.

Cuối cùng Thẩm Văn Hân có tập hợp đủ mảnh nhỏ của bức thư tình kia hay không Ôn Như Thị không biết.

Dù sao cô ngồi trên ghế, tâm tình rất tốt ăn bát mỳ nĩ vị, vẻ mặt vui vẻ nhìn anh cầm chổi ti mi quét hết phòng khách một lần.

Cô dám khẳng định, đời này Thẩm Văn Hân cũng chưa từng quét dọn sạch sẽ như vậy.

Ăn xong bữa khuya, Ôn Như Thị hài lòng trèo lên chiếc giường êm ái, cao giọng hướng phòng khách hô một tiếng: “Trong thư em còn viết cảm thụ lần đầu tiên ngủ chung với anh khi ở trên núi đây, chắc chắn, tiếc là anh không thấy.”

Tiếng động ngoài cửa dừng lại, sau đó chính là một loạt tiếng động dọn bàn.

Ôn Như Thị có chút hã hê chui vào trong chăn, cọ cọ gối đầu, nhếch miệng cười rồi nhắm mắt lại. Xứng đáng! Cho anh nhìn cũng không nhìn đã dám xé thư cô viết.

Sắc trời hơi sáng, người phụ nữ bên trong ngủ an ổn, người đàn ông ngoài cửa vẫn uốn thẳng sống lưng ngồi trước bàn ăn, vẻ mặt nghiêm túc gắp từng mảnh nhỏ, sau đó dính lên mấy tờ A4 mới tinh.

Lần đầu tiên viết thư tình, Ôn Như Thị viết hẳn ba trang. Thẩm Văn Hân hài lòng cảm tờ thư chấp vá cẩn thận quan sát, quyết tâm sau này nhất định phải thường xuyên cõ vũ cô làm nhiều việc có ích đến cả thân lẫn tâm như này.

Dù sao, loại ‘thư nhà’ có thể truyền cho con cháu như này, nếu vừa lục ra, nhìn qua thấy rách nát như vậy, quả thật không quá lên được mặt bàn.

Anh cũng không thể sau này về già rồi nói với con mình, ba cậu lúc trước bởi vì hận mẹ cậu bỏ rơi chính mình, cho nên trong con tức giận đã biến bức thư tình đầu tiên mẹ cậu viết cho ba cậu thành bộ dáng này đúng không.

Rất tổn hại đến hình tượng.

Thẩm Văn Hân dè dặt gấp thư lại cất vào trong một hộp nhỏ, sau đó bỏ vào tủ đầu giường.

Ôn Như Thị mặt mày cong cong, ngay cả trong mơ cũng đang cười. Anh cúi đầu nhẹ nâng cánh tay lộ ra ngoài của cô đặt lại trong chăn, dịch dịch góc chăn, xoay người ra ngoài.

Muốn hai mẹ con cô bình an, anh còn rất nhiều việc cần phải làm, không thể thiếu được chuyên gia dinh dưỡng, chuyên gia chăm sóc sức khỏe, nhân viên hộ lý, còn có một bác sĩ khoa sản chuyên nghiệp có thể ứng đối với các loại tình huống bất ngờ.

Thẩm Văn Hân lấy ra điện thoại di động, như có điều suy nghĩ, có lẽ vị chuyên gia kia có thể đề cử người được chọn thích hợp.

Trải qua hai lần Ôn Như Thị bỏ nhà đi thất bại, tầng lựa mỏng chắn ở giữa kia đã hoàn toàn bị chọc thủng, nhưng quan hệ của hai người trái lại càng thêm dung hợp đến kỳ dị.

Ít nhất, trước mặt nhau bọn sẽ không lại giấu diếm cảm thụ chân thật của mình với người còn lại, cũng không cần tránh né về bệnh tình của cô như trước đây.

Dường như là biết rõ mẹ mình vất vả, bảo bối nhỏ đặc biệt tri kỉ im lặng đợi, không tìm phiền toái gì đến cho Ôn Như Thị.

Mấy tháng đầu cô thậm chí ngay cả nôn nghén cũng không có, cũng không có gì không khỏe, nhưng theo bụng cô càng lúc càng lớn, tẻ đoán dùng thân thể suy nhược dưng dục sinh mệnh mới càng ngày càng rõ ràng.

Ôn Như Thị lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng gầy đi, mặc kệ cô mỗi ngày ép mình ăn bao nhiêu thứ, ăn đến ghê tởm cũng không cần được đứa bé này từng chút từng chút vét hết chất dinh dưỡng trong cô.

Thẩm Văn Hân không thể không đồng ý để người ta truyền dịch hàng ngày cho cô để bổ sung dinh dưỡng mà cô bị hấp thụ đi.

Mỗi khi cô nhìn thấy Thẩm Văn Hân nhăn mày, Ôn Như Thị sẽ giơ mu bàn tay phủ đầy vết lõ kim đến trước mặt anh, tự hào cười xưng là ‘huân chương vinh dự’.

Sau đó anh sẽ hôn lên mu bàn tay mang theo vị thuốc của cô, nói chờ đứa bé ra ngoài rồi anh muốn dẫn cô đi ăn bữa tiệc lớn, còn muốn mang cô đi xem phong cảnh đẹp nhất, cũng không thiếu được muốn thu thập tiền nhóc thú kia.

Ôn Như Thị sẽ luôn cười híp mắt nghe anh nói, liên tục gật đầu.

Cô biết Thẩm Văn Hân đau lòng, giống như Thẩm Văn Hân cũng hiểu rõ sự kiên trì của cô vậy.

Sáu tháng sau Ôn Như Thị đã không có cách nào xuống giường đi lại, tra tấn cô không chỉ là hai chân sưng vù cùng đau đớn khi bị rút gân cả đêm, còn có khung xương càng lúc càng yếu ớt.

Mái tóc dài đẹp tuyệt trần của cô đã sớm cắt, hai gò má vốn mướt mà cũng lõm xuống. Ôn Như Thị đã rất lâu rồi không soi gương, người phụ nữ xa lạ trong gương, xấu đến ngay cả chính cô cũng thấy chướng mắt.

Bắt đầu từ khi có một lần cô vô tâm tự giễu, chờ sau khi cô mất đi, Thẩm Văn Hân có thể tìm một cô vợ khác xinh đẹp hơn, để đền bù tổn thất mấy tháng này, còn anh lại lặng lẽ ôm cô rơi nước mắt, Ôn Như Thị cũng không dám lại tùy tiện nói giỡn kiểu này nữa.

Xế chiều mỗi ngày Thẩm Văn Hân sẽ ôm cô bụng to ra bờ cát phơi nắng, nghe nói như vậy có thể bổ sung canxi.

Mỗi khi cô ngủ quên trong tiếng đọc sách trầm thấp của anh, sau khi tỉnh lại luôn có thể nhìn đến ánh mắt đau thương của Thẩm Văn Hân.

Ôn Như Thị không xác định được mình có thể sống sót qua nỗi kiếp nạn này không. Ai làm mẹ rồi đều nói, khoảnh khắc sinh con ra như là đã chết qua một lần. Cô không biết lần chết này của mình còn có thể sống lại như các cô ấy hay không.

Nhưng là chưa đợi đến ngày sinh dự tính, Ôn Như Thị bị gãy xương, không phải bị ngã, thậm chí còn không xuống giường, mà chỉ là xoay người một cái, khung xương yếu ớt của cô đã gãy mất một cái.

Đứa nhỏ mới được bảy tháng, Ôn Như Thị đã bị đẩy lên bàn mổ.

Cô đau đến trên trán hiện đầy mồ hôi to chừng hạt đậu, ý chí nói cho cô biết cô phải thanh tỉnh, tầm mắt lại từ từ trở nên mơ hồ.

Khi Ôn Như Thị bay ra khỏi thân thể mình, lơ lửng trong không trung trong phòng mổ, cô nhìn thấy bác sĩ đội lệnh gây mê đang tiêm thuốc vào mạch máu cô.

Bác sĩ khoa sản hàng tuần đều sẽ đến xem trong tay cầm dao giải phẫu sáng loáng, rạch một đường thẳng lên bụng dưới của cô, máu đỏ xinh đẹp lập tức phun ra.

Người đàn ông trên người mặc quần áo vô khuẩn kia, không ngừng nói gì đó bên tai cô, khuôn mặt đẹp trai tái nhợt, còn thể lương hơn cả thân thể đang nằm trên bàn giải phẫu kia.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Ôn Như Thị có chút sốt ruột, chẳng lẽ cái thân thể kia đã suy yếu đến bắt đầu bài xích sự tồn tại của cô rồi sao?

Cô bay lòng vòng quanh Thẩm Văn Hân và bàn mổ, ý muốn tìm được biện pháp về lại trong cơ thể. Cô còn chưa sinh con, làm sao có thể cứ vậy mà rời đi được?

Một lần lại một lần xuyên qua người, cô tuyệt vọng nhìn đường cong càng lúc càng bằng phẳng trên bản điện tim, càng lúc càng bằng phẳng, thẳng đến khi phát ra tiếng cảnh cáo bíp bíp.

Thẩm Văn Hân không thèm quan tâm đến đứa bé đã lộ ra tóc máu dưới thân cô, chỉ hốt hoảng nắm chặt tay cô, lớn tiếng kêu tên Ôn Như Thị.

“Em ở đây.” Ôn Như Thị bất lực nhìn anh đỏ hốc mắt, không biết làm sao, “Em ở đây này, Văn Hân.”

Bỗng nhiên, một tiếng khóc trẻ con nhỏ như tiếng mèo kêu vang lên, cô y tá ôm đứa bé đã được quần cản thận đến trước mặt Thẩm Văn Hân: “Thẩm tiên sinh, là một bé trai.”

“Bé trai?” Thẩm Văn Hân mờ mịt quay đầu, tầm mắt dừng trên người đứa bé sơ sinh, giống như là nhìn thấy cọng rom cứu mạng, vội vàng ôm đứa bé qua đưa đến trước mặt Ôn Như Thị, run rẩy gọi cô, “Như Thị em tỉnh lại đi, xem xem con của chúng ta, không phải em hi vọng nhất là được nhìn thấy con ra đời hay sao?”

“Ôn Như Thị, em mở mắt ra xem đi...” Đứa bé trong ngực phẳng phất nặng ngàn cân, Thẩm Văn Hân gần như là không ôm nổi bé, “Như Thị, em nhìn con đi.”

Trái tim Ôn Như Thị cũng muốn nát, bàn tay phủ lên mặt anh căn bản là không cảm giác được độ ấm dưới làn da của Thẩm Văn Hân.

Cô không phải là nên chết ở đây, thời gian 5 năm còn chưa đến, cô không phải là nên chết, công ty đã đồng ý với cô thì sẽ không đổi ý, khẳng định có chỗ nào không đúng!

“Chuẩn bị kích điện!” Bác sĩ mổ chính quyết đoán nghiêng đầu lớn tiếng nói với trợ thủ, “Chú ý cầm máu!”

Trong phòng giải phẫu khung cảnh bận rộn, Thẩm Văn Hân ôm con lùi ra bên ngoài đám người, căng thẳng gắt gao nhìn chăm chăm người yêu đang nằm chính giữa.

Đúng lúc này, không khí trước mặt Ôn Như Thị vẩn vơ, trợ lý quen thuộc cung kính đứng ở đối diện cô, mỉm cười duỗi tay về phía cô: “Nhiệm vụ đã hoàn thành, ngài có thể rời đi.”

“Cái gì?” Ôn Như Thị sững sờ nhìn bàn tay chìa ra của anh ta, theo bản năng lui về phía sau một bước, “Tôi không rõ, sao cậu lại ở đây?”

Mỗi một người chấp hành đều có một khám quyết có một không hai, trừ khi là chết ngoài ý muốn, không có thông qua khám quyết triệu hồi là trợ lý đến tiếp ứng sẽ không xuất hiện ở thế giới nhiệm vụ.

Ôn Như Thị trên bàn mổ còn chưa chết, cô cũng không thông tri cậu ta đến, nhưng là, ảo ảnh của cậu ta lại thật sự đứng ở trước mặt cô.

Trợ lý tròn mắt nhìn, mặc dù không hiểu nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Cho dù bây giờ ngài rời đi, chỉ cần có đứa bé ngài để lại kia, Thẩm Văn Hân cũng sẽ không rơi vào trạng thái hắc hóa.”

Mà Tần Hiểu Lăng cùng Tống Ti Cật đã kết hôn vào tháng trước, trong khoảng thời gian ngắn Thẩm Văn Hân sẽ không có tâm tình gì đi gây sự với bọn họ.

Đội nổi đau tang vợ đi qua, tin tưởng sự nghiệp của vai nam nữ chính đã phát triển không tệ, đến lúc đó, Thẩm Văn Hân còn phải bận chăm con.”

Theo tầm mắt cậu ta, Ôn Như Thị nhìn về phía người đàn ông cô độc ôm đứa bé đứng ở phía sau mọi người kia.

Trong con người đen sâu thẳm của anh hiện lên ánh nước, cổ chấp bình tĩnh nhìn thân thể trên bàn mổ, đáy mắt tràn đầy thống khổ cùng tuyệt vọng, sâu đến mức cho dù cách đám người Ôn Như Thị cũng có thể cảm nhận được.

Trợ lý vẫn đang nói liên miên không dứt bên tai cô: “Xét thấy cô hoàn mỹ hoàn thành nhiệm vụ trước thời gian, công ty quyết định cho cô một lệ riêng, không cần phải tiếp tục ở lại đây chịu khổ, cho nên mới phái tôi đến tiếp ứng.”

“Chịu khổ sao?” Ôn Như Thị cúi người thờ dài, cười khê: “Mấy người làm sao biết được tôi đến cùng có khổ hay không.” Giáp chi mật đường, ắt chi tỳ sương*.

(*) Giáp chi mật đường, ắt chi tỳ sương: Với giáp thì nó là mật đường, với ắt nó lại như thạch tín. Ý nói cùng một thứ nhưng hai người lại có hai suy nghĩ khác nhau, không thể áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác.

Trang Tử không phải cá, làm sao biết niềm vui của cá.

Cô chỉ muốn làm bạn bên cạnh Thẩm Văn Hân, muốn nhìn con mình lớn lên, cho dù là lấy thân thể tàn tạ cô cũng vui vẻ chịu đựng.

Chỉ cần vừa rời khỏi nơi này, cô sẽ quên mất Thẩm Văn Hân. Bọn họ làm sao có thể hiểu rõ loại cảm tình xen lẫn áy náy này chứ?

Cô muốn dùng hết tất cả khả năng của mình để thương anh, làm anh hạnh phúc, cho dù nhiều một phút, nhiều một giây cô cũng nguyện ý.

Chỉ có như vậy mới không coi là cô phụ tình ý sâu đậm của Thẩm Văn Hân.

Ôn Như Thị khẽ gạt đầu một cái, “Cậu đi đi, không có tội triệu hồi, đừng nên lại xuất hiện ở thế giới này.”

“Nhưng mà...” Môi trợ lý mấp máy, cuối cùng không có làm trái mệnh lệnh của cô, nhiều tia ánh sáng nhạt phát ra từ người anh ta, giấy lát biến mất không còn tăm hơi.

Trong giây phút anh ta biến mất kia, Ôn Như Thị cảm giác có một lực hút, trước mắt đột nhiên tối sầm, lúc cô khôi phục tri giác, câu đầu tiên nói ra chính là.

“Thuốc tê—”

Mẹ nó, đau chết cô rồi!

Đời này lần đầu tiên Ôn Như Thị muốn dựng thẳng ngón tay giữa với bác sĩ. Cô muốn là gây mê toàn thân, không phải gây mê bộ phận! Mẹ kiếp, bắt nạt nhà cô không có tiền hả?

“Như Thị!” Thẩm Văn Hân vốn đã sắp tuyệt vọng như nghe thấy âm thanh của trời, vội vàng nhào đến bên cạnh cô, giơ đứa nhỏ đến trước mặt cô, “Như Thị, còn của chúng ta là một bé trai.” Giọng anh run run, phảng phất như là sợ muộn thêm chút nữa cô sẽ lại không thấy.

Ôn Như Thị nỗ lực nghiêng đầu nhìn một cái, một đứa trẻ sơ sinh người đồ rục nhẵn nhúm, tóc thừa thốt, hoàn toàn giống một cái bông khi.

Cô bấu môi, phun ra hai chữ: “Thật xấu...” Sau đó ngất xỉu.

Trường hợp của Ôn Như Thị thành kỳ tích giới y học, không có một chuyên gia nào có thể giải thích được, vì sao một phụ nữ có thai suy nhược đến mức độ khỏe mạnh chỉ có thể đạt đến một nửa của người bình thường lại có thể kiên trì đến khi sinh con ra, hơn nữa thể nhưng lại sống lại sau khi tim đã ngừng đập vài phút.

Cuối cùng bọn họ quy tất cả về thành nguyên nhân do sức mạnh ý chí của cô siêu cường, đối với chuyện này, Ôn Như Thị hoàn toàn là cười nhạt.

Cô ném tờ báo trong tay xuống, há miệng ăn một miếng cháo tiết heo được đút đến tận miệng, cười ngọt ngào với người đàn ông trước mặt: “Rõ ràng là bởi vì tình yêu với anh, em mới có thể tỉnh lại mà.”

“Ừ.” Thẩm Văn Hân khê cười, dịu dàng lau vết cháo đọng bên khóe miệng cô, “Đó là vinh hạnh của anh.”

“Đương nhiên rồi, bây giờ em nhưng là công thần đấy.” Ôn Như Thị không chút khách khí nhận lấy lời khen của anh, được một tác lại tiến thêm một thước kéo tay áo anh, “Không cần, em muốn đi ra ngoài phơi nắng.”

Thẩm Văn Hân không chút động đậy, lại múc một muỗng cháo đưa đến bên môi cô, dịu dàng dỗ dành nói: “Ăn thêm chút nữa, ăn hết bát này anh sẽ ôm em đi ra ngoài.” Lúc cô sinh con mất máu quá nhiều, bị thương nguyên khí, không bỏ nhiều sao được.

Ôn Như Thị bất đắc dĩ há mồm, bây giờ anh rõ ràng là ăn chắc cô, biết cô không nở thấy anh khổ sở mới dám không chút kiêng kỵ như vậy, buộc cô ở cữ tròn mấy tháng ròng.

Có nhà ai ở cữ hơn nửa năm chứ? Cô căn bản là ở nhà ấp trứng mà!

Ngày ngày ăn đồng thuốc bổ này, canh bổ kia, mặt mũi Thẩm Văn Hân có lớn hơn nữa thì Ôn Như Thị cũng sắp không thể nhìn nổi nữa.

Cô u oán nhìn anh một hồi lâu, cuối cùng nói một câu: “Hay là lần sau anh cho thêm ít chà bông vào cháo đi...”

“Được.” Độ cong bên khóe miệng Thẩm Văn Hân càng thêm mê người, chỉ cần cô có thể bình an còn sống, đừng nói là bỏ chà bông, cho dù bỏ cả một con gà vào anh cũng vui ý.

Ăn cháo xong, Ôn Như Thị được Thẩm Văn Hân ôm đến trên ghế nằm trên mặt cỏ ở sân sau, tuy rằng thân thể của cô đã khá hơn nhiều so với lúc mang thai, nhưng là vẫn kém người thường rất xa.

Cho dù là vậy, Ôn Như Thị đã rất thỏa mãn, ít nhất xương cốt cô sẽ không động một tí là gãy.

Ánh sáng chớm hè chiếu lên người ấm áp dễ chịu, Ôn Như Thị vân vê chăn mỏng đắp trên đùi mình, ôm lấy ngón tay út của Thẩm Văn Hân làm nũng: “Bảo người ôm cả Bé mập ra đây phơi nắng đi, cả ngày nay em chưa nhìn thấy con rồi.”

Bé mập hiện đã không còn xấu như hồi mới sinh ra, bộ dạng trắng trẻo mập mạp tròn vo, hay ăn thích động, cho dù ngồi một mình một chỗ cũng có thể một mình y y a a nửa ngày.

Thẩm Văn Hân cầm ngược lại tay cô, quay đầu phân phó người hầu ở bên cạnh: “Mang Mộ Hân đến đây, cho nó ngồi trên thảm cỏ chơi một lát.

Bé mập tên gọi Ôn Mộ Hân, vẫn là Ôn Như Thị đặt.

Từ sau khi sửa tên con thành tên này, Thẩm Văn Hân vẫn gọi con như vậy, sợ người khác không biết ý nghĩa của tên là Ôn Như Thị yêu Thẩm Văn Hân.

Không quá bao lâu bảo mẫu đã ôm đứa bé đến, trải một tấm thảm dùng khi đi dã ngoại lên mặt cỏ, sau đó đặt cậu bé vào giữa để cậu tự do hoạt động.

Ôn Như Thị cười híp mắt nhìn con bò qua bò lại trên thảm, còn có hơn ba năm, cô còn có thể trải qua thời gian tốt đẹp như vậy thêm ba năm nữa, đã là kiếm lời.

Ôn Như Thị hơi nghiêng đầu, không ngoài ý liệu thấy được ánh mắt cưng chiều của Thẩm Văn Hân, cô mềm mại cười nói: “Chờ Bé mập được hai tuổi sẽ giao con cho ba mẹ, sau đó chúng ta đi ra ngoài du lịch, chỉ hai người chúng ta, có được không?”

Thẩm Văn Hân hơi chần chờ, anh không biết đến lúc đó thân thể Ôn Như Thị có phù hợp đi xa không.

Tuy rằng đã điều dưỡng một quãng thời gian dài như vậy, nhưng vẫn không thể khôi phục lại trạng thái trước khi mang thai, mời rất nhiều chuyên gia y học đến kiểm tra cũng vẫn không tra ra được nguyên nhân dẫn đến thân thể cô suy nhược.

Nếu như có thể, Thẩm Văn Hân thậm chí hi vọng cô cứ mãi ở nhà như vậy, không đi đâu hết.

“Ông xa,” Ôn Như Thị kéo tay anh nhẹ lắc lắc, “Anh đồng ý đi mà, em cam đoan sẽ nghe lời anh, không chạy loạn, cũng không ăn loạn gì đó.”

Lần trước chính là cô lên Thẩm Văn Hân vụng trộm bảo người làm món cá kho cay, kết quả no dực vọng của miệng, vào lúc ban đêm vừa bị tiêu chảy lại thêm ói, còn phát sốt, làm hại anh vội vàng bỏ xuống một đơn hàng lớn, suốt đêm bay về nhà.

Từ lần đó bắt đầu, Thẩm Văn Hân liền nghiêm cẩn giám sát thực đơn của cô, không bao giờ cho phép người hầu lên chuẩn bị đồ ăn vặt cho cô.

“Thật đấy, anh tin em đi.” Ôn Như Thị giơ ba ngón tay lên, mong đợi nhìn anh, thề son sắt nói.

“Nếu đến khi đó,” Thẩm Văn Hân thờ dài, nhẹ vuốt mái tóc rối cục mọc dài đến vai của cô, giọng điệu châm chọc nói, “Tình huống thân thể em cho phép, anh sẽ mang em đi ra ngoài du lịch.”

Trải qua một cửa sống chết chấn động lòng người, chỉ cần là cô mong muốn, anh liền vĩnh viễn cũng không cách nào nói ra hai chữ ‘cực tuyệt’!.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Ba năm rốt cuộc dài đến thế nào?

Nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, có lẽ vừa mới đủ để Ôn Như Thị đưa con vào nhà trẻ, sau đó liền cùng Thẩm Văn Hân đi khắp trời nam đất bắc một vòng.

Thật ra nói một cách nghiêm chỉnh, cô căn bản không được tính là đi theo anh, mà phải nói là Thẩm Văn Hân công cô khi khắp thế giới.

Bọn họ cùng nhau vượt qua thung lũng tách giãn Lớn* của Đông Phi, cùng nhau băng qua thảo nguyên mênh mông, xem qua quần thể linh dương đen, báo đốm tư thái duyên dáng, đàn voi khổng lồ, kèn kèn xoay lượn trên không trung, còn có dân bản xứ Marseilles nhiệt tình.

(*) Thung lũng tách giãn Lớn: Thung lũng tách giãn lớn tiếng Anh là Great Rift Valley là tên được nhà thám hiểm Anh John Walter Gregory đặt vào cuối thế kỷ 19 cho một địa hình dạng máng kéo dài liên tục khoảng 6.000 km² từ phía bắc Syria, tây nam châu Á đến trung tâm Mozambique, đông Phi. Ngày nay, thuật ngữ này thường được sử dụng để chỉ thung lũng của Đông Phi, là một ranh giới mảng tách giãn kéo dài từ núi ba Afar về phía nam băng qua đông Phi, và là một quá trình chia tách mảng châu Phi thành hai mảng mới. Các nhà địa chất học gọi các mảng này là vi mảng Nubia và Somalia.

Bọn họ cùng nhau đứng trên miệng núi lửa, cảm thụ sóng nhiệt ngút trời, cùng nhau tắm trong hồ nước nóng trong băng tuyết ngập trời.

Còn có rất nhiều chuyện lạ nói mấy ngày mấy đêm cũng không hết, cảnh đẹp không thể miêu tả nổi, quan trọng nhất là anh luôn luôn không rời không bỏ làm bạn bên cạnh cô.

Lúc mới bắt đầu còn có nhân viên hộ lý chuyên nghiệp đi theo, cuối cùng chuyện lớn chuyện nhỏ, bất kể là lập ra hành trình hay mỗi một bộ quần áo có mặc đều do một mình Thẩm Văn Hân hoàn thành.

Hễ là chuyện có liên quan đến Ôn Như Thị, anh đều cẩn thận hà khắc.

Ôn Như Thị rất thỏa mãn, có một người chồng đồng ý bỏ xuống công việc, công vợ đi khắp nơi như vậy, cho dù anh thật sự hai bàn tay trắng, mỗi bữa chỉ có thể để cô ăn trầu nuốt cái cô cũng sẽ thật lòng cảm ơn trời xanh, có thể cho cô gặp được anh trong thế giới này.

Chuyện lãng mạn nhất trên thế gian không phải em yêu anh và anh cũng yêu em.

Mà là chúng ta yêu lẫn nhau, đồng thời cũng tận hưởng công sức năng mạng sống của đối phương trên lưng. Vô luận bản cung hay phú quý, vô luận bệnh tật hay già cả, anh đều sẽ giữ vững bên cạnh em, mãi đến tận cùng mạng sống.

Thẩm Văn Hân không nuốt lời, mỗi một việc anh đã đáp ứng cô, anh đều làm được.

Bất kể là hiếu kính ba mẹ cô, hay là ngừng công kích xí nghiệp Tống thị, mang cô đi xem khắp cảnh đẹp trên thế gian, thậm chí còn làm tốt hơn so với yêu cầu của cô.

Thời gian ba năm, không chỉ thay đổi Ôn Như Thị, biến cô từ một thiếu phụ xinh đẹp như hoa biến thành một người bệnh tình nguy kịch. Cũng biến Thẩm Văn Hân từ một người đàn ông mình đầy tật xấu thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất.

Bọn họ đều biết, tính mạng của Ôn Như Thị đã đi đến cuối con đường.

Nhưng vì sức mạnh của tình yêu, bọn họ trở nên mạnh mẽ, ít nhất, hai người bắt đầu học thân nhiên tiếp nhận sự thật này.

Cái chết cũng không thể khiến hai người yêu nhau tách ra, làm người ta chia lìa chỉ có thể là lòng người.

Ôn Như Thị rất vui mừng, cho dù giờ phút này cô lập tức chết đi, bọn họ cũng đã tạo ra rất nhiều trí nhớ tốt đẹp. Ba năm này mỗi một phút, một giây bọn họ đều trôi qua rất phong phú, không một chút lãng phí.

Khi Thẩm Văn Hân công Ôn Như Thị ngủ mê đi ra khỏi sân bay, chờ đợi bên ngoài là ba mẹ cùng con trai của bọn họ.

Đây là nơi Ôn Như Thị sinh ra lớn lên, anh tin rằng vào giây phút cuối cùng, cô nhất định sẽ hi vọng về nơi này, anh hiểu rõ cô như vậy, hiểu rõ hơn cả hiểu chính mình.

Ôn Như Thị lúc này, mỗi ngày thời gian tỉnh táo không vượt quá một giờ.

Tiểu Mộ Hân bây giờ đã ba tuổi đi học về nhà, việc đầu tiên chính là chạy đến lầu ba, nhìn xem mẹ có tỉnh lại chưa.

Lúc bé còn còn bé cũng không biết như vậy là vì sao, mãi đến có một ngày, cô giáo ở nhà trẻ kể cho các bạn nhỏ nghe chuyện xưa về một mỹ nhân ngủ.

Từ đây, bé luôn tin tưởng vững chắc rằng mẹ mình chính là mỹ nhân ngủ, mẹ cần một vương tử hôn mẹ tỉnh lại, mà người vương tử kia, không hề nghi

ngờ chính là bản thân bé.

Có đôi khi, trùng hợp cô vừa tỉnh lại, Ôn Như Thị sẽ sờ sờ tóc đen mềm mại của con, thân thiện nói với con: “Cảm ơn con, vương tử điện hạ của mẹ.” Tiểu Mộ Hân sẽ vì câu khen này mà vui vẻ cả một ngày.

Còn khi cô không tỉnh lại, Bé mập hân mẹ đến mặt đầy nước miếng sẽ bị ba mình xách ra ngoài, phạt chép chữ năm mươi lần.

Đào mất đã đến mùa hè, mùa hè là mùa hoa đào đua nhau nở. Thẩm Văn Hân vẫn còn nhớ cảnh tượng mùa hè năm đó, Ôn Như Thị không phấn son, xinh đẹp không gì sánh bằng, kiều ngạo đứng trước mặt anh chửi mắng anh.

Khi đó, anh thế nào cũng không nghĩ đến có một ngày, anh sẽ yêu người phụ nữ ngang ngược can rở này, yêu hơn tất cả.

Thẩm Văn Hân mỉm cười, công bảo bối quý giá nhất của mình, từng bước từng bước đi về phía đỉnh núi.

Năm đó, anh sẽ lạnh lùng dắt cô đi vòng quanh đồng ruộng, anh sẽ thờ ơ lạnh nhạt mừng thầm nhìn đáng về cô nhện đau, hôm nay anh lại luyến tiếc để cô xuống đất đi một bước.

Năm đó, anh cố ý mang cô đi câu cá, vì nhìn cô thất thố, anh còn có thể phát giận vút một mình cô lại bên bờ hồ, mặc cô tự sống tự chết, mà hôm nay, anh lại lòng tràn đầy mong đợi công cô đến thánh địa trong lòng mình.

Ôn Như Thị nhất định sẽ thích chỗ đó, nơi mà đã sớm nên mang cô đến.

Anh bước từng bước về phía trước, giống như là quỹ tích bọn họ đã trải qua. Đi qua bờ ruộng quanh co, ở nơi này, anh cũng từng công Ôn Như Thị ăn vạ về nhà.

Có có cái hồ nước thật ra chính là đập chứa nước kia, bọn họ từng ở nơi đó đối chọi gay gắt, cô còn bẻ gãy cái cần câu mà anh thích nhất thành hai đoạn, vút vào trong nước.

Khỏe môi Thẩm Văn Hân nhẹ nhàng cong lên, Ôn Như Thị khi đó đáng hận như vậy, bây giờ nhớ lại, chỉ cảm thấy cô sức sống tràn đầy. Nếu cô có thể vĩnh viễn tinh lực tràn đầy như vậy thì thật tốt.

Đi đến một thung lũng trong lòng núi, đập vào mắt là khắp núi đồi một màu hồng nhạt của cánh hoa.

Thẩm Văn Hân chọn một dốc nhỏ có tầm nhìn tốt nhất, cởi áo khoác trải lên thảm cỏ, dè dặt ôm Ôn Như Thị ngồi xuống.

“Như Thị, chúng ta đến nơi rồi.” Thẩm Văn Hân cẩn thận vén sợi tóc rơi xuống trán cô sang một bên, dịu dàng thấp giọng nói.

Cô mềm nhũn tựa vào trong ngực anh, lông mi dài nhắm chặt lại không được chuốt cho cong lên, dưới mí mắt còn có quần thâm. Ngủ trong một thời gian dài không chỉ không có làm cô khôi phục tinh thần, ngược lại càng khiến cô trở nên suy yếu.

“Em còn nhớ không, đêm đầu tiên chúng ta ngủ chung, luôn là em tiến sát quần quýt lấy anh.” Phương thức tán gẫu như vậy, Thẩm Văn Hân đã quen.

Anh cũng không để ý không có người đáp lại, chỉ ôm lấy cô, thì thào nói nhỏ: “Khi đó anh nên ôm em như bây giờ, chúng ta thật khờ, bỏ lỡ nhiều thời gian như vậy.”

“Ôn Như Thị, anh hối hận, nếu như anh yêu em sớm hơn, có lẽ em sẽ không phải sống khổ cực như bây giờ.”

Thẩm Văn Hân quay lại vuốt tóc cô, “Tại sao chúng ta phải lãng phí thời gian dành cho nhau để thù, nghi kỵ lẫn nhau chứ, rõ ràng đã sớm yêu nhau lại còn không biết.”

“Khi đó anh cũng không nên dẫn em đi câu cá, mẹ Lý nói, em ở trên núi bị muỗi cắn nổi rất nhiều bao rất lâu sau mới biến mất. Anh biết vì sao em không bôi thuốc, nhưng khi đó anh rất ngốc, biết rõ rành rành là em muốn anh xin lỗi, nhưng anh lại không mở miệng, càng muốn cố ý chọc giận em.”

Mấy ngày đó, em hẳn là rất buồn phải không!” Tay Ôn Như Thị hơi lạnh, Thẩm Văn Hân siết chặt hai tay, ôm chặt lấy cô.

“Còn có rất nhiều chuyện, em nghĩ rằng anh không biết, anh đều biết hết. Lâm Đạt đã nói hết tất cả những việc hỗn tạp mà em làm trong mấy năm nay cho anh biết rồi.”

“ Bao lâu rồi? Hân là 5 năm rồi?” Thẩm Văn Hân quyến luyến không rời nhẹ vỗ về hai má cô, “5 năm, em không nói một câu biện giải nào, anh là nên bắt đầu dĩ vãng sự cứng đầu của em, hay là nên vui vẻ vì em chắc chắn rằng anh sẽ không làm em thất vọng đây.”

“Chúng ta đi quá nhiều đường vòng, đáng tiếc, hiện tại đã không có thời gian để bắt đầu lại.” Thẩm Văn Hân mỉm cười, nhìn rừng đào rực rỡ dưới chân, một giọt lại một giọt nước mắt theo quai hàm rơi xuống trên mặt cô.

Ôn Như Thị dựa vào trong lòng anh lông nũm khẽ nhúc nhích, chậm rãi mở mắt. Bên tai là giọng nói quen thuộc, bao quanh cô là vòng ôm quen thuộc, cô nhẹ giọng mở miệng: “Văn Hân?”

Thẩm Văn Hân cúi đầu, lặng lẽ lau đi vết nước đọng trên mặt cô, dịu dàng đáp: “Em tỉnh rồi, nơi này mới là nơi xinh đẹp nhất trong thôn họ Thẩm, thích

không?”

Ôn Như Thị hơi hơi nghiêng đầu, trước mắt chỉ có một màu tối đen. Khóe miệng cô cong lên, nhàn nhạt cười: “Em rất thích.”

“Năm đó anh nên mang em đến đây, ở đây có biển hoa đẹp nhất mà anh từng thấy.” Thẩm Văn Hân ôm lấy cô, chỉ vào mảnh đất cách đó không xa, “Hồi anh còn nhỏ anh có chôn mấy viên bi ở chỗ đó, khi đó không hiểu chuyện, cho rằng năm sau có thể mọc ra một cây bi.”

Ôn Như Thị nâng tay, đầu ngón tay nhẹ xẹt qua cánh tay anh, sau đó thu lại như không có chuyện gì xảy ra, nhìn theo hướng cánh tay anh chỉ: “Rất đẹp, trước giờ em chưa từng nhìn thấy nơi nào đẹp hơn nơi này.”

Chỉ cần Thẩm Văn Hân không biết cô đã hoàn toàn bị mù, như vậy là đủ rồi, giống như lựa chọn của cô năm đó.

Ôn Như Thị mỉm cười, tựa như trước mắt thật sự là một cảnh đẹp đến không gì sánh kịp.

Tuy rằng cô chỉ có thể phác họa biển hoa kia trong tưởng tượng, nhưng như vậy thì có sao đâu, cảnh đẹp nhất đã ở ngay bên cạnh cô.

Không có gì có thể làm cô cảm động bằng tâm ý của anh.

Thẩm Văn Hân cười khê, Ôn Như Thị của anh luôn dễ dàng thỏa mãn như vậy, thật ra phong cảnh đẹp hơn trong này còn rất nhiều, chính là chỗ này trong cảm nhận của anh càng thêm đặc biệt mà thôi.

Nơi này có nguyện vọng tốt đẹp nhất khi còn trẻ của anh, là nơi anh vẫn muốn mang vợ đến xem.

Ôn Như Thị cười tựa vào vai anh, chậm rãi khép mắt. Gió núi hơi lạnh, năm tháng tốt đẹp, hoa đào nở đến độ mi.

Trên dốc nhỏ núi xanh dăng dặc, Ôn Như Thị an tĩnh như là lại đang ngủ, dựa sát vào trong lòng Thẩm Văn Hân.

Lần này thật sự phải rời đi, linh hồn Ôn Như Thị phiêu đảng giữa núi rừng, cánh hoa bay tán loạn xuyên qua thân thể cô từ từ rơi xuống đất.

Cô quay đầu, nhìn hai bóng dáng gần bó kề cận nhau trên dốc nhỏ kia, còn có nước mắt rơi ra từ trong mắt Thẩm Văn Hân.

Lòng Ôn Như Thị đau xót, xoa người không chút do dự chạy về phía anh.

Mũi chân sáng bóng lấy đà trong không trung, tạo ra nhiều gợn sóng như trên mặt nước. Bắt đầu từ con đường cô đi qua, hễ là nơi cô đi qua, thế giới chỉ còn lại hai màu đen trắng.

Núi đồi vừa rồi còn tràn đầy màu sắc rực rỡ, yêu cùng hận sâu đậm ở kiếp này của cô, đều bị từng tia từng tia ánh sáng màu lam rút đi.

Ôn Như Thị điên cuồng chạy, sợi tóc bay ngổn ngang trong gió, chỉ còn một chút, chỉ còn một chút là có thể chạm vào anh lần nữa.

Ánh sáng màu xanh càng lúc càng sáng, cuốn sạch sắc thái trong thung lũng, phẳng phất như thủy triều rút đi. Ngay lúc đầu ngón tay cô sắp chạm đến giọt nước mắt kia, toàn bộ thế giới đều biến thành một màu đen trắng.

Ôn Như Thị mỉm cười, Thẩm Văn Hân trước mắt vẫn đẹp trai như trong quá khứ, nhưng là, trong lòng cô đã không còn chút rung động nào.

Cô kinh ngạc quỳ tạ chỗ thật lâu thật lâu.

Thẳng đến khi mặt trời lặn về phía tây, Thẩm Văn Hân ôm lấy xác cô, bước từng bước đi ra khỏi thung lũng.

Ôn Như Thị mới đứng lên, mở cửa thông tin trên khám quyết: “Nhiệm vụ hoàn thành.” Vừa dứt lời, trợ lý quen thuộc liền xuất hiện trước mắt cô, cung kính xòe tay phải ra.

Lúc này đây, cô trực tiếp đặt tay mình vào lòng bàn tay cậu ta.

Nhiều tia ánh sáng nhạt xuất hiện, hai người cùng nhau biến mất trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nhật Ký Nuôi Dạy Trung Khuyến

Edit: Thanh Uyên

Beta: Vi Nguyệt + Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

P/s: Kịch bản trước quá quai, kịch bản này bù lại 100% ngọt sủng HE ê răng luôn nha các đồng chí :))) Yên tâm đọc đi:3

* trung khuyến: chỉ người đàn ông một lòng một dạ chung thủy với người mình yêu, nửa kia nói gì cũng răm rắp nghe theo, chỉ đông đi đông chỉ tây đi tây

Lợi ích của công ty không dễ chiếm

Đến lúc trở thành Ôn Như Thị tám tuổi bị hai ma ma to khỏe xách lên, lột sạch nhét vào thùng nước tắm để xoa bóp, cô hồi hận đến phát điên.

Tập tài liệu mà trợ lý đưa cho cô miêu tả rất hay nhá ——

Thiên kim của mình chủ vô lâm, một vị tiểu thư yếu ớt, thiên chân vô tà; đến năm mười tuổi thì gặp nam phụ của nhiệm vụ. Quan trọng là anh ta là ân vệ mà cha cô phải đến cạnh cô, chỉ nghe lệnh của một mình cô.

Hay hơn nữa là, hai đứa nhỏ vô tư là thanh mai trúc mã, gần quan được ban lộc, cuối cùng cô cũng có thể hưởng thụ cảm giác thành công khi nuôi lớn một bé shota rồi.

Nhưng công ty lại không hề đề cập đến chuyện vật chủ của cô là một người thiếu năng. Thiếu năng thì dù có sống đến 100 tuổi cũng thiên chân vô tà! Huống chi cô được nam chính ‘đệ nhất thần y’ tự tay bắt mạch chẩn đoán.

Nếu do người khác bắt mạch thì dù tên đó có là thần y, khi nào cô muốn quay lại bình thường thì sẽ tự động ‘lành bệnh’.

Nhưng người đó lại là em trai thân thiết của Hoàng thượng, miệng vàng lời ngọc, dù cô trời sinh thông minh sáng suốt đi chăng nữa thì chỉ sợ cũng bị người cha chỉ coi trọng nghiệp lớn của mình đánh cho thiếu năng.

Hơn nữa, cha cô có tổng cộng mười người con gái như hoa như ngọc, mỗi người đều là công cụ để ông ta thiết lập các mối quan hệ!

Ôn Như Thị ngâm mình trong bồn nước, cảm thấy rất bị phẫn, không chừng trong lòng Ôn hầu các cô cũng chỉ là mười cây củ cải được chôn sâu trong hậu viện mà thôi, cùng lắm thì cũng chỉ là mười cây củ cải xinh đẹp.

Bấy giờ trong hậu viện tươi đẹp của Ôn hầu đã có năm cây củ cải bị lừa cướp mất tuổi xuân, thật khôn nạn!

Mỗi khi có một vị khách quý tới, ông sẽ đào một cây củ cải dâng lên, sau đó hai người vai kề vai cười to thương lượng kẻ lớn.

Kẻ lớn gì? Đương nhiên là kẻ phản quốc!

Khi Ôn Như Thị tỉnh lại trong cơ thể nhỏ bé này, đọc tài liệu để biết trước tình tiết, cô tức giận như bị sét đánh. Thì ra đây chính là lý do cả nhà bị chém đầu, tồn công cô còn định cứu vớt số phận của nhà họ Ôn.

Bây giờ nghĩ lại, cứu vớt cái rắm, cô bị ngu mới ở lại cái nhà này để bị hoàng thất chém chết!

Ôn Như Thị đỡ trán, vì không muốn xử lý mấy cái bánh mì lớn đã bị người khác găm nát nên cô mới xin tiếp nhận một nhiệm vụ chưa ai động qua, giờ mới phát hiện đó là sai lầm. Cũng may còn tới mấy năm, cô nhất định phải ôm chặt đùi nữ chính, tranh thủ sau khi bị xét nhà sẽ đưa nam phụ đi nương nhờ thần y ca ca.

Nếu có thể khiến thần y ca ca cam tâm tình nguyện tìm hai thi thể gánh tội thay thì giấc mơ tung cánh nơi trời cao biển rộng tuyệt đối không phải là mơ.

Đương nhiên trước tiên cô phải bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, không thể chết yếu khi đang chạy trốn, nếu không tên ân vệ ngốc nghếch của cô sẽ cầm phần vào cung giết hai huynh đệ Hoàng Đế rồi tự sát trước mộ cô. Nếu vậy, thế giới này của cô game over.

Ôn Như Thị ngửa mặt lên trời, trong lòng chảy hai hàng lệ. Rất nhiều chuyện cần chuẩn bị, nhưng bây giờ cô chỉ mới tám tuổi, một đứa bé tám tuổi bị thiếu năng đến mức cả cửa cũng không thể bước ra thì nói gì đến chuyện đi tìm trúc mã tương lai?

Ôn Như Thị bị chà rửa đến đỏ cả người, cô được người khác bế ra khỏi bồn tắm, Liễu ma ma đem quần áo vào, vừa lấy khăn lau cơ thể nhỏ bé của cô, vừa dặn dò từng chút một: “Hôm nay tiểu thư sẽ dọn tới nhà lớn, người phải cố gắng học tập các tỷ tỷ thì cha người mới thích, hiểu không?”

Ôn Như Thị nhin không trọn to mắt vì kích động, toét miệng cười ngây ngô với Liễu thị.

Học tốt chuyện làm nam nhân vui để người cha vô lương tâm của cô sớm bán cô đi sao? Cô không ngu như vậy.

Ông thích ai thì cứ thích người đó, cô không hề muốn thứ tình thân đó, càng muốn có thì càng xui xẻo thôi.

Liễu thị xót xa vuốt mái tóc thấm ướt của tiểu thư nhà mình, đứa trẻ đáng thương này từ nhỏ đã không có mẹ, chỉ ngóng trông một cái liếc nhìn của cha. Nhưng Ôn hầu đâu có để tâm tới nó, người như Ôn hầu, có thể nhẫn tâm giết thi thiếp của mình vì người thiếp đó khó sinh, tổn thương nguyên khí, không thể sinh con nữa thì bà cũng không nên hy vọng xa vời.

Nhưng bà chỉ có thể dùng cái cớ này để dỗ tiểu thư, bởi vì từ đầu tiên mà tiểu thư vất vả học được chính là tiếng gọi “Cha”.

Trong tâm hồn ngây thơ của tiểu thư không có hình ảnh mẫu thân đã mất mà chỉ có người cha nhẫn tâm bại hoại kia.

“Đoàn xe của đại quân gia đến rồi.” Người giữ cửa đứng ngoài cất giọng nói: “Trò chuyện xong chưa, họ muốn nhanh chóng đến điền trang đón Thập tiểu thư.”

Trong lòng Liễu thị có chút tức giận, người người đều nghĩ Cửu tiểu thư chỉ là đứa ngốc nên không thèm cung kính với tiểu thư.

Thập tiểu thư mới sáu tuổi, tất nhiên không biết tranh sủng là gì, nhưng đừng tưởng bà không biết hạ nhân ở điền trang thường nói xấu Cửu tiểu thư trước mặt Thập tiểu thư, dần dần ngay cả một đứa bé sáu tuổi cũng không để ty ty mình vào mắt.

“Để họ chờ ở ngoài, sau một chén trà tiểu thư sẽ ra ngoài.” Liễu thị tỉ mỉ lau khô tóc cho tiểu thư, lạnh lùng mở miệng.

Đợi đến lúc bà nắm tay Ôn Như Thị bước ra, đại quân gia đã bắt đầu mất kiên nhẫn, nếu không phải Ôn hầu coi trọng việc dạy dỗ con gái thì các cô đừng hòng có cơ hội đặt chân vào nhà lớn nữa bước.

Hạ nhân chỉ cung kính với con của đương gia chủ mẫu, ngoài ra chỉ có Thất tiểu thư phong thái như tiên mới khiến họ chịu cúi đầu. Một đứa thiếu năng cũng muốn làm chủ tử, nực cười.

Nhưng khi gã thấy Ôn Như Thị mặc xiêm y hồng nhạt, búi hai búi tóc song hoàn kè [1] đáng yêu, cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn theo sát ma ma, thì cũng từ từ nuốt xuống những lời trách cứ sắp ra khỏi miệng.

[1] Song hoàn kè:

Ôn hầu lấy sắc đẹp làm tiêu chuẩn để sủng ái, thiên vị các nữ nhi, càng xinh đẹp thì mang lại lợi ích càng cao. Đại quân gia có thể tưởng tượng được lần đầu tiên nhìn thấy đứa bé này Ôn hầu sẽ nở nụ cười như thế nào.

Không thông minh thì sao, chỉ cần có tướng mạo là đủ, càng lắm thì tốn công sức dạy dỗ một chút, vẫn có rất nhiều nam nhân thèm muốn.

Dù sao họ cũng không mong một đứa thiếu năng có thể làm chính thê.

Trong xe ngựa rất thoải mái, bên ngoài ánh nắng tươi sáng, có thể nghe thấy tiếng chim hót lạnh lạnh từ trong rừng, nhưng khi vén tấm màn cửa sổ chỉ có thể thấy hai hàng thị vệ võ trang đầy đủ đứng hai bên.

Đoàn xe dài mang theo hai tiểu cô nương về phía nhà lớn của Ôn gia nằm giữa sườn núi.

Ôn Như Thị nhắm chán nhìn tiểu cô nương phấn điêu ngọc mài [2] trước mắt, yên lặng đếm từng thứ trang sức trên người cô bé để giết thời gian. Dù không có tình thân nhưng Ôn hầu không hề keo kiệt chuyện tiền tài với con gái mình.

[2] Phấn điêu ngọc mài: gương mặt đẹp như tượng điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giũa.

Nhìn hai chuỗi ngọc trai to trên đầu nàng cũng đủ biết cha của họ giàu có cỡ nào.

“Nghe nói người là đồ thiếu năng.” Ôn Tác Nguyệt ngồi đối diện Cửu tiểu thư nhìn không được lên tiếng, về mặt ma ma cạnh nàng ta rất kiêu căng, tựa như không cảm thấy chủ tử mình vô lễ như vậy có gì sai.

Liễu thị gạt mình, theo bản năng vội vã nói đỡ cho tiểu thư nhà mình: “Cửu tiểu thư là ty ty của người...”

Vừa nói được nửa câu, Ôn Tác Nguyệt ngắt lời: “Người là cái thá gì, chủ tử nói chuyện không được xen vào!”

“Tổng ma ma, và miệng cho ta.”

Liễu thị nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, hoảng loạn quỳ xuống. Ôn gia muốn làm việc lớn nên từ trước đến nay luôn câu nệ chuyện cấp bậc, vừa rồi tình thế cấp bách, bà lỡ lời mới bị người khác bắt lỗi.

Đừng nói mấy cái tát, nếu bây giờ Ôn Tác Nguyệt muốn mạng của bà, Cửu tiểu thư không bảo vệ bà, thì chết là chết, dù có bị vút vào rừng sâu làm mồi cho dã thú cũng không ai hay biết. Đây là nỗi bi ai của hạ nhân.

Tơ mắt nhìn Tổng ma ma vén tay áo lên, ngạo mạn liếc xéo bà, về mặt khiến người khác ghê tởm, Liễu thị chỉ có thể thẳng lưng quỳ, không dám cử động.

“Muội muội, viên trân châu của muội đẹp quá.” Ôn Như Thị bỗng cất tiếng, khuôn mặt hồng nhàn đáng yêu, đôi mắt to trong suốt không giấu nổi sự yêu thích.

Ôn Tác Nguyệt sừng sốt, kiêu ngạo hất cằm: “Tất nhiên rồi, ta còn tận vài chuỗi trân châu như vậy.”

Cô bé còn chưa kịp đặc ý khoe khoang. Ôn Như Thị đột nhiên vươn tay ra, hành động nhanh, độc, chuẩn. Trong chớp mắt, trang sức trên đầu Ôn Tác Nguyệt đã rơi vào tay cô, bên trên còn vương vài sợi tóc.

“Ta thích, hai chúng ta mỗi người một chuỗi.” Ôn Như Thị nắm chặt chiến lợi phẩm, cười ngây thơ.

Cô là một con bé thiếu năng, thiếu năng thì phải có đáng về của thiếu năng.

Làm một đứa bé ngốc nhưng có thân phận cao quý cũng hay đấy chứ.

Đầu tóc Ôn Tác Nguyệt rồi tung bị tấn công bất ngờ, ngán ra, sau đó, trong chiếc xe ngựa quý giá vang lên tiếng khóc xé tim xé phổi.

Dù sao cũng chỉ là một đứa bé sáu tuổi, Thập tiểu thư từ nhỏ luôn được người khác cưng chiều, không tin nổi có người dám làm vậy với nàng. Hạ nhân luôn nói các tỷ tỷ sẽ nâng niu mình như hòn ngọc quý, hóa ra là nói dối!

Ôn Tác Nguyệt khóc mãi, đến khi đoàn xe đi đến quần thể kiến trúc hùng vĩ giữa sườn núi, xuyên qua ngoại viện, nhìn thấy một đám người cường tráng đứng mảnh như quân sĩ, cũng không làm nàng ta cảm thấy hứng thú, chỉ ngồi khóc ngất.

Ôn hầu ngồi ở vị trí chủ thượng, khẽ nhíu mày, không kiên nhẫn hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Ôn Như Thị đến bên cạnh ông, nâng chuỗi trân châu trong tay lên như đang hiến dâng vật quý, lúm đồng tiền rục rờ như hoa: “Cha xem này, muối muối tặng con đó, muối muối rất vui.”

Ôn Tác Nguyệt đang vui đầu trong lòng ma ma càng khóc lớn: “Cô ta cướp, cô ta cướp! Nhũ mẫu đánh cô ta cho ta.”

Tổng ma ma ôm cô bé, nào dám không nể mặt chủ thượng mà làm chuyện đại nghịch bất đạo đó, Cửu tiểu thư bị thiếu năng nhưng cũng là con gái ruột của Ôn hầu, cho dù muốn phạt cũng không tới lượt hạ nhân xen vào. Bà đành cúi đầu, khúm núm dỗ tiểu thư nhà mình.

“Được rồi, không biết lớn nhỏ, còn ra thể thống gì nữa!” Đứa con gái ngốc ngoan ngoãn dựa vào lòng ông, đứa con lại không ngừng khóc lóc cũng đủ làm ông phiền lòng.

Ôn hầu phát tay, không kiên nhẫn bảo quản gia, “Đưa mấy đứa về viện của mình đi, ngày mai bắt đầu đi theo tiên sinh học lễ nghi, không có chuyện gì thì đừng ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Edit: Vi Nguyệt

Beta: Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Ôn Như Thị không sợ học lễ nghi, cô tự thấy lời nói hay tư thế ngồi của mình cũng có thể trở thành tiêu chuẩn điển hình cho sách giáo khoa.

Nhưng tới lúc bắt đầu ngày thứ hai của chương trình học, Ôn Như Thị mới biết mình đã lầm.

Nữ tiên sinh giáo dưỡng chết tiệt này không phải đang bồi dưỡng thực nữ, mà là chuẩn bị biến các cô thành con gái thần tử [1], dạy dỗ thành một nhân viên tình báo.

[1] thần tử: quan lại, bề tôi của Vua

Tâm tư Ôn hầu quá ác độc, quả thực khiến người khác run sợ. Khắp nơi đều có danh môn khuê tú, nhưng xuất thân hào môn [2], vừa có thể khiến nhiều nam tử say lòng, vừa là xử nữ [3] đội gả, quả thật rất hiếm.

[2] hào môn: nhà quan lại quyền quý, vừa giàu vừa có quyền

[3] xử nữ: người con gái còn trinh

Các cô không chỉ học cầm kỳ thư họa, còn phải học ca múa, nữ công... nhiệm vụ nặng nề, chẳng khác nào đang tuyển chọn hoa khôi. Ôn Như Thị nhìn mấy cô gái mềm mại đáng yêu trước mặt, chỉ cảm thấy thật bi ai.

Cô đứng đực ra giữa sân học theo dáng vẻ cầm quạt tròn mạ vàng của nữ tiên sinh, Ôn Tác Nguyệt đứng bên cạnh dường như còn mù mờ hơn cô.

Một người đàn bà cao to xách một bao vải đến, nữ tiên sinh nghiêm túc liếc mắt nhìn hai trảng đình [4] mới tới một cái, quay sang, khẽ gạt đầu, bao vải vừa mở ra, mấy chục con bướm bướm đủ loại kiểu dáng bay vụt ra.

[4] trảng đình: người làm những việc nặng nhọc, thường có vóc dáng to lớn, cao khỏe

Ôn Như Thị 温 nhìn ba tỷ tỷ bước từng bước đuổi theo, tay áo dài tung bay, eo nhỏ khẽ dong đưa, đến cả việc bắt bướm cũng có thể tạo ra tư thái phong tình vạn chủng.

Đáng tiếc, đại tỷ cũng chỉ mới mười ba tuổi, ở hiện đại chỉ là một tiểu nữ sinh vừa lên trung học, không ngực, không mông, dù cố gắng uốn éo eo nhỏ cũng không thể tạo ra dáng vẻ xinh đẹp muôn phần được.

Ôn Như Thị không nhịn được bật cười.

“Cười đi, nếu hôm nay các tiểu thư không hoàn thành bài tập, buổi tối Ôn hầu sẽ phạt các tiểu thư.” Nữ tiên sinh không cảm xúc nhìn cô một cái, hờ hững nói.

Nụ cười trên mặt Ôn Như Thị cứng đờ, bấy giờ Ôn Tác Nguyệt bên cạnh đã sợ đến run rẩy, xông lên phía trước, vuron tay nhếch nhách đuổi theo bướm bướm.

“Dừng lại! Không phải bỏ nhào về phía trước như vậy, học theo tỷ tỷ của tiểu thư kia!” Nữ tiên sinh quát mắng Thập tiểu thư xong, quay mặt sang, thấy Ôn Như Thị vẫn không nhúc nhích, hơi nhíu mày, chỉ vào cô, “Tiểu thư lên đi.”

Trong tình huống này, một kẻ thiếu năng sẽ làm thế nào đây? Ôn Như Thị híp mắt, tới thì tới!

Nhìn thấy một con bướm xinh đẹp bay đến trước mặt, cô vung quạt lụa, cổ tay trắng ngần như tuyết, dáng vẻ mềm mại đáng yêu, “Bốp ——” một tiếng, con bướm bị đập rơi xuống đất.

Trong nháy mắt, bướm bướm nhỏ phải hứng chịu một đòn nghiêm trọng, rơi xuống đất, đôi cánh sắc sỡ giật giật hai lần, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Mọi người: “....”

Ôn Như Thị cười: “Rất đơn giản.”

Mặt nữ tiên sinh cứng đờ, hít sâu một hơi, một lúc lâu sau mới tìm lại giọng nói của mình: “Bắt bướm là một loại ý cảnh, chúng ta phải tạo ra dáng vẻ đuổi mà như không đuổi, bắt mà như không bắt, quan trọng nhất chính là cách các tiểu thư phô bày dáng vẻ quyến rũ của mình chứ không phải các tiểu thư thật sự.... đập chết nó.”

Nữ tiên sinh nhìn chằm chằm Ôn Như Thị đang cười khúc khích, cao giọng hỏi lại một lần nữa: “Tiểu thư hiểu chưa?”

Cô hiểu rất rõ mà. Ôn Như Thị chuyên nghiệp nở nụ cười khúc khích.

Một kẻ thiếu năng sao có thể hiểu được lý luận cao thâm như vậy, khoe miệng nữ tiên sinh giật giật, cuối cùng phải chịu thua: “Tự do tập luyện.”

Ôn Như Thị vẫy vẫy quạt tròn trong tay, nhàm chán nhìn những thiếu nữ giữa sân.

Thiếu nữ có dáng vẻ xinh đẹp nhất, hẳn chính là nữ chính của thế giới này —— Thất tiểu thư Ôn Bảo Nghi. Dáng người như họa, dung nhan khiến mây thua tuyết nhường, cử chỉ tự nhiên mà quyến rũ, dù còn nhỏ tuổi nhưng có thể nhìn thấy dáng vẻ một mỹ nhân sau này.

Ôn Như Thị lộc cộc chạy đến trước mặt Ôn Bảo Nghi, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, nịnh nọt nói: “Tỷ tỷ, tỷ có phải tiên nữ không?”

Ôn Bảo Nghi được nuôi dưỡng trong khuê phòng, vẫn biết dung nhan mình lớn lên xinh đẹp, nhưng hạ nhân nào dám thẳng thắn khen tặng ngay trước mặt cô, dù là nịnh nọt cũng sẽ nịnh nọt uyển chuyển êm tai, xưa nay chưa từng nghe qua lời khen thẳng thừng như vậy.

Cô không tự giác đỏ mặt, khom lưng xoa đầu Ôn Như Thị: “Ta là tỷ tỷ của muội, không phải tiên nữ, bé ngốc.”

“Thật ư? Vậy sau này muội có thể đến chơi với tỷ không?” Ôn Như Thị vội vã nói.

Trong mười tỷ muội, chỉ có nữ chính được tự do ra vào sơn trang, nhờ nàng ấy, cô có thể sớm tìm thấy nam phụ. Cô rất muốn biết Ôn Bảo Nghi yêu chiều cô bao nhiêu, cô chớp chớp mắt nhỏ vài giọt nước mắt, oan ức nhìn vị cứu tinh trước mặt, “Các tỷ tỷ không thích muội, không ai chơi với muội.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Ôn Bảo Nghi thở dài, rút khăn tay dịu dàng lau nước mắt cho cô, gạt đầu nói: “Đương nhiên là được, tỷ sẽ dẫn dò hạ nhân, muội muốn đến lúc nào cũng được.”

Thật không hổ là bạch liên hoa đơn thuần thiện lương, Ôn Như Thị nhếch miệng cười ngây ngốc, bấy giờ cô hơi thích vị tỷ tỷ này rồi.

Như nhận được chỉ dụ, Ôn Như Thị mặc kệ sắc mặt nha hoàn càng ngày càng khó coi, mỗi ngày cô đều không quản mưa gió, kiên trì dùng đôi chân nhỏ bé của mình đi qua mấy cái sân đến phòng Ôn Bảo Nghi.

Dần dần, Ôn Bảo Nghi cũng yêu thương kẻ ngốc này như muối muối ruột thịt, thậm chí tiên sinh giáo dưỡng nhiều lần muốn phạt Ôn Như Thị nhịn ăn tối, Ôn Bảo Nghi đều ngăn lại.

Liều thị rất bối rối, không biết nên vui vẻ vì tiểu thư không ngày ngày tìm “cha” nữa, hay là nên lo lắng tiểu thư nhỏ tuổi không hiểu chuyện, không cẩn thận vượt quá khuôn phép, làm đương gia chủ mầu tức giận.

Thế nhưng cho dù thế nào, rốt cuộc từ trong sơn trang vẫn truyền ra tin tức Thập tiểu thư Ôn gia là một người thiếu năng.

Người người đều nghĩ đây là chuyện đương nhiên, vợ cả sinh hài tử, sinh ra một đứa ngốc có đáng là gì.

Hiện tại Ôn Như Thị trải qua những tháng ngày rất nhàn nhã, vì bím đuôi nữ chính nên cô không cần phải trải qua khóa học lễ nghi đau khổ; còn những lời đàm tiếu bất mãn đố kỵ, cô chẳng hề để ý. Dù các tỷ muội khác có ý tới cửa khiêu khích, nhưng chỉ cần không quá phận, cô cũng sẽ nhẫn nhịn.

Giờ toàn bộ tâm trí Ôn Như Thị đều đặt ở việc làm cách nào để Ôn Bảo Nghi đồng ý dẫn cô ra sau núi chơi.

Sau núi là nơi Ôn hầu xây dựng căn cứ ẩn vệ, tất cả ẩn vệ được huấn luyện, đợi ở đó nhận lệnh, ngoại trừ những thân tín của Ôn hầu, không ai biết về sự tồn tại của những ẩn vệ đó.

Ôn Như Thị không cần trà trộn vào đại doanh, cô chỉ cần chờ ở hang động chữa thương ngoài doanh trại, mỗi khi hấn bị bắt nạt, hoặc bị trọng thương trong khi huấn luyện đều sẽ chạy tới đó.

Chỉ cần Ôn Bảo Nghi dẫn cô ra sau núi, cô tin là mình có thể tìm được hang động kia.

Cô rất muốn thử xem có thể sớm gặp được nam phụ, người được đánh số 9486 không.

Hai năm là khoảng thời gian rất dài, mỗi một ẩn vệ được công nhận đều phải giẫm lên thi thể của kẻ khác để trưởng thành. Ôn hầu thu nhận, giúp đỡ một trăm cô nhi, nhưng đoán chừng, đến cuối cùng, số lượng người sống sót, được chủ nhân ban tên, có lẽ không tới năm người.

Chỉ có người xuất sắc nhất mới được quyền sống sót, như thế quá tàn khốc với một thiếu niên mới chỉ có 11 tuổi, thật sự quá tàn nhẫn. Qua vài năm, khi hấn đã bị tranh đấu và máu tanh giết chóc tẩy não, trở thành ẩn vệ trong tay cô cũng chỉ còn là một cỗ máy giết người nghe lệnh chủ.

Trung thành là tốt, nhưng trung thành đến mức hắc hóa [5]; sau khi hắc hóa, giết kẻ thù rồi tự sát, trong đầu trừ nghĩ đến việc chết thì vẫn là chết. Người như vậy rất khó giải quyết.

[5] hắc hóa: nghĩa đen là “biến đen”, nghĩa là trở nên đáng sợ, ác độc,...

Ôn Như Thị vừa năn nỉ Ôn Bảo Nghi, vừa nghĩ thầm, ít nhất phải để cô tiêm nhiễm cho hấn tư tưởng dân chủ “Trung thành với chủ nhân là đúng, nhưng sinh mệnh của chính mình càng quan trọng hơn”.

Ôn Như Thị tin rằng mục tiêu lần này là một đứa bé thành thật cần cô che chở hết mực.

Thế nhưng, khi cô ở trong hang núi đen kịt, cổ bị siết chặt đau đớn, Ôn Như Thị mới biết mình tính sai đến mức nào.

Một thiếu niên có năng lực, được lựa chọn từ hơn mấy trăm ngàn cô nhi, sao có thể là một đứa trẻ thành thật đáng thương?!

“Ngươi là ai, tại sao ngươi lại ở đây?” Chủy thủ [6] của 9486 đặt ở cổ họng Ôn Như Thị, hấn vẫn đang trong thời kỳ vỡ giọng, giọng hấn khàn khàn, hơi buồn cười.

[6] chủy thủ: dao nhỏ dễ dễ giấu, thường được nhét vào ống giày, thắt lưng...

Đáng tiếc Ôn Như Thị không cười nổi, cổ của cô chắc chắn đã bị cứa một nhát, cô gần như có thể cảm nhận được máu của mình chảy trên da thịt mềm mại.

Ôn Như Thị không chút do dự mà nghẹn ngào khóc nức lên: “Tỷ tỷ, tỷ đâu rồi, Tiểu Như rất sợ hãi...”

Tay 9486 cứng đờ, xưa nay hấn chưa bao giờ gặp một cô bé mảnh mai như thế. Trong doanh trại ẩn vệ, một thiếu nữ có thể sống sót đến phút cùng còn ra tay tàn nhẫn hơn cả thiếu nam.

Nhưng hấn vẫn không dám thả lỏng cảnh giác, nếu hấn không cẩn thận, có lẽ hấn đã sớm chết trong tay người khác rồi.

“Sao ngươi tìm được nơi này, thành thật khai báo, ta sẽ không giết ngươi.” 9486 vẫn kè sát vũ khí vào cổ Ôn Như Thị, nhưng hấn hơi chếch chủy thủ sang một bên.

Ôn Như Thị nước mắt lưng tròng nhìn hấn, trong cái hang núi chết tiệt này quá tối, cô hoàn toàn không biết hấn có thể nhìn thấy đáng vẻ cô bé đáng yêu nước mắt như mưa của mình hay không.

Điều này khiến cô rất bức bối!

“Ta không biết”, Ôn Như Thị khóc đến thương tâm, “Tỷ tỷ dẫn ta đi chơi, ta ngã một cái, sau đó không thấy các tỷ đâu nữa...”

Đúng là cô có ngã, nhưng là cô cố ý mặc kệ những người khác, lăn xuống một sườn dốc hơi hơi bằng phẳng gần đó, bằng không nếu trên người không có vết thương nào, khó mà giải thích được.

Không ngờ, thiếu niên kia vừa nghe xong lời cô, không chỉ không thương cảm cho cô, mà lập tức trở mặt.

Hắn bóp chặt cổ Ôn Như Thị, ấn cô xuống đất, trong bóng tối, ánh mắt hắn sáng lóe lên, tựa như dã thú chuẩn bị lao vào cắn xé con mồi, khiến người ta sồn tóc gáy.

“Nói dối, ngọn núi này là gia sản riêng của nhà họ Ôn, không thể có người đi dạo với người!”

Nhìn chui thủ trong tay hắn chậm rãi giương cao, Ôn Như Thị bị siết chặt đến mức sắp hít thở không thông, nước mắt đầy mặt, tay cố gắng bám vào bàn tay đang bóp chặt lấy cổ mình như kiểm sắt, cố gắng giả vờ: “Ta là... họ Ôn...”

Thiếu niên hơi buông lỏng tay: “Người nói gì?”

Cuối cùng cũng có thể hít thở được, Ôn Như Thị đẩy bàn tay vẫn còn quần đầy băng vãi của hắn ra, nằm trên mặt đất ho khan đến mức nước mắt giàn giụa.

“Ta là con gái Ôn hầu, sao lại không thể tới?!” Khó khăn lắm mới có thể hít thở bình thường, Ôn Như Thị phẫn nộ quay đầu trừng mắt nhìn hắn.

Tức chết mất!

Cô muốn xử hắn, cái tên đại nghịch bất đạo này!

Vậy mà cô còn một lòng suy nghĩ cho hắn, hu... hu... hu, bắt nạt một đứa bé thiếu năng thì có gì giỏi, cổ đau quá, chờ hắn trở thành ân vạ của cô, cô nhất định sẽ trừng trị hắn!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Edit: Công Tử Vô Song

Beta: Vi Nguyệt + Moonmapun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

P/s: Sao lại edit lúc thì “cô” lúc thì “nàng”? Lúc là “cô” là giọng văn dẫn truyện, theo ngôi của Ôn Như Thị hiện đại; còn “nàng” là trong mạch suy nghĩ của các nhân vật khác, theo ngôi của những người cổ đại.

“Ta là con gái Ôn hầu, sao lại không thể tới?” Ôn Như Thị trừng mắt, tức giận đến quên cả giả bộ yếu đuối.

Cứ tưởng rằng, với tính cách trung thành nhất quán của hắn chắc chắn sẽ hoảng sợ tái mặt mày xin lỗi cô, không nói hai lời quỳ xuống nhận tội, ít nhất cũng sẽ chủ động giúp cô xử lý vết thương trên cổ.

Nào ngờ, hắn im lặng trong chốc lát, sau đó không biết từ nơi nào rút ra một mảnh vải dứt khoát trói tay Ôn Như Thị lại.

“Này, người dám đối xử với ta như vậy, không sợ sau khi ta về sẽ mách cha ta sao?” Thấy hắn như vậy, Ôn Như Thị lại càng bình tĩnh. Cô không phản kháng để mặc đối phương nhắc mình qua một đồng cỏ khác.

Ôn Như Thị giờ hai tay lên phải đi còng có vương trên tóc, đôi tư thế, thoáng thấy hắn đi đến một góc nhỏ trong sơn động sột soạt cái gì.

Chẳng bao lâu sau, một ánh lửa bốc lên từ thứ trong tay hắn. Hắn dập tắt hộp quẹt, cầm một ngọn đèn cũ nát ngồi xuống trước mặt Ôn Như Thị, tỉ mỉ quan sát cô một lúc lâu, sau đó đột nhiên nói: “Người nói người là tiểu thư Ôn gia, vậy người hầu của người đâu? Sao gần đây không có ai đi tìm người?”

Hắn không tin người trong nhà họ Ôn ra ngoài mà không mang theo một tên hộ vệ nào, khả năng duy nhất chính là nàng đang nói dối.

Thế nhưng trong ánh mắt trong suốt của nàng lại không nhìn ra có chỗ nào không đúng.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu rọi cả người tiểu cô nương trước mặt, quần áo của nàng rõ ràng có dấu vết bị cành cây cắt rách, trên mặt đầy bùn và nước mắt đã khô, gần như không nhìn ra dung mạo vốn có.

Một cô bé như vậy, hấn dùng một ngón tay cũng có thể giết chết dễ dàng.

“Chỉ bằng chuyện này, ngươi đã kết luận là ta nói không nói thật?” Ôn Như Thị cười nhạt. Vết thương trên cổ lại đau nhức, cô bỗng nhiên không muốn tiếp tục giả ngu nữa.

Nếu hấn là ân vệ tùy thân của cô, vậy sớm muộn gì cũng sẽ biết chân tướng.

Thấy hấn không mở miệng, Ôn Như Thị nhếch môi, thích thú hù dọa hấn: “Ngươi không nghĩ rằng nếu như đúng là sự thật, ngươi trói ta như vậy thì sau này sẽ phải chịu trừng phạt như thế nào sao?”

“Ngày mai ta sẽ giao ngươi cho thống lĩnh, nếu như ngươi nói thật, ta sẽ tự chịu phạt... Nếu như không phải, tốt nhất ngươi nên lo cho cái mạng nhỏ của mình đi.” 9486 chậm rãi nói, thái độ không để tâm ấy có chút bí ai.

Nói xong, hấn không nhìn nàng nữa mà đứng dậy đi về góc tường, lấy vải bông và thuốc bột được cất giữ sạch sẽ, chậm rãi xử lý vết thương hẹp dài trên tay trái.

Vết thương rất sâu, máu thịt lẫn lộn, nhưng hấn không cảm thấy đau, rắc thuốc bột dày đặc lên cánh tay.

9486 đóng nắp bình lại, im lặng nhìn lòng bàn tay mình. Hôm nay hấn lại giết một đồng bạn, đó là người bạn hấn quen biết đã năm năm.

Họ từng giúp đỡ nhau, kẻ vai chiến đấu, đã từng cổ vũ nhau nhất định phải kiên trì đến cùng, sống sót đến cùng...

Họ từng đồng ý làm huynh đệ cả đời. Nhưng hôm nay, hấn tự tay giết bạn mình, ngay khi đối phương vùng đao về phía hấn.

Một ân vệ đúng chuẩn không cần bạn bè, trong lòng họ chỉ cần có chủ nhân của mình. Ngày đầu tiên sau khi hấn tắm trong máu, đập lên thi thể các cô nhi khác ra khỏi phòng, thống lĩnh đã nói với hấn như vậy.

Trước đây hấn không hiểu, nhưng lúc hấn nắm lấy lưỡi đao của đối phương, bình tĩnh nhìn máu từ trong miệng người bạn ấy nhuộm đầy bàn tay cầm kiếm của mình, thì hấn cuối cùng cũng hiểu.

Đấu tranh đến một mất một còn, làm sao có thể có tình bạn thực sự.

Hấn cẩn thận dùng vải băng bó vết thương, yên lặng đi đến đồng cỏ khô được bày sẵn, thổi tắt đèn, quay lưng về phía Ôn Như Thị, cuộn mình nằm xuống.

Trong sơn động rất yên tĩnh, ánh trăng lơ lửng chỉ có thể rọi sáng cửa động. Ôn Như Thị thấy bóng lưng hấn giật giật.

Cô không thoải mái, miếng vải thô ráp ma sát vào da thịt mềm mại làm cô đau nhói, mùi máu tanh dày đặc quanh quần trong mũi.

Ôn Như Thị không nhịn được mở miệng: “Nếu ngươi nhất định phải trói ta, có thể xé quần áo của ta để trói không? Vải của ngươi toàn là máu, ta nghĩ thấy rất khó chịu.”

Hấn trở mình, quay mặt về phía nàng, một lát sau mới nói: “Bây giờ ta tin lời ngươi nói hơn một chút rồi.”

Ôn Như Thị đóng tai lên đợi nửa ngày cũng không nghe thấy hấn nói tiếp.

Qua một lúc lâu, mới nghe được hấn chậm rãi nói: “Nhưng cũng có thể ngươi đang giả bộ cao quý. Thế nên ngươi im lặng đi, đừng đòi hỏi gì nữa.”

Ôn Như Thị không nói gì, bò đến trước mặt hấn, muốn nói gì đó.

Chợt thấy hấn cảnh giác sờ cây chùy thủ bên hông, cô vội vàng dừng lại, giờ hai tay bị trói lên: “Bình tĩnh, ta không có ác ý, chỉ muốn để ngươi xem thử thôi, cô nương bình thường sao có thể mặc nổi bộ quần áo tốt như vậy. Hơn nữa, ta lừa ngươi đâu có lợi gì, ngươi cũng không có thứ gì để người khác mong muốn.”

9486 nhíu mày, một tay đặt bên hông, không hề bị lay chuyển, khẽ hát cảm: “Ngồi trở lại chỗ cũ đi.”

Ôn Như Thị lườm hấn một cái, chưa bao giờ thấy bé trai nào không đáng yêu như thế, thật phí gương mặt đó rồi.

Cô quay trở về nằm xuống trên đồng cỏ. Nếu hấn muốn chết, cô cũng không ngăn cản, dù sao sau này người bị phạt cũng không phải cô.

Ôn Như Thị chạy hơn nửa ngày vốn đã rất mệt, trong lòng chỉ lo bỏ lỡ thời khắc hấn xuất hiện, thật không nghĩ ngợi tốt, bây giờ cô không muốn suy nghĩ gì nữa.

Lúc cô đang mơ màng ngủ, trong trang viên náo động tận trời.

Một người sống sờ sờ bị lạc ngay trước cửa nhà, Ôn Bảo Nghi không ngừng tự trách, liên tục lau nước mắt, không ai khuyên được.

Đại quân gia dẫn một đội thị vệ cầm đuốc, dọc theo đường núi các nàng từng đi qua tìm kiếm nhiều lần, rốt cuộc trước bình minh phát hiện vết tích dẫm đạp lộn xộn trong lùm cây ven đường.

Hắn vội vàng phái người về trang viên báo tin, vừa lần theo manh mối để lại. Thế nhưng khi bọn họ tìm được hang núi Ôn Như Thị đã dừng lại thì không thấy một bóng người.

Lúc này Ôn Như Thị đang bắt đắc dĩ bị 9486 dẫn đi trong rừng sâu, trên tay cô đã không còn bị trói. May là trước khi mọi người đến, hắn đã nghe thấy tiếng động vang lên từ xa, nếu không bây giờ chắc chắn hắn đã bị bắt.

Cái tên ngu ngốc kia sau khi biết nàng thật sự là tiểu thư Ôn Như Thị lại kiên trì không chịu đi, cố chấp muốn đưa nàng đi rồi trở về hình đường chịu phạt. Nếu như không phải Ôn Như Thị dùng thân phận chủ nhân ép hắn, chắc bây giờ đứa nhỏ này đã bị bắt về phạt rồi.

Cô cũng không biết mình đã chạy bao lâu, dù sao hai chân cô cũng tê dại đến mất cảm giác. Mãi đến khi thật sự không chạy nổi nữa, Ôn Như Thị mới chậm rãi dừng lại, một tay nắm tay hắn, một tay chống lên đùi đỡ.

“Tại sao ngươi phải làm vậy?” 9486 nghi hoặc nhìn nàng. Hơi thở không loạn, trên trán lấm tấm mồ hôi có thể cho thấy hắn cũng đã chạy một quãng đường rất dài.

Ôn Như Thị tức giận lườm hắn: “Chẳng lẽ ngươi muốn bị buộc tội có mưu đồ gây rối, trù tính bắt cóc ta sao?”

“Ta không bắt cóc ngươi, là tự ngươi tìm tới cửa.” 9486 vội vàng giải thích. Chuyện hắn làm hắn sẽ nhận, chuyện chưa từng làm thì đánh chết hắn cũng không nhận.

“Vết thương trên cổ ta là cái gì? Ngươi còn không thêm băng bó cho ta.” Ôn Như Thị phẫn nộ kéo cổ áo, lộ ra vết thương còn dính máu khô, tức giận nói: “Nói ngươi không phải bắt cóc, ai tin? Nếu không phải ta kéo ngươi chạy trốn thì ngươi sẽ không quay về hình đường, mà là xuống mồ.”

Sau đó, cô sẽ trở thành người đầu tiên đi gặp nam phụ sớm hơn dự tính mà không cần thận hại chết người ta, nếu quả vậy thì đúng là chuyện cười!

Ôn Như Thị thật lòng muốn đứa trẻ bị tẩy não này chịu lùi bước một chút, cô ngồi xuống bụi cỏ còn mang theo hạt sương, uể oải xoa xoa tay: “Ta biết chắc chắn là ngươi lên lút chạy đến đây. Nếu như lớn chuyện, ngươi bị người ta tra ra chuyện vô cớ chạy ra ngoài, không chết cũng bị lột da. Thừa dịp bọn họ còn chưa tìm được nơi này, ngươi nhanh trở về đi, hai ngày nay đừng ra ngoài nữa.”

9486 ngờ ngác đứng tại chỗ, mấp máy môi mấy lần, không biết nên nghe theo mệnh lệnh của nàng, hay nên tuân thủ nguyên tắc dùng sinh mệnh bảo vệ chủ nhân.

Xưa nay chưa bao giờ có người còn chưa an toàn đã hối thúc hắn chạy trước, huống chi người nói ra câu này lại là một tiểu cô nương nhỏ hơn hắn vài tuổi; là chủ nhân, vốn phải là người dù có thấy hắn chết trước mặt cũng không thêm để ý. Nhất là sau khi huynh đệ nhiều năm phản bội hắn, nàng đã khiến hắn đột nhiên cảm thấy cứ sống tiếp như vậy, không phải là không có hi vọng.

“... Nếu không, ta chờ họ đến tìm ngươi rồi mới đi.” Hắn hơi hối hận vì tối qua đã đối xử với nàng như vậy, kìm nén một lát rồi vẫn chậm chạp mở miệng.

Ôn Như Thị khinh bỉ nhìn hắn: “Ngươi tự tin chỉ bằng công phu mèo cào của ngươi mà có thể tránh khỏi ánh mắt người khác, không bị phát hiện mà bình an rời đi?”

9486 yên lặng không nói, công phu của hắn tốt nhất trong số bạn cùng lứa, nhưng nếu có người của ân vệ doanh đuổi theo, hắn không dám khoác lác nói mình chắc chắn sẽ không bại trận.

“Trở về đi, ngươi yên tâm, chắc chắn ta không sao đâu.” Thấy đáng vẻ khó xử của hắn, lòng Ôn Như Thị mềm nhũn, dịu dàng khuyên nhủ.

Cho dù thế nào, chút tấm lòng này của hắn cũng rất đáng quý. Một thuộc hạ có thể vì chủ nhân của mình cam nguyện chịu chết, cho dù vì nguyên nhân gì cũng xứng đáng có được sự kính nể trong lòng cô.

9486 im lặng nhìn cô, cuối cùng chậm rãi lùi về sau, đi được vài bước, bỗng nhiên hắn nghiêm túc hỏi: “Ôn gia có mười tiểu thư, ngươi đứng hàng thứ mấy?”

Ôn Như Thị nở nụ cười nhẹ, dịu dàng giương khóe môi: “Trong nhà ta đứng thứ chín, ngươi nhất định không được quên, chờ đến khi đủ mười tuổi ta sẽ nói với cha để ngươi làm ân vệ cạnh ta, đến lúc đó đừng làm ta thất vọng.”

Ánh mắt đen như mực của hắn sáng lên, đôi môi mỏng giật giật, cuối cùng hắn cũng không nói những lời biểu lộ trung thành theo hình thức, xoay người rời đi.

9486 vội vàng chạy trong khu rừng âm u không có ánh nắng mặt trời, không phát ra chút tiếng động nào, trong lòng hắn dần dần dâng lên chút chờ mong.

Chưa đầy hai năm nữa, hắn cũng sẽ như những ân vệ khác, rời khỏi nơi tối tăm kia đi theo chủ nhân mình cả đời.

Chủ nhân của hắn là một tiểu thư thiện lương, nàng ấy không giống những người khác, không xem hắn là công cụ giết người.

Hắn rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Edit: Lily Carlos

Beta: Vi Nguyệt + Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Ôn Như Thị bị cảm tức.

Người dẫn cô ra sau núi chơi là Ôn Bảo Nghi cũng bị giam lỏng trong viện của mình như cô.

Nhớ lại đêm hôm đó, khi cô trở lại son trang, tý tý đau lòng đến mức nước mắt như mưa, dù da mặt cô dày thế nào cũng không khỏi có chút ngượng ngịu.

Ôn Như Thị nói dối mọi người những vết thương trên người cô là tự cô bị ngã trầy da, hơn nữa là vì muốn che dấu vết thương trên cổ. Cô chỉ đành an ủi tý tý, nói vết thương trên người không đáng lo ngại, không ngờ cô càng nói Ôn Bảo Nghi càng khóc không ngừng.

Ôn Như Thị cảm thấy rất áp lực.

Cũng may là cô bị cảm tức, khoảng thời gian này không thể ra khỏi cửa nên không phải đối mặt với vị tỷ tỷ nhu mì thiện lương kia.

Trải qua một phen kinh hãi, Liễu thị càng quản cô chặt, chỉ sợ sơ ý sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn; dù cô vô tình tới gần cửa viện, Liễu Thị cũng sẽ kéo tay cô tận tình khuyên bảo, nói rất nhiều đạo lý với cô.

Bầu trời đêm ở cổ đại rất đẹp, trên trời trăng sáng sao thưa, gió đêm lạnh lẽo thổi qua mang theo hương hoa nhàn nhạt, Ôn Như Thị khoác áo ngoài nằm sấp trên song cửa sổ.

Nếu tiếp tục sống cuộc sống như vậy trong thời gian dài, dù có là người khỏe mạnh có lẽ cũng buồn bực sinh bệnh.

Không biết 9486 giờ ra sao, không biết lúc hán lúc trở về có bị phát hiện không, hàng ngày trong doanh trại hán làm những gì, có nghe lời cô ở yên đó không đi lung tung không?

Cô nhàm chán suy nghĩ miên man, đưa tay ra cửa sổ hứng ánh trăng sáng len qua khe hở rơi trên tay cô.

Một lúc sau, cô cảm thấy vô vị, Ôn Như Thị sờ sờ vết thương trên cổ đã được băng bó cẩn thận, vừa định đóng cửa sổ thì đột nhiên cô nghe thấy một giọng nói vừa cứng nhắc vừa khó nghe.

“... Vết thương của ngươi... đã đỡ hơn chưa?”

Ôn Như Thị sững sờ, đưa mắt nhìn xung quanh cũng không thấy người vừa mới lên tiếng. Nhưng giọng nói như vệt đục này không cần đoán cô cũng biết là ai.

“Đã đến đây rồi thì vào trong, trốn ở ngoài đó làm gì.” Ôn Như Thị mấp máy khóe miệng, vừa nghĩ đến hán thì hán xuất hiện, đúng là duyên phận.

9486 đi ra từ góc tối, thân hình hán gầy yếu, có chút đơn bạc, hán đứng nghiêm chỉnh ngoài cửa sổ: “Ta tới xem vết thương của ngươi, xem xong ta phải trở về.”

Cô không ngờ hán bắt chấp nguy hiểm đến thăm cô, Ôn Như Thị vui vẻ nở nụ cười: “Ngươi quan tâm ta đúng không?”

Hán đứng dưới ánh trăng, khuôn mặt hán bị bóng tối che khuất, không thể thấy rõ vẻ mặt, chỉ nghe thấy giọng nói của hán vô cùng nghiêm trang: “Đương nhiên, ngươi đã nói, sau này sẽ chọn ta làm ẩn vệ của ngươi.”

Ý hán có nghĩa là hán đang muốn tạo quan hệ tốt với cấp trên chăng? Ôn Như Thị trừng mắt nhìn hán, đột nhiên không biết làm sao để tiếp tục đề tài này.

“Nhìn dáng vẻ của ngươi, vết thương hán không còn đáng ngại nữa.” 9486 quan sát cô một lúc, thấy cô không sao, hán cũng an tâm hơn một chút. Cũng phải, nhà họ Ôn có rất nhiều thảo dược quý, sao nàng có thể có chuyện gì được, hành động của hán là thừa thãi.

Hán nắm chặt bình sứ trong tay, quay người định rời đi.

Ôn Như Thị vội vàng gọi hắn lại: “Ngươi còn chưa nói cho ta biết tên của ngươi.” Chẳng lẽ sau này cứ gọi hắn là “này này này” sao.

“Ta không có tên.” Hắn hơi dừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt cô, từng lời nói như thể chuyện đương nhiên: “Chờ đến khi ngươi thực sự trở thành chủ nhân của ta, ngươi có thể ban cho ta một cái tên.”

Theo nguyên tác, hắn không có tên. Cô nương ngốc Ôn gia kia không đủ thông minh để phân biệt được số thứ tự và tên có gì khác nhau, tất cả ân vệ đều được ban tên, chỉ có hắn không có.

Nghi thức nhận tên của hắn giống như một trò cười, Ôn Như Thị kia đến lúc chết vẫn chỉ ngây ngốc gọi hắn là ca ca.

Nhưng chỉ có cô biết, sau khi hắn trưởng thành, trên tất cả các vũ khí của hắn đều khắc hai chữ “Mạc Tà”, có lẽ trong cảm nhận của hắn đó mới thật sự là tên của hắn.

Cô không muốn hắn ôm theo tiếc nuối mà tuần táng.

“Mạc Tà.” Ôn Như Thị mỉm cười nhìn ánh mắt kinh ngạc của hắn, không nhanh không chậm nói: “Thượng cổ thần khí có Can Tương, Mạc Tà [1]; ngươi sẽ là kiếm khách giỏi nhất, rất xứng với cái tên này.”

[1] Chi tiết hơn về 2 thanh kiếm này: >>>đây<<<

Cách mười bước giết người chẳng trật, ngàn dặm xa vùng vẫy mà chi [2]. So với một thị vệ luôn làm theo khuôn phép cũ, trái tim hắn giống một hiệp sĩ trọng tình trọng nghĩa hơn.

[2] Đây là hai câu thơ trong bài “Hiệp khách hành” (俠客行) của Lý Bạch. Nguyên gốc: “Thập bộ sát nhất nhân,

Thiên lý bất lưu hành”, lấy cảm hứng từ một câu trong sách Trang Tử: “Thanh kiếm của tôi cứ mười bước lại giết chết một người, vì thế không thể cho đi xa ngàn dặm”.

“Không cần chờ đến ngày đó, ta đã nghĩ ra tên cho ngươi rồi.” Ôn Như Thị nhìn hắn nhẹ nhàng cười: “Sau này ta sẽ gọi ngươi là Mạc Tà.”

“... Nhưng như vậy không hợp quy củ.” 9486 hơi chần chờ, nhưng trong con ngươi đen không che giấu nổi sự hưng phấn.

“Ta tin rằng ngươi nhất định sẽ đánh bại tất cả các đối thủ, sống sót đến lúc phụ thân tuyên ân vệ cho ta, ngươi sẽ không khiến ta phải thất vọng, đúng không?” Ôn Như Thị cười dài nhìn hắn, tựa như chuyện hắn sẽ thắng được là chuyện chắc chắn.

Hắn ngơ ngẩn trong chốc lát, lập tức kiêu ngạo ngẩng đầu: “Đương nhiên.” Có thể chiến đấu vì chủ nhân là vinh dự của hắn.

Ánh nhìn của Mạc Tà xoáy sâu vào mắt cô, sau đó thả người dùng khinh công biến mất trong bóng đêm.

Hắn mới mười một tuổi mà thân thủ đã tốt như vậy, thêm vài năm nữa sẽ càng mạnh mẽ! Cô thực sự ngạc nhiên được bảo vật. Tâm trạng Ôn Như Thị rất tốt, lại một mình thưởng thức “cảnh đẹp” đen như mực ngoài cửa sổ, bấy giờ mới hài lòng trở về phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Liễu thị phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Như Thị nóng bừng, hoảng loạn sai người đi mời đại phu.

Lão tiên sinh chỉ nói là cô bị nhiễm phong hàn, kê đơn thuốc, dặn dò vài câu rồi mang hòm thuốc đi theo thị nữ đi gặp quản gia nói rõ sự tình.

Uống vài ngày thuốc đắng, bệnh của Ôn Như Thị mới dần dần tốt lên một chút.

Bây giờ chỉ còn mình Liễu thị ở bên cạnh lo lắng chăm sóc cô, những người khác không hề tới thăm cô một lần nào, tình thân giữa hai cha con còn nhạt hơn cả nước.

Ôn Như Thị có chút lo lắng, tuy một đứa trẻ mới tám tuổi rất dễ bị bệnh, nhưng cơ thể này vẫn hơi yếu ớt một chút.

Ngồi trong gió lạnh một lúc lại dễ dàng bị bệnh như vậy, nếu cứ như thế, dù sau này muốn chạy trốn cũng không được, rất dễ làm lỡ đại sự.

Ở trong phòng, Ôn Như Thị chuyển động cơ thể nhỏ nhắn của mình, khom lưng đá chân rất lâu, mãi đến khi trên cơ thể có một tầng mồ hôi mới dừng lại.

“Nếu ngươi thực sự muốn rèn luyện sức khỏe, ta có thể đi trộm cho ngươi mấy quyển sách.” Mạc Tà ngồi ở nhánh cây bên ngoài nhìn một lúc, cuối cùng cũng không nhịn được lên tiếng.

Ôn Như Thị bị hắn làm giật mình, cô nhào tới cạnh cửa sổ, nhìn xung quanh nhưng không thấy hắn đâu.

Mạc Tà nhẹ nhàng nhảy xuống, đến gần để cho nàng nhìn thấy rõ: “Thật đấy, hiệu quả hơn nhiều so với việc ngươi tập lung tung như vậy.”

Mặt Ôn Như Thị đỏ lên, vuốt vuốt tóc mai tán loạn của mình, nhìn không được xấu hổ sẵn giọng nói: “Ngươi đến đây từ lúc nào?”

“Từ lúc ngươi xuống giường.” Mạc Tà nghiêm túc trả lời, không hề cảm thấy việc mình nhòm ngó khuê phòng của tiểu thư thì có gì không ổn, “Thấy

ngươi vui vẻ luyện tập như vậy, ta không dám quấy rầy chủ nhân.”

Vốn chỉ định xem nàng đã khỏi bệnh chưa rồi rồi đi, nếu không phải hẳn cảm thấy động tác của nàng không hợp với thân phận thiên kim tiểu thư thì cũng sẽ không để nàng biết mình đang ở ngoài.

Ôn Như Thị thở dài, từ nay về sau buổi tối sẽ đóng cửa sổ rồi mới đi ngủ, nếu không cô thật không có chút riêng tư nào.

Nhìn ánh mắt chờ đợi của hẳn, Ôn Như Thị bất đắc dĩ trả lời: “Không phải ngươi rất lợi hại sao, bằng không ngươi dạy ta, miễn phải mạo hiểm đi trộm, lỡ bị người ta bắt được thì sao.”

Mạc Tà nhú mày: “Ta sẽ cẩn thận, sẽ không bị phát hiện.” Công phu của hẳn không thích hợp với thân phận cao quý của chủ nhân, hẳn là kẻ thô lỗ, khó khăn thế nào cũng không sao, nhưng sao có thể để cô chịu khổ.

Ôn Như Thị không cảm kích ý tốt của hẳn, điều này khiến hẳn bị tổn thương. Mạc Tà cúi đầu nhìn xuống đất, đôi môi mỏng mím thành một đường thẳng.

Nhìn thấy hẳn như vậy, lòng hiếu kỳ của Ôn Như Thị nổi lên, không biết hẳn định đi trộm loại võ công gì, nếu cô có thể luyện võ công thì tốt. Ít nhất nếu sau này gặp nạn có thể chạy trốn nhanh một chút.

“Ngươi chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện?” Ôn Như Thị ngẩng mặt nhìn hẳn hỏi.

Mạc Tà không trả lời, chỉ nhìn cô một cái rồi biến mất ngay tại chỗ.

Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, cô phải học cách tin tưởng hẳn, còn phải tập quen với việc “đến không bóng đi không dấu” của hẳn nữa. Cô quay người đóng cửa sổ lại, nghĩ một chút, cài chốt cửa cẩn thận mới yên tâm bò lên giường.

Không quá hai ngày, Mạc Tà thực sự mang đến một quyển sách ó vàng cho Ôn Như Thị.

Vừa nhìn trang giấy đã cảm giác được đẳng cấp của cuốn sách này. Cô vui vẻ cầm lấy cuốn sách, khi mở ra có thể thấy mùi thơm như ản như hiện.

Thấy Ôn Như Thị mở quyển sách ra nhìn một lúc mà không nói gì, đầu ngón tay Mạc Tà khẽ giật giật, chẳng lẽ cô không thích những tư thế võ công trong đó?

Không, hẳn còn vào phòng của tiên sinh để tỉ mỉ lựa chọn, đây là loại sách thích hợp nhất cho các tiểu thư khuê các rèn luyện sức khỏe.

Khi hẳn nghĩ mãi không ra, Ôn Như Thị kín đáo mở miệng, chậm rãi nói từng câu từng chữ, làm lòng người dâng lên cảm giác bất an: “Đây là bộ sách mà ngươi nói?”

“Tiểu thư không thích?” Về mặt Mạc Tà trở nên mờ mịt.

Đây là bí kíp làm hồng, chân, cánh tay trở nên mềm mại, hiệu quả của nó còn không bằng việc cô tập yoga luôn cho rồi. Ôn Như Thị rất thất vọng, giá như hẳn mang cho cô một cuốn sách tập kình công thì tốt hơn.

“Ngươi nghĩ ta có nên thích không?” Ôn Như Thị cắn răng hỏi ngược lại, nếu muốn học những thứ dễ mê hoặc nam nhân này thì sao cô phải hao tổn tâm trí trốn học, chẳng lẽ còn cần hẳn vào phòng người khác trộm sao?

Vừa nghĩ đến ngày mai tiên sinh không tìm được cuốn sách này, không biết sẽ vui mừng hay nổi giận, càng suy nghĩ cô càng thấy nhức đầu.

Lần đầu tiên làm nhiệm vụ đã thất bại, Mạc Tà rất không cam lòng, hẳn thẳng lưng, mạnh mẽ nói: “Không thích cái này cũng không sao, ngày mai ta sẽ mang tất cả sách đến để ngươi từ từ chọn.”

Ôn Như Thị: “...”

Cô há miệng, nhin không được nói ra quan điểm của mình: “Chẳng lẽ ngươi không nghĩ rằng ta không thể học võ công sao?”

Lần này Mạc Tà không chút do dự lắc đầu: “Những chuyện dừng đến võ công để ta làm là được, tiểu thư không cần học những thứ đó.” Hẳn nhìn nàng ánh mắt mang theo vài phần trách cứ.

Bây giờ hẳn là người có võ công cao nhất trong những người cùng lứa, sau này hẳn sẽ trở thành một trong những ân vệ mạnh nhất, hẳn hoàn toàn có thể bảo vệ cô. Nếu chủ nhân của hẳn còn phải vất vả học võ công để tự vệ là sự sỉ nhục đối với hẳn.

Ôn Như Thị im lặng, cô có thể chắc chắn hai người nói chuyện không cùng một tần số, tư duy của hai người hoàn toàn không giống nhau.

Con đường này thực không dễ đi...

Ôn Như Thị như thấy được tương lai phía trước, nếu cô muốn loại bỏ quan niệm thâm căn cố đế trong lòng hẳn thì phải trải qua một quãng thời gian dài dài lê thê.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30

Edit: Moonmaplun

Beta: Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Hai năm thoáng chốc trôi qua, Mạc Tà vẫn theo thói cũ, cách năm ba bữa thừa dịp ban đêm đến thăm Ôn Như Thị.

Việc duy nhất không chịu thay đổi đó là cứ mỗi lần như thế, hắn vẫn tuân theo khuôn phép cũ, một bước cũng không chịu bước vào khuê phòng của nàng.

Theo như hắn nói, làm như vậy là không hợp lẽ, chỉ có cái ngày mà hắn chân chân chính chính trở thành ân vệ của nàng thì hắn mới có tư cách quang minh chính đại bước vào cuộc sống của chủ nhân.

Đối với lý do thoái thác của hắn, Ôn Như Thị cười nhạt. Nếu đúng như hắn nói, hai người thật sự xa cách như vậy, không thể vượt qua, vậy việc gì hắn phải suốt ngày lên chạy tới thăm nàng chứ!?

Không vào phòng không coi là tiếp cận, vậy vào sân viện của nàng thì nên tính thế nào?

Ôn Như Thị nhặt một đóa hoa quỳên cài lên tóc, trong gương là một cô gái sóng mắt như nước mùa thu, mi tựa trắng rằm, tóc dài tới eo, đen như vẩy mực.

Rất xinh đẹp, nhưng đáng tiếc... Cô bữu môi, gờ trang sức trên đầu xuống, là một người thiếu năng thì sao có thể tự chải đầu ăn diện.

Đến lúc lựa chọn ân vệ, có một thị nữ vào hầu hạ Ôn Như Thị ăn mặc lộng lẫy, sau đó cô sẽ đi theo Ôn hầu vào núi, tỏ vẻ lựa chọn người giỏi nhất – người dùng máu tươi để trui rèn – phục vụ nghiệp lớn.

Ôn hầu rất giỏi đùa bỡn lòng người, ít nhất, hàng năm vì để tranh giành vị trí dự bị trong danh sách mà sẽ kích động đến hận không thể dùng cái chết để minh chứng.

Ôn Như Thị mặc váy dài, chậm rãi bước dọc theo đường núi quanh co, tà váy trắng ngà viền vàng, từng bước từng bước phẩy nhẹ qua bụi cỏ, bùn đất.

Ôn hầu không vì đầu óc nàng có vấn đề mà bạc đãi nàng. Ngược lại, vì nàng không xinh đẹp, lại không có chỉ số thông minh, nên càng cần một ân vệ có năng lực.

Nếu không, ai có thể giúp ông nhặt xác nữ nhi mà tương lai có thể chết tha hương đây?

Ông nghiêng đầu nhìn vẻ mặt trang nghiêm của nữ nhi, rất vừa lòng với công lao của tiên sinh giáo dưỡng. Đứa nhỏ này tuy rằng ngu, nhưng lại rất nghe lời; nếu hôm nay không cho nàng nói chuyện, nàng thật sự sẽ không làm trái.

Chỉ cần nàng không mở miệng, ai mà biết nữ nhi Ôn hầu là một đứa thiếu năng chứ.

Không đến vài năm, trong thành sẽ có không hết quan công quý tử đổ xô vào cầu thân nàng, lão ta nhất định sẽ chọn một đồng minh quyền cao chức trọng tuyệt hảo cho con gái mình.

Về chuyện Ôn Như Thị có hạnh phúc hay không, việc đó không nằm trong phạm vi quan tâm của ông.

Ông có rất nhiều con gái, có đứa lúc còn chưa vào son trang, ông còn không biết mẫu thân của từng người là ai. Ngay cả hiện tại, ông cũng không gọi khuê danh của các nàng, đối với ông mà nói, chỉ cần biết các nàng đứng thứ mấy là đủ rồi.

Có lẽ ngoại lệ duy nhất chính là Bảo Nghi con vợ cả, thần y Lý Vân Vị hôm trước vào thăm hỏi, hình như rất có ấn tượng với con bé.

Ôn hầu đắc ý khẽ cười, đường lui cũng có, cho dù là sắp thành lại bại, huyết mạch Ôn gia cũng có thể duy trì, ông còn gì phải băn khoăn.

Vừa đi vừa suy nghĩ mà bất tri bất giác đã đến một sơn cốc rách nát.

Nếu không phải có vệ binh trên người quần dây xuất hiện, Ôn Như Thị còn thật tưởng nơi này thật sự chỉ là ngọn núi hoang. Cô tò mò nhìn xung quanh, ý muốn tìm ra chỗ ẩn thân của những người khác.

Thấy nữ nhi lại không cẩn thận lộ ra vẻ ngây ngô, Ôn hầu không vui ho nhẹ một tiếng.

Ôn Như Thị vội vàng rút mắt, mắt nhìn mũi mũi nhìn chân, buông mi che giấu ánh mắt không cho là đúng. Bây giờ còn chưa phải lúc, đợi vài năm nữa khi quyền thế Ôn gia đi xuống, chính là thời cơ tốt nhất để cô dẫn Mạc Tà trốn.

Tin rằng đến lúc đó, Ôn hầu – ớc còn không mang nổi mình ớc, sẽ không dồn lực đuổi bắt hai người bọn họ.

Mạc Tà quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, một chiêu đã đoạt được vòng nguyệt quế của vị trí cao nhất.

Nhìn hần áo đen cột tóc, mắt nhìn thẳng dẫn hai người khác bước tới, xúc động quỳ một gối trong đại sảnh, ôm quyền đồng thanh nói: “Ân vệ bá kiến hầu gia, bá kiến Cửu tiểu thư!” Ôn Như Thị không nhịn được nhếch khóe miệng.

“Tiểu cửu, đi đi, tặng kiếm người chuẩn bị sẵn cho anh hùng mà người coi trọng.” Ôn hầu nghiêng người nhìn nữ nhi, nhẹ nhàng nói.

Ở dưới ba người “anh hùng” sôi nổi ườn ngực lên, vẻ mặt chờ đợi nhìn Ôn Như Thị.

Cô nghiêng đầu trừng mắt nhìn, giọng nói êm tai: “Trong ba người họ ai đứng nhất?”

Ôn hầu cười khê, không hổ là nữ nhi của ông, dù chỉ số thông minh có vấn đề nhưng cũng biết chọn thứ tốt nhất. Ông ý bảo thống lĩnh đưa người đến gần, sợ nàng nhận sai, còn khê giọng giới thiệu: “Hắn chính là ân vệ hạng nhất năm nay, đưa thanh kiếm cho hắn, hắn sẽ là của người.”

Ôn Như Thị thích nghe câu này, cô quay người cầm một bảo kiếm xưa cũ trong tay thị đồng (*thị nữ là người hầu nữ, thị đồng là người hầu nam) nhét vào trong lòng hắn, chuông bạc ở cổ tay vang đing đang, tiếng chuông thánh thót, rất là dễ nghe: “Người là của ta, theo ta trở về đi.”

Mạc Tà ôm bảo kiếm, vẻ mặt đen lại, cảnh tượng này không giống cảnh tượng thần thánh bi tráng hần tưởng tượng, không có lời thề chấn động lòng người, cũng không có nghi thức ban tên trang nghiêm.

Hắn cúi đầu cắn răng nhắc nhở chủ nhân mình: “Thỉnh tiểu thư ban tên.”

Ôn Như Thị nhếch miệng, ôm lấy hắn: “Mạc Tà, người là Mạc Tà của ta!” Hai năm, cuối cùng cũng bị cô ôm được! Cô không tin, dưới trường hợp này, hắn dám nghiêm trang vát chân lên chạy.

Bị hành động của nàng làm cho giật mình, Mạc Tà không dám dùng sức đẩy ra, đành phải sắc mặt trắng bệch nhìn Ôn hầu.

Không ngờ ông ấy cũng không để ý, vung tay cười ha ha, còn nhận hai ân vệ còn lại vào dưới trướng mình.

Đứa đàn này ắt là nhất thời không kim được, không thể coi là thật, có thể kiên trì đến bây giờ mới lộ ra bản tính đã là ngoài dự đoán của ông rồi.

Ôn hầu cười tủm tỉm sắp xếp nhóm cô nhi đủ tư cách khác vào đội cảm tử, những người này về sau chính là hần lực lượng khởi nghĩa của ông.

Mà Mạc Tà không được tự nhiên bị Ôn Như Thị kéo về nhà, tới cửa cũng không chịu đi phía trước. Đợi đến khi hạ nhân rời đi, hắn đã lập tức nhảy lên cây đại thụ phía trước cửa sổ.

Ôn Như Thị khó thở, nhảy chân dưới tàng cây mắng: “Người ôm cái cây đó luôn đi! Ta cho người biết, hôm nay người dám cách cửa sổ nói chuyện với ta thì sáng mai ta sẽ gọi người đến chặt cái cây này luôn, xem người còn chỗ nào để trốn!”

Một gương mặt cương nghị lộ ra từ cành lá xum xuê, cắn giận trả lời: “Đêm qua người rõ ràng đã hứa với ta, hôm nay sẽ bình thường một chút, cứ cho người là chủ nhân đi, cũng không thể nói chuyện không tính toán gì hết!”

Nàng rõ ràng biết hắn có bao nhiêu chờ mong khoảnh khắc kia, lúc nào giả ngu chả được, ấy vậy mà lại giả ngu vào lúc đó!

Hắn biết nàng không phải là đứa đàn như trong mắt bao người khác.

Mỗi khi Mạc Tà nhớ lúc trước hắn còn ngơ ngơ, mơ hồ chạy tới hỏi nàng, tại sao mọi người lại nói Cửu tiểu thư là một đứa ngốc thì Ôn Như Thị kia như cười như không trêu chọc hắn, thế là hắn ngại đến nỗi hận không thể đâm đầu vào khung cửa sổ chết tại chỗ.

Sau này Mạc Tà rốt cuộc biết, cái này gọi là giả vờ.

Mỗi lần bí mật quan sát nàng đùa giỡn đám tỷ muội, hắn tự nhiên thấy tự hào vì sự thông minh của chủ nhân tương lai.

Nhưng mà lễ ban tên thì không giống vậy, dịp quan trọng như vậy, nàng lại còn giả ngu chiếm tiện nghi của hắn, lại không sợ Ôn hầu nhờ nóng giận đổi thị vệ.

Mạc Tà rất tủi thân, hắn khắc khổ luyện công chính là vì giờ khắc này có thể sáng rọi đứng sau lưng nàng, nhưng nàng lại xem đây hết thấy như một trò đùa.

Ôn Như Thị đứng dưới tàng cây, ngửa đầu nhìn tìm không thấy bóng người, bất đắc dĩ thở dài. Cô là một đứa ngốc mà, đứa ngốc thật sự còn phải chọn lúc để ngốc sao?

Nếu không có việc Mạc Tà giận dữ thì hôm nay quả thực có thể nói là hoàn hảo, vừa có thể để Ôn hầu thích, lại có thể để ông ấy yên tâm buông tính

cảnh giác, kết quả như thế, đối với hành động ngày sau của cô chỉ có lợi chứ không có hại.

Cô ngượng ngùng ngoáy ngoáy vỏ cây thô ráp, “Chuyện đó... kiếm ta chuẩn bị cho người là xin từ phụ thân một thanh cổ kiếm đó, ta còn đặc biệt khắc lên đó tên của người đấy.” Nếu không phải tài nghệ không tinh, cô nhất định còn có thể khắc đẹp hơn một chút.

Mạc Tà nghiêm mặt khép mi, siết binh khí cổ trong tay, vừa nhìn chính là một thanh kiếm tốt.

Hắn nhẹ nhàng rút kiếm ra khỏi vỏ, thân kiếm màu đen âm đạm, quả thực chính là một vũ khí thích hợp đánh lén ban đêm, hẳn thích!

Nhưng khi Mạc Tà nhìn thấy 2 cái chữ cong cong vẹo vẹo trên mặt kiếm, khóe miệng giật giật.

Vốn kiếm cũng có khắc tên, nhìn thoáng qua còn thấy hai chữ “Phệ Huyết” bị xóa lung tung, đề lên là tên hắn khắc theo lối chữ triện (chữ triện là lối chữ nét nhỏ thanh dành cho nữ viết). Mạc Tà nổi giận, chưa thấy người tặng lễ vật nào mà không có thành ý như nàng, nàng tốt xấu gì cũng phải xóa kỹ một chút chứ!

Ôn Như Thị đứng dưới tàng cây mải mà không thấy tiểu trúc mã cảm động, chờ đến nỗi trời sắp mưa, gió quét vài phiến lá cây rơi lên đầu cô.

Sau đó chỉ thấy một bóng người từ trên ngọn cây xẹt qua. Ôn Như Thị lắc lắc đầu, nhìn lá rơi đầy trên đất mà sùng sốt một lúc lâu.

Xong đời, quên nói với hắn, hai chữ xấu đến không thể chấp nhận kia là cô tốn hơn nửa tháng tí mị tự tay khắc.

Cúi đầu nhìn vết chai trên đầu ngón tay, Ôn Như Thị vốn nghĩ đây là cơ hội tốt để vun đắp tình cảm, ai ngờ lại thất bại.

Ôn Như Thị ủ rũ cúi đầu thong thả về phòng mình, đầu tựa trên giường, thờ dài nửa ngày, liếc mắt nhìn cửa sổ rộng mở, vẫn không thấy ai trở về.

Cô hắt xì một cái, cuốn chăn lăn trên giường, đang hoàng nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, thức mấy đêm khác cho kịp hai chữ Mạc Tà nên giờ mệt rồi.

Giờ thì tốt rồi, chỉ có kinh, không có hi (ý là làm người ta ngạc nhiên chứ không làm người ta vui).

Ôn Như Thị đã rút giày, lui vào chăn cọ cọ. Chuyện lớn gì chờ cô tỉnh ngủ rồi tính, dù sao Mạc Tà hết giận thì sẽ trở về.

Ôn Như Thị vui mừng nghĩ, ít nhất giờ hẳn dám tỏ vẻ kháng nghị với cô, cũng không uổng công cô dốc lòng dạy bảo hắn gần hai năm, đàn ông có chủ kiến càng có khí khái hơn.

Trong phòng có một cô gái cuộn mình như nhộng, ngủ say sưa.

Ngoài phòng Mạc Tà tức đến nội thương đi qua đi lại, nàng vậy mà đi ngủ, không chịu đi tìm hắn. Hắn tịch mịch nhảy lên cây đại thụ ngoài cửa sổ kia một lần nữa, tận hết chức trách thủ hộ ở trong viện.

Trên cây cành lá thưa thớt không che giấu được thân hình của hắn, Mạc Tà buồn bực nghĩ, lần sau không thể lại dùng nó để hả giận nữa.

Nếu không, buổi tối hắn chỉ có thể nằm sắp nóc nhà.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Edit: Lee Yumi

Beta: 洋紫月 [Duong Tử Nguyệt] + Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

“Mạc Tà, người nghĩ nếu bán hết những thứ này đi sẽ đủ cho chúng ta tiêu bao lâu?” Ôn Như Thị khoanh chân ngồi trên giường chọn lựa từng món châu báu.

Mạc Tà từ trên cây to ngoài cửa sổ nhảy xuống, xuất hiện ở trong phòng.

Hắn nén cảm giác muốn đi lên sửa lại tư thế bất nhã của nàng, cup mắt nói: “Đồ của Ôn phủ đều có con dấu đặc biệt, nếu tiểu thư bán ra ngoài thì Ôn hầu sẽ phát hiện.”

“Con dấu?” Ôn Như Thị tròn tròn mắt, “Tại sao ta không thấy?”

“Các người không phát hiện là điều bình thường, chỉ có ân vệ đã trải qua huấn luyện mới có thể nhìn thấy.” Nếu ai cũng có thể nhìn ra, Ôn Hầu cũng sẽ

không dễ dàng xử lý những thứ không rõ lai lịch như vậy.

Ôn Như Thị không còn lời gì để nói, sớm biết như vậy, cô đã không cướp đồ của Ôn Tác Nguyệt, làm nha đầu kia bây giờ vừa thấy cô thì chạy trốn...

Cô cắn răng, dứt khoát vứt trần châu trong tay đi, từ châu báu trước mặt lấy tất cả đồ làm từ vàng ra, đẩy tới chỗ Mạc Tà: “Vây đem những thứ này đi nung, đổi tất cả thành ngân phiếu cho ta.”

Mạc Tà nhú mi không nhận lời: “Nếu như tiểu thư cần tiền thì cứ xin Ôn hầu, tiểu thư không cần bán trang sức của mình đâu.”

Ôn Như Thị quơ quơ tay giống đang đuổi ruồi: “Chúng ta sẽ bỏ trốn khỏi đây, bán những thứ này lấy tiền phải làm bí mật.” Lòng trung thành của hần là không thể nghi ngờ, tương lai còn rất nhiều chuyện cần Mạc Tà ra mặt xử lý, cô cũng không muốn giấu hần.

Mạc Tà không hiểu Ôn Như Thị vợ vệt của cái để làm gì, cũng không hiểu tại sao nàng đòi bỏ trốn với hần, nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, Ôn Như Thị vẫn là chủ nhân mà hần công nhận.

Hần gói đóng đồ vật kia lại, cất vào trong ngực, chỉ cần lúc nàng đi có thể dẫn theo mình, hần cũng không để ý việc đi đâu.

Đợi Mạc Tà im lặng lĩnh mệnh rồi đi, Ôn Như Thị mới cất trang sức vào hộp gỗ, thuận tay ném lên bàn trang điểm.

Hôm nay tiên sinh đã bắt đầu dạy các cô học thuật phòng thân, cô mới chỉ có mười lăm tuổi, thế giới này thật đáng sợ!

Bánh xe vận mệnh bắt đầu chuyển động. Không qua bao lâu, Ôn hầu sẽ chọn Đại Tướng quân nắm giữ binh quyền trong tay —— Bùi Nhân Thanh.

Đáng tiếc hần không biết Bùi Nhân Thanh bị bệnh thận đương, không thể giao hợp, người nợ kỳ thật là quân cờ của đương kim Thánh Thượng nhằm khiến Ôn hầu mắc câu.

Chỉ cần cô gả ra ngoài, tình thế của Ôn gia sẽ lập tức thay đổi, không tới ba năm, ngày chết của Ôn Hầu sẽ đến.

Nếu có thể, Ôn Như Thị cũng không muốn bước vào Bùi phủ chút nào. Có thể từ đầu đến cuối đều không đụng tới một sợi tóc của nàng mà vẫn khiến Ôn hầu cho rằng hần rất yêu nàng, từ đó có thể thấy được người đàn ông này rất nguy hiểm.

Châu châu đá xe là hành động ngu xuẩn nhất, nếu không thể thoát khỏi trước đó, Ôn Như Thị sẽ ngoan ngoãn ở Bùi gia cho đến khi mọi việc xong xuôi.

Cô cố gắng lên tinh thần, nhìn vào gương đồng tự cổ vũ mình.

Ngày mai Lý Vân Vĩ sẽ lại đến thăm Ôn Bảo Nghi, Ôn Như Thị làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này. Cô cầm lấy lược gỗ, chải mái tóc dài suôn mượt của mình, bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười.

Thần y Lý Vân Vĩ cũng không dụ dỗ vô hại giống như mọi người thấy, về phần hần rốt cuộc có biết người phụ nữ mình thích là phản quân hay không, hay là biết nhưng không nói, cô thật sự rất tò mò.

Ngày hôm sau, Ôn Như Thị tới Lưu Phong viện của Ôn Bảo Nghi. Nào biết vừa vào cửa đã thấy Lý Vân Vĩ – người đàn ông vốn không nên xuất hiện ở đây.

“Vị này là...” Người nợ buông chén trà trong tay, hứng thú liếc nhìn người đang đứng sững trước cửa, ăn mặc thanh lệ – Ôn Như Thị.

“Tiểu Cửu, người tới rồi,” Ôn Bảo Nghi khẽ cười đứng dậy, dụ dỗ đi tới trước mặt nàng, oán trách kéo tay cô, “Nếu đến rồi sao lại đứng ngoài cửa không chịu vào.”

Ôn Như Thị bối rối, cô đã không còn gì để nói về việc tất cả mọi người có thể vào viện của Ôn Bảo Nghi, nếu cô không phải là nữ chính chắc đã sớm bị Ôn hầu đánh chết.

Nếu không phải bây giờ mọi người đều đang nhìn, Ôn Như Thị chắc chắn sẽ lập tức xoay người rồi đi. Gặp được Lý Vân Vĩ hiếm khi xuất hiện đã là cái gì, bị Bùi Nhân Thanh nhìn trúng mới là chuyện oan uổng nhất!

“Thì ra vị này chính là Ôn gia Cửu tiểu thư, quả nhiên là thanh lệ thoát tục, trách không được Ôn hầu gần đây thường hay khen ngợi nhà mình có một nữ nhi dung mạo hơn người, có thể nói là tuyệt sắc.” Biết thân phận của nàng, độ cong khóe miệng của Bùi Nhân Thanh không giảm, ý cười trong mắt lại lạnh xuống.

Hần một lần nữa nâng cốc, chậm rãi quan sát nàng từ trên xuống dưới, tựa như trước mắt là một kiện hàng hóa đang treo giá, “Nhưng tại hạ nghe người ta nói, Cửu tiểu thư sinh ra đã ngọc ngà như trẻ con, không biết tin đồn này có phải thật hay không?”

Ôn Bảo Nghi biến sắc, nàng chưa kịp mở miệng trấn an, nước mắt của Ôn Như Thị đã rơi xuống, chỉ vào mặt hần bắt đầu khóc lớn: “Tỷ tỷ, đuổi hần ra đi! Ta ghét hần, hần là tên siêu bại hoại!” Cô không tin hần sẽ thật sự vui vẻ diễn kịch tình cảm buồn nôn với một đứa thiếu năng.

Khuôn mặt Bùi Nhân Thanh cứng lại, tuy rằng ở trên ra lệnh cho hần chọn lựa một trong số những tiểu thư của Ôn gia để tiếp xúc, nhưng từ đầu đến cuối Ôn hầu chỉ đề cử nữ nhi ngọc của mình cho hần.

Một Đại Tướng quân nắm giữ binh quyền trong tay lại phải làm loại chuyện này đã đủ để hấn ghê tởm, đã thế còn phải chịu đựng Ôn hầu đưa tới một người ngu ngốc, hấn thật sự không thể chịu nổi nữa!

Bùi Nhân Thanh chậm rãi đứng dậy, theo sau là khí thế của một vị tướng đã chinh chiến sa trường. Chưa từng có người dám mắng vào mặt hấn, người có gan làm như vậy cuối cùng đều sẽ không thể chết thoải mái

“Cho dù là Ôn Hầu có ở đây cũng không có khẩu khí lớn như vậy đuổi ta ra, không biết Ôn phủ là của người hay là của Ôn hầu?” Giọng điệu hấn trầm thấp, lạnh lẽo như răn rết, từng bước một bước tới gần hai thiếu nữ yếu đuối.

“Tiểu Như chỉ là một đứa bé, lời châm chọc của Tướng quân vốn đã không đúng, hi vọng Tướng quân có thể bỏ qua cho lời nói vô tâm của Tiểu Như.” Ôn Bảo Nghi nắm thật chặt tay của Ôn Như Thị.

Người nọ tới đây cùng với thân y, phụ thân còn dặn nàng phải tiếp đãi khách thật tốt, nhưng không ngờ hấn lại vô lễ như vậy.

Ôn Như Thị cup mắt xuống thút thít, đầu ngón tay Ôn Bảo Nghi gấp đến trắng bệch. Lòng cô không khỏi ảm áp, cô gái này chỉ lớn hơn cô bốn tuổi, rõ ràng rất sợ hãi, lại vẫn kiên trì không buông tay.

Một chị gái cùng cha khác mẹ có thể làm vậy vì cô, Ôn Như Thị thật cảm động.

Nhìn một màn tỷ muội tình thâm trước mắt, Bùi Nhân Thanh hơi nheo mắt, nâng tay phải lên xoa bội kiếm bên hông. Có lẽ hấn cũng không cần dạy dỗ đứa ngốc kia.

Ôn hầu nếu biết chắc chắn sẽ trở mặt với mình, nếu không nhìn được...

Bùi Nhân Thanh cười lạnh, cùng lắm thì hấn sẽ nói hấn coi trọng cô con gái Ôn Bảo Nghi của hấn.

“Bùi Tướng quân.” Lý Vân Vi đứng dậy, khuôn mặt tuấn tú hiện lên biểu cảm không vui, “Đủ rồi.” Ôn Bảo Nghi dù sao cũng là người phụ nữ mình thích, nàng bị người khác đối xử như vậy mà mình không nói gì sẽ khiến nàng có suy nghĩ không tốt.

Bùi Nhân Thanh chần chờ một chút, buông chuôi kiếm, gương giọng cười to: “Nếu Vương gia thương hoa tiếc ngọc, Bùi mỗ tạm tha cho nàng ta, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát!”

Nói xong bèn đưa tay túm lấy vai Ôn Như Thị. Chợt thấy một ánh sáng xẹt qua, Bùi Nhân Thanh vội vàng lui về phía sau.

Ôn Như Thị cảm thấy hoa mắt, chỉ thấy một bóng dáng quen thuộc cầm kiếm chắn trước mặt cô.

Mạc Tà lạnh lùng nói: “Người dám!” Giọng nói của thiếu niên trong sáng, đã không còn giọng nói như vẹt đực lúc trước.

Ôn Như Thị thảm nghĩ: Mẹ nó!

Nếu chỉ có một mình cô, cùng lắm chỉ là vài vết thương ngoài da, việc này sẽ cho qua. Bùi Nhân Thanh chỉ là đang mượn cơ hội thăm dò, hướng chỉ có Lý Vân Vi, hấn cũng sẽ không làm gì quá đáng.

Nhưng Mạc Tà thân phận thấp, Bùi Nhân Thanh nếu cố ý giết hấn, chỉ sợ vì tránh phiền phức, những người khác sẽ không mở miệng nói giúp hấn.

Ôn Như Thị quỳnh lên, tránh khỏi tay của Ôn Bảo Nghi, nhào lên leo trên lưng Mạc Tà khó: “Mạc Tà, ta rất sợ, chúng ta trở về đi, ta không bao giờ trốn ra ngoài chơi nữa...”

Khí thế lạnh thấu xương của Mạc Tà đều sắp bị nàng làm tiêu tán hết, hấn trước giờ chưa từng thấy qua chủ nhân thích cản trở như vậy, nàng quả thực chính là khắc tinh của ả vè!

Mạc Tà cố nén cảm giác muốn gỡ tay nàng khỏi cổ mình: “Từ từ...”

Từ từ cái rắm, bây giờ không trốn chờ bọn hấn tỉnh táo lại thì người sẽ mất mạng đấy! Không thấy tên đối diện đã bắt đầu rút kiếm ra à?! Cho dù đánh thắng, người cũng phải đền mạng đấy!

Ôn Như Thị khóc đến xé gan xé phổi: “Không cần! Chúng ta bây giờ về đi!”

Hấn còn chưa chém đứt cái tay bẩn thỉu của tên kia, Mạc Tà tức đến học máu, trừng mắt lườm đối thủ, bắt đắc dĩ vận công, công Ôn Như Thị vọt đi.

Bùi Nhân Thanh rút kiếm đuổi theo, đáng tiếc những gì hấn học đều là về chinh chiến sa trường, đối với người am hiểu ẩn nấp và ám sát như Mạc Tà mà nói, hấn đuổi theo hoàn toàn không gây ra bất cứ uy hiếp nào.

Đợi đến khi tên Đại Tướng quân đuổi tới chỗ ở của Ôn Như Thị thì hai người bọn họ đã ra khỏi sơn trang, trốn vào rừng sâu rồi.

“Những thứ ta đưa người đã đổi thành ngân phiếu chưa?” Ôn Như Thị gặm con thỏ hoang mà ả vệ nhà mình vừa nướng lên, ăn ngon thật!

“Đã đổi rồi.” Mạc Tà yên lặng dập tắt đồng lửa trước mắt, nếu không phải vì nàng hấn sẽ không đốt lửa ở trong núi, làm như vậy sẽ khiến thị vệ lục soát

núi phát hiện.

Hắn che giấu những dấu vết còn sót lại rồi mới lòi từ trong ngực ra một sấp ngân phiếu đưa tới trước mặt Ôn Như Thị.

“Ngươi cảm là được rồi, đưa cho ta không biết chừng sẽ làm mất” Ôn Như Thị không chút để ý xua xua bàn tay nhỏ, đưa nửa con thỏ còn lại tới bên miệng hắn, cười tủm tỉm nói, “Cho ngươi.”

Mạc Tà lắc đầu, khẽ đẩy tay nàng: “Ta ăn sống là được rồi, đây là của ngươi, ăn không hết thì giữ lại, còn không biết ngày mai có thời gian dừng lại chuẩn bị đồ ăn cho ngươi hay không.”

Ôn Như Thị lòng đau xót, cúi đầu gói kỹ nửa con thỏ còn lại.

“Thật ra chúng ta có thể trở về, Ôn hầu cũng không phải là không có tính người.” Mạc Tà nhìn đỉnh đầu của nàng, im lặng một lúc lâu, khẽ mở miệng.

Hắn biết hắn sẽ bị phạt, rút kiếm với khách quý, bất kể là vì lý do gì đều phải cho vị khách một câu trả lời thỏa đáng. Mạc Tà không quan tâm đến tính mạng của mình, chỉ cần chủ nhân không phải chịu khổ vì hắn, hắn không quan tâm việc phải chịu hình phạt.

Ôn Như Thị không lên tiếng, thật lâu sau, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Nếu bọn họ không phạt ngươi, chỉ muốn mạng của ngươi thì sao?”

Đừng nói là giết hắn đền tội, cho dù lấy roi quất hắn, cô cũng không đành lòng. Nếu không còn đường để lui, vậy thì đi thẳng thôi.

Mạc Tà không lên tiếng, chỉ là im lặng nhìn nàng, đáy mắt hắn đọng đầy vẻ bình yên.

Hắn biết, Ôn Như Thị bỗng nhiên hiểu được Mạc Tà đang nghĩ gì.

Hắn đúng là một tên ngốc.

Ôn Như Thị cười nhạt, nhẹ giọng nói: “Chúng ta cùng nhau đi khắp mọi nơi, đừng bao giờ trở về nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Edit: Bánh bao thịt

Beta: Vi Nguyệt + Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Khi màn đêm buông xuống, càng vào sâu trong núi thì càng tối.

Mạc Tà nhặt một đồng lá cây khá mềm, dòn thành một lớp dày ở chỗ ẩm mới được đồng lửa hun, sau đó cời áo ngoài của mình trải trên mặt lá: “Ngủ đi, khi nào đến giờ ta sẽ đánh thức ngươi dậy.”

“Vậy còn ngươi?” Ôn Như Thị tin tưởng đứng nghiêm một bên, nhìn hắn sắp xếp giường tạm của mình đầu ra đáy.

“Ngươi ngủ đi, không cần quan tâm đến ta.” Mạc Tà không nhìn nàng, cầm lấy bội kiếm rồi tung người lên cây.

Trong núi không thấy trăng, núi non nơi xa như ẩn như hiện khiến người xem mơ màng. Mạc Tà khoanh tay ngồi trên cây, dựa lưng vào thân cây lớn, xuyên qua kẽ hở của đám lá cây hơi khô vàng có thể nhìn thấy những điểm sáng di động nơi sườn núi.

Mạc Tà yên lặng đếm số lượng đốm sáng, có mười hai cây đuốc. Dưới ánh sáng của mười hai cây đuốc, có ít nhất sáu mươi thị vệ đang lục soát núi.

Hắn nắm chặt kiếm trong tay, đôi mắt sáng ngời tựa như sao sáng ẩn sau mây đen trong bầu trời đêm.

Tuy rằng phải đi qua chân núi mới ra khỏi trấn, giờ phút này chắc hắn đã tăng cường thủ vệ, nhưng hắn không hề lo lắng. Ngọn núi này quá lớn, chừng đó nhân lực không thể hoàn toàn phong tỏa đường đi, mà những người bình thường kia lại không dám đặt chân lên vách núi cheo leo, đối với Mạc Tà mà nói chẳng phải vấn đề khó khăn gì.

Hắn có ít nhất không dưới mười cách có thể bình an dẫn Ôn Như Thị rời đi.

Nhưng sau khi rời đi thì sao?

Tại mất Ôn hầu trải khắp thiên hạ, là một đứa trẻ được nuôi dạy thành ẩn vệ, Mạc Tà hiểu rất rõ thế lực gia chủ khổng lồ đến mức nào. Đường sống duy

nhất là ở biên giới, chỉ có ra biên giới, bọn họ mới xem như thật sự an toàn.

Nhưng hần không thể đảm bảo trên đường đi có thể hoàn toàn tránh thoát sự truy lùng của những ẩn vệ khác, còn cả những ám tuyến không chỗ nào không có mặt kia.

“Chúng ta cùng nhau lưu lạc cùng trời cuối đất, đừng bao giờ trở về nữa.” Những lời này nghe vào tai giống như một điều ước tốt đẹp, một điều ước đẹp khiến người ta hướng tới tự đáy lòng.

Mạc Tà cup mắt, dưới tàng cây, Ôn Như Thị ngủ rất ngon, trông như thể khóe miệng nàng đang mỉm cười.

Nàng tình nguyện dắt hần bỏ nhà trốn đi cũng không muốn trở mắt nhìn hần trở về chịu tội, nghĩ đến đây, Mạc Tà đã rất vui mừng rồi. Có lẽ bọn họ thật sự có thể thử, thử xem có thể trốn khỏi cái nhà giam trời buộc hai người không.

Chẳng sợ kết quả cuối cùng là thất bại...

Cuộc sống trốn chui trốn lủi gian nan hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Ôn Như Thị.

Vấn đề lớn nhất là tuổi của hai người. Một thiếu nữ 15 tuổi, đi theo một thiếu niên 18 tuổi, cho dù có hóa trang thế nào thì vẫn khiến người khác chú ý.

Việc đầu tiên sau khi hai người lên vào trấn nhỏ là đến khách điểm đặt một phòng. Không phải để qua đêm, chỉ là tìm chỗ nghỉ chân bổ sung lương khô, nếu có thể, tốt nhất sẽ thuê thêm một chiếc xe ngựa.

Quan trọng hơn là, nếu Ôn Như Thị thật sự không nguy trang, phòng chừng không quá một ngày sẽ bại lộ hành tung.

Cô vốn định giả dạng thành một kẻ ăn xin, bán thì bán, nhưng được cái an toàn. Vậy mà không ngờ, đề nghị này bị Mạc Tà phản đối kịch liệt.

Hần nắm chặt bộ quần áo cô dùng hai mươi đồng đổi cho thằng nhỏ ăn mỳ trước cửa khách điểm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người muốn giả dạng thành gì cũng được, nhưng tuyệt đối không thể mặc thứ này, trong miếng giẻ rách này không chừng vẫn còn bọ chó trên người tên kia!” Hần tức giận đến mức ngay cả tôn xưng cũng quên.

Ôn Như Thị không còn lời nào để nói, bọn họ đang chạy trốn, chẳng lẽ còn có cách cải trang tốt hơn sao?

Trước giờ cô không hề nghĩ mình là thiên kim tiểu thư thật sự, người luôn để ý mấy chuyện này là Mạc Tà, không phải cô.

Nếu ngay cả mạng cũng không giữ được thì dù có ăn mặc sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái cũng không có gì đáng vui mừng. Ôn Như Thị luôn biết nên dùng cái giá nhỏ nhất để đổi lấy lợi ích lớn nhất.

Về phần bọ chó gì đó – cùng lắm thì sau khi chạy thoát sẽ cạo sạch tóc, tắm nhiều hơn là ổn. Cô không phải người cổ đại, không để ý những quy củ như cơ thể cha mẹ ban cho không thể tùy tiện tổn hại.

Nhưng tiểu thị vệ cứng đầu của cô có chết cũng không đồng ý cho Ôn Như Thị thay bộ quần áo hôi hám của tên ăn mỳ; dù cô bắt ép, dùng lợi ích dụ dỗ, hần đều ngoan cường kiên trì tới cùng.

Ôn Như Thị bất đắc dĩ, cuối cùng đành phải mặc áo dài hần mua từ hiệu may, giả làm tiểu công tử đi theo đại ca ra ngoài trải nghiệm cuộc sống.

Vừa vắt bộ quần áo rách rưới ra ngoài cửa sổ, chợt nghe một tiếng mắng ở dưới lầu, Mạc Tà trừng mắt, giả bộ như không nghe thấy gì cả.

Nhưng đến khi hần nhìn thấy Ôn Như Thị đã thay xong quần áo, chậm rãi đi ra từ sau tấm bình phong, hần lại nhìn không được nhủ mỳ.

Chỉ thấy nàng khẽ nhếch cái cằm tròn bóng như ngọc, thần sắc điềm tĩnh mà an tường, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên.

Tóc dài đen như mun được quấn gọn bằng một cây trâm gỗ thanh lịch, một thân áo nam màu thiên thanh đơn giản tuy che được thân phận nữ nhi của nàng, nhưng lại càng phô bày nét đẹp thanh nhã xuất trần.

Tướng mạo như vậy, dù thật sự là một nam tử cũng khiến người khác nhớ mãi không quên.

Mạc Tà không khỏi bắt đầu hồi hận trước kia mình chỉ chuyên tâm luyện tập kiếm thuật, lại không thêm để mấy kỹ xảo dịch dung của bọn đạo chích; bằng không giờ phút này, hai người sẽ không dậm chân tại khách điểm, không xoay xở được mà đã chính đại quang minh ra khỏi thành.

“Thôi, ta cũng biết như vậy chắc chắn không được.” Thấy hần không lên tiếng, Ôn Như Thị bủ môi, đặt mông xuống ghế, rót hai ly trà lạnh từ bình trà, một ly đẩy đến trước mặt hần, một ly bung lên, ngửa đầu phóng khoáng uống cạn, “Bằng không để ta tự hóa trang, người đi tiệm son phấn mua vài thứ về, chúng ta muộn một chút.”

Chỉ mong kỹ xảo hóa trang hiện đại có thể giúp đỡ bọn họ.

Ôn Như Thị mở giấy viết thư có sẵn trong phòng ra, chấp bút nhanh chóng viết trên giấy những thứ cần mua: “Lúc ra cửa cẩn thận một chút, đoán chừng chậm nhất là buổi tối, lệnh truy nã của Ôn gia và phủ Tướng quân sẽ truyền đến trấn trên, chúng ta phải rời khỏi đây trước khi cửa thành đóng.”

Nghe lời cảm danh sách mua nàng viết, Mạc Tà chậm rãi đi tới cửa, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu trầm giọng nói thêm một câu: “Trước khi ta trở về, người đừng đi ra, cho dù kẻ nào đến gõ cửa cũng không được mở.”

“Biết rồi, ta nhất định sẽ ở đây chờ người.” Ôn Như Thị mỉm cười, hần càng bất an, cô càng cho hần niềm tin.

Sau khi hần rời đi, Ôn Như Thị quả nhiên ngồi trong phòng không ra ngoài nửa bước, ngay cả tiểu nhị khách điểm đến hỏi có cần gì không cô cũng chỉ đứng bên trong từ chối.

Cũng may Mạc Tà không để cô đợi lâu, hần mang theo một bao đồ trở về.

Thời gian không đợi người, Ôn Như Thị rải son phấn hần mua về trên bàn, chọn ra hai hộp phấn trang điểm một màu vàng và một màu tối, vừa điều chế vừa thuận miệng hỏi: “Sao mặt người đỏ thế?”

Mạc Tà hơi nhú mày: “Tiểu thư và nha hoàn trong tiệm son phấn đông quá.” Hần không thích nơi có nhiều người, chẳng thích chút nào.

“Ồ tiệm son phấn đương nhiên phải có nhiều nha hoàn, tiểu thư và vú già rồi, chẳng lẽ còn có nam nhân thích son phấn tự mình chạy đi mua à?” Chợt nhớ tới ở cổ đại, thật đúng là có không ít nam nhân thích trét phấn lên mặt mình, Ôn Như Thị rùng mình một cái, vội vàng chuyển đề tài, “Ta đang hỏi người vì sao lại đỏ mặt, người tự xưng nói đến người mua son phấn làm chi, chẳng lẽ...”

Ôn Như Thị phui tay một cái, quay đầu quan sát hần một phen, cuối cùng ánh mắt dừng ở một nếp nhăn mới rõ rệt trên cổ tay áo hần, “Chẳng lẽ, người bị người ta sàm sỡ?!”

Mạc Tà sùng sốt, sắc mặt đỏ hơn, hần trừng mắt lườm cô, quay đầu định nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Haizzzz, có cửa chính không đi, lúc nào cũng thích nhảy cửa sổ.” Ôn Như Thị xa xăm thờ dài, hỏi có một câu thôi mà, trông hần cũng không giống kẻ bị chịu thiệt như vậy.

Mạc Tà khoát một tay lên thành cửa sổ, mặt đỏ đến mang tai, nhất thời lúng túng tiến không được, lùi cũng không xong.

Cô cúi đầu mài viên phấn thành bột, “Học công phu cho lắm, cuối cùng lại có một ngày bị người ta chú ý, đừng quên, giờ chúng ta phải âm thầm làm việc.” Nam nhân dễ xấu hổ như vậy, nào có nửa phần khí thế của người đàn ông trưởng thành dám can đảm dám giết vua, tàn sát hết hoàng thất.

Ôn Như Thị hơi nghiêng đầu ngắm nghĩ, nam tử 18 tuổi, vậy cũng có thể xem là nam nhân rồi?

Cô nghiêng đầu cẩn thận quan sát dáng người cao ngất của Mạc Tà, mái tóc dài, đen như mực của hần chảy trên tấm áo đen, chỉ dùng một sợi dây đen cột ra sau đầu, toàn thân tản ra khí thế lạnh lẽo y như thanh kiếm của hần.

Gương mặt hần như được dao sắc điêu khắc thành, mày kiếm chéo xéo, đôi môi mỏng như mím lại, nếu không phải vành tai đỏ ửng phá hủy sự lạnh lùng của hần thì quả thực chính là một hiệp khách khí thế mười phần.

Một thiếu niên anh dũng tư hiên ngang như thế, cũng không trách được mấy tiểu thư kia cứ liên tiếp sấn tới.

Loại cảm giác nhà có em trai mới trưởng thành này thật kì cục... Cô lắc đầu, tập trung nhìn gương đồng thoa đều phấn lên mặt.

Sau một lúc lâu, Mạc Tà đứng cứng ngắc bên cửa sổ mới lên tiếng: “...Ta không để mấy người đó chạm vào.” Mọi thứ của hần, kể cả sinh mệnh đều thuộc về chủ nhân, làm sao có thể cho những nữ nhân không biết liêm sỉ kia dễ dàng đụng vào.

“À.” Cô không tỏ rõ ý kiến liếc xéo hần một cái, động tác trên tay vẫn không ngừng, “Vậy ống tay áo của người thì sao?”

Hần cúi đầu, trả lời không được tự nhiên: “Đi vội quá, quên trả tiền, bị tiểu nhị kéo lại.”

Mạc Tà hơi xấu hổ, không phải hần cố ý quên trả tiền. Chỉ là nữ nhân chăm chú nhìn lên hần quá nhiều, thậm chí có người gan lớn ba lần bảy lượt đi qua thả khăn tay bên chân hần.

Trong cuộc đời ngắn ngủi của Mạc Tà, gần hai phần ba thời gian đều ở Ôn gia. Hạ nhân thấy hần không nhiều, dù có thấy cũng sẽ do ngại gia huấn của Ôn hầu nên các nàng không dám can rờ.

Hần đã lớn tới chừng này, chưa bao giờ thấy khiêu khích trắng trợn không để ý mặt mũi như vậy. Trước mặt mọi người, hần lại không dám rút kiếm, sợ làm lỡ chuyện lớn của tiểu thư.

Mạc Tà tuyệt đối không muốn thừa nhận, mình võ công cao minh, cuối cùng lại bị một đám nữ nhi yếu ớt bao vây, không nhịn được chạy trốn chết.

Ôn Như Thị ngáy người một lúc lâu mới hiểu hết hàm nghĩa trong câu nói giữa chừng của hần, không khỏi bật cười, thì ra là như vậy.

Cô rất muốn an ủi lòng tự trọng của Mạc Tà, đáng tiếc chỉ cần vừa nghĩ đến hình ảnh tiểu nhị tiệm son lòng như lửa đốt đuổi theo sau lưng hần, cao giọng gọi, “Công tử... ngài lấy son phấn xong chưa trả tiền, đừng chạy nữa, mau quay lại!” Cô lại không nhịn được cười thầm đến rút gân.

Mất thấy chân mày Mạc Tà càng nhăn càng sâu, Ôn Như Thị miễn cưỡng ngưng cười, hắng giọng.

Sau đó nghiêm mặt buông son phấn, cổ tay trắng nõn như sương đặt trên bàn tròn, cô nâng cằm, tư thế chọc người, mắt sáng quắc mỉm cười nhìn hắn: “Vậy nếu như người sàm sỡ người là ta thì sao?”

Bỗng nhiên cô rất muốn biết, nếu nữ nhân trên chọc hắn là mình, hắn có thẹn quá thành giận nghiêm mặt cự tuyệt, hay là ôm ờ, đã nghiệm mà còn ngại?

Mạc Tà chần động, vẻ mặt đen thui như than không đổi nhìn nàng hồi lâu, bỗng nhiên yếu ớt nói: “Tiểu thư, mặt của ngài hóa trang tẻ quá.”

Ôn Như Thị: “...”

Được rồi, cô không nên ôm quá nhiều kỳ vọng không thiết thực đối với một ẩn vệ trong đầu ngoại trừ luyện công, luyện công, lại luyện công thì chỉ còn tư tưởng bảo vệ chủ nhân này.

Con lừa đánh cũng không chạy, đuổi tới kinh thành vẫn là con lừa, tuyệt đối sẽ không biến thành ngựa quý được huấn luyện nghiêm chỉnh

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Edit: Huyền Vũ

Beta: Moonmaplun

Một chiếc xe ngựa màu xám mộc mạc và một con ngựa già gầy còm.

Mạc Tà ngồi trên xe, hắn mặc chiếc áo ngắn làm bằng vải thô, tay khur khur cầm cái roi ngựa tron nhẵn đã bạc màu, nhìn đi nhìn lại vẫn là một gã đánh xe hiền lành.

Đương nhiên nhận định này chỉ đúng khi hắn không ngẩng đầu lên lườm người ta bằng cặp mắt lạnh lùng sắc bén của mình.

Ôn Như Thị khẽ vén màn, im lặng nhìn xung quanh dò xét qua khe màn. Mắt nàng thâm quầng, da dẻ vàng vọt, trông qua ốm yếu xanh xao, ngay cả cổ và phần tay lộ ra ngoài cũng được ngụy trang kỹ lưỡng.

Giờ trong chợ rất ồn ào, tiếng rao hàng ven đường vang vọng khắp nơi, người bán hàng rong đi lại tấp nập, nơi nơi yên bình trật tự.

Không biết có phải vì hồi hộp quá hay không, dù đã nhắc thấy bóng cổng thành rộng mở ở đằng xa nhưng xung quanh càng yên ổn, Ôn Như Thị càng bất an.

Cô không biết miêu tả cảm giác này như thế nào, cảm giác ruột như lửa đốt, lưng như kim chích nhưng nay tên đã lên dây, không thể không bán. Ôn Như Thị chỉ đành khẽ giọng nhắc: “Mạc Tà, đi chậm một chút.”

Mạc Tà nghe lời đi chậm lại, khi còn cách cổng thành khoảng trăm mét, hắn bỗng ghim ngựa trầm giọng nói: “Tiểu thư, có lẽ hôm nay chúng ta không rời thành được rồi.”

Không cần hắn nói Ôn Như Thị cũng thấy.

Số lính canh thành hôm nay tăng gấp ba, bốn lần so với thường ngày, họ xếp thành hai hàng đứng canh hai bên cổng thành, kiểm tra cẩn thận từng gương mặt xa lạ lướt qua.

Một tên lính đứng gác cổng đang cầm mảnh giẻ khô bẩn lau mặt cậu thiếu niên gánh quang gánh đang định ra khỏi thành một cách thô lỗ, gã cầm bức họa dí sát khuôn mặt cậu ta so đi so lại một hồi.

Sau đó cậu thiếu niên vẫn đang hoang mang bị đá ra ngoài thành, tên lính canh ngông nghênh gọi người tiếp theo, tiếp tục lặp lại chuỗi hành động ban nãy.

Những người muốn ra khỏi thành xếp thành hai hàng, dân chúng không biết chuyện gì đang xảy ra, dù giận cũng không dám nói, chỉ đành đứng yên cho đám lính rà soát.

“... Chúng ta về thôi.” Ôn Như Thị nở nụ cười miễn cưỡng, nói khẽ.

Mạc Tà đứng yên bất động, đây có thể là cơ hội cuối cùng của họ. Binh lính lùng bắt trong thành ngày càng nhiều, thành tuy rộng nhưng chẳng có mấy chỗ thích hợp cho họ trốn.

Hắn chậm rãi vươn tay cầm thanh bội kiếm giấu dưới gầm xe, ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn lúc này chính là: mở đường máu đưa tiểu thư ra ngoài.

“Mạc Tà, đừng manh động.” Giọng của Ôn Như Thị rất khề nhưng ẩn trong đó là sự kiên định không thể phản bác, “Ngươi không quan tâm an nguy của bản thân nhưng ta quan tâm. Nếu ngươi muốn hy sinh giúp ta bỏ trốn, chẳng thà ta ở lại đây.”

Bàn tay đã chạm tới kiếm thoát khựng lại, Mạc Tà cắn răng, cuối cùng cũng đành quay xe chậm chậm đi theo đường cũ. Con ngựa già gầy còm lúc lắc đầu, kéo theo chiếc xe ngựa đơn giản chậm rãi di chuyển.

Khách điểm không thể ở thêm nữa, hắn đành đánh ngựa tới khu dân cư ở thành Tây.

Gửi chiếc xe ngựa dùng chưa tới hai canh giờ lại nhà một hộ dân, Mạc Tà bảo vệ Ôn Như Thị đến một trạch viện cách đó vài con phố.

Hôm nay đi mưa dầm, hắn tiện đường điều tra luôn xung quanh.

Chủ nhân ngôi nhà kia đã về quê thăm người thân, trong nhà chỉ còn vài người ở và lão quản gia già cả, mấy căn phòng ở sân sau cứ vài ngày mới quét dọn một lần, còn lúc bình thường vô cùng vắng.

Nơi đầu tiên đám lính lùng bắt chắc chắn là nhà trọ và quán rượu, dù chúng có đi lục soát nhà dân thì lão quản gia chẳng biết trong nhà vừa có thêm hai người nên họ sẽ tạm thời an toàn.

Mạc Tà ôm Ôn Như Thị nhảy xuống dưới sân sau, nhanh chóng ẩn mình sau thân cây lẳng tai nghe một hồi, sau đó thấy không có gì lạ, hắn mới ôm Ôn Như Thị lao vào một gian phòng.

“Làm phiền tiểu thư ở tạm chỗ này mấy hôm, đợi khi canh gác lỏng lẻo hơn, ta nhất định sẽ đưa ngươi rời thành.” Vừa bước vào phòng Mạc Tà đã vội buông Ôn Như Thị ra, tuân thủ lễ nghi lui lại đằng sau.

Ôn Như Thị mỉm cười, cô không lo lắng, chuyện đã tới nước này có lo cũng chẳng được gì.

Cô nhìn quanh, vật dụng trong phòng khá đầy đủ, tuy hơi đơn giản nhưng vẫn tốt hơn cảnh màn trời chiếu đất nhiều.

Ôn Như Thị không hỏi hắn nếu có người tới đây thì phải làm sao, nếu bị phát hiện có giết người diệt khẩu không. Cô không hỏi không phải vì sợ bản tay hay vì sợ lương tâm khó an.

Mà vì cô đã thấy một người ở công thành, thấy thị thiếp của ông ta.

Dù gió chỉ thổi lộ một khe nhỏ nhưng Ôn Như Thị vẫn thấy rõ khuôn mặt nhìn nghiêng đượm nét mềm mại dịu dàng của nàng ta ẩn sau lớp màn mỏng. Không được gia chủ cho đi cùng, thị thiếp Ôn gia không thể bước ra khỏi hậu viện một bước.

Ôn hầu đã đến, Ôn Như Thị tin chắc là vậy.

Nếu Ôn hầu đã đích thân ra tay bắt cô thì chắc chắn đi theo ông ta không chỉ có mấy người như vậy, ít nhất phải có hắn một đội ẩn vệ.

Nếu lúc này Mạc Tà làm liều lao tới, hậu quả thực khó tưởng tượng nổi.

Ôn Như Thị im lặng đứng giữa phòng nhìn Mạc Tà mở bọc đồ, cảm bộ chán mới tỉnh phủ lên giường.

“Đừng lo, ta sẽ bảo vệ ngươi.” Sắp xếp xong, Mạc Tà xoa người, nhìn nàng chăm chú nghiêm túc nói.

Ôn Như Thị mỉm cười gật đầu: “Ta biết.”

Với nhiều người trong thành, đêm này là một đêm không ngủ.

Ôn Như Thị nằm trên giường trần trọc không yên, dường như cô có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng grom đao, tiếng trẻ khóc đầy sợ hãi vang vọng từ những ngôi nhà trên phố.

Tuy cô biết đó chỉ là tưởng tượng của mình, chỗ này cách tường viện (bức tường bao quanh nhà) hắn một khoảng sân rộng, cô không phải người tập võ, sao có thể nghe thấy âm thanh kia.

Chẳng qua Ôn Như Thị chỉ lo lắng thôi, điều này chẳng liên quan gì tới dũng khí.

Chịu vây hãm trong thành không phải kẻ lâu dài, nhưng hy vọng rời thành lại quá nhỏ nhoi.

Mạc Tà có thể lấy một địch trăm, nhưng đó là chuyện của ba năm sau. Còn giờ cô biết hắn vẫn chưa trưởng thành, nếu giờ dám xông vào, khả năng rất cao sẽ bị các tiền bối chém chết.

“Mạc Tà, ngươi ngủ chưa?” Ôn Như Thị hỏi khề, nhỏ tới mức khó mà nghe được.

“Chưa.” Giọng nói trầm trầm vang lên từ trên xà nhà.

“Nếu chúng ta chạy trốn thành công, ngươi muốn làm gì?” Ôn Như Thị mở to mắt nhìn chăm chăm đỉnh màn.

Căn phòng chìm vào yên lặng.

Rất lâu sau Mạc Tà mới đáp: “Tiểu thư muốn làm gì Mạc Tà giúp ngươi làm chuyện đó.”

Ôn Như Thị khẽ cười, đúng là câu trả lời của Mạc Tà. Cô nghiêng người gồi lên tay mình, cười khê: “Ta há? Ta muốn ở bên ngươi, tìm một thôn nhỏ miền núi tĩnh lặng, tốt nhất là nơi sơn thủy hữu tình, sáng xem cỏ mọc chim bay, chiều nghe dân chài xướng ca. Trong sân nhà chúng ta sẽ trồng một cây hoa quế lớn thật lớn, nếu thích ngươi còn có thể xây nhà cây trên đó nữa. Trước cửa nhà còn trồng thêm một gốc mai, mỗi khi mùa đông đến, bước dưới tán mai hoa mai sẽ đậu lên vai vương lên tóc, mai lạnh ngạo nghễ (nguyên văn: hàn mai ngạo sương 寒梅傲霜), hoa rơi chao đảo, nhất định sẽ đẹp như tranh vẽ. Ngươi có thể lên núi đi săn, ngươi nhất định sẽ trở thành thợ săn giỏi nhất thôn, nam nữ trong thôn vừa nhắc tới tên ngươi nhất định sẽ bật ngón cái khen ngợi, tán thưởng vị dũng sĩ tài giỏi nhất.”

Nghĩ tới cảnh Mạc Tà được các cô nương trong thôn để ý rồi cau có khó chịu, Ôn Như Thị bất giác nở nụ cười: “Ta sẽ học cách nấu món ăn trong vùng, ở nhà chờ ngươi về, chúng ta nói với nhau đủ thứ chuyện trên đời, chuyện nhà đông hay nhà tây, chuyện lớn chuyện nhỏ trong thôn. Nếu ngươi không thích, chúng ta sẽ đi nơi khác, trời nam biển bắc, du ngoạn khắp nơi, rong chơi khắp chốn. Đến khi không muốn đi nữa thì tìm một chốn yêu thích dừng chân.”

Tương lai nàng vẽ cho hắn quá đẹp đẽ, đẹp tới không chân thực, đó là cuộc sống hắn không dám mơ tới. Hắn vốn là ẩn vệ, tính mạng gắn liền với chủ nhân, chủ nhân sống hắn sống, chủ nhân chết hắn chết.

Ẩn vệ không bảo vệ được chủ nhân của mình thì không có giá trị tồn tại. Mạc Tà mấp máy môi: “Tiểu thư không cần học nấu ăn, Mạc Tà làm là được.”

Mũi Ôn Như Thị hơi cay cay, cô cười khê, đáp: “Được.”

Nếu đây là mơ, cô chỉ mong Mạc Tà có thể mơ một giấc trọn vẹn.

Hắn trung thành và tận tâm, ở bên cô đến chết không rời không đổi, dù ngày mai có bị Ôn hầu bắt cô cũng không hối hận vì tiết lộ bí mật của mình sớm tới vậy.

Một ẩn vệ tuân theo mệnh lệnh giúp chủ nhân chạy trốn sẽ chịu hình phạt nhẹ hơn nhiều so với một ẩn vệ bất cóc chủ nhân thiếu năng chạy trốn.

“Mạc Tà.” Ôn Như Thị nhìn hắn, khê chớp mắt che đi hơi nước đọng nơi đáy mắt, “Nếu ta bị bắt, ngươi đừng liều lĩnh đánh nhau với chúng, hãy chạy đi.”

Nếu chỉ một mình cô bị bắt, cô vẫn có thể giả ngu; nhưng nếu Mạc Tà cũng bị bắt, cô chỉ có thể thừa nhận mình đã giả vờ suốt chừng ấy năm.

Nhưng nếu làm vậy, tình cảnh sẽ trở nên rất khó khăn. Ôn hầu sao có thể bỏ qua dễ dàng cho cô con gái tính kế lừa ông ta suốt chừng ấy năm.

Mạc Tà nhíu mày, xoay người nhảy khỏi xà nhà, đứng cách giường một xích ($\approx 0,33\text{m}$): “Ngươi ở đâu ta ở đó, ta tuyệt không đi một mình.”

“Đồ ngốc, ba mươi chưa phải là Tết.” Ôn Như Thị hơi nhồm dấy, bình tĩnh nhìn hắn, “Phụ thân muốn bắt ta lại ắt có chỗ hữu dụng, ông ta sẽ không làm gì ta. Nếu ta bị bắt, ngươi cũng chịu trời, ông ta chắc chắn sẽ lợi dụng ngươi ép ta làm chuyện ta không muốn.”

Mạc Tà nghiêng răng im lặng, hắn không muốn đi, cũng không muốn trở thành vương bận của chủ nhân.

Hắn là ẩn vệ có thiên phú tốt nhất ở khóa trước, ngay cả thống lĩnh cũng phải khen ngợi không dứt tốc độ tiến bộ thần tốc của hắn, hắn không tin mình không bảo vệ được Cửu tiểu thư.

“Ta sẽ không để chúng bắt được ngươi.” Mạc Tà ngoan cố nói đi nói lại nhiều lần, nhưng tuyệt nhiên không chịu chạy trốn một mình.

Ôn Như Thị mỉm cười: “Dù ta bị bắt cũng không sao, ta tin ngươi chắc chắn sẽ cứu ta, đúng không? Ta sẽ chờ tin ngươi, vậy nên đừng lỗ mãng đẩy bản thân vào nguy hiểm, đây không phải hành động của kẻ thông minh.”

Mạc Tà lẳng lặng nhìn sườn mặt trắng mịn của nàng, tháo lớp nguy trang xuống, Ôn Như Thị thoạt trông yếu đuối giống như loài thỏ trắng vô hại.

Mãi về sau, hắn vẫn không gạt đầu đồng ý.

Mạc Tà không dám đồng ý, cứ như ý nghĩ ác độc này vừa xuất hiện, những hình phạt hắn vốn phải gánh chịu sẽ đổ hết lên tấm lưng nhỏ bé yếu ớt của nàng.

Vừa nghĩ vậy, Mạc Tà không thể kìm nổi nỗi sợ hãi trào dâng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Edit: Nguyệt Dao

Beta: Vi Nguyệt + Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

P/s: Tung tí hàng trước khi nghỉ 1 thángv

Là một thị vệ thiếp thân đủ tư cách, điều cơ bản nhất là phải có võ công xuất sắc; còn quan trọng là người đó phải có quyết tâm dốc lòng chịu chết vì chủ nhân trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Trung thành, là chuẩn mực để đánh giá một ản vệ có ưu tú hay không.

Mạc Tà liên tục bị đồng môn cũ dồn ép, hấn cố gắng chém giết, muốn tới gần chủ nhân.

Hấn cầm bội kiếm trong tay, chỉ có máu tươi sền sệt văng tung tóe theo đường kiếm, đã không còn nhìn ra màu đen u ám ban đầu, máu tươi đã sớm nhuộm đỏ trường sam màu lam mà Ôn Như Thị cố ý chọn cho hấn sáng nay.

Dường như Mạc Tà không cảm thấy tay phải cầm kiếm của mình đang run rẩy, cũng giống như không nhìn thấy khẩu hình của nàng bảo hấn chạy trốn.

Hấn từng nói, hấn sẽ bảo vệ nàng.

Trừ khi hấn chết, nếu không hấn tuyệt đối không rời khỏi nàng nửa bước.

Mạc Tà không hiểu mưu lược, cũng không hiểu đạo lý ‘nằm gai nếm mật’, hấn chỉ biết, nếu không có hấn bảo vệ, ba ngày sau Ôn Như Thị sẽ bị đưa vào phủ Tướng quân làm đồ chơi cho Bùi Nhân Thanh, cả đời không được nhìn thấy ánh mặt trời.

Hấn không thể tưởng tượng nổi, nếu rơi vào tay nam nhân âm hiểm kia, nàng sẽ bị đối xử như thế nào.

Từ thời khắc năm hấn 11 tuổi ấy, khi nhìn thấy nàng, nàng nói sau này sẽ chọn hấn làm thị vệ của mình, Mạc Tà từ đó đã xác định chủ nhân.

Bảy năm qua mỗi lần vung kiếm, mỗi lần ác chiến tới cùng, mỗi lần đánh bại đối thủ, động lực của hấn đều vì sau này có thể đứng sau lưng nàng, kiêu ngạo bảo vệ an toàn cho Ôn Như Thị.

Nhưng giờ khắc này, cô bị ngăn lại phía sau Ôn hầu, chỉ cách hấn nhiều nhất mười bước chân.

Mạc Tà không thể lùi, cũng không muốn lùi.

Mạng của hấn không đáng một đồng so với hạnh phúc của cô.

Mạc Tà hét dài, hai mắt đỏ ngầu, không thèm phòng ngự, liều mạng ra chiêu thức, mỗi lần đao chém vào người hấn thì lại có một đối thủ ngã xuống.

Tuy cách lấy mạng đổi mạng này khiến đối thủ nhất thời không dám xông lên trước mũi kiếm, nhưng suy cho cùng hấn cũng chỉ là một người bình thường, chỉ cần là người, cũng sẽ đến lúc sức tàn lực kiệt.

Ôn hầu đứng sau trận địa mà thị vệ bày ra để nghênh đón kẻ địch, trên người mặc trường bào màu tím nhạt thêu hoa văn màu xanh hoa lệ, lạnh lùng bề ngễ nhìn Mạc Tà như tấm trong máu, giữa giữa liễu mạng chiến đấu tựa như đang nhìn một thứ tôm tép nhãi nhép vùng vẫy giữa chết.

Động tác tấn công của hấn ngày càng chậm, hơi thở cũng ngày càng bất ổn, Ôn hầu tin rằng không lâu sau sẽ đến lúc ông lấy đầu kẻ dám trái mệnh lệnh này.

“Người chọn được một thị vệ rất tốt, đáng tiếc.” Trên mặt đất đã có bảy, tám thi thể, Ôn hầu khoanh tay đứng cạnh Ôn Như Thị, trong lòng có chút bất ngờ.

Thời gian kiên trì của Mạc Tà vượt xa dự đoán của ông, ông chưa bao giờ keo kiệt những lời tán thưởng với dũng sĩ chân chính. Nếu thiếu niên này bán mạng dưới trướng của ông, Ôn hầu nhất định sẽ cho hấn vinh quang tương xứng với thực lực.

Đáng tiếc, bây giờ hấn đã là một con sói cô độc bị thuần phục, trong lòng ản vệ này chỉ có một chủ nhân duy nhất.

Nếu không chiếm được thứ gì, cách xử lý tốt nhất là hủy diệt nó. Ôn hầu nâng tay, vừa định hạ lệnh.

Chợt thấy Ôn Như Thị vẫn luôn nghe lời đợi bên cạnh đột nhiên dừng cảm đứng ra, quỳ gối trước mặt ông, một tay rút cây trâm hồ điệp cài trên tóc kẻ trên gò má tròn bóng như ngọc.

Một giọt máu đỏ tươi chảy ra từ đầu cây trâm, phần đuôi tinh xảo lắc lư run rẩy giữa không trung: “Phụ thân từng nói, những thứ của ta đều là của ta, người của ta, cũng chỉ có ta mới được quyền xử lý.”

Ánh mắt Ôn Như Thị cương quyết, nghiêm nghị, không chút sợ hãi trước uy thế của ông, “Mạc Tà là thị vệ của ta, là người của ta, ta muốn hắn còn sống.”

Đồng tử Ôn hầu hơi co lại, đứa con gái dám can đảm dùng mạng của mình cò kè mặc cả với ông như vậy, có chỗ nào giống với đứa bé đàn chi biết treu mèo chọc chó kia chứ!

Ôn hầu nhíu mày: “Người có biết, rốt cuộc mình đang làm gì không?”

“Không biết!” Ôn Như Thị một mực bác bỏ, ngang ngược nói, “Ta chỉ biết, ta muốn thì nhất định phải được, ai cũng không được ngăn cản!”

“Ồ?” Ôn hầu hơi híp mắt, trong khoảng thời gian ngắn ngủi không thể chắc chắn được lúc này tâm trí của nàng có bình thường hay không, ông trầm ngâm một lúc lâu rồi nở nụ cười lạnh lẽo, khinh thường nói: “Hắn là người ta ban cho người, ta có thể cho người, thì cũng có thể lấy lại hắn.”

Khóe miệng Ôn Như Thị cong lên, tựa như là phát hiện ra chuyện vui, nàng cười như cảnh xuân tươi đẹp: “Chẳng phải phụ thân thích khuôn mặt này của ta sao, Mạc Tà cũng thích. Nếu phụ thân giết Mạc Tà, ta sẽ lột khuôn mặt này xuống cho hắn.”

Ôn hầu tức giận, càng thêm không chắc chắn, ông nhìn con thịnh nộ, dùng lời lẽ dụ dỗ nàng: “Làm vậy sau này con sẽ trở nên xấu xí, sẽ không ai thích con.”

Ôn Như Thị nở nụ cười kiêu diễm: “Không sao, ta có thể lột mười tám da khác đắp lên, nếu không được, chẳng phải trong viện còn mấy tỷ tỷ khác mà, cha thích người nào, ta dùng mặt người đó, được không?” Gần từng tiếng, ác độc hết sức có thể.

“Nghe chừng!” Ôn hầu giận dữ, tát nàng một cái thật mạnh.

Ôn Như Thị ngã rạp trên mặt đất, liếm liếm vết máu tràn ra khóe miệng, dấu vết năm ngón tay hắn trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cô tỏ vẻ vô tội kéo vạt áo ông, giọng nói mềm mại nhu nhược: “Phụ thân không vui sao? Nhưng mà không còn cách nào khác, Mạc Tà cũng thích mà.”

“Trời hai người này giam vào địa lao!” Ôn hầu nổi giận, đá văng Ôn Như Thị, không thèm quay đầu lại, phát tay áo bỏ đi. Nếu không phải Bùi Nhân Thanh chỉ tên muốn nó, ông nhất định sẽ giết kẻ tai họa giả thần giả quỷ chỉ biết gieo họa này, mặc cho nó ngu thật hay giả ngu!

Một đá kia quá ác, Ôn hầu không hề lưu tình, Ôn Như Thị run rẩy ôm bụng co quắp ngã xuống, ngay cả Mạc Tà lớn tiếng gọi nàng cũng không nghe thấy nữa, ngất lịm đi.

Địa lao của Ôn gia nằm sâu trong lòng núi, bên trong rất ẩm thấp.

Lúc Ôn Như Thị bắt đầu tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường rách nát, hỗn hợp mùi mồ hôi quặng với máu trong chăn đệm làm nàng ngửi thấy mà buồn nôn.

Nàng che miệng nôn khan mấy lần, chờ đến lúc thở được, cô thử thăm dò nhẹ giọng gọi một tiếng: “Mạc Tà, người có ở đây không?” Không có người trả lời.

Trong nhà lao tối đen, chỉ có ánh trăng le lói len vào từ lỗ thông khí nhỏ trên đỉnh đầu, chút ánh sáng ít ỏi ấy không đủ chiếu sáng hằm ngực to lớn này.

Ôn Như Thị khép mắt lại, khi đã thích ứng với bóng tối, nàng vịn vào vách tường chậm rãi đứng dậy, vừa động dậy đã cảm thấy bụng đau nhức, dường như chỉ cần hô hấp cũng khiến vết thương nhói lên.

“Mạc Tà?” Cô cố nén đau đớn, chậm rãi đi dọc theo bức tường ẩm ướt về phía trước, xiềng xích dưới chân phát ra tiếng loảng xoảng chói tai theo bước chân cô.

Cô không sợ Ôn hầu sẽ giáo huấn mình thế nào, chỉ cần cô còn chút giá trị lợi dụng, ông sẽ không để cô trong ngục giam quá lâu.

Có lẽ bị giam trong ngục tối là con ác mộng khủng khiếp nhất đối với một kẻ ngốc, nhưng Ôn Như Thị vốn không phải là đứa nhỏ bẩm sinh ngu ngốc, hình phạt này chỉ như gãi ngứa cho nàng...

Cô chỉ sợ dù cô có ác độc nguyên rủa Ôn hầu cũng không kiên trì, lúc đó chỉ cô sợ không cứu được Mạc Tà.

Đi chưa được vài bước, cô đã vấp phải một bóng đen cuộn mình ở góc tường. Ôn Như Thị nghe răng đưa tay qua, tay dính đầy chất lỏng sền sệt.

Cô vội vàng cúi người gọi hắn: “... Mạc Tà, là người sao?”

Người nọ vẫn không nhúc nhích, tựa như đã chết. Tuy ánh sáng trong lao yếu ớt đến mức không thể chiếu rõ khuôn mặt hắn nhưng hơi thở quen thuộc ấy Ôn Như Thị chắc chắn sẽ không nhận nhầm.

Gánh nặng trong lòng cô được gỡ bỏ, vội vã lao đảo đứng lên, trải tấm chăn bông bị vứt một bên ra, cố gắng diu hắn khỏi chỗ ẩm ướt đó.

Hắn chảy máu nhiều như vậy, cũng không biết rốt cuộc bị chém bao nhiêu nhát. Ôn Như Thị run run bắt đầu tìm trong y phục của hắn, nếu những kẻ kia không lục soát người hắn, hắn Mạc Tà có thủ sẵn kim sang được trên người.

Ôn Như Thị tìm tòi hồi lâu, cuối cùng lấy ra một bình sứ bị vỡ vụn ở trong túi, thuốc bột bên trong đã sớm thấm rải rác vào quần áo bị nhiễm máu của hắn.

Ôn Như Thị sốt ruột đến luống cuống, sờ soạn đến cạnh cửa bắt đầu đập thật mạnh vào cửa sắt: “Người đâu?! Người đâu rồi?!”

Hồi lâu sau mới có một tên lính canh ngục không kiên nhẫn giờ cây đuốc thông thả đi đến, cách cửa sổ nhỏ trên cửa mà quát lớn: “Đừng có ầm ĩ! Có chuyện gì, đợi đến lúc hầu gia thăm vấn các người rồi tính, bây giờ ở trong này gào khóc cổ cũng vô dụng.”

Dứt lời, gã xoay người rời đi, mặc cho Ôn Như Thị có kêu gào thế nào đi chăng nữa cũng không thèm quay đầu lại.

Cô thất vọng mò mẫm trở về bên cạnh Mạc Tà, không biết làm thế nào, chỉ biết ôm lấy hắn, định dùng cơ thể mình sưởi ấm cho hắn, cũng không bận tâm vết máu có thể dính sang trên người mình hay không.

Trên quần áo Mạc Tà đều là vết rách, Ôn Như Thị không dám cử động lung tung, sợ làm vết thương của hắn nặng thêm. Chỉ có thể ôm hắn, ghé vào tai hắn không ngừng trò chuyện.

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức cánh tay Ôn Như Thị cũng đã run lên vì mỏi nhừ, Mạc Tà nằm trong lòng nàng mới khẽ nhúc nhích.

“Đừng sợ... Ta chưa chết được.”

Nghe thấy giọng nói nhỏ như muỗi kêu của Mạc Tà, thiếu chút nữa Ôn Như Thị mừng đến phát khóc, cô ôm chặt cơ thể suy yếu của hắn gật đầu liên tục: “Ta biết, người sẽ không dễ dàng bỏ lại ta một mình.”

Mạc Tà cố gắng mở mắt, nhưng không nhìn thấy gì cả, chỉ cảm giác được sự ấm áp mềm mại vây quanh mình.

Hắn hơi lúng túng xấu hổ, hắn rất muốn nói với tiểu thư nhà mình, nam nữ thụ thụ bất thân, bảy tuổi không thể cùng ngồi, mười tuổi không thể cùng ăn, càng không tính đến cái ôm thân cận như vậy. Mặc dù trên người hắn có vết thương nặng chưa chữa trị, nhưng cũng không nên ở gần như thế.

Nhưng cảm giác được hai tay nàng run rẩy nghẹn ngào ôm lấy mình, cuối cùng Mạc Tà cũng không nói ra miệng.

Nếu hắn biết chỉ vì mình nhất thời mềm lòng mà mất cái mạng nhỏ về mới không bị Ôn Như Thị phần nộ bóp chết ở trong địa lao tối như mực này, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Mặc dù không có được liệu chữa trị, nhưng may mắn thay, thể chất của Mạc Tà không tệ, lại có Ôn Như Thị chăm sóc cẩn thận, đến giữa trưa ngày hôm sau khi lính canh ngục đưa cơm tới, hắn đã có thể miễn cưỡng ăn một chút.

Nói là chăm sóc cẩn thận, thực ra chỉ là xé áo bông và áo khoác của mình băng bó trên người Mạc Tà, trong nhà lao chỉ có duy nhất một cái giường, với sự trung thành của ân vệ, tuyệt đối sẽ không giành chỗ nằm gối đệm với chủ nhân.

Mạc Tà lại càng không làm như vậy, nếu hắn cứ cương quyết, cuối cùng chỉ khiến vết thương càng nặng thêm, chết trong địa lao.

Ôn hầu tính toán rất khôn ngoan, đáng tiếc, ông lại không đoán được Ôn Như Thị lại lợi dụng tình thế giả vờ đáng thương, ôm lấy thị vệ của mình cùng ngủ chung trên một cái giường.

Mạc Tà đơn thuần đâu phải là đối thủ của nàng, chỉ cho rằng nếu không nuông chiều như vậy, tiểu thư sẽ chết rét trong nhà lao.

Chỉ cần Ôn Như Thị run rẩy nói lạnh, Mạc Tà sẽ đạo nghĩa không chùn bước để cô chui vào ngực hắn sưởi ấm, dù mình bị thương nặng đến mức không đứng dậy nổi, trong lòng vẫn tràn ngập cảm giác cao cả vinh dự.

Hành vi giả vờ lạnh nhạt hết cả đạo đức này, Ôn Như Thị làm không biết mệt, không hề có chút cảm giác tội lỗi nào.

Nếu không phải sợ dọa Mạc Tà, thậm chí cô còn vui vẻ muốn hôn lên mặt hắn một cái, được voi đòi tiên tuyên bố chủ quyền lãnh thổ của mình!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Beta: Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Địa lao trong núi chia thành hai tầng trên dưới. Tầng dưới là tử phạm phạm trọng tội, còn có một số người thân phận trước kia không rõ, có người nói họ từng là hậu duệ quý tộc. Tuy nhiên, chỉ cần vào đây, đời này bọn họ đừng hi vọng có ngày được cứu.

Còn tầng trên là để giam những người giống Ôn Như Thị và Mạc Tà, tội phạm sau này có thể nhẹ nhàng phóng thích theo quy định.

Ngục tốt bình thường cũng sẽ không đặc biệt làm khó bọn họ, ai biết có ngày nào phong thủy luân chuyển, một khắc trước còn cẩn thận nhìn sắc mặt là hán, một khắc sau không biết chừng lại được Ôn hầu đưa ra ngoài nắm quyền cao chức trọng.

Những ngục tốt ở đây cũng am hiểu đạo sinh tồn. Vì vậy, khi Ôn Như Thị đưa ra một khuyên tai trân châu từ cửa sổ nhỏ thì hán cũng rất có mắt đưa cho cô quả đáp lễ là một ngọn đèn nhỏ cũ kỹ.

Đừng thấy vật kia ở bên ngoài không đáng giá bao nhiêu tiền, đổi lại ở nơi âm u khủng bố này, một chút ánh sáng nho nhỏ có thể làm tâm trí tù nhân có thể kiên trì thêm mấy tháng.

Lão ngục tốt tiêu tụy dùng hai tay lau tro bụi trên trân châu, cất vào trong lòng tiếp tục đi tuần tra khu vực của mình.

Cùng với thuốc chữa thương hôm qua và nước sạch, hán đã tập hợp được cho khuê nữ nhà mình một bộ khuyên tai hoàn chỉnh, cộng thêm một cái vòng tay ngọc bích rồi.

Những thiên kim tiểu thư bị giam vào nơi này đa số chưa từng trải qua gian khổ bao giờ, thân thể yếu ớt đến mức làm người ta giận sôi, không lâu nữa các nàng sẽ tự động lấy chút của cải mang theo bên người ra để đổi lấy càng nhiều thứ hơn.

Hán thích nhất là những phạm nhân hợp tác như thế, lão cai ngục vừa đi vừa âm thầm suy nghĩ xem cứu tiểu thư gốc gác trong ngục giam kia còn thiếu những gì.

Hôm qua lão bà trong nhà còn đặc biệt lục một giường chăn đệm ở đáy hòm ra, lúc nàng đổi đồ vật lại nhắc đến.

Chẳng lẽ những kẻ có tiền ngu ngốc bởi vì chưa từng nằm ngủ trên chăn bông thung nên muốn nằm thử mấy ngày? Thật kỳ quái! Lão cai ngục gãi đầu, nghĩ mãi không ra.

Ôn Như Thị bên trong mặc kệ ông lão nghĩ thế nào, nàng cẩn thận nhóm đèn, đặt ánh đèn yếu ớt cạnh Mạc Tà đang ngủ trên đất.

Mới qua một ngày một đêm bị tóm trở về, Ôn Như Thị lại giống như đã có kinh nghiệm trong một thời gian dài. Đêm qua cho Mạc Tà dùng thuốc không lâu liền bắt đầu sốt cao.

Người khác khi bị bệnh sẽ hò dô, sẽ nói ra những điều chôn giấu ở đáy lòng không muốn cho người khác biết. Thế nhưng đến lượt Mạc Tà, hán lại cắn chặt răng, một chữ cũng không nói.

Mồ hôi làm ướt đầm mái tóc đen của hán, Mạc Tà đến ngủ cũng không yên ổn.

Vong hồn chết ở dưới đao của hán quá nhiều, Mạc Tà chưa bao giờ phản bác, sau khi chết hán sẽ mãi mãi rơi xuống âm ty địa phủ chịu nguyên rủa, hán sẽ một kiếm đâm thủng trái tim người đó, sau đó khép lại hai mắt đang mờ trùng trùng của hán.

Nơi hán trở về hán là sẽ như vậy. Từ khi Mạc Tà ở trong Ân Vệ Doanh giết chết đứa trẻ đầu tiên, hán liền biết, hán sẽ mãi mãi không thể rửa sạch được đôi tay dính đầy máu tươi của mình.

Giờ khắc này hán như đang bị vây hãm trong một đồng xác chết chất thành núi, bên trong máu chảy thành sông, đập vào mắt tất cả đều là máu đỏ sền sệt che phủ bầu trời.

Ngẩng đầu lên chợt thấy cao cao trên tường thành phía trước, thi thể một người phụ nữ đang treo lơ lửng ở cửa thành, váy dài màu xanh quen thuộc trải rộng vết máu loang lổ, mái tóc dài đen nhánh rối tung đón gió bay bồng bềnh.

Ôn Hầu và tên Bùi Thanh Nhất một trái một phải đứng trên thành, ngạo nghễ nhìn xuống hán, giống như đang nói “Người không thể làm gì được ta.”

Dường như hán có thể nghe thấy giọng nói mềm mại nhỏ nhẹ ấy như không thể nghe thấy đang gọi tên của hán từ xa.

Đây là ảo giác sao, người đã chết rồi, làm sao còn có thể không ngừng nhẹ giọng nói nhỏ bên tai hán? Nàng đã chết rồi, bị chính hán hại chết.

Mí mắt Mạc Tà như nứt ra, ra sức gãi gãi vào vùng mắt đục.

Mồ hôi lớn như hạt đậu không ngừng rơi từ trên trán hán, Ôn Như Thị đau lòng kéo vạt áo của mình giúp hán thấm bớt, một lần lại một lần giúp hán hạ nhiệt độ.

Đều do hôm qua cô quá đắc ý, chỉ thuận miệng nói một câu, coi như là Ôn Hầu không cho cô đi ra ngoài, có thể cùng Mạc Tà chết trong ngục cô cũng cam tâm tình nguyện.

Vốn là một câu nói làm nũng biểu lộ lấy lòng, lại không nghĩ rằng sẽ vô tình khiến hấn hổ thẹn.

Ôn Như Thị không biết khi cô bị Ôn Hầu một đá đập ngất đi, Mạc Tà đã hận mình bao nhiêu khi không nghe lời nàng.

Hấn không bị thị vệ Ôn gia đánh bại mà là khi có người gác đao lên cổ cô, Mạc Tà dùng chống trả mà giờ tay chịu trói.

Hấn vốn có thể đi, thế nhưng lại bị dọa cho sợ hãi. Mạc Tà tình nguyện mạnh mẽ chịu đựng bọn họ đánh đập cho hả giận cũng không bước ra cửa viện một bước.

Nếu chủ nhân chết, hấn tuyệt đối sẽ không sống một mình. Đây chính là ý nghĩ đơn giản duy nhất mà Mạc Tà kiên trì trong lòng vào thời khắc hấn hôn mê.

Ôn Như Thị khịt khịt mũi, nén nổi xót xa trong lòng, dùng đầu ngón tay thấm nước sạch, từng chút một làm ẩm đôi môi đóng chặt khô nứt của hấn.

Có thể Mạc Tà đã quen với việc có chuyện gì cũng chống đỡ một mình, nên thời niên thiếu dù có cô đơn cô quạnh đến mức nào, hấn chỉ có thể giấu hết sợ sệt, oan ức ở đáy lòng, đổ hết thầy lỗi lầm lên người mình.

Khi Ôn Như Thị rõ ràng mọi khúc mắc của Mạc Tà thì vô cùng hối hận vì hành vi bất cần của mình. Một chàng trai đơn thuần khiến người ta đau lòng như vậy, đáng để cô chăm sóc cẩn thận.

Cũng may cơn sốt đã dần dần giảm xuống, bằng không, Ôn Như Thị cũng không biết phải làm thế nào cho phải. Nàng phủ người, vén lên mớ tóc rối của hấn, trán áp trán hấn, chắc chắn đã không còn nóng như trước nữa mới thở phào nhẹ nhõm một cái.

Lông mày rậm đẹp đẽ của hấn hơi nhíu lại, lông mi dày bởi vì gặp ác mộng mà bất an run run.

Ôn Như Thị kéo cánh tay hấn vòng quanh người mình, nhẹ nhàng tựa trên ngực hấn, Ôn Như Thị thì: “Chàng ngốc, mau khỏe lên, ta còn muốn rời khỏi nơi này cùng người, tin ta đi, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi.”

Mạc Tà không biết mình làm sao mà sống qua ác mộng này, có thể là bởi vì giọng nói nức nở ở khắp mọi nơi, có thể bởi vì ngay cả trong mộng hấn cũng có thể cảm nhận được cái ôm ấm áp.

Vì vậy, khi hấn tỉnh lại, nhìn thấy Ôn Như Thị đang tựa trước ngực mình ngủ say sưa thì cũng không cảm thấy bất ngờ.

Ngón tay hấn khẽ nhúc nhích, một lát sau, vẫn là không nhìn được mà giờ tay nhẹ nhàng đụng hai gò má nàng. Nàng còn sống, thật sự không phải nằm mơ.

Mạc Tà không khỏi đỏ vành mắt, xúc cảm lưu lại trên đầu ngón tay cũng là ấm áp. Hấn chậm rãi để tay nằm ngang, để nàng thoải mái hơn một chút, chỉ sợ động tác của mình làm nàng tỉnh giấc.

Mạc Tà không phát hiện, hành động của hấn lúc này đã hoàn toàn đi xa việc nhắc nhở chủ nhân không được vượt quá khoảng cách của mình trước kia. Hấn chỉ là trong lòng tràn đầy vui mừng, Ôn Như Thị còn sống và đang ngủ ở trong lòng ngực hấn.

Nàng vẫn còn sống, không có chuyện gì có thể quan trọng hơn so với việc này.

Đạo Quỷ Môn Quan một lần, vết thương của Mạc Tà khỏi lại rất nhanh, đợi đến lúc xế chiều hấn đã có sức dựa vào Ôn Như Thị để ngồi dậy rồi.

Mấy ngày tháng bên trong nhà lao này vô cùng tẻ nhạt, thấy Mạc Tà đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, tâm tình Ôn Như Thị rất tốt.

Tâm trạng tốt, cũng bắt đầu nói nhiều hơn.

Trước đây Mạc Tà lúc không thể nhìn được nữa còn có thể nhảy cửa sổ chạy trốn. Bây giờ bị nhốt ở đây, nhà lao chỉ lớn từng ấy, đừng nói hấn không chạy nổi, coi như là phóng như bay cũng không phóng được đi đâu.

Ôn Như Thị vui mừng lôi kéo ống tay hấn, nói những chuyện xảy ra trong bảy năm quá khứ, trước khi hấn kịp chạy trốn.

Nghĩ đến đâu thì nói đến đó, Ôn Như Thị tán gẫu đến mức vui vẻ, tán gẫu đến mức khiến Mạc Tà hoàn toàn quên mất trước đó còn một mực muốn theo chủ nhân.

Hấn bắt đầu đi nằm trên giường với tấm chăn bông hồng thối mốc, yếu ớt như ngọn đèn nhìn chăm chăm nóc nhà lao, yên lặng đếm hoa văn trên tường nghe Ôn Như Thị nói.

“Mạc Tà, người nói có đúng không?” Đợi nửa ngày cũng không thấy hấn trả lời, Ôn Như Thị cúi người nằm xuống, cười hi hi lấy một sợi tóc chọc vào lỗ tai hấn.

Mạc Tà nghiêng đầu tránh đi, thờ dãi đáp: “... Đúng.” Thực ra hấn không nghe rõ nàng đang nói cái gì, những quan hệ bát cô lục thẩm phức tạp của nàng đã sớm làm hấn muốn hôn mê.

Mạc Tà cũng không hiểu tại sao lại muốn quan tâm sinh hoạt gia đình của những vú em, nha hoàn Ôn gia kia. Có thời gian rảnh rồi, không bằng luyện

thêm mấy chiêu kiếm pháp.

“Người cứ tiêu cực như thế là không được.” Ôn Như Thị lắc đầu, trưng cho hần bộ mặt ra vẻ người lớn, “Chúng ta sau này cần hòa hợp với người ta, nhất định phải học làm sao giao tiếp với người xa lạ, nếu không bị người ta bắt nạt cũng không biết thì sao được.”

Mạc Tà hơi đỏ mặt một thoáng, hần vẫn không quen lắm với việc tiểu thư thích động tay động chân với hần, cũng may ánh sáng mờ nên không ai phát hiện hần đang ngượng ngùng.

Hần cup mắt nhẹ giọng nói: “Không ai có thể bắt nạt ta, ngoại trừ tiểu thư, Mạc Tà không quan tâm người khác nghĩ mình như thế nào.”

Ôn Như Thị ngẩn người.

Lẽ nào đây chính là kiểu người trong truyền thuyết, dù hần mạnh như thế nào, cũng chỉ có một người khiến hần cuối đầu; hần thua do hần tự nguyện? Cảnh giới tiểu thị vệ này xem ra không thấp.

Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, vấn đề là cô cũng không mong Mạc Tà sau này cũng sẽ như vậy. Cô muốn hần có thể cởi mở hơn một chút, không muốn nhìn thấy dáng vẻ không có cô là không có ý nghĩ muốn sống này của hần.

Tính mạng của hần cũng rất quý giá, không thể vì chuyện của cô mà cái mạng cũng không để ý.

Mạc Tà thẳng thắn như thế, Ôn Như Thị làm sao yên tâm được. Nếu như sau này cô bị người ta bắt đi, hoặc là tạm thời không thể trở về bên cạnh hần, hần không phải sẽ phát điên chứ.

Ôn Như Thị nhất thời không biết nói gì cho phải, chỉ đành vụng về chuyển đề tài: “Người có đói bụng không, ta đi đổi cho người chút đồ ăn?”

Mạc Tà nhìn mái tóc mai sạch sẽ mộc mạc của nàng, chỉ còn sót lại một cây ngọc trám cuối cùng. Tiểu thư của hần chưa từng chịu khổ, trong khoảng thời gian hần bắt lực hôn mê này, nàng không biết đã phải chịu bao nhiêu khổ sở.

Trong lòng Mạc Tà khó chịu, hần khẽ lắc đầu: “Ta không đói bụng, người không cần phải đi cầu xin những tên thất bại cao thấp giẫm này.”

“Như vậy sao lại coi là thất bại cao thấp, ta cũng không phải là cầu xin người ta, một tay giao tiền một tay giao hàng, rất công bằng, nếu không có bọn họ, vết thương của người cũng không phục hồi nhanh như vậy đâu.” Ôn Như Thị cười khẽ véo khuôn mặt tuần tú của hần, lấy ngọc trám xuống, vươn mình đứng dậy.

Không làm thế thì làm sao bổ sung lại được máu Mạc Tà mất nhiều như thế. Nếu như bữa nào cũng chỉ ăn dưa muối bánh bao, đợi đến ngày Ôn Hầu thật sự thả bọn họ ra, không chừng sức đề kháng cũng không có.

Ôn Như Thị vỗ cửa sắt thu hút người khác, ở trước mặt lão cai ngục nét mặt già nua, hươ ngọc trám trước mặt lão: “Đây là ngọc trám tốt nhất do thợ tì mi chạm trổ, đổi một nồi canh gà là lời cho người, thêm một chút táo độ.”

Thấy con mắt đều híp lại đến không thấy đâu, cười lên làm lộ ra một cái răng vàng lớn, Ôn Như Thị bỏ lại thêm một câu: “Còn nữa, mang vào thêm một cái bò, nhớ là phải mới, chỉ cần có một chút vết tích dùng qua, giao dịch của chúng ta hủy bỏ.”

Ngục tốt này cười khà khà chà xát hai tay, liên tục đáp lời xoay người lập tức đi chuẩn bị ngay.

Hần biết nàng còn giấu không ít đồ tốt, chuyện mổ gà lấy trứng hần mới không ngu mà đi làm. Ôn Hầu đã hạ lệnh xuống, sai hần phải hầu hạ cửu tiểu thư cẩn thận, không thể để nàng chịu chút tổn thương nào.

Mấy ngày nữa Bùi Tường quân trở về sẽ đưa tới trang phục xinh đẹp cho nàng. Nếu hần dám đánh Ôn Như Thị mới là điên, làm lỡ chuyện lớn của Ôn Hầu, trừ khi chán sống rồi.

Như bây giờ thật tốt, êm thấm hòa hợp, có cung có cầu, mọi người đều vui vẻ.

Hần thầm nghĩ để vợ bỏ thêm vào trong canh nhiều thứ tốt cũng không uổng tiền, phải làm cho quý nhân thỏa mãn. Tiểu thư diện mạo đẹp, vào Bùi phủ không biết Tường quân sẽ sủng ái nàng như thế nào, thêm một thiện duyên cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Beta: Moonamplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

P/s: Quả Noel, mọi người noel vui vẻ~ ♥

Canh gà rất thơm mang theo chút hương vị bếp lửa đặc trưng của nhà nông.

Ôn Như Thị cẩn thận gạt bớt dầu mỡ nổi trên mặt canh qua một bên, múc một thìa thổi nguội đưa đến bên miệng Mạc Tà.

“... Ta tự làm được.” Chỉ mới uống một ngụm, Mạc Tà đã lúng túng nghiêng đầu sang một bên, không chịu tiếp tục mở miệng.

Như vậy không đúng. Nào có chuyện thị vệ nửa nằm trên giường mà chủ nhân ngồi chồm hổm ở một bên hầu hạ. Cho dù tiểu thư có coi trọng hân như thế nào đi nữa thì chuyện này cũng quá phận.

Ôn Như Thị nghiêng rặng tròn mắt nhìn hân: “Rầy rà ngại ngùng giống như đàn bà ấy, nơi này không có người ngoài, ta còn không thèm để ý, ngại ngại cái gì.”

“Nhưng mà...” Mạc Tà bất đắc dĩ há miệng muốn biện bạch, như vậy không hợp lý.

Không ngờ cô nhân cơ hội nhét muỗng canh gà vào miệng hân, Mạc Tà trong lòng tràn đầy kháng cự, không đề phòng nên bị sặc.

Thấy hân khụ khụ kịch liệt, Ôn Như Thị đành phải buông bát, bất đắc dĩ nhẹ nhàng vỗ sau lưng hân giúp hân thuận khí: “Sợ ngại rồi, ta cầm giúp ngại, ngại tự uống đi vậy.”

Mạc Tà ửng đỏ cả mặt, không biết là do ho hay là do xấu hổ. Hân nâng tay lên, nhận thìa lặng lẽ cúi đầu uống vài hớp, hàng mi dày đậm dưới mí mắt đỏ bóng xuống gương mặt.

“Vị thế nào?” Hai mắt Ôn Như Thị sáng lấp lánh, háo hức nhìn hân.

Mạc Tà giương mắt, nhìn tiểu thư như vậy giống như một chú cún con đang đợi cho ăn. Khoé miệng hân nhin không được hơi cong lên, khi lướt mắt thấy năm dấu tay hồng trên mặt cô thì lại sa sầm mặt.

“Ngon lắm.” Mạc Tà nhẹ nhàng đẩy bát đến trước mặt Ôn Như Thị, lẳng lặng nhìn cô không lên tiếng. Đồ ăn quý báu như vậy, vốn không nên để mình hân hưởng.

Ôn Như Thị nở nụ cười, dường như vết thương trên mặt không quan trọng, đột nhiên nắm tay hân, thoải mái nhấp một cái trên thìa hân uống không hết.

Sau đó ngửa mặt, cười nhẹ với hân: “Quả nhiên rất ngon.”

Mạc Tà sững sờ nhìn hành động rất tự nhiên của cô, hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần, khuôn mặt anh tuấn “phùng” một cái đỏ bừng, ngay cả ánh sáng mờ mờ cũng không che giấu được sự bối rối của hân.

Hân luống cuống nhét thìa vào tay cô, dường như cảm giác ấm nóng vẫn đọng lại trên ngón tay. Ngay cả lời khách sáo cũng không kịp nói mà lập tức nằm thẳng xuống, cứng ngắc như gặp chuyện kinh hãi.

Tơ mắt nhìn hân tự lừa dối mình mà lui vào trong chăn, Ôn Như Thị không khỏi bật cười thành tiếng.

Cùng lắm chỉ là uống một ngụm canh hân dùng thừa vậy mà hân lại có phản ứng lớn như vậy, nếu cô vô si một chút hôn hân, không biết Mạc Tà có thể núp mình đến chết ở trong chăn hay không đây?

Ôn Như Thị buông bát, cúi người xuống, ghé vào tai hân, dịu dàng nũng nịu hỏi: “Mạc Tà, ngại làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Mạc Tà có muốn tránh cũng không được, chỉ có thể ngại ngùng mà tức giận trả lời: “Tiểu thư, hành động bất cần như vậy không phải là hành động mà tiểu thư khuê các nên làm.”

Ôn Như Thị giang tay ôm cổ hân, giọng nói hồn nhiên vô tội, đáy mắt lại lóe lên vẻ nóng lòng muốn thử: “Nhưng mà ngại không phải người ngoài, sao lại không thể.”

Mạc Tà kéo tay cô xuống, nghiêm túc nhìn chăm chú vào mắt của cô, nghiêm mặt nói: “Mạc Tà chỉ là hạ nhân, không nhận nổi tiểu thư thành tâm đối đãi như vậy. Tiểu thư đã trưởng thành, không thể giống như trước, chẳng phân biệt được tôn ti như vậy, nếu truyền ra ngoài sẽ tổn hại danh tiết, về sau vẫn nên tránh hiềm nghi tốt hơn.”

Trong con mắt sâu thẳm của hân chỉ có sự quan tâm tận đáy lòng, trong suốt không chút tạp chất.

Ôn Như Thị âm lòng nhưng lại không muốn bị hân khuyên dễ dàng như vậy. Người đàn ông tốt như vậy, bỏ lỡ mới là phung phí của trời.

Cô nghiêng nghiêng đầu, mím môi nghi ngờ hỏi: “Danh tiết rất quan trọng sao?”

“Đương nhiên.” Mạc Tà thở dài nhẹ nhõm kiên nhẫn chuẩn bị giải thích cho cô. Ôn gia không ai giúp tiểu thư hình thành đạo đức đứng đắn cũng không

sao, hẳn có thể từng chút từng chút uốn nắn nàng.

Mạc Tà tin rằng với trí tuệ của tiểu thư thì sẽ hiểu được danh tiết đối với một nữ nhân mà nói là quan trọng đến dường nào.

Nàng sẽ gả cho một người trong sạch môn đăng hộ đối, sẽ có tương công toàn tâm toàn ý yêu thương nàng, người nọ nhất định là một vị quân tử ngọc thụ lâm phong, sau này nàng sẽ có thêm vài đứa nhỏ trắng trẻo.

Hắn cũng sẽ bảo vệ chúng như bảo vệ tiểu thư, nàng không cần lo com áo, chỉ cần hưởng thụ cuộc sống ‘chỉ nguyện duyên ương không nguyện tiên’ mà thôi.

Đây mới là cuộc sống mà tiểu thư của hắn sẽ trải qua.

“Khoảng cách nam nữ từ trước tới nay là điều phải biết, đôi chết là chuyện nhỏ, thất tiết mới là chuyện lớn.” Thấy có một lọn tóc xoà xuống bên tai cô, ngón tay hắn khẽ nhúc nhích, cố nén cảm giác muốn vén nó ra sau tai hộ cô, “Tuy Mạc Tà không cho rằng những lời này là đúng, không có gì quan trọng hơn giữ được tánh mạng, nhưng cũng có thể biết người ngoài sẽ như thế nào với chuyện này.”

Mạc Tà nói rất thành khẩn, hai ngày này là do hắn lo lắng, hắn không nên vì mình bị thương mà để chủ nhân quan tâm mọi chuyện. Chỉ mong sai lầm của hắn không làm hại nàng, khiến nàng nghĩ rằng chỉ cần là người mình tin tưởng thì sẽ có thể thân mật như vậy.

“Nhưng mà chúng ta đã đồng giường cộng chăn (ngủ chung), còn để ý việc nhỏ này sao?” Ôn Như Thị ngậy thơ nháy mắt mấy cái mà nhìn hắn, khoé môi cong lên, cười như cánh xuân tươi đẹp.

Mạc Tà đứng hình, đang định mở miệng giải thích, đã bị câu nói tiếp theo của Ôn Như Thị chặn lại.

“Nếu như bị người khác biết ta ngủ cùng nam nhân, sẽ không có người nào muốn lấy ta, hay là, người cưới ta cũng được.” Ánh mắt Ôn Như Thị đầy vẻ ranh ma, cái gọi là danh tiết này, thật sự là rất quan trọng mà.

Mạc Tà bối rối, hắn cảm thụ rõ cảm giác tự bê đá đập chân mình.

Thật lâu sau hắn mới gian nan lắp bắp nói: “Trong nhà lao ngủ cùng một giường chỉ là kẻ sách tạm thời, không coi là thật.”

Nhìn môi hắn trắng bệch, Ôn Như Thị không đành lòng ép nữa, bằng không, nói không chừng mấy ngày nữa hắn lại tự trách rồi lại bệnh nặng một trận.

Cô thờ dài, chậm rãi nghiêng người nằm sấp lên người hắn, hai má dán vào lồng ngực cứng ngắc của hắn.

Nhịp tim của hắn đột nhiên hỗn loạn, Ôn Như Thị nhỏ giọng từ từ nói: “Phụ thân một lòng muốn tặng ta cho người khác, vì nghiệp lớn, hẳn sẽ không để ý tình cha con nhỏ bé không đáng kể này. Ta biết người nói những lời này vì muốn tốt cho ta. Nhưng mà Mạc Tà, đời này có lẽ ta sẽ không có cơ hội gả đi, đây không phải lỗi của người, cũng không phải là ta sai, muốn trách chỉ có thể trách ta không nên sinh ra ở Ôn gia.”

Trải qua lần bỏ trốn bốc đồng này, Ôn Hầu nhất định sẽ giám sát cô chặt hơn, nhưng có thể bảo vệ Mạc Tà đã may lắm rồi, cô không trông cậy Ôn Hầu sẽ có thái độ tốt với cô.

Vận mệnh hai năm tương lai đã định trước rồi, Ôn Như Thị không sợ, dù Bùi Nhân Thanh ghi hận thế nào đi nữa cũng sẽ không lấy mạng cô.

Chỉ cần cô thành thành thật thật không đi trêu chọc hắn, qua một thời gian, hắn tự nhiên sẽ quên trong nhà còn có người từng khiêu khích con cò của hắn.

“Đây là vận mệnh của ta, lúc này thực lực không đủ, chúng ta không thể phản kháng.” Ôn Như Thị lẳng lặng nằm trên ngực hắn, nghe tiếng tim hắn đập dần dần ổn định lại, khẽ dặn: “Sau này vào phủ Tướng quân, người không thể chọc giận Bùi Nhân Thanh giống như trước nữa, nếu không hẳn nhất định sẽ nắm lấy cơ hội này mà xử tử người.”

Chỉ cần qua hai năm ẩn núp, Mạc Tà nhất định có thể bay lên trời cao, ngạo thị quần hùng (giương mắt cao ngạo nhìn người khác).

Chỉ có vào lúc đó, bọn họ mới có đủ lợi thế để thoát khỏi cuộc sống nằm trong tay kẻ khác.

Không khí vẫn còn rất thương cảm, Ôn Như Thị khẽ ngẩng đầu cười, để Mạc Tà yên lặng nhìn sâu vào mắt cô, đôi mắt hắn đầy vẻ ưu thương không thể tan biến.

Cô cười, dịu dàng an ủi: “Nhưng ta không hối hận, chỉ cần có người bên ta, cho dù phía trước là địa ngục, ta cũng có thể yên tâm to gan xông vào một lần.”

Trong lòng Mạc Tà chưa xót, chỉ thấy trong lồng ngực trào lên cảm giác nóng rực từng đợt một.

Lần đầu tiên hắn không né tránh ánh mắt dịu dàng ấy, mấp máy môi một lát, cuối cùng cũng không nói ra lời nào, chỉ nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve mái tóc dài mượt mà của cô.

Có thể làm vậy đã là giới hạn cuối cùng của Mạc Tà. Khoé môi Ôn Như Thị khẽ cong lên, khép mi mắt cọ cọ vào lòng bàn tay hắn.

Như vậy là đã tốt rồi. Một ngày nào đó, hắn sẽ công khai nói với mình, cô không phải chỉ là chủ nhân của hắn.

Bị Ôn Như Thị tính kế, Mạc Tà nghĩ rằng có thể tổn hại lễ giáo để tiểu thư ngủ chung một giường với mình, hơn nữa còn để cô ôm ấp áp, cũng đã là kiên nhẫn đến cực điểm.

Nhưng mà sáng sớm hôm sau, khi cô đòi cởi dây lưng thì Mạc Tà mới biết mình đã lầm to.

Ở trước mặt hần, Ôn Như Thị quả thực chính là được voi đòi tiên, thật không có bất kỳ hạn cuối gì đáng nói!

Mạc Tà luống cuống tay chân giữ bàn tay đang làm loạn của nàng, thẹn quá hóa giận nói: “Tiểu thư! Ta là thị vệ, không phải nam sủng của ngươi!”

Ôn Như Thị tủi thân nhìn hần, không dám cử động nữa: “Sao ngươi có thể nghĩ như vậy chứ, ta chỉ nghĩ ngươi hai ngày không có đứng dậy, nhất định sẽ môt. Không thể nịn cái này được, ngươi không tiện cử động, trừ ta ra còn ai có thể giúp ngươi chứ.” Cô bủi bủi môi, chuẩn bị chỉ cần hần tức giận sẽ mở miệng khóc.

“Bỏ tay ra.” Mạc Tà cầm giận trừng mắt nhìn cô giờ hai tay quay mặt qua liếc liếc cái bô đặt ở góc tường, oán hận nói, “Ngươi xoay người sang chỗ khác, ta tự mình làm được.”

Cũng chỉ là đi tè thôi, nàng đã có thể coi như không có chuyện gì, không lý gì hần không làm được.

Nghĩ thì hay lắm, nhưng khi Mạc Tà vịn vách tường đi tới đó, nhìn tấm lưng Ôn Như Thị ngoan ngoãn đứng đó và cái bô mới tinh, hần đột nhiên phát hiện, mình thật sự không tè được.

Da mặt hần không dày đến mức có thể coi quần tiểu tiện ở trong căn phòng yên tĩnh không tiếng động trước mặt Ôn Như Thị được. Vuốt dây lưng, Mạc Tà xấu hổ giận dữ muốn chết. Ôn hầu có thể để hần chết rét, sao lại không nghĩ đến việc giải quyết vấn đề nhà xí?

Hần lấy đá khắc lên tường, yên lặng tính, lấy võ công của mình còn có thể kiên trì bao lâu.

Nghiêng tai lại không nghe được bất kỳ âm thanh nào, Ôn Như Thị sao lại không đoán ra ý nghĩ trong lòng hần, cô thử dò xét nhẹ giọng hỏi: “Không thì ta huyết sáo [1] cho ngươi nghe nhé?”

[1] Lúc xi trẻ con tè người ta hay “xì xì”, ý chị là chị định xì xì cho anh dễ đi đó =]]]]]]]]

“... Câm miệng!” Mạc Tà che trán, đầu choáng váng một trận, hần nhất định là bị nàng chọc tức.

Ôn Như Thị không lên tiếng nữa, hần bối rối cô cũng không giúp được gì, chỉ hi vọng hần có thể nghĩ thông suốt, nếu không bị nhốt tiếp mấy ngày thì sẽ nhịn tiểu đến chết mất.

Rùa còn phải đi tiểu, dù sao sớm muộn cũng phải làm, sớm hay trễ mấy ngày cũng có khác gì đâu?

Lúc Mạc Tà đang đấu tranh, cánh cửa đóng chặt bỗng nhiên mở ra, hai thị vệ đeo đao dẫn đầu đi đến, phía sau là hai nha hoàn lạ mặt bụng khay.

“Hầu gia có lệnh, để các ngươi sửa soạn một chút rồi đi gặp người.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Edit: Huyền Vũ

Beta: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt] + Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Bánh xe lăn đều, đoàn xe dài dằng dặc men theo đường núi rời khỏi sơn trang mà Ôn Như Thị sống trong bảy năm dài.

Ôn Như Thị mặc bộ váy tà dài đỏ sậm ngồi quý [1] trên xa giá [2] giữa đoàn xe, xung quanh không có màn che, chỉ thấy lớp voan mỏng nhuộm sắc hồng bay lượn trong gió.

[1] Ngồi quý:

[2] Xa giá:

Mái tóc đen nhánh tựa gấm vóc thượng hạng được búi cao, cài lên bởi chiếc trâm hoa, điểm xuyết bởi chuỗi tơ vàng, khuyên hồng ngọc lấp lánh, tỏa ra những tia sáng như nháy múa.

Lớp trang điểm đậm đã giấu đi vết năm ngón tay trên mặt cô, đôi lông mi dài cong vút, môi đỏ như máu, trang điểm lộ liễu tới mức khó có thể nhận ra dung mạo ban đầu.

Cô cứ khép hờ mắt ngồi yên như thế giữa lớp váy chồng chồng chất chất, im lặng bình thản như kẻ ngoài cuộc.

Kết quả này đã sớm được dự liệu, Ôn hầu vẫn sẽ bán cô đi như một món hàng.

Nhớ lại trước khi đi, ông ta còn giờ giọng như ban ân, nói sẽ đãi gả cô theo đúng quy cách, từ nay về sau nhà họ Ôn và phủ Bùi Tướng quân sẽ kết làm thông gia, quan hệ thân thiết, Ôn Như Thị khẽ nhếch miệng cười khinh miệt.

Tuy cô đã thua, nhưng Ôn hầu cũng không thắng. Cô sẽ mở to hai mắt nhìn ông ta từ từ tự tay chôn vùi gia nghiệp cha ông để lại như thế nào.

Mạc Tà đi sau xe cô, bị trời lại bằng xích, lồi đi như súc vật.

Ôn Như Thị ngồi thẳng lưng, không hề quay đầu lại nhìn lấy một lần.

Đây là đòn cảnh cáo, cảnh cáo cô sau khi tới nhà họ Bùi phải ngoan ngoãn nghe theo lời ông ta, theo dõi Bùi Nhân Thanh, thậm chí là giết gã. Ôn hầu đang nói cho cô hay, ông ta đã dám để cả hai người đi thì bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng họ.

Ôn Như Thị nắm chặt tay, vòng tay ngọc trai trong tay là của Ôn hầu giao cho cô. Nếu nghĩ chỉ như vậy là đã mua chuộc được cô thì lão ta đã nhầm to rồi.

Khung cảnh hai bên đường càng lúc càng hoang vắng, đám thị vệ cưỡi ngựa cao lớn đi sát bên xe cô không giống như đưa dâu mà đang áp tải tù nhân rời khỏi thành.

“Thằng kia, đi nhanh lên!” Vô kiểm quật vào lưng Mạc Tà khiến vết thương còn chưa khỏi hẳn của hắn lại nứt ra, áo khoác trong chốc lát đã lấm đốm vết máu.

Tên thị vệ trưởng thúc ngựa lạnh lùng lướt qua hắn, tiếng vó ngựa xa dần, Mạc Tà nhìn bóng gã bằng đôi mắt đen trầm u ám.

Tiểu thư đã nói không được kích động, hắn giương mắt nhìn Ôn Như Thị mặc trang phục lộ liễu ngồi trên xa giá, hắn chắc chắn sẽ không lỗ mắng như trước. Sau này không thiếu cơ hội xử lý chúng, không cần nôn nóng.

Quảng đường đi từ Ôn gia đến phủ Bùi Tướng quân mất một ngày một đêm, đoàn đưa dâu chỉ có thể nghỉ chân ở nhà trọ ngoài thành một đêm.

Đến khi nhũ mẫu Liễu thị và hai nha hoàn đỡ Ôn Như Thị từ trên xa giá dậy thì nàng mới nhận ra hai chân của mình đã tê đến mức không còn cảm giác nữa.

Từ chối lời đề nghị vào nhà trọ nghỉ sớm của Liễu ma ma, Ôn Như Thị lấy túi nước vẫn còn nguyên trong tay bà, đẩy hai người ra, tập tễnh bước tới chỗ Mạc Tà bị xích sau xe.

Bộ áo xanh Mạc Tà mới thay hôm nay đã bám đầy bụi bẩn và máu, nhưng hắn không bận tâm mình đang nhếch nhác nhường nào, chỉ yên lặng nhìn chăm chú Ôn Như Thị trong bộ áo cưới rực rỡ đang chậm rãi bước về phía mình.

Tần nương trước khi tới nhà chồng mà lại bước xuống khỏi xe hoa là điềm xấu, nhưng Ôn Như Thị vốn chẳng để tâm tới mấy thứ đó, hơn nữa Bùi Nhân Thanh không phải chồng cô, vĩnh viễn không.

Tà váy lộ liễu lướt qua phiến đá ven đường, quét qua một vũng nước bùn. Ôn Như Thị mở nút, nâng túi nước tới bên môi hắn.

Lớp vải đỏ thấm rù xuống, lộ ra cổ tay trắng ngần, chiếc vòng ngọc Dương Chi [3] tỏa ra ánh ngọc dịu nhẹ càng làm nổi bật làn da trắng hơn cả tuyết của cô. Ôn Như Thị khẽ cười, cất giọng êm ái: “Uống đi.”

[3] Dương Chi bạch ngọc (羊脂白玉): hay còn gọi là “Bạch ngọc”, “Dương Chi ngọc”, là thượng phẩm trong các loại nhuyễn ngọc, cực kỳ quý giá. Dương Chi bạch ngọc đúng như cái tên, nổi tiếng với màu trắng, cùng sự tinh khiết, nếu có lẫn màu khác sẽ không được coi là Dương Chi bạch ngọc nữa.

Mạc Tà cúi đầu nhìn đôi mắt đong đầy ý cười của cô, nơi đó không chút oán hận nào, sâu trong đáy mắt chỉ in dấu hình bóng của hắn, không chút xao lãng. Ánh nhìn chăm chú ấy khiến người ta ngẩn ngơ rồi sinh nổi nhu tình lưu luyến tự lúc nào chẳng hay.

Mạc Tà khẽ nhấp máy môi, cúi đầu theo lời cô, nhấp một ngụm nước.

Mạc Tà mười tám tuổi đã cao hơn cô một cái đầu, giờ còn phải gắp túi nước cho hắn uống nên cô hơi mệt, nhưng Ôn Như Thị không thêm bận tâm, ngược lại, cô còn rất vui.

Ít nhất Mạc Tà đã học được chữ “nhẫn”, kẻ chịu đựng được gian khổ mới có thể đạt được điều mong muốn.

Thế cục thiên hạ có phồn vinh có lợi bại, vận mệnh luôn rất công bằng, hôm nay họ chịu một phần khổ, ngày sau sẽ thêm một phần ngọt. Ôn Như Thị tin, thắng lợi cuối cùng sẽ về phần họ.

Xung quanh lắm kẻ coi xét, cô không dám ở lại lâu khiến Ôn hầu tức giận, chỉ có thể sai ti nữ mang đồ ăn và nước uống tới cho hần rồi đành xoay người bước vào phòng nghỉ.

Sáng sớm hôm sau, còn chưa kịp khởi hành thì người của Bùi phủ đã tới thông báo họ không cần vào thành, cứ chuyển hướng thẳng tới biệt viện ngoài thành là được, Bùi Tướng quân sẽ chờ họ ở đó.

Thị vệ và hạ nhân của Ôn gia nghe vậy ít nhiều cũng thấy khó chịu, chỉ có Ôn Như Thị thờ ơ bình thản bước lên xa giá dành riêng cho mình.

Như vậy lại càng tốt, Bùi gia đề phòng cô tới mức ngay cả cổng chính cũng không muốn cho vào, nói vậy chắc chắn sẽ không cho cô bất cứ cơ hội nào để giờ trò, cuối cùng cô cũng có lí do để từ chối mệnh lệnh của Ôn hầu một cách quang minh chính đại. Ở biệt viện lại càng hay, cô đỡ phải khó xử khi bị kẹp giữa hai bên.

Biệt viện của Bùi phủ đẹp hơn nhiều so với tường tượng của cô, phủ khắp nội viện là những đóa sơn trà nở bung tràn trề sức sống.

Khi tới nơi đã là giữa trưa, Bùi Nhân Thanh có mặt ở đó khoảng một tuần trà rồi biến mất tăm. Nhớ khi hần nhìn mình một thân hồng y, ánh mắt châm biếm tới nhường nào là đủ hiểu hần ghét mình tới bao nhiêu.

Không thấy thì không thấy, có gì ghê gớm, trái lại Ôn Như Thị cô còn vui vẻ nhàn nhã hơn ấy.

Điều duy nhất khiến cô khó chịu là tuy hần đồng ý để Mạc Tà tiếp tục đi theo cô nhưng lại không chịu gỡ xiềng xích trên tay hần xuống.

Ăn vệ đeo xiềng xích thì đi tới đâu người ta cũng nghe thấy tiếng, thế còn “ăn” chỗ nào? Cái này rõ ràng là làm trò cho hần, ít nhất Ôn Như Thị nghe ra, khi rời đi, hần cười đến là vui vẻ,

“Đừng bận tâm tới đám khốn kiếp kia, chúng khóa người lại càng chứng minh chúng sợ người.” Ôn Như Thị cúi đầu, cẩn thận dùng mảnh vải mềm quấn lên cổ tay sưng đỏ của Mạc Tà giảm tổn thương bởi còng tay cho hần.

“Ừ.” Mạc Tà có vẻ ít nói hơn trước, hần đưa tay mặc Ôn Như Thị làm, không nói một lời.

“Sao vậy?” Như nhận ra gì đó, cô chuyển tầm mắt nhìn hần.

Mạc Tà khẽ lắc đầu: “Không có gì.” Hần cũng không rõ mình sao nữa, chỉ biết lúc bước vào cổng Bùi gia, trong chớp mắt nhìn thấy Bùi Nhân Thanh, hần không thể kiềm được sát ý dâng nên trong lòng.

Hần biết như vậy là không đúng, nhưng lại chẳng thể kiềm được ý nghĩ trong đầu. Hần muốn đưa nàng đi, không phải vì mệnh lệnh, chỉ đơn thuần là cô chấp muốn đưa nàng rời khỏi chốn này mà thôi.

“Người ở đây chờ ta.” Nếu hần không muốn nói, cô sẽ không ép, Ôn Như Thị mím môi, kéo tay áo xuống che khuất chiếc còng trên tay hần, đứng dậy bước ra ngoài, “Ta đi lấy thuốc, lát nữa băng lại vết thương trên người người.”

Mạc Tà trầm lặng nhìn bóng cô biến mất bên cửa, đứng im đợi cô.

Ôn Như Thị vừa bước vào cửa đã thấy đôi mắt đen sâu thẳm của hần nhìn mình chăm chú, thoáng giật mình, sắc thái ẩn chứa trong đôi mắt ấy khiến lòng người thoáng nổi xót xa, chúng giống như ánh mắt của kẻ chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn thứ mình quý trọng bị cướp mất.

Cô có thể nhìn thấu sự đau đớn trong ánh mắt kiên định của hần.

Ôn Như Thị chậm rãi bước tới gần hần, đặt lọ thuốc trong tay xuống, nhẹ nhàng cởi áo cho hần. Bất ngờ là Mạc Tà không hề phản kháng, chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Ánh nắng xuyên qua song cửa sở rơi lên cơ thể hần, trên làn da trần màu đồng là vô số vết thương ngang dọc đang rỉ máu, những giọt máu đỏ tươi mới thấm ra trộn lẫn với vết máu khô đỏ sẫm trông vô cùng thê thảm, nhưng hần như không hề cảm thấy đau đớn, bình thản nhìn chăm chú từng động tác của cô.

Ôn Như Thị rút cuộc không nhịn nổi nữa, tuy rất thích Mạc Tà nghe lời như vậy, nhưng giờ đây cô lại thấy đau lòng nhiều hơn.

Cô dùng khăn sạch thấm nước lau qua vết thương của hần, nhẹ nhàng chậm rãi nói: “Bùi Nhân Thanh sẽ không động vào ta, hần ta chỉ chú ý tới Ôn gia, ta cũng lắm cũng chỉ là một món đồ trang trí mà thôi.”

Hàng lông mi dài thật dài của Mạc Tà khẽ run, cô cầm bình sứ, rắc thuốc lên vết thương của hần, tiếp lời, “Vậy nên người đừng nghĩ lung tung, có chuyện gì thì cứ nói thẳng với ta, ta sẽ không cười người đâu.”

Mạc Tà nhú mày: “Ta không nghĩ lung tung, Bùi Nhân Thanh không phải kẻ dễ đối phó, giờ người gả cho hần, hần lại có quyền xử lí cơ thiếp theo ý mình...”

Ôn Như Thị trợn tròn đôi mắt xinh đẹp của mình: “Ta không gả cho hần, không có ba quỳ chín lạy, không động phòng, cùng lắm cũng chỉ là con tin thôi, sao có thể nói là gả.”

Mạc Tà cụp mắt ừ ừ, thấp giọng nói: “Sớm muộn gì cũng sẽ bái thiên địa rồi động phòng hoa chúc, nếu không Hầu gia...”

Ôn Như Thị cười nhạo, phản bác: “Lấy cái gì để động phòng? Cái tên bất lực Bùi Thanh Nhân sao?”

Mạc Tà sùng sốt, há hốc mồm kinh ngạc nửa ngày trời, không biết nên hỏi cô sao lại biết Bùi Thanh Nhân bất lực trước hay nên nhắc cô là tiểu thư khuê các không nên thốt ra từ ngữ bần thiêu đó.

Ôn Như Thị mặc kệ hần nghĩ gì trong lòng, vờn tay bắt đầu băng bó cho hần.

Cơ thể hai người kề cận nhau, gần tới mức có thể cảm nhận được hơi ấm trên người đối phương, Mạc Tà thậm chí có thể cảm nhận được mùi hương quen thuộc vương trên tóc nàng.

Nơi tóc mai có một lọn tóc rũ xuống, cong lên nghịch ngợm, lướt qua cổ hần theo cử động của cô, hơi ngứa, khiến hần không kiềm được mà đưa tay vén tóc cho cô.

Tìm Mạc Tà khẽ hắng một nhịp, cái kẻ ngu ngơ ngốc nghếch nào đó giờ mới cảm thấy hơi ngượng ngùng, nhưng vừa mới lùi lại một chút đã bị Ôn Như Thị kéo lại, “Đừng nhúc nhích, đứng yên, đừng làm rộn.”

Mạc Tà đưa tay cản cô, lắp bắp nói, “Tiểu thư, ta tự làm được.”

Ôn Như Thị giận, sớm biết vậy cứ băng bó trước rồi nói gì thì nói. Cái tên này thật là, vừa mới bỏ cái vẻ quyết tử trầm lặng lại bắt đầu để tâm mấy cái quy củ đầu đầu rồi, cô muốn bỏ đầu hần ra xem trong đó cấu tạo như thế nào!!!

“Đề tay xuống.” Ôn Như Thị trợn đôi mắt hạnh nhìn hần, chỉ mũi hần cả giận nói, “Còn dám đẩy, cẩn thận ta đánh nguoi một trận!”

Mạc Tà khẽ giật giật khoe miệng, buông tay, bắt đầu đi im lặng.

Rõ ràng hần đâu có đẩy nàng, chỉ giờ tay cản thôi mà. Mạc Tà cũng không rõ vì sao tâm trạng mình đột nhiên trở nên rất vui, dù giờ tiểu thư thực sự đánh hần, hần cũng rất vui.

Vì sao nhỉ? Hần cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Beta: 洋紫月 Dương Tử Nguyệt + Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

PS: Happy new year~~~ Chúc mọi người năm mới vạn sự như ý, an khang cát tường ♥ Hôm qua quẩy countdown kinh quá, không có sức đăng chương, sorry mọi người nha~

Hơn mười ngày liên tiếp Bùi Thanh Nhân không xuất hiện ở biệt viện, theo lời của quản gia thì gần đây tướng quân có rất nhiều việc phải làm.

Ôn Như Thị không đi hỏi thăm hần bận việc gì, cuộc sống như bây giờ rất tốt, cô không cần lo lắng đề phòng nghĩ xem nên đối phó hần như thế nào, cũng không cần tránh nha hoàn mà Ôn hầu để lại cho cô.

Dù sao chính chủ đã không xuất hiện thì có giục ccoo cũng chẳng làm được gì.

Còn Mạc Tà thì không biết hần bận cái gì, ngoài thời gian trước com tới có thể xuất hiện trước mặt cô ra thì thời gian khác không hề thấy bóng dáng của hần.

Đừng hỏi tại sao cô biết hần không ở đây, những việc Ôn Như Thị làm khi buồn chán gần đây là gọi tên hần.

Chỉ cần Mạc Tà không xuất hiện sau một giây, vậy có nghĩa hần không có ở trong sân.

Cuộc sống của Ôn Như Thị lúc này đã hình thành một quy luật mới, ngày nào cũng dậy sớm để ăn sáng rồi đi dạo một lát với Liễu thị và nha hoàn trong vườn, sau đó quay lại phòng đọc sách.

Buổi chiều học may áo khoác nam, cô đã lãng phí cả một cuộn gấm vóc tốt, cuối cùng mới làm ra một bộ quần áo tạm chấp nhận được.

“Nếu Tướng quân biết phu nhân luôn nghĩ đến người thì nhất định sẽ rất vui.” Liễu thị sờ bộ quần áo đầu tiên của tiểu thư mình làm rồi khích lệ.

Ôn Như Thị liếc nàng một cái, không phản bác, chỉ thản nhiên nói: “Cắt cái này đi, gọi người mang cuộn vải đen có hoa văn nổi kia đến cho ta”

Liễu thị giật mình, khó hiểu hỏi: “Phu nhân đã làm khá nhiều bộ rồi, nếu làm thêm nữa thì Tướng quân sẽ không mặc hết.”

Ôn Như Thị nhếch nhếch khóe miệng, cúi đầu chuyên tâm chọn bản vẽ, không đáp lại.

Ai nói là cô muốn làm quần áo cho Bùi Nhân Thanh, đưa hần mấy bộ quần áo may hồng là tốt bụng lắm rồi đấy. Mấy bộ lúc trước làm chỉ để luyện tập thôi, giờ mới làm thật này, không biết Mạc Tà mặc bộ đồ do cô dày công may thì sẽ thế nào nhỉ? Có phải sẽ càng đẹp trai, càng mạnh mẽ không?

Ôn Như Thị nhặt một tấm vải trắng thêu hoa đâm bụt cẩn thận chăm chú nhìn, cái này ngắn gọn thoải mái, dùng làm đường viền vạt áo trước là thích hợp nhất. Cô có thể dùng một ít sợi tơ màu bạc, kết hợp với màu nền màu đen có hoa văn nổi sẽ rất hợp, hần nhất định sẽ thích.

Thấy Ôn Như Thị không nói gì, Liễu thị chỉ có thể đi ra ngoài lấy vải dệt. Lúc về còn có vị quản gia đã lâu chưa xuất hiện đi cùng.

“Ôn hầu mở tiệc đãi khách, đặc biệt cần dặn, hi vọng phu nhân cùng Tướng quân tới tham dự.” Dứt lời, mặt quản gia không chút thay đổi buông tay đứng nghiêm một bên, chờ cô đáp lời.

Ôn Như Thị nhìn lướt qua thiệp mời mạ vàng ở trên bàn, hỏi hột hột: “Tướng quân nói thế nào?”

“Tướng quân hi vọng phu nhân trang điểm xinh đẹp một chút, đến lúc đó sẽ đến biệt viện đón ngài cùng đi.” Quản gia rất hài lòng thái độ đặt phu quân lên đầu của cô, trong ngôn từ không khỏi mang theo chút cung kính.

“Biết rồi, ta sẽ chuẩn bị cẩn thận.” Ôn Như Thị dừng một chút, cười nhạt, tiếp tục nói, “Nhiều ngày nay, ta cố tình làm vài bộ quần áo cho Tướng quân, cũng hi vọng đến lúc đó có thể nhìn đến Bùi Tướng quân có thể mặc bộ quần áo ta tự mình làm đến tham dự.”

Cô liếc nhìn Liễu thị, ý bảo bà ấy lấy quần áo đã may xong ra.

Năm, sáu bộ quần áo màu tím được may cầu thả trải lên bàn, Ôn Như Thị đứng dậy, rất tự nhiên lấy ra bộ làm sớm nhất, gọi nha hoàn bọc lại giao cho quản gia, cười tủm tỉm nói với quản gia: “Tin tưởng Tướng quân nhất định sẽ không để ta thất vọng, đúng không?”

Quản gia nhận gói đồ mà khóe miệng giật giật, rất nhiều người phụ nữ may đồ cho Tướng quân, chẳng qua việc Tướng quân có muốn mặc hay không lại là chuyện ông không dám đảm bảo.

Quản gia vừa bối rối rời khỏi thì Mạc Tà xuất hiện.

“Ta đi dạo hoa viên một chút, có Mạc Tà theo cùng ta là được rồi, các người không cần đi theo.” Ôn Như Thị khó lắm mới gặp được hần, đương nhiên phải bỏ đám người không liên quan lại để có thể đi dạo riêng với Mạc Tà rồi.

Đi nửa ngày cũng không thấy hần lên tiếng, Ôn Như Thị nhin không được mở miệng: “Gần đây người làm gì mà ta không thấy người vậy?”

“Luyện công, nghĩ cách mở khóa.” Mạc Tà buồn buồn trả lời.

Ôn Như Thị mở to hai mắt nhìn, đưa tay kéo tay áo hần, lọt vào tầm mắt vẫn là cái gông cùm hoàn hảo không tổn hao gì, cô thờ dãi một cái, nói không rõ là an ủi hần, hay là đang an ủi mình: “Không sao cả, rồi chúng ta sẽ tìm được cách thôi.”

Mạc Tà liếc nhìn cô, cũng không nói lời nào, trực tiếp nắm đầu khóa, giật hai ba cái đã tháo nó xuống rồi.

Ôn Như Thị ngẩn ra, cô đưa tay nhận gông cùm nặng nề nhìn một lúc lâu, một chút hư tổn cũng không có... Rốt cuộc tại sao hần làm được?

“Khi có người, ta sẽ đeo nó lên, người chỉ cần biết, thứ này giờ đã không giam cầm được ta. Nếu người muốn rời đi, chúng ta có thể đi bất kì lúc nào.” Mạc Tà cúi đầu nhìn cô, khẽ giọng giải thích.

Tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt, nhưng giờ phút này chỉ cần nàng mở miệng, hần sẽ không chút do dự dẫn nàng rời khỏi đây.

Ôn Như Thị ngẩng đầu, nhìn hần cười xinh đẹp một cái: “Tình trạng bây giờ tốt hơn ta nghĩ, có lẽ giờ chúng ta chưa đi được.”

Không chú ý đến ánh mắt âm thầm dần của hần, cô vui vẻ kéo tay hần, nháy nhót nói: “Không có thứ đó trói buộc, tối mai người có thể tới mặc thử quần áo ta làm cho người.”

Mạc Tà ngẩn ra một chút, quên rút tay của mình về, ngây ngốc trả lời: “... Đó không phải là của Bùi Tướng quân sao?” Hần chính tai nghe thấy nàng kêu quản gia chuyển lời, hi vọng Tướng quân có thể mặc áo nàng tự mình làm.

Mỗi ngày ban đêm trước khi ngủ, hần sẽ đi thăm nàng một lần, khi đó luôn nhìn thấy nàng ngồi trước đèn may vá.

Nàng cúi đầu dịu dàng, khoe miệng còn thường thường mỉm cười, đáng vẻ tập trung đó làm cho hấn không nén nổi sự ngưỡng mộ dành cho nam nhân mà nàng nhớ nhung trong lòng.

Không phải hấn không nghĩ tới có lẽ tiểu thư là làm cho mình, nhưng Mạc Tà lập tức dập tắt vọng tưởng đấy. Hấn chỉ là một thị vệ thân phận thấp hèn, làm sao có thể hy vọng xa vời tiểu thư sẽ tự tay may quần áo cho mình chứ, ý tưởng bất kính như vậy, thực sự là không biết tự lượng sức mình.

Hôm nay, hấn cuối cùng cũng biết, người đó chính là Bùi Nhân Thanh.

Cũng phải, hấn ta là vị hôn phu danh chính ngôn thuận của tiểu thư, tuy rằng còn chưa hành lễ nhưng cũng không thay đổi được sự thật nàng sẽ trở thành con dâu Bùi gia.

Giờ nàng đã không muốn trốn khỏi đây với hấn rồi. Nhưng ngay lúc hấn vô cớ suy sụp, nàng lại nói muốn hấn mặc thử quần áo nàng làm.

Mạc Tà mơ hồ không hiểu. Hấn thậm chí còn chưa suy nghĩ cẩn thận, tại sao một giây trước mình đang khổ sở, rồi sau đó lại bắt đầu vui sướng.

“Bộ cho hấn chẳng qua là để luyện tập, không đẹp để gì đâu.” Dường như Ôn Như Thị rất thích thú với vẻ mặt đờ ra lúc này của hấn, cô cười tủm tỉm ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn kẻ công, “Làm cho người đương nhiên phải khác, ta rất chờ mong nhìn Mạc Tà nhà ta mặc quần áo ta tự làm, chắc chắn sẽ mê chết người.”

Mạc Tà nhú nhú mày, hấn không muốn mê chết ai, ần vệ vốn nên đơn giản làm việc, những thứ đồ hoa lệ kia ngược lại sẽ rất trời buộc.

Không đúng, bây giờ hấn nên nghĩ không phải là mặc cái gì, mà là phải nghĩ tại sao tiểu thư lại may đồ cho hấn. Mạc Tà nhú mày nghiêm túc tự hỏi, hoàn toàn không ý thức được tay phải của mình còn nắm bàn tay mềm mại của Ôn Như Thị.

“Mạc Tà.” Ôn Như Thị đảo mắt, nhẹ giọng hỏi, “Xung quanh đây có những người khác không?”

Mạc Tà ngược mắt hoang mang nhìn nàng một cái, tuy rằng không biết vì sao nàng hỏi như vậy, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Không có.”

Ôn Như Thị cười rạng rỡ, Mạc Tà võ nghệ cao cường nên nàng rất tin tưởng, nếu hấn nói không có, vậy chắc chắn là không có ai nhìn thấy bọn họ ôm ôm ấp ấp trong hoa viên.

Cô yên tâm lớn mật nghiêng người nhào vào trong ngực hấn, ôm chặt lấy vòng hông rắn chắc của hấn, trán còn khẽ cọ trước ngực hấn hai lần, sau đó mới nũng nịu dịu dàng nói: “Cả ngày cũng không thấy người, ta rất nhớ người.”

Trong lòng tràn đầy ôn hương nhuyễn ngọc, Mạc Tà bất ngờ không kịp đề phòng, cả khuôn mặt đỏ bừng, gờ tay muốn đẩy ra, rồi lại không biết tại sao, hai tay cứ ngừng ở không trung một lúc lâu, không có dũng khí nói ra lời kháng nghị.

Cuối cùng, đành phải thỏa hiệp gian nan nói hai chữ: “... Tiểu thư.”

“Ừ.” Ôn Như Thị đắc ý cong cong khoe miệng, cổ ý không quan tâm sự khó xử của hấn.

Cơ thể Mạc Tà càng thêm cứng ngắc, thật lâu sau, cô mới hài lòng buông hấn ra, ngửa đầu thường thức khuôn mặt tuấn tú nay lại hồng hồng của hấn, gật gật đầu: “Bây giờ ta là người của người, người phải chịu trách nhiệm với ta, biết chưa?”

Mặt Mạc Tà đầu nóng thành tương, hấn không rõ vì sao vừa rồi còn bình thường, giờ tiểu thư lại biến thành người của mình.

Chịu trách nhiệm? Chịu trách nhiệm như thế nào? Hấn luôn luôn trung thành và tận tâm bảo vệ nàng mà, nếu đây còn chưa tính là chịu trách nhiệm, vậy phải như thế nào mới tính?

Rất nhanh, Ôn Như Thị đã giúp hấn đưa ra đáp án: “Chậm nhất là ba năm sau, người nhất định phải cưới ta, bằng không ta đi đánh trống kêu oan, cáo người bội tình bạc nghĩa.”

Đây quả thực là sét đánh ngang trời, cả người Mạc Tà sợ choáng váng.

Để cho hấn cưới tiểu thư làm thê, đây là chuyện trước giờ hấn không dám nghĩ tới. Nàng là chủ nhân mà hấn toàn tâm toàn ý bảo vệ, hấn có thể sinh vì nàng, chết vì nàng, nhưng... cưới về nhà làm thê từ?

Trước giờ hấn không nghĩ tới hấn cần cưới thê từ, xây dựng một gia đình. Kiếp này của hấn đã định trước là ần vệ của tiểu thư, không cần thiết những ràng buộc thế tục kia.

Nhưng, vừa rồi tiểu thư lại nói, muốn làm thê từ của hấn.

Chẳng lẽ là cái kiểu sinh con cho hấn kia sao? Không được, đây thực sự là vấy bẩn tiểu thư! Mạc Tà muốn khóc, hấn hoàn toàn không giải thích được tâm tình kích động ần giấu sau sự kháng cự và chút vui sướng mơ hồ không thể xem nhẹ kia.

“Mạc Tà,” Ôn Như Thị nhón chân lên, dang tay ôm choàng cổ hấn, nhìn sâu vào cặp mắt hấn trong veo như ao nước hồ thu của hấn, môi cô dấy lên nụ cười nhẹ thanh thanh đậm đậm: “Ta thích người, còn người?”

Nghe vậy Mạc Tà bối rối lui một bước, lại quên Ôn Như Thị đang bám trên người hắn, một bước này không chỉ không kéo ra khoảng cách của bọn họ, ngược lại làm cho cô dính sát hơn.

Nhìn hắn lo lắng đến mức trán rỉ ra lớp mồ hôi mỏng, Ôn Như Thị cười khê: “Ngươi không cần trả lời ta ngay bây giờ, lúc nào nghĩ xong thì nói ta biết cũng được.”

“Nhưng mà, không được trốn tránh.” Ôn Như Thị nhìn đôi môi mỏng gần trong gang tấc của hắn, rất muốn đụng chạm, cũng không dám một lần làm quá mức, nếu không không chừng hắn thật sự sẽ bị dọa chạy.

Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng cặp mắt đen bối rối luống cuống của hắn, nghiêm túc nhấn mạnh từng chữ, “Ta thích ngươi, muốn gả cho ngươi, là nghiêm túc, không phải nói đùa.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Edit: Kurohime

Beta: 洋紫月 Dương Tử Nguyệt + Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

PS: Happy new year~~~ Chúc mọi người năm mới vạn sự như ý, an khang cát tường ♥ Hôm qua quẩy countdown kinh quá, không có sức đăng chương, sorry mọi người nha~

Trăng sáng sao thưa, sâu trong rừng trúc ngoài thành vẫn có một người chưa trở về nhà.

Dưới ánh trăng sáng tỏ là bóng người như ma quỷ chạy xuyên qua rừng, ánh sáng u ám loé lên trên bầu trời, sau khi đi xa mới có từng phiến lá trúc xanh thăm lá tá bông bẽnh rơi xuống.

Hơi thở của Mạc Tà hơi không ổn, hắn xoay người nhảy xuống từ ngọn trúc, tiện tay thu kiếm vào vỏ.

Từ sau khi được Ôn Như Thị thông báo, hắn đã ở ngoài hai đêm rồi, không luyện công tới sức cùng lực kiệt, đến tận đêm khuya thì không trở về biệt viện.

Không chỉ mỗi kiếm pháp của hắn lộn xộn, mà còn cả mặt hồ vốn nên yên tĩnh không gợn sóng.

Mạc Tà nặng nề thở hắt ra một hơi, hình dáng Ôn Như Thị ngựa khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn lúc nào cũng không tự chủ được xuất hiện trong đầu hắn.

Lúc chạy trốn, lúc vung kiếm, ăn cơm, ngủ, ngay cả lúc hít thở, cũng không gạt đi được... Mạc Tà chưa từng có cảm giác nôn nóng xao động như vậy.

Mỗi khi suy nghĩ nhiều, hình ảnh ngày ấy sẽ càng rõ ràng hơn. Bây giờ hắn thậm chí có thể nhớ rõ, sự chờ mong không chút che giấu lấp lánh trong ánh mắt sáng ngời thông suốt của nàng, còn có bông hoa sơn trà nóng bỏng như lửa bên cạnh chân váy màu xanh nhạt ấy.

Hắn nghĩ, hắn phải trở về.

Không có hắn bảo vệ bên cạnh, có thể tiểu thư sẽ gặp phải nguy hiểm. Hắn cố gắng khống chế không nghĩ đến cái cơ mình lấy tề cỡ nào, chỉ đập gió lao đi.

Trong phòng, Ôn Như Thị chưa tắt đèn, cửa sổ khép hờ, dường như có thể nhìn thấy bóng hình bên trong.

Hắn không nhớ rõ bắt đầu từ khi nào, lúc ngủ nàng sẽ không cài chốt cửa sổ, như giữa hai người có sự ăn ý không cần nói ra. Hắn thường thăm nàng vào nửa đêm, nàng biết, nhưng trước nay chưa hề nói.

Mạc Tà đứng ngoài cửa sổ một lúc lâu, cuối cùng gơ tay đẩy cửa ra. Ôn Như Thị ôm một bộ quần áo chưa làm xong, cứ vậy mà gục trên mặt bàn, mặt mũi thiếp đi.

Mạc Tà thấy nàng mặc quần áo phong phanh, hơi nhú mầy, cơ thể đã hành động trước suy nghĩ, hắn nhảy vào trong phòng.

Hắn cẩn thận cảm trường bào khoác lên vai nàng, Ôn Như Thị hơi động dậy, cũng may không bị hắn làm tỉnh giấc.

Mạc Tà thờ phào nhẹ nhõm, chậm rãi ngồi xuống cái ghế trước mặt nàng. Ánh nến cam cam hắt lên tóc nàng, nhuộm thành một vầng sáng ấm áp; tóc mai Ôn Như Thị có một ít lông tơ nhỏ, nhìn mềm mại như giọng nói yêu kiều dịu dàng của nàng vậy.

Có lẽ chỉ vào lúc này, lòng hần mới có thể yên tĩnh một lát.

Bỗng nhiên Mạc Tà không muốn yên lặng rồi đi như thường ngày, cũng không muốn lại nhìn lên nàng từ cửa sổ nữa, rốt cuộc là muốn làm gì, bản thân hần cũng không nghĩ ra. Hần chỉ thuận theo suy nghĩ, ngồi thẳng tại chỗ, nín thở, lẳng lặng nhìn sườn mặt nàng, chỉ sợ quá nhiều giấc mộng đẹp của nàng

Cũng không biết đã qua bao lâu, Ôn Như Thị hơi mở mắt ra, mang theo chút mơ màng chưa tỉnh táo hẳn, giọng điệu lười biếng, thuận miệng hỏi: “Giờ gì rồi?”

“Đã là giờ Sửu rồi.” Mạc Tà nhìn lướt qua bóng đêm ngoài cửa sổ, âm áp trả lời.

Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, đã là 2,3 giờ đêm, hóa ra cô đã ngủ gục suốt 4 tiếng, khó trách cả người đều thấy khó chịu. Cô giờ tay bóp bóp cần cổ cứng ngắc của mình: “Về rồi cũng không bế ta lên giường, người cứ muốn phân rõ giới hạn với ta sao.”

Cô gục xuống bàn ngủ cũng không phải lần một lần hai, nhưng cho dù tối nàng ngủ trễ thế nào thì ngày hôm sau tỉnh lại sẽ luôn nằm trong chăn nệm ấm áp.

Cô khẽ thở dài, xem ra cô đã làm hần sợ rồi, hần cũng không dám chạm vào cô nữa.

Mạc Tà hơi mấp máy môi, khép giọng nói: “Không phải như thế.” Hần vốn không giỏi ăn nói, số lần giết người còn nhiều hơn số lần nói chuyện, hần thật sự không biết phải mở miệng thế nào để thể hiện được tâm trạng của mình.

Ôn Như Thị nhướn mày, tà tà nhìn hần, chờ hần nói tiếp, nhưng hần lại cứ cúi đầu im lặng.

Đợi hồi lâu cũng không thấy hần nói gì, Ôn Như Thị tức giận đứng dậy, cầm trường bào trên bàn ném cho hần: “Mặc vào cho ta xem”

Mạc Tà ôm quần áo giặt mình, sau đó nghe lời đứng dậy, cởi áo ngoài thay quần áo mới.

Ôn Như Thị quan sát Mạc Tà đang mặc bộ đồ mới, hoa văn tối màu trên nền đen, có vẻ trầm lắng mà khiêm tốn, nhưng nhìn vào là biết nó được may từ chất liệu quý giá. Vốn may để tiện cho việc đi đêm của hần, nhưng lại không ngờ sự tinh quý của nó không ngăn được khí thế của Mạc Tà 18 tuổi, hần mặc bộ y phục này, tỏa ra hơi thở kiêu ngạo như sương, đáng vẻ tự nhiên hào hiệp.

Lưng hần thẳng, vóc người thon gầy như cây bạch dương, ẩn chứa một sức mạnh to lớn vững chắc.

Ôn Như Thị hài lòng cong khóe môi, vỗ tay tán thưởng, “Đúng là người đẹp vì lụa, ánh mắt ta thật tốt.” Quần áo đẹp, nhưng quan trọng hơn, người cũng thích hợp, trong lòng cô đặc ý khoe khoang.

“Chất vải quá tốt...” Mạc Tà sờ mặt vải sa tanh bóng loáng, nhàu mảy trâm giọng nói.

“Tốt thì mặc mới thoải mái, người không thích?” Ôn Như Thị nheo mắt nhìn hần, giống như chỉ cần hần dám nói ra một chữ không lọt tai, cô sẽ nhào lên cắn hần.

“Không phải không thích, chỉ là không tiện lắm, nếu lúc đánh nhau sơ ý một chút sẽ làm rách” Mạc Tà không chú ý đến nét mặt của cô, đang khó khăn suy nghĩ nên xử lý bộ y phục này thế nào, “Cho dù lỡ làm bẩn một chút máu lên cũng khó giặt sạch.”

“Ta cứ mặc áo thô vải gai là tốt nhất.” Nghĩ kỹ, Mạc Tà mới đưa mắt lên, phát hiện sắc mặt của Ôn Như Thị đã đen như đáy nồi, hần há miệng không nói ra tiếng, sừng sốt một lúc lâu, cuối cùng cũng phát hiện mình đã phụ lại khổ tâm của tiểu thư, vội vàng sửa miệng bổ sung: “Trước tiên cứ để ở chỗ tiểu thư được không? Lúc cần ta sẽ đến chỗ người lấy.”

Ôn Như Thị phì cười, quần áo vốn dùng để mặc mà.

Còn muốn đợi đến lúc cần? Lúc nào mới cần, chẳng lẽ chỉ khi dự tiệc mới có thể mặc quần áo đẹp? Chi e trong vòng mấy năm Mạc Tà cũng không có cơ hội mặc nó ra ngoài.

“Nếu người không thích thì thôi, cởi ra đi.” Ôn Như Thị đưa tay cởi vạt áo của hần.

Mạc Tà cuống quýt lui ra sau một bước, dùng một tay che vạt áo, vội vàng giải thích: “Ta rất thích, không phải không cần.” Đến lúc này, hần mới thấy ảo não vì vốn từ hạn hẹp của mình.

Không phải hần không thích, mà vì quá thích mới nâng niu đến mức không nỡ mặc ra ngoài.

Mở to mắt nhìn tiểu thư nhà mình ngoảnh mặt làm ngơ với lời giải thích của hần, không chút khách khí đưa tay lột quần áo mới của hần xuống, Mạc Tà không dám phản kháng, chỉ có thể uất ức cúi đầu đứng nguyên tại chỗ, mặc cho cô tùy ý cuốn áo lại ném lên bàn.

Ôn Như Thị quay người lại, thấy hần cúi đầu đứng tại chỗ, tựa như một con cún lớn vừa bị mắng, bộ dạng này cực kì đáng thương, làm người ta muốn giờ tay xoa cái đầu xù của hần.

“Đồ ngọc, còn chưa làm xong, hôm nay cho người mặc thử xem có hợp hay không thôi, muốn hoàn thành ít nhất cũng phải vài ngày nữa.” Cuối cùng Ôn Như Thị không nhịn được giờ tay nheo nheo hai gò má của hần.

“Tiểu thư!” Mạc Tà nghiêng đầu tức giận nhìn nàng chăm chăm, nàng ngày càng quá đáng, không chỉ tẩy máy tay chân, còn cố ý trêu chọc hắn.

Cho dù có là... thê tử tương lai, cũng không nên làm như vậy!

“Việc ngày hôm trước người nói Mạc Tà đã nghĩ kỹ, ba năm sau ta sẽ cho người một câu trả lời!” Mạc Tà kiêu ngạo nhìn cô, quay người nhảy ra ngoài cửa sổ, chỉ để lại một câu: “Tiểu thư nên sớm nghỉ ngơi, rạng sáng còn phải đi cùng Bùi Nhân Thanh đến yến hội của Ôn Hầu, đừng để lúc đó hai quần áo mất thâm đen làm Bùi gia mất mặt.”

Ôn Như Thị trợn mắt há miệng, tiểu tử này, sao miệng lưỡi lại trở nên sắc sảo như thế, thế mà còn học được cách chế giễu ngược lại chủ nhân, kiên quyết không thể để hắn vượt qua mình được!

Bị Mạc Tà chơi xỏ, Ôn Như Thị oán hận bò lên giường, đập hai cái lên gối cho hả giận, cuốn chăn nhắm mắt lại.

Thật ra như vậy cũng tốt, cãi nhau với tiểu thị vệ càng chân thực hơn khi nói chuyện quy củ với hắn, cô hơi cong khóe môi, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Rạng sáng hôm sau, quả nhiên Ôn Như Thị ngủ quên, may mà có Liễu thị vào phòng gọi cô dậy nên không trễ giờ.

Cô ngáp dài nhìn ra ngoài cửa sổ, tên kia chắc chắn đang thâm cười trộm, hẳn rõ ràng biết hôm nay rất nhiều việc, vậy mà cũng không chịu đánh thức cô, rõ ràng còn đang ghi hận vì tối qua bị trêu chọc.

Động tác của Liễu thị và nha hoàn rất nhanh, chỉ chớp lát sau đã búi cho cô một kiểu tóc xinh đẹp, trên trán có một viên đá quý nhỏ màu vàng óng ả xuông cang tôn lên làn da thịt nõn nà.

Ôn Như Thị đứng dậy, từ từ đi ra ngoài cửa. Trên y phục thêu đóa mẫu đơn lớn màu xanh biếc, cánh hoa mỏng manh như sương khói lượn lờ giữa không trung, cây hoa thủy tiên hồng nhạt uốn lượn kéo dài trên vạt váy màu xanh nhạt, trăm cái trên tóc khê đóng đưa theo bước chân, nhẹ nhàng phát ra tiếng vang leng keng.

Bùi Nhân Thanh đã chờ ở tiền sảnh, trong nháy mắt nhìn thấy cô, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đáng tiếc, một cô nương động lòng người như vậy lại là một kẻ đàn độn.

Hắn nghiêm mặt, ung dung thản nhiên vươn tay nắm lấy tay cô chậm rãi đi đến xe ngựa ngoài cửa.

Động tác của Bùi Nhân Thanh dịu dàng, nhưng lời nói ra miệng lại không ôn hòa như hành động của hắn, hắn nhìn phía trước, không hề chớp mắt, dùng âm lượng chỉ đủ để nàng nghe được: “Đến nơi không được phép mở miệng, dù người khác nói gì, người chỉ cần mỉm cười là đủ.”

Ôn Như Thị cười khê, ai cũng coi cô như vật trang trí. Cô nhủ thầm, khóe miệng mang theo chút châm biếm như có như không: “Chỉ cần không nói lời nào người đã thỏa mãn rồi? Có lẽ ta còn có thể làm tốt hơn đấy.”

Bùi Nhân Thanh kinh ngạc, nhìn không được nghiêng đầu nhìn nàng: “Người không phải bị thiếu năng?”

Ôn Như Thị không đáp, hỏi lại: “Người thấy sao?”

Con người Bùi Nhân Thanh co rút lại, nếu nàng ta không bị đàn như lời đồn đại, vậy chính là giả ngu. Thủ đoạn của Ôn Hầu thật tốt, khiến nữ nhi của mình giả thành một kẻ ngu si, chiếm lấy lòng thương hại của Lý Văn Vị.

Mục đích của nàng là gì?

“Đừng nghĩ nhiều, cha ta cũng không biết, nếu không, dù thế nào cũng phải vớt cho ta vị trí chính thê, sao có thể dễ dàng tặng cho người chơi đùa vậy được.” Xe ngựa đã ở trước mặt, về mặt Ôn Như Thị không thay đổi, rút tay khỏi tay hắn, bước lên xe ngựa.

Xe ngựa bề ngoài tục tũn, nhưng bên trong bố trí rất tao nhã, rất phù hợp với tính cách của Bùi Nhân Thanh.

Trong xe không có người ngoài, Bùi Tướng quân bước vào sau, sắc mặt trở nên tối đi: “Nếu đã giả bộ lâu như vậy, sao giờ lại nói cho ta biết?”

Ôn Như Thị cười, bóc một quả nho màu tím hồng trên bàn nhỏ lên, ngược mắt bình tĩnh nhìn hắn.

“Không có gì, chỉ muốn làm một giao dịch với người thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Edit: Lady Su Su + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Beta: Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

PS: Happy new year~~~ Chúc mọi người năm mới vạn sự như ý, an khang cát tường ♥ Hôm qua quây countdown kinh quá, không có sức đăng chương, sorry mọi người nha~

“Nếu ta là người mở miệng trước, vậy thì để tỏ rõ thành ý, thẳng thắn một chút cũng là điều nên làm.” Ôn Như Thị nhìn hấn cười nhẹ.

Bùi Nhân Thanh cũng không tiếp lời. Hấn mặc dù xuất thân dòng võ nhưng dần thân chón quan trường nhiều năm như vậy, hấn cũng hiểu được tình hoa trong việc đàm phán.

Hấn từ từ ngồi xuống, nghiêng người nằm dựa thoải mái trên chiếc đệm mềm, sửa sang lại quần áo của mình, xong xuôi mới hờ hững ngược mắt lên nhìn cô một cái: “Chỉ dựa vào ngươi? Chẳng qua cũng chỉ là một tiểu thiếp không danh không phận trong phủ mà cũng đòi nói điều kiện trao đổi với ta.”

Ôn Như Thị cũng không hề phản bác, chỉ cười như không cười nhìn hấn, cứ như việc hấn nghi ngờ vừa nãy chỉ là cố tình gây sự, không đáng để cô nghiêm túc trả lời.

Mọi người đều là người thông minh, không cần phải nói ra hết tất cả làm gì, Bùi Nhân Thanh cần cô để dẹp yên Ôn hầu, mà cô cũng cần hấn hợp tác để mau mau ra khỏi vùng bùn này nên cũng cần cố gắng một chút.

Nếu thuận lợi, thậm chí cô còn không cần cầu xin sự giúp đỡ của Lý Văn Vi, có thể danh chính ngôn thuận bỏ gian tà theo chính nghĩa; nếu không ỏn, cũng có thể mượn lực lượng Tướng quân phủ để đạt được mục đích.

Hai người đều biết rõ, chỉ có liên minh với nhau mới là cách tốt nhất, có Ôn Như Thị phối hợp, việc diệt trừ vây cánh Ôn hầu có thể thành công, Bùi Nhân Thanh cũng có thể sớm hoàn thành nhiệm vụ bệ hạ giao cho hấn.

Hấn như có điều suy nghĩ nhìn cô, vẻ mặt của Ôn Như Thị quá chắc chắn, không hề sợ hấn sẽ trở mặt.

Thật lâu sau, hấn mới xa xăm lên tiếng nói: “Ta làm sao biết được, đến phút cuối liệu ngươi có phản bội ta hay không, có lẽ chút thành ý đó của ngươi còn chưa đủ để có được lời hứa của ta.”

Ôn Như Thị nhếch miệng lên, khoe môi hiện lên độ cong nhàn nhạt. Cô tháo vòng tay tròn trĩnh, nhẹ nhàng đặt trên bàn nhỏ, chậm rãi đẩy tới trước mặt hấn: “Lúc trước khi ra khỏi nhà, cha ta cố ý đeo cho ta cái này, về phần nó có ích lợi gì, ta tin Tướng quân có thể nhanh chóng khám phá ra.”

“Thứ bên trong ngươi có thể lấy đi, có điều sau này tốt nhất vẫn nên trả lại cho ta, miễn cho đánh rần động cỏ.” Ôn Như Thị nhẹ nhàng nhìn thẳng vào cặp mắt thăm dò của hấn, vẻ mặt không chút thành khẩn nào.

Cô không sợ Bùi Nhân Thanh không mắc câu, cho dù là ai thì khi biết có người âm mưu dùng thủ đoạn âm độc khống chế mình, cũng không thể thờ ơ giữ bình tĩnh.

Thấy cô nói năng thận trọng, Bùi Nhân Thanh khẽ nhếch mày, cầm vòng tay tròn châu kia lên quan sát.

Xe ngựa đi rất vững, Ôn Như Thị ngồi trong xe gần như không cảm thấy cử động gì, Bùi Nhân Thanh không lên tiếng, cô cũng không quấy rầy hấn, vẫn vén bức màn bố lên, thông dong thường thức phong cảnh dọc đường.

Khi đã tới mùa xuân, cỏ dưới gốc cây tùng trung đã dần chuyển thành màu xanh nhạt, phía trên còn có bông hoa đại từng chịu đựng trời đông giá rét đang dần nở rộ. Ôn Như Thị không tự chủ được ngắm nhìn gốc đại thụ bên đường, không biết bây giờ có lẽ Mạc Tà đang ẩn mình ở nơi đó chăng?

Tiểu thị vệ mà cô đang nhưng nhớ giờ không ở trên cây, hấn là đang không nhanh không chậm đi theo sau xe ngựa một khoảng mờ nhạt, khó nhận ra.

Xa xa bóng xe ngựa như chấm nhỏ, Mạc Tà áo đen tóc đen, không nhanh không chậm theo phía sau.

Yến hội của Ôn hầu mở ở ngoài thành, trong trang viện, đội đoàn người đến, chỉ thấy cửa đóng chặt, ngoài cửa cũng không hề có một chiếc xe ngựa.

Ôn Như Thị lẳng lặng nhìn hạ nhân tiến lên gõ cửa, sau đó từ khe cửa đưa thiệp mời vào, trong giây lát, bên trong liền có người mở rộng cổng, hai hàng thị nữ khom người cung nghênh xe ngựa phủ Tướng quân đi vào.

Đội cho xe ngựa thông hành, không bị cản trở, Ôn Như Thị mới phát hiện đất trống trong viện so với đất của bọn nhà giàu bình thường còn rộng hơn rất nhiều, từng chiếc xe ngựa ngay ngắn chỉnh tề đỗ ở bên trong.

Trách không được từ ngoài nhìn vào không phát hiện đang chiêu đãi khách đến đại yến.

Ôn Như Thị nhẹ nhàng nắm tay Bùi Nhân Thanh, chậm rãi bước xuống xe, phong cảnh bên đường đặc sắc, khắp nơi đều là hoa thơm cỏ mượt, xuân ý dạt dào, thậm chí có rất nhiều loài hoa mà cô không biết.

Ngay cả nô tỳ đang mang cái đĩa ngay hành lang gấp khúc cũng yếu điệu thướt tha, bước chân không một tiếng động đi vào bên trong.

Khắp nơi đều toát lên vẻ xa hoa lộng lẫy không kìm nể, giống như suy nghĩ lộ ra mồn một không kìm nể của Ôn hầu. Ôn Như Thị nghiêng đầu mỉm cười với Bùi Nhân Thanh đang nắm tay cô, chỉ mong lần này có thể hợp tác vui vẻ, có cung có cầu.

Ôn Như Thị không biết phần lớn đám đàn ông trong sảnh, nhưng nữ quyền thì vẫn rất có mấy gương mặt quen thuộc, nữ nhi Ôn gia trừ Ôn Bảo Nghi, tất cả đều ở đây.

Ngồi ở bên cạnh Ôn hầu là tiểu thập Ôn Tác Nguyệt.

Tiểu cô nương mười ba tuổi cảm như hén, vừa thấy Ôn Như Thị vừa vào không còn đáng vẻ hoạt bát kiêu ngạo ngày xưa nữa, mắt chỉ hơi giật giật, đại ra kèm chút thê lương.

Các nàng đều là đá kê chân cho nghiệp lớn của Ôn hầu, dù ngoại hình có xinh đẹp mỹ lệ đến nhường nào thì bên trong cũng đã đầy lỗ thủng.

Ôn Như Thị cảm thấy buồn bã, cô cũng chỉ là một cô nương yếu đuối không quyền không thế, có thể tạo ra lốc xoáy đã là không tệ, bây giờ tất nhiên không có dư thừa sức lực giúp đỡ người khác, cho dù muốn giúp, người khác có cảm kích hay không vẫn là không thể đoán được.

“Tiểu cữu nhà ta trời sinh tính tình hiền lành, lại được ta nuôi nấng đến nỗi không rành thế sự, chỉ mong lần này gả vào Bùi gia, không gây phiền toái gì cho Tước quân.” Mắt Ôn hầu sáng quắc nhìn chằm chằm Bùi Nhân Thanh như là muốn tìm ra manh mối gì đó.

Bùi Nhân Thanh nhẹ nhàng cười, kéo Ôn Như Thị vào lòng, ngồi xuống cái án được dành riêng cho mình, để cô thoải mái nửa dựa vào người mình, khẽ vuốt ve búi tóc mượt mà của cô: “Bùi mỗ may mắn được Ôn hầu ưu ái, có thể có được đến một mỹ nhân tuyệt trần như vậy, vui sướng còn không kịp, sao dám có chút bất mãn nào.”

Ôn Như Thị để cho hân ôm, vươn tay lấy trái cây trên bàn, bóc vỏ tự mình ăn một quả rồi ngửa đầu cười cười với hắn, không coi ai ra gì: “Cái này ngon.”

Bùi Nhân Thanh cúi đầu dịu dàng nhìn cô, vẻ yêu thương trong mắt như sắp tràn ra ngoài: “Thích thì ăn nhiều vào, về ta cho người mua nhiều thêm một chút đưa vào viện của nàng.”

“Được.” Ôn Như Thị cười ngây thơ, bóc vỏ một quả đưa lên miệng hắn: “Chàng cũng nếm thử đi.” Cổ tay trắng ngần như ngọc đưa lên, lộ ra chuỗi ngọc trên tay.

Bùi Nhân Thanh hơi cúi đầu, hơi há mồm ngậm cái quả kia, bờ môi như có như không lướt qua ngón tay của nàng, diễn vai một nam tử chìm trong ôn nhu hương (ý chỉ người con gái đẹp) rất đậm.

Mắt Ôn hầu hơi loé lên, dứt ra khỏi cổ tay Ôn Như Thị, chỉ cần nó ngoan ngoãn nghe lệnh, sau này lão ta nhất định sẽ để đứa con gái này hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời.

Thấy hai người nhìn nhau tình chàng ý thiếp, Ôn hầu tạm yên tâm, nghiêng đầu liếc thị tỳ bên cạnh, ra hiệu có thể khai tiệc.

Đến khi từng đĩa đồ ăn sang trọng được bày lên trên bàn mọi người, Ôn Như Thị mới rút bàn tay đang véo vào hông Bùi Nhân Thanh lại, kết thúc cảnh thâm tình nhìn nhau làm cô ăn không ngon này.

Cô gấp một miếng huân kiện [1], nghiêng đầu khẽ cười với hắn: “Ăn không?”

[1] Huân kiện (熏干): Một món ăn của Trung Quốc, dùng đậu phụ khô hun bằng khói thơm của gỗ tùng, vỏ bên ngoài màu nâu đỏ, trừ mùi gỗ tùng thoang thoang thì không còn mùi vị gì khác, xắt miếng, thái chỉ, thái hạt lựu, xào ăn hoặc trộn với rau đều được.

Có lẽ bên hông đã tím bầm cả mảng, Bùi Nhân Thanh nào còn tâm trạng chơi với cô. Nhưng vương Ôn hầu ở đây, không thể không giả vờ tỏ ra yêu thương cưng chiều, thế là lại phải dịu dàng như nước nói với cô: “Nàng tự ăn là được rồi, gầy thế này, phải mập lên nhiều vào.” Tốt nhất là béo như lợn luôn đi.

Người khác không nhận ra hắn đang nói mát, nhưng cô đâu ngu, Ôn Như Thị neho mắt, có mập cũng không liên quan đến hắn, mình thành dạng gì thì cũng là của Mạc Tà, không có tí liên quan gì với cái tên bất lực này.

Cô hất tay hắn ra, ngồi dậy tập trung thưởng thức đồ ăn trên bàn.

Đến nỗi đám đàn ông ở đây thì thăm đàm luận, cô cũng không hứng thú, cũng không cần phải để ý lắng nghe. Cô chẳng phải kẻ cứu thế, quan tâm cuộc đời của mình là đủ lắm rồi, nếu chuyện gì cũng chõ mũi vào quan tâm thì còn cần Bùi Nhân Thanh làm gì.

Một bữa cơm cả chủ và khách đều vui vẻ, Ôn Như Thị rất hài lòng với mấy món ăn càng ngày càng ngon của Ôn gia.

Ôn hầu nhìn từng “cánh tay đắc lực” của mình, tâm trạng cũng rất tốt, còn Bùi Nhân Thanh sắp đánh vào sào địch, nếu không có con đau bên hông thì

chắc giờ phút này cũng đang thoả thuê mãn nguyện.

Ai cũng cho rằng chuyện của mình rất xuôi chèo mát mái, bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, không ai biết mình là con bộ ngựa rình ve, hay là con chim sẻ, hoặc có khi chỉ là con ve mà thôi.

Dùng đồ ăn xong, các nam nhân vào hết hậu đường, chỉ để nữ quyến ở phòng khách, trong viện, vừa ngắm hoa nói chuyện phiếm, vừa chờ chủ nhân của mình xong chính sự thì sẽ đưa các nàng về.

Ôn Như Thị không muốn chờ cùng bọn họ, đều là một cha sinh ra, tuy không thân thiết gì, cũng chẳng có tình nghĩa gì để kể, nhưng biết rõ kết cục cuối cùng của họ lại không thể giúp một tay, điều này khiến Ôn Như Thị cũng không thoải mái lắm.

Cô tách ra khỏi chỗ họ, đi về phía chòi nghỉ mát bên ao sen, chỉ có một tiểu nha hoàn cầm mấy hộp điểm tâm lơ đãng theo sau.

Trong ao chỉ có lác đác vài lá sen xanh, đến cả nụ hoa cũng không có, Ôn Như Thị không để tâm lắm, người đẹp dựa lên thành tay vịn chòi nghỉ mát, gió mát thổi hiu hiu, chút phiền muộn vì nhìn thấy đám tỷ muội cũng tan biến đi nhiều.

“... Tỷ tỷ.” Giọng nói sợ hãi của Ôn Tác Nguyệt bỗng vang lên sau lưng.

Ôn Như Thị quay đầu thì thấy mặt nàng ta đỏ đỏ, đáng vẻ cổ hết sức nén nước mắt này khiến người khác không thể nào liên tưởng được đến bé gái đánh đá ngoa ngoắt nói “Và miệng nàng cho ta!” năm nào.

Từ trước đến nay Ôn Tác Nguyệt không gọi cô là tỷ tỷ, dù là khoảng thời gian nàng bị đánh đến thâm hại cũng không lỡ miệng lần nào.

Ôn Như Thị nhăn mặt, xua xua tay đuổi nha hoàn kia đi, đợi đi xa rồi mới quay người kéo Ôn Tác Nguyệt ngồi xuống ghế đá lót đệm mềm: “Ngươi đàn quá, không biết tránh nghỉ ngơi, nóng đầu lên là dám tìm ta ngay trước mắt hạ nhân. Nói đi, sao không gặp một thời gian mà ngươi đã thành ra thế này rồi?”

Không có người ngoài ở đây, Ôn Tác Nguyệt mới dám bật khóc, túm chặt bàn tay Ôn Như Thị đang chuẩn bị rút về, bắt đầu khóc: “Tỷ tỷ giúp ta đi, cha muốn gả ta cho một lão già, tuổi lão ta cũng ngang ngửa làm ông nội ta.”

Nàng ta cố gắng mở to cặp mắt đỏ hoe nhìn Ôn Như Thị, Ôn Bảo Nghi không giúp nàng, các tỷ tỷ của nàng đều nói nàng không nghe lời cha, chịu thế là đáng đời. Chỉ có Ôn Như Thị là nàng chưa thử xin, trừ vị Cửu tỷ thích bắt nạt nàng này, nàng đã không còn ai để cầu xin nữa rồi.

“Đến cả ta cũng bị tặng cho kẻ khác, ngươi thấy một kẻ ngu như ta thì giúp gì được.” Ôn Như Thị nhìn xoáy vào nàng, không nói đồng ý.

Ôn Tác Nguyệt nở nụ cười thâm hại, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng giành được thứ gì tốt từ Ôn Như Thị, nàng không tin nàng ta là kẻ đàn thật như người khác nói, mà dù có là thật thì giờ nàng cũng không còn con đường nào khác.

Nàng quỳ phịch xuống trước mặt Ôn Như Thị, nước mắt lăn chả rơi xuống vạt áo: “Ta không xin tỷ làm cha thu hồi mệnh lệnh đã ban, sinh ra là con gái Ôn gia tức là số phận đã an bài sẵn không thể có mối nhân duyên tốt. Những thứ này ta đều chấp nhận, dù người có giết chết ta như giết các thiếp thất khác, ta cũng không một câu oán hận.”

Chỉ xin tỷ giúp ta cứu Lư Thanh, hắn đi ám sát ông già kia thất bại, bị bắt, giờ đã bị cha giam ba ngày, người hành hình nói hắn chỉ còn hơi tàn thôi, cứ tiếp tục như vậy hắn sẽ chết.”

Lư Thanh? Ôn Như Thị cau mày: “Ngươi phái hắn đi?”

Ôn Tác Nguyệt khóc không thành tiếng, kéo gấu quần cô khóc liên tục: “Tất cả mọi thứ từ Ôn gia đều là của cha, chỉ có Lư Thanh là của riêng ta, sao ta nỡ để hắn đi chịu chết.”

Ôn Như Thị thở dài, ân hận của Tiểu thập cũng to gan thật, nếu không bị người ta bắt, nói không chừng mọi thứ sẽ được như hắn mong muốn.

Cô cúi người đỡ Ôn Tác Nguyệt dậy, từ từ nói: “Ta chỉ có thể giúp ngươi đi thăm hắn một lát, còn có cứu được hay không, ta không dám hứa chắc, ngươi hiểu chưa?”

“... Ta hiểu rồi.” Tâm trạng căng thẳng cuối cùng cũng dịu đi, Ôn Tác Nguyệt nhào vào lòng cô khóc to, “Cảm ơn.”

Đây có thể coi là lần tiếp xúc thân mật nhất của tỷ muội hai người trong suốt bảy năm qua, nhưng hai người cũng không có tâm trạng để nhảm nháp sự dịu dàng tình cảm ấy.

Ôn Như Thị xoa xoa đầu nàng, ngẩng đầu triệu hồi Thần Long [2]: “Mặc Tà.”

[2]: Một cách nói có ý trêu đùa và tỏ vẻ ngẫu nhiên. Trong anime “Bảy viên ngọc rồng”, thu thập đủ 7 viên ngọc là có thể triệu hồi Thần Long để hoàn thành một điều ước.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 41

Edit: Funayurei

Beta: Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰] aka Miyuki

PS: Chờ mãi mới có ngày hôm nay:v

Lưu Thanh đã chết, chết trong phòng giam ngay trước giờ hành hình.

Quần áo rách nát đến nỗi không thể nhìn ra màu sắc ban đầu, chỉ thấy màu đỏ sẫm chói mắt, da thịt trên cơ thể gầy gò bong tróc hết ra, tay phải và khớp xương hai chân bị đánh gãy, xương trắng ghê rợn đâm xuyên qua da thịt lộ ra ngoài.

Nếu không phải Ôn Như Thị còn nhớ rõ khuôn mặt thanh tú của Lưu Thanh, chắc chắn cô không thể nhận ra thi thể co quắp như bùn nhão bị vứt trên đất trước mắt chính là cậu bé dễ xấu hổ, vừa mở miệng là lấp bắp kia.

Ôn Tác Nguyệt quý gồi cạnh thi thể hần, cơ thể gầy yếu run rẩy như lá rụng bay theo gió, nàng cắn chặt môi dưới của mình, không để tiếng kêu gào chói tai thoát ra khỏi miệng.

Ôn Như Thị không kìm được mà quay đầu nhìn Mạc Tà đang đứng ở cửa ngục, dáng người của hần vẫn kiên cường như cũ, ánh mặt trời sau lưng hần chiếu vào nhà giam âm u khiến xung quanh hần như nhiễm một vòng sáng mờ mịt.

Lưng hần đối diện ánh sáng, đôi mắt xanh đen lẳng lặng nhìn hai thiếu nữ một đứng một quỳ trong phòng, trên mặt không đau khổ cũng không vui.

Nếu người chết là Mạc Tà thì cô sẽ như thế nào? Ôn Như Thị không dám nghĩ.

Tiểu thập nói đúng, con gái Ôn gia không có gì cả, vàng bạc trăm vòng đều là vật ngoài thân, có thể bị người khác cướp đi bất cứ lúc nào, duy nhất chỉ có ân vệ là thực sự thuộc về họ. Từ mười tuổi cho đến khi sinh mạng kết thúc, bọn họ và tiểu thư không có quan hệ máu mủ, nhưng lại gần với hình tượng âm áp mà trái tim họ khao khát hơn bất kỳ ai.

Nhưng ngay cả việc này cũng chỉ an ủi được phần nào, chuyện Ôn hầu không muốn giữ lại Tiểu thập khiến lòng Ôn Như Thị khó chịu.

Lúc trở về vẫn ngồi xe ngựa, Bùi Nhân Thanh nói vài câu về sự việc ngày hôm nay, thấy thái độ của cô khác thường, không mở miệng tiếp lời, hần cũng không nói nữa.

Bầu không khí trong xe im ắng đến động lại, trong chốc lát Ôn Như Thị mới chậm rãi mở miệng: “Nghe nói hai tháng sau Thất tỷ sẽ gả vào Lý gia.”

“Không sai.” Bùi Nhân Thanh gật đầu, bí mật này đã được công khai một nửa, hần cũng không cần phải gạt cô.

Cô nhắc mắt, bình tĩnh nhìn hần: “Lý Vân Vĩ thật sự thích tỷ tỷ ta hay chỉ là muốn lợi dụng tỷ ấy?”

Bùi Nhân Thanh nheo mắt nhìn lại, hơi mấp máy môi, cuối cùng vẫn ngậm miệng không lên tiếng.

“Ta hiểu rồi.” Ôn Như Thị rũ mắt che đi sự trào phúng trong con ngươi, khẽ cười.

Thật bị ai làm sao, lòng người chính là như vậy, thì ra thần tiên quyến lữ [1] chẳng qua cũng chỉ là một câu chuyện dối trá. Trong tài liệu nói cái gì mà vừa gặp đã yêu Ôn Thất tiểu thư, cái gì mà vì yêu nên lừa người đời, ‘thay mạng đổi đào’ cứu nữ chính, cái gì mà một đời một kiếp không rời không bỏ, thì ra hết thảy đều là một âm mưu!

[1] thần tiên quyến lữ: chỉ cặp vợ chồng xứng đôi.

Diễn xuất của Lý Vân Vĩ thật giỏi, không chỉ lừa gạt Ôn Bảo Nghi, thậm chí ngay cả công ty hệ thống cũng bị lừa.

Ôn Như Thị không nhìn được khẽ run, một người đàn ông diễn kịch cả đời, quá đáng sợ, mà đáng sợ hơn chính là cô còn không mấy may cho rằng mình có thể đủ sức đấu trí đấu dũng với một đám đàn ông cáo già này.

Trong mắt bọn họ, các nàng chẳng qua chỉ là những quân cờ có thể hi sinh bất cứ lúc nào.

Cô bỗng nhiên đứng dậy, cất giọng nói: “Dừng xe!”

Bánh xe không dừng lại, cô chỉ là một món đồ chơi không có tiếng không có miếng, có gia chủ ở đây, sẽ không ai chịu nghe theo mệnh lệnh của cô.

Ôn Như Thị xoay mặt về phía người đang dựa vào giường mềm, hần cho rằng cô đang sợ hãi, nhưng chỉ cười mà như không cười nhìn cô, lại như đang

chơi trò mèo vờn chuột, hứng thú chờ đợi phản ứng tiếp theo của cô.

Ôn Như Thị cười khinh bỉ, hẳn càng muốn thấy cô hoảng loạn thì cô lại càng không muốn để hắn toại nguyện.

Cô đẩy mạnh xe, cúi đầu nhanh chân bước ra, phu xe vẫn đang cố chấp quất roi ngựa, nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy Ôn Như Thị đứng trên cang xe đón gió, giật mình: “Phu nhân mau vào trong xe đi.”

Gió to đến mức thổi vấy dài của cô bay lượn phất phới, Ôn Như Thị ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ quay đầu nhàn nhạt liếc nhìn Bùi Nhân Thanh đang kinh ngạc một cái, rồi không chút do dự xoay người nhảy khỏi xe.

Ngay trong một giây gần chạm đất đó, đúng như dự đoán, một hơi thở quen thuộc đột nhiên ôm lấy cô, một giây tiếp theo Ôn Như Thị đã rơi vào lòng Mạc Tà.

Hắn ôm chặt vòng eo thon của cô, cả người bay lên tránh khỏi năm ngón tay tập kích của Bùi Nhân Thanh, mũi chân liên tục chạm đất vội vàng lùi về phía sau.

“Không nhọc Tướng quân đưa xa, ta và Mạc Tà sẽ trở về sau.” Ôn Như Thị hoàn hảo không chút tổn hại, giọng điệu vui vẻ, trong chốc lát đã biến mất không còn thấy bóng dáng, để lại vị Tướng quân đang tức đến bẽ phôi.

“Tướng quân, bây giờ chúng ta trở lại thành hay tới biệt viện?” Phu xe xuống xe thấp thòm hỏi.

“Về thành!” Sắc mặt Bùi Nhân Thanh tái xanh, nghiêng răng phất tay áo quay người lên xe. Cô không chạy được, cũng không dám chạy, hẳn không cần ra tay thì Ôn hầu cũng không tha cho bọn họ.

Gió thổi bên tai không dứt, Ôn Như Thị vùi mặt vào ngực Mạc Tà, nhịp tim của hắn trầm ổn mà mạnh mẽ, cô nắm chặt vạt áo trước của hắn không dám buông tay, dường như chỉ có như vậy mới có thể chứng minh là hắn an toàn.

Phải mất rất lâu Mạc Tà mới chậm rãi mở miệng: “Chết vì chủ nhân là vinh quang của ả nê.” Kể từ khoảnh khắc nhìn thấy thi thể Lư Thanh, hắn đã biết trong lòng Ôn Như Thị nghĩ gì.

Mà cô cũng biết rõ, nếu đổi lại là hắn, hắn cũng sẽ giống Lư Thanh, không chút chần chừ lựa chọn hi sinh bản thân, chỉ cần có thể bảo vệ chủ nhân của mình.

Tất cả bọn họ cũng biết, mất đi ả nê Ôn Tác Nguyệt sẽ sống không lâu. Cho dù Ôn hầu có tìm người bù vào thì bọn họ cũng không chịu nghe theo lệnh của nàng.

Các ả nê còn lại đều tuyên thệ trung thành với gia chủ, chỉ có những người cùng tiểu thư lớn lên mới chính thức thuộc về các nàng. Ôn hầu đưa nàng cho ông lão có sở thích hành hạ đến chết, nhưng lại lấy lại bùa hộ mệnh duy nhất của Ôn Tác Nguyệt.

Nghe hắn nói xong, lòng Ôn Như Thị lại càng thêm chua xót, ở trong ngực hắn khẽ giọng khóc thút thít.

Cô không biết mình đang khóc cho Lư Thanh trung thành tuyệt đối; hay là đang khóc cho cô bé mạnh mẽ đánh không lại thì sai Lư Thanh đi khiêu chiến Mạc Tà, thua keo này bày keo khác; là vì Ôn Bảo Nghi tự cho tình yêu của mình là thật lòng; hay là khóc vì mình và Mạc Tà trốn không thoát.

Thế giới này quá xấu xí.

Cô chỉ là uất ức đến khó chịu nên muốn tìm lý do để trút giận, nhưng xong rồi lại phải nghĩ nên làm thế nào để vượt qua chuyện này, rồi sau đó còn phải làm gì tiếp theo. Tranh thủ có lẽ sẽ thất bại, nhưng nếu không tranh thủ nói ra thì chắc chắn ngay cả cơ hội thắng cũng không có.

Ôn Như Thị ở trong lòng hắn khóc một hồi, ngẩng đầu lên thẹn thùng lau khô nước mắt: “Không sao rồi, chúng ta về thôi.”

Mạc Tà không dừng lại, trái lại càng ôm cô chặt hơn, con ngựa đen mà sâu thẳm nhìn con đường thênh thang chạy dài phía trước, trầm giọng nói: “Đừng về, ta dẫn ngươi rời khỏi chỗ này.”

Khóe miệng Ôn Như Thị miễn cưỡng cong lên, không trốn thoát nổi đâu, ít nhất bây giờ Mạc Tà vẫn không được, còn có vết xe đổ của Lư Thanh, sao cô dám để Mạc Tà mạo hiểm?

“Về.” Cô kéo tay hắn, nói như đinh đóng cột, “Về biệt viện, chúng ta không đi.”

Theo thói quen nghe theo mệnh lệnh của cô, hắn không tự chủ mà chậm chạp bước đi, thế nhưng lần này Mạc Tà cũng không dễ dàng thỏa hiệp, hắn mở miệng nỗ lực thuyết phục Ôn Như Thị: “Thử một lần nữa...”

“Nếu lại bị bắt lại thì làm sao bây giờ?!” Cô cao giọng cắt ngang lời nói của hắn, cố gắng giãy khỏi bàn tay lớn của hắn đặt bên hông mình, “Ta không muốn thử, nếu ngươi cũng chết thì ta phải làm sao bây giờ?”

Mạc Tà không thể lay chuyển được cô, rốt cuộc cũng dừng lại, buông lỏng cánh tay, nhìn viên mắt ửng hồng của cô, hắn trầm mặc một lát, nghiêm túc thấp giọng nói: “Chết vì tiểu thư, Mạc Tà cam tâm tình nguyện.”

Ôn Như Thị tức giận, không hề suy nghĩ giờ tay cho hấn một bạt tai, từng giọt nước mắt như châu ngọc không nhận được rơi xuống: “Giới lắm, các người đều không sợ chết, nhưng các người chết rồi, chúng ta cũng sẽ nhanh chóng xuống lòng đất với các người, còn không bằng giờ người một đao giết ta, đỡ cho ta khỏi phải độ sức cùng đấm đàn ông buồn nôn kia!”

“Không phải như thế...” Thấy cô bị mình chọc khóc, Mạc Tà lúc bấy giờ mới hoảng hồn. Hấn không dám đụng vào chỗ đau, luống cuống theo bản năng giờ tay phải lau đi nước mắt cho cô.

Ôn Như Thị nổi giận đùng đùng hất tay hấn ra, kéo tay áo tùy tiện chà lau khuôn mặt mấy cái: “Ta cảnh cáo người, nếu người thật sự bị đánh chết, ta nhất định sẽ lập tức tự vẫn trước mặt người!”

Mạc Tà chậm rãi thả tay xuống, mím môi nhìn khuôn mặt nhỏ bị choáng váng đến rối tinh rối mù của cô, nhẹ nhàng nói: “Ta không chết, ta thề.” Nếu cô làm vậy thật, hoá ra hấn mạo hiểm chẳng để làm gì.

Hấn sẽ không để Ôn Như Thị mất mạng chỉ vì sai lầm của mình, chỉ cần nghĩ tới cảnh đó, tim Mạc Tà đã đau đến không thể dằn lại.

Trước giờ hấn vốn không có bất kì mong ước nào, bây giờ chỉ mong có thể bảo vệ cô toàn vẹn dưới cánh chim của mình, không bao giờ để cô gào khóc đau đớn như ngày hôm nay nữa.

Mạc Tà nghĩ sao làm vậy, hấn như bị đầu độc kéo Ôn Như Thị vào lòng, vkhì không kim lòng mà nổi cúi đầu ngăn chặn đôi môi đỏ hồng của nàng thì Mạc Tà bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, vậy mà hấn lại dám xâm phạm chủ nhân mà mình vẫn coi như thần linh.

Trong lòng hấn đang hoảng hốt, định buông nàng ra lui về phía sau lỉnh phật thì Ôn Như Thị lại vòng tay ôm lấy cổ hấn, bất ngờ đáp lại bằng một nụ hôn sâu hơn.

Răng môi của nàng hơi lạnh, vương mùi hoa nhàn nhạt, tựa như hương thơm hoa mai được xông trên quần áo của nàng, cả người Mạc Tà cứng ngắc, ngo ngắc đứng im tại chỗ, tùy ý để cơ thể mềm mại của nàng áp sát vào người mình.

Ôn Như Thị kéo tay hấn đặt sau thất lung của mình, môi đỏ nhẹ nhàng mề neho lúc hấn đóng chặt môi: “Mở miệng.”

Không phải họ chưa từng tiếp xúc da thịt, thế nhưng lần nào lòng Mạc Tà cũng không có tạp niệm, không giống giờ khắc này, tay của hấn lại như tự có suy nghĩ, đặt lên hông nàng không bỏ ra được.

Xuyên qua mấy lớp quần áo mỏng manh, dường như hấn có thể cảm nhận được nhiệt độ trên da thịt mềm mịn của nàng.

Mặt Mạc Tà đỏ ửng lan đến tận mang tai, lông mi thẳng dài khẽ run, hấn vụng về khẽ mở môi mồm.

Tim Ôn Như Thị đập như trống dồn, nhắm mắt khẽ đưa đầu lưỡi vào thăm dò, dịu dàng đụng chạm môi lưỡi của hấn.

Hơi thở của Mạc Tà hơi ngừng lại, không cảm lòng được mà từ từ siết chặt hai tay, ngược ngừng đáp lại. Nàng đang trong lòng hấn, nàng không chỉ là chủ nhân của hấn, mà còn có thể là thê tử của hấn, nàng là của hấn.

Cả đời Mạc Tà cũng chưa từng căng thẳng như vậy, hấn trước giờ không có kinh nghiệm hôn, hấn sợ mình làm chưa đủ tốt, hấn sợ mình vụng về sẽ làm nàng tức giận, hấn sợ, đột nhiên sợ rất nhiều rất nhiều chuyện.

Mạc Tà theo bản năng mút cái lưỡi đình hương của Ôn Như Thị, sau đó thử quần lấy nó đi sâu vào trong miệng nàng.

Cảm giác ẩm ướt trơn trượt tươi đẹp như mở ra một thế giới hoàn toàn mới, hơi thở của Mạc Tà càng lúc càng bất ổn, ngực nóng đến mức hấn tưởng mình như bị thương.

Hấn gắng gượng không chế bản thân mình, buông đôi môi của Ôn Như Thị ra, gò má của nàng đỏ bừng, con mắt dường như được phủ một lớp nước, mông lung nồng bóng đến mức quẩn rù lạ thường.

Hấn nhẹ giọng lầm bầm cạnh môi nàng: “... Tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Edit: Nhung Nhữn

Beta: Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Cuộc cãi vã lúc nãy đã bị nụ hôn khiến người ta mặt đỏ tím đập xua tan không còn chút gì, Mạc Tà nhẹ nhàng ôm cô quay trở về.

Ôn Như Thị yên lặng nằm trong lòng hắn, dịu hiền ngoan ngoãn như một con mèo được vuốt lông.

Hai người tình ý về đến biệt viện, Bùi Nhân Thanh không có ở đây, chỉ có hai mảnh trường bào màu tím bị xé nằm ở trên bàn.

Trước mặt hắn mà thiếp thất của mình lại bị nam nhân dẫn đi một lần nữa, dù người đó chỉ là ân vệ của nàng nhưng đối với hắn cũng là một nỗi nhục nhã rất lớn.

Hắn không quan tâm cô đang nghĩ gì nhưng không thể không quan tâm ánh mắt của người ngoài.

Trở lại phủ Tướng quân, Bùi Nhân Thanh không chút do dự coi trường bào được may sứt sẹo kia, ném cho bọn thuộc hạ, hét ra lệnh đem về biệt viện của nữ nhân kia.

Nghe quân gia tuyên bố, tất cả mọi người trong viện – trong đó có cả cô, lương bổng ba tháng sau sẽ bị giảm một nửa. Ôn Như Thị hơi mấp máy môi, cũng không để trong lòng.

Cô không thiếu chút tiền đó, đồ cưới của Ôn gia đủ cho cô nuôi sống toàn bộ tôi tớ ở đây. Bùi Nhân Thanh hành động như vậy là muốn nhắc nhở cô, nếu cô biết điều thì hắn cũng sẽ không so đo, còn nếu như cô không biết thân biết phận mà làm những chuyện khiến hắn bị xấu mặt thì hắn cũng có quyền đối phó cô.

Trở lại Bùi gia, Ôn Như Thị nghiêm túc hơn nhiều, cửa lớn không ra cửa nhỏ không vào. Cô như biến thành một người khác, giấu đi sự sắc sảo, như một tiểu thư khuê các bình thường; mỗi ngày trừ đọc sách, xem tranh thì chỉ ở trong phòng thêu thùa.

Trước việc cô không có ý chống đối, Bùi Nhân Thanh cũng không để ý, mọi tâm tư của hắn đều đặt vào vật mà ngày ấy Ôn Như Thị giao.

Hai loại độc được giấu trong vòng tay trân châu đã điều tra ra, một là Kiến Huyết Phong Hầu – loại các tử sĩ hay dùng khi rơi vào tay kẻ địch, không cần nói chắc chắn là để Ôn Như Thị dùng sau khi bị bại lộ.

Loại còn lại là một loại độc mẫn tính không phải người bình thường có thể có được, nếu không phải một phụ tá của phủ Tướng quân từng thấy loại độc ‘Bỉ Ngạn Hoa’ này thì Bùi Nhân Thanh có lẽ thật sự sẽ bại dưới tay món đồ này.

Nghe nói chỉ cần bảy ngày dùng một lần, hòa vào nước sẽ không màu không mùi, mỗi lần chỉ cần một ít bột phấn thì ba tháng sau, sức lực của hắn cũng bị cạn kiệt, cuối cùng triển miên trên giường bệnh mà chết. Thế nhưng điều đáng sợ không phải ở độc tính của nó mà là ở thuốc giải.

Thuốc giải của ‘Bỉ Ngạn Hoa’ một khi ăn vào thì từ nay về sau, mỗi tháng một lần phải dùng thuốc giải, nếu không người trúng độc sẽ chịu đựng xương cốt đau như bị thiêu đốt tận hai canh giờ mỗi đêm.

Độc này khó giải, chỉ có đường chết, thiên đường bên kia vĩnh viễn xa vời.

Biết được việc này, Bùi Nhân Thanh không để ý đối phó Ôn Như Thị mà tất cả sự phẫn nộ của hắn đều dồn lên Ôn hầu.

Bùi Nhân Thanh ghé thăm Ôn Như Thị vài lần, hi vọng cô chủ động hợp tác với hắn tìm ra sơ hở của Ôn hầu, nhưng cô cũng không tích cực như hắn nghĩ. Thậm chí hai tháng sau, đại hôn của Ôn Bảo Nghi với Lý Vân Vĩ cô cũng viện cớ ở lại trong viện không đến dự.

Ôn Như Thị thông thả như vậy hoàn toàn không giống với dáng vẻ khéo léo tài giỏi lòng người như khi mới ngã bài, dần dần Bùi Nhân Thanh cũng chán. Từ năm, sáu ngày đến một lần; rồi mười ngày, nửa tháng mới đi một lần; rồi sau đó hắn gần như không đến nữa.

Lúc cần cô cũng chỉ bảo quân gia đi thông báo một tiếng, đương nhiê cô sẽ trang điểm ăn mặc thật xinh đẹp cùng hắn đi ra ngoài làm một “bình hoa” hoàn hảo.

Kết quả như thế khiến Bùi Nhân Thanh rất hài lòng, Ôn Như Thị cũng rất hài lòng.

Đối với người hữu dụng, Bùi Đại Tướng quân luôn đặc biệt khoan dung, ngay cả khi nhìn thấy Mạc Tà quang minh chính đại cầm kiếm đi lại trong viện, hắn cũng bắt đầu học cách làm như không thấy, cứ như chưa từng hạ lệnh xiềng xích gì với Mạc Tà.

Hai người cứ như vậy không liên quan tới nhau, nước sông không phạm nước giếng, vẫn giữ vững trạng thái không quá gần cũng không quá xa khi giải quyết việc chung.

Tất cả thời gian của Ôn Như Thị đều ở trong tiểu viện, áo cho Mạc Tà đã làm xong ba cái, cô rất bỏ công sức, ngay cả chi tiết nhỏ cũng không để người khác làm hộ.

Mạc Tà cũng dần quen với việc ở bên tiểu thư nhà mình, không từ chối việc cô thường xuyên may quần áo cho hắn, cũng không như lúc trước cứ hễ bị cô đùa giỡn là chạy trốn, chỉ có tật xấu là khi hôn sẽ đỏ mặt thì hình như không thể sửa được.

Có điều phần lớn thời gian, Mạc Tà cũng không để Ôn Như Thị có cơ hội tập kích bất ngờ.

Bây giờ không phải lúc dừng lại hưởng thụ, hắn vẫn nhớ Ôn Như Thị từng nói: chỉ khi võ công của hắn đạt đến đỉnh cao có thể coi nhẹ đám truy binh lúc

trước thì ngày đó tiểu thư mới có thể yên lòng đi với hắn.

Hắn nhất định sẽ dẫn nàng rời khỏi đây, đó là tâm nguyện của nàng, cũng là tâm nguyện của hắn.

Gánh trên vai sự kì vọng của cả hai người, Mạc Tà luyện công có mệt cũng vui vẻ chịu đựng. Thời gian ở bên ngoài càng ngày càng lâu, chỉ có khi hao hết tinh lực, cảm giác cơ thể mình đã đến cực hạn thì hắn mới trở lại trong viện tắm nước lạnh, sau đó âu yếm đi ngắm tiểu thư nhà mình.

Ngày nào Ôn Như Thị cũng đợi hắn đến nói chúc ngủ ngon mới có thể an tâm đi ngủ.

Mạc Tà ngoài miệng không nói nhưng trong lòng rất thích cảm giác ấy. Giống như đi xa về nhà, chỉ cần nghĩ rằng bất kể sớm hay muộn luôn có một người ở nhà chong đèn chờ hắn về, trong lòng hắn lại đầy ấm áp.

Bình thường hắn sẽ đẩy thẳng cửa đi vào nhưng hôm nay Mạc Tà lại chần chờ đứng ngoài cửa.

Ôn Như Thị đợi nửa ngày không thấy hắn quay về, khoác thêm áo choàng chuẩn bị ra sân xem xem, mở cửa thấy hắn đứng ở ngoài, cô giật mình: “Sao về mà không lên tiếng?”

Mạc Tà không trả lời, quay người đóng cửa, nhìn cô muốn nói lại thôi, cuối cùng mới mở miệng: “Ngày mai Thập tiểu thư xuất giá.”

Ngày mai? Ôn Như Thị thần ra ngồi xuống bàn, lâm lâm nói: “Sao lại vội như vậy...?” Áo choàng trên vai trượt xuống mặt đất cô cũng không phát hiện.

Mạc Tà mím môi, cúi người nhặt áo lên vỗ vỗ: “Thập tiểu thư tự từ không thành, ba ngày trước bắt đầu tuyệt thực, có lẽ nghĩ rằng như thế Ôn hầu sẽ không gả nàng đi nữa...” Hắn từ từ dừng lại, có những thứ trong lòng rõ ràng nhưng nói ra lại rất tàn nhẫn.

Ôn Như Thị ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt nặng nề phức tạp khiến hắn nhìn không được mà khẽ vuốt ve gò má cô: “Nếu nàng muốn gặp nàng ấy, ta có thể dẫn nàng tới, sẽ không ai phát hiện.”

Ôn Như Thị buông mắt, nắm chặt tay của hắn, cọ cọ vào lòng bàn tay đầy vết chai của hắn.

Nên đi hay không nên đi? Cô hơi sợ, phải mất một thời gian khá lâu cô mới có thể khống chế mình không quan tâm kết cục bi thương của họ. Nhưng Tiệp thập thật sự sẽ chết ở nhà chồng theo như tài liệu ghi chép sao?

Cô ngẩng đầu lên, đập vào mắt là ánh mắt khích lệ của Mạc Tà.

Cổ họng Ôn Như Thị khẽ nhúc nhích, rốt cuộc cũng nghe theo ý muốn của mình, gật đầu: “Đi.” Khó khăn đầu tiên đã vượt qua, nên dường như chuyện tiếp theo cũng sẽ không khó quyết định như cô tưởng, cô khụt khịt mũi, tiếp tục nói: “Ta muốn gặp nàng, ta muốn đi ngay bây giờ.”

“Được.” Khóe miệng Mạc Tà nhếch lên thành một đường cong dịu dàng, đây mới là tiểu thư của hắn, cho dù có bao nhiêu hiểm nguy nàng cũng sẽ cùng hắn vượt qua mọi chông gai, dũng cảm tiến về phía trước.

Ôn Tác Nguyệt không ở nhà trên núi của họ Ôn, nàng bị nhốt trong phòng giam của tòa trang viên lần trước đi dự tiệc. Không phải Ôn hầu không muốn dẫn nàng quay về, chỉ là khi đưa nàng ra cửa nàng sẽ khóc lóc bám lấy khung cửa, gọi không ngừng nghỉ.

“Phu quân” tương lai của nàng đã sai người đến hỏi thăm nhiều lần, mắt thấy lễ thành hôn sắp đến, Ôn Tác Nguyệt vẫn không chịu thua. Cũng may trang viên cũ kĩ này cách quý phủ cũng gần, Ôn hầu thực sự không muốn mọi việc trở nên rắc rối, không còn cách nào khác đành phải đồng ý cho nàng ở lại nơi Lưu Thanh chết với điều kiện là phải ngoan ngoãn xuất giá.

Ôn Tác Nguyệt có thêm đề ý lời của Ôn hầu hay không, Ôn Như Thị không biết.

Cô chỉ biết là khi nhìn thấy Ôn Tác Nguyệt bị xích ở chân, không có chăn ấm nệm êm mà co ro nằm dưới đất, trong tay còn ôm bình tro cốt tự lâm bồn, lòng cô tự nhiên đau nhói.

“Cùng lắm cũng chỉ được nửa nén hương thôi, nàng phải lựa những việc quan trọng mà nói, ta ở ngay bên ngoài chờ.” Mạc Tà vuốt mái tóc đen của Ôn Như Thị, tỏ ý bảo cô đi vào.

Ôn Như Thị chậm rãi bước tới trước Ôn Tác Nguyệt, đứng một lúc lâu mà Ôn Tác Nguyệt cũng không đưa mắt nhìn cô một cái, chỉ chăm chú lâm lâm nói chuyện với bình tro cốt trong ngực.

“... Tiệp thập.” Ôn Như Thị từ từ ngồi xuống, Ôn Tác Nguyệt gầy hốc, cảm nhận hoắt.

Ánh mắt của Ôn Tác Nguyệt không chớp, chìm đắm trong thế giới riêng của nàng ta và Lưu Thanh.

Một khi con người không chịu nổi nỗi đau sẽ khép mình lại, tự tạo cho mình một bức tường an toàn.

Bọn họ đều nói Ôn Tác Nguyệt điên rồi. Không sai, nàng điên rồi, nếu điên có thể quên đi nỗi đau thấu tâm can kia vậy thì nàng điên cũng được.

“Tiệp thập.” Ôn Như Thị cúi người khẽ ôm nàng vào ngực, cơ thể gầy gò của nàng khiến người ta đau lòng, “Trốn tránh không thể giải quyết được vấn

đề.”

Nàng không hiểu, tại sao con người phải lớn lên, nếu như không lớn lên thì phụ thân cũng sẽ không trở nên đáng sợ như vậy, nếu không lớn lên thì nàng cũng không cần lấy chồng, Lưu Thanh cũng sẽ không chết.

Điều nàng không hiểu quá nhiều, thế giới của Ôn Tác Nguyệt dừng lại lúc nàng không lo không nghĩ, nhưng không ngờ rằng phụ thân lại bất ngờ lôi nàng xuống hỏa ngục, lật gương mặt dịu dàng kia xuống.

Nàng không hiểu.

Nằm trong lòng Ôn Như Thị, từng giọt nước mắt chảy xuống từ khoé mắt nàng, Ôn Tác Nguyệt mở miệng, giọng khàn khàn: “Tại sao phụ thân lại đối xử với chúng ta như vậy?”

Ôn Như Thị siết chặt hai tay, con ngươi đen giấu đi ánh sáng chợt lóe, trong phòng tối lại rõ ràng: “Chỉ cần ngươi phấn chấn lên nghe lời ông ta xuất giá, ngày đó ông ấy sẽ đưa cho ngươi một chiếc vòng ngọc, bên trong có hai loại độc dược.”

Dạy nàng như vậy là đúng hay là sai, Ôn Như Thị không dám chắc, nhưng cô không còn cách nào khác hơn là cứ nhìn Ôn Tác Nguyệt mơ mơ hồ hồ chết trong tay những tên khốn kiếp kia, “Lấy lại tinh thần đi, không thể để Lưu Thanh chết vô ích.”

Hàng mi dài của Ôn Tác Nguyệt hơi lay động, nàng khẽ rên rỉ: “Không thể để Lưu Thanh chết vô ích, đúng, không thể để hắn chết vô ích.”

Nửa nén hương sắp hết, đã đến lúc phải đi, Ôn Như Thị đứng dậy đi tới cạnh cửa, không nhìn được quay đầu nhìn lại, Ôn Tác Nguyệt vẫn ôm chặt bình tro cốt của Lưu Thanh, miễn cưỡng cười với Ôn Như Thị: “Tỷ tỷ, cảm ơn ngươi đến thăm ta, ta sẽ sống thật tốt, ngươi yên tâm.”

Ôn Như Thị không nói gì, chỉ nhìn nàng ta mỉm cười dịu dàng.

Hì vọng Ôn Tác Nguyệt có thể sống thật tốt như chính nàng nói.

Đó là lần cuối cùng cô thấy Ôn Tác Nguyệt.

Cô biết, cô gái kiêu ngạo không thêm đề ý đến ai kia, đã chết ngay khoảnh khắc Ôn hầu đánh chết Lưu Thanh, nàng đã chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Edit: Chi Chi

Beta: Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Tiệc cưới Ôn Tác Nguyệt, Ôn Như Thị kiên quyết không tham gia.

Con gái bị tặng ra ngoài đã đủ thảm rồi, còn muốn mời mọi người đến xem, vậy chẳng phải là trò cười cho thiên hạ sao?

Biết mình không thể thay đổi tình trạng này là một chuyện, nhưng muốn cô trở mặt nhìn Ôn Tác Nguyệt bước từng bước đi về phía nắm mồ, Ôn Như Thị tự hỏi mình còn có thể lòng không gợn sóng, miệng luôn mỉm cười, tiếp tục cùng tên khốn kiếp Bùi Nhân Thanh này ân ái chăng?

Tuy Bùi Nhân Thanh bất mãn nhưng cũng không làm được, nhưng cũng không làm gì được Mạc Tà đứng chắn trước cô, không cho hắn đến gần cô một bước.

Mạc Tà bây giờ đã không còn là cậu thiếu niên phải né đòn của hắn như trước, mấy lần Bùi Nhân Thanh tấn công mạnh cũng không làm hắn lui nửa bước!

“Ôn Như Thị!” Bùi Nhân Thanh tức giận, nếu không phải nữ nhân này còn tác dụng lớn với hắn thì sao hắn có thể để tên ẩn vệ của nàng đứng trước mặt mình lớn lối như thế!

“Đừng nói nữa, ta không đi.” Đứng sau lưng Mạc Tà, cách bờ vai rộng lớn, Ôn Như Thị bình tĩnh nhìn Bùi Nhân Thanh đang nổi cơn tam bành, giọng nói hờ hững xa cách, “Coi như ngươi thương hại cho Tiểu thập cũng được, nể mặt ta cũng được, sau này không được gây phiền phức cho nó.”

Không đợi hắn mở miệng mĩa mai, cô lại bình tĩnh bổ sung thêm một câu, “Đương nhiên nếu Bùi Tướng quân cố ý làm khó một cô gái yếu đuối, vậy cũng không có còn cách nào khác, cùng lắm thì không tham gia đại kế của Tướng quân nữa, cái bình hoa như ta có cũng được mà không có cũng chẳng sao, chắc Tướng quân cũng không bận tâm.”

Bùi Nhân Thanh nheo mắt, nữ nhân này lại dám dùng chính mình để uy hiếp hắn, nàng thật sự cho rằng hắn không thể không sử dụng nàng?

Không thèm thêm nữa câu, Bùi Nhân Thanh không lên tiếng, phất tay áo bỏ đi. Cơ thiếp muốn ra ngoài với hắn còn nhiều, chọn bữa một người chắc chắn cũng dẫu dằng nghe lời hơn Ôn Như Thị, nhưng đáng tiếc hôm nay có Ôn hầu, nếu không hắn cũng không cần đến tìm nàng.

Đến khi bóng lưng Bùi Nhân Thanh biến mất tại cửa viện, Mạc Tà mới thu kiếm quay người lại.

Thấy tâm trạng Ôn Như Thị không tốt, hắn nhìn cô một lát, khẽ nói: “Chẳng phải nàng muốn học võ công với ta sao, nếu còn chưa đổi ý thì ta có thể dạy nàng.”

Hắn vẫn như lúc trước, đôi lúc ù ù cạc cạc lại làm tiểu thư tức giận, nhưng kỳ lạ là hắn cũng càng ngày càng biết cách chuyển sự chú ý của cô sang thứ khác.

“Thật không? Chẳng không gạt ta?” Quả nhiên, Ôn Như Thị mắc câu, cô kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt sáng long lanh cố nén sự hưng phấn.

Mạc Tà khẽ nở nụ cười, kết quả thí nghiệm làm cho hắn rất có cảm giác thành công.

Thì ra làm cô vui vẻ trở lại lại đơn giản như vậy, chỉ cần một câu thỏa hiệp của hắn.

“... Mạc Tà, chàng cười trông rất đẹp trai.” Không biết tại sao hắn lại cười vui vẻ như vậy, Ôn Như Thị thiếu chút nữa quên mất lời hứa của hắn, chỉ giật mình nhìn nụ cười hiếm có của hắn.

Hàm răng trắng tinh tôn lên làn da màu đồng của hắn, như tuyết đầu đông tan bớt đi chút lạnh lẽo, khiến cho đường nét trên mặt hắn ấm áp như ánh mặt trời.

Ôn Như Thị không nhịn được giờ tay, đầu ngón tay khẽ chạm vào khoe môi cong cong của hắn, “Sau này chàng nên cười nhiều một chút.”

Mạc Tà trừng mắt nhìn, nhưng không giống ngày trước thường đỏ mặt thu hồi ý cười, hắn mỉm cười nhìn kỹ cô chủ đang ngẩn ra trước mắt, hiếm khi mới chủ động khẽ nói như thế: “Vậy bây giờ nàng muốn cứ nhìn ta như thế hay là đi luyện công?”

Giọng nói hơi trầm xuống cùng với ánh mắt chăm chú của hắn tạo ra bầu không khí quyến rũ khó tả.

Ôn Như Thị nhú mày: “Chàng đang quyến rũ ta à?”

Mạc Tà ghen lời, nụ cười trên mặt héo đi, ngôn ngữ của tiểu thư trắng trợn quá. Hắn đang quyến rũ nàng sao? Chắc là... Không phải đâu, hắn mất tự nhiên nhìn sang chỗ khác, màu đỏ ửng một lần nữa không không chế được nổi lên trên khuôn mặt tuần tử của hắn.

So về độ vô liêm sỉ, sao hắn là đối thủ của Ôn Như Thị được.

Không đợi Mạc Tà hết bối rối, Ôn Như Thị đã vòng tay ôm cổ hắn, một tay khác gõ gõ lên cằm hắn, mắt đầy ý cười: “Nào, cười một cái cho tỳ.”

Sống tiếp quả thật rất khó, nhưng có một người luôn ở bên cô, vất óc nghĩ cách làm cô hài lòng, sao cô còn có thể ích kỷ, còn có thể chìm trong nỗi đau của riêng mình mà phụ lòng hắn đây.

Mắt Ôn Như Thị lấp lánh, bám lên người hắn bằng một tư thế thật đẹp, thư thái nói: “Nhanh lên một chút.” Cứ như thật sự quên hết những chuyện không vui khác.

Mạc Tà cứng đờ giật giật khoe miệng: “Ta hơn nàng ba tuổi đấy.”

Thì sao? Cô phải gọi hắn là ca ca à? Nếu cô gọi thật, sợ là Mạc Tà còn 囧 hơn.

Ôn Như Thị suýt nữa phì cười, cô kiễng chân hôn nhanh lên môi hắn một cái, nghe lời sửa miệng: “Gia, cười một cái cho nữ tử xem nào.”

Chỗ bị cô hôn bên mép còn đang tê tê dại dại, Mạc Tà bất đắc dĩ liếc cô một cái, không chờ cô mở miệng đã nhấc tay xách cô ra ngoài cửa: “Nếu nàng muốn học thì tốt nhất nên tập trung vào.”

Ôn Như Thị rất muốn tự tin đáp lại lời của hắn, bản tiểu thư trời sinh chính là học gì tính thông đó, nhưng qua một canh giờ trôi qua, ngay cả việc cơ bản nhất là đứng tấn cô cũng kiên trì không nổi.

Học võ rất khổ, Ôn Như Thị biết, nhưng cô không ngờ là khổ đến mức này.

Ba tháng qua đi, cô vẫn cứ dừng lại ở giai đoạn đặt nền móng. Lúc đến giám sát cô luyện công, Mạc Tà như biến thành người khác, dù cô nhõng nhẽo khốc lóc om sòm như thế nào cũng không mềm lòng chút nào.

Hắn còn hay chạy đến bên suối bẻ một cành liễu, cành liễu mềm mại được truyền nội lực của hắn đánh lên người rất đau, ngoại trừ mấy dấu hồng cũng không để lại vết thương gì về sau.

Chỉ cần Ôn Như Thị hơi lười biếng một chút, hoặc là sai tư thế, qua nhiều lần thử, càn liễu kia như có mắt đánh mông cô vài cái.

Hắn dám đánh mông cô?! Ôn Như Thị 囧囧 nhìn Mạc Tà tự xưng là phu tử, không chút nương tay xử phạt thể xác cô, quan trọng là, hắn cũng không chịu giúp cô xoa xoa cái mông bị đánh đau!

Nếu chỉ là khổ thì thôi, có khổ nữa mệt nữa, chỉ cần có hi vọng, cô vẫn có thể cắn răng kiên trì.

Nhưng kiên trì lâu như vậy, cô vẫn bị Mạc Tà một tay đẩy ngã xuống đất, ngồi phịch trên lá khô, không có hình tượng chút nào, cuối cùng Ôn Như Thị không thể không thừa nhận, thiên phú của cô chắc chắn không phải ở võ thuật.

Đây đúng là một sự thật khiến người ta đau lòng.

Không chỉ như vậy, thân phận chủ tớ của hai người cũng thay đổi long trời lở đất trong mấy tháng này.

Mông Ôn Như Thị đau lâu đến mất cảm giác, lúc vừa thấy một cây liễu trĩu lúi bên ngoài lẳng lặng mà nhìn cô, cô hơi kích động muốn co cẳng chạy.

Nhìn gương mặt tuần tú càng ngày càng đẹp của hắn, Ôn Như Thị cũng không dám ưỡn ngực vênh váo đùa giỡn như trước nữa.

Thế nhưng cô không chạy thoát nỗi tiểu thị vệ nhà mình, bị người ta xách cổ áo mang về, quá tổn thương lòng tự trọng. Mạc Tà đang trong quá trình dạy dỗ cũng sẽ không để cô đến gần, nói cho oai là vì giữ khoảng cách có thể giúp cô tiến bộ.

Vất vả mãi mới chịu đựng được đến lúc Mạc Tà gặt đầu, hai chân cô sắp xơ cứng thành chân vòng kiềng rồi. Ôn Như Thị không biết liệu chờ cô thật sự chống cự qua được hai năm sau, có khi nào từ một mỹ nhân yêu kiều thướt tha mình sẽ biến thành nữ hán uy vũ cường tráng không.

Ôn Như Thị hối hận rồi, chạy trốn cũng không nhất thiết phải dùng cách này.

Cô thực sự tin rằng sức khỏe bây giờ của cô đã khá lên nhiều, chắc chắn không kiệt sức ngã vấp mặt giữa đường chạy trời chết, còn võ công... hay là thôi đi —— cô thật sự không phải loại đó!

Qua việc tự kiểm điểm bản thân mình, cuối cùng Ôn Như Thị khóc thút thít nghẹn ngào kéo vạt áo Mạc Tà: “Chuyển luyện nội lực thành luyện khinh công được không, chúng ta đổi đề tài đi!”

Mạc Tà vuốt vuốt mái tóc đen lộn xộn của nàng, nhẹ nhàng đập tan giấc mộng của nàng: “Võ học là một đường thẳng, không có đường tắt, trong tiểu thuyết viết mở được hai mạch Nhâm Đốc là có thể xưng bá võ lâm, đều là lừa người. Nền tảng của võ công tốt đều là một cơ thể khỏe mạnh, tiểu thư đừng đùa nữa, ngoan, chúng ta lại làm một lần nữa.”

Ôn Như Thị không nói gì, nghẹn họng, môi run run nửa ngày mới nói được một câu: “Ta cảm thấy, qua sự dẫn dắt của chàng, cơ thể ta đã rất khỏe mạnh rồi.”

Ngón cái nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng, giọng Mạc Tà càng dịu dàng hơn: “Còn chưa đủ.”

Ôn Như Thị thề, chắc chắn hắn đang thích cái trò quang minh chính đại lấy cớ dạy dỗ nàng. Vừa đến lúc huấn luyện, trung khuyến lập tức biến thành phu tử mặt lạnh, như vậy là sai, không được đâu!

Ôn Như Thị khóc đến nước mắt như mưa, run cầm cập ôm cổ hắn: “Không phải còn có chàng ở đây sao, ta không đủ chỗ nào thì chàng luyện nhiều thêm một chút, bù trừ cho ta là được.”

Đề hắn thay tiểu thư luyện nhiều một chút không phải là không được, ngược lại kiểm pháp của hắn đã đạt đến mức không ai trong Bùi phủ có thể là đối thủ của hắn rồi. Nhưng cứ bỏ dở nửa chừng như vậy thật sự không hay lắm, Mạc Tà khó xử nhíu mày, cúi đầu nhìn tiểu thư đang nằm ở trong lòng hắn khóc đến thê lương, cuối cùng đành đưa tay khẽ ôm nàng.

Quên đi, cô không muốn luyện nữa thì không luyện, chỉ là... thật đáng tiếc, hắn còn tí mĩ lập kế hoạch luyện tập cho cô.

Mạc Tà còn chưa đã thèm, vỗ vỗ Ôn Như Thị động viên cô: còn chưa bắt cô đẩy lu nước luyện nhảy cóc; cũng chưa bắt cô đi khắp núi bắt chim sẻ; còn chưa ném cô từ trên vách núi xuống, lại từ giữa không trung tiếp được nàng; còn chưa bắt cô trèo lên từ giữa sườn núi... Ấy, cái này không được, tiểu thư sẽ sợ.

Mạc Tà ôm Ôn Như Thị khóc mệt trở về, thăm nghĩ, có lẽ sau này mình nên thu đồ đệ, vừa có thể giúp làm việc nhà, vừa có thể sản thú giúp gia đình, còn có thể thỏa mãn niềm đam mê dạy học của hắn, quả thực là tốt đến không thể tốt hơn.

“Tiểu thư, sau này chúng ta nên nhận nữ đệ tử hay nam đệ tử?” Chuyện trong nhà, hắn luôn luôn nghe Ôn Như Thị, Mạc Tà nghiêng đầu nhìn cô chăm chú.

Ôn Như Thị rút kinh nghiệm đau thương của mình, lấy lại tinh thần, cô ngẩng đầu nhìn Mạc Tà, đôi mắt đen láy sừng sốt một lát, rồi mới phản ứng: “À? Vậy, cũng được, tùy chàng.”

“Vậy nhận một nữ, một nam đi.” Mạc Tà vui vẻ quyết định như vậy, nam thì lời ra ‘chà đạp’, nữ còn có thể kiêm chức nha hoàn cho cô.

Ôn Như Thị há mồm, cuối cùng muốn nói lại thôi, yên lặng thấp hai nén nhang cho đồ đệ tương lai của hần.

Chỉ cần Mạc Tà không trút lòng đam mê không chịu nổi đó lên người cô, cô không quan tâm sống chết của người khác đâu.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Edit: Tổng Ninh Nhạc

Beta: Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Mạc Tà không giám sát Ôn Như Thị luyện công nữa, cô khôi phục đãi ngộ của chủ nhân được thương yêu che chở, được phụng trong lòng bàn tay.

Cho nên những dlay dỗ mấy hôm trước chính là do cô tự tìm? Ôn Như Thị tuyệt đối không thừa nhận đây là sai lầm của mình.

Khoảng thời gian thoải mái tác oai tác quái trên đầu Mạc Tà, Ôn Như Thị cảm động bày tỏ, đây mới là cuộc sống phụ nữ nên có.

Tuyệt thế võ công cái gì đều vứt sang một bên đi, cô chỉ cần khỏe mạnh, nhân hạ nhìn Mạc Tà ngày đêm khổ luyện là tốt rồi.

Gần đây Ôn Như Thị thích đánh đàn lúc ‘tiểu thị vệ’ của cô luyện kiếm.

Mạc Tà mặc áo đen, thân hình cao lớn vững chãi, tay áo nhẹ nhàng tung bay theo đường kiếm lúc nhanh lúc chậm, lá trúc xanh xanh phiêu động xung quanh, xúng vói kiếm khí tỏa ra trong tay hần. Hình ảnh ấy hoàn toàn thỏa mãn ảo tưởng về những kiếm khách giang hồ của cô.

Ôn Như Thị vui sướng gảy đàn, cũng không quan tâm mình đàn khó nghe cỡ nào

“Sông lớn chảy ra biển Đông, ngôi sao trên trời là sao Bắc Đẩu~ lấp lánh lấp lánh ~...” Cô đứng cảm ngâm nga.

Mạc Tà nín thở, mũi kiếm run lên, đâm lá trúc lệch vài phân. Hần nhăn nạy nhắm chặt mắt, hiếm khi tiểu thư có nhã hứng, hần không thể không biết điều đội nước lũ như vậy.

Như thế, mỗi ngày luyện công là mỗi ngày cực hình.

Ôn Như Thị khoái trá hành hạ màng nhĩ của hần, giống như lúc trước hần tra tấn thể xác cô vậy.

Cô đúng là một người phụ nữ lòng dạ hẹp hòi, Ôn Như Thị nghe răng cắn hạt dưa, không thèm để ý đến ánh mắt ai oán của Mạc Tà.

Cô thật sự rất thích nhìn Mạc Tà lúng túng, đặc biệt là lúc cô không đường đường chính chính nói rằng mình đang trả thù hần.

Nhưng mà tâm trạng tốt cũng không duy trì được bao lâu. Lúc hai người trở lại biệt viện, ngoài ý muốn nhìn thấy Bùi Nhân Thanh mặt không chút thay đổi nhàn nhai ngồi trên ghế của cô, uống trà của cô, Ôn Như Thị liền biết lại có chuyện gì xảy ra.

Cô liếc mắt nhìn Mạc Tà, hần rất tinh ý xoay người vào phòng.

“Nhiều ngày không gặp, xem ra ngươi càng ngày càng tự do nhì?!” – Bùi Đại tướng quân buông tách trà sứ men xanh trên tay xuống, ánh mắt đảo quanh Ôn Như Thị, khóe môi khẽ nhếch lên, “Chẳng lẽ ta quá nhân từ với các ngươi rồi sao?”

Ôn Như Thị không có hảo ý cười cười, chậm rãi đến ngồi xuống đối diện hần, bàn tay trắng nõn đan lại, khép mi tiếp tục rót cho hần thêm một ly trà: “Trong mắt Tướng quân, hai người chúng ta chẳng qua chỉ là những con kiến mà thôi, tất nhiên là không đáng để Tướng quân đối đãi rồi.”

Ôn Như Thị không mặn không nhạt trả lời hần, bản thân cũng tự rót cho mình một ly, cúi đầu nhấp một miếng rồi mới chậm rãi mở miệng: “Không có chuyện sẽ không đến, có chuyện gì Tướng quân nói đi”.

Bùi Nhân Thanh đẩy chiếc ly ra, không có tâm trạng rắn dạy nàng, hần phui phui tay áo: “Muội muội người về Ôn gia rồi.”

Ôn Như Thị nhưn mày: “Không ngờ Tướng quân cũng thấy hứng thú với việc nhà của nữ nhân.”

Bùi Nhân Thanh liếc xéo cô, hần không tin cô không biết chút gì về việc này, tạm thời cho cô đặc ý một lần đi, chỉ là hần muốn biết, Ôn Tác Nguyệt giết chết phụ quân của nàng ta bằng cách nào mà không hề bị nghi ngờ: “Chống đối lại gia tộc không phải chỉ là việc nhà, huống chi lần này người chết là trọng thần triều đình, ta hi vọng ngươi không nên không biết lượng sức mà giấu diếm chân tướng, bằng không để ta tra rõ, ngươi và Ôn Tác Nguyệt đều

sẽ không có quả ngọt.”

Ôn Như Thị cười khê: “Chẳng qua chỉ là một lão già không quan trọng, việc này đối với ngài chỉ có lợi mà không có hại, Tướng quân không cần hùng hổ dọa tiểu nữ như vậy”.

Chỉ có Ôn Hầu mới có khả năng che dấu hành vi phạm tội của nữ nhi, chỉ bằng một tiểu cô nương hơn mười tuổi thì không thể nào có thủ đoạn như vậy.

Thế thì, tại sao Ôn hầu lại thay đổi chủ ý, không mượn sức nữa, mà lại cướp lấy?

Bùi Nhân Thanh cau mày không đáp lời, sau một lát, chậm rãi nói: “Mục tiêu của các người là Ôn Hầu?”

Ôn Như Thị từ từ nhìn sang chỗ khác, đã nói đến nước này, nếu quá mức rõ ràng thì không có ý nghĩa, có một số việc nên dừng đúng lúc thì tốt hơn.

Bùi Nhân Thanh nghiêm nghị, chậm rãi đứng dậy đi vài bước thì ngừng lại, quay lại nhìn Ôn Như Thị vẫn đang ngồi bất động, cuối cùng khê nói: “So với Ôn hầu, các người quá nhỏ bé, cần thận tự dẫn lửa thiêu thân.”

Lời khuyên thật lòng như thế, thật khó tưởng tượng là được thốt ra từ miệng hắn, nhưng hắn vẫn không nhận được mà làm vậy, bởi vì lá gan lớn bằng trời của các nàng đáng có được sự nể trọng của hắn.

Nếu chuyện bại lộ, bọn họ chỉ có một kết cục duy nhất, chính là chết không có chỗ chôn.

Ôn Như Thị khép hờ mắt, chớp chớp mắt, nhưng chỉ là như vậy, tên đã lên dây rồi, không phải nói ngừng là ngừng được.

Hai năm quá dài, Tiểu thập không đợi được lâu như vậy.

Bùi Nhân Thanh thờ dài, quay người ra cửa. Mọi người đều có số mệnh của mình, bọn họ thân bất do kỷ, nếu như hai người họ có thể thành công, hắn sẽ cân nhắc thả hai người họ.

Bùi Nhân Thanh đi một lúc sau, Ôn Như Thị vẫn lẳng lặng ngồi trên ghế đá trong viện.

Mạc Tà nhẹ nhàng khoát áo choàng lên vai cô, cài nút kết lại, sau đó im lặng đi đổi bình trà nóng.

“Mạc Tà, sau này làm phiền chàng chăm sóc tiểu Thập nhiều hơn, ta lo cho nàng.” – Lo nàng nhìn thấy Ôn hầu sẽ không giấu được sự oán hận, lo thời cơ chưa chín muồi nàng đã hành động thiếu suy nghĩ, Bọn họ chỉ có một cơ hội, tuyệt đối không thể lãng phí được. Ôn Tác Nguyệt đã trở lại Ôn gia, cô không muốn Tiểu thập không kim được mà mất mạng ở đó.

Ôn Như Thị ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời trong suốt đầy vẻ bình tĩnh: “Đừng lo cho ta, về son trang bảo vệ Tiểu thập đi, đừng để muội ấy có chuyện.”

Ánh mắt Mạc Tà phức tạp, đứng yên không nhúc nhích, mệnh lệnh của đô không những vi phạm chuẩn mực của ân vệ, mà còn đi ngược lại ý muốn của hắn.

Hắn không muốn rời xa Ôn Như Thị, cho dù Thập tiểu thư rất đáng thương, hắn cũng không muốn.

“Bùi Nhân Thanh sẽ không để ta xảy ra chuyện, nhất là sau khi hắn đã biết mục đích của ta, chàng xem, có phải ta rất thông minh không?” – Ôn Như Thị đảo mắt, giáo hoạt nghiêng đầu, mỉm cười khoát trá vì mưu kế thực hiện được.

Cô kéo tay Mạc Tà, làm nũng: “Ta nhất định sẽ bình an vô sự ở đây chờ chàng trở về.”

Mạc Tà mỉm môi nắm ngược lại bàn tay nhỏ bé của cô, không nói lời nào, nếu nàng kiên quyết, hắn chỉ có thể nghe theo lệnh của nàng, cho dù là nàng không giải thích lý do với hắn.

Mạc Tà cúi đầu nhìn cô rất lâu, lâu đến nỗi nụ cười trên mặt Ôn Như Thị đã gần như cứng đờ hắn mới chậm rãi mở miệng: “Ba tháng, ta chỉ ở đó lâu nhất là ba tháng”. Đến lúc đó, cho dù nàng không đồng ý, hắn cũng sẽ lập tức trở về biệt viện.

Ôn Như Thị miễn cưỡng cười gật gật đầu.

Chung sống với nhau tám năm, trừ buổi tối không ngủ cùng nhau, gần như lúc nào họ cũng cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, nếu không phải vì bảo vệ Ôn Tác Nguyệt, đời nào có chuyện cô và hắn tách ra.

Ngày thứ hai, trời vừa rạng sáng, Mạc Tà đã đi, lúc đi cũng không đánh thức Ôn Như Thị, chỉ là nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Hắn đi rất dứt khoát, trừ thanh kiếm có khắc hai chữ Mạc Tà, hắn không hề mang theo cái gì.

Cái sân lớn như vậy, chỉ thiếu một người ân vệ thôi mà Ôn Như Thị lại cảm thấy như cả thế giới đều trống rỗng.

Không có Mạc Tà bên cạnh, Ôn Như Thị ăn cơm ngày càng ít, không có khẩu vị, buổi tối nằm trên giường trần trọc trần trụi, trong đầu toàn là hình ảnh Mạc Tà hôn cô trước khi đi và bóng dáng im lặng thỏa hiệp của hắn.

Bây giờ hán đang làm gì? Buổi tối ngủ ở đâu? Có ăn đủ no, mặc đủ ấm không? Có bị Ôn hầu phát hiện hành tung không? Có thắng được ản vệ của Ôn phủ không?...

Trong lòng cô bây giờ mỗi giây mỗi phút đều là những chuyện về hán mà cô không biết câu trả lời. Mỗi khi nghĩ đến chuyện Mạc Tà sẽ vì vậy mà bị thương, thậm chí cô đã bắt đầu hối hận về quyết định của mình rồi.

Ôn Như Thị cho rằng, ba tháng nhất định sẽ trôi qua rất nhanh, nhưng mà mỗi ngày cô đều đếm, đếm từng đầu ngón tay, lại cảm thấy mỗi ngày dài bằng một năm vậy.

Nghe ngóng được tin một người thuộc phe của Ôn hầu chết, giống như Ôn Như Thị dự đoán, dưới bề ngoài tĩnh lặng là sóng ngầm sôi trào, thuộc hạ và phe cánh Ôn Hầu đã bắt đầu hành động.

Không lâu sau, triều đình lại có một trọng thần chết, nguyên nhân chỉ là do một bệnh cảm dẫn đến viêm phổi, nếu không phải đã có nghi ngờ từ trước thì không ai để ý thấy người chết là một trong số mấy người con rể của Ôn gia.

Khi Bùi Nhân Thanh tức giận vọt tới biệt viện, đóng cửa ngòi cùng Ôn Như Thị một buổi chiều, ngày kế tiếp lập tức cáo bệnh ở nhà.

Hạ nhân của Bùi phủ bớt đi một ít, nhưng ản vệ âm thầm bảo vệ Tướng quân lại tăng thêm vài người.

Ôn hầu gần đây rất mạnh, nếu lần này họ liều một phen, dù có thắng thì toàn bộ quốc gia cũng sẽ tổn thất nặng nề, Đương kim Thánh thượng cũng không hi vọng có kết quả như vậy.

Bùi Nhân Thanh làm rùa rụt cổ thật sự rất uất ức, không phải hán không đánh thắng, chỉ là không dám tạo nhiều sát nghiệt, nếu không tiêu diệt được Ôn hầu thì người kế tiếp bị xử lý sẽ là bọn họ.

Liệt hỏa phanh du, tiên hoa trứ cảm [1] trước giờ chưa bao giờ là dấu hiệu tốt của người làm quan, Ôn hầu đang đắc ý lại không thấy rõ điểm này.

[1] Liệt hỏa phanh du, tiên hoa trứ cảm: tám từ này trong Hồng Lâu Mộng dùng để ám chỉ không khí náo nhiệt phô trương, ý cụm này là đã tốt thì nay còn tốt hơn.

Còn Bùi Nhân Thanh nghĩ gì, Ôn Như Thị không xen vào, cũng không muốn quan tâm, cô chỉ biết muốn đưa Ôn hầu vào bẫy chỉ có thể làm cho ông ta tưởng rằng mình đang nắm hết quyền thế, không người nào có thể chống lại được.

Lòng tham chính là thứ khiến cho người ta diệt vong, nhưng trước hết phải khiến cho người đó điên cuồng, không ai ngăn được.

Cô chỉ cần mở to hai mắt nhìn Ôn hầu tự bước từng bước một vào con đường chết, chắc chắn Hoàng Thượng muốn chờ thời cơ tấn công cũng không thể chần chờ được nữa.

Từ lúc Mạc Tà đi đến nay đều không có tin tức, Ôn Như Thị không hiểu, rốt cuộc là Ôn phủ không dễ xâm nhập hay là hán vẫn đang giận cô, không muốn báo bình an để cô sốt ruột?

Nhưng đây vẫn chỉ là suy đoán, lúc Ôn Như Thị nhìn thấy Mạc Tà lần nữa, cô lại quăng hết mọi chuyện lên chín tầng mây.

Y phục Mạc Tà nhuộm máu, thẳng lưng quỳ trước mặt cô chịu tội: “Thập tiểu thư đã chết, xin chủ nhân trách phạt.”

Bàn tay Ôn Như Thị vừa mới vươn ra hơi run lên, Ôn Tác Nguyệt chết? Tại sao lại như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Edit: Huyền Vũ

Beta: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt] + Moonmaplun

Cháo táo đỏ long nhãn của tình tỷ muội

Ôn Tác Nguyệt đi rất bình yên, không phần uất cũng không chết không nhắm mắt như Ôn Như Thị nghĩ.

Theo nguyện vọng của nàng, Mạc Tà hợp táng tro cốt của nàng và Lưu Thanh trên đỉnh ngọn núi cao đằng sau.

Ôn Tác Nguyệt muốn tận mắt nhìn người cha chỉ mang tới tai ương cho nàng, từng bước từng bước đến bên vực thăm diệt vong dưới sự dẫn dắt của

chính con gái ruột của mình như thế nào.

Đây là lời nàng nói lúc trước. Mạc Tà trở về, mang theo bức thư Ôn Tác Nguyệt tự tay viết.

Trong thư không có những lời cảm ơn thừa thãi, chỉ có một câu.

“Tỷ tỷ còn nhớ hồi muội mười một tuổi, tỷ đã nấu cháo táo đỏ long nhãn cho muội không?”

Đôi mắt Ôn Như Thị mở lớn, một giọt nước mắt khe rơi lên tờ giấy trắng tinh, cô từ từ gấp thư lại, đến tận khi đôi mắt kia không còn mờ sương nữa mới ngừng đầu lên, thông thả mà kiên định nói: “Bảo cho Bùi Nhân Thanh biết, ta muốn tới Bùi phủ gặp hắn.”

Ôn Như Thị chỉ là thiếp thất không lên nổi mặt bàn [1] trong nhà họ Bùi, muốn đặt chân vào nhà họ Bùi thì buộc phải có sự đồng ý của Bùi Nhân Thanh.

[1] Không lên nổi mặt bàn: ý chỉ địa vị trong nhà rất thấp.

Cô không nói nguyên nhân, Mạc Tà cũng không hỏi. Cái chết của Ôn Tác Nguyệt là bóng ma không thể xóa nhòa bao trùm lên sự kiêu ngạo của chàng, không hoàn thành nhiệm vụ tiểu thư giao, thân là thị vệ, đây là là nỗi ô nhục.

Dù thực tế Ôn Tác Nguyệt tự sát cũng không thể thay đổi sự thật này.

Ôn Như Thị lấy lễ thăm hỏi, Bùi Nhân Thanh quét giường dọn chiếu đón tiếp, hai người họ trò chuyện vui vẻ giữa khung cảnh rực rỡ ở hậu viện Phủ Tướng quân. Khi đó, có không ít người nhìn thấy hai người gần gũi thân mật.

Đêm đó, Cửu tiểu thư nhà họ Ôn ngủ lại Phủ Tướng quân, phòng Bùi Tướng quân tới giữa trưa hôm sau mới mở cửa.

Có kẻ cười nói, nếu Tướng quân không cáo bệnh ở nhà từ trước thì hôm nay ngài ấy quyền luyến nữ sắc mà chậm trễ chuyện triều chính, ắt không tránh khỏi bị trách phạt.

Dù Bùi Nhân Thanh đã cố sức ngăn cản nhưng lời đồn vẫn được những “kẻ biết chuyện” loan truyền khắp nơi, Thánh Thượng vì thế mà giận dữ, tức tốc triệu hần vào cung, nghiêm khắc ra lệnh đánh Bùi Tướng quân 50 roi.

Tướng quân chẳng vì vậy mà xấu hổ, ngược lại, sau khi ra khỏi cung còn chẳng bận tâm đến thể diện nằm ì trên đệm êm, sai người đưa tới biệt viện ngoài thành, kim ốc tàng kiều.

Không tới nửa ngày đã có người hầu phủ Bùi Tướng quân cười ngửa cấp tốc mang thư cầu hôn tới phủ nhà họ Ôn.

Còn về phần vì sao Bùi Nhân Thanh vốn đang cáo ốm ở nhà lại dám vì một nữ nhân mà mạo phạm thánh nhan, thế nhân nào ai chú ý tới. Đối với họ, mấy thứ tranh đấu chính trị xa vời nhảm chán kia sao có thể so với câu chuyện tình hương diễm hội đủ đầy cay ngọt bùi chứ?

Mối tình ngỡ ngàng ngủi mong manh giữa Tướng quân và hồng nhan một khi được “hợp pháp hóa” mang lại hiệu ứng như một đôi gian phu dâm phụ vốn tăng tị gian dẫu với nhau chợt hóa thành chuyện tình yêu đôi lứa phá vỡ những luật lệ lễ thói thế tục.

Người đàn ông độc thân ‘kim cương’ siêu cấp nổi danh khắp chốn kinh thành lại thành đôi với ả thiếu nữ nghiêng rãng nghiêng lợi, trái tim mơ mộng vỡ nát đầy đất. Còn cánh mày râu lại đang hào hứng đoán xem Ôn Cửu tiểu thư rốt cuộc xinh đẹp, quốc sắc thiên hương tới mức nào mới có thể khiến Bùi Tướng quân vội vàng quyết định việc lớn cả đời như vậy.

Vậy là Ôn Như Thị trong truyền thuyết, và cả Ôn phủ sau lưng cô, đều trở thành trung tâm chú ý.

Còn người khởi xướng tất cả mọi chuyện, dưới sự giám sát Ôn Như Thị, vừa giận vừa hận nằm sấp trên giường viết huri thư.

Bùi Nhân Thanh nhú mày nhìn Mạc Tà đứng bên giường trừng mắt nhìn mình, thờ dài, quay đầu nhìn Ôn Như Thị chẳng may lung lay vì “tình cảm sâu nặng” của mình, thờ dài nói: “Người thực sự không cần nhắc chút nào sao? Ta đột nhiên thấy hai chúng ta rất xứng đôi vừa lứa đây, kẻ nham hiểm, người giả dối, sống với nhau chắc cũng không tới nỗi nào.”

Ôn Như Thị neho mắt, không chút do dự cầm vỏ kiếm trên tay Mạc Tà phang lên cái mông đầy vết thương của hắn.

Bùi Nhân Thanh hít một hơi sâu, vội vàng kêu ngừng: “Được rồi! Dưa xanh hái không ngọt, đợi khi xử lý xong chuyện nhà họ Ôn, người thích ai yêu ai đi với ai, ta tuyệt đối không can thiệp.”

Hôn lễ của Ôn Như Thị được ấn định vào tháng sau, không như lần trước, chỉ lấy bữa một cỗ xe ngựa rồi tổng người đi, mọi người đều chọn cách ‘mất trí nhớ có chọn lọc’, hoàn toàn không đề cập tới chuyện Ôn Như Thị từng bị phụ thân mình ‘đóng gói’ tặng cho Bùi Tướng quân từ trước.

Tất cả đều tuân thủ quy cách, trừ chuyện thời gian có hơi gấp, còn lại tất cả đều tiến hành theo lễ tiết. Ôn hầu và trưởng bối nhà họ Bùi sẽ có mặt ở hôn lễ trong vai trò làm chứng và nhận trả hai người dâng.

Ôn Như Thị trùm khăn, bình tĩnh ngồi trong kiệu tám người khiêng.

Văng vẳng bên tai là tiếng nhạc rộn ràng, cô lại nhớ tới Ôn Tác Nguyệt.

Năm đó, Lư Thanh mới vào phủ được một năm, vậy là Ôn Tác Nguyệt mười một tuổi đã có thêm đồng bọn, bèn chạy sang chỗ nàng đòi lại mấy món trang sức bị lấy mất suốt mấy năm qua.

Nhưng lần nào cũng vậy, Ôn Tác Nguyệt đều bị đánh tòi bởi hoa lá.

Sau Lư Thanh không chịu nổi nữa bèn lao vào lôi Cửu tiểu thư đang đề trên người chủ nhân mình ra, nhưng hắn chỉ mới chạm vào tay Ôn Như Thị đã bị Mạc Tà nhảy ra đá bay.

Kết quả vẫn là thảm bại, Thập tiểu muội mang theo thị vệ tới quấy rối thì giờ tóc tai toán loạn, ôm chặt Lư Thanh bị Mạc Tà đánh bầm dập, òa khóc nức nở.

“Khóc nhè đại pháp” của Ôn Tác Nguyệt thâm hậu cỡ nào, Ôn Như Thị đã biết từ hồi tám tuổi. Trừ cách đưa đồ ăn cho con bé, hai kẻ đầu tên nào đó quả thực không còn cách nào khác.

Ôn Như Thị còn nhớ rõ, khi ấy con bé chỉ đích danh mình làm đồ ngọt cho nó, là món cháo tào đỏ long nhãn.

Kiểu hoa dừng lại, có người vén màn, đỡ cô ra ngoài.

Ôn Như Thị vút qua tảo mình đang cầm đi, vững bước xuống khỏi kiệu hoa, quả tào đỏ tươi lăn trên nền đất, bên cạnh có người định nhặt lên nhét lại cho nàng nhưng nhìn thấy vết móng tay hằn trên quả tào thì lại thôi.

Tầm mắt phía trước bị che khuất, chỉ có thể nhìn thấy sắc đỏ nhức mắt của tấm khăn voan và một ô đất một tác vuông.

Ôn Như Thị mười ba tuổi vờ như mình không biết làm, Ôn Tác Nguyệt hảo ngọt ngọt ghê tởm tin là thật, vui vẻ giúp tỷ tỷ nấu một bát cháo tào đỏ long nhãn thơm ngon,

“Nhất bách thiên địa ——”

Ôn Như Thị uyển chuyển cúi người, sau lưng như bị ánh nhìn cháy bỏng của Mạc Tà đóng dấu.

“Nhị bách cao đường ——”

Ôn hầu đắc ý ngồi trên ghế chủ vị, thích chí hưởng thụ lễ bái của con gái và con rể.

“Phu thê giao bái ——”

Ôn Như Thị nhắm mắt lại, nhớ khi Ôn Tác Nguyệt nghiêm túc mức một thìa đường cho mình, đôi mắt to tròn đầy tín nhiệm.

“Tỷ tỷ, tỷ rắc đường vào cháo đi, chúng ta cùng làm.”

Đêm động phòng hoa chúc, Ôn Như Thị lẳng lặng ngồi bên mép giường, trong phòng không một bóng người, chỉ có ngọn nến long phượng đỏ rực đang cháy bập bùng.

Ôn Như Thị yên lặng chờ đợi, bầu không khí ngoài tiền viện cực kì sôi nổi, tiếng nói chuyện, tiếng mời rượu ồn ào náo nhiệt đến nỗi đang ngồi trong phòng cũng có thể nghe thấy.

“Kẹt ——” Cánh cửa bị đẩy ra, lát sau, một nha hoàn lạ mặt thăm giọng nói với nàng: “Ôn hầu đang ở phòng bên chờ Cửu tiểu thư.”

Ôn Như Thị mỉm cười, kẻ thiện cận như Ôn hầu sao có thể bỏ qua thế lực của Bùi Tướng quân.

Cô đứng dậy, kéo khăn voan xuống, yên lặng theo bước đối phương rời phòng.

Phòng bên cạnh chỉ có một mình Ôn hầu, ông ta ngồi cạnh bàn, từ ái, giờ tay ra.

Ôn Như Thị ngoan ngoãn đi lên nắm tay ông ta, rũ mi nương ngừng gọi: “Phụ thân.”

“Con đã lớn rồi, sau này không thể ôm phụ thân làm nũng nữa rồi, con có giận ta không?” Ôn hầu nhìn nữ nhi mình với vẻ hài lòng.

Không thể ngờ nữ nhi này lại là người gây bất ngờ nhất, nếu có thể lợi dụng con bé không chế Bùi Nhân Thanh, giá trị lợi dụng tuyệt không thua kém Ôn Bảo Nghi, đều là trợ lực lớn cho đạo nghiệp của ông ta.

Nếu chỉ được sủng ái mà không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, Ôn Như Thị chẳng thể ngồi yên trên cái ghế Tướng quân phu nhân này lâu, Ôn Như Thị cần ông, cũng như ông cần Ôn Như Thị, Ôn hầu tin chắc như vậy.

Ôn Như Thị lắc đầu chậm rãi, cầm chén trà trên bàn, rót trà, nâng chén nhìn ông ta với ánh mắt ngây thơ hồn nhiên: “Phụ thân mãi mãi là phụ thân.”

“Con hiểu vậy là tốt,” Ôn hầu nhận chén trà nàng dâng, đặt lại lên trên bàn, trịnh trọng nói: “Nếu con nghe lời phụ thân, phụ thân sẽ đảm bảo con cả đời

thuận lợi, không chút trắc trở.”

Ôn Như Thị nghiêng đầu, cười nhẹ: “Có thể khiến Tướng quân cả đời chỉ thích mình con không?”

“Đương nhiên,” Ôn hầu cười, tâm tư phụ nữ cũng chỉ nhỏ bé hẹp hòi như vậy thôi, nhưng như vậy lại càng tốt, ông ta cười ngạo nghễ, “Nếu nó dám lấy thiếp thất, phụ thân sẽ đánh gãy chân nó cho con!”

Ôn Như Thị cười khê, trong trẻo tựa như tiếng chuông bạc, cô lay lay tay phụ thân: “Nếu Tướng quân về phòng không thấy con, chàng sẽ tức giận đó, con phải về phòng.”

Ôn hầu khê nhú mày, Tiểu Cửu quá quan tâm Bùi Nhân Thanh không phải là chuyện tốt, ông ta trầm ngâm một hồi rồi đáp, “Hai ngày nữa ta sẽ phái thêm một thị vệ tới chỗ con, có chuyện gì ta sẽ bảo hấn nói cho con biết.”

“Vâng.” Ôn Như Thị nhìn ông ta, không từ chối người ông ta đưa đến cạnh mình.

Nhìn nữ nhi bước theo chân nha hoàn dần biến mất ngoài cửa, Ôn hầu mới an lòng, theo bản năng lấy tách trà trên bàn nhấp một ngụm. Trước khi ông ta bước vào phòng, căn phòng này đã được kiểm tra kỹ lưỡng, kể cả trà nóng đặt trên bàn.

Ôn hầu cho rằng không thứ gì có thể lọt qua sự kiểm tra gắt gao của thuộc hạ mình.

Sát nghiệt của ông ta quá nặng, làm cái gì cũng phải cẩn thận từng li.

Bình thường, Ôn hầu tuyệt không bao giờ dùng đồ ăn thức uống bên ngoài, nhưng hôm nay tâm trạng ông ta rất tốt nên một ngụm uống sạch chén trà trên bàn, sau đó im lặng rời phòng, tất cả trở lại với vẻ yên ắng tựa như chưa có ai từng xuất hiện.

Về tới phòng, Ôn Như Thị không chút chần chừ tháo mở trang sức phiền phức trên đầu xuống: “Mạc Tà.”

Mạc Tà trầm mặc xuất hiện trong phòng, đôi mắt xanh đen nhìn nàng với vẻ u ám, nhưng từ đầu tới cuối Ôn Như Thị không thèm ngẩng đầu lên nhìn hấn, đến tận khi cởi xong bộ đồ cưới trên người, “Quần áo của ta đâu? Nhanh lấy hộ ta một bộ đi.”

Mạc Tà lẳng lặng đưa nàng một bọc y phục, đồ hấn đã chuẩn bị từ trước. Mệnh lệnh của tiểu thư, từ trước tới giờ hấn chưa từng dám trái, nhưng giờ, hấn thật sự không muốn nói một lời nào nữa.

Cô từng nói muốn gả cho hấn, nhưng giờ cô lại gả cho Bùi Nhân Thanh, lần này gả đi có tam môi lục sính đầy đủ.

Mạc Tà cảm thấy rất đau đớn, lẽ nào vì hấn không hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ Thập tiểu thư nên tiểu thư mới không giữ lời hứa khi ấy?

Hấn cúi đầu cắn răng im lặng, chờ khi tiểu thư bảo hấn đi, hấn nhất định sẽ quay đầu rồi đi, tuyệt không quấy rầy đêm động phòng hoa chúc của hai người họ.

Mắt Mạc Tà thoáng đỏ, Ôn Như Thị thay quần áo xong, còn chưa mở miệng đã ôm lấy hấn, nói khê: “Đi thôi, Mạc Tà, chúng ta phải trốn nhanh.”

“Hả?” Trong giây lát, Mạc Tà choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Cái giá phải trả cho lần chạy trốn đầu tiên quá lớn, có vết xe đổ, trong một năm ngũ đông chờ đợi thời cơ, Mạc Tà đã diễn tập trong đầu vô số lần, nên dùng cách nào, đi đường nào, mới có thể mau chóng chạy trốn khỏi phạm vi thế lực của Ôn hầu.

Hấn vẫn luôn tin tưởng vững chắc, sẽ có ngày hai người chạy khỏi Bùi phủ, sống cuộc sống hai người hăng ước ao.

Nhưng, Mạc Tà không ngờ ngày đó lại đến nhanh như vậy.

Một khắc trước, tiểu thư của hấn còn đang mặc giá y lộng lẫy đồ thắm, bãi đường thành thân với kẻ khác; mà khắc sau, nàng lại yên lặng tựa vào lòng hấn, cùng hấn bỏ trốn.

Vó ngựa bay nhanh, nghênh đón cơn gió buốt thấu xương, Mạc Tà vô cùng kích động, ôm chặt Ôn Như Thị phi ngựa lao nhanh trên con đường nhỏ không một bóng người.

Tiệc rượu ở Bùi phủ còn chưa kết thúc, không ai biết tân nương đã mất tích.

Tiểu thư nói, cho dù Bùi Nhân Thanh phát hiện cũng không sao. Hắn ta còn lâu mới dám nói với người khác tân nương của mình đã bỏ chạy cùng kẻ khác.

Bọn họ có thể tranh thủ ít nhất là một đêm. Qua đoạn đường này là có thể đến cổng thành, lòng Mạc Tà như bị lửa thiêu đốt.

Mau một chút, chỉ cần nhanh một chút, là có thể trốn thoát!

Một khi ra khỏi cổng thành, không còn kẻ nào có thể cản đường của hắn nữa.

Hai mắt Mạc Tà đỏ ngầu, cắn chặt răng, quát roi ngựa, tuấn mã hí vang, bảo kiếm bên hông như cảm nhận được sát khí của chủ nhân, mơ hồ như có tiếng ngân réo rất cùng hòa vang.

Cổng thành đang từ từ đóng lại, lính gác thành ngang ngược quen rồi đột nhiên thấy có kẻ cả gan dám xông đến, xoay người rút đao ngăn lại, nào ngờ chưa kịp mở miệng thì đã bị một cái roi ngựa nhanh như chớp vụt đến đánh ngã lăn ra đất!

Đội đến khi vừa rên vì đau vừa được đỡ dậy, người kia đã xông ra ngoài từ khe hở, chỉ để lại làn bụi đầy trời.

Đêm nay nhất định là một đêm mất ngủ, Mạc Tà không dám dừng lại, lần trước vì kinh nghiệm không đủ, mới bị người của Ôn hầu ngăn lại trước cổng thành.

Nhưng lần này không như vậy, hắn tuyệt đối không ở lâu một chỗ, cũng không nhân từ nương tay giữ lại người sống. Nếu như không có người truy kích thì thôi, nếu có...

Trường kiếm của hắn từ lâu đã không no máu tươi, vì tiểu thư, Mạc Tà đã sẵn sàng mở một đường máu xông ra vòng vây.

Bóng đêm thâm trầm, trăng đã lên cao, ngoài thành hoang vắng có bóng hai người một ngựa phi nhanh về phía Nam.

Xóc nảy trên ngựa lâu làm người ta khó chịu hơn nhiều so với tưởng tượng, nhưng trong lòng Ôn Như Thị lại là một mảnh an bình, cả mũ và áo choàng đều tận lực che hết gió và cát bụi ngoài trời, cô nghiêng người ôm chặt Mạc Tà, lắng lắng nghe tiếng tim đập thình thịch của hắn.

Tiệc rượu linh đình ở Bùi gia vẫn đang diễn ra, ai ai cũng vui mừng, mà Bùi Nhân Thanh bị chuốc rất nhiều rượu đầy cửa tân phòng lại không thấy tân nương tử đáng lẽ nên ngoan ngoãn ngồi trên giường đợi mình.

Hắn cứ tưởng, sớm muộn Ôn Như Thị cũng sẽ rời đi, nhưng năng phí nhiều công sức vào Bùi gia như vậy, nhất định là có ý lợi dụng Tướng quân phủ, nhưng không ngờ nàng sẽ đi nhanh như vậy, quyết đoán như vậy.

Hắn chậm rãi ngồi xuống cạnh bàn, trên bàn là rượu hợp cần được bày trên chiếc khăn hoa mỹ không người động tới.

Bùi Nhân Thanh nhìn chăm chú một lúc lâu, bỗng nhiên cười khế, giờ tay lấy một ly, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Có lẽ trong mắt một số người, đêm đáng được ăn mừng này rất ngắn ngủi, nhưng đối với Mạc Tà và Ôn Như Thị, đêm nay đã đủ dài.

Ánh sáng ban mai vừa lên, nửa người Mạc Tà đã bị máu của kẻ thù nhuộm đỏ.

Người hắn giết không phải là ân vệ đến công kích, Ôn hầu còn chưa biết Ôn Như Thị chạy trốn; nhưng chờ đến khi ông ta nhận được tin thì cũng đã muộn rồi, bởi ám tuyến ven đường có thể nhận ra hai người đã bị Mạc Tà thanh lý sạch sẽ, cũng lắm Ôn hầu chỉ có thể phỏng đoán phương hướng của họ theo xác của những kẻ này mà thôi.

Con ngựa mà Mạc Tà cưỡi như vừa được vớt ra từ nước, đã gần kiệt sức, hắn nắm chặt cương dừng nó lại, cẩn thận bế Ôn Như Thị đã tê hai chân xuống.

“Con ngựa này kiệt sức rồi, thả nó đi.” Nàng thương hại vuốt vuốt cái bòm ướt nhẹp của nó.

“Được, tiểu thư ăn chút gì đó trước đã rồi nghỉ ngơi.” Mạc Tà gật đầu, lấy hai túi y phục trên lưng ngựa xuống, dù sao đường kế tiếp cũng là đường thủy, cưỡi ngựa dễ dàng bại lộ hành tung, “Thay một bộ y phục khác rồi đi.”

Chạy cả một đêm, Ôn Như Thị vừa mệt vừa đói, nào còn bệnh sạch sẽ hay lễ nghi gì, cô vuốt tay chân, trực tiếp tìm một khối đá sạch sẽ, ngồi xuống, lấy phần bánh quế hoa được bọc kín trong bao tách thành hai, một nửa để lại cho Mạc Tà, nửa còn lại nàng ăn từng miếng nhỏ.

Tuy đã bị bẹp gần hết, nhưng tay nghề đầu bếp của Bùi phủ cũng không tệ, Ôn Như Thị nhận lấy túi nước Mạc Tà đưa cho mình, uống vài hớp mới nuốt trôi được miếng điểm tâm nghẹn trong cổ họng.

“Uống nhiều một chút, đừng tiết kiệm.” Mạc Tà vừa thay một bộ y phục đen, thấy cô chỉ uống hai ngụm đã đầy lại, nhin không được nhú mày.

Cô cười nhẹ, đưa nửa phần điểm tâm còn lại cho hắn: “Ngồi xuống, chàng ăn xong chúng ta lại đi.”

“Ta không đói bụng.” Hắn lắc đầu theo thói quen, khi thấy ánh mắt không đồng ý của cô mới ngậm miệng, đang hoàng ngồi xuống cạnh cô, cúi đầu nhìn

chăm chăm phần điểm tâm, hai ba miếng liền ăn xong.

Thật sự là khó nuốt. Mạc Tà cố chịu không uống nước, hẳn có thể chịu đựng mấy ngày mấy đêm không ăn không uống, những thứ kia đều dành cho tiểu thư, có thể đi đến nước này với hẳn đã rất thỏa mãn rồi.

Hắn muốn dành cho nàng tất cả những điều tốt đẹp nhất trên thế gian này, nhưng, bây giờ hẳn chỉ có mấy miếng điểm tâm vụn và một túi nước trong.

Một túi nước được mở nắp đưa tới bên tay hắn, ánh mắt Ôn Như Thị vô cùng dịu dàng: “Uống đi.”

Mạc Tà yên lặng nhận lấy, lại không uống, Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, cười tủm tỉm: “Nếu chàng vẫn không uống nước, ta sẽ nghĩ là chàng muốn ta đút cho đó.”

Mạc Tà liếc cô không đáp, giờ tay dốc nước uống một ngụm rồi nhanh chóng đứng dậy, tránh đề tài này đi: “Chỉ cần kiên trì mấy ngày nữa, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.”

Nói đến chuyện chính, Ôn Như Thị chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, cô bước chậm sau Mạc Tà, dù chân không còn sức vẫn không muốn Mạc Tà dùng khinh công ôm mình gấp rút lên đường.

Cả một đêm đánh nhau đã hao phí rất nhiều thể lực của Mạc Tà, hẳn tất nhiên cần giữ gìn sức khỏe mới có khả năng đối phó với những truy kích trong thời gian tới.

Bến tàu cách chỗ thả ngựa không xa, vì không để người của Ôn hầu phát hiện, Mạc Tà cũng không dám đưa tiểu thư đến chỗ đông người, hẳn thuê một chiếc thuyền nhỏ của một lão ngư dân, thanh toán gấp đôi tiền thuê làm lão ngư dân vui mừng khôn xiết.

Đường bộ là thiên hạ của Ôn hầu, nhưng ông ta không có năng lực phong tỏa đường thủy, chỉ cần họ không lộ diện trên bờ, khả năng bị người khác phát hiện sẽ giảm bớt rất nhiều.

Cho đến khi cùng ngồi trong mũi thuyền với Ôn Như Thị, nghe tiếng sáo, tiếng nước rào rào, Mạc Tà mới yên lặng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Quay đầu thấy Ôn Như Thị đang nâng cằm chăm chú nhìn hắn, Mạc Tà sững sờ: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Ôn Như Thị nhếch môi cười, một nụ cười xinh đẹp, đôi mắt với ánh sáng lưu chuyển, “Chỉ là đột nhiên cảm thấy, nam nhân có thể sắp xếp mọi chuyện chu toàn, quả nhiên là tình cảm nhất.”

Mạc Tà im lặng nhìn ánh mắt của cô, phảng phất đang phân biệt lời nói ấy là thật lòng hay vui đùa, sau một lát, hắn chậm rãi dời mắt sang chỗ khác: “Tiểu thư, thật sự người sẽ không hối hận sao? Bùi Tướng quân...”

Hắn dừng lại, mi mắt rũ xuống làm khoe mắt xuất hiện một tầng bóng đen, “Bùi Tướng quân có Hoàng Thượng làm chỗ dựa, hẳn ta nói có thể bảo vệ người, nhất định sẽ làm được.”

“Ừm, cũng đúng.” Thấy hắn ảm đạm mím chặt môi, Ôn Như Thị không đùa nữa, giờ tay nhẹ nhàng lướt qua chóp mũi cao thẳng của hắn, “Ngốc, nhưng ta chỉ tin mình chàng, lời hứa hẹn của người ngoài thì liên quan gì đến ta.”

“Hắn là tướng công của tiểu thư.” Mạc Tà nghiêng đầu cố chấp không muốn nhìn cô, hẳn tận mắt nhìn Bùi Nhân Thanh cười tiểu thư qua cửa, dù không động phòng, nhưng hẳn ta đã chiếm vị trí bên cạnh nàng, một cách danh chính ngôn thuận.

Hắn không muốn thừa nhận mình đang ghen, ghen đến sắp phát điên.

Tiểu thư không biết, hẳn mất bao nhiêu sức lực mới có thể khống chế mình không kích động rút kiếm chém tên kia trong lễ bái đường.

“... Mạc Tà.” Ôn Như Thị ngắt ra, áy náy kéo tay hắn, “Chàng biết tất cả là giả mà, chúng ta chỉ là đang đóng kịch. Phụ thân là người cẩn thận, nếu không phải ngày đại hi thì ta không nghĩ ra cách nào khác tốt hơn để tiếp cận ông ta.”

Mạc Tà không lên tiếng, đại sự cô phải làm, hắn vẫn im lặng không hỏi đến.

Hắn biết cô muốn báo thù cho Thập tiểu thư, nếu không phải hắn thất trách, sẽ không có chuyện như bây giờ.

Nhưng cái chết của Ôn Tác Nguyệt, khiến hắn như... mất tư cách ngăn cản.

Mạc Tà rất khổ sở, lại không cách nào nói ra miệng được. Giống như đứa trẻ bị ngã, nhìn xung quanh một lượt, không thấy cha mẹ, chỉ có thể nén nước mắt đứng lên như không có chuyện gì xảy ra.

Nếu tiểu thư quyết tâm muốn gả cho người khác, hẳn không có tư cách để phản đối.

Nếu không phải cô kêu hắn dẫn cô đi, hẳn gần như cho rằng cô thực sự muốn gả cho Bùi Nhân Thanh.

Màn diễn kia quá chân thật, khiến hắn đau lòng đến không thể hít thở.

Nếu đó là sự thật, hẳn chỉ biết lặng lẽ lui vào vị trí ẩn vệ, vĩnh viễn không thể như bây giờ, ngồi trước mặt cô thể hiện sự bất mãn của mình.

Ôn Như Thị mở lòng bàn tay hẳn ra, lấy một phong thư từ trong túi đặt vào tay hẳn, dịu dàng nói: “Đây là hưu thư Bùi Nhân Thanh cho ta, nếu không yên lòng thì chàng hãy giữ gìn nó cẩn thận, đợi chuyện qua đi, chúng ta cùng đến chỗ quan phủ.”

Mạc Tà chậm rãi siết chặt năm ngón tay, im lặng rất lâu, mới quay đầu nhìn cô, mắt hồng hồng: “Nàng không hối hận?”

Ôn Như Thị nghiêng người ôm lấy hẳn, giọng nói dịu dàng mà kiên định vang lên: “Người ta thích chỉ có mình chàng, chỉ cần chàng không hối hận, ta cũng tuyệt đối không hối hận.”

Dường như có gì đó chặn ngang cổ họng khiến nó vừa nóng vừa khó chịu, môi Mạc Tà run nhẹ, cuối cùng cũng giơ tay ôm chặt lấy cô: “Nhớ lấy lời nàng nói, tiểu thư, đừng đổi ý!”

Đừng đổi ý, nếu không, hẳn không dám chắc sau này mình có thể kiềm chế nhìn cô rồi đi như lần này, hẳn không bao giờ muốn buông tay nữa...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Chiếc thuyền nhỏ chở một đôi nam nữ trẻ tuổi trốn đi, thuận buồm xuôi gió cách xa phạm vi thế lực của Ôn hầu.

Đã bảy ngày kể từ đêm cô thành thân, ngoài cảm giác hồi hộp khi mới bắt đầu ra thì bây giờ, khi đã thả lỏng rồi bọn họ rốt cuộc cũng có cảm giác cuộc sống mới đã bắt đầu.

Ôn Như Thị hưng phấn ngồi ở mũi thuyền, cười hi hi nhìn Mạc Tà đang cầm gậy dài lúng túng ở đuôi thuyền, vẻ mặt nghiêm túc thử chèo thuyền. Nhưng dù hẳn nghiêm túc thế nào thì vẫn không giỏi bằng ông lão lái đò có thể lướt thuyền đi thẳng một mạch.

Điều duy nhất có thể cứu vớt mặt mũi cho Mạc Tà là lực đẩy thuyền của hẳn mạnh hơn ông lão, ít nhất cũng hơn được ba, bốn phần.

Tiểu thị vệ trước giờ chưa thực sự tiếp xúc với thế giới bên ngoài, chuyện cần phải học tập sau này còn rất nhiều.

Ngay cả Ôn Như Thị cũng chưa từng sinh hoạt trên sông lâu như vậy, tất cả đều có vẻ mới mẻ. Mỗi ngày ngoài chuyện phải bỏ sung rau dưa ra, thứ hay ăn nhất là cá tươi ông lão tự tay bắt được.

Cá tôm tươi sống nhảy đành đạch qua bàn tay ông lão thì trông có vẻ đơn giản, không cần thêm gia vị nào cũng có thể thành một món ăn thơm ngon.

Phải sống những ngày cẩn thận từng li từng tí quá lâu, bỗng nhiên có được cuộc sống thoải mái thích ý như vậy, ngược lại làm hai người bọn họ hơi khó thích nghi.

“Mạc Tà!” Ôn Như Thị bỗng nhiên cười híp mắt hô to với người đang đứng ở đuôi thuyền, “Mấy ngày nữa, chúng ta lên bờ tìm một thôn làng gần sông ở đi.”

Mạc Tà hồi thần, ngược mắt nhìn cô, tiểu thư mặc bộ váy dài trắng tà tà ngồi ở mép thuyền, ánh nắng chiếu vào mái tóc đen như mực của cô, nụ cười sáng lạn đến chói mắt, hẳn không khỏi khẽ mỉm cười một cái, dịu dàng đáp lại: “Được.”

Tốt nhất là trước cửa nhà trồng một cây mai tiểu thư thích, trong sân thêm một cây hoa quế lớn, hẳn có thể xây một ngôi nhà trên cây, lúc không có chuyện gì làm có thể lên ngồi cùng nàng.

Hắn cũng có thể bắt cá săn thú, mỗi ngày nàng sẽ ở nhà ngoan ngoãn chờ hẳn ‘thắng lợi’ trở về; hẳn còn có thể học người ta xuống bếp nấu cơm, một thời gian dài sau đó sẽ nghe nàng không lo không nghĩ mà lái nhai bên tai mình nhà phía đông dài, nhà phía tây ngắn.

Giống như cảnh tượng nàng từng kể giọng miêu tả cho hẳn trong đêm xưa.

Hắn sẽ là thợ săn giỏi nhất thôn, mà tiểu thư của hẳn đương nhiên là cô nương đẹp nhất thôn, hẳn sẽ cưới nàng, vĩnh viễn không chia ly.

Mạc Tà nhìn Ôn Như Thị ngồi đầu thuyền, nét mặt dịu dàng gần như nhò ra nước.

Đến khi tin tức Ôn hầu khởi binh tạo phản truyền tới, bọn họ đã an ổn trong một viện nhỏ mua lại trong thôn trang lâu rồi không ai dùng.

Sân không lớn, chỉ có ba gian nhà trệt và một khu tiền viện, nhưng đối với hai người chỉ mang theo hai bao tay nải mà nói, như vậy đã đủ rồi.

Điều duy nhất Mạc Tà cảm thấy tiếc nuối chính là trước cửa chỉ có một cây lê, trong sân cũng không trồng hoa quế, mà là cây du. So với cây hoa quế

không kết quả mà nói, cây du dễ mọc nhánh hơn, cho dù xây nhà trên cây cũng không thích hợp để tiểu thư thường xuyên lên ở.

Mạc Tà cau mày đứng giữa sân nhìn cái cây đó mà phát rầu.

Ôn Như Thị lúc này mới không thèm đếm xỉa tới trăm ngàn ý tưởng quay cuồng trong lòng hần, cô vô cùng vui vẻ chỉ huy người ta chuyển đồ tận nơi, sắp xếp đồ dùng, chần đệm nôi niêu xoong chảo các loại vào đúng chỗ.

Thứ làm cô hài lòng nhất chính là cái giường lớn làm bằng gỗ hoa lê xinh đẹp trong phòng ngủ kia, vừa rắn chắc dùng bền lại đủ rộng, dù hai người ở trên lẫn qua lộn lại thế nào đều không rớt xuống.

Ôn Như Thị nhìn đầu giường khắc hoa, cười cực kì nham hiểm.

Vất vả mãi mới sắp xếp xong mọi thứ, ăn cơm xong trời cũng tối, cô ngồi trước bàn đếm xem còn dư bao nhiêu tiền. Mạc Tà không rửa bát, bởi vì trong quá trình tẩy rửa của hần, mấy cái bát đĩa đã sống thọ và chết tại nhà trong sọt rác ngoài viện.

Ôn Như Thị nhìn tiểu thị vệ ù rũ cúi đầu vào phòng, lấy đồng ngân phiếu nhét vào tay hần, nhỏ nhẹ an ủi: “Không sao, chúng ta còn rất nhiều tiền, đủ cho chàng đập hết đồ đạc rồi thay mới vài lần.”

Mạc Tà không nói không rằng liếc cô, xoay người đi trải giường chiếu cho cô.

Ngoài việc luyện công và giết người, hần chưa hề trải qua cuộc sống bình thường bao giờ, hần không muốn để tiểu thư nghĩ rằng hần là đồ vô dụng không được tích sự gì.

Ôn Như Thị trừng mắt, vì không muốn gây sự nên cô cầm một tấm khăn sạch sẽ giả vờ lau bàn, nhưng ánh mắt lại không nhìn được mà nhìn người đang nghiêm túc trải giường chiếu cho cô ở đằng kia.

Bóng dáng cao lớn thon dài của Mạc Tà đã hoàn toàn mất đi vẻ ngậy ngô trước kia, sườn mặt góc cạnh rõ ràng dưới ánh nến càng thêm tuấn lãng.

Cả viện như vậy chỉ có một cái giường...

Ôn Như Thị đỏ mặt, ngượng ngùng đi đến đằng sau hần, còn chưa kịp mở miệng liền thấy Mạc Tà xoay người ôm một bộ chần đệm từ trong ngăn tủ ra, quỳ cù bày dưới đất.

Ôn Như Thị đứng hình một lúc lâu, đôi môi mấp máy, cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, chỉ đành nuốt xuống một ngụm máu lớn, đành hoàng cời giấy tre lên giường, rúc vào trong chần.

“Tiểu thư.” Mạc Tà không hiểu chuyện nên không để ý đến Ôn Như Thị, “Nếu nàng mệt thì để ta đi múc nước cho nàng rửa mặt, nàng nên thả tóc ra rồi hăng ngủ, bằng không sớm mai thức dậy sẽ khó chịu.”

Ôn Như Thị nghiêng đầu u oán liếc hần, suy sụp nói: “Biết rồi.”

Tro mắt nhìn hần không có cảm xúc gì xoay người đi ra ngoài múc nước, cô rất muốn nổi điên hét lớn một tiếng, chàng là đồ ngu ngốc, không hiểu phong tình!

Một lát sau, tiểu thị vệ bưng nước và tấm khăn ướt vào, hần đưa tới trước mặt Ôn Như Thị, cô nhận lấy rồi lau lung tung trên mặt mấy cái, ngẫm lại vẫn thấy không cam lòng nên ngắt đầu giả vờ đáng thương kéo kéo vạt áo hần: “Không thì buổi tối chàng lên đây ngủ đi, chỉ có một mình, ta sợ lắm.”

Mạc Tà sùng sốt, bối rối quay mặt đi: “Ta sẽ ở trong phòng cùng nàng, đừng sợ.”

Lỗ tai của hần chậm rãi nổi lên mảng hồng khả nghi, mắt Ôn Như Thị sáng lên, lại gần thấp giọng khẽ mở miệng: “Mạc Tà, không phải chàng sợ mình không nhìn nổi chứ?”

“Tiểu thư.” Những vệt đỏ ửng không khồng chế được lan khắp khuôn mặt tuấn tú, Mạc Tà bất đắc dĩ quay đầu nhìn về mặt đắc ý của cô gái nhỏ, “Không sính không lễ, như vậy quá thiệt thòi cho nàng.”

Trong lòng Ôn Như Thị âm ập, giang tay ôm lấy cổ hần, nhìn con người đen thâm thúy của hần rồi nghiêm túc nói: “Chỉ cần có thể ở bên chàng, dù thế nào ta cũng không thiệt thòi.”

Mạc Tà cúi đầu, chăm chú nhìn khuôn mặt thanh lệ của cô, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má mềm mại của cô, ánh mắt lưu luyến:

“Chỉ cần nàng ở cùng ta, dù thế nào ta cũng cảm thấy đã bắt nàng chịu thiệt, ta muốn cho nàng một cuộc sống tốt nhất, ta muốn chính thức nghênh đón nàng vào cửa. Tiểu thư, Mạc Tà không có gì cả, chỉ có một trái tim chân thành này thôi, nàng nguyện ý chờ ta không?”

Hần không biết cách nói ngon nói ngọt, chỉ là nghĩ thế nào thì sẽ nói ra thế ấy, hần chỉ muốn để tiểu thư mà hần yêu nhất hiểu hần nghiêm túc bao nhiêu.

Ôn Như Thị chưa xót tận đáy lòng, một người đàn ông đơn thuần mà lại có trách nhiệm như vậy, sao cô có thể nhẫn tâm cự tuyệt tâm nguyện duy nhất của hần đây? Cô ngoan ngoãn gật đầu, hôn lên môi hần một cái rồi quay người bò vào trong chần của mình.

Cô ló đầu ra từ trong đồng chăn đệm êm ái, đợi đến khi Mạc Tà bụng nước ra cửa mới lăn lộn trên giường. Mạc Tà hôm nay menly quá!

Màn đêm buông xuống, trong phòng tĩnh lặng, hai người một người ngủ trên giường, một người nằm dưới đất. Thật lâu sau Ôn Như Thị mới nhin không được thử hỏi: “Mạc Tà, chàng ngủ chưa?”

Hắn đóng chặt hai mắt không đáp, cô bĩu bĩu môi đành đành hoảng nhấm mắt lại.

Một lát sau, Mạc Tà chậm rãi mở mắt, nghiêng đầu nhìn tiểu thư cuối cùng cũng chịu nằm yên trên giường, ánh trăng chiếu xuyên qua song cửa sổ, trong luồng sáng có thể nhìn thấy khóe miệng nàng hơi mỉm cười.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới nhắm mắt chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Có lẽ là do lạ chỗ, Ôn Như Thị ngủ đến nửa đêm thì tỉnh lại, cô vén chăn xuống giường đến cạnh bàn, rót nửa ly nước uống một hớp.

Quay lại thì thấy Mạc Tà còn ngủ ngon lành bên giường, Ôn Như Thị mím môi, rón rén dịch chân về phía hắn, cẩn thận vạch một góc chăn để nằm vào.

Một động tác đơn giản như vậy bị cô ngắt quãng vài lần, đợi đến khi Ôn Như Thị được như nguyện nằm sát bên người hắn, cô đã vất vả đến đổ mồ hôi.

Cô thề, lần này thật sự không phải là tính toán dụ dỗ Mạc Tà, cô chỉ là kích động đến ngủ không được, nên muốn ôm hắn một cái mà thôi.

Ai ngờ tay nhỏ vừa sờ đến thất lưng hắn, chợt nghe một giọng nam trầm trầm quen thuộc vang trên đỉnh đầu: “Tiểu thư, đánh lén ban đêm không phải là hành vi chính nhân quân tử nên làm.”

Ôn Như Thị run lên, vội vàng rút móng vuốt mình về, ngượng ngùng cười cười, trong đầu suy nghĩ nửa ngày cũng không tìm ra cái cớ nào thích hợp.

Mạc Tà thờ dãi, thờ tay kéo cô vào lòng, kéo chăn đắp lên nửa người cô: “Ngủ đi, lần sau nhớ không được lấy lý do này nữa.”

Ôn Như Thị nắm vạt áo của hắn, cả khuôn mặt xấu hổ đến đỏ bừng, chôn chặt đầu trước ngực hắn không động đậy, thật lâu sau mới buồn bực lên tiếng: “Chàng tỉnh lại lúc nào vậy?”

Mạc Tà khẽ nhếch môi, nhắm mắt nén cười thân nhiên nói: “Từ lúc nàng đứng dậy.” Chỉ có tiểu thư mới có thể ngốc như vậy, lại cho rằng mấy động tác nhỏ của mình có thể giấu được một ân vệ xuất sắc.

“Vậy sao chàng không nhắc nhở ta một tiếng, báo hại ta còn sợ làm chàng thức giấc như vậy?!” Ôn Như Thị tức giận, bèn há mồm cắn hắn một cái.

Cơ thể Mạc Tà lập tức cứng đờ, chỗ nhạy cảm trên ngực còn lưu lại sự ấm áp trong miệng nàng, hắn không tự chủ được siết chặt cánh tay của nàng.

Hai cơ thể kề sát nhau nên cô cảm nhận được sự thay đổi rõ rệt của hắn, Ôn Như Thị im lặng mở to mắt, chậm rãi ngậm miệng, quy củ nằm bên cạnh hắn, đến nhúc nhích cũng không dám.

Trong lòng là cơ thể mềm mại ấm áp, mùi thơm ngào ngạt chộc người, trong đêm vắng lặng tất cả giác quan như thể được phóng đại vô hạn, hắn gần như có thể nghe được tiếng Ôn Như Thị nín thở.

Tìm Mạc Tà đập kịch liệt như trống, hắn chậm rãi cúi đầu, trong bóng đêm, đôi mắt xanh đen của hắn sáng ngời kinh người, hắn đã xem nhẹ sự dụ hoặc của Ôn Như Thị đối với mình.

“... Tiểu thư.” Mạc Tà kêu được một tiếng rồi im lặng, mùi hương mê người của thiếu nữ như hoa lan quanh quẩn ở chóp mũi, hắn kim lòng không đành mới cúi người, khắc sâu hình dáng đôi môi xinh đẹp tuyệt trần của cô vào trong lòng.

Môi cô vẫn mềm mại như xưa, Mạc Tà nhẹ nhàng nhắm nháp, sự đáp lại ngượng ngùng của cô tựa như ngọn nến ấm áp, nhen lên từng ngọn lửa nhỏ trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Ôn Như Thị ngồi ở dưới tán cây đại thụ trước thôn, vừa mỉm cười nghe hàng xóm nói chuyện trong triều vừa thêu hầu bao cho Mạc Tà.

Cái hầu bao trước đưa cho Mạc Tà đã cũ rồi, thế nhưng hắn vẫn nâng niu nó như bảo bối, không nỡ ném đi.

Bọn họ đã ở lại thôn nhỏ thuần phác này hơn hai tháng rồi, Ôn Như Thị càng lúc càng thích làm quen với mọi người trong thôn lúc Mạc Tà đi ra ngoài.

Cuộc sống ở đây khác với cuộc sống của bọn họ rất nhiều, những thôn dân ở đây rất đơn giản, trong suy nghĩ của họ, chuyện nhà chỉ là những chuyện nhỏ vặt vãnh, mỗi ngày chỉ tâm với nhau những chuyện như gà mái nhà ai đẻ trứng hoặc heo nhà ai phá rào chạy đi chẳng hạn.

Có lúc, nhìn các thím hàng xóm che miệng nói nhỏ việc con gái nhà ai qua lại với con trai nhà nào đó, sau đó bị cha của cô gái cầm chổi đuổi theo chàng trai kia khiến Ôn Như Thị không nhìn được mà bật cười.

Ở chung với họ một thời gian, cô cảm thấy bản thân trở nên bình thường hơn, nhưng cô rất hài lòng với điều này, những ngày tháng nhàn nhã như vậy mới thật sự là tuyệt vời.

Đương nhiên, chuyện quan trọng nhất là cô không cần phải trông tọt.

Thật ra, cô cũng định làm nhưng Mạc Tà không đồng ý. Hắn vẫn bám chặt lấy suy nghĩ, cô là một đại tiểu thư cao quý, còn hắn chỉ là một thị vệ nhỏ nhoi.

Mỗi khi cô quyến rũ hắn, Mạc Tà chỉ hôn cô mà không định tiến thêm một bước nào nữa, bởi vậy đêm nào cô cũng nghe thấy tiếng dội nước ngoài sân.

Ôn Như Thị không cảm thấy mình là người sai.

Ai bảo thịt đã đưa tới tận miệng còn không thềm, đáng đời.

Tối mấy hôm trước hắn để cô ngủ một mình, sáng hôm sau tỉnh lại, cô dám chắc hắn có nằm cạnh cô.

Ôn Như Thị cười híp mắt theo dõi cuối cùng, cất chỉ, dọn dẹp đồ đạc rồi về nhà.

Hai cây mai trước cửa là do Mạc Tà trồng, vừa mới nhú chồi non, cô đột nhiên thấy cái chồi xanh nho nhỏ ở đầu cành cây rất đáng yêu.

Cô đẩy cửa đi vào viện, bắt đầu chuẩn bị nước ô mai cho Mạc Tà, đợi lúc hắn sẵn thú về là có thể uống được rồi.

Lúc Mạc Tà về thì Ôn Như Thị đang xào rau sau bếp.

Hắn xách mấy con thỏ hoang và gà rừng vào, thấy cô đang nấu ăn thì vội ném đồ trên tay xuống, cướp cái nồi trong tay cô nói: “Tiểu thư, ta đã bảo nàng rồi, những việc này để ta đi săn về rồi làm, nàng đừng làm kéo bẩn quần áo.”

Ôn Như Thị bất đắc dĩ bị hắn đẩy sang một bên, thấy hắn cầm nồi rau xào trứng như con thì cũng bỏ qua, không tranh với hắn, dù sao có tranh lại cũng bị hắn cướp mất.

Cô kéo ghế nhỏ đến cửa, ung dung chống cằm nhìn động tác luống cuống của hắn nói: “Cho thêm ít muối vào đi.”

“Ừ.” Hắn nhìn cô một cái, đôi mắt đen của hắn mang theo mấy phần bất đắc dĩ, “Nàng ra sân ngồi đi, không sẽ ám mùi dầu mỡ.”

Ôn Như Thị cười, không động đậy, cô thích nhìn dáng vẻ làm việc tất bật của hắn, cảm giác vui vẻ này khiến lòng cô hạnh phúc đến nổi bong bóng.

“Hôm nay ta lên trấn với Lê thúc.” Mạc Tà vừa đổ rau xào trứng ra đĩa vừa nói với cô.

Lê thúc là một trong những người đi săn của thôn, cứ vài ngày ông ấy sẽ mang một ít lông thú không dùng dùng lên trấn bán.

Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, im lặng đợi câu sau của hắn.

Mạc Tà để mấy đĩa thức ăn vào mâm, sau đó quay lại ra hiệu cô nhường đường. Ôn Như Thị xách ghế nhỏ lên đi theo sau hắn tới bàn đá ngoài sân.

Đợi đến khi hắn múc cơm vào bát, Ôn Như Thị thấy Mạc Tà im lặng ngồi xuống đối diện mình mà không nói gì, lúc này cô nhìn không được, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Mạc Tà vô tội nói: “Sau đó ta về nhà.”

Ôn Như Thị ghen lời, im lặng ăn cơm.

Lát sau, cô nghe hắn nói: “Không lâu sau chúng ta có thể trở về rồi.” Ôn Như Thị ngẩng đầu, chỉ thấy ý cười trong mắt Mạc Tà, từ khóe mắt đến đuôi lông mày đều lộ rõ sự đắc ý khi thành công dọa được cô.

Ôn Như Thị nhìn trời, đứa trẻ này càng ngày càng giống trẻ con, người đã bao tuổi rồi mà còn ấu trĩ như vậy chứ? Cô ho hai tiếng, giả bộ kinh ngạc nói: “Thế thì tốt rồi, nhưng mà chúng ta khó lắm mới chạy đến được đây, lúc này vội vàng trở về làm gì?”

Mạc Tà ngẩn người, khóe mắt hơi đỏ lên, hắn khó chịu cúi đầu gắp một đĩa thức ăn vào bát nhưng không ăn.

Ôn Như Thị vốn thuận miệng hỏi, thấy vậy thì bắt đầu tò mò, cô nhào người đến gần hắn, nhìn kỹ vẻ mặt hắn rồi hỏi: “Có chuyện gì không thể nói với ta sao?”

Mạc Tà lắc đầu theo bản năng, sau đó vội vàng nhìn cô, nhưng khi thấy hai mắt tròn vo của cô thì mặt lại đỏ bừng.

Hắn dờ mắt, môi mím chặt giống như đang xem có nên nói ra hay không, im lặng một hồi mới nói hai chữ: "... Huru thư."

Huru thư? Ôn Như Thị nhìn người đang ngượng ngùng đến mức sắp bỏ chạy này một cái, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ.

Cô vui vẻ thả bát đĩa xuống, vui vẻ tới gần hắn, cúi người ôm vai hắn, cười xấu xa: "Đúng rồi, nhanh chóng giải quyết vấn đề huru thư thì chàng mới có thể cưới ta, đúng không?"

Hàng mi dày của Mạc Tà hơi nhếch lên, gương mặt đỏ bừng, im lặng thừa nhận.

Ôn Như Thị nâng cằm hắn lên giống như nữ ác bá đang đùa giỡn một thư sinh đáng hoàng, cô cười khanh khách rồi hôn hắn một cái thật vang dội, sau đó cả người đều nằm trong lòng hắn.

Mạc Tà luống cuống đến mức suýt làm đổ chén com ra bàn, hắn vội vàng đỡ lấy eo cô, đang định bảo nàng ăn com đáng hoàng một chút thì nghe giọng nói mềm mại vang lên bên tai.

"Tướng công ~" Giọng điệu dịu dàng quần quýt, âm cuối giống như là lời nói vang từ nơi xa đến.

Bàn tay đang định kéo cô ra khỏi người của Mạc Tà cứng lại.

Ôn Như Thị còn chưa thấy đủ, cô ôm cổ hắn rồi thổi một hơi bên cái tai đỏ hồng của hắn nói: "Tướng công, chàng có thích ta gọi chàng như vậy không..."

Thứ ở dưới móng Ôn Như Thị nhanh chóng đứng dậy chào hỏi cô, cô mở to mắt, giả vờ khó hiểu "Mạc Tà, cái đó là..."

Lời chưa kịp nói ra khỏi miệng thì Ôn Như Thị cảm thấy cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Một giây sau, cô đã quay lại ngồi ở vị trí cũ còn Mạc Tà đối diện đã biến mất không thấy tăm hơi, chỉ còn lại một mảnh lá cây đang rơi xuống bàn.

"... Cái gì vậy?" Một cơn gió thổi qua, Ôn Như Thị kinh ngạc giữ tư thế cũ, sau đó lúng túng buông tay xuống, cúi đầu cầm đĩa ăn com.

Chuyện ly hôn với Bùi Nhân Thanh nhất định phải đăng lên báo, nếu không cứ nhập nhằng như vậy cô cũng không chịu được chứ đừng nói là Mạc Tà.

Ôn Như Thị tàn nhẫn nhai thức ăn trong miệng như đang đối phó với kẻ địch!

Đại quân của Ôn hầu bị đánh cho tan tác, không phải sức họ không đủ, thật ra cũng không mấy người hiểu tại sao Ôn hầu luôn nhẫn nại lại mất nóng nảy như vậy.

Đoàn phản quân vốn rất có kinh nghiệm giao chiến đột nhiên không còn phong cách ổn định như trước, rõ ràng ông ấy lựa chọn từ bỏ cơ hội chiến thắng, Ôn hầu bất chấp hậu quả mà lệnh cho quân mình mạnh mẽ tấn công khiến binh lực của hai bên đều tổn thất nghiêm trọng.

Mà ông ta càng điên cuồng như vậy càng giống giấy dựa trước khi chết.

Mạc Tà nói không sai, cứ như vậy thì bọn họ có lẽ sắp trở lại được rồi.

Cứ vậy trong mười ngày, hôm đó Mạc Tà về rất sớm, hắn đứng trước cửa viện, hai tay không cầm bất cứ thứ gì, mỉm cười nhìn Ôn Như Thị đang ngồi đọc sách trong viện nói, "Ôn hầu bị bắt rồi."

Ánh mặt trời xuyên qua khe hở của những cành mai trước cửa, chiếu lên người hắn, mái tóc đen nhánh của hắn được dát bởi một vầng sáng màu vàng, Mạc Tà im lặng nhìn cô, vẻ mặt dịu dàng, khóe miệng nhếch lên một độ cong vừa phải: "Chúng ta không cần trốn nữa."

Kết quả này vốn là trong dự định, chỉ khác nhau ở thời gian dài hay ngắn mà thôi. Bây giờ, cuối cùng mọi thứ cũng kết thúc, Ôn Như Thị coi như cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Cô thờ dãi đặt sách xuống, từ từ đi đến trước người Mạc Tà, đưa tay ôm lấy hắn.

Mạc Tà mỉm cười ôm eo cô, Ôn hầu thua có nghĩa là mầm họa uy hiếp bọn họ đã không còn, hắn có thể quang minh chính đại cưới tiểu thư.

Hắn ôm chặt nàng, không còn sự tránh né lúc trước: "Mai chúng ta sẽ trở về."

Ôn Như Thị gật đầu cười nhẹ, đây là lúc cô nên về, cô còn chưa đi gặp bại tướng, chưa nói cho hắn biết, hoàn cảnh lúc này của hắn là do hai nữ nhi hắn xem thường ban cho.

Con đường trở về thành kéo dài hơn mười ngày, lúc hai người ở trên đường cũng nghe được tin cả nhà Ôn hầu bị chém trước Ngọ Môn quan bảy ngày sau.

Điều này hoàn toàn khác với kết cục ban đầu, lần hành hình này không có tên các nữ nhi của ông ta.

Không hề có tên của bất cứ người con nào của ông ta cả.

Có người nói là Bùi Tường quân cố ý cầu xin cho bọn họ, Hoàng Thượng niệm tình tha thứ, để các vị tiểu thư đáng thương nhà họ Ôn được miễn chết, chỉ phải đi lưu vong.

Ôn Như Thị cảm thấy đây đã là kết quả tốt nhất, bọn họ vốn chẳng có cái gì, bây giờ rời khỏi nơi phồn hoa kia, có một vài ẩn vệ thiếp thân đi theo, chỉ cần các tỷ tỷ biết điều không làm bậy thì có thể chết từ từ.

Cho dù ân tình này của Bùi Nhân Thanh rất lớn nhưng cô cũng không có ý định gả cho hắn, nhưng vẫn phải đến nhà hắn bái tạ.

Nếu như có thể để ít người chịu khổ, dù trong đó có thêm mình, cô cũng cam tâm tình nguyện.

Ôn Như Thị quay đầu nhìn Mạc Tà đang im lặng đứng sau lưng, nhỏ giọng nói: “Chàng không ngại chúng ta kết hôn ở nơi xa lạ chứ?”

Mạc Tà lắc đầu, ngón tay thon dài vuốt má cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô nói: “Nàng ở đâu thì ta ở đó!”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Hình như Bùi Nhân Thanh đã biết cô sẽ đến nên ngay cả lệnh bài thăm viếng trọng phạm cũng đã được chuẩn bị sẵn.

Ôn Như Thị thi lễ một cái: “Ôn nghĩa của Tướng quân, không biết lấy gì báo đáp, lần này từ biệt sau không gặp lại, hi vọng Tướng quân bảo trọng.”

Bùi Nhân Thanh cũng không đi ngay, đứng yên ở trong viện cho cô thi lễ, trầm mặc lúc lâu mới dịu dàng nói: “Ngày trước Hoàng Thượng cho ta và Vương gia mỗi người một kim bài, nếu người chịu ở lại, có thể như tỷ tỷ của ngươi không bị Ôn Hầu liên lụy.”

Ôn Như Thị đứng dậy nhìn hắn, trong mắt hắn ẩn giấu sự chờ mong, còn có sự chân thành.

Cô lắc đầu cười khê, ánh mắt thản nhiên, không còn sự dối đầu gay gắt ngày trước, giờ hắn cũng không đến nỗi khiến người ta phát ghét: “Một nữ không hầu hai phu, trong lòng ta như thế, không dám đương nổi Tướng quân coi trọng.”

Bùi Nhân Thanh ngẩng đầu liếc nhìn Mạc Tà đứng cách đó không xa, người họ cao lớn vững chãi, đứng im chờ bọn họ nói chuyện, hoàn toàn không có vẻ lo lắng bất an cô thay đổi chủ ý.

Hắn không khỏi thầm thở dài một tiếng, khê cười, cười xong lại khôi phục khí thế Đại Tướng quân nắm quyền lớn: “Cũng được, ta sẽ phái người đi cùng ngươi đến nha môn giúp đỡ; còn tự do của ngươi, coi như là quà tân hôn cho các ngươi.”

Ôn Như Thị gật đầu, tấm lòng chân thành đôi khi không cần phải nói ra.

Ngày khác nếu có duyên gặp lại, cũng có thể nở nụ cười tương phùng, tất cả ân oán tình thù tiêu tan giữa trần gian. Bọn họ chỉ cần bắt đầu cuộc sống mới, thế là được rồi.

Một lần nữa khôi phục sự tự do, chuyện thứ nhất Ôn Như Thị làm chính là đặt mua mấy món ăn ngon, thản nhiên đến đại lao giam giữ Ôn hầu.

Ôn hầu trong đại lao đã không còn khí thế uy phong凛冽 của ngày xưa. Ông cuộn mình co rúc trong góc tối, ngoại trừ màu sắc của y phục thượng hạng trên người ông ta là có thể nhìn ra được, còn lại không khác gì một ông lão bình thường gần đất xa trời.

Cách các cột gỗ to lớn, Ôn Như Thị cẩn thận lấy thức ăn ra, chậm rãi đẩy cửa đi vào, không để tâm dơ bẩn trong lao ngục mà nhẹ nhàng uyển chuyển nghiêng người ngồi xuống đất.

“Cuối cùng ngươi cũng đến.” Hai mắt Ôn hầu đỏ ngầu vịn tường bước ra từ góc tối, mái tóc hoa râm rồi bởi rũ xuống hai vai.

Ông kéo xiềng chân nặng nề chậm rãi ngồi xuống đối diện nàng, cặp mắt nhìn mấy món ăn trước mắt không nhúc nhích: “Buổi tối hôm ấy, rốt cuộc ngươi cho gì vào trong nước?”

Ông không ngốc, có thể đi đến bước kiêu hùng này đã sớm vứt bỏ tình cha con. Ôn hầu biết những nữ nhi của mình đều hận ông nên ông cũng không cho họ cơ hội tới gần, nhưng ông không ngờ Ôn Như Thị sẽ xuống tay với ông.

Nữ nhi này không nên thông minh như vậy, cứ coi như nó không phải người nhu nhược, cũng không cần phải chặt đứt đường lui của mình sau khi gả vào Bùi gia.

Chính thất không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, có khác gì với thiếp thất bình thường đâu?

Ông không hiểu. Ôn hầu biết giờ mình sắp chết rồi, nhưng nếu chết mà không biết tại sao mình thua thì cho dù ông có chết cũng không nhắm mắt nổi!

Ôn Như Thị nhếch miệng, ưu nhã cụp mắt rót một chung rượu, đẩy chung rượu về phía ông, mới ngược mắt bình tĩnh nhìn ông: “Ta vốn không hạ độc trong nước, đương nhiên các người không kiểm tra được.”

“Không thể nào!” Ôn hầu đột nhiên nhào lên rít gào với nàng: “Ngoại trừ đêm đó uống một tách trà ở Bùi gia, vốn dĩ không có người nào có thể tránh được sự kiểm tra của ảnh vệ.”

Ôn Như Thị không phản ứng nhìn về mặt điên cuồng của ông ta, nghiêng đầu giống như cẩn thận suy nghĩ, bỗng nhiên nở nụ cười xinh đẹp: “A, hóa ra người nói là cái kia à, ta thật sự không lừa người.”

Nàng dừng lại một chút, nghiêm túc nhìn thẳng hốc mắt nổi lên tơ máu của ông ta, giọng điệu mềm mại đến đáng sợ: “Có điều, tuy ta không hạ độc, nhưng bỏ thuốc giải độc Bì Ngạn Hoa vào trong nước.”

Không có thuốc giải, Bì Ngạn Hoa sẽ chỉ làm suy yếu dần dần, nhưng Ôn Hầu đánh chết người quan trọng nhất của Ôn Tác Nguyệt, làm sao có thể để ông ta chết dễ dàng như thế được?

Sự thù hận của nàng ta quá nặng lại có thể dùng tính mạng của mình đổi lấy sự cứu viện của Ôn Như Thị.

Mất đi muối muối, Ôn Như Thị nhất định sẽ bỏ đi ý nghĩ chỉ lo thân mình mà cố gắng hoàn thành tâm nguyện của nàng ta, Ôn Tác Nguyệt sắp chết tin chắc điểm này.

Cổ họng Ôn Hầu khàn khàn vang vọng, ánh mắt trùng trùng lấp đầy sự ác liệt.

“Phụ thân, người xem nữ nhi đau lòng cho người biết bao, chỉ sợ cơ thể của người bị loại độc kia khoét rỗng, còn đặc biệt tự tay dâng thuốc giải.” Ôn Như Thị trừng mắt, đầy hứng thú thưởng thức sự phẫn nộ của ông ta,

“Nếu như Tiểu Thập có thể tận mắt nhìn kiệt tác của mình thì tốt rồi, nhưng không sao cả, tỷ tỷ sẽ mở to hai mắt giúp muội nhìn rõ dáng vẻ giờ khắc này của ông ta.”

“Ta không đưa thuốc giải cho các người...” Khóe miệng Ôn hầu tràn đầy máu, hàm răng nhuộm đỏ giống như thú dữ sắp uống máu.

“Tuy vật kia hiếm thấy, nhưng muốn tìm cũng không phải không tìm được; lại nói, không phải ta có Bùi Nhân Thanh và Mạc Tà sao? Coi như là trộm, cũng có thể trộm được một ít.” Nàng yên lặng nhìn gương mặt vận vẹo của ông ta, bỗng nhiên có chút ưu thương hỏi: “Người nói xem, có phải Tiểu thập rất ngốc không, Lưu Thanh chết rồi, không phải còn các tỷ tỷ có thể dựa vào sao, vì sao lại nghĩ không thông, một lòng chỉ muốn báo thù, cuối cùng còn đẩy bản thân vào đó cơ chứ?”

Tuy nói vậy, nhưng cô không mong chờ Ôn hầu trả lời.

Cuối cùng, Tiểu thập cũng tính kế cả nàng.

Nhưng người chết không thể sống lại, dù trong lòng rõ ràng, cô cũng không đành lòng nhìn muội ấy chết vô nghĩa.

Ôn Như Thị khẽ cụp mắt xuống, hàng mi dài run run nhẹ nhàng, giọng điệu nhẹ đến không hề có một tiếng động:

“Nếu muội không tự sát, tỷ tỷ cũng sẽ giúp muội, tại sao lại ngốc như vậy...?”

“Hai người các người... tiện nhân!” Ôn hầu khàn khàn quát lên, từng chữ từng câu như cắn nuốt, “Người sẽ không được chết từ từ!”

“Không cần người nhớ, ta nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, con cháu đầy đàn, hưởng thụ thật tốt cuộc sống không có người.” Ôn Như Thị cười nhạo, sau khi cười xong lại có chút buồn tẻ vô vị, chẳng qua chỉ là một ông lão chán nản, thực sự không đáng để cô đặc biệt đi một chuyến vì hắn.

Cô từ từ đứng lên, vỗ vỗ làn váy dính bụi bặm của mình, ở trên cao ‘cung kính’ nhìn xuống ông ta.

“Có phải mỗi ngày vào nửa đêm phụ thân đều phải chịu nỗi đau xương chấy như lửa thiêu một lần dài đến hai canh giờ không? Thật đáng tiếc, qua ngày mai người sẽ không phải nếm trải sự thống khổ như thế, nữ nhi thực sự tiếc quá.”

Cô cười khê, xoay người không chút lưu luyến rời lao ngục, mắt diếc tai ngơ với tiếng gào thét bất ngờ của Ôn Hầu.

Ở ngoài lao ánh nắng tươi đẹp, Ôn Như Thị bước dưới ánh nắng ấm áp, híp mắt ngăn ánh sáng làm người ta hoa mắt, giọng nói non nớt của Ôn Tác Nguyệt còn vang vọng bên tai.

“Tỷ tỷ, cầm cái này đi, coi như chúng ta cùng làm.”

Ôn Như Thị hơi nhếch khóe miệng, cười khê, “...Ôn Tác Nguyệt, tên ngốc nhà muội.”

Hơi thở quen thuộc tới gần, cô quay lại ngẩng đầu lên nhìn Mạc Tà, mỉm cười: “Hi vọng nơi đi đây sẽ không quá tệ, bằng không chúng ta phải chạy một lần nữa.”

Mạc Tà mỉm môi, không tỏ rõ ý kiến, dù có khó khăn cỡ nào hắn cũng không để tiểu thư của hắn phải chịu khổ.

Ngày thứ hai là ngày nắng, tựa như ông trời ủng hộ hoàng thất diệt trừ một mầm hại.

‘Cửu ngũ chí tôn’ hạ thân mình quý giá ở trên đài hành hình, Bùi Nhân Thanh và Lý Vân hai bên trái phải hầu hạ.

Giờ Ngọ vừa đến, đao phủ hít một hơi dài, đột nhiên một đao bổ xuống, đầu của phạm nhân rơi xuống lăn lăn trên đất.

Vết chém rất bằng phẳng, máu cũng bắn lên đủ cao, tay đao phủ mặt dữ tợn quay đầu nhìn thấy sự tán thưởng của Hoàng Thượng, kích động không kiềm chế được.

Pháp trường của Ôn hầu, Ôn Như Thị cũng không đi. Nếu kết cục đã định, có đi hay không, cũng không liên quan nữa rồi.

Cô và Mạc Tà sóng vai đi trong đội lưu vong thật dài, trên người không có bất kỳ gông xiềng nào. Trong triều có người giúp đỡ quả là dễ làm việc, binh lính quân giáo từ đầu đến cuối không làm khó bọn họ, mấy lần đi qua hai người, đều không liếc bọn họ một cái.

Hai người làm như không có người ngoài mà nhàn nhã bàn về cuộc sống về sau như thế nào. Tình huống như vậy quả thật trái ngược với khung cảnh gió thấm mưa sâu xung quanh.

Đi được mấy dặm, Mạc Tà không nhịn được cúi xuống nói với cô: “Tiểu thư, nếu nàng mệt mỏi thì nói một tiếng, ta công nàng.”

“Mệt?” Ôn Như Thị liếc xéo hắn một cái, cũng không cảm kích, “Có thể mệt như tháng ngày theo chàng luyện võ?”

“Luyện võ công thì nên có dáng vẻ của luyện võ công, nếu không thì sẽ không tiến bộ được.” Mạc Tà có chút oan uổng, nhưng lại không dám tranh luận, chỉ có thể rũ đầu xuống nhỏ giọng nói thầm: “Chuyện đó sao lại so sánh với đi bộ bình thường được, tiểu thư quá hẹp hòi rồi, chuyện lâu như vậy còn lấy ra nói.”

Ôn Như Thị vừa bực mình vừa buồn cười, chẳng lẽ lúc trước mang vạ vào thân là sai rồi?

Vừa nói xong thì thấy một cảm y vệ cười ngửa đi tới, một binh lính đi ra chặn lại liền bị đá bay ra ngoài, hắn lấy ra một cái lệnh bài, tên binh lính đang chuẩn bị rút đao đánh trả liền vội vã cúi đầu quỳ xuống.

“Rượu tiến đưa của Vương phi đã sắp xếp ở phía trước, hi vọng Cửu tiểu thư có thể đi qua một lát.” Cảm y vệ bước nhanh đến trước mặt Ôn Như Thị, cúi đầu phục tùng cung kính nói.

Ôn Như Thị liếc mắt nhìn tên binh lính đầu đầy mồ hôi quỳ trên mặt đất, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi một lúc rồi trở lại, nhất định sẽ không làm khó người.” Bọn họ chẳng qua cũng là tiểu tốt kiếm cơm ăn, không cần vì sáng khoái nhất thời mà làm khó dễ người khác.

Hôm nay Ôn Bảo Nghi rất phô trương, mấy chục mét đường đều bị nàng ta sai người dựng màn che lên, thị vệ và tùy nữ xếp dài thành mấy hàng

Ôn Như Thị ngồi trước bàn xếp đầy hoa quả tươi đủ loại, khẽ thở dài một cái: “Tỷ tỷ, bày trận lần này nếu để Hoàng Thượng biết, e là không tốt.” Gió cao đánh khẽ là một chuyện, nhưng bị người của hoàng thất công khai lại khoa trương biểu đạt tình cảm lưu luyến, dù thế nào đi nữa, ‘người đó’ cũng sẽ không vui.

Chuyện này không phải làm mất mặt ‘người đó’ sao, bên này vừa mới chém đầu phụ thân các nàng, bên kia em dâu mình bèn đuổi đến tiễn đưa.

Dù đó là nhà mẹ đẻ nàng, đoán chừng Hoàng Đế cao cao tại thượng kia sau khi biết cũng không cho sắc mặt tốt.

Ôn Bảo Nghi một thân hoa phục, mắt ngập nước, nàng dặt tay Ôn Như Thị nhẹ nhàng cười cợt: “Tỷ tỷ không quan tâm, chỉ cần có thể để con mắt chó coi thường người khác của những tên chết tiệt kia biết người cũng có chỗ dựa, ngày sau có thể ít đi một chút khổ cực, ta làm những việc này coi như đáng.”

Ôn Như Thị có chút khó chịu, cô vừa đi, Ôn Bảo Nghi đúng là không còn chỗ nương dựa, nếu Lý Vân không đối tốt với nàng ấy, mình xa tận chân trời cũng không giúp đỡ được gì.

Cô nắm đôi tay lạnh lẽo của Ôn Bảo Nghi, nhìn lại nhìn, rốt cuộc vẫn nhẹ giọng hỏi: “Lý Vân đối xử tốt với tỷ không?”

Ôn Bảo Nghi bật cười, nhẹ nhàng điểm chóp mũi của cô một cái, ưu thương lúc đầu phai nhạt mấy phần:

“Hắn là tỷ phu người, sao có thể gọi thẳng tục danh.”

Ôn Như Thị miễn cưỡng nở một nụ cười: “Vậy rốt cuộc là tốt hay không tốt?”

Bị muội muội mình ép hỏi, Ôn Bảo Nghi có chút ngượng ngùng, nàng hơi cúi đầu, trên mặt nổi lên một tia đỏ ửng, da thịt hiền hòa còn giống như ngọc

thạch tòa ra một loại ánh sáng nhu tình lưu luyến: “... Hẳn đương nhiên là đối xử rất tốt với ta.”

Nhìn tỷ tỷ hoàn toàn rơi vào lưới tình, trong lòng Ôn Như Thị hơi chua xót, đã như vậy, cô cũng không muốn đánh vỡ giấc mộng đẹp của nàng ấy.

Năm tháng quá dài, lòng người khó dò. Nếu Ôn Bảo Nghi có thể bị Lý Vân lừa cả đời, có lẽ, cũng là một loại hạnh phúc đi.

Mãi đến khi đội ngũ Ôn Như Thị đi xa, quay đầu lại có thể nhìn thấy, Ôn Bảo Nghi đứng trên sườn dốc vẫy tay về phía nàng.

Dáng người thon thả được bọc bởi quần áo gấm, người hầu theo rất đông, chỉ có một mình nàng đứng trên cao.

Viễn mắt Ôn Như Thị dần dần ướt, xoay người không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Nơi lưu đây chưa được khai phá, còn khá thô sơ, vì thế Ôn Như Thị tuy cầm một chồng ngân phiếu nhưng không cách nào mua được vật dụng cần thiết.

Cô quả thực không thể tin được những người thuộc Man tộc kia vẫn còn dừng lại ở thời đại lấy vật đổi vật.

Cho dù cô đã giải thích cho người hiểu biết nhất trong tộc là trưởng lão, khoa tay múa chân đảm bảo những tờ giấy mỏng có hoa văn này đại diện cho vàng bạc, bất cứ ai cũng có thể mang những tờ giấy này gặp thương đội buôn bán để đổi lấy hàng hóa, thế nhưng bọn họ vẫn cứ nhìn cô như thể cô là kẻ lừa đảo.

Người có hàng hóa lại không hiểu, người hiểu lại không có hàng hóa cô mong muốn.

Ôn Như Thị cực kỳ đau lòng, cô ngàn tính vạn tính cũng không tính tới trường hợp thế này, sớm biết thế đã mua ít đồ đẹp đẹp đến lừa họ.

Thấy tiểu thư yêu quý nhà mình thương tâm sững sờ nhìn đồng ngân phiếu biến thành đồng giấy vụn, Mạc Tà nổi giận.

Hắn rút kiếm tiến lên phía trước, đánh bọn man tộc ngu ngốc dám chế nhạo cô một trận.

Ôn Như Thị nhìn cuộc đối chác vừa rồi còn khí thế ngất trời nháy mắt đã biến thành trận hỗn chiến thì há hốc miệng.

Mới đầu mấy người đàn ông còn hô hào mọi người cùng nhau phản kích nhưng cũng không kiên trì được bao lâu đã bị Mạc Tà đánh cho tan tác.

Ngân phiếu vô dụng thì bọn họ sẽ không có tiền! Không có tiền sẽ không mua được nhà, không sắm được đồ dùng! Không có nhà, hắn sẽ không thể thành thân với tiểu thư! Không thể thành thân thì buổi tối hắn sẽ phải tiếp tục ngủ trên nền đất cứng rắn mà lạnh lẽo.

—— thử hỏi làm sao hắn không bực mình!

Lừa gạt phun trào, Mạc Tà như hổ giữa bầy dê, một đám thanh niên vạm vỡ chạy lăng xăng xung quanh Mạc Tà, ai không may chạy hơi chậm một chút liền bị hắn tóm lại, trên miệng người đó xuất hiện thêm mấy dấu chân xám xịt.

Lúc mới bắt đầu đám nam nhân kia còn kiêu căng, ý đông hiếp yếu, kêu gọi mọi người đánh trả nhưng cũng không kiên trì được bao lâu đã bị Mạc Tà đánh cho tan tác.

Các tấm da đủ kiểu, đủ hình dáng, màu sắc rơi la tả giữa sân, trong vòng 10m đều không có bóng người.

Mạc Tà neho mắt cảnh cáo mấy người mặt mũi bầm dập đang nấp ở phía xa, một lát sau Ôn Như Thị nghiêng đầu ra hiệu Mạc Tà mới an tĩnh lại, khác hẳn với gương mặt hung hãn của hắn khi nãy, nhẹ nhàng nói: “Tiểu thư thích cái nào thì lấy cái đó, bọn họ chắc chắn sẽ cầm ngân phiếu.”

Mọi ánh mắt lập tức tập trung vào cô khiến cô thấy áp lực như núi.

Cô lúng túng nhìn một vòng, thấy ánh mắt mọi người xung quanh ai ai cũng lóe lên tia bi phẫn mới miễn cưỡng gỡ cười trên môi cuống, cẩn thận lấy tấm da gần nhất rồi nhanh chóng trốn ra sau lưng Mạc Tà.

Mạc Tà thấy thế tuy nhăn mày nhưng vẫn thu kiếm vào vỏ, lấy thêm một số đồ dùng nhét vào tay Ôn Như Thị.

Ôn Như Thị ôm một đồng đồ lớn như thế vô cùng lúng túng, hai má đỏ ửng. Nói thật, tuy cảm giác này rất sáng khoái nhưng cô chưa từng làm chuyện cướp đoạt trắng trợn như vậy bao giờ.

Cô cúi đầu, không dám nhìn tới nét mặt khổ sở của những người xung quanh. Ôn Như Thị rút tay từ trong đồng đồ ra đưa tới trước mặt Mạc Tà: “Ngân phiếu.”

Mạc Tà rất nghe lời, tiện tay túm lấy người gần nhất rồi dúi mạnh đồng ngân phiếu vào trong tay hắn, còn bọn hắn sẽ xử lý chúng ra sao hắn không quan tâm.

Thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, tâm trạng của tiểu thị vệ rất tốt, hắn xoay người ôm đồng đồ trong lòng Ôn Như Thị, ngẩng đầu cùng tiểu thư về nhà.

Ôn Như Thị như cô vợ nhỏ lặng lẽ đi theo sau hắn.

Vừa đến nơi đã đắc tội với tất cả mọi người, để an toàn vẫn là nên theo sát sau Mạc Tà, nghĩ như thế, cô không chút ngại ngùng liền nắm lấy vạt áo của hắn.

Người man di có thù tất báo, kể từ ngày đó họ cùng Mạc Tà liên tục giằng co. Ban đầu chỉ là mấy tảng đá nhỏ và bùn nhão, sau chuyển dần thành giáo mác.

Thế nhưng kỳ lạ là bọn họ vẫn chưa từng đi làm phiền tới Ôn Như Thị.

Có lúc, những người Man di kia không kiêng nể gì phá cửa sổ nhà bọn họ khiến Mạc Tà vô cùng tức giận, Mạc Tà thẳng tay chinh đồn bọn họ rồi cướp đi nhiều thứ; sau đó, không còn ai dám động tới phòng của bọn họ nữa.

Giờ đây, Ôn Như Thị cũng đã quen với việc cứ hai, ba ngày lại thấy đám người kia đánh lộn. Đôi khi cô còn mang ghế lông thò ra nhân nhả ngòi ở cửa, cắn hạt dưa thưởng thức bọn họ giao đầu.

Mạc Tà ra tay rất có chừng mực, kiếm cũng không rút khỏi vỏ, đánh bọn họ cũng chủ yếu đánh vào chỗ nhiều thịt như mông và lưng.

Hắn vẫn chưa chuẩn bị đủ sinh lễ để cưới vợ, lúc không có chuyện gì làm thì đánh nhau coi như phát tiết. Bình thường chỉ cần bọn họ không chọc giận hắn, cùng lắm hắn chỉ đánh cho mỗi người một trận nhẹ để đuổi bọn họ đi mà thôi.

Đương nhiên, ném đá phá nhà hắn sẽ không tha thứ.

Dần dần, bọn họ cũng hiểu tính cách của hắn.

Càng là nơi chưa khai hóa lại càng coi trọng lễ phải. Mạc Tà cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, bất tri bất giác được bọn họ gọi là huynh đệ.

Đối với xưng hô này hắn không có chút cảm xúc nào. Ăn vệ không có huynh đệ, chỉ có chủ nhân.

Huống chi, đám khốn kiếp kia thấy sang bắt quàng làm họ, luôn lợi dụng cơ hội hắn vào núi đi săn thì đi theo sau hắn vào núi kiếm lợi! Đối với loại hành vi này Mạc Tà rất bất mãn.

Thế nhưng, tiểu thư nói hợp tác với mọi người cũng có lợi cho chính mình, hàng xóm phải giúp đỡ nhau mới có thể hòa hợp sống chung. Vì thế hắn liền mất nhắm mắt mở mặc kệ những người đi theo sau mình, con mồi lớn hắn tự mình săn, con mồi nhỏ hơn thì giữ lại cho bọn họ.

Khi bọn họ tận mắt nhìn thấy Mạc Tà tay không đánh chết một con gấu đen lớn thì cuộc chiến vì ngân phiếu rốt cuộc chấm dứt.

Một đám người ồn ào khiêng con gấu đen nặng hơn 300 cân vào khu nhà nhỏ của Ôn Như Thị hô to gọi nhỏ:

“Muội muội, mau ra đây! Mạc đại ca của chúng ta muốn đến cưới muội.”

Ôn Như Thị đang uống nước lập tức bị sặc phun hết nước ra ngoài.

Cô còn chưa kịp lau đi vết nước đã thấy Mạc Tà bị một đám người ‘sợ thiên hạ không loạn’ đẩy vào.

Mặt hắn đỏ ửng, đôi mắt đen long lánh, môi mỏng mím lại nửa ngày mới nói được một câu: “Tiểu thư, ta mang sinh lễ đến rồi.”

Ôn Như Thị nháy mắt, cười khan khách chọc chọc ngực hắn: “Sau đó thì sao?”

Ngón tay nhỏ thon thon ngọc ngà chọc nhẹ trên lồng ngực rắn chắc của hắn khiến hắn cảm thấy ngứa ngáy, Mạc Tà đánh bạo hỏi: “Ta muốn lấy tiểu thư làm nương tử.”

Ôn Như Thị không đáp, chỉ cười ôn nhu nhìn hắn, ánh sáng trong mắt chuyển động như tia nắng ban mai, sau đó khẽ gật đầu một cái: “Được.”

Tuy đã rất nhiều lần nghĩ tới cảnh tượng như vậy nhưng giờ phút này trái tim Mạc Tà vẫn đập dồn dập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hắn hoàn toàn quên còn rất nhiều người đang vây quanh xem, hí hửng ôm Ôn Như Thị xoay một vòng, sau đó nghe thấy mọi người xung quanh cười to mồm thả Ôn Như Thị xuống, trợn mắt lườm những người xung quanh.

Đáng tiếc, lần này hắn cũng không ra dáng lạnh lùng nghiêm nghị chút nào.

Hôn lễ được tổ chức trên khu đất trống trước cửa, chỉ có chỗ đó mới có thể chứa hết những người tới dự.

Những người ở vùng này tuy thuần hậu, chất phác nhưng cũng không đến ăn không. Mỗi nhà đều tự giác mang đồ tới nấu rồi bày biện trên mặt đất. Bầu không khí vô cùng náo nhiệt, mọi người ai ai cũng vui cười như là tổ chức một ngày lễ lớn.

Trời còn chưa tối Trường lão đã đưa cây đuốc đến trước mặt Mạc Tà, hắn là dũng sĩ mạnh mẽ nhất và cũng là nhân vật chính của ngày hôm nay nên lửa trại phải do hắn đốt.

Lửa cháy ngút trời, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt Mạc Tà, hắn quay đầu lại.

Cách đó không xa, Ôn Như Thị mặc hi phục đỏ kiêu diễm đứng trên đài cao bằng nửa người, dưới đài là một đám phụ nữ vây quanh.

Khóe miệng hắn hơi cong lên, dịu dàng cười với nàng, trong đáy mắt chỉ có tiểu thư nhà hắn đang mỉm cười chăm chú nhìn hắn, không chứa thêm bất kỳ người nào khác.

Mạc Tà rất kiêu ngạo, tiểu thư tối nay sẽ chân chính trở thành nương tử của hắn, mang họ hắn, vì hắn sinh con dưỡng cái, sống cùng nhau đến đầu bạc răng long.

Đây là những ngày tháng vô cùng quý giá, không cho phép bất cứ kẻ nào xem thường.

Thế nhưng rất nhanh Mạc Tà liền phát hiện hắn vui mừng quá sớm rồi.

Người muốn tranh giành tân nương của hắn nhiều lắm, đặc biệt nhiều lắm.

Nhìn những nam nhân vốn dĩ sợ hắn nhưng giờ đang không e dè gì tiến về phía đài cao, toàn bộ thanh niên trai tráng đều tiến về phía Ôn Như Thị, Mạc Tà muốn nổ tung rồi! Bọn Man tộc này lại có tập tục cướp dâu?

Hắn một nhát đánh bay mấy người chen lấn trước mặt hắn muốn chúc rượu, dùng khinh công bay về phía Ôn Như Thị, không chút khách khí giẫm lên đầu từng người chen lấn tới gần tân nương của hắn.

Những người vừa bò lên trên đài còn chưa kịp đứng vững đã bị một quyền mạnh mẽ của Mạc Tà đánh tới.

Mỗi năm đám đều nhắm tới chỗ hiểm, chẳng bao lâu một đám ‘gấu trúc’ nằm lẫn lộn dưới đài.

Những người khác thấy tình huống không ổn liền ào ào thay đổi phương hướng sang đi cướp phù dâu.

Những cô nương Man tộc trang phục lộng lẫy bị một đám nam nhân hung ác vác lên vai cũng không nhận ra.

Chỉ có dũng sĩ cường tráng mới có thể có được trái tim của mỹ nhân, nhưng đáng tiếc là dũng sĩ kia là hoa đã có chủ rồi.

Mạc Tà tới trước mặt Ôn Như Thị đang cười tới không đứng nổi ôm ngang lấy eo cô chạy vào trong nhà.

Tận cho đến khi đá một cước lên cửa lớn nữ nhân trong lòng vẫn đang cười, nàng còn cười được! Mạc Tà nổi giận: “Sớm biết như thế, làm xong việc sẽ không đến chỗ chết tệt này!” Lễ thành thân cũng vậy, tiệc mừng cũng vậy, mỗi việc đều không giống kỳ vọng của hắn, hắn không hiểu chuyện này là như thế nào!

Ôn Như Thị cố gắng nín cười, không phải sợ hắn tức giận mà là sợ hắn giận sẽ giận lây sang chuyện động phòng.

Cô ôm lấy cổ hắn, chớp chớp lông mi dài, mềm mại nói: “Tướng công, chúng ta nên đi nghỉ ngơi.”

Mạc Tà lập tức ngậm miệng, khí thế vừa rồi lập tức yếu đi mấy phần, mặt đỏ ửng để Ôn Như Thị xuống, chậm chạp đi về phía sân: “Ta đi xách nước cho nàng tắm rửa.”

Khi Mạc Tà đang chần chờ mang nước vào Ôn Như Thị đã cởi áo ngoài, chỉ còn lớp quần áo mỏng đang tựa vào mép giường. Mái tóc đen như mực chưa buông hắn xuống chỉ cài hờ một chiếc trâm bạch ngọc.

Con người đen trong suốt sáng ngời nhìn hắn, tim Mạc Tà đập nhanh đến nỗi muốn vỡ nát chiếc khăn đang cầm trong tay.

Thấy hắn cứng nhắc vắt khô khăn đưa cho cô, Ôn Như Thị nhẹ nhàng nở nụ cười. Cô không nhận khăn, ngược lại còn nhắm hai mắt lại, đưa mặt tiến lại gần hắn: “Giúp ta rửa mặt.”

Làn da của cô trắng như ngọc, lông mi dày cong vút, cổ áo có chút nơi rộng, có thể nhìn thấy xương quai xanh ẩn hiện bên trong.

Mạc Tà hít sâu lấy lại bình tĩnh, cẩn thận lau từng li từng tí chiếc cằm nhỏ nhắn của cô, chỉ một lát mà trán hắn đã toát ra một lớp mồ hôi.

Hắn cũng không muốn mất tự nhiên như vậy nhưng tay hắn vẫn không khống chế được run run, vừa nghĩ tới chuyện sắp xảy ra hắn lại muốn đi ra ngoài.

“Ta... Đề ta đi lấy nước...”

Mạc Tà lấp bắp lấp bắp lui lại một bước, quay người chuẩn bị đi ra ngoài thì bị Ôn Như Thị kéo lại

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Lòng bàn tay Mạc Tà trở nên nóng hổi, ẩm ướt. Ôn Như Thị cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười, rõ ràng nam nhân này lớn hơn cô ba tuổi mà bây giờ tay chân luống cuống cứ như em trai của cô vậy.

Cô kéo tay hắn đến bên giường ngồi xuống, nghĩ nghĩ, sau đó nghiêng người nhảy qua ngồi lên đùi hắn.

Một tay Mạc Tà bị nàng nắm lấy, tay còn lại thì siết cái khăn đến khô cứng, để mặc cô duỗi cánh tay phải ra ôm cổ hắn.

“Thích ta như vậy không?” Ôn Như Thị khẽ cười hôn một cái lên môi hắn.

Hắn không được tự nhiên chớp mắt, lông mi dài run nhè nhẹ sợ nàng hiểu lầm ý mình nên hắn mấp máy đôi môi mỏng nhẹ giọng trả lời: “...Thích.” Vệt đỏ khả nghi trên tai hắn vừa tiêu tán một chút lại đỏ ửng lên nữa rồi.

“Như thế này thì sao?” Cô kéo bàn tay to của hắn đặt lên bộ ngực mềm mại của cô, đôi mắt Ôn Như Thị long lanh như có ánh nước.

Ôn Như Thị chỉ mặc một cái áo ngoài mỏng manh, bên trong không mặc thêm gì ngoại trừ một cái yếm, bàn tay Mạc Tà có thể cảm nhận được hình dáng đầy đặn, còn thứ nhô lên ở giữa nữa.

Đầu ngón tay của hắn khẽ run lên, nhìn không được nhẹ nhéo vật mềm mại ở dưới.

Tựa như có một khí nóng mãnh liệt từ nơi hai người chạm vào nhau truyền tới lòng bàn tay của hắn, chạy thẳng đến trái tim đang đập ngày càng nhanh của hắn, sau đó di chuyển tới chỗ cách rón ba tấc xuống dưới.

Xúc cảm non mềm trên tay khiến hắn xúc động muốn sờ thêm vài cái, nhưng Mạc Tà đột nhiên cảm giác chỗ kia của mình đang ngày càng bành trướng lên, cách một lớp quần áo thật mỏng dăm vào mỏng Ôn Như Thị.

Hắn hơi xấu hổ, đôi lông mày rậm rạp nhíu chặt, lưu luyến thu tay lại, khó khăn di chuyển về phía sau muốn yên tĩnh một chút, không muốn cô phát hiện ý đồ xấu xa của mình.

Ôn Như Thị vốn đang ngồi trên người hắn, hắn bối rối lui vào trong giường như vậy ngược lại kéo theo cả cô vào giữa giường.

Tóc cô hơi rối, bàn tay mảnh mai chống lên đầu vai to lớn của hắn, một tay kéo bàn tay to của hắn. Tư thế như vậy thật không nói nên lời, giống như là một con thỏ nhỏ tinh ranh muốn ăn sạch sẽ một con sư tử mạnh mẽ, ‘bá Vương ngành thượng cung’ [1], hơn nữa có khả năng sẽ thực hiện được ý đồ.

[1] Bá vương ngành thượng cung: “Bá vương ngành thượng cung” là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Chuyện kể rằng lần nọ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mỗi một khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thắng với Lưu Bang rằng: “Thiên hạ náo loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ.” Lưu Bang cười đáp: “Ta thích đầu trí chứ không đầu sức.” Hạng Vũ bèn lệnh cho một tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỵ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chỉ cần Hạng Vũ trúng mất một cái, tên thiện xạ kỵ binh kia đã run như cây sậy, buông cung téch thẳng về thành...

Nghĩa rộng của cụm từ “Bá vương ngành thượng cung” rất đơn giản, “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngành thượng cung” tạm hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”; mà “cường cung” (cung mạnh) thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn” (tên mạnh). Từ “cường tiễn” [đọc là “qiáng jiàn”] hài âm hoàn toàn với “cường gian” [aka “rape”]; mà “cường gian” thời xưa là một từ đại kỵ hủ, nên cô nhân vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô văn, đã dùng năm từ “bá vương ngành thượng cung” để thay thế cho hai từ “cường gian”

Nhưng giờ phút này Mạc Tà không có tâm trạng quan tâm tư thế này của bọn họ, động tác vừa rồi không làm cho hắn thoát khỏi bối rối mà ngược lại, lúc cô không để ý mà sát thêm một chút thì chỗ đó cũng cứng thêm vài phần.

Nhất định tiểu thư sẽ ghét hắn, cả người Mạc Tà cứng đờ, ngay cả cái khăn trong tay cũng bị nắm ra nước, rồi bị Ôn Như Thị rút ra ném tới chỗ chân giường lúc nào cũng không để ý.

“Mạc Tà, chàng không muốn ta sao?” Ôn Như Thị buông tay đang cầm tay hắn, khéo môi dịu dàng đầy ý cười, ngón tay trắng trẻo tùy ý vuốt ve trên người của hắn.

“... Muốn.” Mạc Tà mím môi thành thật trả lời, sau khi nói xong câu đó hân càng trở nên xấu hổ. Ban đêm hân suy nghĩ rất nhiều thứ, ngay cả khi nằm mơ cũng mơ thấy đường cong duyên dáng trên cơ thể cô.

Mạc Tà không dám nói cho cô biết hân hy vọng những điều trong mộng sẽ trở thành sự thật đến nhường nào, hân muốn cơ thể trắng nõn mềm mại đó ở dưới người hân uyển chuyển ngâm nga. Nhưng những cái kia đều không phải hiện thực, không giống như bây giờ tiểu thư thật sự ngồi trên người hân.

Hy vọng lâu như vậy, nhưng bây giờ hân lại cảm thấy khiếp đảm, nếu tiểu thư không thích hân như vậy thì làm thế nào? Nếu tiểu thư chê hân không đủ tốt, không đủ ôn nhu, hân nên làm cái gì bây giờ? Cho dù là cô đòi ý, hân cũng chưa từng nghĩ đến việc ép buộc nàng.

Mạc Tà vô cùng trung thành tận tâm nên khoảng thời gian này hân cảm thấy vô cùng ghét bản thân.

Cô không biết bây giờ hân đang suy nghĩ cái gì. Ôn Như Thị chỉ thấy khuôn mặt của Mạc Tà mới vừa rồi còn phớt hồng lại trở nên xanh trắng liên nhàu mảy. Xem ra cô trêu chọc như vậy còn chưa đủ, nếu không hân làm gì có tâm tư mà suy nghĩ ngổn ngang.

Bàn tay nhỏ mềm mại chậm rãi mở rộng vạt áo của hân, nhẹ nhàng mà kiên định trượt vào. Ôn Như Thị nhạy bén cảm giác được cơ bắp dưới tay đột nhiên trở nên cứng đờ, khoe miệng cô dần cong lên thành một nụ cười giảo hoạt.

Da thịt Mạc Tà săn chắc, có màu rậm nắng đầy sức sống, nàng có thể cảm giác được máu trong cơ thể hân như đang dồn vào những nơi nàng đụng vào.

Lòng bàn tay Ôn Như Thị lướt qua ngực hân, chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, tay cô lướt đến chỗ nào thì chỗ đó vốn đã căng lại càng trở nên căng chặt hơn.

Quần áo người xưa đều rất rộng, chỉ cần tháo mấy cái nút thắt là có thể nhìn thấy lồng ngực cường tráng màu đồng của hân không sót một chút nào. Cách mấy lớp vải, Ôn Như Thị ngồi ở nơi đang trở nên nóng bỏng lại cảm thấy rất mỹ mãn.

Cô nghiêng người tới gần, bộ ngực mềm mại kề sát lên người của hân. Đôi môi đỏ mọng giống như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ nhàng hôn lên đuôi mắt của hân, hôn vào sống mũi thẳng tắp của hân, hôn vào đôi môi mỏng của hân, còn có cái cảm nhẩn bóng của hân nữa.

Hơi thở Mạc Tà càng ngày càng trở nên gấp rút, cả người đều đang nhẩn nhẩn nên đuôi mắt trở nên phớt hồng. Hân không biết cuối cùng mình hy vọng cô dừng lại để hân đi làm mát, hay là cầu cô tiếp tục tra tấn hân như vậy khiến hân nhiệt huyết sôi trào.

Khi bàn tay non mềm của nàng chạm đến cái bụng bằng phẳng của hân, Mạc Tà rút cuộc không nhịn được nữa, khẽ nói: “... Tiểu thư.” Dừng xuống nữa, chỗ đó cô không nên chạm vào.

Nhưng... nếu tiểu thư thật sự đụng vào...? Cơ thể Mạc Tà bối vì xấu hổ nhưng lại khoái cảm nên hân có chút run rẩy.

Hân nắm chặt hai tay, cắn răng nhẫn nại, hai tay chống trên giường vừa muốn động nhưng lại không dám động, e sợ mình xúc động không khống chế được mà làm cô bị thương.

“Suýt.” Cô vươn tay còn lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng đặt trên môi hân, “Bây giờ ta là nương tử của chàng, không phải tiểu thư.”

Ngực Mạc Tà nóng lên, không tự chủ được giờ tay ôm lấy eo thon của cô, nhẹ nhàng dùng sức một chút, xoay người đặt cô ở dưới.

Vạt áo rộng rãi mở rộng treo trên hai vai cường tráng của hân, Ôn Như Thị sững sờ nhìn tiểu thị vệ đã đảo khách thành chủ, bắt đầu chờ mong hành động kế tiếp của hân.

Mạc Tà rất muốn khí khái mui phần gọi ra thân phận mới của cô, nhưng khi chống lại đôi mắt sáng ngời của Ôn Như Thị, đôi môi của hân mấp máy nửa ngày cũng không gọi ra hai chữ “nương tử” kia.

“Gọi cái gì cũng được.” Nhìn vẻ mặt có chút khó xử của hân, rút cuộc Ôn Như Thị cố nén cười, ánh mắt vô cùng hòa nhã giờ tay chạm vào lồng ngực đang để trần của hân nói, “Chỉ cần chỗ này nhớ, người là nam nhân của ta là được.”

Tay của nàng đặt vào chỗ cách trái tim hân gần nhất, Mạc Tà vô cùng bối rối nhưng vì có sự cổ vũ của cô mà dần bình tĩnh lại.

Hân dần dần cúi người xuống, tìm kiếm đôi môi của nàng, muốn dùng kỹ xảo mình để lấy lòng cô.

Bàn tay mang theo vết chai cũng thử thăm dò từ eo cô chậm rãi hướng lên trên, cuối cùng dừng lại ở nơi cao ngất trước ngực cô, hân vụng về bắt đầu theo bản năng xoa bóp phần mềm mại kia.

Quần áo trên người cô lần lượt trượt xuống, cho đến khi cái yếm thêu bướm xuân kia cũng rời khỏi người cô, hơi thở của Mạc Tà trở nên hỗn loạn, dần dần động tác của hân bắt đầu gấp gáp.

Tuy rằng biểu hiện của hân còn có chút trức trặc, nhưng Ôn Như Thị đã rất hài lòng.

Lần đầu tiên có thể nhìn được đến tình trạng này chứng minh hân thật sự quan tâm đến cảm nhận của mình, cho dù đến lúc mất khống chế Mạc Tà cũng sẽ kiềm chế không ra tay quá nặng.

Nam nhân đáng yêu như vậy, cô dịu dàng ngheh hợp kiên nhẫn chờ đợi hấn dẫn mình tiến vào tình dục cao trào.

Cơ thể hấn rất nóng, ‘hung khí’ để ở bụng dưới cô nóng đến kinh người, chỉ miệng lưỡi gần bó như vậy cũng không thể thỏa mãn được nhu cầu trong nội tâm cuồng loạn của hấn.

Bỗng nhiên Mạc Tà khó nhịn ngồi dậy, thô lỗ cởi hết quần áo vương bận trên người mình ra, sau đó lại cúi xuống ôm lấy Ôn Như Thị đã sớm bị lột sạch.

Cô chắc vào người hấn, hơi chút lo lắng.

Nhưng hấn chưa từng xem ‘xuân cung đồ’, cũng không ai dạy nên Mạc Tà không biết nên làm gì tiếp theo. Hấn chỉ có thể chen vào giữa hai chân cô, dùng thứ đang trở nên nóng rực của mình không ngừng cọ xát vào bắp đùi của cô.

Hấn lỗ mông đâm mãi mà không tìm được chỗ mà vào, chân Ôn Như Thị bị cọ đến đau nhức, cô dờ khóc dờ cười, cô đẩy nhẹ hấn ra một chút, khẽ nâng cái mông lên để hấn có thể theo mặt dịch trơn trượt tiến vào.

Kích thích mãnh liệt như vậy dần lan tràn đến đại não, Mạc Tà nhịn không được hít một hơi, hóa ra động phòng là như vậy!

Thật vất vả hấn mới tìm được phương hướng, lập tức liền nghĩ đến việc tiến thêm một bước tìm kiếm nhiều khoái cảm hơn. Hấn vừa động vài cái, chợt nghe giọng nói mang vài phần kháng cự của Ôn Như Thị: “Dừng lại, chờ một chút, đừng động!”

Mạc Tà sùng sốt, cúi đầu nhìn nữ nhân trong ngực, da thịt nàng trắng như tuyết, hai gò má phấn nộn trở nên đỏ bừng, đôi mắt long lanh như có ánh nước từ thân nhìn hấn: “Đau~~~~”

Hấn nhìn thấy thần thái mảnh mai lại quyến rũ của tiểu thư như vậy, bụng dưới nóng lên, vật kia lại bành trướng cứng rắn thêm vài phần.

Ôn Như Thị vì bị phá thân mà đau đến run rẩy cả người, bên dưới của nàng co rút rất nhanh, sau đó...

Lần đầu của Mạc Tà cứ như vậy mà bị tước vũ khí...

Hai người bốn mắt nhìn nhau, bốn phía lặng ngắt như tờ.

Một lúc lâu sau, Ôn Như Thị nhắc lên khoe miệng, khô cần cười cười, “Lần đầu tiên... Có thể hiểu...” Nàng hào phóng vỗ vỗ đầu hấn, tỏ vẻ không ngại nam nhân của mình là ‘một tay súng nhanh’, có ý định đẩy hấn ra đứng lên lau rửa một chút.

Tuy hấn rất nhanh, nhưng cô cũng thật sự rất đau, chuyện không thể nghĩ ngờ là tám màng mỏng kia nàng đã bị đâm thủng.

Mạc Tà ôm chặt hông cô không cho nàng rời đi, sắc mặt đen đến nỗi có thể ép ra nước, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Một lần nữa.”

Ôn Như Thị khẽ run rẩy, gầy dựa tránh ra bên ngoài: “Dừng, ta còn đang rất đau, ta biết chàng rất lợi hại nên không cần chứng minh đâu.”

Cho dù hấn không hiểu gì, nhưng hấn cũng biết mới vào một chút mà đã ra là không được.

Xem bộ dáng của tiểu thư chắc chắn là về sau không muốn cùng hấn làm chuyện như vậy nữa. Mạc Tà tự nhận là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, từ trước đến nay lòng tự trọng của hấn chưa từng bị đã kích như vậy.

Hấn nóng nảy, giọng cũng mang theo vài phần cầu khẩn: “Một lần nữa được không tiểu thư, lần sau nhất định không như vậy.”

Trong lòng Ôn Như Thị mềm nhũn, tốt xấu gì đêm nay cũng là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, về tình về lý cô cũng nên giữ mặt mũi đêm tân hôn cho trượng phu, Ôn Như Thị miễn cưỡng gật gật đầu.

Nhưng không qua bao lâu, cô thấy hối hận vì mình đã thỏa hiệp, Mạc Tà và cô lăn lộn giằng co cả một đêm!

Đạo đức của hấn sớm đi đâu mất rồi! Cô không nên tin một nam nhân tập võ quanh năm có thể không chế được phản ứng của cơ thể.

Nếu lần trước Ôn Như Thị không khổ luyện đặt nền tảng cô đã sớm ngất đi rồi. Nếu như thật sự có thể ngất đi cũng tốt, không cần phải đối mặt với yêu cầu vô độ của hấn.

Cho đến khi chân trời tờ mờ sáng, sau khi thưởng thức hết mỹ vị Mạc Tà mới buông tha cho Ôn Như Thị, hấn đứng dậy đi lấy nước cho cô. Ôn Như Thị đã mệt mỏi đến không kiên trì nổi, lúc Mạc Tà buông ra cô đã lập tức tiến vào mộng đẹp.

Mạc Tà mang nước vào trong, cẩn thận lau rửa sạch sẽ cho cô, sau đó vô cùng vui vẻ lên giường ôm cô ngủ.

Hấn ôm Ôn Như Thị mềm mại vào lòng, Mạc Tà kiêu ngạo suy nghĩ nhất định tiểu thư sẽ hài lòng.

Mặt trời đã lên cao, hai người vẫn triền miên ở trên giường. Mạc Tà tỉnh lại vài lần nhìn thấy cô còn đang ngủ mê man, lại có ý muốn “thỏa mãn” tiểu thư nhà mình một lần nữa, nhưng hấn lại sợ quấy rầy mộng đẹp của cô, đành nhìn chăm chú khuôn mặt đang ngủ của cô, đáy lòng yên lặng tính toán xem đến bao giờ cô mới tỉnh lại.

Đợi đến buổi chiều, rốt cuộc Mạc Tà ngồi không yên, hần đứng lên mặc quần áo vào sau đó đi tìm trưởng lão trong tộc. Sau khi ông lão nghe rõ lời hần nói, khuôn mặt liền trở nên đen sì.

Ông lão tức giận lấy mấy cây thảo dược ném cho hần, vừa lầu bầu mắng “Tiểu tử thôi.”, lại dặn dò hần về nghiền nát sau đó bôi vào bên dưới của tân nương tử, sau đó đóng sầm cửa trước mặt hần.

Mạc Tà ủ rũ cúi đầu chạy về nhà, ngồi ở chân giường nghiền thảo dược.

Lúc Ôn Như Thị tỉnh lại thấy hần đang ngồi xôm bên giường tách hai chân nàng ra trừng mắt lên nhìn chỗ đó đang trở nên sưng đỏ của nàng, ánh mắt của hần như thể nàng mắc bệnh nan y vậy.

Dù cho là ai đi nữa nếu bị người khác nhìn chăm chăm vào chỗ riêng tư như vậy đều sẽ cảm thấy phát run... Ôn Như Thị không được tự nhiên lui chân lại, giọng khàn khàn: “Chàng làm gì vậy?”

“Nàng dậy rồi.” Mạc Tà nghe vậy mắt sáng lên, đứng dậy dang tay ôm cô, vùi đầu vào cổ cô một lúc lâu hần mới nói, “Xin lỗi.”

A, hóa ra là chuyện đó, lần sau đừng làm nhiều lần như vậy là được rồi. Ôn Như Thị thở dài một hơi, cọ cọ mặt vào má của hần: “Không sao, lần sau chú ý một chút là được.”

Hần khẽ sờ gật đầu: “Đợi một chút ta bôi một thuốc vào chỗ đó cho nàng, nàng sẽ thấy thoải mái hơn một chút.”

Ôn Như Thị hoang mang quay đầu nhìn hần: “Thuốc gì đó?”

Mạc Tà xoay người cầm nửa bát thảo dược đã bị giã nhuyễn lại đây: “Trưởng lão cho ta, nói là chuyên trị chuyện phòng the quá độ.”

“...” Khóe miệng Ôn Như Thị run rẩy, chuyện nhỏ như vậy mà hần có thể làm loạn đến chỗ trưởng lão, sau này làm sao cô có thể ra ngoài gặp người ta đây.

Cô xoay người lăn vào bên trong giường, kiên quyết không cho hần bôi cái thứ không biết tên mà trông vô cùng ghê tởm kia lên ‘tiểu muội muội’ của mình.

Đáng tiếc sức lực của Ôn Như Thị không đủ nên rất nhanh bị Mạc Tà bắt trở lại, vì có thể khiến cô sớm khỏe lại, hần đã tự trách một buổi chiều nên giờ sao có thể chiều theo cô. Hần đã dùng tay để thử qua, cảm giác thấy lạnh lạnh, không đau chút nào.

Ôn Như Thị bị hần đè lên giường, nâng hai chân cô lên lau cẩn thận, đến lúc cô thấy toàn thân nóng bừng cả người xụi lơ thì hần lại quyết đoán xoay người ra ngoài nấu cơm.

Ôn Như Thị nép vào giường, u oán cắn chần trừng mắt nhìn chăm chăm bóng lưng của hần.

Cuộc sống TMD vốn là như vậy! Lúc người không muốn thì lại mạnh mẽ muốn cho người, nhưng khi người muốn cái gì thì hết lần này đến lần khác không để cho người được như ý.

Xuân đi đông đến, đảo mắt hai người cứ cãi nhau ầm ĩ như vậy qua vài lần nóng lạnh.

Đương nhiên là Ôn Như Thị đùa giỡn một mình. Năm năm sau Mạc Tà đã hoàn toàn quen với việc cô thỉnh thoảng lại lên con động kinh, đặc biệt là lúc hần không cẩn thận “làm” đau cô.

Bọn họ sớm đã không ở chỗ lúc trước bị lưu đây, lúc tiểu nữ nhi Mạc Ưu của hần tròn hai tuổi Mạc Tà đã dẫn theo mẹ con cô rời khỏi chỗ đó.

Nơi đó quá nhiều muỗi, da của nữ nhi bảo bối vô cùng mềm mại nên không thể để muỗi đốt như vậy.

Về phần rời đi có để lại gì không thì Mạc Tà vô cùng cao ngạo tỏ vẻ, làm gì còn ai can đảm dám đến để chất vấn hần nữa, trên đời này người có thể đánh thắng hần đều đã xuống hố hết rồi.

Đi theo bọn hần rời khỏi đó còn có hai đồ đệ hần thu được ở Man tộc, giống như ý nghĩ trước kia của Mạc Tà, người nam dùng để chà đạp, người nữ thì kiêm chức nha hoàn của tiểu thư.

Mạc Tà cầm roi đứng trên bờ giám sát hai người họ luyện công, nếu ai dám lười biếng sẽ ‘hường thụ’ cây roi trong tay hần. Hần hí hửng nhìn chăm chăm hai người đang bị giầy vò trong thác nước, không có chút thương xót nào.

Vợ đẹp con xinh, còn có hai đệ tử để truyền thừa. Cuộc sống như thế, giống như cuộc sống mà cô miêu tả trong đêm hôm đó vậy, tất cả giống như một giấc mộng.

“Trương công.” Một giọng nói lạnh lạnh vô cùng dễ nghe vang lên.

Mạc Tà quay đầu lại, hần nhìn thấy Ôn Như Thị mặc một bộ váy dài màu trắng đang dắt tay một bé gái mập mạp chậm rãi đi tới. Một làn gió nhẹ thổi qua, làn váy khẽ bay nhẹ nhàng làm nổi bật nụ cười dịu dàng thanh lệ của cô.

Đó là hai nữ nhân mà hân yêu nhất.

Môi Mạc tà nữ cười khẽ, không chút do dự quay về phía hai mẹ con.

Chỗ nào có họ, chỗ đó là nhà của hân.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Ngoại Truyện Thẩm Văn Hân

Người ta thường nói, một ngày trên trời bằng một năm dưới trần gian.

Thẩm Văn Hân không biết, mỗi một năm anh sống trên cõi đời này có phải thật sự giống như trong truyền thuyết, chỉ là một giây phút thoáng qua của Ôn Như Thị hay không.

Nếu như địa phủ thật sự tồn tại, năm đó chắc cô đã uống canh Mạnh Bà trên cầu Nại Hà đi đầu thai chuyển thế rồi.

Anh ngồi trên ghế nằm trong sân vườn, trên đùi đắp tấm chăn mỏng, tỉ mỉ tỉa lại những cành hoa trên mặt cỏ thơm ngát, cách đó không xa các loài hoa trong bồn đua nhau khoe sắc.

Ánh mặt trời ấm áp len qua mái tóc hoa râm của anh, mu bàn tay tiều tụy, còn có bức thư đã ố vàng trong tay.

Thẩm Văn Hân đã già rồi, già đến nỗi không còn nhìn rõ nét chữ xinh đẹp trên bức thư kia nữa.

Anh nhú mày quan sát trong chốc lát, khẽ thở dài một tiếng, cẩn thận cắt lá thư vào bao, đặt lên chiếc bàn thủy tinh nhỏ bên cạnh. Trên bàn ngoại trừ một ly nước, chỉ có một xấp thư dày, trên góc bên phải mỗi một bức đều có một con số thật đẹp anh tự tay viết lên.

Mỗi năm một bức, cộng thêm 26 bức thư năm đó và những bức thư tình Ôn Như Thị lần đầu tiên viết cho anh, tổng cộng là 82 bức thư.

50 năm.

Anh chậm rãi dựa lưng vào ghế, từ ngày cô ra đi đã 50 năm nhưng tại sao cảnh tượng ngày đó giống như chỉ vừa xảy ra hôm qua, vẫn luôn rõ ràng như thế.

Thẩm Văn Hân nhẹ nhàng nhắm mắt, 50 năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện. Ví dụ như, tập đoàn nhà họ Ôn thật sự đã trở thành một tập đoàn mà đậm chân một cái có thể làm kinh tế rung chuyển.

Ví dụ như, bảy năm sau khi vợ mất, anh không quan tâm Hội đồng Quản trị phản đối mãnh liệt, dùng số tiền khổng lồ mua một vùng núi hoang vu, hơn nữa còn thành công tạo nên một địa điểm du lịch ngắm cảnh, vui chơi giải trí hạng nhất, làm đám người bảo thủ trong công ty phải cảm miêng.

Rồi khi bọn họ có ý đồ muốn phá hoại phong cảnh đẹp nhất trong núi ấy thì biến vùng thung lũng đó thành cấm địa.

Còn có, năm Ôn Mộ Hân 35 tuổi, anh không giữ lại mà giao toàn bộ tập đoàn họ Ôn cho con trai của bọn họ.

Con của bọn họ không được kế thừa sự thông minh của cô, cũng không học được một phần mười thủ đoạn của anh, nhưng ưu điểm lớn nhất của nó là lương thiện và hiếu thảo, đồng thời đó cũng là nhược điểm. Nếu như không có Thẩm Văn Hân nhắc nhở, có lẽ ngay từ khi bắt đầu nó đã thất bại trong tay nhà họ Tống.

Nhưng mà, chỉ cần anh còn ở đây, anh tuyệt đối sẽ không để Tống Tư Cật đụng vào một sợi tóc của con trai anh.

Nhắm hai mắt lại, khóe môi Thẩm Văn Hân nhếch lên thành một nụ cười giễu cợt, người đàn ông kia đầu vói anh cả đời; lúc già rồi, còn không phải muốn dựa hơi anh, dựa vào những ‘kẻ hở’ nho nhỏ mà anh bố thí cho sống qua ngày.

Lúc trước còn muốn làm thông gia với anh nữa chứ, hừ, sao không nhìn lại con gái nhà bọn họ có đức hạnh gì, có tư cách gì xứng với đứa con trai bảo bối duy nhất của anh! Thật là không biết tự lượng sức!

Thẩm Văn Hân nhắm mắt nghỉ ngơi nửa ngày, bỗng nhiên mở mắt liếc quần gia đứng một bên: “Sao thư năm nay còn chưa đến?”

Quần gia có chút bất đắc dĩ, cả buổi trưa ông chủ đã hỏi bao nhiêu lần rồi.

Dù sao ngày này hàng năm đều sẽ nhận được thư của bà chủ đã qua đời, tóm lại không phải buổi sáng thì chính là buổi chiều, bây giờ mới vừa hơn một giờ trưa.

Tuy rằng trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt ông vẫn thử thăm dò hỏi: “Không thì tôi đi giục nhé?”

Mày Thẩm Văn Hân dựng lên: “Giục cái gì mà giục? Ông tưởng nhà ông mở bưu điện à, người khác không cần làm gì, chỉ cần đưa thư cho ông để nuôi sống cả nhà à?”

Quản gia im lặng, một năm sẽ có một ngày như thế này. Chịu đựng đi, thư vừa đến, ông chủ sẽ không còn thô lỗ như vậy nữa. Nếu thật sự không được, ông chỉ có thể gọi điện thoại cho cậu chủ hoặc hai thiếu gia mà thôi.

Lúc trước ông đến nhà họ Ôn tiếp nhận công việc của Lý quản gia, bà đã dặn dò ông mọi thứ về Thẩm Văn Hân thật cẩn thận. Điều quan trọng nhất, chính là căn phòng trên lầu ba phải có người chuyên nghiệp đến quét dọn, tất cả đồ đạc đều không được thay đổi.

Nhiều năm như vậy, ông cũng hiểu, thật ra nói tóm lại cũng chỉ có một câu, tất cả những việc liên quan đến bà chủ đều phải thật cẩn thận. Không biết thì đừng tự tiện quyết định, hỏi ông chủ một câu rồi hãy làm.

Quả nhiên, một lát sau Thẩm Văn Hân không nhịn được xua tay một cái: “Đi, gọi điện cho Mộ Hân, bảo nó buổi tối dẫn mấy đứa nhóc về ăn cơm.”

Quản gia cúi đầu đáp lại, nhưng lúc gọi điện thoại ông vẫn nói thêm một câu: “Năm nay thư đến muộn, ông chủ rất không vui.” Không tạo quan hệ tốt với ‘chính phủ’, đó là thất trách của cậu chủ. Nếu vài tiếng nữa thư còn chưa tới, đến khuya về nhà chắc chắn cậu chủ sẽ phải đối mặt với lửa giận của ông chủ rồi.

Gia đình hoà thuận vạn sự hưng, linh hồn bà chủ trên trời cũng sẽ không hi vọng con trai mình lớn già đầu còn bị ba nằng. Gác điện thoại, quản gia tốt bụng nghĩ.

...

Trong văn phòng của Ôn Như Thị có một căn phòng bí mật, ngoại trừ cô, không có bất kỳ ai vào được.

Trong đó có một loạt các bình thủy tinh trong suốt trôi nổi trên không, trong mỗi chiếc bình chứa một giọt nước tỏa ánh xanh sáng long lanh tuyệt đẹp, mỗi một giọt nước đều có hình dạng khác nhau.

Ôn Như Thị rất hiếm bước vào nơi này, cho đến một hôm, một dãy chữ như sóng gợn lăn tăn đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

“Mục tiêu nhiệm vụ thứ 101, mất lúc 3 giờ trưa, sống thọ và chết tại nhà.”

Ôn Như Thị có trí nhớ rất tốt, cô nhớ rõ từng thế giới mình đi qua, nhớ rõ từng người mà cô từng gặp.

Nhưng chỉ sợ nếu bọn họ bây giờ có đứng trước mặt cô, cô cũng sẽ không chút cảm giác nào. Ôn Như Thị cũng nhớ rất rõ, bản thân mình đã từng yêu bọn họ rất sâu đậm.

Chỉ là, đã từng.

Cô không thể nhớ cảm giác vì yêu mà dừng cảm quên mình lúc trước, nhưng thứ “ảo mộng” chỉ có thể xóa tình yêu và thù hận, lại không thể xóa đi ký ức mà thế giới kia cho cô.

Cô lẳng lặng đứng trong mật thất, dưới chân bập bênh những ngôi sao lơ lửng, màn đêm lốm đốm ánh sao đầy trời, ánh sáng xanh nhạt dịu dàng vây quanh mặt cá chân và tay cô như muốn dẫn cô đến gần những giọt nước đang lay động ấy.

Cuối cùng cô dừng lại trước một chiếc bình thủy tinh long lanh trong suốt, thủy tinh tựa như được thiên nhiên điêu khắc nên, không hề có điểm nối tiếp.

Ôn Như Thị giờ đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm một chiếc bình màu xanh có đánh số “101”. Giọt nước bên trong theo động tác của cô thoải mái động đậy một cái, giống như kiểu ngao đáp lại động tác của cô.

Ôn Như Thị phức tạp nhìn nó, thật lâu sau, mới chậm rãi mở miệng: “Nếu như tôi sử dụng đặc quyền, có thể ở lại đó bao lâu?”

Giọng nữ ôn hòa trong phòng vang lên: “Cho dù sử dụng đặc quyền, linh hồn vẫn không thể hoàn toàn đi vào thế giới trong nhiệm vụ, chỉ có thể ngưng tụ thành ảo ảnh, thời hạn là 30 phút. Xét thấy tổn thất và lợi ích chênh lệch quá lớn, không khuyến nghị chủ nhân chọn quyết định này.”

Tổn thất và lợi ích chênh lệch quá lớn?

“Ảo mộng” nói không sai, cho dù cô trở lại đó thì thế nào. Cô không có cách nào đánh vỡ chiếc lọ thu lại tình cảm của mình, hướng hồ, đây chẳng phải là mong muốn của cô lúc trước sao.

Tất cả ngọt ngào, khó giữ được lâu, trên đời có nhiều nỗi sợ, số mệnh do trời định; vì yêu sinh muộn phiền, vì yêu sinh sợ hãi; nếu không yêu, không lo thì sẽ không còn sợ hãi.

Nếu không yêu, không lo thì sẽ không còn sợ hãi...

Sẽ không có đau khổ tan nát cõi lòng, sẽ không có sự mỏi mắt mong chờ, sẽ không vì mất đi người yêu mà phải rơi nước mắt, đây chính là lý do cô dùng tất cả để đổi lấy “ảo mộng” có thể cho cô sự bình tĩnh.

Cho nên giờ phút này, cô mới có thể yên lặng đứng ở đây, lòng không chút dao động.

Nhưng mà, người đàn ông bị bỏ lại kia, chẳng phải càng đáng thương hơn sao? Mỗi ngày vì mong nhớ một người phụ nữ đã không còn yêu anh ta mà cả đời không chịu lập gia đình, chỉ mong sau khi chết có thể gặp cô ấy một lần.

So với cô năm đó thì có khác gì nhau?

Ôn Như Thị khẽ cười một cái: “30 phút cũng được, kết nối thể giới nhiệm vụ đi.” Là cô nợ anh ấy.

Nếu đặc quyền này bắt nguồn từ Thẩm Văn Hân, vậy thì trả lại cho anh, cũng đáng mà.

...

Sức khỏe Thẩm Văn Hân ngày càng yếu dần, có lẽ biết thời hạn của mình sắp đến, một tháng trước anh đã sai người mang tất cả đồ đạc của mình lên núi.

Phần mộ của Ôn Như Thị nằm trong rừng hoa đào. Anh nghĩ, nếu phải chết, anh hi vọng mình có thể chết bên cạnh cô ấy.

Bên cạnh ngôi mộ có một cây đào tự tay anh trồng. Qua mấy mươi năm, cây đào nhỏ bé năm nào đã trưởng thành, cao vút như chiếc dù khổng lồ, cho dù các cây khác bắt đầu héo tàn, nó vẫn cành lá xum xuê, xanh um tươi tốt.

Ngày hè hoa đào nở như mây, giống như ánh bình minh từ trên trời chiếu xuống, tô điểm cho mảnh trời trước ngôi mộ của cô. Những năm này trong núi đã dần dần trồng hàng vạn cây đào, giờ phút này dọc theo sườn núi đã tạo thành một vùng phấn hồng và trắng đan xen nhau.

Hương thơm say lòng người quanh quẩn chóp mũi, Thẩm Văn Hân bình thần ngồi trên ghế nằm cạnh ngôi mộ.

Vẫn là ngọn đồi đỏ, vẫn là mùa hoa đào nở rộ, Thẩm Văn Hân tự hào nghĩ, cho dù chết, ông trời cũng không làm anh thiệt thòi, đặc biệt chọn cho anh địa điểm tốt nhất, thời gian tốt nhất.

Nếu có thể như lúc trước ngồi trên mặt cỏ, gần cô ấy thêm một chút nữa thì tốt quá rồi. Còn có căn nhà gỗ phía xa, Mộ Hân cương quyết muốn xây một căn nhà ở đó, cho dù là dùng gỗ thô xây nên, anh cũng ngại nó phá hủy cảnh đẹp nơi này.

Nếu nhìn thấy Ôn Như Thị, anh nhất định sẽ nói với cô rằng, đứa con trai cô đánh cược mạnh sống để sinh ra, mấy năm nay rốt cuộc đã gây bao nhiêu phiền phức cho anh.

Còn có rất nhiều, rất nhiều chuyện anh muốn chính miệng nói với cô. Người già luôn thích nhớ lại quá khứ.

Mà anh năm đó, không có ai khác, chỉ yêu một mình Ôn Như Thị.

Năm tháng dài đằng đẳng, chỉ có gương mặt của cô trước sau như một vẫn luôn in đậm trong lòng anh. Thì ra tim anh nhỏ như thế, chỉ có thể chứa một mình cô.

Anh cũng không hề sợ chết, nếu như kết thúc sinh mệnh có thể giữ cô lại bên anh.

Thẩm Văn Hân có chút chờ mong, nhưng cũng có chút lo lắng, không biết Ôn Như Thị có còn chờ mình ở nơi cô ra đi hay không. Tầm mắt của anh đã bắt đầu có chút mờ lung, ngọn gió lạnh lạnh thổi qua, cành đào lay động, có cánh hoa lìa cành chậm rãi rơi xuống.

Dường như anh có thể nhìn thấy một bóng hình yếu điệu đang chậm rãi đến gần mình.

Tư thái cô thong dong, bước đi mềm mại mà kiên định, tựa như cô gái trong trí nhớ của anh.

Thẩm Văn Hân trừng mắt nhìn, cố gắng xóa tan hơi nước dưới đáy mắt, gương mặt cô dần dần rõ ràng, anh há miệng, nghẹn ngào khó tả.

Cuối cùng chỉ là rung rung mỉm cười nói một câu: “Em đến rồi.”

Em đến rồi, như vậy cũng tốt. Anh cứ cho rằng mình có rất nhiều lời muốn nói. Nhưng khi thật sự nhìn thấy cô, cũng chỉ có một câu nói này phù hợp với tâm trạng hiện giờ nhất.

Anh chỉ là quá nhớ cô, anh chỉ là... một người quá cô độc.

Cuộc sống không có cô quá gian nan, dù cho có những lá thư an ủi hàng năm cũng không sao sánh bằng một cái ôm dịu dàng của cô.

Thẩm Văn Hân vươn tay về phía trước, môi run run, “... Như Thị.”

Một bàn tay trắng nõn lạnh lạnh che kín những nếp nhăn trong lòng bàn tay của anh, Ôn Như Thị cúi người, nhẹ nhàng tựa lên hai đùi gầy như que củi,

nâng tay vòng qua người anh: “Xin lỗi, em đến muộn.”

Thẩm Văn Hân nhẹ nhàng lắc đầu, chậm rãi nâng một tay còn lại lên, chà chùi vuốt ve mái tóc đen như mực xõa dài trên đùi anh. Chẳng lẽ đây chỉ là ảo giác? Cô vẫn trẻ đẹp như trong trí nhớ, mà anh, lại già rồi.

Nhưng độ ấm nơi đầu ngón tay lại nhắc nhở anh, cô gái trước mắt này thật sự chính là người vợ mà anh ngày nhớ đêm mong.

Thẩm Văn Hân cong khóe miệng, trong đôi mắt đục ngầu nước mắt rơi như mưa, anh siết tay cô thật chặt, khóc không thành tiếng: “Đừng... Đừng đi nữa.”

“Không đi.” Ôn Như Thị xót xa lau nước mắt liên miên vô tận trên mặt anh, “Em ở lại đây bên cạnh anh, không bao giờ đi nữa.” Cho đến khi anh chết đi.

Cô ngồi dậy, ôm đầu anh thật chặt, Thẩm Văn Hân đã sống hơn nửa đời người giờ phút này trong lòng cô lại khóc như một đứa trẻ chịu nhiều tủi hờn.

Âm thanh trong ngực dần ngừng lại, cảm xúc kích động như vậy thật ra cũng không thích hợp với người đã sắp gần đất xa trời, Ôn Như Thị muốn nâng mặt anh lên, lại bị anh nghiêng đầu tránh đi, chỉ nghe anh nhẹ nhàng nhỏ giọng nói: “Đừng nhìn, bây giờ anh rất xấu.”

Trong mắt Ôn Như Thị dần dần tràn ngập đau thương. Cứng cỏi như anh, vậy mà cũng sẽ lo được lo mất như vậy, cô lại vuốt ve mái tóc bạc trắng của Thẩm Văn Hân một lần nữa, dịu dàng dỗ dành: “Không xấu, trong lòng em, anh mãi mãi là người đẹp trai nhất.”

Anh già đi, già đến không còn xứng với cô nữa, nhưng anh biết, vợ của anh sẽ không quan tâm chuyện đó. Anh chỉ là muốn nghe cô nói những lời dễ nghe nhiều hơn một chút, chỉ vậy thôi.

Có thể trong thời khắc cuối cùng của đời mình được nhìn thấy cô, sự tiếc nuối cuối cùng của anh cũng biến mất.

Anh rất thỏa mãn.

Thẩm Văn Hân hai tay ôm lấy cô, ánh mắt dần trở nên mơ màng, giọng yếu ớt: “Anh rất nhớ em.”

Thật sự nếu không nói ra sẽ không còn kịp nữa, hành động vừa rồi đã hao hết sức lực cuối cùng của anh.

“Em biết, em cũng rất nhớ anh.” Ôn Như Thị nắm chặt hai tay, viên mắt ửng hồng.

Môi anh hơi hơi cong nhẹ: “Anh có nghe lời em... Mộ Hân rất ngoan, 2 đứa con của nó cũng rất nghe lời.”

Anh quá mệt mỏi, vòng tay của cô thật ấm áp, mềm mại như trong trí nhớ vậy.

Thẩm Văn Hân chậm rãi nhắm mắt, lời nói trong miệng dần dần nhỏ đến không ra tiếng: “Không động đến nhà họ Tống... Bọn họ chết già...”

Một giọt nước mắt từ khóe mắt Ôn Như Thị rơi xuống, y hệt như giọt nước mắt của Thẩm Văn Hân im lặng rơi xuống mặt cô năm đó. Lòng Ôn Như Thị đau nhói, ánh sáng màu xanh bỗng nhiên tràn ra từ cơ thể cô.

“Thẩm Văn Hân, hình như em lại thích anh lần nữa rồi.” Cô ôm cơ thể từ từ ngã xuống của anh, cười khẽ, từng nước mắt rơi xuống.

Cho dù bị rút hết tình cảm nhưng khi cô gặp lại anh, vẫn không thể ngăn hạt giống ấy nảy mầm một lần nữa.

Cô nghiêng đầu, dịu dàng hôn lên trán anh. Ánh sáng màu xanh càng lúc càng đậm, bao bọc hai người vào trong đó, nhưng tất cả những điều này Thẩm Văn Hân đều không nhìn thấy.

Bàn tay vẫn nắm chặt tay cô mất hết sức lực buông xuống, gió núi se lạnh, sợi tóc trắng bạc của Thẩm Văn Hân quét trên mặt cô, quyến luyến không rời.

Anh yêu em, vẫn luôn yêu em, trước giờ không có ai khác.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Nguy Cơ Biến Ác * Của Bạo Quân

Edit: Thanh Uyên

Beta: Vi Nguyệt + Moonmaplun

* Nguyên gốc là “hắc hoá” (黒化), nghĩa là trở nên ác độc, không còn tốt đẹp lương thiện nhân từ

PS: Há há, phần này quay lại cắn nhau nhé, phần vừa rồi cute ngọt đủ rồi =v= Chút mãnh liệt cho 1 valentine nóng bỏng hê hê =))))))

Áng mây đỏ tươi như máu đọng lại trên bầu trời hoàng hôn, nhuộm đỏ chiếc cầu thang dài làm bằng đá cẩm thạch ở chính điện hoàng cung.

Tiếng chuông hòa vào nhau vang lên không dứt, cung nữ và hoạn quan chạy tán loạn, khắp Hoàng Thành rộng lớn đầy rẫy tiếng kêu khóc vang trời.

Chiếc giày thêu giao long phát ra tiếng va chạm của vải vóc và máu, Tam Hoàng tử Lâu Già Nhược như không nghe thấy, mặt không đổi sắc, giẫm lên máu tươi đỏ sẫm, từng bước từng bước tiến về phía trước.

Vạt áo có hoa văn màu tối nhẹ phát qua ngưỡng cửa, hắn chậm rãi bước vào.

Phụ hoàng ngồi trên long ý, thị vệ của hắn kẻ sát trường đao trên gáy Phụ hoàng, thân đao sáng đến độ có thể soi gương, giọt máu tí tách chảy ra.

Vị vua uy nghiêm ngày nào giờ khắc này râu tóc tán loạn, sắc mặt trắng bệch: “Nghiệp chướng, đáng ra lúc trước trầm nên một đao chém chết ngươi!”

Lâu Già Nhược nhếch môi, mắt phượng dài nhỏ nhúng lên, mĩa mai nhìn cha ruột của mình, môi mỏng hé mở, lời nói lạnh lẽo đến thấu xương: “Đáng tiếc, bây giờ đã trễ rồi.”

Hắn vốn không muốn cái ngai vàng lạnh lẽo kia, hắn chỉ muốn dẫn theo người mình yêu sống ung dung qua ngày... Hôm nay đi đến bước đường này, đều do bọn họ ép.

Hắn không phục! Chỉ cần là trưởng tử của Tiên hoàng thì có thể đường đường chính chính kế thừa ngôi vua hay sao? Nếu không gắn trên người cái hào quang Thái tử kia, thì cuối cùng hắn ta còn lại gì đây?!

Trong lòng Lâu Già Nhược như có một ngọn đuốc bùng hực cháy.

Khoảnh khắc con dao mà hắn đưa cho nàng được chính tay nàng đâm vào bụng hắn, trong lòng hắn đã cháy lên một ngọn lửa, ngọn lửa ấy âm ỉ tới bây giờ, chưa bao giờ tắt!

Hắn không muốn tranh, không phải tranh không nổi!

Lâu Già Nhược rất muốn chứng kiến.

Chứng kiến cảnh tên Thái tử to gan dám dụ dỗ Vương phi của hắn sau khi mất đi tất cả còn có thể nhanh nhẹn như trước, hào quang vạn trượng, hưởng thụ tất cả sự sùng ái như trước hay không?

Từ xưa đến nay, chuyện giết cha soán ngôi đếm không xuể, nhiều thêm một kẻ là hắn thì có sao? Nhưng, hắn cũng không được tính là giết Phụ hoàng.

Thái Thượng hoàng còn sống nhưng lại mất hết quyền lực vẫn tốt hơn một Tiên hoàng đã chết. Lâu Già Nhược không hận ông, không, người hắn hận nhất cũng không phải là ông.

Phụ hoàng đáng kính của hắn hẳn phải sống, sống thật tốt.

Hắn muốn ông tận mắt nhìn thấy đứa con trai mà ông yêu thương nhất bị kẻ nghiệp chướng này tra tấn ngày qua ngày, năm qua năm.

Còn Vương phi của hắn, từ nhỏ lớn lên cùng hắn, thanh mai trúc mã, tuy hai mà một...

Lâu Già Nhược ngồi trên Long ý rộng lớn, đầu khổ siết chặt ngọc tỷ to bốn tấc. Nếu họ đều muốn leo lên ngai vàng, phản bội hắn để đạt được quyền lực, vậy thì hắn sẽ chiếm lấy nó, đừng ai mong có được!

Đại điện tối đen không một bóng người, chỉ có dáng người cô đơn cao cao tại thượng tan vào trong bóng tối, tầm mắt yên lặng hạ xuống, tựa như không có tiêu cự, đầy mắt ảm đạm.

Hắn lẳng lặng chờ, chờ thuộc hạ của hắn bắt nàng về, sau đó, giấc mộng đẹp của họ sẽ bị chính tay hắn phá hủy.

Đại điện trống vắng không một tiếng động, Lâu Già Nhược chợt nhớ đến khung cảnh lần đầu tiên nhìn thấy nàng.

Năm ấy, hắn mười tuổi, nàng tám tuổi

Nàng ôm một con chó trắng ngần mập mạp, xinh đẹp đứng trước mặt hai huynh đệ, kiêu ngạo nói: “Ta là con gái Thừa tướng, các ngươi là ai?” Đôi mắt trong suốt sáng lên, sinh động phần chấn.

Nhưng ánh mắt của nàng chỉ nhìn người anh trai Thái tử tôn quý của hắn, từ trước đến nay không hề để mắt đến hắn.

Mười năm, hắn thích nàng mười năm, đêm đó, lòng hắn đang tràn ngập niềm vui vì có thể cưới nàng, lại bị nàng đuổi ra khỏi phòng tân hôn.

Lâu Già Nhược nghĩ rằng một ngày nào đó, nàng sẽ ngoảnh đầu nhìn lại, nhận ra hắn, chấp nhận hắn, hắn tình nguyện ngủ ở phòng ngoài, đuổi hết nô tỳ,

giấu kín chuyện này với người ngoài, dù miễn cưỡng bản thân cũng không nở miễn cưỡng nàng.

Nhưng sao lòng nàng lại lạnh lẽo đến thế, dù hấn làm thế nào, nàng cũng không động lòng?

Lâu Già Nhược hơi nhướn khóe môi, nở nụ cười lạnh lẽo..

Giờ thì không còn liên quan nữa, hấn từ bỏ, hấn không cần gì cả, hấn chỉ cần kéo tất cả xuống địa ngục cùng hấn! Khoảnh khắc nàng đứng trước mặt Thái tử, không cho dự đám hấn một nhất, trái tim hấn... đã chết rồi.

Lâu Già Nhược vĩnh viễn không quên được khoảnh khắc ấy, khi hấn ngã xuống, hai người họ đứng bên hấn, thân thiết ôm nhau, tay nàng vẫn còn dính máu tươi của hấn.

Vương phi và Hoàng huynh, hấn nên “báo đáp” họ thế nào đây?

...

Từ khi Ôn Như Thị tỉnh dậy ở thế giới này, cô mới phát hiện mọi chuyện còn thâm hơn tưởng tượng.

Hai tay nàng bị treo trên xích sắt, xích sắt kéo căng khiến hai tay đau nhức.

Địa lao tối tăm ẩm ướt, vươn tay ra không thấy rõ năm ngón, khám quyết lộ ra trên cổ tay cô, nhưng cô lại không thể với tới.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?! Đáng ra cô sẽ xuất hiện tại thời điểm mấy tháng trước khi Lâu Già Nhược bức cung sao? Tại sao cô vừa đến đã bị giam ở đây?

Rốt cuộc sai sót ở đâu?

Ôn Như Thị không còn tâm trí bận tâm đến hoàn cảnh xung quanh, cố gắng nhón chân, cuộn cổ tay, muốn gọi trợ lý.

Cổ tay bị trói, cử động khiến da thịt tróc ra, cô cắn chặt răng, cố gắng dùng đầu ngón tay chạm vào nút nhấn trên khám quyết mà người khác không thể nhìn thấy. Khó khăn lắm mới có thể chạm vào nút để tư liệu được đưa vào vị trí, cô đã nghe thấy tiếng bước chân vọng lại từ hành lang, ánh lửa mờ nhạt chuyển động từ khe hở trên cánh cửa đến gần.

Ôn Như Thị rung mình, thông tin hỗn loạn tràn vào đầu cô.

Khi Ôn Như Thị còn chưa kịp tiếp nhận hết thông tin, cửa sắt đã mở ra, vang lên tiếng “két”. Cô hơi nheo mắt, nghiêng đầu né đi ánh sáng đột ngột chiếu thẳng vào.

Một lúc lâu sau, Ôn Như Thị quay mặt lại, chỉ thấy một nam nhân tuấn mỹ đứng trước mặt mình, khuôn mặt như được chạm khắc, sống mũi thẳng, môi mỏng nhạt màu mím lại, khắp người tỏa ra hơi thở lạnh như băng.

Dưới ánh lửa, con ngươi đen của hấn hơi lấp lánh, Ôn Như Thị có chút chịu không nổi ánh mắt hấn, cô liếm khoé môi khô khốc, hắng giọng: “Nếu đã tới, sao lại không nói gì?”

Lâu Già Nhược lẳng lặng nhìn người con gái mang trăm cái tán loạn, lẳng lặng xoay người, cầm lấy cái roi dài trong đồng dụng cụ tra tấn, quay đầu nhìn nàng, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương.

Lớp áo như có khí lạnh, trong ánh mắt hấn dần lộ ra thù hận. Ôn Như Thị luống cuống, vội vã gọi tên hấn: “Già Nhược, ta biết sai rồi, về sau không dám nữa!” Đừng có vừa xuất hiện đã chơi mạnh như vậy, cô sợ đau muốn chết!

Hận ý nơi đáy mắt Lâu Già Nhược càng đậm, từ trước tới giờ nàng chưa từng gọi hấn như thế. Nàng thật sự biết sai rồi sao? Không, không hề, vì trong lòng nàng chưa từng có hấn.

Hấn nhắc roi, chậm rãi vòng ra phía sau nàng: “Quá muộn.” Hấn đã không còn tin vào bất kỳ một câu nói nào của nàng nữa.

Roi vung lên, rít gào quất mạnh vào tấm lưng yếu ớt của Ôn Như Thị, roi dài linh hoạt cuốn về, mang theo một mảnh lụa mỏng.

Roi vừa thu về, lập tức có một vết máu thật dài chảy ra từ vai của cô, thấm ướt quần áo trên lưng.

Ôn Như Thị nhịn không được hét lớn, lại cắn răng nuốt tiếng hét đau đớn vào trong.

Nếu đã không thể tránh, cô cũng không muốn mất lòng tự trọng trước mặt hấn.

Cô đã tới trễ. Sai lầm đã tạo thành, nếu không để hấn trút hết lửa giận trong lòng thì càng không nói đến chuyện cứu vớt hấn.

Từng roi từng roi roi quất mạnh lên lưng cô. Mắt Ôn Như Thị bắt đầu mờ đi, mồ hôi nhỏ giọt rơi xuống, lưng quá đau đớn, gần như đã tê dại, cô gắng gượng kiên trì, cho đến khi thở không ra hơi, trước mắt tối sầm như muốn ngất đi.

“Chỉ có chút đau đớn còn con này đã không chịu được,” Lâu Già Nhược nâng cằm nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Như Thị tái nhợt, vài sợi tóc đen quện với mồ hôi, bết dính vào khuôn mặt, giọng điệu của hắn mềm nhẹ, trong mắt lại không chút tình ý, chỉ có lạnh lẽo thấu xương, “Sao có thể chịu đựng chuyện tiếp theo đây?”

Cho dù nàng vất óc tìm đủ mọi kế, Thái tử cũng không cưới nàng làm chính thê. Vị trí Thái tử phi đã được định đoạt từ trước, mà việc nàng phản bội hắn là quyết định sai lầm nhất đời này của nàng.

Hắn muốn nàng thấy rõ chuyện này.

Ôn Như Thị bị một tiếng kêu thảm thiết đánh thức, Thái tử đầu đội mũ vàng bị trói bên chân cô, máu tươi ở mắt cá chân chảy đầy đất: “Thắng làm vua thua làm giặc! Thua người ta không hề oán hận, nhưng người không thể làm vậy với Tiểu Như, nàng ấy là Vương phi của người!”

Lời này ngọt ngào khéo léo biết bao, Ôn Như Thị mơ mơ màng màng nghĩ. Thì ra Ôn Như Thị kia không phải không biết mình phụ lòng Tam Hoàng tử, chẳng qua trọng lượng của Lâu Già Nhược có vẻ chẳng đáng bao nhiêu so với tên Thái tử nắm quyền thế trong tay kia.

Ngoại hình tuấn mỹ của hắn có ích gì? Đẹp trai có ăn được không?

Hơn nữa, cùng một cha, mỹ nữ hậu cung nhiều như mây, Hoàng hậu của Tiên hoàng lại là mỹ nhân nổi danh, sao có thể sinh ra đứa trẻ xấu xí?

Huống chi Thái tử không khó nhìn, tướng mạo không thua Lâu Già Nhược, ngược lại vì sinh ra đã mang thân phận tôn quý nên trên người còn có khí chất đường hoàng.

Dưới con mắt quan sát của nàng thì so với một Lâu Già Nhược âm nhu, Thái tử khí khái anh hùng hùng hực càng hợp với hình tượng Hoàng đế.

Nhưng, cô không hề dám có suy nghĩ sẽ có quan hệ với hắn ta rồi bị người khác ngược đãi như gian phu dâm phụ...

Ôn Như Thị miễn cưỡng mở mắt, nhìn Thái tử bị người khác đánh gãy chân, bất lực nằm trên đất, khó khăn hé môi: “... Ngu ngốc, câm miệng.”

Thái tử đang quát mắng kẻ phản bội bỗng chốc đờ người, hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần, đây là Tiểu Như dịu dàng như nước của hắn sao?

Ôn Như Thị hung tợn trừng mắt nhìn tên tù nhân đang ngăn người kia.

Thấy cô bị đánh chưa đủ hả?! Đến bây giờ còn muốn dùng lời nói chính nghĩa để chọc tức Lâu Già Nhược, mau về tìm Thái tử phi của người đi, cô ta mới là nữ chính được an bài cho anh đấy.

Tâm trạng kích động, đảo mắt, cô lại rơi vào hôn mê...

Khoé miệng Lâu Già Nhược hơi cong lên, nhìn đi, đây mới là hiện thực, không có hào quang ấy, tình cảm dịu dàng chỉ là trò cười.

Vương phi hắn yêu nhất, quả nhiên vẫn chọn quyền thế.

Lâu Già Nhược buông dao găm, buông mi che kín sự trào phúng nơi đáy mắt, chậm rãi rút một tấm khăn lụa trắng thuần, tỉ mỉ lau sạch vết máu trên tay.

Sau đó, từ từ quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Edit: Vi Nguyệt aka sansanhp19

Beta: Huyền Vũ + Moonmaplun

Hắn từng nghĩ sau khi mọi thứ lắng xuống thì nỗi căm hận tràn ngập trong lòng ngực hắn sẽ dần tan đi, nhưng Lâu Già Nhược đã làm.

Thái Thượng Hoàng bị giam lỏng ở Thịnh Tiêu Điện, Thái tử bị hắn giam trong Lăng Hoa Cung, mẫu phi của hắn vốn có địa vị thấp giờ nghiễm nhiên ngồi lên vị trí Thái Hậu.

Tất cả những điều này đều tiến hành thuận lợi theo kế hoạch của hắn nhưng trong lòng Lâu Già Nhược lại không cảm thấy thoải mái, nhất là khi ngực tốt báo với hắn Ôn Như Thị trong đại lao sốt cao, nỗi buồn không tên trong lòng hắn như dâng cao đến đỉnh điểm.

Hắn đáng lẽ nên giết nàng, giết chết ả dâm phụ đã bỏ phu quân mình đi dâm dửu với kẻ khác.

Nhưng khi nhìn nàng nhuốm đầy máu, yếu ớt nằm trên mặt đất dơ bẩn không nhúc nhích, trái tim hắn... tại sao vẫn cảm thấy đau.

Trong triều tiếng người huyên náo, tiếng nói chói tai hỗn loạn, không giống Đại Điện của triều đình mà giống chợ thức ăn nhộn nhịp tiếng người.

Lâu Già Nhục nhíu mày, lạnh lùng hừ một tiếng.

Các đại thần vừa tranh cãi ầm ĩ lập tức im lặng. Các vị đại thần tuy muốn tranh thủ nhét người phe mình vào những vị trí còn trống nhưng nỗi ám ảnh ngày Hoàng Đế ra tay tàn sát còn đó khiến họ do dự, nỗi sợ hãi với Tân Hoàng không thể biến mất trong ngày một ngày hai.

Lâu Già Nhục kiểm chế sự chán nản trong lòng, hời hợt liếc nhìn những bậc thang trên đại điện.

“Bãi triều.” Lễ quan khéo léo tính ý, lập tức lớn tiếng tuyên bố bãi triều, các đại thần hai mặt nhìn nhau, không dám nói nửa câu chỉ cúi đầu hành lễ rồi rút lui ra cửa điện.

Ánh mắt quét đến nam nhân trung niên râu dài im lặng đứng trong hàng ngũ từ đầu đến cuối chưa hề lên tiếng, về mặt Lâu Già Nhục không cảm xúc, chậm rãi mở miệng: “Ôn Tương ở lại.”

Từng là cha vợ và con rể, nay thân phận của hai người, một người trên trời, một người dưới đất.

Lâu Già Nhục giữ ông lại nhưng không nói lời nào, nhẹ nhàng phát tay áo thay đổi tư thế, một loạt động tác ung dung tựa như chẳng hề quan tâm đến sự tồn tại của ông.

Trong lòng Ôn Tương cay đắng, chậm rãi cúi người, hành đại lễ, cả người nằm rạp trên bậc thềm, giọng điệu thê lương: “Thần, có tội.”

“Ồ?” Tân Hoàng không đồng ý cũng không bác bỏ, “Thừa Tướng trung thành tuyệt đối với trẫm, đến nay có thể tính là phụ tá hai đời Quân vương, không có công lao cũng có khổ lao, cứ sao hôm nay lại nói lời ấy?”

Ông có một nữ nhi khư khư cố chấp, Ôn Tương khó lòng trả lời, chỉ miễn cưỡng duy trì tư thế quỳ. Lần cuối ông dùng đại lễ là ngày Thái Thượng Hoàng phong tước cho ông.

Ông chỉ có một đứa con là Ôn Như Thị, nữ nhi ông từ nhỏ đã thâm thương Thái tử, ông cũng biết rõ điều đó. Nhưng con bé không hiểu rằng chỉ cần cha nó còn ngồi trên cái ghế Thừa Tướng thì Hoàng Thượng sẽ không bao giờ gả nó làm chính phi của Thái tử.

Hoàng quyền không phải muốn là có, dù người đó là Thái tử.

Thà làm vợ kẻ nghèo còn hơn làm thiếp kẻ giàu. Khi đó Lâu Già Nhục thật lòng thương nó, Ôn Tương thà gả nữ nhi cho một hoàng tử không màng ngôi vị Hoàng Đế còn hơn sau này nhìn nó phải tranh sủng với một đám nữ nhân chốn thâm cung.

Đáng tiếc, ông sắp đặt được nhân duyên của nó nhưng lại không thể dạy nó biết hài lòng với những gì mình có.

“Tiểu nữ tuổi nhỏ không hiểu chuyện, phụ tẩm chân tình của bệ hạ, thần rất xấu hổ.” Ông kính cẩn nằm rạp dưới chân Tân Hoàng, chỉ mong tìm được một đường sống cho nữ nhi vẫn còn bị giam giữ trong đại lao, “Khẩn cầu bệ hạ khai ân, để tiểu nữ xuống tóc làm ni cô quy y cửa Phật, ngày đêm cầu phúc cho hoàng thất phồn vinh hưng thịnh, thần tự nguyện cáo lão về quê, cả đời không đặt chân vào Kinh Thành nữa bước.”

Làm quan đã nhiều năm, Ôn Tương có rất nhiều môn sinh trong triều, nếu Lâu Già Nhục thẳng tay trừ bỏ ông, ắt sẽ mất nhân tâm.

Ông cũng không hy vọng xa vời rằng vị Cửu ngũ chí tôn trước mặt có thể cho mình ở lại trong triều phát huy chút sức tàn lực kiệt, Ôn Tương chỉ đang đánh cược, đánh cược Tân Hoàng vừa đăng cơ không muốn tạo nhiều sát nghiệt. Ông có thể chủ động xin cáo lão hồi hương, để Tân Hoàng thay thế người khác vào vị trí của ông, chỉ cần người bỏ qua cho nữ nhi của ông.

Đầu Ôn Tương chạm đất, quỳ mãi không đứng lên, nhưng không ngờ sau khi im lặng một lúc lâu, Lâu Già Nhục ngồi ở vị trí cao cao tại thượng bỗng nhiên nở nụ cười nặng nề, tiếng cười ấy mang đậm nỗi thê lương không kể xiết.

Ôn Tương nghi hoặc nhưng vẫn quỳ không dám ngẩng đầu.

“Nữ nhân dâm loạn như vậy mà quy y cửa Phật chẳng phải sẽ làm bẩn cửa Phật thanh tịnh ư?” Ánh mắt Lâu Già Nhục sáng quắc tựa một thanh kiếm sắc, giọng nói không kìm nén được sự phẫn nộ, “Người thật là to gan! Người nghĩ nay trẫm vẫn lòng dạ mềm yếu ư?”

Lời ấy như chặt đứt suy nghĩ của ông, trên lưng Ôn Tương đã thấm đẫm mồ hôi nhưng vẫn gắng gượng ngẩng đầu đối diện với thánh nhan, giọng điệu bi thương: “Tuy tiểu nữ tùy hứng, nhưng thuở nhỏ đã học đủ thi thư, chắc chắn không phải “nữ nhân dâm loạn” như lời bệ hạ!” Nếu danh tiết của Ôn Như Thị không còn, không chỉ cả dòng họ mất hết mặt mũi, mà dù nàng có bị dẫn vật đến chết trong đại lao cũng không ai thương hại.

Bây giờ Hoàng Thượng không còn là Tam Hoàng tử ôn hòa vô hại như trước nữa, hắn quyết tâm muốn xử lý Ôn gia. Ôn Tương tự biết lần này khó thoát một kiếp, nhưng dù nữ nhi ông phải chết cũng không thể chết không có tôn nghiêm như vậy!

“Xin bệ hạ minh giám!” Lưng Ôn Tương thẳng tắp, khẳng khái cương nghị.

Lâu Già Nhực nghiêm mặt, lặng lẽ nhìn Ôn Tương, trong mắt hắn có một chút thương hại, ông từng là một trong những trưởng bối hắn kính trọng nhất.

“Hôm nay lão phu giao nữ nhi duy nhất cho ngài, hi vọng ngày sau ngài và con bé phu thê hòa thuận, cảm sát hòa minh.”

Lời nói ấy còn văng vẳng bên tai hắn, bây giờ, người nói ra những lời đó quỳ dưới chân hắn, khẩn cầu hắn giơ cao đánh khẽ, tha cho nữ nhi ông một con đường sống.

Đúng là cảnh còn người mất. Một lát sau, Lâu Già Nhực bỗng thấy một mối, nghĩ đến, nếu kết thúc tính mạng của nàng ở đây cũng tốt: “Muốn chứng minh chuyện này rất dễ, chỉ cần sai người kiểm tra nàng ta còn trong trắng hay không.”

“Bệ hạ ——”

Ôn Tương vừa mở miệng đã bị lời tiếp theo của hắn cắt ngang: “Từ trước đến nay trẫm chưa hề viên phòng với nàng.”

Họ chưa từng viên phòng, Ôn Như Thị không chịu, hắn vẫn nhường nhịn lùi một bước.

Lâu Già Nhực khép hờ mắt, lông mi dài đen như mực, giọng điệu trầm thấp nhưng vẫn nghe rõ ràng.

Hận là con dao hai lưỡi, tổn thương nàng, đồng thời cũng làm trái tim hắn đau nhói, ngay cả hình phạt quát roi cũng không thể tiêu trừ mối hận trong lòng.

Nhưng mỗi lần sau khi dần vật nàng, Lâu Già Nhực chỉ cảm thấy càng thêm đau đớn. Hắn không muốn hàng đêm trần trọc không thể chìm vào giấc ngủ, Ôn Như Thị còn sống chỉ càng nhắc nhở hắn về nỗi ô nhục của mình.

Giết nàng cũng tốt. Như vậy tất cả mọi người đều được giải thoát.

“Nếu kết quả là thật, trẫm sẽ ban cho nàng một dải lụa trắng, người có muốn đánh cược với trẫm không?” Giọng hắn lạnh lẽo, trên mặt không cảm xúc.

Ôn Tương ngồi sụp xuống đất, ông không dám chắc con bé từng xảy ra chuyện với Thái tử chưa nhưng đã tới bước này ông cũng không còn đường lui. Sắc mặt ông trắng bệch, run rẩy một lúc ông mới cắn răng: “Nếu tiểu nữ vẫn còn tấm thân xù nữ, bệ hạ...”

“Nàng có thể ở lại lãnh cung suốt nửa đời còn lại.” Lâu Già Nhực nâng mắt, môi mỏng nở nụ cười giễu cợt, có thể tha nàng khỏi đại lao đã là đặc biệt khai ân, sao có thể để Ôn Tương đưa nàng rời khỏi Kinh Thành? Trừ phi chết, đời này Ôn Như Thị đừng hòng thoát khỏi hắn.

Giờ khắc này Ôn Như Thị nằm nhoài trên giường gỗ đơn sơ trong đại lao, một tấm chăn và thuốc, nhiệt độ trên trán cuối cùng cũng giảm một chút, mê man đến mức ngay cả ma ma Lâu Già Nhực phái tới để nghiệm thân cho cô vào lúc nào cũng không hay biết.

Mãi đến tận lúc ma ma còi tiết khó [1] của cô, ngón tay dò vào trong, cô mới giật mình thức tỉnh, đá văng người kia, cuống quýt nhếch nhác lùi về phía sau: “Các người là ai?”

[1] tiết khó: đồ lót

Chân cô mềm nhũn không có lực, đá vào người khác không cảm thấy đau, ma ma cũng không cưỡng ép cô, chỉ đứng thẳng mở miệng nói: “Hoàng Thượng lệnh cho chúng nô tỳ kiểm tra xem nương nương có còn tấm thân trong trắng hay không, hoàng mệnh khó trái, mong nương nương không làm khó nô tỳ.”

Ôn Như Thị ngơ ngẩn, ngay lập tức hiểu ra, cô miễn cưỡng cong cong khóe miệng nhưng không thể nào nở nụ cười hoàn chỉnh được.

Biết là một chuyện, trần trụi để người khác động chạm khinh nhờn lại là một chuyện khác, dù thần kinh cô có cứng rắn cũng không khỏi cảm thấy nhục nhã, tựa như bị người khác đối xử như hàng hóa.

Ngón tay trắng nõn nắm chặt ga trải giường, cô từ từ mở hai chân, viên mất sụp xuống: “... Ma ma nhẹ một chút.”

Lâu Già Nhực, tên khốn nhà người!

Cô run rẩy nhắm mắt, tựa như có vật gì mơ hồ cản trở.

Kết quả nằm ngoài dự liệu của Lâu Già Nhực và Ôn Tương, ma ma kinh nghiệm phong phú trong cung nghiệm thân cho nàng nói rằng nàng vẫn còn trinh trắng.

Ôn Tương nhẹ lòng, gửi lại phong thư, hành lễ ở trước điện rồi từ quan rời đi, dọc đường cung nhân đều thấy trán ông rớm máu, ông cũng không thêm để ý.

Con gái ông không làm mất mặt gia tộc, ông có thể ngẩng cao đầu mà đi, bệ hạ tất sẽ không lật lọng giết Ôn Như Thị, chỉ cần vậy là được.

Ôn Như Thị vẫn chưa hay biết mình đã mất đi chỗ dựa cuối cùng, buổi tối khó khăn lắm mới hạ sốt nay lại sốt trở lại, nhiệt độ còn cao hơn trước.

Thái y báo lại là do ngoại thương chưa lành lại để gió độc xâm nhập vào cơ thể, hơn nữa tâm trạng dồn nén mới khiến bệnh tình của nàng càng ngày càng

nặng.

“Làm hết sức có thể.” Lâu Già Nhược trầm mặc một lúc lâu cuối cùng khó khăn nói. Có lẽ, Ôn Như Thị bị hấn tước mất hi vọng, đã không còn muốn sống tiếp nữa.

Đêm khuya, trăng sáng như ngọc, giờ khắc này trong đại lao hẳn đã có giường chiếu thích hợp, Lâu Già Nhược đứng trên hành lang, ánh trăng chỉ chiếu vào đôi hài, hoa văn trên lớp áo tím như tan vào màn đêm.

Đi đến bước này hẳn không còn đường lui, hẳn không biết mình kiên trì vì điều gì, do dự một hồi, cuối cùng hẳn vẫn không nhận được đi về phía đại lao.

Vừa bước vào đại lao đã cảm thấy lạnh lẽo tận xương, Lâu Già Nhược bỏ mặc thị vệ, yên lặng đẩy cửa đi vào đứng trước giường nàng.

Ôn Như Thị sốt mê man, quần kín chắn, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt đáng thương và một bên tay trắng nõn nhỏ nhắn, mồ hôi làm bết tóc lại vào trán, gương mặt nàng đỏ tới bất thường, trong miệng lẩm bẩm không rõ.

Lâu Già Nhược phức tạp nhìn nàng một hồi lâu, cuối cùng chậm rãi ngồi xuống cạnh giường, hẳn buông vạt áo nắm đầu ngón tay nàng, như gần như xa, giống như mối quan hệ không ôn hòa giữa họ.

Dù nàng vẫn còn trong trắng nhưng có nghĩa lý gì chứ. Nàng phản bội hẳn, đó vẫn là sự thật không thể phủ nhận.

Giữa phu quân và Thái tử, lúc đó Ôn Như Thị đã chọn Thái tử. Vết thương trên bụng Lâu Già Nhược vẫn còn đau, như đang thoi thoi khắc khắc nhắc nhở hẳn nữ nhân này tàn nhẫn vô tình đến mức nào.

Hắn nặng nề nhắm mắt, rồi lại mở ra, trong mắt không còn chút do dự như lúc này. Lâu Già Nhược bỗng nhiên đứng dậy, vừa định bước đi thì hẳn phát hiện góc áo mình bị người kéo lại.

Quay đầu nhìn lại, một góc áo bào tối màu của hẳn bị Ôn Như Thị nắm chặt, năm ngón tay nàng trắng nõn, vạt vóc tối màu càng làm tăng thêm vẻ trắng mịn như ngọc.

Lông mi đen dài khẽ động dậy, tựa như muốn dùng hết sức để tỉnh lại nhưng không được, nàng khó chịu nhíu mày, môi anh đào mở rồi lại khép, không nghe rõ tiếng nỉ non.

Lâu Già Nhược dừng một chút, không biết làm sao, nhưng cũng không hất tay cô ra, hai người cứ giằng co trước giường như vậy.

“... Già Nhược.” Hai tiếng nhỏ đến mức không thể nghe thấy, thì thầm yếu đuối nhưng lại lên vào tai hẳn, ngón tay Lâu Già Nhược khẽ nhúc nhích, dưới chân như mọc rễ, không muốn tới gần cũng không thể rời đi.

“... Lâu Già Nhược.” Lần này giọng nói ấy càng rõ ràng, Ôn Như Thị vô ý thức nắm chặt năm ngón tay, tạo thành nếp nhăn sâu trên vạt áo hẳn.

Hắn yên lặng đứng tại chỗ, vẻ mặt hốt hoảng.

“... Khốn kiếp!”

Lâu Già Nhược nhíu mày, mắt phượng dài nhỏ hơi nheo lại, đột nhiên muốn lay cô tỉnh lại dùng roi đánh một trận.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Edit: Công Tử Vô Song

Beta: Moonmaplun

Tư liệu ghi lại: Vương triều Lâu thị có tổng cộng bốn vị Hoàng tử, Tiên Hoàng hậu sinh ra Đại Hoàng tử Lâu Già Giới, là Thái tử danh chính ngôn thuận; những người còn lại, Nhị Hoàng tử Lâu Già Khánh là người khoan dung độ lượng; Tam Hoàng tử Lâu Già Nhược trời sinh tính tình nhân từ, thích kết giao với các đệ tử giang hồ; Tứ Hoàng tử Lâu Già Lam còn chưa trưởng thành, mới chỉ chín tuổi.

Nữ nhi duy nhất của Ôn Tương từ nhỏ đã quen biết với Thái tử và Tam Hoàng tử. Cùng lớn lên với bọn họ, còn có Trưởng nữ Tô Nhạ Thanh của Đại Tư Không.

Tam hoàng tử Lâu Già Nhược cầu hôn Ôn thị ngay khi nàng vừa mới cập kê, Hoàng Thượng ban thánh chỉ tứ hôn, Ôn Tương vui vẻ đồng ý. Một năm sau, Ôn Như Thị gả vào Vương phủ, đồ cưới mườì đậm trở thành câu chuyện được dân chúng hết lời ca tụng những lúc rảnh rỗi.

Sau đại hôn, Tam Hoàng phi nhập nhằng với Thái tử, Lâu Già Nhục nghe tin tìm đến. Võ nghệ của Thái tử không địch lại, để vụ bê bối không truyền ra ngoài, hần mạnh miệng hứa hẹn sau này sẽ cưới nàng làm chính phi.

Ôn Như Thị thừa dịp Tam Hoàng tử không đề phòng, chính tay đâm phu quân mình. Lâu Già Nhục tâm như tro tàn, bó tay chịu trói, đến chết cũng không đánh trả.

Ba ngày sau, thị vệ trong Vương phủ phát hiện thi thể chủ tử ở ngoại ô, triều đình xôn xao, Hoàng Thượng phẫn nộ. Tuy ông không thích đứa con này nhưng tôn nghiêm Hoàng gia không thể bị mạo phạm, ông lập tức hạ lệnh tra xét rõ ràng.

Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, sau cùng chứng có nhấm thặng vào nữ nhi của Ôn Tương. Thái tử vì không muốn bị liên lụy nên từ chối sự cầu cứu của nàng. Trên Đại điện, Ôn Như Thị mạnh mẽ lên án Thái tử bạc tình phụ nghĩa, mưu toan muốn kéo hần xuống nước.

Tô Nhạc Thanh dừng cảm đứng ra làm chứng ngày đó Thái tử và nàng ta ngấm hoa ở biệt viện, hoàn toàn khác với lời của Ôn Như Thị là vì việc xấu bại lộ nên Thái tử giết dây giết người diệt khẩu.

Đường đường là Hoàng tử lại bị người ta giết chết nơi hoang dã, kẻ giết người còn là nữ nhi nhà Thừa Tướng được Hoàng Đế tứ hôn, Đại Tư Không dẫn đầu bách quan dâng sớ, yêu cầu nghiêm trị hung thủ.

Cả gia tộc Ôn thị bị chém đầu. Hai năm sau, Tô Nhạc Thanh gả vào phủ Thái tử.

Sau khi kết hôn, phu thê ân ái, lúc Thái tử chính thức kế vị cũng chính là lúc Tô Nhạc Thanh được phong làm Hoàng Hậu, sau này sinh hạ hai người con, cả đời độc sủng hậu cung.

Nhưng, mạch chuyện lại chuyển hướng tại thời điểm Tam Hoàng tử bị đâm chết, con dao của Tam Hoàng phi không đâm trúng chỗ yếu của hần, đáng lẽ phải chết tại nơi hoang dã nhưng nay Lâu Già Nhục đã sống sót trở về...

Trước kia hần có sở thích kết giao bằng hữu với người trong võ lâm, giờ đây điều đó đã trở thành trợ lực lớn cho mưu đồ bí mật của hần.

Lâu Già Nhục không lỗ mãng chạy đến trước mặt Hoàng Đế tố giác hành vi của họ, hần hiểu rõ trong mắt Phụ hoàng, hần còn không bằng một đầu ngón tay của Thái tử.

Hần âm thầm cắt đứt liên hệ giữa Thái Tử và Ôn Như Thị, giam lỏng nàng ở Vương phủ.

Thời gian hai năm không đủ để hần lật đổ Thái Tử, nhưng nhờ sức những quần thần có ý phụ tá hần, cộng thêm dị nhân giang hồ bị hần ra sức thuyết phục, hần vẫn dư sức bồi dưỡng tư sĩ.

Lâu Già Nhục chọn hành động vào đúng vào ngày Tô Nhạc Thanh được chỉ hôn. Nhận được tin tức như trời giáng, Ôn Như Thị không kiềm chế được cái trang chạy trốn, đến chất vấn Thái tử về lời hứa sẽ cưới nàng lúc trước.

Thương thay cho nàng còn có tính toán, cố gắng vượt mọi trở ngại, kiên trì bảo vệ sự trong sạch của mình, không tiến đến bước cuối cùng với Thái tử, cốt yếu chỉ để sau này thuận lợi thành hôn.

Nhưng không ngờ nam nhân mà nàng một lòng muốn gả đã sớm thông đồng với Đại Tư Không.

Ôn Như Thị từ nhỏ đã rất đáng yêu, càng lớn càng xinh đẹp động lòng người. Nếu Tô Nhạc Thanh dịu dàng thanh nhã, điềm tĩnh nhẹ nhàng thì nàng tựa như một ngọn lửa nhiệt tình bùng cháy.

Nhưng nếu ngọn lửa này tự đốt chính mình thì không tốt.

Vị trí Thái tử phi nhất quyết chỉ dành cho Tô Nhạc Thanh, Ôn Như Thị cùng lắm chỉ có thể đổi tên đổi họ, làm một phi tần nhỏ nhoi sau khi hần lên ngôi. Sao Thái tử dám nói thẳng những lời này với nàng, nữ nhân này hần vẫn chưa ‘ăn miếng nào’, chỉ có thể lời ngon tiếng ngọt trấn an vỗ về.

Trong phủ Đại Tư Không mở yến tiệc đãi khách, mừng nữ nhi sắp gả vào Hoàng gia, quan viên tham dự đông đảo. Khi Thái tử đang vắt và thề thốt đồ dành Ôn Như Thị trong yến tiệc, chàng chàng thiếp thiếp ôn tồn, bên kia Lâu Già Nhục đã bắt đầu tiến công.

Có lẽ đối với hần, đây là lần duy nhất Ôn Như Thị trong lúc vô ý đã giúp hần một việc lớn.

Khi Lâu Già Nhục thống lĩnh binh mã vọt vào trong thành đại sát khắp nơi, các phụ tá của Thái tử thậm chí không thấy bóng dáng của chủ nhân...

Tất cả đều là tin tức trong khám quyết.

Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm ở chỗ, đúng ra Ôn Như Thị phải vào thế giới này trước khi Lâu Già Nhục bức cung tạo phản.

Đúng ra trước khi Lâu Già Nhục hắc hoá cô sẽ đến cứu vớt trái tim hần, không để tình tiết sau khi soán vị thành công sẽ giết chết con gái của Ôn Thừa tướng xảy ra, tiếp đó, nhất quyết tra tấn vợ chồng nam chính, mà không phải như bây giờ, vừa đến đã bị hần quát roi ngược đãi.

Tên khốn kia còn dám ném cô vào lãnh cung tự sinh tự diệt?! Được rồi, ít nhất hần còn sai người an bày hai cung nữ cho cô sai bảo, dù sao cũng không

để cô bị bệnh còn phải tự mình sắc thuốc.

Ôn Như Thị bật mũi, uống cạn bát ‘thuốc tốt’ đáng đến mức buồn nôn, nên gặt sai các nàng ra ngoài canh chừng, lúc này mới dám mở khám quyết ra tra rõ nguyên nhân.

Khi trợ lý của cô xuất hiện, thấy vị lãnh đạo không thèm giữ hình tượng vênh mông nằm lý trên giường, khoe miệng cô run run, chưa kịp mở miệng đã thấy một bóng đen đập vào mặt.

Anh không nói gì nhìn cô thuận tay nhấc vật gì đó lên, liên tục ném về phía mình, nghĩ nghĩ, vẫn nên đứng yên tại chỗ không động đậy để mặc cô trút giận.

Lược, trâm cài, gối đầu... từng thứ xuyên qua ảo ảnh của anh rơi trên mặt đất. Ôn Như Thị cũng thông minh, chỉ chọn những thứ không gây ra tiếng động lớn, tránh gây sự chú ý của người khác.

Đợi đến khi hết giận, cô mới thông thả sửa lại mái tóc rối, thở dài một hơi: “Nói đi, lần này lại xảy ra vấn đề gì?”

“Trước mắt tạm thời chỉ có thể tra ra là do đối thủ cạnh tranh trong cuộc Tổng Tuyển Cử bảy ngày sau làm, người chấp hành xếp hạng trong Top 10 đều gặp phải ảnh hưởng khác nhau... Nhưng mà, trực tiếp nhảy đến thời điểm mục tiêu đang biến ác [1], chỉ có một mình cô.” Trợ lý nhanh chóng nói thẳng tình hình, nhắc tới việc này, anh cũng rất buồn bực.

[1] Đã chú thích ở chương 53

Thời điểm này hàng năm luôn có những công ty khác phái người tới thám thính lai lịch của đối thủ trước, nhưng bình thường đều biết giới hạn, không bao giờ ra tay nhiều loạn nhiệm vụ của người khác. Bởi vậy mọi người đều không ngờ sẽ có người không thèm bận tâm đến quy tắc mà làm xằng làm bậy không chút kiêng kỵ như vậy.

Nếu không phải đối thủ có chỗ dựa lớn, thì nghĩa là thực lực cực mạnh không sợ gì, càng không sợ chọc giận bọn họ. Dù thế nào, đối phương chắc chắn có rất nhiều người chấp hành xếp hạng cao, nếu không cũng không tốn nhiều mưu kế làm ra chuyện lớn như vậy.

“Tồn thất khá lớn, số ba, bốn, bảy đều đã thất bại, số chín và số mười cũng không kiên trì được bao lâu, ước chừng sẽ không trụ được mấy ngày ở thế giới nhiệm vụ.” Sắc mặt trợ lý hơi rầu rĩ, lần này ít nhất phải đóng kín năm thế giới, những người khác có thể thành công hay không cũng là một ẩn số.

Ôn Như Thị hơi hơi nheo mắt, cô vào công ty trong thời gian ngắn, chưa từng tham gia cuộc Tổng Tuyển Cử toàn thế giới nào, nghe nói đến lúc đó người chấp hành trên thế giới sẽ giành Vòng Nguyệt Quế.

Phần thưởng rất lớn, ba người đứng đầu sẽ có mười đặc quyền, quan trọng nhất là, Quán quân có thể có được một bộ quần áo giúp biến hóa và bay lượn, sử dụng bộ quần áo này thì không cần lo bất cứ ảnh hưởng trái chiều nào.

Nếu trước khi chấp hành nhiệm vụ thứ 101, cô có bộ quần áo này thì đã không chết sớm rồi.

Ôn Như Thị hận hận cắn răng, khuôn mặt xinh đẹp trở nên âm trầm đến đáng sợ: “Đến khi tôi làm xong nhiệm vụ trở về, tôi muốn nhìn thấy trên bàn có tài liệu cận kề của tên đầu sỏ gây ra chuyện này!”

Sau đó, cô sẽ tìm đám người chấp hành dưới tay hắn, trò chuyện về “cuộc đời” với họ.

Trợ lý run run, gật đầu rồi biến mất ngay trước mặt cô.

Cấp trên bị chọc giận thật đáng sợ, hẳn phải nhanh chóng trở về nấu chén nước đường tự an ủi...

Ôn Như Thị nhìn gian phòng trống trơn, rất nhiều đồ linh tinh rơi đầy đất, cô nhú nhú mày, cao giọng gọi người vào dọn dẹp phòng. Hai cung nữ vừa bước vào thì ngẩn người, không dám lên tiếng, nhanh chóng nhặt đồ rồi ra ngoài, không bao lâu sau cung nữ đưa cho cô những vật dụng mới.

Ôn Như Thị chậm rãi kéo chăn đắp kín người, dựa vào gối, nghiêng đầu như có điều suy nghĩ, khẽ nhìn các nàng.

Trong lãnh cung nào có nhiều đồ như vậy? Hai cung nữ này, trong đó có ít nhất một người do Lâu Già Nhục phái đến. Cô không nói toạc ra, nhắm mắt không đề phòng, dần chìm vào giấc ngủ.

Không sợ hẳn không phái người giám thị cô, chỉ sợ hẳn không thèm nghe tin tức của cô, lúc ấy mới thật sự nguy hiểm.

Bất tri bất giác, Ôn Như Thị bị biếm vào lãnh cung đã hơn một tháng, trong khoảng thời gian này Lâu Già Nhục chưa từng đến đây lần nào.

Vết thương của cô đã sắp lành, ngày ngày không có việc gì thì luyện thư pháp, rảnh rỗi thì đi quanh sân chăm sóc hoa cỏ. Com đến há miệng, áo đến vươn tay, ngoại trừ không có tự do, không thể ra ngoài đi dạo, cuộc sống của cô rất nhàn nhã tự tại.

Chỉ cần hẳn không giết cô, Ôn Như Thị cũng không vội, bây giờ cô chẳng thèm nghĩ cách lấy lòng tên khốn kiếp đó, không thấy cung nữ tên Liên Kiều lâu lâu sẽ biến mất mấy canh giờ sao.

Muốn xem ai nhẫn nại hơn ai à? Hừ! Rốt cuộc ai thắng còn chưa biết đâu.

Liên Kiều lấy lý do hợp tình hợp lý, nhưng sau khi Ôn Như Thị dò hỏi mấy lần, Liên Kiều không nhắc lại chuyện ra ngoài nữa, Liên Kiều cho rằng đi vào buổi tối sẽ không ai nghi ngờ.

Đáng tiếc, giờ đây Ôn Như Thị cả ngày không có việc gì làm, chán muốn chết, sức lực tràn đầy không biết dùng vào đâu, chuyện còn con kia không thể qua mắt được cô.

Nửa đêm đến thăm dò ngắm nghía tư thế ngủ của chủ tử mà không chán, vừa nhìn đã biết nàng ta lại đi mật báo cho Lâu Già Nhục; mỗi lần như vậy, Ôn Như Thị đều rất vui vẻ hớn hờ vênh tai chờ động tĩnh nàng ta trở về.

Bước chân nhẹ nhàng chậm rãi khó có thể nghe thấy, xem ra là người có nền tảng võ công, nếu không phải cô cố ý nghe kỹ, sẽ không nghe ra âm thanh có người về phòng. Đáng tiếc cơ thể muốn tỉnh mà tinh thần lại không, Ôn Như Thị bấu môi rụt vào trong chăn, nhắm mắt ngủ.

Bên này Ôn Như Thị nhàn nhã tự tại ở lãnh cung, bên kia Lâu Già Nhục lại có chút nghi ngờ. Trong ấn tượng của hắn, nàng không phải là người thành thật như thế, không âm ỉ trong lãnh cung, nhưng cũng không có dấu hiệu liên lạc với bên ngoài.

Theo như cung nữ hồi báo, dường như nàng còn rất hưởng thụ cuộc sống bây giờ. Vốn phái người giám thị Ôn Như Thị, xem nàng có ý đồ gây rối hay không nhưng lại chẳng thu hoạch được gì, tất cả tin báo lên đều là những việc nhỏ vụn vặt.

Hôm qua thức ăn rất ngon, nướng nướng ăn thêm hai chén cơm; hôm qua nổi hứng, Nướng nướng hái tất cả hoa tươi khó khăn lắm mới trồng được, chỉ để lại cành khô xơ xác đầy sân, giã thành nước hoa dùng để nhuộm áo...

Lâu Già Nhục phát tay cắt ngang lời Lý công công, không nhịn được hỏi: “Không còn gì khác?”

Công công đáng thương vội vàng cúi đầu lật đi lật lại ba trang giấy, khó xử mở miệng: “... Nghiêm trọng nhất là, hôm nay nướng nướng ngủ quá giờ, lúc xuống giường giẫm trượt, bị trật chân.”

Vừa dứt lời, nghiêng mực lao tới!

Nghiên mực đập vào thái dương, máu tươi chảy xuống, công công kia hốt hoảng quỳ xuống, nằm trên đất run lập cập, máu chảy xuống cũng không dám giờ tay lau.

“Cút đi!” Lâu Già Nhục nổi giận.

Rốt cuộc nữ nhân này muốn chơi trò gì?! Hắn không tin không tìm ra sơ hở của nàng. Lâu Già Nhục chẳng thèm liếc mắt nhìn Lý công công lão đảo bỏ ra ngoài, híp mắt cảm lên một bản tấu chương.

“Thái tử trong Lăng Hoa Cung không người săn sóc, chúng thần cho rằng, nên phái vài cung nhân đến, biểu dương tấm lòng khoan dung từ bi của Hoàng Thượng.”

Lâu Già Nhục yên lặng nhìn một lúc lâu, sau đó cầm bút gạch đi mấy chữ “cung nhân”, suy nghĩ kỹ trong chốc lát rồi chậm rãi viết một cái tên khác.

Không biết khi nàng biết tin này sẽ có biểu cảm thế nào.

Thương tâm? Phẫn nộ? Hay hi vọng có thể tìm đến tòa núi dựa lớn hơn là hắn?

Lâu Già Nhục rất tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Edit: Lily Carlos

Beta: Moonmaplun

Từ nơi ở của nàng đến Lăng Hoa Cung cách một đoạn rất xa, Ôn Như Thị đi theo sau Lý công công mất khoảng nửa canh giờ mới thấy cung điện hoang vắng kia ở phía xa xa. Sơn đồ trên tường có vài chỗ bị bong ra, so với tiểu viện tuy nhỏ nhưng ngăn nắp của mình mà nói thì nơi này giống lãnh cung hơn.

Hai thị vệ đứng nghiêm trang ở hai bên cửa, một người trong đó cầm lấy lệnh bài mà Lý công công đưa cho kiểm tra cẩn thận sau đó mới gạt đầu lấy chìa khóa bên hông mở cửa rồi lui qua một bên tránh đường.

“Nướng nướng, mời.” Lý công công khom người quay về phía sau ý bảo nàng vào.

Trong viện mọc đầy cỏ dại, hoàn toàn không giống chỗ dành cho người ở. Nàng chậm rãi bước qua bậc cửa, mấy phiến đá nhô lên bên đường bám đầy rêu xanh, trên mặt tường không lành lặn còn có một loài hoa dại không biết tên đang sinh trưởng.

Ôn Như Thị đứng vững trước cửa phòng, không chần chừ đi vào, Lý công công cũng không nói thêm câu nào, chỉ lẳng lặng nhìn nàng đẩy cửa vào. Hoàng Thượng tuy không nói gì, nhưng người chuyên phỏng đoán tâm tư người khác như Lý công công đã biết rằng, sau khi trở về sẽ một năm một mười bẩm báo hết cho Hoàng Thượng.

Ôn Như Thị cũng không để hấn đợi bao lâu, nàng chỉ dừng lại trong giây lát rồi sau đó đẩy cửa đi vào.

Âm thanh cửa gỗ lâu ngày không được tu sửa kêu “Két——” một tiếng. Ôn Như Thị đột nhiên cảm giác có chút buồn cười, Lâu Già Nhượng cũng quá coi thường nàng, chẳng lẽ hấn thật sự cho rằng cánh Thái tử tàn phế nằm trên giường không dậy nổi sẽ khiến nàng không chịu nổi sao?

Nếu đứng ở chỗ này còn là Ôn Như Thị nguyên tác, cũng có lẽ sẽ như thế, nhưng đáng tiếc, giờ không phải như vậy.

“... Ai?” Trong phòng vọng ra một giọng nam.

“Là ta.” Ôn Như Thị cũng mặc kệ hấn có thể đoán ra mình là ai hay không, đi vào rút một tấm khăn lụa trải trên ghế, nhàn nhả ngồi xuống mới ngược mắt nhìn Lâu Già Giới.

Phong quang vô hạn của Thái tử ngày xưa đã mất hết, hiện giờ hấn ta tiêu tụy rất nhiều, nhìn râu trên mặt hấn thì biết, cọng dài cọng ngắn không đẹp một chút nào. Để tiện cho việc sử dụng nên cái bô đặt ở trong phòng, làm cho không khí trong phòng bốc mùi hôi thối.

Ôn Như Thị không khỏi nhíu mày, sau đó nghiêng đầu liếc nhìn Liên Kiều một cái. Liên Kiều này cũng rất hiểu ý, lập tức mở cửa cho thoáng.

Lâu Già Giới cố kìm nén cảm giác xấu hổ, vội hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?” Hấn bỗng dừng một chút, không biết lại nghĩ tới điều gì, về mặt uể oải: “Chẳng lẽ... ngay cả ngươi cũng bị hấn nhốt?”

Ôn Như Thị trợn trắng mắt, cô âm thầm bực bội, nói cái gì đó, không phải ai cũng xui xẻo như hấn vậy: “Người bị giam không phải ta, ta chỉ là đến thăm ngươi một chút thôi, lát nữa ta sẽ đi.” Cô không nghĩ tới việc sẽ đến thăm hấn nhưng đây là khẩu dụ của người ta nên cô đành phải sang để xem diễn thôi.

Đáy mắt Lâu Già Giới hiện lên một tia hy vọng: “Ta biết, Tam đệ của ta sẽ không để ngươi phải chịu khổ.” Hấn đưa tay ra muốn kéo tay áo của Ôn Như Thị, nhưng lúc vươn ra hấn phát hiện nàng đang ngồi rất xa hấn.

Lâu Già Giới chậm rãi buông bàn tay xuống, nhìn nàng bằng ánh mắt đỏ hoe: “Cứu ta ra ngoài... Hấn nhất định sẽ nghe lời ngươi nói, Tiểu Như, giúp ta đi, ta không muốn đây đợi tiếp nữa, chỉ cần hấn chịu thả ta ra, ta thề sau này sẽ không xuất hiện trước mặt hấn nữa!”

Không phải hấn không nghĩ bản thân phải kiên cường một lần, nhưng một Thái tử cả đời tôn quý như hấn lại bị thất bại thảm hại như thế này, không ai nói chuyện, không có người hầu hạ, ngay cả muốn ra ngoài cũng phải tự lết xuống giường, hấn thật sự không chịu nổi.

“A.” Ôn Như Thị thuận miệng kêu một tiếng, cô đồng tình với hấn nhưng cũng chỉ như thế mà thôi, ai bảo hấn đi dụ dỗ thê tử của huynh đệ làm gì, cô ăn no ngủ ngon mới đi giúp hấn.

Lâu Già Giới nghe thấy vậy liền vui mừng miễn cưỡng cười cười, theo thói quen liền nói một vài câu êm tai với nàng, lại nhìn thấy Ôn Như Thị bỗng đứng dậy: “Thê tử mới cưới của ngươi sắp đến rồi đó, bây giờ ta sẽ ra bên ngoài đón nàng.”

Dứt lời, cô cũng không đợi xem phản ứng của hấn như thế nào liền xoay người ra cửa.

Vừa mới đến cửa cô đã nhìn thấy một cổ kiệu nhỏ lao đảo đi tới. Tô Nhạc Thanh mặc một bộ hồng y làm cho người ta cảm thấy tao nhã lịch sự, Ôn Như Thị dừng lại, đứng ở con đường nàng ta phải đi qua, yên lặng chờ nàng ta đi tới.

Ngước mắt lên nhìn thấy cổ nhân, sắc mặt Tô Nhạc Thanh hơi thay đổi một chút, buông mi che giấu vẻ kì quái trong mắt, lúc ngẩng đầu đã không còn kinh ngạc như vừa rồi. Nàng ta chậm rãi bước đến, sau đó dừng lại trước mặt Ôn Như Thị, ôn nhu nói: “Nếu đã đến đây sao không đi vào uống chén rượu mừng?”

Ôn Như Thị cười khẽ hỏi lại: “Rượu mừng? Có gì để vui? A, đúng rồi, Tô Đại tiểu thư cực khổ lắm mới leo lên được vị trí này, đương nhiên là muốn ăn mừng một phen.” Cô kẻ sát vào tai Tô Nhạc Thanh, sau đó dịu dàng nói nhỏ chỉ đủ để nàng ta nghe thấy: “Có điều, không cần mời ta, bây giờ ta không ngưỡng mộ thân phận của ngươi đâu.”

Tô Nhạc Thanh nhíu mi, khuôn mặt thanh nhã mang nét ưu sầu: “Hai ta là tỷ muội thân thiết, không biết khi nào Nhạc Thanh ta đắc tội với muội làm cho muội hiểu lầm như thế?”

Ôn Như Thị giễu cợt, cô không phải nữ nhân ngốc nghếch để yên cho nàng ta đùa giỡn trong lòng bàn tay trước kia nữa đâu. Ôn Như Thị ngốc nghếch kia bị nàng ta tính kế lúc nào không biết, lần trước người mặt báo cho Lâu Già Ngược đến bắt kẻ thông dâm không phải nàng ta thì còn ai vào đây nữa.

Ôn Như Thị lười trả lời nàng, đứng thẳng người không thêm quan tâm đến nàng ta nữa mà đi thẳng ra cửa. Tô Nhạc Thanh muốn tiếp tục chơi tiếp trò chơi này nhưng ông trời sẽ không theo mong muốn của nàng ta.

Cô cũng muốn xem xem, không có sự phối hợp của Ôn Như Thị cô thì hai người kia có thể gây ra sóng gió gì. Không thể xuống tay với hai nhân vật chính nhưng cũng không cần thiết phải giúp họ.

Lăng Hoa Cung là một nơi thích hợp để dưỡng lão.

“Nương nương ở chỗ Thái tử bị giam khoảng một chén trà, sau đó người nhận lời cầu tình của Thái tử. Lúc đi ra ngoài gặp thê tử mới cưới của Thái tử, hai người nói chuyện rất vui vẻ. Khi hồi cung còn có thể nhìn thấy tâm trạng của người rất tốt, lúc nào cũng nở nụ cười.”

Lý công công nom nớp lo sợ đứng bên cạnh hầu hạ, cũng không biết báo cáo của mình lần này có chọc Hoàng Thượng tức giận hay không, nhưng cho dù Hoàng Thượng có tức giận thì hắn cũng không thể giấu diếm bất cứ chuyện gì.

Đội nửa ngày cũng không có cảm giác bị vật cứng đập tới, hắn cúi đầu càng thấp, tay chân như nhũn hẫ ra, không dám nhìn về mặt bây giờ của Hoàng Thượng.

Không khí ngưng đọng như bị đóng băng, qua một lúc lâu sau, hắn mới nghe được âm thanh trầm thấp của Hoàng Thượng truyền đến: “Sau bữa tối trễ đi lãnh cung một lát, không cần liền giá.”

Bút trong tay hắn đã bị gãy thành hai đoạn, Lâu Già Nhục khép mi, như không có chuyện gì đổi một cây bút lông khác, nhưng nửa ngày lại không hạ bút xuống được, những tấu chương này như đang cười nhạo hắn.

Đây vốn là việc trong dự liệu, nhưng khi thật sự nghe được tâm lại lạnh lẽo như thế. Một giọt mực cứ rơi trên mặt giấy như vậy, Lâu Già Nhục nặng nề nhắm mắt lại, hắn thật sự muốn giết nàng! Mặc kệ lúc trước cam kết với Ôn Thừa tướng cái gì.

Lúc này Lâu Già Nhục đang nghĩ cái gì, Ôn Như Thị không biết mà cũng không quan tâm. Đi tới lui một canh giờ, vừa về tới gian phòng cô liền bò lên giường ngủ một giấc, lúc tỉnh lại cô phát hiện đã qua thời gian dùng bữa tối.

Cũng may trong viện của cô còn có một phòng bếp nhỏ, dù không có nguyên liệu nấu ăn gì nhưng ít nhất có thể hâm nóng thức ăn. Ôn Như Thị đuổi hai cung nữ vương chân vương tay kia đi, hừ một tiếng bê đĩa vào trong, cô hài lòng ngồi xuống cái ghế đá, vừa thưởng thức đồ ăn vừa ngắm cảnh hoàng hôn.

Lý công công đi theo Hoàng Thượng đến cửa viện đúng lúc nhìn thấy Nương nương đang hưng trí bưng bưng gặm một cái cổ vịt, hắn rất muốn tốt bụng nhắc nhở Nương nương đến tiếp giá nhưng lại bị Hoàng Thượng nâng tay lên thế dọa trở về.

Không thể nhìn ra biểu cảm trên mặt Lâu Già Nhục: “Lui ra.”

Lý công công vội vàng khom người rời khỏi, thuận tiện ngăn lại thị vệ ở phía sau.

Tâm trạng của nàng thực sự rất tốt, rất lâu rồi hắn chưa thấy vẻ mặt buồn lòng của nàng như vậy. Lâu Già Nhục đi tới nhưng giờ hắn rất ghét thấy nàng vui vẻ như vậy, biểu hiện vui vẻ kia của nàng làm cho người ta cảm thấy chói mắt.

Lâu Già Nhục không nhanh không chậm đi qua, đợi đến nàng nhìn thấy hắn xuất hiện, có lẽ sẽ không cười được như vậy nữa.

Lúc Ôn Như Thị phát hiện ra hắn quả nhiên cô hơi ngầy ngời. Mặc dù cô biết Lâu Già Nhục sớm muộn gì cũng sẽ không kìm được mà tới gặp cô, nhưng cô không nghĩ sẽ nhanh như vậy. Con giận của cô còn chưa tan đâu, bây giờ cô không thể thoải mái đón tiếp hắn.

Cô cúi đầu ngắm nhìn cái tay đầy dầu mỡ của mình, nghiêm túc suy nghĩ một chút, nếu như cô không mặc kệ người nam nhân trước mặt này, hắn có thể vì thẹn quá hóa giận mà hành hạ cô không?

Kết quả làm cho cô vô cùng ưu thương, cùng một Hoàng Đế âm tình bất định nói chuyện, quả đúng là tự tìm đường chết.

Ôn Như Thị bất đắc dĩ lấy khăn lau tay, sau đó khép mi quỳ gối hành lễ: “Hoàng Thượng...”

Vừa mở miệng đã bị lời nói của hắn lạnh lùng chặn lại: “Cố làm ra vẻ như vậy người không thấy mệt mỏi sao?”

Ôn Như Thị hít một hơi thiếu chút nữa bị nghẹn chết, cô đang ăn cơm ở trong viện của mình, cũng không xin xỏ hắn cái gì, hắn âm dương quái khí như vậy với ai đây?

Cô cũng không nhịn được, đứng thẳng người dẩy mỡ to mắt trừng lại: “Rất mệt, nếu người không động một chút là phát giận ta cũng không đến mức ‘cố làm ra vẻ’ như thế!” Cô còn sợ không đủ làm cho hắn tức giận còn đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ phía sau.

Không ngờ Lâu Già Nhục cũng không dễ dàng tức giận như mọi khi, hắn chậm rãi ngồi xuống trước bàn, thanh âm có chút mệt mỏi: “Nếu như vậy, về sau người không cần phải giả bộ hoặc phải duy trì bộ dáng như thế nữa, có gì người cứ nói thẳng nghe.”

Ôn Như Thị chớp chớp mắt, đoán không ra rốt cuộc hắn đây là đang có dụng ý gì, bèn chuyển đến ngồi đối diện hắn, đến khi cô ngồi vào chỗ của mình cũng không thấy hắn phát hỏa. Cô thử thăm dò mở miệng: “Người thật sự muốn ta nói ra, bất cứ yêu cầu gì cũng được sao?”

Trông mặt Lâu Già Nhục nhìn bàn thức ăn bị làm cho lộn xộn, lông mi đen nhánh nhẹ nhàng run lên, sau đó lại khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày: “Ừ.”

“Vậy ta nói thật nhé?” Thấy hắn không nói, Ôn Như Thị thật sự không đoán ra được suy nghĩ trong lòng hắn, cô vừa thuận miệng nói chuyện, vừa suy nghĩ xem mình đã làm gì khiến hắn trở nên khác thường như vậy: “Hoa trong sân không nở, người sai người đến đây trông nhiều một chút, nếu có thể buộc thêm một cái xích đu thì càng tốt. Tay nghề của Liên Kiều quá kém nên thiếu một nữ đầu bếp....”

Nói xong nói xong, Ôn Như Thị bỗng nhiên hiểu rõ tại sao hắn lại khác thường như vậy, cô dừng lại lẳng lặng nhìn Lâu Già Nhục, chậm rãi mở miệng: “Hôm nay Thái tử muốn ta cầu tình giúp hắn.”

Mấy ngón tay đặt trên đầu gối nắm chặt lại, Lâu Già Nhục khẽ giọng đáp lời: “Người đồng ý.” Nàng đồng ý, đây không phải câu hỏi, hắn đã biết trước điều này, hắn chỉ muốn chính miệng nàng nói ra.

Đội nàng nói ra, hắn sẽ đẩy Ôn Như Thị vào chỗ chết, nhưng hắn không biết làm sao để bản thân dễ chịu hơn một chút.

Ôn Như Thị chẳng nói đúng hay sai, cầm bát nước ấm nhấp một miếng: “Ta cảm thấy như bây giờ rất tốt.”

Lâu Già Nhục ngẩng đầu, trong con ngươi đen sâu thăm hiện lên vẻ phức tạp khó hiểu, sau một lúc lâu, hắn mới nói: “Nếu người muốn chuyển ra lãnh cung, cũng được.”

Đáy lòng Ôn Như Thị thầm than một tiếng, hắn đang thăm dò xem cô có ý gì sao. Nếu như cô thuận theo hắn, nói nguyện vọng là muốn chuyển ra khỏi lãnh cung thì hắn lại ác ý suy đoán dụng tâm của cô là gì đúng không?

Ôn Như Thị lắc đầu, thản nhiên mỉm cười với hắn: “Không cần phiền như thế, ta rất thích cuộc sống như bây giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Edit: Moonmaplun

Beta: Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Ngày đó, Lâu Già Nhục cũng không ở lâu trong lãnh cung; từ sau khi Ôn Như Thị nhàn nhạt nói không muốn ra ngoài, hắn im lặng rất lâu.

Tuy rằng trước khi đi, Lâu Già Nhục cũng không nói thêm một chữ, nhưng nhìn bóng lưng yên lặng rời đi của hắn, cuối cùng Ôn Như Thị vẫn hơi mềm lòng.

Nói cho cùng, hắn cũng là một người đáng thương – yêu mà không được.

Có lẽ nàng thật sự phải mau chóng bỏ qua thành kiến, thử hòa giải với hắn; tuy quá trình sẽ rất gian nan nhưng nếu cứ như vậy sẽ chỉ tạo cơ hội cho ngoài lợi dụng.

Về phần ngày ấy bị nhục nhã, về sau đóng cửa lại từ từ tính rõ ràng với hắn cũng không muộn.

Ôn Như Thị nhức đầu xoa xoa trán, bắt đầu suy nghĩ tiếp theo nên làm như thế nào.

Nếu như không có người chấp hành tham gia thì giờ là lúc cô nương Ôn gia đang nghĩ mọi cách khiến hắn đồng ý thả Thái Tử, sau đó bị Lâu Già Nhục đã nguội lòng từ lâu từ chối thẳng thừng.

Nếu như từ nay về sau nàng ta ngoan ngoãn ở trong lãnh cung, không can thiệp vào mấy chuyện đó thì cuối cùng còn có thể chết già.

Đáng tiếc, theo như trí tuệ của nguyên chủ thì thật sự không chơi lại được Tô Nhạc Thanh. Nàng ta còn ngốc đến nỗi tin Tô Nhạc Thanh phái người đưa đến lời nhắn, cho rằng chỉ cần có thể cứu Thái Tử ra, giúp hắn nắm đại quyền thì sẽ cho nàng làm chính thê.

Đúng là Lâu Già Nhục có tình cảm sâu đậm với nàng ta, nhưng nàng ta cũng quá coi thường lòng tự trọng của một nam nhân. Dù tình cảm nhiều đến mấy cũng không chịu nổi cảnh ba lần bốn lượt bị phản bội; nếu không phải lần nào cũng bị tính toán lợi dụng, hắn cũng sẽ thờ ơ buông tha nàng ta.

Sau khi chuyện bại lộ, Lâu Già Nhục xử tội phản quốc, tự tay giết nữ nhân hắn yêu 10 năm.

Thật sự là một bi kịch.

Nàng nhất định không thể giấu lên vết xe đổ.

Ôn Như Thị ngồi trên chiếc xích đu mới cột chắc, lúc đu lúc không, quyết định để Liên Kiều gác cửa, phàm là có người không rõ danh tính dám to gan lén lút xông đến thì nhất định phải không chút do dự bắt lại.

Về phần nàng sẽ đưa những người đó đi đâu thì không phải chuyện Ôn Như Thị quan tâm, dù sao chủ nhân sau lưng Liên Kiều sẽ xử lý.

Ngần ngừ một tháng đã bắt được ba thám tử nỗ lực cấu kết với Ôn Như Thị, hành động càn rỡ của đôi phương hoàn toàn chọc giận Lâu Già Nhượng. Hẳn lập tức cách chức đầu sỏ gây nên – quan Đại Tư Không, một đạo thánh chỉ đã cho hắt về quê đào khoai lang.

Ba trụ cột [1] thì mất hết hai, hành động lần này của Lâu Già Nhượng vốn làm rung chuyển vương triều, nguyên khí tổn thương nặng nề; nhưng dường như hắt cũng không thêm để ý đến hậu quả, liên tục tăng thêm vài quan viên đảm nhiệm chức vụ của Ôn tướng và Đại Tư Không, tạm thời bình định bất mãn trong triều.

[1] Nguyên văn là “tam công”, ý chỉ ba chức quan cao nhất thời phong kiến gồm: thái sư, thái phó, thái bảo.

Mà với Ôn Như Thị có vẻ hoàn toàn không liên quan đến Lăng Hoa Cung, Lâu Già Nhượng ngược lại càng thêm cảnh giác. Nàng càng làm bộ không để ý, hắt càng muốn xé rách tấm mặt nạ mà nàng đang cố giấu kỹ.

Nhưng mà Liên Kiều ba ngày báo cáo một lần cũng chỉ là chút việc nhỏ linh tinh. Hắt nhin mấy ngày cuối cùng vẫn không kèm chế được muốn tự mình đi xem xem Ôn Như Thị đang giờ trò quý gì trong lãnh cung.

Khi hắt bước vào chỗ ở của Ôn Như Thị, cho lui các cung nhân như lần trước thì lại bất ngờ không thấy nàng đâu cả.

Đình viện, tiền sảnh, phòng ngủ đều không thấy. Ánh nắng ấm áp giờ Mùi hợp lòng người, hoa cỏ điểm lệ nở rộ là thế nhưng Lâu Già Nhượng lại vô cùng khó chịu, bước chân nặng nề mang khí lạnh lâm liệt bức người.

Cuối cùng nàng vẫn lộ nguyên hình rồi...

Ở trong phòng nàng dò xét một vòng, mặt Lâu Già Nhượng trầm như nước, đang định lập tức sai người đi lùng bắt tung tích của nàng thì bỗng nhiên nghe được giai điệu ngâm nga đứt quãng trong phòng bếp.

Âm thanh kia quá mức quen thuộc, con tức vừa mới dâng lên của Lâu Già Nhượng vô thức tạm dừng theo làn điệu đơn giản mà yểu ớt đó. Âm điệu thoải mái thích ý, Lâu Già Nhượng lần theo tiếng hát, còn chưa đến cửa bếp thì giai điệu vang lên từ bên trong bỗng ngừng lại.

Trước giờ nàng không bao giờ vào phòng bếp, Ôn Như Thị ghét tất cả những gì làm bản thân phạm nàng.

Lâu Già Nhượng đứng ở cạnh cửa, tâm trạng phức tạp nhìn Ôn Như Thị mặc bộ quần áo hồng nhạt vô cùng tinh xảo đang làm chuyện nàng vốn không làm. Hắt không biết nàng bắt đầu học làm mấy thứ này từ lúc nào, cũng không biết tại sao nàng lại như vậy.

Nhưng nếu như tâm trạng vui vẻ, khoái trá ngay lúc này của Ôn Như Thị đều là có ý giả vờ thì... nữ nhân như vậy, thật đáng sợ.

Nàng lấy một đĩa bánh bao từ trong lồng hấp nóng hừng hực, tay chân luống cuống nâng lồng bàn tay hà hơi, hoàn toàn không giống một đại tiểu thư mười ngón không dính nước mưa xuân trong ấn tượng.

Ôn Như Thị cẩn thận cắn một cái, hài lòng xoay người đang định đi lấy mâm thì nhìn thấy Lâu Già Nhượng đang đứng im ở cửa.

Nàng ngẩn người, lập tức cười một cái: “Nếu tới rồi thì vào phòng ngồi đi, đợi ném thử tay nghề của ta.” Khóe mắt nàng không có một chút oán hận, tựa như khi còn bé vô tư vô lo, cứ như những chuyện hắt trải qua mấy năm nay đều là một giấc mộng.

Giữa bọn họ, lâu rồi không hòa hợp như vậy.

Lâu Già Nhượng cau mày, suy nghĩ đầu tiên là nữ nhân này lại muốn bày trò gì đây.

Nhưng nếu là thế, trong một khoảng thời gian ngắn thôi, hắt cũng không nỡ phá nát cảnh tượng giả tạo này, dù cho biết rằng chân tướng sau khi vạch trần sẽ xấu xí đến cỡ nào.

Phòng bếp sạch sẽ chỉnh tề, khói từ lồng hấp trên bếp nghi ngút toả ra, nàng cười tươi rồi làm việc, cười dịu dàng nhìn hắt. Cảnh tượng ấm áp như vậy làm cho người ta vô thức yếu đuối, chỉ hi vọng thời gian có thể dừng lại vào giờ khắc này.

Lâu Già Nhượng cảm xúc ngổn ngang, nếu vạch trần tấm màn dịu dàng che giấu sự dối trá, vậy giữa bọn họ còn có thể còn lại những gì?

Thấy hắt đứng yên không nhúc nhích, Ôn Như Thị cũng không ép, lấy mấy cái to nhất để vào trong khay, bung đến trước mặt hắt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ nhàng như dỗ dành, nói: “Thử đi, thật sự cũng không tệ lắm đâu.” Đôi mắt lấp lánh sáng như ánh sao chớp chớp với hắt.

Lâu Già Nhượng hạ mi, ngón tay ngọc nhỏ dài nâng mâm sứ màu thiên thanh, bánh bao tròn vo trắng nõn tắn ra mùi thơm ấm áp mê người. Sau một lúc lâu, hắt mới mở miệng: “Trẫm không ăn thức ăn bên ngoài.” Trong giọng nói đã không còn vương tình ý lúc trước, hai người bọn họ, cuối cùng vẫn càng lúc càng xa.

Lâu Già Nhượng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn nàng càng lúc càng lạnh.

Ôn Như Thị hẳn thích, là Ôn Như Thị khi còn bé bị mắng sẽ oán giận khóc lóc kể lể trước mặt hắn, có đồ tốt sẽ lén giấu trong người đến chia sẻ với hắn, là một Ôn Như Thị nghĩ cho hắn đủ bề; chứ không phải kể sau khi lớn lên chỉ có Thái Tử, Tam Hoàng phi quyền lợi và sự thực dụng trong mắt, càng không phải là nữ nhân trước mắt này vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Hắn đã sớm hiểu rõ, Lâu Già Nhụcợc thăm chua chát, hẳn nên nghĩ thông suốt, đặt gánh nặng xuống mà giải thoát.

“Sao thế, sợ ta hạ độc sao?” Ôn Như Thị nụ cười dần nhạt đi, cũng đúng, là một thê tử trước đây có nhiều ‘thành tích bất hảo’ như nàng đây thì sao có thể dễ dàng lấy lại được sự tin tưởng của đối phương chứ!

Ôn Như Thị thờ ơ nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, lấy một cái bánh bao vừa mới ra lò bỏ vào trong miệng, nhai bánh nóng làm bỏng khoang miệng mềm mại, nàng lại ngỡ như không cảm giác gì nuốt từng miếng vào bụng.

“Già Nhụcợc, người hối hận không? Hối hận người lúc trước gặp là ta?” Cánh môi bắt đầu sưng lên, nàng không có chỗ dựa, chỉ có hắn còn lại không bao nhiêu tình nghĩa, nếu muốn xử lý tình trạng rối rắm nguyên chủ để lại, chiếm một chút lợi thế cũng là nên.

Nếu bỏ qua lần này, muốn một lần nữa cứu vãn trái tim của hắn lại càng thêm gian nan.

Ôn Như Thị khẽ cười, nhìn hai mắt trong suốt thoảng về ưu thương của hắn.

Hối hận không? Nếu cô nhóc năm nào gặp gỡ là một người khác thì hôm nay hắn có lẽ sẽ là một hoàng tử nhàn nhã tự do. Hắn sẽ cưới một người vợ dịu dàng hiền thực, sinh mấy đứa bé đáng yêu; con trai của hắn lớn lên sẽ kế nhiệm vương vị của hắn.

Sẽ không có nỗi thống khổ đầy vò, sẽ không có màn làm bức vua soán vị khiến hắn tràn ngập sự thù hận hận. Có lẽ, hắn hối hận, nếu như không gặp nàng, tất cả mọi việc sẽ khác đi rất nhiều.

Lâu Già Nhụcợc nhàu mày, không nói gì.

Lúc nàng chuẩn bị lấy cái bánh bao thứ ba, cuối cùng hắn không nhịn nổi nữa, hất đồ đĩa sứ trong tay nàng, giọng nói có sự tức giận không giấu được: “Đủ rồi, Ôn Như Thị!” Đĩa sứ màu thiên thanh rơi xuống đất vỡ thành mấy cánh hoa, mấy cái bánh còn lại rơi xung quanh dính đầy tro bụi khiến người ta xót xa.

Cuộc cãi vã như vậy xảy ra không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa từng có một lần, nàng tự làm hại cơ thể mình để đạt được mục đích. Lâu Già Nhụcợc thật sự rất ghét, lại một lần nữa bị nàng tác động đến cảm giác thật sự rất khó chịu.

Cứ như vậy kết thúc đi, hắn vốn không nên tới đây nhìn nàng. Lâu Già Nhụcợc xoay người cất bước lại bị Ôn Như Thị kéo tay áo thêu chỉ vàng.

Nàng cố chấp không chịu buông tay, nắm chặt lấy cổ tay áo, năm ngón chặt đến mức trở nên trắng nhợt, bóng lưng hắn cao to nhưng cô độc, lại tràn ngập sự quyết đoán. Ôn Như Thị mấp má thật lâu: “... Chẳng lẽ người không muốn biết, tại sao hôm nay ta lại làm những chuyện trước đây chưa từng làm sao?”

Lâu Già Nhụcợc không quay đầu, nhưng tay vốn muốn đẩy cửa như không chịu đựng được chế dừng lại.

“Không có chuyện nhờ cậy bị lợi ích làm mê muội, cũng không có âm mưu quỷ kế ăn cây táo rào cây sung, ta chỉ là muốn bù đắp cho những năm gần đây làm tổn thương người.” Nàng niền cường cong môi lên cười cười. Ôn Như Thị phụ lòng Lâu Già Nhụcợc, đây là thứ nguyên chủ nợ hắn, một câu xin lỗi cũng không đủ để trả hết những ân oán trước đây.

Nàng chỉ hi vọng, có thể có một khởi đầu mới, “... Già Nhụcợc, nếu ta nói, ta muốn bắt đầu một lần nữa với người, người tin không?”

Nếu như là trước đây, nghe được Ôn Như Thị thổ lộ như vậy, có lẽ Lâu Già Nhụcợc sẽ mừng rỡ như điên.

Nhưng bây giờ, hắn đã không muốn tiếp tục phân biệt xem lời nào của nàng là thật, lời nào là giả.

“Quá muộn.” Lâu Già Nhụcợc như đờ cả mắt, hắn đợi những lời này lâu lắm, lâu lắm rồi; lâu đến mức yêu thương cũng phai mờ, cận đến gần như không còn.

Trong lòng chỉ còn lại sự thù hận giúp hắn chống chọi qua ngày.

Lâu Già Nhụcợc từ từ quay đi, một giọt nước mắt long lanh trong suốt ngưng ở khóe mắt hắn, ánh mắt nhìn Ôn Như Thị lẫn về đau đớn thiết tha, nụ cười của hắn dần dần nhuốm về cô độc và đau thương.

Lâu Già Nhụcợc vươn tay, hất năm ngón tay đang nắm chặt của nàng ra, “Quá muộn rồi, chúng ta đã không thể quay lại nữa.”

Thật sự không thể được sao? Ôn Như Thị ngắm nhìn gương mặt gượng cười của hắn, chỉ cần có lòng, không bao giờ là quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Edit: Moonmaplun

Beta: Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Bị hấn quyết đoán rút phất ổng tay áo về, Ôn Như Thị bước lên một bước, ôm siết lấy hấn: “Ta không tin.”

Cơ thể mềm mại của nàng ghé sát vào lòng hấn, một cao một thấp, nam thì tuấn mỹ, nữ thì khuynh thành, cứ như một đôi tình lữ trời đất tạo nên; nhưng hai trái tim nơi lồng ngực lại như cách xa ngàn dặm, ở giữa có thiên sơn vạn thủy cản trở.

Lâu Già Nhượng ngừng đầu nhìn trời, ngày đó bầu trời xanh như được gột rửa, ánh nắng vàng óng ánh chói mắt, nước mắt sắp sửa tràn ra lại bị ép về.

“Nếu ta vĩnh viễn không gặp kẻ thù của ngươi, vĩnh viễn không bước ra hoàng cung một bước, ngươi có thể đồng ý thử một lần hay không?” Lồng ngực hấn hơi hơi phập phồng, Ôn Như Thị dịu dàng nói xong cũng dần dần thật sự sinh ra một cảm giác không nỡ nhìn hấn khổ sở xót xa.

Lâu Già Nhượng hít sâu một hơi, khoanh tay nhẹ nhàng lắc đầu, đường cong duyên dáng nơi khóe môi nở ra thành một nụ cười tự giễu: “Nếu bây giờ ta không ngồi ở vị trí này, ngươi còn có thể nói những lời này với ta sao?”

Không đợi nàng trả lời, hấn chậm rãi khẽ giọng nói tiếp, “Ôn Như Thị, chúng ta quen biết 10 năm, ngươi là hạng người gì, ta rõ hơn ai hết... Ngươi còn muốn ta dối lòng tới khi nào?”

Nghe vậy, nàng từ từ buông ra hai tay, lui một bước nhìn ánh mắt buồn bã của hấn, giọng nói nhẹ nhàng mà kiên định: “Từ nay về sau, bất luận ngươi là cửu ngũ chí tôn hay là người buôn bán nhỏ, ngươi đi đâu ta sẽ theo ngươi đi đó, không phản bội, không gạt bỏ. Nếu làm trái lời thề này thì để trời phạt ta tự sát trước mặt ngươi!”

Cuối cùng Lâu Già Nhượng đồng ý hay không, Ôn Như Thị không biết.

Sau khi nàng thề xong, hấn cúi đầu nhìn nàng chăm chăm thật lâu, cuối cùng vẫn là không nói lời nào quay đi.

Ôn Như Thị tự nhận chắc chắn từng chữ từng từ trong lời thề của nàng đánh trúng mơ ước bấy lâu của Lâu Già Nhượng, nhưng hấn lại bất ngờ cứ như vậy im lặng bỏ đi, ngược lại khiến sự chắc chắn của nàng bắt đầu không yên.

Một thời gian sau, Lâu Già Nhượng cũng không xuất hiện trước mặt nàng, ngay cả số lần mất tích của cung nữ Liên Kiều cũng dần dần giảm đi.

Chẳng lẽ hấn thật sự từ bỏ nàng rồi? Ôn Như Thị thầm than.

Xích đu lộng lẫy dường như cũng không làm nàng hứng thú, ngược lại nàng ăn càng nhiều. Ôn Như Thị ngồi ở trong sân nhìn về nơi xa. Nếu tiếp tục biến bị phần thành lương thức ăn, phỏng chừng không được bao lâu, eo thon nhỏ mảnh khảnh của nàng sẽ lại béo thêm một vòng.

Một ngày sáng sớm, thấy nàng ỉu xiu không có tinh thần, Liên Kiều đang chải đầu cho nàng bỗng nhiên mở miệng nói: “Ven hồ Lăng Hương Đình hoa sen vừa mới nở, nếu nương nương có thời gian, có thể qua đó ngồi một lát.”

Mắt Ôn Như Thị sáng lên, nàng nào chỉ là có rãnh, quả thực là rãnh đến mức meo.

Nàng nghiêng đầu nghĩ ngợi, nghĩ ngợi nhìn nàng ta: “Người của lãnh cung còn có thể đi ra ngoài sao? Hoàng Thượng đồng ý?”

Liên Kiều ung dung thong thả vấn phần tóc còn lại của nàng lên, lại chọn một cây trâm hoa kiều điểm cài lên, mới thân nhiên trả lời: “Hoàng Thượng không nói nương nương có thể ra ngoài, nhưng cũng chưa từng nói không thể đi ra ngoài.”

Ôn Như Thị ngạc nhiên, thế cũng được? Sao nàng thấy cung nữ này còn to gan hơn cả mình...

Nhưng dù là thế nào, Liên Kiều cũng là người của Lâu Già Nhượng, nếu không chắc chắn, nàng ta cũng không đến mức đẩy nàng vào hồ lửa.

Lúc ra cửa, Ôn Như Thị vẫn không nhịn được hỏi lại mấy lần: “Chúng ta có thể ra ngoài thật à?”

Liên Kiều không còn gì để nói: “Bình thường bây giờ Hoàng Thượng cũng sẽ vào đó ngồi một lát, nếu nương nương người cứ chậm trễ sẽ không gặp được...”

Ôn Như Thị không chút do dự nhấc váy bước nhanh qua cửa. Không phải chết, ở mãi lãnh cung bị người ta quấy rầy chết hay là da mặt dày đi thử một phen, nàng đương nhiên chọn cái sau, Ôn Như Thị nàng sợ ai chứ!?

Lăng Hương Đình tọa lạc tại một hồ nhân tạo rộng lớn, tục truyền rằng tiên tiên đế, cũng chính là ông nội của Lâu Già Nhượng xây cho một vị sủng phi.

Nguyên chủ khi còn nhỏ tiến cung cũng thường xuyên vào đó chơi, Ôn Như Thị có ký ức của nàng, tất nhiên là nằm lòng đường tắt bên đó, không bao lâu đã dẫn theo Liên Kiều tới đó.

Hồ nước xanh biếc mấy ngày liền, lá sen xếp chồng lên nhau, từng đóa sen hồng kiều diễm mà xấu hổ lặng lẽ nở. Ôn Như Thị không tự chủ được đi nhanh, lúc này vào trong đình mới thờ hồn hèn.

Cũng may Lâu Già Nhược còn chưa tới, nàng có thể nghỉ ngơi một lát điều chỉnh lại trạng thái. Ôn Như Thị dựa vào ven đình nghỉ một lát, ngẫm lại đột nhiên có chút buồn cười.

Lén lút cố làm ra vẻ đến trước người kia, sau đó đợi đến khi đối tượng tới rồi lại làm ra vẻ trùng hợp, như không có chuyện gì nói một câu: “A, trùng hợp quá.”

Chuyện ngây thơ như vậy thường xuyên được vận dụng lúc đi học, khi đó là các thiếu nam thiếu nữ, ngây thơ giống như giọt sương sáng sớm, đơn giản, tốt đẹp.

Không ngờ hôm nay nàng cũng ngây thơ, Ôn Như Thị vui rạo rức chống cằm ngắm hoa, gió nhẹ mát mẻ thổi từng làn hương ẩn giấu của hoa sen.

“Liên Kiều, ngươi có đem nước theo không?” Ngắm cảnh một lúc lâu, nàng hơi khát nước, thuận miệng hỏi một câu nhưng không nghe thấy tiếng đáp lại.

Ôn Như Thị quay đầu đang định tự mình đi lấy, lại thấy Lâu Già Nhược mặc bộ quần áo gấm màu trắng sạch sẽ ngay ngắn, thần thái ung dung ngồi trên ghế đá trong đình, chỗ ngồi đối diện cũng thả một cái đệm mềm cùng vị trí với hắn.

Cách không xa bên ngoài đình, Liên Kiều chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đứng bên cạnh Lý công công trừng mắt nhìn nàng.

Ôn Như Thị ngượng ngùng liếc mắt nhìn hắn một cái, Lâu Già Nhược cũng không nhìn nàng, lấy nước nóng đã chuẩn bị sẵn trước đó bỏ vào bình trà nâu: “Còn không qua đây ngồi.”

Ôn Như Thị hơi ‘thụ sủng nhược kinh’, vội vàng đứng dậy yếu điệu thốt tha mắt tự nhiên ngồi đối diện hắn.

Ngón tay Lâu Già Nhược thon dài trắng nõn, thao tác thuần thục mang lại cảm giác mây trôi nước chảy tào nhả, cứ như vậy im lặng nhìn ánh mắt tập trung của hắn cũng sẽ làm người ta cảm thấy “cảnh đẹp ý vui” tự đáy lòng.

Lâu Già Nhược lấy một muỗng nhỏ muối xanh hòa vào trong nước, lúc này Ôn Như Thị mới sực nhớ ra, thời đại này người ta uống trà sắc, không phải là loại trà xanh sau này...

Nàng vẫn giữ nụ cười nhẹ, thâm thương cho vị giác của mình.

Càng là người có ý tứ, gia vị bỏ vào càng nhiều, có thể phải đạt đến cảm giác như có trăm vị phong phú. Chắc chắn không thể thiếu hoa tiêu [1], chỉ mong trừ vô gừng và cây kinh giới, Lâu Già Nhược sẽ không “xa xỉ” bỏ thêm nhiều vị khác vào nữa.

[1]: hay còn gọi là hạt tannin gai của Trung Quốc, màu đen, có vị rất đắng.

Ôn Như Thị nhìn hắn nhẹ nhàng pha trà, cứng nhắc dời tầm mắt lên trên mặt hắn, hi vọng nhan sắc của hắn có thể khiến nàng quên sự tra tấn sắp diễn ra.

Chỉ chốc lát sau, nước sôi nổi lên bọt khí như hàng loạt hạt ngọc trong dòng suối, Lâu Già Nhược múc một bầu nước ra đặt một bên, tập trung ép trà ngon, lại dùng thẻ tre không ngừng khuấy cánh hoa mới thêm vào trong nước sôi.

Nấu đến khi bọt khí trong nước trà như sóng gợn, ngửi được các loại gia vị, hương thơm xộc vào mũi thì Ôn Như Thị đã không muốn chống đối, nàng u oán nhìn Lâu Già Nhược, nhưng hắn nhưng lại không ngước mắt liếc nhìn nàng một cái.

Lâu Già Nhược từ từ đổ gáo nước vừa múc ra lúc nãy vào, làm nước sôi tạm thời ngưng lại, sau đó rót chén trà nhỏ đầu tiên đưa tới trước mặt nàng: “Nước đầu của trà thơm nồng ngào ngạt, nếu hôm nay ngươi đến rồi thì uống chén này đi.”

Mẹ nó, nàng không muốn uống loại trà “thơm nồng ngào ngạt” này tẹo nào đâu! Khóe miệng Ôn Như Thị co gập một chút, hai tay mềm mại nhận chén.

Lần đầu tiên Hoàng Thượng tự tay sắc trà, đừng nói là hoa tiêu, vô gừng, dù là một chén tương ớt, nàng cũng phải bịt mũi uống.

Đợi cho Ôn Như Thị cô uống sạch, Lâu Già Nhược bỗng nhiên thông thả hỏi: “Trước giờ ngươi không chịu uống một ngụm trà sắc, sao giờ lại đòi tính uống một hơi cạn sạch? Chẳng lẽ là vì tài nghệ của trẫm ngày càng tiến bộ, cuối cùng cũng có thể pha được hương vị ngươi thích?” Mắt phượng chỉ nhẹ nhàng lia về phía nàng một cái rồi lại khẽ rù mi múc nước thứ hai của trà.

Lời này ẩn chứa ý châm chọc, làm Ôn Như Thị khóc không ra nước mắt. Uống cũng không được, không uống cũng không xong; không phải hắn cố ý sai Liên Kiều dẫn nàng đến để hắn trút giận chứ?

Còn chưa hoàn hồn từ chén trà thứ nhất thì chén thứ hai lại đưa lại đây, Ôn Như Thị im lặng nhìn khoé môi cong cong của hắn, cuối cùng cũng nổi giận.

Nàng nhận bằng hai tay, từ từ đứng dậy, bước nhẹ vòng qua bàn đá, đi thông thả đến trước mặt Lâu Già Nhược, cười mỉa: “Chén trà tốt nhất đã bị ta nốc ừng ực chà đạp, vậy chén thứ hai này sao có thể để ta hưởng một mình?”

Lâu Già Nhược nhún mảy, tự tin ngồi im, không sợ nằng đảm cả gan mạo phạm thánh giá.

Đáng tiếc Ôn Như Thị chẳng những đảm, còn mạo phạm đến cùng cực.

Nàng ngửa đầu uống một hơi cả chén trà, ngậm trong miệng, ngồi vào lòng Lâu Già Nhược, lấy thế ‘sét đánh không kịp bưng tai’ chặn môi hắn!

Cung nhân ngoài đình đều sợ ngậy người, cúi gằm mặt muốn nhìn lại không dám nhìn, chỉ có Liên Kiều mím môi im lặng cười trộm.

Cánh môi Lâu Già Nhược hơi lạnh, thoang thoang mùi Long Tiên Hương như có như không. Ôn Như Thị gan lớn bằng trời ôm chặt cổ hắn, định đùn nước trà vào miệng hắn.

Nhưng trừ lúc mới bắt đầu bị nằng làm cho giật mình nuốt một ngụm nhỏ, sau đó Lâu Già Nhược cũng không để nằng thoả ý, hắn lẳng lặng khép đôi môi để mặc nằng dán lên, không đẩy ra, cũng không đưa tay ôm nằng.

Cho đến khi Ôn Như Thị bắt đắc dĩ nuốt xuống, hắn mới bình tĩnh mở miệng: “Người có thể đứng lên.”

Ôn Như Thị bĩu môi, ghì chặt hai tay vào đầu vào cổ hắn, dù sao thì cũng đã mất mặt, còn không bằng chiếm chút tiện nghi?! Nàng vui đầu thương tâm lâu lâu: “Không dậy, tự ái rồi.” Muốn đánh hay không thì tùy hắn, cứ coi như nằng không biết xấu hổ không thêm đêm xia gì đi.

Lâu Già Nhược khề thờ dài, giật giật môi, cũng không nói gì.

Những lời hứa hẹn này quá không đáng tin, hắn không muốn nghe lời thề son sắt của Ôn Như Thị nữa, cũng không muốn hứa gì với nằng cả.

Như nằng nói, Lâu Già Nhược không có lòng tin, cũng không muốn có bất cứ hy vọng nào.

Chỉ là, Ôn Như Thị không biết xấu hổ ngồi trong lòng hắn như vậy, làm hắn không tự chủ được sinh ra cảm giác ấm áp ‘như vậy cũng tốt’.

Gió hồ mát mẻ, lá sen xanh mơn trong gió khẽ lay động, nụ sen chờ nở, những đóa sen thẹn thùng nhô đầu ra từ phiến lá rộng lớn.

Trong Lăng Hương Đình, một thiếu nữ váy lụa dài màu xanh đang tựa vào lòng một công tử văn nhả mặc cẩm phục trắng. Bóng hình hai người như hòa tan trong gió, làn váy lụa mỏng manh hồ hững phập phồng theo gió, mờ ảo như một bức tranh.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Edit: Bánh bao thịt

Beta: Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Ngày ấy không bị Lâu Già Nhược dạy dỗ nên Ôn Như Thị thường sẽ chạy đến Lăng Hương Đình ngồi một lát, ngắm hoa, hóng mát, dăm ba lần cũng có thể “tình cờ” gặp được Lâu Già Nhược đến thư giãn.

Hắn rất hiếm khi nói chuyện, cũng chưa bao giờ đề cập đến chuyện để nằng xuất cung một mình, có vẻ hắn đã chấp nhận hành vi không thỏa đáng này của Ôn Như Thị, nhưng hắn cũng chưa bao giờ nói rõ, như thế nếu có xảy ra việc gì không vui thì hắn sẽ lập tức thu hồi quyền lợi mà hắn đã phá lệ khai ân này.

Cũng may Ôn Như Thị còn tự biết mình biết người, ngoài Lăng Hương Đình cũng không tự tiện đi chỗ khác. Tuy Lâu Già Nhược chưa từng nói không được đến nơi khác nhưng nằng cũng biết phải tránh tị hiềm trong cung, dù sao thân phận nằng bây giờ cũng khá xấu hổ.

Tuy nói nằng là Chính phi tử trước của đương kim Hoàng Thượng, nhưng nay không như xưa. Lúc trước Lâu Già Nhược chẳng qua chỉ là một Hoàng tử nhân tàn, nay lại là Thiên Tử trên vạn người.

Nay hậu cung trống rỗng, không biết có bao nhiêu người đang lăm le vị trí bên cạnh hắn kia, nếu không phải trong lòng mọi người còn sợ hắn thì chỉ sợ đã sớm có đại thần không kiềm chế được mà mượn lời can gián Hoàng Thượng sớm ngày tiến hành tuyển tú rồi.

Lâu Già Nhược đăng cơ nhưng vẫn chưa sắc phong nằng làm Hoàng Hậu, cũng không cho nằng phẩm vị gì, huống chi nơi nằng ở bây giờ lại là lãnh cung, muốn nói danh chính ngôn thuận cũng đúng, muốn nói không quyền không thế, cảnh tượng thê lương cũng không sai.

Ôn Như Thị cũng gấp gáp, nhưng có một số việc dù gấp cũng vô ích, ví dụ như tình cảm.

Giờ nàng vẫn đang cố gắng xây dựng lại niềm tin giữa hai người, việc được sủng ái mà kiêu ngạo như thế Ôn Như Thị không dám làm. Đừng nói hấn còn chưa mở miệng chấp nhận mình, ngay cả lời như nàng ra ngoài bắt cần đừng phải ai đó mà Lâu Già Nhục lại không ở cạnh nàng... thì theo thái độ không mặn không nhạt của hấn, không đùa chứ hấn thật sự làm được như vậy, đến lúc đó dù hấn chỉ hờn dỗi thôi cũng khiến nàng ăn đủ.

Thế nên Ôn Như Thị ra khỏi cửa thì chỉ tới lui giữa hai nơi, đằng hoàng giữ vững cuộc sống quy củ, một con đường hai điểm đến.

Nếu bình thường Lâu Già Nhục không có chuyện gì sẽ không bước vào lãnh cung, muốn gặp mặt hấn thật không dễ nên để đảm bảo hấn sẽ không đột nhiên sinh lòng xa cách với mình, mỗi ngày vừa đến giờ Thân, Ôn Như Thị sẽ đến Lăng Hương Đình ngồi một lát, dù có gặp được hấn hay không, chỉ cần vừa đến giờ Dậu nàng sẽ dẫn Liên Kiều đi.

Tiếp diễn như thế một thời gian, cho dù không có ai cố tình nhắc nhở, Lâu Già Nhục cũng biết thời gian nàng rảnh rồi.

Giống như làm mỗi cho cá vậy, mỗi ngày đều đến vào một thời điểm cố định, thả mỗi xuống cùng một chỗ, dần dần, chỉ cần vừa đến giờ bọn cá sẽ thi nhau nổi lên mặt nước.

Cá là như vậy, động vật lại càng như thế, con người cũng không ngoại lệ, nếu có một ngày hấn bắt đầu có thói quen nhìn về phía Lăng Hương Đình vào giờ Thân, nàng sẽ có thể bắt đầu tiến hành bước kế tiếp.

Ôn Như Thị tính toán kỹ lưỡng, lại không ngờ rằng dù mình đã tính đủ trăm đường, ngay cả khi ra khỏi cửa cũng dán vào chân tường mà đi, nhưng vẫn không thể tránh khỏi khiến cho kẻ có tâm chú ý.

Giữa tháng chín, khí trời nóng bức khiến nàng còn không muốn nhúc nhích, thời này lại không có điều hòa làm lạnh, loại hàng xa xỉ như khối băng càng không phải thứ mà một người phụ nữ trong lãnh cung như nàng có thể dùng đến.

Ngày hè oi bức, tiếng ve sầu ngân vang không dứt, hoa cỏ trong sân bị phơi nắng đến ỉu xiu.

Ôn Như Thị nằm uòn trên tháp mềm cạnh cửa sổ, đang nghĩ xem có nên dành một ngày đi thăm dò phản ứng của Lâu Già Nhục hay không, xem xem thành quả trong khoảng thời gian này thế nào thì thấy mặt Liên Kiều nghiêm trọng dẫn một cung nữ tiến vào.

“Tuân theo chỉ dụ của Thái Hậu, mời nương nương đi đến điện Từ An cùng nô tỳ một chuyến.” Cung nữ kia cúi người hành lễ rất đúng mực, nụ cười trên mặt cũng rất tiêu chuẩn.

Ôn Như Thị liếc Liên Kiều một cái, thấy nàng ta trông không giống đang cảm kích thì từ từ đứng dậy sửa soạn một chút. Nếu ngày sau còn muốn ở chung trong cung, có một số việc muốn trốn cũng trốn không khỏi.

Điện Từ An nằm ở phía tây Hoàng Thành, cũng là chỗ ở của Thái Hậu Lịch Nhậm, từ xa đã thấy cung điện nguy nga, rường cao cột to, tất cả đều có một loại khí thế trang nghiêm.

Một đường không nói chuyện, Ôn Như Thị lặng im vào cửa chính cùng với vị cung nữ kia, đi qua những hành lang quanh co ngang dọc, lại đi thêm chốc lát mới đến hoa viên muôn màu muôn vẻ.

Tiếng chim hót uyển chuyển trong trẻo ẩn sau bóng cây cỏ hoa lá, Dung thái phi đang ngồi trong lương đình trên bờ hồ, phía sau có tiểu tỳ quạt chầm chậm cho bà ta.

Ôn Như Thị tiến lên cúi người hành lễ, váy áo màu ánh trắng, tóc đen uốn lượn kéo dài trên vai.

Thái Hậu liếc mắt với tư thái ung dung hoa lệ quý phái, cũng không cho nàng đứng dậy, một lúc lâu sau mới nghe bà ta chậm rãi nói: “Nghe nói gần đây người thường đến Lăng Hương Đình.”

Ôn Như Thị không động dậy, chỉ là cúi đầu gật đầu xưng phải.

Lại qua thật lâu sau, Thái Hậu mới vừa sâu xa thờ dài một tiếng vừa nói, “Hoàng Thượng từ nhỏ đã hay đề bụng chuyện của người, nay dù người phạm sai lầm cũng chỉ miễn chức vị của Ôn Thừa tướng... Phi tần có thể ra vào tự do ở lãnh cung không nhiều, người hãy tự giải quyết cho tốt.”

Ôn Như Thị cúi đầu, vì không biết ý đồ thật sự trong của bà ta nên nàng cũng không tiếp lời, chỉ lẳng lặng quỳ bên ngoài đình chờ bà ta nói hết.

Nhưng Thái Hậu ở hậu cung đã lâu, quen với cuộc sống lục đục tranh đấu nên đã sớm dày công tôi luyện được cách ăn nói uyển chuyển ý ở ngoài lời, bà ta không nói trắng ra, chỉ ngắm nhìn móng tay mới sơn của mình, nói một câu không mặn không nhạt: “Người già rồi cũng không thích níu kéo so đo quá nhiều chuyện cũ nữa, chỉ là muốn nhìn khuôn mặt hòa thuận của bọn nhỏ và cảnh tượng náo nhiệt thôi, coi như là một tâm nguyện.”

Ôn Như Thị im lặng chịu đựng, Thái Hậu đang nhắc nhở nàng không được chuyên sủng, bằng không bà ta sẽ lôi chuyện cũ của nàng ra mà nói.

Nếu như Ôn Như Thị thật sự ‘tóm’ được Lâu Già Nhục thì mấy lời nói dù khó nghe đến đâu nàng cũng chịu được.

Nhưng thực tế bây giờ ngay cả bát tự còn chưa viết được mà đã có người nhảy ra chỉ trích nàng chiếm Hoàng Thượng không buông —— nàng cũng rất muốn chiếm! Nhưng vậy cũng phải được Lâu Già Nhục gật đầu đã, không phải sao?

Nếu không phải do con trai bà ta soạn vị giành được cái bảo tọa này và Thái Thượng Hoàng còn bị giam lỏng trong điện Thịnh Tiều, chỉ sợ bà ta còn

chêm thêm mấy câu như: “Tiền để ở dưới suối vàng có biết cũng sẽ cảm động đến vui mừng”...

Ôn Như Thị hơi cong khốe môi, mấy lời đồng ý chịu thua này nọ dạo một vòng trên đầu lưỡi nhưng cuối cùng vẫn nuốt trở vào. Cho dù là vì tình thế bất buộc, nàng cũng không muốn nói dối rằng sẽ nguyện ý khoan tay nhường lại Lâu Già Nhục đâu.

Thân ở trong cung, lại còn mơ tưởng có thể một đôi một kiếp một đôi người, Ôn Như Thị thật sự cảm thấy mình đã phạm phải một sai lầm ngu ngốc không chữa được.

Nhưng nếu đã quyết định thì có một số việc không thể làm, bởi nếu có lần một sẽ có lần hai, có vài lời cũng không thể nói tùy tiện, bởi một khi đã trở thành tiền lệ, nếu ngày sau có tình huống tương tự xảy ra thì sẽ thành chuyện đương nhiên, cần nhượng bộ.

Ôn Như Thị không hi vọng như vậy, không chỉ là Lâu Già Nhục, nàng cũng cần dùng hành động để củng cố lòng mình.

Kết quả của việc ngỗ nghịch với Thái Hậu, cho dù không chết cũng bị lột da, Ôn Như Thị không dám chọc giận bà ta nữa, chỉ có thể tiếp tục im lặng.

Không khí lắng đọng một lúc lâu, sắc mặt Thái Hậu thay đổi, đang định mở miệng thì chợt nghe thấy một giọng nam không nhanh không chậm: “Hôm nay trời nóng, sao mẫu hậu không sai người đi lấy vài chậu băng lại đây giải nhiệt.”

Lâu Già Nhục khi định thần nhàn chậm rãi thông thả đi đến, vạt áo cẩm bào kim long phát qua người Ôn Như Thị, chưa từng khiến hắn dừng lại đôi chút.

Hắn thông thả đến ngồi xuống bên cạnh Thái Hậu, không hề liếc mắt nhìn Ôn Như Thị một cái, như thể nàng chỉ là một hạ nhân không quan trọng.

Trong đình hai mẹ con nhẹ giọng thăm thì nói chuyện gia đình, ngoài đình Ôn Như Thị lặng im quỳ dưới ánh mặt trời chói chang, trên trán dần dần có mồ hôi chảy ra.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Thái Hậu mới thàn thán một tiếng.

Bà mang đầy suy tư liếc Ôn Như Thị không hề thay đổi tư thế quỳ bên ngoài, lại ngược nhìn vị bệ hạ khiến bà vừa tự hào vừa lo lắng này: “Thôi thôi... Ngồi trong viện này lâu như vậy ai gia cũng mệt rồi.” Bà vừa đứng dậy liền có cung nữ tiến lên hầu hạ cẩn thận. Vịn tay cung nữ đi đến cửa đình, Thái Hậu dừng một chút, xoay người dặn dò, “Trong triều sự vụ bận rộn, con cũng trở về sớm đi.”

Đợi cho mọi người vây quanh Thái Hậu rời khỏi hoa viên, lúc này trong đình chỉ còn lại người hầu đi theo hắn và Ôn Như Thị ở bên ngoài.

Lâu Già Nhục im lặng thật lâu mới vẫy tay cho thị vệ lui, từ từ đi tới trước mặt nàng.

Như đoá hoa nở trong thình lặc, Ôn Như Thị rũ bỏ vẻ dịu dàng, con gió nhẹ nhàng phát qua trâm ngọc bạch mai trên mái tóc đen, có tiếng chuông nhỏ đình đang vang lên.

Lâu Già Nhục chậm rãi vươn tay, giọng điệu hiền hòa: “Đứng lên đi.”

Không có người ngoài ở đây, lúc này Ôn Như Thị mới thấy ấm ức.

Nàng bấu môi, gờ tay đặt vào lòng bàn tay hắn, ngược mắt u oán nhìn Lâu Già Nhục nhưng lại không động dậy: “... Tê chân lắm, không đứng lên nổi.”

Nắm bàn tay mềm mại của nàng, Lâu Già Nhục cũng không khom người đỡ nàng một cái, chỉ nhỏ giọng nói: “Ký Minh thông báo người bị phạt, người cần gì phải chọc giận Thái Hậu như thế?” Giọng điệu tuy vẫn lạnh nhạt như xưa nhưng nàng lại có thể nghe ra ý dịu dàng trong đó.

Lòng bàn tay của hắn hơi lạnh, Ôn Như Thị nhẹ nhàng cong khốe môi, cười dịu dàng kéo tay hắn áp lên gương mặt bị phơi nắng đến đỏ bừng của mình, đôi mắt đẹp sáng ngời về thông cảm: “Chút ít cực khổ ấy thiếp chịu được, có điều nếu Thái Hậu người thật sự nhẫn tâm muốn chặt đầu của thiếp, nói không chừng thiếp sẽ sợ đến mềm chân luôn.”

Lâu Già Nhục không còn lời nào để nói, rút tay về định phát tay bỏ đi, lại bị nàng nắm chặt không buông, ngược lại lại kéo Ôn Như Thị đang nửa ngồi trên đất.

Lâu Già Nhục ngẩn ra, dừng động tác rồi thở dài một tiếng, thấy nàng ấm ức cúi đầu không nói, hắn đành phải thỏa hiệp: “Được rồi, mau đứng lên đi.”

Tà váy của Ôn Như Thị uốn lượn trên nền đất, nàng ngẩng gương mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết giờ lộ ít sắc hồng, ai oán nhìn hắn: “Chàng có thể ôm thiếp dậy không?”

Lâu Già Nhục sẽ chủ động ôm nàng sao?

Đương nhiên là không thể nào. Cuối cùng vẫn là Ôn Như Thị ngồi dưới đất chờ trên đùi có tí sức mới nắm chặt tay hắn từ từ đứng dậy, sau khi đứng vững rồi nàng còn chưa cam lòng, vẫn lăm bắm: “Nơi này cũng không có người ngoài, cho dù chàng có thân mật với thiếp một chút cũng đâu có mất mặt.”

Lâu Già Nhục không đáp, quay đi, tay vừa mới thả ra lại bị Ôn Như Thị túm lấy.

Nàng cười gian ưỡn mặt ngẩng đầu đến gần hắn, ánh mắt tinh quái lấp lánh: “Chàng có ý đến cứu thiếp phải không?”

Lâu Già Nhục lạnh nhạt liếc nàng một cái, lông mày như lưỡi kiếm trên đôi mắt phượng hẹp dài hơi nhướn lên nhưng bước chân lại không chần chừ chút nào: “Chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, chớ suy nghĩ nhiều.”

Ôn Như Thị mỉm môi cười trộm, cũng không phản bác, cứ như vậy hiền lành mềm mại bị bàn tay của hắn dắt về.

Mặc kệ hắn là vì mặt báo của Liên Kiều, hay là vì thấy nàng không xuất hiện ở Lăng Hương Đình đúng giờ, chỉ cần hắn tới là đủ.

Chẳng sợ Lâu Già Nhục kỳ thật không tin dụng tâm của nàng là không có ác ý, chẳng sợ hắn vẫn kháng cự sự tiếp cận của nàng... Chỉ cần khi nàng có thể gặp chuyện không may, Lâu Già Nhục chịu chủ động xuất hiện trước mặt nàng, giúp nàng giải nguy, thì nàng còn có gì để bất mãn chứ.

Còn nhiều thời gian, Ôn Như Thị tin, một ngày nào đó Lâu Già Nhục sẽ nhìn thấy tấm lòng chân thành của nàng.

Hai người hai bàn tay đan xen nắm chặt dưới ống tay áo, ẩn chứa chút dịu dàng yêu thương.

Ôn Như Thị nghiêng đầu, được voi đòi tiên: “Già Nhục, về sau chỉ có hai chúng ta sống với nhau, chàng không nạp phi nữa có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Edit: Thanh Uyên

Beta: Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

“Già Nhục, sau này chỉ có hai chúng ta, chàng đừng nạp phi có được không?” Giọng nói mềm mại du dương của Ôn Như Thị như còn vang vọng bên tai.

Cung điện đỏ thẫm, màn che màu đen buông xuống, tấm phù điêu gỗ đàn hương phản chiếu ánh sáng mờ mờ, dải tua rua vàng thông xuống, thảm trải nền lớn màu nâu đậm, Lâu Già Nhục mặc cẩm y trắng thuần ngồi sau án thư màu đỏ sậm.

Hắn cầm mấy bản tấu chương đặt trên án, liên tục ba bản, đều là tấu thư khẩn cầu khuyên tấn Hoàng Đế mở đại tuyển làm phong phú hậu cung.

Có được không? Lúc hắn mong chỉ có hai người ở bên nhau, nàng vứt hắn đi như giày rách; mà bây giờ cũng là nàng dịu dàng mong chờ, hỏi hắn có được không. Khoé môi Lâu Già Nhục nhếch lên thành nụ cười trào phúng, từ từ đặt bút, ở cuối tấu chương ghi hai chữ đỏ thẫm, “Chuẩn tấu.”

Nạp phi không phải chỉ để kéo dài dòng dõi, mà còn là một thủ đoạn chính trị của Quân vương một nước.

Lúc trước, khi Ôn Như Thị lựa chọn lao vào vòng tay Thái tử nàng không nghĩ đến chuyện ấy sao? Sắc mặt Lâu Già Nhục không đổi tiện tay đặt qua một bên. Nàng dựa vào cái gì mà cho rằng, một nữ nhân không tuân thủ nữ tắc như nàng sẽ là một ngoại lệ?

Dựa vào mười năm dài hắn kiên nhẫn khoan dung nàng? —— Yêu cầu này, quá buồn cười, đặc biệt là sau khi nàng đã hung ác làm tổn thương hắn như thế.

Không phải hắn không làm được, ngôi vị Hoàng Đế này vốn chiếm được bằng vũ lực, dù hắn có tàn bạo hơn một chút cũng chẳng là gì, nhưng, hắn không muốn.

Lâu Già Nhục không muốn.

Sự ngoan ngoãn, dịu dàng lúc này của nàng và vẻ dựa dẫm nhún nhường, sớm muộn gì cũng sẽ cạn kiệt khi không thu được gì, Lâu Già Nhục nghĩ có lẽ đến lúc đó hắn lại trở thành kẻ đáng thương bị vứt bỏ một lần nữa.

Cứ nhìn nàng diễn kịch là được rồi như vậy, không cần thiết phải chấp nhận bất kỳ thỉnh cầu nào cả, Lâu Già Nhục khép hờ mắt, im lặng dõi sang duyệt một bản tấu chương khác.

Qua một buổi chiều mệt mỏi, Ôn Như Thị bất hạnh bị cảm nắng.

Lúc Lâu Già Nhục nhận được tin, sắc trời cũng đã tối, Lý công công kính cẩn đứng bên cạnh chờ Hoàng Thượng ra hiệu, Lâu Già Nhục chỉ khẽ gật đầu, tỏ ý mình đã biết, sau đó không hành động thêm gì nữa.

Đợi đến khi sự vụ trong tay đầu vào đầy rồi, Lâu Già Nhục mới đứng dậy xoa tay: “Bây giờ là giờ gì?”

Hoạn quan theo hầu bên người khom lưng trả lời: “Bẩm Hoàng Thượng, đã là giờ Hợi rồi ạ.”

Giờ Hợi sao... Hẳn lúc này Ôn Như Thị đã buồn ngủ, Lâu Già Nhựt đi về phía tẩm cung vài bước, dừng một chút, cuối cùng đổi ý: “Bãi giá lãnh cung.”

Cảnh sắc trong bức tường cao dưới ánh trăng bao phủ dần được dát một lớp ánh sáng mờ mờ huyền ảo, Lâu Già Nhựt rảnh rồi từ từ đi qua tiền viện tràn ngập hương hoa, đẩy cửa phòng ngủ của nàng, hai cung nữ vừa nhìn thấy hẳn rất hiếu ý lui ra ngoài.

Ôn Như Thị uống thuốc, lại ngủ cả một buổi trưa nên cũng không còn khó chịu lắm, lúc này nàng đang buồn ngủ dựa lên đầu giường nhỏ.

“Khá hơn chút nào chưa?” Lâu Già Nhựt kéo vạt áo ngồi xuống bên giường nàng, đưa tay đo thử nhiệt độ trên trán nàng.

Ôn Như Thị không thoải mái, đôi mắt đẹp ngập nước mắt, ánh mắt nhìn hẳn còn hơi chứa vẻ yếu đuối: “Không khỏe... Cả người không còn chút sức lực nào hết, chóng mặt đau đầu, buồn nôn khó chịu... Già Nhựt, ta khát.”

Lòng bàn tay đúng là hơi nóng, Lâu Già Nhựt thấy sắc mặt của nàng đỏ hồng khác thường, liền dùng vẻ mặt và giọng nói ôn hòa nói: “Trẫm đi rót cốc nước cho ngươi, uống xong thì ngủ một giấc, sáng hôm sau tỉnh dậy sẽ không khó chịu nữa.”

Ôn Như Thị nước mắt lưng tròng nhìn hẳn, hết sức nhanh trí gạt đầu.

Lâu Già Nhựt đứng dậy ra gian ngoài pha một ly nước muối nhạt, lát sau đã đi vào, một tay từ từ nâng nàng dậy, để nàng tựa vào lòng mình, đưa nước tới bên môi nàng.

Ôn Như Thị cúi đầu uống từng ngụm nhỏ, ngẩng khuôn mặt trắng lên nhìn hẳn, từ góc nhìn của nàng có thể nhìn thấy được cái cảm nhận thín của hẳn. Nàng khẽ kéo vạt áo của hẳn: “Già Nhựt, ta không ngủ được, tim đập nhanh lắm.”

Thấy nàng không giống với ngày xưa, Lâu Già Nhựt cũng không kìm được cũng mềm lòng đi mấy phần. Hẳn đổi tư thế, dựa vào vách ngăn được chạm trổ hoa văn trên giường nhỏ, kéo chăn của Ôn Như Thị đắp lên bả vai của nàng: “Ngủ đi, đợi ngươi ngủ rồi, ta mới đi.”

Hiếm khi thấy Lâu Già Nhựt có thể dịu dàng đến thế, Ôn Như Thị nằm nheo trong lòng hẳn, càng không nở ngủ, nhưng nàng cũng không biết phải mở lời như thế nào.

Ôm nàng, tâm trạng của Lâu Già Nhựt cũng rất phức tạp. Hẳn vốn không định đến thăm nàng, cảm nắng cũng không phải là chuyện lớn gì, Thái y cũng đã nói không có gì nghiêm trọng, chỉ cần uống thuốc, qua một đêm thì sẽ không còn gì đáng ngại nữa, nhưng hẳn vẫn không nhịn được muốn đến xem, có như thế hẳn mới yên tâm được.

Trải qua mấy ngày này có thể thấy, nỗ lực của Ôn Như Thị cũng không hoàn toàn là vô dụng, chỉ ít là vào những lúc hẳn muốn quên nàng đi thì một Ôn Như Thị tươi cười xinh đẹp, thần thái thoải mái sẽ luôn xuất hiện trong đầu hẳn hẳn, như một thứ mềm mại âm thầm níu chặt lấy tim hẳn.

Thấy nàng vui trên giường nhỏ một cách đáng thương, đôi mắt sáng ngập nước mơ mơ màng màng đang nhìn mình, dù cho có một nửa là giả vờ thì Lâu Già Nhựt bỗng không nhẫn tâm để nàng như thế.

Hẳn đưa tay, chần chừ vuốt nhẹ mái tóc đen của nàng, mái tóc đen bóng mềm mại dài đến eo, cảm giác trơn như tơ lụa trên lòng bàn tay mãi không đi, giọng nói trầm thấp nhỏ như muỗi của Lâu Già Nhựt cất lên, “Ngủ đi.”

Ôn Như Thị từ từ nhắm mắt, hơi thở lúc ấy thoảng mùi Long Tiên Hương, lồng ngực hẳn khẽ rung một cách có quy luật, nàng hơi rúc người vào lòng hẳn, khẽ môi có ý cười nhẹ: “Già Nhựt, người chàng thật thơm quá.”

Lâu Già Nhựt không nói gì, chỉ vỗ vỗ đầu nàng như đang vỗ một con cún.

Bọn họ chưa bao giờ thân mật với nhau như hôm nay.

Vạt áo trắng của Lâu Già Nhựt trải ra khắp giường, Ôn Như Thị mặc quần áo đơn giản, im lặng dựa sát vào lồng ngực hẳn, áo ngủ bằng gấm của nàng che vai nàng, cũng đắp lên nửa người của Lâu Già Nhựt.

Trong bầu không khí lặng im lại có sự dịu dàng như có như không.

Trời dần tối khuya, người hầu đi theo hầu hạ đứng ngoài cửa không dám quấy nhiễu, chỉ có thể đứng thẳng người tựa vào cánh cửa, híp mắt gác đầu ngủ gật.

Lâu Già Nhựt cử động, nghiêng người nhẹ nhàng đặt Ôn Như Thị lên giường, hàng lông mi dày của nàng hơi run run một lúc, hình như thấy lạnh nên lại lặn sang chỗ hẳn.

Lâu Già Nhựt còn chưa kịp ngủ lại đã bị nàng ôm đầu, Ôn Như Thị gối đầu lên đầu hẳn, đôi môi anh đào hồng hào rên rỉ vài tiếng rồi lại yên lặng.

Lâu Già Nhựt khép hờ mắt, ngẩn ra nhìn khuôn mặt lúc ngủ của nàng.

Nếu như tất cả đều là giả dối, với tính cách được nuông chiều của nàng chắc chắn sẽ không làm những hành động chân thực lúc ở trong mơ như thế, nhưng nếu bảo nàng thật tâm hối cải, đến cả Lâu Già Nhục cũng không thể tin được...

Mái tóc dài của nàng xổ ra giữa hai chân hắn, như một tấm lụa thượng hạng, toả ra ánh sáng bóng loáng dưới ánh nến. Lâu Già Nhục khẽ thở dài một cái, nghiêng người cúi gập đặt dưới chân, xoay người nằm xuống cùng nàng.

Hắn vừa nằm xuống, Ôn Như Thị lập tức có cảm giác ai đó nằm cạnh mình, nàng như con mèo nhỏ cọ đầu vào cổ hắn, ngón tay nhỏ bé chạm nhẹ vào ngực hắn, hai gò má mềm mại cọ cổ hắn, sau đó mới hài lòng nằm yên.

Lâu Già Nhục không nhúc nhích, một lát sau mới từ từ đưa tay ôm nàng.

Lúc này Ôn Như Thị đã ngủ đến đất trời tối đen, hoàn toàn không biết tâm trạng hiện giờ của nam nhân nằm cạnh mình phức tạp khó hiểu đến mức nào, đợi đến buổi sáng ngày thứ hai khi nàng tỉnh lại, Lâu Già Nhục đã rời đi, chỉ là không biết đã đi từ lúc nào.

Nàng quần lấy chăn lăn một vòng trên giường, trên gối dường như vẫn còn một chút hương thơm còn sót lại của hắn, mắt miệng Ôn Như Thị cong cong, cao giọng gọi Liên Kiều vào: “Hoàng Thượng đi khi nào?”

Liên Kiều mang nước đến, vắt khô chiếc khăn ướt捏: “Giờ Mão mới ra cửa, nướng nướng ngủ say quá nên không đánh thức người.” Liên Kiều cảm phần liếc nhìn nàng một chút, chưa từng thấy cô phi tần nào như vậy, không những không giúp Hoàng Thượng thay y phục, đến cả đứng dậy tiễn người cũng không, cứ tiếp tục như vậy không biết đến khi nào mới có thể chuyển ra khỏi lãnh cung đây.

Sao nàng lại có một chủ nhân không có lòng cầu tiến như thế chứ...

Ôn Như Thị không biết nàng ta đang thầm oán giận mình trong lòng, nàng nắm ngón tay tính tới giờ Mão, sau đó ưu sầu nói: “Năm giờ đã dậy rồi sao, làm Hoàng Đế thật đáng thương mà.”

Khoẻ miệng Liên Kiều co rút, dù không biết năm giờ là gì, nhưng nướng nướng nói Hoàng Thượng đáng thương, nàng nghe rất rõ.

Ôn Như Thị vừa tỉnh ngủ nên tâm trạng vô cùng tốt, ăn liền ba bát cháo nhỏ trong cái trợn mắt của Liên Kiều, sau đó chép chép miệng: “Ta còn đói, mang ít đồ ăn vào đây đi.”

Liên Kiều: “...”

Ăn sáng xong, Ôn Như Thị thông thả đi lại quanh sân để tiêu com, qua thời gian một chén trà thì uống thuốc, cùng lúc đó Lâu Già Nhục lại không nhàn nhả như vậy.

Sinh thần của Thái Thượng Hoàng cũng sắp đến, năm rồi đã cùng toàn dân thiên hạ chúc mừng, bây giờ ngôi vị Hoàng Đế đã bị Lâu Già Nhục chiếm, có nên làm hay không? Hắn phải làm gì? Người phía dưới cũng không có ý kiến gì. Tông Chính ngồi quỳ cúi đầu trên tấm thảm phía dưới, không dám ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng, hắn cũng không muốn để bị ghét, nhưng chuyện của Hoàng thất là chuyện nằm trong phạm vi chức trách của hắn, hắn không thể không hỏi được...

Đầu ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn trà, trong tay là tấu chương đã thu hồi lại sau khi phê duyệt đêm qua, Lâu Già Nhục nhìn lướt ba bản tấu chương, im lặng một lát, tuy hắn không định phí tiền của để chúc thọ Thái Thượng Hoàng nhưng không thể tránh khỏi việc phải tổ chức yến tiệc ở Thịnh Tiêu Điện.

Nếu tổ chức yến tiệc, đến lúc đó, chắc chắn Thái Thượng Hoàng sẽ ồn ào đòi hắn thả hai phụ thê Lâu Già Giới ra, nghĩ đến đây, Lâu Già Nhục lại thấy hơi buồn bực: “Ồ Thịnh Tiêu Điện, những chi tiết nhỏ khác đều để cho Thái Hậu sắp xếp.” Tông Chính đồng ý lui ra.

Đến trưa, Thái Hậu bèn sai người sang mời Thái Thượng Hoàng đến ăn trưa, Lâu Già Nhục biết là họ thương lượng chuyện tiệc mừng thọ, từ chối thì không ổn nên đành phải đi tới Từ An Điện.

Ngồi xuống nói chuyện phiếm vài câu, Thái Hậu đã khó xử mở miệng: “Ý của Thái Thượng Hoàng là nếu như không có mặt đầy đủ người trong nhà thì không cần tổ chức buổi yến tiệc này nữa.”

Lâu Già Nhục rũ mắt nhìn con Kim Long được thêu sống động trên áo bào của mình, không nói một lời, vẻ mặt trầm ngâm như nước.

Với chuyện tình tình Hoàng nhi nhà mình thất thường, Thái Hậu cũng hơi đắn đo khó đoán đúng ý của hắn, hắn không nói lời gì, bà cũng không dám ép hắn tỏ rõ thái độ, chỉ đành khuyên khéo: “Hiện nay thiên hạ vừa mới yên bình, cả nhà hoà hoà thuận thuận ăn bữa cơm, kẻ ra danh tiếng cũng dễ nghe hơn một chút, cũng chỉ có một ngày, nếu Hoàng Thượng không thích, đến lúc đó chỉ cần ngồi lại một lúc rồi đi cũng được.”

Lâu Già Nhục nhếch môi, đứng dậy: “Vậy cứ để mẫu hậu làm chủ, chút việc nhỏ này không cần phải hỏi ý kiến của trẫm.”

Thái Hậu ngạc nhiên nhìn bóng lưng dần xa của hắn, một lúc lâu, mới dời mắt, thở dài một cái thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Edit: Đặng Ngân

Beta: Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Thịnh Tiêu điện và Lăng Hoa cung hoàn toàn khác nhau, trước kia Thịnh Tiêu điện vốn là nơi ở của Thái Thượng Hoàng tiền nhiệm, đồ dùng bên trong rất đầy đủ.

Tuy Lâu Già Nhược trút ngôi của chính phụ hoàng mình, nhưng vẫn đối đãi với phụ hoàng theo đúng lễ nghĩa quy định trong cung về chi tiêu ăn mặc, không hề bạc đãi. Dù có làm vậy thì trong lòng Thái Thượng Hoàng, hẳn cũng chỉ là một tên nghiệp chướng, một kẻ soán quyền đoạt vị.

Nhưng ông sẽ không bao giờ nói những lời này trước mặt Lâu Già Nhược.

Dù thế nào, hiện tại hắn vẫn là Hoàng Đế, ít nhất với tình hình trước mắt, mông Lâu Già Nhược còn đang trên ngai vàng, ông không thể động đến, những hoàng tử khác của ông cũng không thể động đến được.

Thái Thượng Hoàng tự thấy mình kiềm chế rất tốt. Khoan hãy nói, từ ngày bức cung hơi mất mặt, thì từ lúc bị giam lỏng ở Thịnh Tiêu điện đến khi thọ yến bắt đầu, mặt ông vẫn giữ nét uy nghiêm.

Nhưng tất cả đều sụp đổ khi ông thấy đứa con trai yêu quý của mình được người ta khiêng lên điện bằng ghế dựa mềm.

Đến bây giờ, khi đã mất đi tự do, Thái Thượng Hoàng mới biết, lúc đầu Lâu Già Nhược nói muốn báo thù hoàn toàn không nói bậy.

Ngày xưa là một Thái tử hiền ngang đường hoàng, nay đã thành một người tàn phế, người làm cha như ông sao có thể chấp nhận chuyện này. Sau này ông còn mặt mũi nào gặp Hoàng hậu đã khuất.

Một tay ông chỉ vào Lâu Già Giới đang được Tô Nhạc Thanh đỡ dậy ngồi trước bàn ăn, trợn mắt nhìn Thái Hậu, tức nộ phôi: “Đứa con trai ngoan mà bà dạy dỗ, bà xem nó đã làm những gì! Máu đỏ nhuộm Hoàng thành, soán ngôi, bức vua thoái vị, giam cầm cha ruột, giết hại huynh trưởng —— nó còn là con người sao?! Nó là một tên súc sinh.”

Liên quan đến con trai mình, Thái Hậu cũng nổi giận, nhưng dư uy nhiều năm của Thái Thượng Hoàng vẫn còn, ở đây lại có hai tiểu bối là Lâu Già Khánh và Lâu Già Lam, bà cũng không muốn cãi nhau.

Cố gắng kiềm chế một lúc, mới tức giận đến phát run nói ra một câu: “Tại sao Già Nhược lại hận người như vậy, cả người và ta đều hiểu rõ, hôm nay con ta đã là Hoàng đế cao quý, đây là sự thực không thể thay đổi. Hoàng nhi có xứng đáng hay không, không đến lượt ông bình luận.”

Thái hậu nói nói một lúc, không kìm được thẳng lưng lên. Bây giờ con bà là Hoàng đế, họ không còn là hai mẹ con bị người khác định đoạt như trước nữa.

Xuất thân của bà không tốt, phụ thân chỉ là một vị quan nhỏ, không quyền không thế, cũng không có bao nhiêu tiền tài để bà đưa cho cung nữ và thái giám.

Tiến cung từng ấy năm, vì có dung mạo xinh đẹp nên luôn bị các phi tần khác xa lánh. Nếu được sủng ái cũng thôi, nhưng đáng tiếc, Thái Thượng Hoàng chỉ xem bà như một món đồ chơi, lúc thích thì đến trên chóc, không thích thì không thèm liếc nhìn bà một lần.

Cái đêm mà bà hạ sinh Lâu Già Nhược, suýt nữa mất mạng, ông ta đang ở đâu?! À phải rồi, lúc đó ông ta đang ở Phụng điện cùng Hoàng Hậu và Thái tử.

Cả đời bà không có mong ước gì lớn lao, chỉ hi vọng đứa con trai duy nhất bình an lớn lên, đến khi người đàn ông này băng hà, Lâu Già Nhược cùng bà xuất cung an hưởng tuổi già.

Bà không thích tranh giành sủng ái, cũng không có tâm kế tranh giành.

Khi Ôn tướng quân đồng ý gả con gái cho Tam hoàng tử, bà đã từng rất vui sướng, tưởng rằng con trai đã có chỗ dựa lớn mạnh, không bị người người chèn ép như bà.

Đáng tiếc, người con gái hẳn toàn tâm toàn ý yêu thương lại là kẻ gây họa. Chuyện Thái Tử quyến rũ Ôn Như Thị, người khác có thể không biết, chứ sao Thái Thượng Hoàng lại không rõ được, nhưng ông ta mở một mắt nhắm một mắt để mặc Lâu Già Giới làm xằng làm bậy.

Từ nhỏ đến lớn, Lâu Già Nhược bị ám toán không biết bao lần, vì sao hai mẹ con bà phải sống trong nom nớp lo sợ, chẳng lẽ chỉ là vì kẻ đó là con của Hoàng hậu quá cố sao?!

Thái Thượng Hoàng không ngờ Dung phi nhút nhát trước kia, nay ngồi trên ghế Thái Hậu cũng cứng rắn đến vậy, càng thêm tức giận: “Chỉ vì là một đứa

con gái ham mê quyền thế, mà nó dám xuống tay với anh ruột của mình, vậy thì nên chôn cả ả ta theo!”

“Phụ hoàng. . .” Lâu Già Khánh đỡ em trai bị dọa sợ đứng lên, hẳn muốn hòa giải nhưng bối phận không đủ. Lâu Già Giới chỉ ước có người đứng ra khuyên nhủ phụ hoàng giúp hẳn, hẳn có thể bình an rời khỏi đây hay không có lẽ phải trông chờ vào lúc này.

Thái Hậu phát tay áo đứng dậy, không chút nhún nhường: “Con trai ngoan của ông còn chưa chết, mà có chết thì cũng là chôn vương phi của nó theo. Còn chuyện có giết Ôn Như Thị hay không, Hoàng Thượng tự có quyết định, không cần Thái Thượng Hoàng bận tâm” Tuy bà không thích đưa con dâu này, cũng không thích việc con trai vẫn khăng khăng giữ cô ta bên mình, nhưng là một người mẹ, bà không thể không chế tình cảm của Lâu Già Nhược thì ít nhất bà có thể giúp hẳn giải quyết ác ý của phụ hoàng hẳn và Lâu Già Giới.

“Người!” Thái Thượng Hoàng nói con thịnh nộ, ông bước lên một bước, bàn tay giơ cao chỉ chực vung xuống, chợt một tiếng cười nhạt lạnh lẽo vang lên, Lâu Già Nhược từ từ đi vào.

Hắn mặc áo bào màu tím, đầu đội ngọc quan, khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười như có như không, ánh mắt sắc bén: “Phụ hoàng phải biết kiềm chế một chút, nếu tay của người không cẩn thận làm mất hậu của ta bị thương —— trên người Lâu Già Giới thiếu cái gì thì đừng trách trẫm.”

Lâu Già Giới nghe vậy, vội vàng cúi đầu nhìn chăm chăm cái bàn trước mặt, sợ hẳn nói được làm được.

Lâu Già Nhược ghét phải nhìn Lâu Già Giới, hẳn biết rõ kết cục của buổi gia yến hôm nay. Người một nhà hòa thuận vui vẻ ư, nực cười!

Thái Thượng Hoàng từ từ hạ tay xuống, lạnh lùng nhìn hẳn đỡ Thái Hậu về chỗ ngồi. Vì lo cho tính mạng Lâu Già Giới, ông không dám làm bừa, nhưng vẫn hùng hổ dọa người: “Sao hôm nay Hoàng Thượng chỉ đến một mình, chẳng lẽ Vương phi của người vẫn không chấp nhận người hay sao?!”

“Nếu phụ hoàng đã gọi trẫm một tiếng Hoàng Thượng, nên biết trẫm còn chưa lập hậu mới phải.” Lâu Già Nhược không nhanh không chậm nói, chẳng hề bận tâm đến sắc mặt thay đổi liên tục của Thái Thượng Hoàng, hẳn quay sang ngồi vào bàn khác, thuận miệng ra lệnh: “Truyền lệnh.”

Quan phụ trách nhà bếp đã đứng chờ ngoài cửa từ nãy tới giờ không dám thở mạnh, nghe sai bảo vội vàng truyền lệnh xuống, chỉ chốc lát sau, các cung nữ mang thức ăn lên.

Bầu không khí của thọ yến trầm mặc đến lạ, Lâu Già Nhược không nói lời nào, Thái Thượng Hoàng thì sợ ném chuột vỡ bình [1], những người khác lại càng không dám lên tiếng.

[1] Sợ ném chuột vỡ bình: ý chỉ hành động muốn nói mà lại lo sợ nên không dám

Lâu Già Giới vừa đưa tay ra, chợt nghe Tô Nhạc Thanh ngồi bên cạnh hẳn cất lời: “Hoàng Thượng, thần thiếp ở Lăng Hoa cung đã lâu, một thời gian dài chưa nhìn thấy Tiểu Như muội muội, không biết hiện tại nàng sống có tốt không?” Nàng hiếm được ra ngoài, vốn tưởng gia yến lần này có thể gặp được Ôn Như Thị, không ngờ Lâu Già Nhược giấu nữ nhân ngu xuẩn kia kỹ đến vậy.

Lâu Già Nhược liếc nhìn nàng, không vui đáp: “Ăn được ngủ được, tốt đến mức không thể tốt hơn.” Đúng là nữ nhân kia sống rất tốt, nghe nói trưa nay còn ăn hết nửa con gà.

Sắc mặt Tô Nhạc Thanh cứng đờ, miễn cưỡng cười tủn tủn: “Tỷ muội chúng ta lâu chưa gặp nhau, không biết Hoàng Thượng có thể truyền muội ấy lên điện, người một nhà hàn huyên?” Thực lòng, nàng cũng không muốn thấy Ôn Như Thị, nhưng Lâu Già Nhược đã tước chức quan của phụ thân, hiện giờ, trừ Ôn Như Thị, nàng không nghĩ ra con đường nào khác có thể khiến Lâu Già Nhược đồng ý thả hai vợ chồng họ.

Bây giờ dù biết rõ sẽ đắc tội với hẳn, Tô Nhược Thanh vẫn kiên trì nói tiếp: “Có lẽ Tiểu Như muội muội cũng muốn đến tham gia tiệc mừng thọ của phụ hoàng.” Dù không được, gây xích mích giữa Lâu Già Nhược và Ôn Như Thị một chút cũng không hẳn là chuyện xấu.

Lâu Già Nhược ngược mắt, như có điều suy nghĩ, nhìn Tô Nhạc Thanh.

Liệu Ôn Như Thị có như ả nói, muốn đến gặp họ không? —— cũng được, hẳn cũng muốn biết rốt cuộc nàng nhớ “Thái tử ca ca” của nàng đến mức nào.

Lâu Già Nhược nghiêng đầu nhìn Lý công công, khóe môi cong lên, nhưng ý cười không chạm đến đáy mắt: “Đi Lãnh cung hỏi một chút, nếu nàng không muốn đến thì thôi, nếu muốn đến. . . thì an bày kiểu đưa đón.”

Lý công công lĩnh mệnh lui xuống, không khí xung quanh buổi tiệc lại khôi phục vẻ căng thẳng ban đầu. Sau một lúc lâu, lòng bàn tay Thái Hậu cũng ướt đầm mồ hôi. Thật ra bà không tin tưởng người con dâu này mấy.

Đúng là, càng sợ cái gì, cái đó càng đến, Ôn Như Thị không chỉ xuất hiện mà còn xuất hiện trong trang phục long lấy.

Khi Lâu Già Nhược nhìn thấy Ôn Như Thị xuất hiện ở cửa đại điện, mặt đã đen lại càng đen hơn.

Nàng mặc hoa y khoả thân [2] đỏ thắm, cổ áo để lộ càn cổ quyền rũ và trung y trắng ngần bên trong, từng hoạ tiết hoa cỏ rực rỡ và hoa văn gọn sóng làm nổi bật nhau trên chân váy.

[2] Tên một kiểu váy thời xưa, vì cổ áo để lộ 1 phần trung y bên trong nên có tên gọi như vậy

Chương 62

Edit: Sarah Minh Hiền

Beta: Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Tô Nhạc Thanh vừa khóc, trừ Lâu Già Nhục và đầu sỏ Ôn Như Thị ngồi yên trên điện thì đám người còn lại ai cũng lúng túng.

Đặc biệt là Tam Hoàng tử Lâu Gia Khánh dẫn theo gia quyến, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim cụp mắt nghiên cứu món ăn trên bàn, giống như trước mặt thực sự là sơn hào hải vị.

Thái Thượng Hoàng kiềm chế con giận, đập bàn một cái, cười lạnh nhìn bộ trang phục rực rỡ của Ôn Như Thị, càng nhìn càng thấy không vừa mắt: “Đừng nói còn có tình nghĩa lớn lên cùng nhau của các người, kể cả là Hoàng tẩu không quen biết, người cũng không thể không phân lớn nhỏ như vậy! Gia giáo Ôn phủ chẳng lẽ như thế sao? Ôn Tương dạy người cư xử với trưởng bối như vậy hả?”

Tứ Hoàng tử Lâu Gia Lam ngồi ở sát vách đang cầm đĩa gấp một viên thịt, bị tiếng quát lớn đột nhiên của Phụ hoàng dọa sợ run lên, viên thịt quay vòng vòng lăn xuống dưới bàn.

Ôn Như Thị chớp mắt, có thể mắng nàng, nhưng không thể mắng cha nàng. Ôn Tương rất tốt, nếu không có ông thì có lẽ cô bây giờ còn đang ở trong đại lao đó!

“Phụ hoàng nói đúng lắm... Nhưng,” Cô mỉm cười lên giật tay mình phía dưới về, nắm ngón tay Lâu Gia Nhục như kim sắt, không nhúc nhích được, cô oán hận liếc xéo hắn, nhin đau cười nói: “Các ma ma, nha hoàn cùng ta lớn lên nhiều không đếm được, cũng không thể biết hết tất cả mọi người, huống hồ...”

Muốn dùng thân phận trưởng bối ép cô, cũng không nhìn Lâu Gia Nhục có đồng ý hay không. Ôn Như Thị cười đầy ác ý: “Phụ hoàng còn khỏe mạnh, huynh trưởng nào có thể vượt làm cha?” Hoàng tẩu —— chẳng qua cũng chỉ là Hoàng tẩu mà thôi, muốn làm trưởng bối của cô? Còn quá sớm!

Lời này quá độc! Đừng nói Thái Thượng Hoàng bị ghen, ngay cả khỏe miệng Thái Hậu cũng không nhịn được giật một cái.

Lực trên tay dường như yếu đi, cô biết mình bất kính với Thái Thượng Hoàng trước mặt Lâu Gia Nhục và Tô Nhạc Thanh, Lâu Gia Nhục sẽ không trách nàng.

Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, nghiêng đầu cười lấy lòng với hắn, đầu ngón tay cọ nhẹ lên cổ tay hắn: “Chàng đói bụng không? Hay là để ta chia thức ăn giúp chàng nhé.” Nàng đã cúi đầu ngoan ngoãn hạ mình làm thiếp như thế, tốt nhất hắn nên bỏ tay ra đi, thật sự rất đau đấy!

Lông mi dài của Lâu Già Nhục khép hờ, đôi mắt đen thăm che giấu cảm xúc khiến người ta không thể đoán ra lúc này hắn đang nghĩ gì; một lúc sau, chỉ nghe hắn khẽ “Ừ” một tiếng.

Hôm nay Ôn Như Thị có tình chọn một bộ váy hoa đuôi dài, đẹp thì đúng là đẹp thật, nhưng nếu hắn không buông tay nàng ra, chia thức ăn bằng một tay quả thực là không tiện.

Tay trái giật ra một cái, hắn sừng sững bất động, Ôn Như Thị có chút bất đắc dĩ, xem ra Lâu Già Nhục tức giận đến tàn nhẫn rồi. Cô không hiểu rốt cuộc người đàn ông này tức cái gì, chẳng qua chỉ là gia yến thôi mà, nếu hắn không thích cô lộ diện, cùng lắm lần sau không đến nữa là được.

Ôn Như Thị cẩn thận từng chút một tách ống tay áo ra, cầm muôi múc cho hắn một chén canh, thăm nghĩ uống nhiều một chút có thể giúp hạ hỏa.

Lâu Già Nhục không để ý đến nàng, lúc này nàng cũng không thể cứ mặc kệ hắn. Huống chi, chỉ cần nghĩ đến Ôn Như Thị trước kia, trong những lúc thế này là lại liếc mắt đưa tình với Thái tử liên tục, hoàn toàn không để ý đến hắn ngồi một bên mất hết thể diện, Ôn Như Thị không nhịn được chột dạ.

Trước kia Lâu Già Nhục trải qua biết bao uất ức, đau lòng, nhìn gò má u ám đẹp đẽ của hắn, Ôn Như Thị thoáng đau lòng, cảm giác đau đớn trên tay gần như cũng không có gì ghê gớm. Nếu hắn muốn nắm, vậy nắm đi, chỉ cần không vụng gậy tay nàng là được rồi.

“Già Nhục, chàng ném thử xem.” Nàng thở dài một tiếng, kiên nhẫn thổi nguội canh nóng, đưa đến môi hắn, dịu dàng khuyên.

Màu sắc trong suốt, đáy bát có thảo dược xanh lục bồng bềnh, Lâu Già Nhục thờ ơ không động đậy nhìn nó một lúc lâu, mãi đến tận khi tay Ôn Như Thị nâng đến môi hắn, hắn mới quay mặt sang nhìn nàng.

Dung nhan nàng kiều mỵ xinh đẹp; đôi mắt long lanh như một vầng trăng sáng; con ngươi màu đen phản chiếu bóng dáng của hắn. Dường như trên đời này, đôi mắt của nàng, tim nàng, chỉ có thể chứa một mình Lâu Già Nhục hắn.

Tim Lâu Già Nhược đau nhói, nhưng đáng tiếc, những thứ này đều là giả.

Sự dịu dàng ấy như lưỡi dao sắc lẹm cứa tim hấn thành từng mảnh.

Nếu nàng không biết xấu hổ như trước, ăn nói mau lẹ, vẻ mặt nghiêm túc, hấn sẽ không do dự chút nào vung kiếm chém đầu Lâu Già Giới; nhưng nàng nhìn mình lưu luyến âm áp như vậy, hạ mình nâng bát làm thiệp như vậy, chỉ vì một mình Lâu Già Giới...

Về mặt Lâu Già Nhược quá phức tạp, Ôn Như Thị không rõ, đang chờ mở miệng hỏi dò đã nghe hấn nhún từng chữ từ từ nói: “Nếu ngươi muốn trảm tha hấn, trảm sẽ đồng ý yêu cầu của ngươi.” Giọng nói của hấn âm u, lạnh lẽo như nước.

Hấn sẽ thả nàng, sau đó bêu đầu hai người bọn họ thị chúng, lột da tróc thịt... Nếu đây chính là điều nàng muốn, hấn sẽ thành toàn cho nàng.

Lúc này Lâu Già Nhược bình tĩnh như kẻ ngoài cuộc, hấn từ từ buông tay ra, nhìn xoáy sâu vào người phụ nữ xinh đẹp như hoa bên cạnh, khóe môi còn ửng đỏ cười.

Ôn Như Thị không biết Lâu Già Nhược đã hoàn toàn xuyên tạc ý tốt của cô, càng không biết vì cố gắng của mình mà bây giờ cô thành công vượt qua nguyên chủ trước kia, vinh dự thành người đứng đầu bằng những kẻ Lâu Già Nhược hận nhất.

Cô hơi ngạc nhiên, nghĩ đang yên đang lành bón canh cho hấn, sao lại đột nhiên chuyển sang chuyện Lâu Già Giới rồi?

Ôn Như Thị chưa kịp nghĩ rõ ràng, Lâu Già Giới ngồi ở đối diện nghe vậy sớm đã vui mừng, thấy nàng chần chừ không nói thì thấy hơi bất an. Hấn không quan tâm suy nghĩ muốn tránh hiềm nghi trước đây, không nhìn được nghiêng người về phía trước, hai tay chống lên bàn vội vàng thúc giục: “Tiểu Như muội muội...”

Ôn Như Thị tức giận!

Chúng ta đang nói chuyện, sao lại có những kẻ không thức thời chạy đến xen vào vậy?! Còn dám gọi thẳng khuê danh của cô, gọi thân mật như vậy, Lâu Già Nhược còn chưa gọi cô như thế!

Lông mày cô dựng đứng, tức giận đặt mạnh chén canh xuống, vớ cái muôi dài trong nồi ném về phía hấn.

Mọi người thấy ông tay áo Ôn Như Thị còn chưa hạ xuống, cái muôi đã bay vào giữa ngực Lâu Già Giới, trong chớp mắt lại tiếp tục bật lại lên bàn ăn trước mặt hấn, rơi tõm vào bát canh thịt!

Trong lúc nước nóng tung tóe, không chỉ Lâu Già Giới bị bắn khắp cả mặt mũi, ngay cả Tô Nhạc Thanh bên cạnh hấn cũng không may mắn thoát khỏi...

Bầu không khí tạm ngưng trong giây lát, Thái Thượng Hoàng nén lửa giận giảng hòa, vận mệnh tương lai của nhi tử vẫn cần ác nữ này nói tốt vài câu trước mặt Hoàng Thượng, đợi xong việc này lại dạy dỗ ả cũng không muộn: “Thực sự là còn ra thể thống gì nữa, còn không mau nói rõ ràng với Hoàng Thượng, cho Hoàng huynh, Hoàng tẩu trở lại rửa mặt thay y phục. Nhanh lên.”

“Ai nói ta cầu tình giúp hả?” Ôn Như Thị khinh bỉ liếc Lâu Già Giới và Tô Thanh Nhạc nhếch nhác: “Hoàng Thượng thiện tâm, chu cấp cho bọn họ ăn không ở không, cũng không thu lấy một đồng. Lăng Hoa Cung rất tốt, không cần phải chuyển đi!”

Thái Thượng Hoàng thấy nàng vô lễ như vậy, phần nộ đập bàn đứng dậy, lời toàn bộ liệt tở liệt tông Ôn gia thăm hỏi một lượt. Lão già tài trí hơn người, vốn từ cũng rất phong phú, nửa chữ cũng không thô tục; tóm lại, chính là nói tở tiên nàng vô đức mới sinh ra một nữ nhân đánh đá, không có giáo dưỡng, tâm địa độc ác, không coi bệ trên ra gì như vậy.

Tốt xấu gì ông ta vẫn là cha của Lâu Già Nhược, Ôn Như Thị không muốn làm ông ta tức chết thì sẽ bị mang danh ngõ nghich bất hiếu, nhưng lỗ tai cũng nghe đến lên chái rồi. Mắt nhắm chán đảo xung quanh, đúng lúc nhìn thấy Thái Hậu đang nhìn mình suy tư, khóe môi Ôn Như Thị nhếch lên, chớp chớp mắt duyên dáng với bà một cái.

Chỉ cần là người thật lòng với Lâu Già Nhược, hiểu lầm cô như thế nào đi nữa cô cũng sẽ không thù dai, Ôn Như Thị tin rằng một ngày nào đó Thái Hậu sẽ chấp nhận mình.

Nàng đắc ý nghiêng đầu nhìn sắc mặt Lâu Già Nhược đã không còn u ám như trước, không sợ chết ghé sát gần hấn, ôm một tay của hấn, khẽ làm nũng: “Ta không thích cha ngươi mắng cả nhà ta, Già Nhược, chúng ta về đi, thức ăn ở đây không ngon.”

Hấn hơi lờm nàng một cái, giọng điệu nghe không ra vui buồn: “Bây giờ ngươi còn cơ hội đổi ý, bước ra cánh cửa này, Lâu Già Giới sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi Lăng Hoa Cung.” Đây là lần cuối cùng hấn cho nàng lựa chọn.

Ôn Như Thị chớp chớp mắt: “Vậy không để hấn ta đi là được.”

Mắt của Lâu Già Nhược sầm đi, mắt phượng dài dịu dàng hơi nheo lại: “Không hỏi hận?”

Ôn Như Thị cười khanh khách kéo bàn tay to lạnh lạnh của hấn, miệng nhỏ lại như quét mặt khiến người ta ngọt phát ngấy: “Sinh là người của ngươi, chết là quỷ của ngươi.”

Nắm ngón tay thanh mảnh trắng nõn xoa má mềm mềm của nàng, khẽ mơn trớn, cặp mắt sáng của Lâu Già Nhượng đen sẫm sâu thẳm, khóe môi khẽ cong lên thành một độ cong mê người: “Được.” Hẳn sẽ khiến nàng nhớ kỹ lời mà nàng đã nói, nếu nàng muốn dựa vào hắn, dù là giả vờ, cũng phải giả vờ chuyên nghiệp một chút.

Hắn chậm rãi đứng dậy, tiếng của Thái Thượng Hoàng im bật.

Lâu Già Nhượng cúi xuống liếc cánh tay đang bị nàng kéo, giọng điệu thờ ơ: “Tàn đi.” Dứt lời cũng không nhìn sắc mặt mấy người đang lúng túng, nắm tay Ôn Như Thị bỏ đi luôn.

Mọi khi đều là hắn đi một về một, Ôn Như Thị ở Lăng Hương Đình thấy hắn cũng là tự đi bộ đến, hiếm có lần nào đi chung với hắn, cô dựa vào người hắn thích thú hết nhìn Đông nhìn Tây. Cảnh vẫn là cảnh ban đầu, thế nhưng sao hôm nay ngắm lại có một cảm giác khác, rất khác với bình thường nhỉ?

Nhưng... qua một lúc, cô mới phát hiện có gì đó không đúng, đường này không phải về nơi của cô thì phải?

Ôn Như Thị ngẩng mặt, giọng nghi ngờ: “Già Nhượng, không về lãnh cung sao?”

“Hừm.” Mắt Lâu Già Nhượng nhìn thẳng nàng, trả lời nhẹ nhàng, “Sau này ngươi ở tẩm cung của trẫm, không cần về đó.”

“A?” Ôn Như Thị hơi bối rối, thế là sao? Đừng nói phi tần, có là Hoàng Hậu cũng có cung điện của mình, nào có đạo lý nữ nhân ở tẩm cung của Hoàng Thượng, nếu truyền ra ngoài chắc sẽ nói cô thành ‘hồng nhan họa thủy’ mất.

Rốt cuộc Lâu Già Nhượng muốn hại cô, hay muốn hại cô... Hoặc là hại cô đây ư?

Lần này Ôn Như Thị bất mãn, cũng không thể oán ức nào cũng bắt cô chịu chứ, dù không danh không phận, cũng không thể cứ thế bắt cô làm bia ngắm mãi chứ?

Cô bịu môi, chút dịu dàng vừa nãy cũng không có: “Ta vẫn thích chỗ cũ hơn.” Chỉ ít không phải làm đầu đề câu chuyện cho người ta.

“Đồ trong lãnh cung, ta đã sai người dọn đi rồi.” Dù Lâu Già Nhượng bận vẫn ung dung liếc nhìn nàng một cái, “Nếu giờ ngươi quay về cũng được, đến lúc đó đừng than khổ.”

Ôn Như Thị không nói gì, hồi lâu mới lên tiếng: “... Có cái giường cũng được.”

Thấy nàng cúi đầu ủ rũ xấu hổ, không còn vẻ thích thú như lúc nãy nữa, Lâu Già Nhượng mới thấy cảm giác nghiền ngẹt khó chịu trong lòng biến mất, khóe môi cong nhẹ lên, nhưng lời nói không nương nhẹ chút nào: “Không có.”

Ôn Như Thị: “...”

* Chuyên mục spoiler – thỉnh có độc =))))): (C63)

Ôn Như Thị bất an khẽ gọi hắn: “... Già Nhượng.”

“Ừ.” Lâu Già Nhượng cong khóe môi, cặp mắt từ từ đáp một tiếng, từ từ kéo dây lưng ra, như đang mở một món quà xa xỉ.

Về mặt hắn quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không giống như hai người cùng vui vẻ. Ôn Như Thị dè tay hắn lại, bỗng nhiên thấy hơi không cam tâm: “Ngươi còn chưa nói với ta, rốt cuộc ngươi có yêu ta không?”

Lâu già Nhượng ngược mắt, một thoáng hoảng hốt, ngẩn ra chốc lát rồi bình tĩnh lại: “Còn ngươi? Trẫm phải hỏi trước, ngươi đã từng hỏi bản thân chưa? Đáp án của ngươi là gì đây?”

Ôn Như Thị ngẩn người, cô có yêu Lâu Già Nhượng không? Cô chột dạ cúi đầu, có thương xót, có thích, có tán thưởng, còn có một chút đau lòng... Thế nhưng yêu, hình như còn chưa đủ... .

Nhìn mái đầu đen bóng của nàng, Lâu Già Nhượng không nói gì, hồi lâu, nàng mới khẽ nói: “Ta thích ngươi.”

Lâu Già Nhượng không hề trả lời, chỉ siết nhẹ tay nàng, kéo qua một bên. Ôn Như Thị hơi sợ hãi, nhất thời cũng không biết là vì không chắc hắn có thích mình không, hay là vì lúc này về mặt Lâu Già Nhượng quá bình tĩnh, dường như dù đêm nay xảy ra chuyện gì cũng là chuyện đương nhiên.

“Già Nhượng, ta buồn ngủ.” Ôn Như Thị lùi lại, cố nói lý lẽ với hắn.

“Ừ, làm xong rồi ngủ.” Lâu Già Nhượng không nhanh không chậm cởi áo tháo thắt lưng, giọng nói đều đều nhẹ nhàng, không chút thiếu kiên nhẫn.

Ôn Như Thị lờ mờ, quay người muốn trốn. Làm, làm, làm, làm em gái hắn! Hắn đã không thích cô, còn làm cái quái gì. Còn chưa kịp trở mình đã bị Lâu Già Nhượng nắm lấy mắt cá chân, hắn không nhanh không chậm kéo cô về phía hắn, bắt đầu cởi áo cô.

Lâu Già Nhượng nhìn gầy, thế nhưng thực tế không nhẹ chút nào, Ôn Như Thị bị trọng lượng của hắn đè tới mức suýt nữa không thở nổi.

Đến lúc này, cô đã hối hận đến phát điên, sớm biết thế thì đã không mặc bộ y phục rách rưới này rồi, hai ba cái đã bị hắn lột ra hết. Sức Ôn Như Thị

không bằng hấn, lại không dám đánh Hoàng Thượng, đành bắt đầu khóc: “Lâu Già Nhục, ngươi là tên khốn kiếp...”

Nước mắt lớn nước mắt nhỏ không cần tiền cũng rơi xuống như điên, Ôn Như Thị khóc nước mắt như mưa: “Đã nói ta mệt rồi, ngươi còn muốn đến ... A a a...”

Lâu Già Nhục dừng lại, nhìn nàng khóc đến thương tâm muốn chết, vẫn không nhìn được phải đưa tay lên lau nước mắt cho nàng, giọng nói không khỏi dịu đi một chút: “Đừng khóc.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Edit: Watanabe Aya

Beta: Moonmaplun + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Tuy giọng nói của Lâu Già Nhục ôn hòa, thế nhưng sự kiên quyết trong đó thì khó mà suy suyển, mãi đến bây giờ uy nghiêm của Hoàng Đế mới thực sự lộ ra.

Còn cô cùng lắm chỉ là một phi tử, còn là một phi tử bị đẩy vào lãnh cung, đúng là không có quyền lựa chọn. Ôn Như Thị thất vọng cúi đầu, cũng không nói gì nữa quay về nơi ở.

Gió đêm man mát nhẹ thổi qua sợi tóc đen bóng của hấn, trong không khí tràn ngập hương hoa cỏ ven đường, bầu không khí yên ắng giữa hai người khiến tiếng côn trùng kêu càng rõ hơn.

Từ Thịnh Tiêu Điện đến tẩm cung của hấn chỉ mất thời gian một nén hương, Lâu Già Nhục nắm tay nàng nhắm mắt nghỉ ngơi, để mặc nàng tựa bên người suy nghĩ lung tung.

Đến Chiêu Hoàn Cung hấn cũng không rời khỏi Ôn Như Thị, giờ tay là có người tự giác giúp hấn thay áo bào.

Lư hương mạ vàng, khói xanh lượn lờ, để nền bằng đồng đúc thành hình tiên hạc lấp lánh hai bên. Sau khi thay quần áo xong, Lâu Già Nhục bèn ngồi bên cạnh giường, quay đầu thấy nàng đang đứng cách xa năm bước, mắt tự nhiên già vờ thường thức đồ trang trí trong phòng, không dám nhìn hấn.

Lâu Già Nhục cảm thấy buồn cười, trên mặt lại không tỏ vẻ gì, chỉ lười biếng thờ ơ chỉ vào vị trí bên cạnh nói: “Lại đây.”

“... A.” Ôn Như Thị từng bước đi tới trước mặt hấn, chần chừ ngồi xuống.

Lâu Già Nhục từ từ đưa tay ra, tay hấn được chăm sóc sạch sẽ, trên tay không đeo bất kỳ vật gì. Ôn Như Thị nhìn ngón tay thanh mảnh trắng nõn của hấn lại gần, thấy sắp đụng vào vạt áo của cô, cô vội vã lui ra sau: “Chờ đã! Bây giờ cả người ta đều là mồ hôi, vừa chưa tắm rửa lại chưa tháo trang sức, còn chưa chuẩn bị đồ nữa, hay là ta về trước, ngày khác lại tới——”

Lâu Già Nhục rút tay về, như cười như không liếc nhìn nàng: “Nhanh vậy đã hối hận rồi?”

Ôn Như Thị cuống quýt nắm góc áo, tình huống bình thường không phải là nên tiến hành từng bước sao, A B C rồi D, bọn họ bây giờ mới đi đến cấp B, Lâu Già Nhục đã muốn hưởng thụ đãi ngộ cấp D. Vậy là ăn gian! Là trắng trợn lấy quyền làm việc riêng!

Bình thường làm thế nào hấn cũng không động lòng, bây giờ hấn lại gọn gàng dứt khoát như thế, tất có ý đồ xấu, cô không dễ bị lừa như thế đâu!

Ôn Như Thị nghiêng đầu ra chỗ khác, không dám nhìn gương mặt tuấn tú của hấn, cắn giận bất bình nói: “Ta muốn tắm rửa thay y phục.”

Dù Lâu Già Nhục đã quyết định không cho nàng đường lui nhưng nghe thế cũng không biết nên khóc hay cười, hấn khụ khụ hai tiếng, sau đó vỗ tay cho người truyền tỳ nữ vào cho nàng.

Nhìn thấy Liên Kiều mặt không cảm xúc, tâm tình Ôn Như Thị tốt hơn nhiều, có cảm giác cuối cùng cũng tìm thấy tổ chức, chỉ ít không phải một mình ở Chiêu Hoàn Cung này chiến đấu rồi.

Cô vừa đi theo sau Liên Kiều đến phòng tắm bên cạnh, vừa hỏi thăm Lâu Già Nhục thông báo các nàng chuyển tới lúc nào, mang theo những thứ gì, hoa cỏ của cô bị di chuyển không, bàn đũa dây sắp xếp ở chỗ nào rồi... Liên Kiều bắt đầu dừng bước: “Nương nương, rốt cuộc người muốn hỏi gì thì nói rõ đi ạ.”

Ôn Như Thị liếc xéo nàng một cái: “Ngươi là tên phản đồ, hỏi rõ ngươi sẽ nói cho ta biết sao?”

“Không.” Liên Kiều không chút do dự trả lời, cũng không hỏi cô làm sao biết mình là ‘tay trong’, quay đầu lại tiếp tục đi tiếp.

Bên trong hơi nước mù mịt, Liên Kiều vén bức màn màu trắng đang rũ xuống, chờ Ôn Như Thị chậm rãi đi vào thì thả màn xuống, thử một chút nước ấm mới hồ hởi nói: “Nương nương nếu muốn biết thì nên hỏi thẳng Hoàng Thượng đi, không chừng Hoàng Thượng sẽ giải đáp thắc mắc cho Nương nương.”

Hỏi Lâu Già Nhượng? Ôn Như Thị cời áo lót, mũi chân trắng như ngọc chậm rãi bước vào ao nước nóng ấm áp, nghiêm túc suy nghĩ tính khả thi của việc này. Hẳn sẽ nói cho cô biết, không sai, thế nhưng có nói thật hay không cũng không thể biết được.

Cô vốc nước lên thấm ướt mái tóc, cái được cái không vuốt vuốt, cô có nên nghe Liên Kiều một lần, hỏi thẳng hán không?

Đang nghĩ thì thấy Liên Kiều ôm một đồng cánh hoa màu cam thả vào trong ao, Ôn Như Thị ngẩn người: “Ngươi làm gì vậy?”

Mặt Liên Kiều không đổi sắc: “Trên người nương nương nhiễm thêm chút hương thơm, Hoàng Thượng sẽ thương tiếc người nhiều hơn một chút.” Hoàng Thượng nếu thương tiếc thì sẽ nhẹ nhàng với nương nương, Liên Kiều cũng không muốn ngày hôm sau vừa đến thì nhìn thấy một nương nương yếu ớt đang khóc sụt sùi.

Ôn Như Thị cạ lời: “Ai dạy ngươi mấy thứ nhảm nhí này vậy?” Gì mà tắm bằng cánh hoa hồng, cái này không phải chỉ xuất hiện trong phim truyền hình thôi sao...

Liên Kiều khinh bỉ nhìn nương nương một cái, không ngại tay chút nào: “Ma ma trong cung ai cũng biết.” Lần đầu tiên mà lại không chuẩn bị tốt, cũng không sợ Hoàng Thượng ghét bỏ, aizzz, chủ nhân của nàng thật đúng là khiến người ta phải lo lắng.

Ôn Như Thị: “...”

Đến tận lúc này cô mới ngộ ra tối nay thật sự cần phải XXOO, cô đỏ mặt, xấu hổ vốc mấy cánh hoa lên ngửi — sau đó quyết đoán áp một đồng cánh hoa hồng phấn xung quanh lên người mình.

Thơm! Thật là thơm!

Lần ngâm này là hơn nửa giờ, Liên Kiều đã cuồng lên, không biết Hoàng Thượng có chờ đến tức giận không. Ôn Như Thị còn vui sướng nghịch nước, mãi đến khi da nhẵn lại mới lưu luyến bước ra. Liên Kiều vội vàng mặc váy áo đã chuẩn bị sẵn từ khi trời còn chưa sáng vào cho cô.

Bên ngoài là một tấm áo khoác nhẹ như cánh ve làm bằng lụa mỏng màu nhạt, nội y màu trắng bằng tơ lụa như ẩn như hiện, bên hông có một sợi dây mềm màu lam nhạt thật nhẹ, mặt trơn bóng không dùng phấn trang điểm, mái tóc đen vẫn còn hơi nước, sợi tóc như găm, đồ xuống eo nhỏ.

Khi Ôn Như Thị là lướt lướt quay trở lại, Lâu Già Nhượng đang dựa vào giường nhỏ bằng gỗ đàn hương rộng sáu thước phê tấu chuang. Nghe thấy nàng vào, hán ngừng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh dừng lại một chút trên người nàng, Lâu Già Nhượng thả tay cầm sách xuống, lẳng lặng chờ nàng chủ động đến gần.

Con ngươi đen sâu thẳm của hán làm tim Ôn Như Thị đập mạnh nhưng cô vẫn cố bình tĩnh vòng qua người hán, bỏ vào trong nằm nghiêng.

Nhóm người theo hầu cẩn thận khom người lui ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại. Trong điện rộng rãi không một tiếng động, Ôn Như Thị lén nhìn hán, chỉ thấy Lâu Già Nhượng đang suy nghĩ, cầm dây lụa buộc lưng của nàng nghịch trên đầu ngón tay, không biết đang nghĩ gì.

Ôn Như Thị bất an khẽ gọi hán: “... Già Nhượng.”

“Ừ.” Lâu Già Nhượng cong khóe môi, cup mắt từ từ đáp một tiếng, từ từ kéo dây lưng ra, như đang mở một món quà xa xỉ.

Về mặt hán quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không giống như hai người lưỡng tình tương duyệt, nước chảy thành sông. Ôn Như Thị dè tay hán lại, bỗng nhiên thấy hơi không cam tâm: “Ngươi còn chưa nói với ta, rốt cuộc ngươi có yêu ta không?”

Lâu già Nhượng ngược mắt, thoáng hoảng hốt, ngẩn ra chốc lát rồi bình tĩnh lại: “Còn ngươi? Trẫm phải hỏi trước, ngươi đã từng hỏi bản thân chưa? Đáp án của ngươi là gì đây?”

Ôn Như Thị ngẩn người, cô có yêu Lâu Già Nhượng không? Cô chợt dạ cúi đầu, có thương xót, có thích, có tán thưởng, còn có một chút đau lòng... Thế nhưng yêu, hình như còn chưa đủ...

Nhìn mái đầu đen bóng của nàng, Lâu Già Nhượng không nói gì, hồi lâu, nàng mới khẽ nói: “Ta thích ngươi.”

Lâu Già Nhượng không hề trả lời, chỉ siết nhẹ tay nàng, kéo qua một bên. Ôn Như Thị hơi sợ hãi, nhất thời cũng không biết là vì không chắc hán có thích mình không, hay là vì lúc này về mặt Lâu Già Nhượng quá bình tĩnh, dường như dù đêm nay xảy ra chuyện gì cũng là chuyện đương nhiên.

“Già Nhượng, ta buồn ngủ.” Ôn Như Thị lùi lại, cố nói lý lẽ với hán.

“Ừ, làm xong rồi ngủ.” Lâu Già Nhượng không nhanh không chậm cời áo tháo thắt lưng, giọng nói đều đều nhẹ nhàng, không chút thiếu kiên nhẫn.

Ôn Như Thị lơ mơ, quay người muốn trốn — Làm, làm, làm, làm em gái hán! Hán đã không thích cô, còn làm cái quái gì. Còn chưa kịp trở mình đã bị

Lâu Già Nhược nắm lấy mắt cá chân, hấn không nhanh không chậm kéo cô về, áp lên người cô bắt đầu cời quần áo.

Lâu Già Nhược nhìn gầy, thể nhưng thực tế không nhẹ chút nào, Ôn Như Thị bị trọng lượng của hấn đè tới mức suýt nữa không thở nổi.

Đến lúc này, cô đã hối hận đến phát điên, sớm biết thế thì đã không mặc bộ y phục rách rưới này rồi, hai ba cái đã bị hấn lột ra hết. Sức Ôn Như Thị không bằng hấn, lại không dám đánh Hoàng Thượng, đành bắt đầu khóc: “Lâu Già Nhược, ngươi là tên khốn kiếp...”

Nước mắt lớn nước mắt nhỏ không cần tiền cũng rơi xuống như điên, Ôn Như Thị khóc nước mắt như mưa: “Đã nói ta mệt rồi, ngươi còn muốn đến ... A a a...”

Lâu Già Nhược dừng lại, nhìn nàng khóc đến thương tâm muốn chết, vẫn không nhìn được phải đưa tay lên lau nước mắt cho nàng, giọng nói không khỏi dịu đi một chút: “Đừng khóc.”

Ôn Như Thị vốn bị oan ức, thấy động tác này có hiệu quả, lại càng được voi đòi tiên: “Vậy chúng ta hôm khác tiếp tục.”

“Không được.” Lâu già Nhược từ chối ngay lập tức, hấn sẽ không cho nàng có cơ hội khác, cũng không muốn để lại đường lui cho nàng.

Lần này là nàng trêu chọc hấn, Lâu Già Nhược suy nghĩ một chút, bồi thêm một câu: “Ta sẽ rất nhẹ nhàng.”

Cô nhìn hai mắt đen láy sâu thẳm của hấn, trong đó có sự kiên định không chịu thương lượng, cuối cùng cũng thấy rõ ràng, hôm nay Lâu Già Nhược thật sự không định tha cho cô. Chết tiệt, nếu như bị làm đến cấp D thì cũng nên có đãi ngộ cấp D! Ôn Như Thị nước mắt giàn giụa: “Sau này phòng của ngươi chúng ta mỗi người một nửa, không được phép giam giữ ta.”

Lâu Già Nhược bị nàng khóc đến đau đầu, tim mềm nhũn: “Ngươi có thể dùng, nhưng không được phép đụng vào đồ vật của ta.”

“Còn được tự do đi lại.” Tiếng Ôn Như Thị khóc vang trời.

Lâu Già Nhược cắn răng: “Được, tự do ra vào.” Thế nhưng chỉ giới hạn trong Chiêu Hoàn Cung, chỗ khác, đừng có mơ!

Ôn như Thị bám lấy bả vai hấn, tiếp tục khóc: “Sau này không được phép mắng ta, không được phép trút giận lung tung, không được phép lạnh mặt với ta.”

Gân xanh trên trán Lâu Già Nhược hấn lên, phun ra một chữ từ kẽ răng: “Được.”

“Không cho ngươi đổi ý, còn nữa, gọi cha ta về, để sau này cãi nhau còn có nhà mẹ đẻ về.” Ôn Như Thị không chút ngừng nghỉ.

“Ngươi nằm mơ!” Lâu Già Nhược không nhìn được nữa, xóc quần áo nàng tiến vào.

Ôn Như Thị tức giận, cắn một cái vào bả vai hấn: “Nói ngươi yêu ta.” Hạ miệng tàn nhẫn, nháy mắt đã xuất hiện một dấu răng.

“... Câm miệng.” Lâu già Nhược rên lên một tiếng, hôn nhẹ lên mái tóc đen của nàng, ngậm miệng không nói, động tác liên tục.

Tiếng rên khóc trong Chiêu Hoàn cung không ngớt, đám cung nhân theo hầu canh giữ bên ngoài điện cảm như ve mùa đông, từng người từng người như cọc gỗ tự mình mất nhìn mũi, mũi nhìn chân. Chỉ có Liên Kiều đầu đầy vạch đen nghĩ, uống công thêm cánh hoa vào rồi...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Edit: Miri

Beta: Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Bị Lâu Già Nhược bình tĩnh ăn sạch sẽ, không lọt tai câu nào, sáng sớm hôm sau dậy lại không thấy bóng dáng hấn đâu, Ôn Như Thị không khỏi thấy buồn, ngay cả canh xương Liên Kiều hầm riêng cho nàng cũng chỉ uống một chút.

Đợi tới giữa trưa vẫn không thấy Lâu Già Nhược xuất hiện, Ôn Như Thị hoàn toàn nổi giận, giặt cái khăn tay lạnh đắp lên đôi mắt sưng đỏ: “Đừng có nói là hấn không muốn tính nợ đấy nhé?!”

Liên Kiều dờ khóc dờ cười, sao nương nương vừa mới thành phụ nữ thì lại như đờ tính thế này, không chiều theo là không được như vậy? Nàng không biết giờ phút này Ôn Như Thị đang thâm suy đoán loạn tưng phèo, ôn tồn dỗ dành: “Hoàng thượng tan triều sẽ đến Dự vương phủ, trước bữa tối sẽ trở lại.”

Dụ vương chính là nhị hoàng tử, phong hào này cũng là được ban cho sau khi Lâu Già Nhục lên ngôi. Ôn Như Thị nghi ngờ liếc mắt nhìn nàng: “Sao ngươi biết hẳn khi nào hồi cung?” Cho dù nàng là người của hoàng thượng, cũng không thể thần thông quảng đại đến mức có thể hoàn toàn nắm được hành tung của Lâu Già Nhục được.

Biết hôm nay không nói rõ cho nàng thì không dễ qua được ải này, Liên Kiều cũng không nói dối nàng: “Huynh trưởng nô tỳ là kim đao thị vệ bên người hoàng thượng, hoàng thượng xuất nhập đều sẽ tùy giá, khi nãy ta có ý đi hỏi rồi.”

Nàng kéo tấm khăn Ôn Như Thị siết trong tay, ngâm nước vò sạch một chút, vắt cho khô phần nữa, rồi giúp nàng đắp lại lên mí mắt còn hơi sưng, “Nương nương vẫn nên chịu khó nghỉ ngơi, đừng suy nghĩ lung tung nữa.” Nương nương nghe lời một cái, tâm trạng hoàng thượng sẽ tốt hơn, mà tâm trạng hoàng thượng tốt thì hạ nhân như bọn họ mới có ngày dễ chịu.

Ôn Như Thị bĩu môi, ngoan ngoãn ngửa mặt dựa lên giường mềm đắp mắt, dù sao chạy trời không khỏi nắng, bệnh tra nam của Lâu Già Nhục có nặng hơn nữa, nàng cũng không tin hôm nay hẳn đám không về!

Lâu Già nhục vừa mới nói xong chính sự, còn không biết lúc này Ôn như thị đang không ngừng oán thầm chính mình. Đi ra khỏi thư phòng cùng Dụ vương, Lâu Già Nhục vui vẻ đồng ý ở lại vương phủ dùng ngọc thiện.

Từ trước đến giờ nhị ca hẳn luôn độ lượng với người khác, nói thật, trừ Thái Tử, ba huynh đệ họ cũng coi như hoà thuận. Sau khi Lâu Già Nhục bức cung soán vị, nhị hoàng tử cũng là hoàng thân quốc thích đầu tiên đứng ra ủng hộ, cho nên chuyện ở đây, hẳn cũng định mượn cơ hội này ôn chuyện với Lâu Già Khánh.

Dụ vương là người lấy vợ sớm nhất trong số bọn họ, tuy vương phi của hắn xuất thân từ thư hương môn đệ thông thường, không thể mang cho hắn nhiều trợ lực, nhưng lại nổi tiếng hiền lương thực đức, đôi trai gái cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện, đáng yêu.

Nếu không phải trước đó Ôn Như Thị ngang bướng, có lẽ giờ này con của hai người bọn họ cũng bắt đầu tập tễnh biết đi rồi.

Thấy hắn ngần ngừ nhìn con mình, Lâu Già Khánh cũng có thể đoán ra phần nào suy nghĩ của hắn.

Rót đầy ly rượu cho hắn, Lâu Già Khánh cân nhắc từ ngữ: “Hôm qua thấy một số lời nói cử chỉ của nương nương, có lẽ nàng cũng thật tâm hối lỗi, tình cảm nhiều năm như vậy... Nếu hoàng thượng có lòng, có lẽ nên cho nàng một cơ hội, nhưng nếu không...” Tuy rằng không tiếp xúc với Ôn Như Thị nhiều bằng hai huynh đệ khác, nhưng dù sao cũng nhìn nàng lớn lên, nếu có thể, hẳn cũng không hi vọng nhìn thấy con gái độc nhất của Ôn Tương có một kết cục thế thảm.

Lâu Già Nhục thờ dài một tiếng, cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Tối hôm qua Ôn Như Thị khóc lóc âm ỉ không ngớt, với Lâu Già Nhục đã quen nhường nhịn nàng thì hành động lần này cũng không khác gì cưỡng hiếp, hôm nay sáng sớm đã ra khỏi cửa, vốn cũng có ý muốn tránh nàng, cho hai người chút không gian yên tĩnh.

Giờ phút này Dụ vương đột ngột nhắc đến, vừa nghĩ đến lúc này không biết có phải Ôn Như Thị đang âm thầm roi lệ trong cung hay không, Lâu Già Nhục cũng có chút đứng ngồi không yên, không khỏi nảy ý định sớm trở về xem thử.

Im lặng hồi lâu, Lâu Già Nhục vẫn không đứng dậy.

Có vài lời không thể nói với người khác, nhưng lòng hắn lại rõ như một mảnh gương sáng. Vết sẹo trên bụng tuy giờ chỉ còn là một đường màu trắng mờ nhạt, nhưng sự rạn nứt giữa hắn và Ôn Như Thị, không phải nói vài câu hối hận trên miệng, tha thứ, là có thể dễ dàng phủi sạch.

Đó là khúc mắc của hắn, ít nhất hiện tại, hắn chưa thể bước qua điểm mấu chốt ấy.

Mãi đến giờ Thân [1], Lâu Già Nhục mới cáo từ. Lúc ra cửa, nhìn thấy con gái nhỏ của Dụ vương đang chơi với một con mèo nhỏ trắng thuần, bỗng nhớ tới cô bé kiều ngạo ôm chú cún đứng trước mặt hắn năm nào.

[1] Giờ Thân: 15-17h

Khi đó thanh mai trúc mã hai người đều vô tư, đảo mắt đã tan thành mây khói... Lâu Già nhục nhíu mi, xoay người đi lên liễn giá.

Đợi đến lúc hắn trở lại trong cung, Ôn Như Thị vẫn còn bức bối, thấy hắn trở về cũng không thèm quan tâm. Lâu Già Nhục cũng không vội dỗi dành nàng, mãi đến khi thay y phục hàng ngày ngồi cạnh nàng, dịu giọng nói: “Nghe nói hôm nay khẩu vị nàng không tốt, hay là thử cho người chuẩn bị chút đồ hâm, ít nhiều gì cũng phải ăn.”

Ôn Như Thị hừ nhẹ một cái, quay đầu làm lơ hắn.

Lâu Già Nhục ngồi một lúc, thấy nàng vẫn không có ý bớt giận, không thể làm gì khác, đành phải giật nhẹ tay nàng, “Qua hai ngày nữa rãnh, thử dẫn nàng ra ngoài chơi một chút.”

Ôn Như Thị chần chờ một chút, ở trong cung đã mấy tháng, quả thật nàng cũng hơi muốn đi ra thế giới bên ngoài. Nàng quay mặt lại, trưng ra vẻ mặt ‘Nếu ngươi lại gạt ta, ta sẽ khóc cho người xem’, ngoài miệng lại néo một cái như không để ý nói: “Không tránh ta nữa à?”

Lâu Già Nhựt không ngờ tới nàng đột nhiên hỏi vậy, giật mình, mặt từ đỏ lên, hấn nghiêng đầu ho khan một tiếng: “Ừ.”

Ôn Như Thị thấy thế mới cong nhếch môi, đứng dậy mềm mại dựa vào lòng hấn, ôm chặt eo Lâu Già Nhựt, ngọt giọng như hồ nước xuân: “Ngày mai về sớm chút, mình ta ở trong cung chán lắm.”

Ngày mai còn nhiều chuyện xử lý, không chắc có thể xong sớm, Lâu Già Nhựt khẽ cau mày: “Không phải còn có đám Liên Kiều bên cạnh đấy còn gì.”

Ôn Như Thị bĩu môi, không chịu ôm hấn lắc lắc: “Các nàng là các nàng, chàng là chàng, sao giống nhau được?”

Lâu Già Nhựt không lay chuyển được nàng, thờ dãi đưa tay khẽ vuốt mái tóc dài óng ả của nàng, cuối cùng vẫn mềm lòng: “Được, ngày mai trăm sẽ trở về sớm chút, người phải ngoan ngoãn nghe lời ở tại trong cung không được làm loạn.”

Cuối cùng cũng hoà nhau một ván Ôn Như Thị đồng ý liên tục, đáng tiếc hôm sau còn chưa tới thời gian tan triều, đã có thái giám chạy tới bẩm báo, lúc này Chiêu Hoàn cung lúc này đã quây lạt trời.

Đứng dưới bậc Lý công công liếc mắt nhìn hoàng thượng ngồi ở long toạ bên trên, không dám tưởng tượng nếu hấn nghe được tin tức này sẽ có vẻ mặt gì. Hấn đau đầu, lau đồng mồ hôi vốn không tồn tại trên trán, khom người cẩn thận ra sau long toạ, khẽ bẩm báo: “Hoàng thượng, nương nương làm loạn muốn xuất cung đi dạo.”

Lâu Già Nhựt ngồi nghiêm chỉnh, không nói để nàng xuất cung hay không thả, mắt cũng không chớp lấy một cái, cứ như thể đang tập trung lắng nghe triều thần bẩm báo. Lý công công bắt đầu dĩ, đành phả khom người lui ra.

Đợi đến khi bãi triều, hấn đang chuẩn bị cho người bảo Ngự Thiện Phòng nửa canh giờ đến dâng bữa như thường lệ, lại nghe Lâu Già Nhựt trầm giọng nói: “Bãi giá Chiêu Hoàn cung.”

Lý công công vội vàng đáp lời, xem ra hôm nay Hoàng Thượng muốn về sớm an ủi nương nương rồi...

Lúc Lâu Già Nhựt đến Chiêu Hoàn cung, Ôn Như Thị đang quẩy đạp ương bướng, nghiêng rặng nghiêng lợi nhảy chồm chồm trên long tháp của hấn. Hấn vào cửa thì thấy cái giường của mình bị giầy xéo lộn xộn, không khỏi hơi tức giận, hai hàng lông mày đẹp để sắp xoắn lại thành hình chữ “Xuyên” (川), là hấn quá nuông chiều nàng.

Hấn tức giận quát lớn: “Ôn Như Thị! Nàng xuống cho ta!”

Ôn Như Thị đột nhiên quay đầu, mái tóc dài đen nhánh vung lên tạo thành một đường cong, đôi mắt đẹp trùng trùng không chút yếu thế: “Ta không xuống!”

Lâu Già Nhựt cứng người, quay ra ngồi bên bàn, nén giận rót cho mình chén nước uống một ngụm, mới từ từ nói: “Hôm qua nàng mới đồng ý với trăm, ngoan ngoãn ở trong cung đợi trăm về, thì ra chỉ là thuận miệng nói mà thôi.”

Ôn Như Thị nổi giận, giẫm mạnh lên chân mền của hấn hai phát: “Tôi hôm trước người mới đồng ý với ta, để ta tự do ra vào, trước một kiểu sau một kiểu, còn không biết xấu hổ ác nhân cáo trạng trước?”

Nghe nàng nói thô tục, Lâu Già Nhựt cũng hơi không nhịn được. Nhưng nhắc đến việc này cũng là hấn đuối lý, hấn đành phải đứng dậy đi đến trước giường, hắng giọng nói: “Có gì từ từ nói, xuống dưới đã, để cho người ta nhìn thấy còn ra thể thống gì.”

Ôn Như Thị nhướn mày, cười nhạt đáp: “Có người ở đây, ai dám gan lớn bằng trời vào xem.”

Lâu Già Nhựt nheo mắt, khoé mắt phượng hơi hơi nhướn lên, trường thân ngọc lập [2], dù có đứng dưới giường, cũng không có vẻ gì là bị khí thế của nàng áp đảo, giọng hấn đều đều: “Không xuống thật?”

[2] Chỉ vóc dáng yếu điệu thon thả của người con gái.

“Hừ.” Ôn Như Thị khịt mũi coi thường, không chút sợ hãi.

“... Giỏi lắm,” Lâu Già Nhựt nói xong, từ từ cỡi ngọc đài (đai ngọc) của mình ra, “Vậy hôm nay nàng đừng xuống nữa.”

Ôn Như Thị nghe vậy thì sững sờ, thấy hấn cỡi bỏ ngọc đài ném xuống đất thật, cuối cùng cũng không bình tĩnh được nữa.

Nàng vội vã nhảy xuống đất muốn chạy ra ngoài, tay đã muốn chạm đến cửa phòng cũng không thấy hấn có động tĩnh gì, Ôn Như Thị mím môi, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lâu Già Nhựt cười như có như không đứng yên nhìn nàng, lời nói đầy vẻ trêu chọc: “Sao không dám tiếp đi?”

Ôn Như Thị lúng túng, méo máo định lấy vũ khí giết người ra [3]. Lại nghe hấn dịu giọng ôn tồn nói: “Lại đây đi, trăm không phạt nàng đâu.”

[3] Ý là lời nước mắt ra ầy =))) Không phải lấy dao kiếm gì giết người thật đâu =))))

Thấy hấn không giống đang lấy lệ, bấy giờ Ôn Như Thị mới bắt đầu đi lê chân đến trước mặt hấn, miệng còn lầu bầu: “Rõ ràng là chàng sai, còn chết không chịu nhận.”

Lâu Già Nhược không biết nên khóc hay cười, đưa tay lôi kéo nàng khẽ dỗ dành: “Là lỗi của trẫm, trẫm không nên lừa nàng.”

Ôn Như Thị túm chặt vạt áo của hắn, phụng phịu: “Ta muốn ra ngoài.”

Lâu Già Nhược im lặng, hắn không muốn thả nàng ra ngoài, nếu nàng đã là của hắn người, nên ngoan ngoãn bên cạnh hắn, đừng hòng đi đâu. Cơ thể trong lòng mềm mại mảnh mai, ôm nàng hồi lâu, hắn mới từ từ mở miệng: “Ngày mai trẫm cho người cho người đưa một con cún đến, để nó chơi với nàng.”

Ôn Như Thị bĩu môi, cọ cọ vào ngực của hắn thuận miệng nói: “Cún con có gì hay, muốn tặng thì tặng hắn một con hổ đi.”

Lâu Già Nhược bật cười, vỗ vỗ vào trung y của nàng: “Được.” Chỉ cần có thể dời sự chú ý của nàng, tặng gì cũng được hết.

Lâu Già Nhược nói làm được, còn chưa đến chiều hôm sau, đã có thị vệ nhắc lồng sắt đến Chiêu Hoàn cung, bên trong nhốt một con hổ con còn chưa dứt sữa, còn có mấy gã sai vặt huấn luyện thú đi theo.

Hổ con chỉ mới to như con mèo trưởng thành, cả người toàn vằn hổ, giữa đám lông mềm trên trán ẩn hiện chữ “Vương” (王).

Ôn Như Thị đi quanh lồng sắt dạo một vòng, lập tức đặt tên nó là —— Miêu Vương

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Edit: Huyền Vũ

Beta: Vi Nguyệt + Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Trước nay, Ôn Như Thị chưa từng nuôi mãnh thú, thích thú ôm Miêu Vương thuộc giống hiếm đang gầm gừ hoảng loạn, nàng hồi ký gã hầu chuyên chăm sóc thú nuôi về những điều cần lưu ý, sau đó hào hứng ôm nó vào phòng.

Tuy con hổ này còn nhỏ nhưng nanh vuốt trời sinh sắc bén, lại ngắt vì tấm cung của Hoàng đế đầu phải nơi ai cũng có thể đặt chân đến, nên đầu gã có lo sợ con hổ kia làm quý nhân bị thương đến mấy thì vẫn phải đứng ngoài cửa chờ lệnh, tuyệt không dám tự tiện bước vào.

Nhóc Miêu Vương này có vẻ ngoài ngậy thơ đáng yêu, lông tơ còn chưa thay hết, mềm như bông, đi được một bước đã run rẩy ba lần, ấy vậy mà lại làm Ôn Như Thị thấy dễ thương muốn chết.

Sao nó có thể dễ thương đến thế! Nàng vui vẻ ôm chặt bé hổ, xoa xoa nắn nắn một hồi, xoa tới nỗi nó phải giãy nảy hoảng hốt muốn bò ra ngoài.

Trước sự quấy nhiễu không chút nể nang của nàng, bé Miêu Vương đáng thương không chịu nổi phiền phức, định bụng giờ vuốt nhe nanh cảnh cáo một phen, lại đúng lúc không đề phòng, bị nàng tập kích đệm thịt mềm mại trên chân, sợ hãi rút chân lại, bé hổ hoảng tới mức kêu gầm gừ... Tiếng là mấy tiếng gầm gừ nhỏ bé ấy không có chút lực sát thương.

Ôn Như Thị vui vẻ trêu đùa bé hổ, thấy bé hổ khó chịu vô cùng, nàng bèn dùng chân xếp thành một vòng tròn lớn, túm lấy lớp da mềm mại trên cẳng cõ của bé hổ, thả lên giường, một người một hổ bắt đầu ‘trau dồi tình cảm’.

Trong khi bé Miêu Vương đang gắng sức vùng vẫy trong Chiêu Hoàn cung, kẻ khởi xướng mọi chuyện lại đang yên ổn ngồi trong đại điện, cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm được.

Biết Ôn Như Thị rất hòa hợp với bé hổ trong cung, hiếm có một ngày hắn được yên tĩnh, Lâu Nhược Già rốt cục cũng có thể chuyên tâm xử lý chính sự, đến khi xong việc, ngẩng đầu lên đã thấy sắc trời sắp nhuộm hoàng hôn.

Từ khi Ôn Như Thị chuyển vào Chiêu Hoàn cung, bình thường Lâu Già Nhược cũng hồi cung dùng bữa tối với nàng, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Trước kia hồi phủ trong màn đêm thăm thẳm chỉ có một căn phòng lạnh lẽo, hai người vốn ở riêng đã lâu, số lần chạm mặt ít ỏi đến đáng thương; còn giờ, dù muộn tới đâu, hắn biết vẫn luôn có người chờ hắn, cảm giác ấy âm ập vô cùng; trước và nay, quả thực hoàn toàn khác biệt.

Nghĩ tới cả ngày hôm nay không thể ở bên Ôn Như Thị, hắn không khỏi bước nhanh hơn, nhưng hôm nay nơi cửa cung lại thiếu mất bóng hình quen thuộc.

Đi qua bình phong chạm hoa, tiến vào phòng trong, chỉ thấy hình như Ôn Như Thị chơi mệt rồi, đang nằm nhoài trên trên chõng chắn ngủ thiếp đi, ngay cả khi Lâu Già Nhược chậm rãi tới gần, ngồi ngay cạnh nàng vẫn không khiến nàng tỉnh giấc.

Ngược lại, bé hồ bị chà đạp nguyên một ngày giờ lại tỉnh như sáo, bắt đầu phát uy, cắn vấy nằng ra sức lòi lòi kéo kéo. Ôn Như Thị vẫn khép mi ngủ, khõe môi khẽ mỉm cười dịu dàng, tựa như đóa hải đường đượm sắc xuân đang say ngủ.

Lâu Già Nhực nhủu mi, búng vào đầu hồ con một cái thật vang, khiến nó lẩn lóc ra phía sau.

Lâu Già Nhực vốn có bệnh yêu sạch sẽ, hẳn tuyệt đối không bao giờ chạm tới thứ đã bị người khác động vào, Ôn Như Thị cũng chỉ được hân tha thứ vài lần, huống chi là để một con súc sinh lăn lộn trên long sàng.

Hắn cúi người ôm Ôn Như Thị, đập con hồ con nằm cản đường sang một bên, rồi ôm nằng tới giường mềm gần cửa sổ, Ôn Như Thị mơ mơ màng màng mở mắt ra, đôi mắt vẫn còn vương chút mộng lung ngái ngủ, giọng nói khàn khàn đầy quyến rũ: "... Già Nhực, chàng về từ lúc nào thế?"

"Vừa về." Lâu Già Nhực dịu giọng đáp lời. Tùy từng theo sau hắn đã hiểu ý từ lâu, tình ý bước lên thay hết chăn màn gối đệm trên long sàng.

Ôn Như Thị khẽ ngáp, tự nhiên vòng tay ôm cổ hắn, tựa vào ngực hắn, biếng nhác khép mi ngủ tiếp, ngoài miệng còn lầm bầm: "Ừm... Miêu Vương của ta đâu?"

Không hiểu vì sao Lâu Già Nhực hơi khó chịu, mới có một ngày mà nằng đã dính lấy cái con vật kia, đây không phải là dấu hiệu tốt. Hắn liếc nhìn Liên Kiều vừa tiến vào, nằng hiểu ý, nhẹ nhàng cúi xuống bé hồ con đang ngồi đực ra dưới đất, rón rén lui ra ngoài.

Đến khi người hầu kẻ hạ đã lui ra ngoài hết, Lâu Nhực Già mới khẽ vuốt ve gò má hồng hào vì ngủ của nằng, đáp lời: "Mang ra ngoài cho ăn rồi."

Cảm thấy ngượng ngịu, Ôn Như Thị khẽ nghiêng đầu né tránh, cọ cọ vào lồng ngực hắn: "Tôi muốn ngủ với Miêu Vương cơ."

Lâu Già Nhực nhủu mi, từ chối thẳng thừng: "Nuôi thì được, nhưng không được cho vào phòng."

Ôn Như Thị bất mãn, gãi vò gậy dựa khốc hu hu trong lòng hắn, Lâu Nhực Già vẫn bình chân như vại, hắn không muốn cãi cọ với nằng, giờ tay định đẩy nằng ra, tay khẽ chạm vào bờ vai mềm mại, không kim được thoáng khựng lại, hơi không cam lòng: "Trẫm và Miêu Vương của nằng, nằng nói xem ai quan trọng hơn?"

Cái ôm quá dễ chịu của Lâu Nhực Già khiến đầu óc Ôn Như Thị tiếp tục chìm trong trạng thái mơ màng.

Nằng ngẩng đầu nhìn hắn bằng ánh mắt mơ màng, nét mặt Lâu Nhực Già vẫn thờ ơ như mọi khi, Ôn Như Thị nghiêng đầu nhắm nghiền, như vẫn đang tiếc rẻ món đồ chơi mới: "Qua đêm nay, chàng mới quan trọng hơn." Ý là Miêu Vương mới tới giờ vẫn còn mới lắm, ít nhất phải qua đêm nay nằng mới hết hứng thú với nó, bình tĩnh đối phó với hắn được.

Lâu Già Nhực nghe vậy thì đen mặt, neho mắt nhìn nằng, mắt phượng nhưn lên: "Hồ ở trong lồng tre, nếu nằng muốn ngủ cùng nó thì đi đi."

Ôn Như Thị trừng mắt nhìn hắn, cuối cùng cũng tỉnh táo một chút, nằng khẽ cười, tiến sát đến trước mặt hắn, trên người vẫn còn vương mùi hương của con hồ kiam càng khiến hắn ghen lời: "Già Nhực, không phải chàng đang ghen đấy chứ?"

Tranh giành tình cảm với một con súc sinh, dù Lâu Già Nhực yêu chiều sủng ái nằng tới cỡ nào cũng không chịu nói ra lời mất mặt tới vậy.

Hắn đẩy nằng ra, đứng dậy nói: "Nếu giờ nằng không đứng dậy tắm rửa thay đồ, muộn giờ dùng bữa, trẫm sẽ sai người đồ hết phần của nằng."

Ôn Như Thị: "..."

Thức ăn trên bàn không nhiều, nhưng đều tinh xảo ngon miệng, phần lớn đều là món Ôn Như Thị thích. nằng ngoan ngoãn uống một ngụm canh bò câu hầm sâm thơm nồng, chép miệng: "Chắc Miêu Vương cũng uống được thứ này đây."

Lâu Già Nhực im lặng, chợt cảm thấy quyết định để nằng nuôi thú cưng giải sầu không ổn.

Ban đêm, hắn tựa vào giường đọc sách, Ôn Như Thị hiếm khi không quấy nhiễu hắn, chỉ thỉnh thoảng hỏi một câu —— buổi tối Miêu Vương ngủ ở đâu, hồ con ở một mình có sợ không, buổi tối nó ăn có no không có nên cho ăn thêm bữa khuya hay không... Đại loại như vậy, phiền phức vô cùng, còn khiến người ta bực bội hơn cả việc giở trò mọi khi.

Lâu Nhực Già dứt khoát gấp sách lại, cắt lên giá, tắt nến, xoay người bắt đầu cởi vạt áo của Ôn Như Thị.

Trong đêm, chỉ nghe thấy một tiếng hét kinh hãi, tiếp theo là tiếng ưm ưm a a mờ ám, và rồi đến tiếng xột xọat đến từ những mảnh vải thượng đẳng đang cọ vào nhau, sau cùng chính là tiếng quần áo rơi xuống đất nhẹ tênh.

Trong phòng, lư đồng Kim Nghê tỏa hương lượn lờ, trưng rú màn che, uyên ương trong màn xuân ý vô biên.

Lần thứ nhất nằng còn có sức gậy dựa, đến lần thứ hai cả người đã mềm nhũn, và đến lần thứ ba, Ôn Như Thị đã hết sức kháng cự, chỉ đành mặc dịch chiêm đóng... Lâu Già Nhực hài lòng ôm lấy Ôn Như Thị đã mê man kiệt sức, hắn là từ giờ nằng sẽ không dám liên miên dài dòng về con hồ kia trước mặt hắn?

Hắn quan trọng hơn con hồ kia nhiều, đây là điều chắc chắn!

Thời gian dần trôi, thoát cái đã trôi qua giữa những trò đùa trẻ con sứt đầu mẻ trán của họ, chớp mắt đã tới mùa thu, cây ngân hạnh trong Chiêu Hoàn cung đã nhuộm sắc vàng rực rỡ, tầng tầng lớp lớp phiến lá như dát vàng lấp lánh.

Răng nanh của Miêu Vương đã dài lắm rồi, ngày nào cũng phải ăn vài tảng thịt lớn mới đủ no. Gã hầu chăm sóc nó vốn muốn cho nó ăn thịt sống để duy trì dã tính, nhưng lại bị Lâu Già Nhục khiến trách nặng nề.

Hắn để Ôn Như Thị nuôi nó giải khuây chứ không phải để đó đi săn trong cung, phạm là những thứ có thể tiếp cận Ôn Như Thị, Lâu Già Nhục đều cẩn thận vô cùng, tuyệt không để lại họa ngầm.

Miêu Vương được Ôn Như Thị nuôi từ nhỏ, nó chẳng hề bận tâm thịt mình ăn là thịt sống hay thịt chín, sau mấy tháng, nó càng ngày càng thích bám người, chẳng có chút đáng sợ chúa tể rừng xanh, nhưng lại học như đức cái tính biếng nhác của Ôn Như Thị.

Mỗi ngày, trừ những lúc chơi đùa với nàng, thời gian còn lại nó không ăn thì ngủ, một ngày phải ngủ 8 – 9 canh giờ mới chịu tỉnh. Trong Chiêu Hoàn cung, nếu Lâu Già Nhục và Ôn Như Thị là đại ca, nhị ca thì nó chính là tam ca, hoành hành ngang dọc.

Khi rảnh rang thì ngâm đậm mềm các thị nữ chuẩn bị, hay ngâm món đồ chơi mới đi tìm chỗ nào đó dễ chịu, nằm xuống cắn, cắn, rồi lại cắn, dù sao nó cũng có nhiều đồ chơi, hòng thì thay cái mới.

Cứ như vậy, Lâu Già Nhục rất nghi ngờ, không biết Miêu Vương có biết nó là một con hổ hay không. Có khi nó còn tưởng mình cùng giống loài với họ, chỉ khác chút về bề ngoài...

Ngược lại, Ôn Như Thị lại đặt niềm tin lớn lao vào Miêu Vương, ngày ngày đốc thúc bảo ban không ngừng.

Nếu có cung nữ, thái giám đi nhầm vào Chiêu Hoàn cung mà thấy một con hổ cỡ nhỏ ngoan ngoãn ngồi trên đệm bắt tay người ta thì đừng vội kinh ngạc, đó chắc chắn là Miêu Vương duy nhất trong cung của nương nương...

Tình cảm giữa Ôn Như Thị và Lâu Già Nhục ngày càng tốt, chỉ cần nàng không quá phận, thì dường như Lâu Già Nhục vẫn là Tam hoàng tử bao dung trước kia. Chỉ khác là, cái gai trong lòng hắn được giấu sâu hơn mà thôi.

Nếu cứ như vậy, có lẽ một ngày nào đó Lâu Già Nhục sẽ thật sự quên hết những chuyện trước kia, có khi còn trở thành một đôi thần tiên quyến lữ với Ôn Như Thị... Nhưng tiếc thay, đời chẳng đẹp như mộng ảo.

Cái ngai vàng đầm máu này chính là thứ thực hiện nguyện vọng của hắn, nó cho hắn quyền thế để giam cầm Thái thượng hoàng và Lâu Già Giới suốt đời, giúp hắn cướp lại Ôn Như Thị. Nhưng đổi lại, Lâu Già Nhục buộc phải gánh vác cái giá của ngai vàng, cái giá của ngôi vị Hoàng Đế.

Vua một nước sao có thể tuyệt hậu, Lâu Già Nhục có thể không tuyển phi, nhưng không thể không lập hậu —— chuyện Ôn Như Thị hồng hạnh vượt tường chẳng phải bí mật trong hoàng tộc, chắc chắn không thể là ứng cử viên thích hợp cho ngôi mẫu nghi thiên hạ.

“Con của ta, tuyển phi hoặc lập hậu, dù sao con cũng phải chọn một.” Khi Thái Hậu thở dài, đẩy bản tấu chương của một vị trọng thần mà hắn cố ý tạo áp lực giấu đi, gạt đi đến trước mặt hắn, Lâu Già Nhục hiểu, chuyện này thực sự không thể trốn tránh được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Edit: Nguyệt Vũ

Beta: Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Không khí mát mẻ trong lành của buổi chiều cuối thu rất thích hợp để ngủ. Chiêu Hoàn cung yên tĩnh không tiếng động, gió nhẹ hiu hiu thổi tấm màn bay lên rồi lại hạ xuống.

Miêu Vương nằm trên giường của nó tự chơi một mình đến phát chán, miệng ngâm cái đuôi to lăn qua lăn lại, tha đồ chơi vài nằm ngoài trên giường, cọ vào mặt Ôn Như Thị. Bị nước miếng của nó đánh thức, nàng đưa tay túm lấy cái tai dày của nó, túm lấy bé hỏ búp bê của Miêu Vương rồi tiện tay quăng ra ngoài: “Ngao, tự mình chơi đi, nếu để chủ nhân người biết đồ ngốc người lại tha đồ chơi lên giường thì tối lại bị giam vào lồng sắt đó!”

Miêu Vương lắc lắc đầu nhào lên người nàng, miệng kéo quần áo nàng, ư ư ừ ừ làm nũng quay đầu nhìn con búp bê bị ném đến cạnh cửa sổ như muốn nói đến đây đi đến đây đi, chúng ta chơi với nhau đi!

Ôn Như Thị bị nó quấy rầy đến hết cách, đành xoa xoa thái dương đang ong ong lên vì ngủ nhiều, bắt đắc dĩ đứng dậy nhặt con búp bê ném qua ném lại chơi với nó.

Vừa đi đến cửa thì nghe thấy tiếng xì xào khe khẽ của thị nữ ở bên ngoài.

“Ngày mai thái hậu mở tiệc thưởng hoa, gia quyến của các vị đại thần đều nhận được thiệp mời, sao lại không thấy thông báo cho nương nương một tiếng để còn chuẩn bị?”

“Ta nghe mấy tỷ tỷ ở Từ An điện nói, tiệc này là để tuyển hậu cho Hoàng thượng, nếu là thế thật thì chắc là cố ý gạt nương nương sang một bên rồi!”

“Suyt! Nhỏ giọng một chút, đừng để nương nương nghe thấy!”

.....

Lâu Già Nhượng muốn lập hậu?

Ôn Như Thị ngơ ngác đứng sau cửa, tay vẫn cầm con búp bê dính đầy nước miếng của Miêu Vương. Miêu Vương chờ cả nửa ngày không thấy nàng ném búp bê, cuống đến độ chạy vòng vòng quanh chân nàng.

Tất cả mọi người đều biết chuyện, chỉ có nàng chẳng hay biết gì! Nàng chậm chạp đi ra ngồi xuống cạnh bàn, khoe mắt cay cay, Ôn Như Thị cố mở to mắt, nàng còn tưởng dù Lâu Già Nhượng không nói nhưng trong lòng hẳn vẫn yêu nàng.

Nàng tưởng rằng, hẳn chỉ đang xấu hổ, chỉ không có can đảm bỏ chút sĩ diện xuống —— nàng tưởng hẳn đã thật sự tha thứ cho nàng...

Ôn Như Thị sứt sứt mũi một cái, sao hẳn có thể làm như thế, khi nàng chìm đắm trong sự dịu dàng che chở của hẳn, khi nàng đỡ hết phòng bị xuống thì tự tay cho nàng một nhát trí mạng!

Nhiệt độ tháng 10 mát mẻ, dễ chịu nhưng Ôn Như Thị chỉ thấy lạnh thấu xương.

Ban đêm, Lâu Già Nhượng vẫn ôm nàng như thường lệ, Ôn Như Thị nằm im trong lòng hẳn ngoan ngoãn kỳ lạ, hẳn nhẹ nhàng vuốt tóc nàng: “Sao hôm nay lại yên lặng thế.”

Ôn Như Thị mỉm cười rũ mắt xuống, ánh mắt lưu luyến, nhỏ giọng đá: “Ta chỉ đang nghĩ, nếu chàng không phải Hoàng đế, biết đâu, chúng ta sẽ hạnh phúc hơn một chút.” Nếu hẳn không phải Hoàng đế, nàng không cần phải tranh giành hẳn với những người phụ nữ khác. Nàng yêu hẳn, rất yêu hẳn nhưng vì yêu nên nàng càng không thể chịu đựng được việc phải chia sẻ hẳn với người khác.

Tình yêu của Ôn Như Thị rất ích kỷ, không cho phép lẫn thứ gì dù chỉ là một hạt cát. Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, không chờ câu trả lời của hẳn.

Nhịp thở của nữ nhân trong lòng đã đều đều, ngủ rồi, nhưng Lâu Già Nhượng lại không buồn ngủ chút nào. Ngày mai chính là tiệc thưởng hoa, tuy có nhiều tiểu thư khuê các tham dự nhưng thật ra người được chọn đã được ngầm định từ lâu, chẳng qua chỉ là lên sân một lượt thôi.

Con gái Thái úy An Văn Hân, mới 16 tuổi, có tri thức hiểu lễ nghĩa, vừa có tài thơ văn vừa có tài ca vũ. Quan trọng nhất là, cưới nàng hẳn lập tức có thể khống chế mọi chuyện trong triều. Lập An Văn Hân làm hoàng hậu là chuyện bất buộc phải làm, bất kỳ một hoàng đế có lý trí nào đều sẽ không từ chối việc lấy lòng của Thái úy chường quân quân sự.

Lâu Già Nhượng cúi đầu nhìn nàng, dáng người của nàng rất đẹp, môi nàng chúm chím như cánh hoa kiều diễm buổi sáng, hàng lông mày đậm nhạt vừa đủ hơi nhíu lại. Nếu hẳn không phải Hoàng đế, liệu nàng có ngoan ngoãn ở bên cạnh hẳn? Lâu Già Nhượng không muốn biết đáp án.

Hắn siết chặt hai tay, nhẹ nhàng đặt một hôn lên trán nàng.

Giờ Mão, trời còn chưa sáng, vì không muốn quấy rầy giấc ngủ của Ôn Như Thị, Lâu Già Nhượng chỉ cho thắp một cây đèn cầy, để người hầu thay triều phục cho hẳn, hẳn đang định cất bước thì nghe thấy tiếng nàng gọi khẽ: “Già Nhượng!”

Quay đầu lại thì thấy nàng nhòm người dậy, mặc chiếc áo ngủ bằng gấm mỏng manh, mái tóc dài đen nhánh mềm mại xõa trên giường, đôi mắt sáng long lanh dưới ánh nến mờ mờ, thoạt nhìn có chút phong phanh đến mức yếu đuối.

Lâu Già Nhượng quay lại, kéo chăn phủ kín vai nàng: “Trẫm đánh thức nàng à?”

Ôn Như Thị lác đầu, khẽ kéo ống tay áo hẳn, đôi mắt phủ một lớp nước mỏng: “Hôm nay ta muốn chàng ở trong cung với ta!” Chỉ một ngày, một ngày là đủ rồi!

Hiếm khi thấy nàng quyến luyến, không rời xa mình, Lâu Già Nhượng như quên hết mọi chuyện phiền não, hẳn cong cong môi, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời xua tan mây mù, cúi người hôn nhẹ lên môi nàng một cái: “Ngaoan, ngủ thêm một lát nữa, trẫm sẽ về rất nhanh thôi.”

Ôn Như Thị cúi đầu, trong mắt đầy vẻ xót xa: “Rất nhanh là bao lâu...?”

Lâu Già Nhượng khẽ thở dài, ôm nàng vào lòng, tìm nhũn ra như sụp mất một góc: “Trước bữa tối, trẫm nhất định sẽ về với nàng!” Đáng lẽ hẳn không nên tức đi đôi cánh của nàng, giam nàng trong cung cấm này nhưng hẳn không cách nào thuyết phục bản thân mình buông tay được.

Lâu Già Nhượng dừng một chút, nhẹ giọng dỗ dành: “Buổi tối thay quần áo, trẫm dẫn nàng xuất cung đi dạo chợ đêm!” Như đôi vợ chồng thật sự, nắm tay nàng, cùng đi dạo phố, mua chút đồ vụn vặt chưa chắc đã cần dùng đến, có lẽ nàng cũng muốn bên nhau như vậy giống hẳn.

Ôn Như Thị khẽ gật đầu, đáp lại bé đến nỗi gần như không nghe được: “Ừm.”

Sắp tới giờ vào triều, Lâu Già Nhượng vỗ vỗ nhẹ vào lưng nàng an ủi, xoay người đi ra tới cửa lại nghe thấy tiếng gọi trong trẻo: “Già Nhượng ——”

Hắn quay đầu nhìn lại, Ôn Như Thị xoa tóc mặc một bộ quần áo tơ trắng, hai chân trần đứng cạnh cửa, cách một lớp lá hanh vàng rực phát phát phơ phơ, hai mắt nàng như chìm trong sương mù, hoảng hốt ngưng tụ thành giọt sương long lanh.

“Đừng quên,” Ôn Như Thị cười mơ màng, nhưng đáy mắt lại ảm đạm buồn bã, “Ta ở đây chờ chàng!”

Làn váy mỏng manh của nàng bị gió sớm thổi tung, tay áo khẽ lay động, yếu ớt mong manh, giữa khung cảnh cung điện nguy nga nhìn càng nhỏ bé, cô đơn.

Tìm Lâu Già Nhượng bỗng dừng lại, khoe miệng hân hoan, dịu dàng đáp lại: “Được.”

Cuối cùng Lâu Già Nhượng cũng đi, Ôn Như Thị vẫn yếu ớt tựa vào cửa, có người phủ áo choàng lên vai nàng, nghe giọng nói có vẻ là Liên Kiều: “Nương nương, Hoàng thượng đã đi xa rồi, bên ngoài gió lạnh, chúng ta nên vào trong thôi.”

Ôn Như Thị thẳng lưng, giữ chặt chiếc áo choàng, quay vào trong, nhìn sàn nhà sáng bóng có thể soi gương dưới đôi chân trần, lạnh đến tận tim, cất tiếng nói trầm thấp: “Liên Kiều, có phải huynh trưởng của ngươi là Kim đao thị vệ bên cạnh Hoàng thượng không...”

Đây là một cuộc chiến không có thuốc súng, nếu nhất định phải có một người phải nhượng bộ, người đó chắc chắn không phải là nàng!

Trong tiệc ngắm hoa y hương tán ánh (‘Y hương tán ánh’ là một thành ngữ, y = y phục, hương = hương thơm, tán = mái tóc, ánh = bóng dáng, miêu tả sự long lanh đẹp đẽ của phục sức trên người, cũng có ý ám chỉ phụ nữ hoặc chỉ những thứ hay thấy ở những yến hội xa hoa), giữa một đám oanh oanh yến yến nổi bật nhất vẫn là con gái của An thái úy. Hôm nay An Vân Hân mặc một chiếc váy dài đỏ rực, mặt mũi sáng lạn, có vẻ tươi trẻ tự nhiên, đặc biệt là sự khí thế giữa mây và trên môi, đúng là một con gió mới giữa mọi người.

Mỗi tiết mục biểu diễn đều có nét đặc sắc riêng, tiết mục múa kiếm của An Vân Hân vừa cương lại vừa nhu, thân như kinh hồng, vừa ra sân đã điểm áp quần phương.

Lâu Già Nhượng ngồi trên cao, dùng mắt một lát trên dáng vẻ oai hùng của nàng, trong mắt lại là hình bóng cô đơn đứng tựa cửa một mình lúc sáng sớm ảm đạm.

Đầu ngón tay hắn khẽ nhúc nhích, đang định đứng dậy thì thấy một chiếc khay son son thép vàng nạm hình hoa hải đường, trên khay là trăm loan phượng nạm ngọc. Thái giọng cất giọng âm áp, từ tốn nói: “Hoàng thượng, nên trao giải cho người thắng cuộc rồi.”

Đào mắt nhìn xung quanh, An thái úy không giấu nổi sự vui mừng trên mặt, làn thu thủy của An Vân Hân toát ra vẻ e thẹn, còn có ánh mắt thái hậu mang theo chút cầu khẩn. Lòng bàn tay Lâu Già Nhượng lướt qua trăm phượng đại biểu cho hậu vị kia, cây trăm sắc nhọn, bên tai còn vãn vãn giọng nói mềm mỏng của Ôn Như Thị.

—— Đừng quên, ta ở đây chờ chàng.

Lâu Già Nhượng hít sâu một hơi, cầm trăm cái chậm rãi đứng dậy...

Trong Chiêu Hoàn cung, Ôn Như Thị ôm đầu gối ngồi cuộn mình trên long sàng, nàng vẫn mặc trang phục sáng nay, tóc đen, suốt cả một ngày nàng chỉ ngồi lặng lẽ trên giường chờ hắn, không ăn uống, cũng không nói câu nào.

Ánh trăng xuyên qua song cửa sổ chiếu vào căn phòng tối om, không chút ánh nến, chỉ có Liên Kiều yên lặng đứng một bên, trong mắt của nàng ta vương chút thương cảm.

Thời gian ăn tối qua đã lâu, Lâu Già Nhượng vẫn chưa trở về. Bình thường có hắn nên không phát hiện ra, giờ ngồi một mình ở đây mới thấy cái giường này trống trải đến đáng sợ.

Càng đáng thương hơn là, càng vào lúc này nàng càng không khống chế được nỗi nhớ Lâu Già Nhượng. Ôn Như Thị cup mắt che đi hơi nước nơi đáy mắt, hắn bên một cái lưới rất lớn, giam kỹ nàng ở đây, đáng lẽ hắn phải ở lại đây cùng nàng mới đúng nhưng hắn lại vứt nàng một mình ở chốn này... Làm sao đây, nàng không muốn đau một mình.

Ôn Như Thị ngược nhìn dải lụa trắng buông xuống từ trên xà nhà, là do Liên Kiều tự tay buộc, hắn là rất chắc chắn, nàng khẽ cười, nụ cười vẫn sáng rạng rỡ như vậy: “Ra ngoài đi, để ta một mình một lúc!”

“... Nương nương!” Liên Kiều cau mày lưỡng lự.

“Đừng lo lắng! Ta tự có chừng mực.” Ôn Như Thị nhẹ nhàng cắt ngang lời nàng.

Liên Kiều lặng lẽ lui ra ngoài điện, Hoàng thượng đang trên đường hồi cung, chỉ mong huynh trưởng không gặp chuyện gì trên đường thông báo nếu không e là toàn bộ Chiêu Hoàn cung từ trên xuống dưới sẽ bị chôn hết theo nương nương.

Bóng đêm dần sâu, Ôn Như Thị chậm rãi đi xuống đất, tà váy trắng thuần quét trên nền đất, sàn nhà lạnh thấm vào tim nhưng nàng lại như không có cảm giác gì.

Lẽ ra vào lúc này, bọn họ đang ở chợ đêm ngoài cung, tay trong tay đi dạo khắp phố phường náo nhiệt, không tôn ti, không tính toán, cầm mấy món đồ trang trí nhỏ thương vàng hạ cám mà trong cung không có, dọc đường nhấm nháp đồ ăn vặt ngon một cách riêng trên quây, đôi tình nhân thỉnh thoảng đông dài vài câu ở đầu đường đầu hẻm rồi nhìn nhau cười.

Bọn họ vốn nên gắn bó với nhau nhưng hấn nuốt lời rồi.

Ánh trăng chiếu rọi lên sàn nhà phản chiếu ánh sáng bóng láng, đôi chân trần thon dài bước từng bước, Ôn Như Thị nhẹ nhàng bước lên chiếc ghế tròn gỗ đàn hương đã được xếp sẵn dưới dải lụa trắng, lụa trắng mềm mại, nàng từ từ đặt cảm mình vào trong.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng son ca ba dài một ngắn, Ôn Như Thị nhếch miệng, cười nhạt, không do dự đá văng chiếc ghế tròn dưới chân.

Gấu quần màu trắng đung đưa theo động tác của nàng.

Con đau từ cổ họng lan đến tai, Ôn Như Thị không thở nổi, nàng bình tĩnh nhắm mắt lại —— Lâu Già Nhục, nếu như ta chết rồi, chàng có ân hận vì những chuyện đã làm?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Edit: Kurohime

Beta: Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Nếu Ôn Như Thị chết, hấn phải làm sao, Lâu Già Nhục không dám nghĩ...

Khi hấn bước vào trong phòng, vừa nhìn thấy bóng hình quen thuộc đang treo lơ lửng giữa không trung, máu trong người như đông lại!

Lâu Già Nhục không biết về mặt mình như thế nào, cũng không biết mình nhào lên ôm nàng xuống ra sao, đầu hấn trống rỗng.

Nàng nằm trong lòng hấn, im lặng không một tiếng động như chỉ còn lại mỗi cái xác, trán ngửa ra sau, mái tóc đen như mực rũ xuống từ khuỷu tay hấn, trên chiếc cổ trắng nõn hấn rõ một vết xanh tím chói mắt.

Toàn thân Lâu Già Nhục run lên, sao nàng dám làm vậy, sao nàng dám phản bội hấn tìm đến cái chết?! Lâu Già Nhục khàn giọng hét lớn, giọng nói trong trẻo rốt cuộc không giữ được bình tĩnh: “Thái y! Nhanh truyền Thái y! ——”

Thái y bị thị vệ thô lỗ xua đuổi một đường chạy tới, thấy tình thế không ổn, không kịp dừng lại lấy hơi, đã bị dọa đến lão đảo vừa bò vừa lết tiến lên bắt mạch, một lúc sau mới cẩn thận lau mồ hôi lạnh: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, vì thời gian treo cổ ngắn ngủi, tính mạng của nương nương không có gì đáng lo, chỉ cần điều dưỡng mấy ngày là có thể hồi phục, có điều cổ họng bị tổn thương, tốt nhất tạm thời không nên mở miệng nói chuyện, bây giờ hạ quan sẽ đi viết phương thuốc cho nương nương.”

Ôn Như Thị nằm trên giường chưa tỉnh, cần cổ trắng nõn càng làm nổi bật khuôn mặt tái nhợt không một chút máu, càng lộ vẻ nhỏ bé đáng thương.

Cung nữ, hoạn quan trong Chiêu Hoàn cung quỳ một chỗ, giọng Lâu Già Nhục lạnh đến mức khiến lòng người đóng băng: “Kéo hết ra ngoài đánh bằng trượng, khi nào nương nương của các người, khi đó mới được dừng!”

Lúc này thị vệ cũng không dám không tuân theo, bọn họ thô bạo kéo những hạ nhân đang run rẩy quỳ mọp trên đất ra ngoài. Khung cảnh ngoài điện gió thấm mưa sâu, tiếng “bộp bộp bộp bộp” do trượng đánh hòa cùng tiếng khóc cổ nức nức nở cầu xin tha thứ, Liên Kiều không nhìn được quỳ gối đập đầu xuống đất: “Nương nương thiện tâm, nhất định sẽ không chịu nổi có người vì vậy mà mất mạng, xin Hoàng Thượng khai ân ——”

“Người nên thấy may mắn vì nàng còn sống, bằng không, chỉ bằng việc hai người huynh muội các người giật dây chủ nhân tự sát, trăm đã có trăm lý do để diệt cả họ nhà người!” Lâu Già Nhục lạnh lùng lớn tiếng.

Liên Phong ra ngoài giữa chừng, ngoài Chiêu Hoàn có tiếng son ca ba dài một ngắn bất thường, thái độ khác lạ của Liên Kiều khi nghênh giá ở ngoài cung, Ôn Như Thị vừa vặn có đủ thời gian treo cổ tự tử, nếu sau khi tỉnh táo lại Lâu Già Nhục không đoán ra đây là một cái bẫy đã được lên kế hoạch từ trước thì uống là vua của một nước!

“Trời Liên kiều, Liên Phong lại, giải vào đại lao chờ xử lý!” Hấn ghét việc Ôn Như Thị không tin hấn, càng ghét chuyện nàng thà lừa hấn, đặt bẫy hấn, chứ không muốn nói thẳng là nàng không muốn hấn lập hậu! Nhưng tất cả những điều này cũng không sánh bằng nỗi sợ hãi mãnh liệt vào khoảng khắc

hắn thấy nàng treo trên xà nhà.

Tiếng than khóc ngoài điện dần nhỏ lại, trên giường, hàng mi đen nhánh của Ôn Như Thị hơi run run, nàng há mồm, lại đau đến nói không nên lời.

Bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo do đặt lên ngón út của hắn, Lâu Già Nhược quay lại, nhìn xoáy sâu vào nàng, như muốn nhìn thẳng vào tim của nàng, “Trước khi nàng làm, có nghĩ đến hậu quả không?” Có nghĩ đến việc hắn cũng sẽ đau thấu tim gan hay không, nghĩ đến việc hắn sẽ kéo những người vô tội chôn cùng nàng, nghĩ đến việc nếu tính sai, hắn sẽ giải quyết thế nào không?

Ôn Như Thị không thể nói, hai hàng lệ bỗng nhiên rơi xuống biến mất trong tóc mai.

Không phải nàng không biết hắn có thể nhận ra, nàng có thể lợi dụng quá ít thứ, sao có thể qua mắt được cơ sở ngầm dưới tay Thiên Tử. Nàng cũng biết rõ sau khi hắn nghĩ thông suốt sẽ tức giận, chỉ là Ôn Như Thị muốn đánh cược một lần, cược mấy ngày chung sống của bọn họ không chỉ là ước muốn đơn phương của nàng.

Sao Lâu Già Nhược cao cao tại thượng có thể hiểu được, một người phụ nữ đặt bẫy với người đàn ông mình âu yếm dù biết rõ hắn sẽ nhìn thấu mọi chuyện, mới đáng thương làm sao?! Nàng chỉ là con chim hoàng yến bị hắn nuôi dưỡng sâu trong thâm cung, trừ tính mạng của mình ra, Ôn Như Thị không nghĩ ra còn thủ đoạn nào khác có thể làm hắn cúi đầu.

Nàng chỉ không muốn chia sẻ chồng mình với những người phụ nữ khác, cũng không muốn đau khổ một mình, có điều Ôn Như Thị quá tự tin, cứ tin chắc khoảng thời gian hắn bước vào cửa cung đến khi vào phòng không đủ làm nàng mất mạng.

Lâu Già Nhược đưa tay, khề lau đi nước mắt của nàng, ngón tay vuốt ve gò má trắng nõn của nàng, giọng điệu xót xa, “Yên tâm, trăm không lập hậu, khi trăm đứng trước mặt An Vân Hân, lại nghĩ đến nàng, khi đó trăm đã biết, trăm thua rồi.”

Ôn Như Thị cẩn thận đứng dậy vươn tay ôm lấy hắn, Lâu Già Nhược không nhúc nhích, để mặc để nàng vùi đầu vào lòng mình.

“Nàng vẫn luôn hỏi trăm, cuối cùng có yêu nàng không,” đôi mắt đẹp để dần dần ánh vẽ một nỗi đau thương, ban đầu giọng hắn nóng nảy, dần dần trở nên ôn tồn bình thản, như đang kể chuyện của người khác, có sự dứt khoát làm người ta kinh ngạc, “Giờ trăm có thể trả lời nàng, trăm yêu Ôn Như Thị, chỉ yêu nàng, không có người khác.”

Ôn Như Thị ghi chặt hai tay, nước mắt thấm ướt vạt áo của hắn, Lâu Già Nhược vuốt tóc nàng, đầu ngón tay hơi run, “Nhưng, bây giờ trăm rất buồn.” Vô cùng vô cùng buồn, mấy tháng tóc mai quăn quýt, gần bó kề cận bên nhau, cũng không dịch lại hai chữ “tin tưởng”.

Nếu như có thể quên những lúc đục bất hòa của ngày xưa, quên đi sự phản bội lừa gạt từng có giữa bọn họ, hoặc là lúc đầu trước khi có chuyện lập hậu, hai người có thể mở lòng thẳng thắn đối diện với nhau, nhưng đáng tiếc, tình cảm của bọn họ xen lẫn quá nhiều nhân tố không xác định.

Hắn đã cố gắng hết sức, nhưng không cách nào phá vỡ bức tường chắn ngang giữa hai người, Ôn Như Thị không tin hắn, cũng giống như hắn không tin nàng thật lòng.

Đây không phải là lỗi của nàng, cũng không phải lỗi của hắn, chỉ là ngay từ ban đầu, bọn họ đã đi sai đường.

“Như Thị, trăm hơi mệt rồi.” Lâu Già Nhược thở dài một tiếng, kéo hai tay nàng xuống, từ từ đứng dậy ra ngoài, bóng lưng cao lớn mang theo ánh trăng trong suốt ngoài cửa, bỗng dưng lộ ra chút cô đơn.

Tiếng trượng ngoài điện chợt ngừng lại, cung nữ, hoạn quan thoát được một kiếp liên tục dập đầu tạ ơn không dứt, Lâu Già Nhược để ngoài tai, từng bước từng bước, không quay đầu lại từ từ đi ra khỏi Chiêu Hoàn cung.

Ôn Như Thị kinh ngạc nhìn ngòai trên long sàng rộng sáu thước, nhìn màn cửa bị gió thổi bay lên, không đuổi theo như lần trước.

Trong thời gian nàng dưỡng thương, Lâu Già Nhược chưa từng trở về thâm cung. Ôn Như Thị không biết hắn có như hồi trước, đợi sau khi nàng ngủ mới lên đến nhìn nàng hay không. Thế nhưng sau mấy đêm kiên trì không ngủ lại không thu hoạch được gì, dần dần nàng bắt đầu tin, lần này Lâu Già Nhược muốn xa nàng thật, cho cả hai một khoảng thời gian yên tĩnh.

Có một số việc chưa đến cuối cùng thì không ai biết kết quả là tốt hay xấu, tạm thời tách ra cũng chưa chắc không phải chuyện tốt. Nhìn thì tưởng như vết sẹo trong lòng hắn đã đóng vảy, nhưng thực tế bên trong đã sớm sinh mù thối rữa, nếu không loại bỏ nó hoàn toàn, thì cho dù nàng có làm thế nào, cũng không thể bước vào trái tim đóng kín của hắn.

Hơn nửa tháng sau, Ôn Như Thị chuyển khỏi Chiêu Hoàn cung, một lần nữa dời vào tòa tiểu viện quen thuộc ban đầu, đi theo còn có Liên Kiều, Miêu Vương cùng vài thị nữ hầu hạ quen.

Trước việc nàng rời đi, Lâu Già Nhược không nói lời gì, chỉ liếc Lý công công một cái, ngầm cho phép hành vi của nàng.

Tiệc ngắm hoa tan rã trong không vui tạo thành di chứng về sau, tuy phủ nội bộ chưa tuyên bố, nhưng những thần tử có ánh mắt đã đoán được vài phần, không ít người mượn đủ loại danh nghĩa tặng lễ chúc mừng cho phủ Thái Úy. Thế nên việc Lâu Già Nhược thay đổi đột ngột như công khai tát một cái vang dội lên khuôn mặt già nua của hắn.

Cho dù đêm qua Lâu Già Nhược độ sức rất lâu với đẳng Thái úy, tạm thời trấn an cảm xúc phần nộ của bọn họ. Nhưng việc tân hoàng một không nạp phi, hai không lập hậu, vẫn khiến cho triều thần cực kì bất mãn.

Lâu Già Nhược làm việc tàn nhẫn, triều thần không dám liều lĩnh, e sợ nếu không cẩn thận sẽ làm đại diện đánh máu. Nhưng với nương nương có âm mưu độc bá hậu cung kia, bọn họ lại không kính sợ như vậy.

Tục truyền con gái duy nhất của Ôn Tương là một con hồ ly mị hoặc quân chủ, dâm loạn cung đình, Ngô hoàng u mê không tỉnh, hàng đêm sủng hạnh, không xa không rời... Truyền đến về sau, ngay cả việc Lâu Già Nhược lạm sát kẻ vô tội, khát máu thành tính, tất cả tội trạng đều đổ lên đầu Ôn Như Thị.

Tin đồn ngày càng mãnh liệt, những thị nữ, hoạn quan trong cung cũng bắt đầu bàn luận xôn xao.

Sau khi Liên Kiều cầm giận bất bình liên tục xử lý mấy cung nữ lên đến để tìm hiểu tin tức, Ôn Như Thị ngồi trong viện treo xích đu lên một lần nữa, xa xăm lắc đầu mở miệng nói: “Tùy chúng đi, bạo quân và hồ ly tinh là một đôi trời sinh, thật ra ta cũng muốn hàng đêm “không xa không rời” hân.”

Nàng cười khẽ, nói đến cùng, tất cả những hành động của Lâu Già Nhược đều là do nàng, lúc này nếu không thể vì hân phân ưu, ít nhất cũng nên ngoan ngoãn lại, “Nếu như bị nói vài câu ghen tuông thành tính là có thể độc chiếm Hoàng Thượng, vậy cứ coi ta là đồ phụ là được, thanh danh gì đó, ta không quan tâm chút nào, ai muốn thì lấy.”

Bên Ôn Như Thị vừa nói ra lời này, bên Lý công công đã viết mười mười tình hình gần đây của nàng, trình lên bàn của Lâu Già Nhược.

Hoàng Thượng không bảo họ phải giám thị hành vi của nương nương từng giây từng phút, nhưng cũng không ngăn cản.

Lý công công không đoán ra dụng ý của cấp trên, đành phải tiếp tục kiên trì, may là sau khi Hoàng Thượng nhìn thấy vẫn không trách tội, chỉ ngăn ra một lát, rồi bỏ qua một bên.

Áp lực lên Lâu Già Nhược quá lớn, cuối cùng mằm hoạ vì không phải người thừa kế chính thống bắt đầu trôi lên mặt nước. Bộ hạ cũ của Thái Thượng Hoàng và tàn đảng của Thái Từ ngấm rục rịch, mượn sức mạnh dư luận lay động vị trí của tân hoàng. Thái úy bị làm mất mặt thờ ơ lạnh nhạt trước trận sóng ngầm này, cứ như thể chỉ cần Lâu Già Nhược không hạ chỉ giao trách nhiệm cho ông ta điều tra, chắc chắn ông ta sẽ không chủ động nhúng tay vào lo chuyện bao đồng.

”Bệ Hạ, miệng ngàn người, chặn không bằng khơi thông, chi bằng...”

Dụ vương lo lắng nêu ý kiến, còn chưa nói xong, đã bị Lâu Già Nhược chặn lời: “Chi bằng nạp phi, hay là chi bằng lập hậu?” Khóe môi hân nhếch lên, đuôi mắt khẽ nhưn, trong lời nói mang theo chút bốn cột nhẹ.

Dụ vương cứng người, tuy không nên phá nhân duyên của người khác, Ôn Như Thị lại là bạn khi còn bé, hơi khó mở miệng, nhưng tình hình trước mắt rất không tốt, hân thật sự không hiểu sao Thánh Thượng còn có thể đùa: “Bây giờ nạp phi để bác bỏ tin đồn với nương nương cũng có lợi, nếu cứ như vậy không chỉ thanh danh nương nương, ngay cả hoàng vị của Bệ Hạ cũng sẽ bị liên lụy, chắc hân nàng sẽ không u mê không tỉnh, cự tuyệt ý tốt của bệ hạ nữa.”

Nhìn anh trai đang đứng trang nghiêm, Lâu Già Nhược không khỏi nghĩ tới lời nói của Ôn Như Thị —— bạo quân và hồ ly tinh là một đôi trời sinh, thật ra ta cũng muốn hàng đêm “không xa không rời” với hân.

Hân khép hờ mắt, một nụ cười nhẹ nở trên khóe môi hân: “Có lẽ, Dụ vương và trẫm, đều chưa đủ hiểu suy nghĩ nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Edit: SakiHime

Beta: Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Trời thu không trong sáng bằng mùa hè, không có mặt trời chiếu sáng nên sắc trời tối tăm không có chút sắc xanh nào.

Ôn Như Thị nửa nằm trên ghế quý phi trong viện, chân trần đạp lên cái bụng mềm nhũn của Miêu Vương, nó híp mắt lại như thể được dấm đến thoải mái, nằm chổng vó thẳng cánh như chó nhà để yên cho cô chà xát.

“Hôm nay Liên Phong đã đỡ hơn chưa?” Nàng bỗng nhiên lười biếng mở miệng hỏi.

Liên Kiều đứng ở một bên dọn dẹp trà lạnh, một lần nữa rót một chén trà nóng khác cho nàng: “Hai ngày trước Hoàng Thượng đã thả huynh ấy ra, giáng xuống làm thị vệ bình thường, giờ làm gác cổng ở Chiêu Hoàn Cung.”

Ôn Như Thị nhếch nhếch môi, yếu ớt nói: “Là ta liên lụy các người rồi.”

“Nương nương nói quá lời, giúp chủ phân phân ưu là trách nhiệm của nô tỳ.” Liếc nhìn Ôn Như Thị đang nhắm mắt dưỡng thần, Liên Kiều hạ giọng nói, “Tuy không được trọng dụng như ngày xưa nhưng còn hơn chịu tội trong tù, coi như là vô cùng may mắn, nhưng còn nương nương...”

Ôn Như Thị mở mắt, buồn cười liếc nàng một chút: “Người đừng có thương hại ta, ta rất khỏe, cảnh hung hiểm ngoài kia không hại đến ta được, có các người hầu hạ, ăn được ngủ được, không có chuyện gì còn có thể ra ngoài đi dạo, những ngày êm đẹp như thế biết đi đâu tìm đây?” Nếu như ngay cả chút chuyện nhỏ này, Lâu Già Nhượng còn giải quyết không được, còn không bằng sớm nhường ngôi cho Nhị Hoàng tử đi.

Không còn ngôi vị Hoàng Đế rách kia mà nàng vẫn ở bên cạnh hắn, chắc tên Lâu Già Nhượng cũng không thể tiếp tục khẳng khái rằng nàng ham muốn phú quý của hắn nữa nhỉ? Tất nhiên hắn thắng thì tốt, nhưng dù có thua cũng không sao cả, Ôn Như Thị không coi mấy thứ này là chuyện to tát gì.

Còn về chuyện chiến tranh lạnh giữa họ —— một đôi có yêu nhau hơn nữa thì cũng có lúc khập khiễng, huống chi là nàng và Lâu Già Nhượng?

Lúc trước là nàng thất sách, không nên liều lĩnh đập vào giới hạn của hắn, nhưng không làm vậy thì sao có thể ép hắn nói thật lòng? Người này áy mà, suy nghĩ giấu kỹ quá cũng không phải chuyện tốt.

So với những lời đồn kia và thái độ xa lánh đột ngột của Lâu Già Nhượng, bây giờ Ôn Như Thị có chuyện quan trọng hơn cần quan tâm, mặc dù còn chưa chắc chắn, nhưng vẫn cần cẩn thận đề phòng, giữ tâm trạng luôn vui vẻ và ngủ đủ giấc.

Liên Kiều không biết những câu nói kia của nàng đều là thật lòng, trái lại nghe xong càng thấy đau đớn. Từ khi chuyển về lãnh cung, những gì xưa nay nương nương thích ăn nhất cũng không đụng vào; đừng nói là ra ngoài giải sầu, ngay cả số lần đi dạo trong sân cũng chột giảm, nàng cảm thấy nương nương đang ép mình vui cười.

Nàng không đành lòng nói toạc ra, gió thu se lạnh cũng không thích hợp ngồi lâu bên ngoài, Liên Kiều đi vào nhà lấy áo khoác. Ra ngoài thấy Ôn Như Thị im lặng dựa lên ghế quý phi như đã ngủ, bèn nhẹ nhàng đắp áo cho nàng, quay lại nhà bếp xem nồi hầm cách thủy trên lò đã chín chưa.

Trong viện chỉ còn lại một người một hổ, tay đặt trên bụng hơi giật giật, “Hoàng Đế không vội thái giám cuồng.” Ôn Như Thị kéo áo khoác làm bầm, một chân đạp lên mặt Miêu Vương đang nghi ngờ ngẩng đầu lên, ấn đầu nó xuống đất, trở mình tiếp tục ngủ.

Tuy nói nàng dúi vào lãnh cung, thế nhưng cũng không bị cấm ra vào, thủ vệ ngoài cửa cũng là trang trí, thấy các thị nữ ra ra vào vào đều làm như không thấy, cũng không ngăn lại.

Lại qua mấy ngày, Ôn Như Thị rảnh rỗi đến không có gì làm bỗng muốn câu cá, lại không muốn đến Lăng Hương Đình, bèn sai người đào cái ao nhỏ ở trong viện, thả chút cá vào nuôi, lúc không có gì làm sẽ ngồi ở bên bờ câu hai con nướng ăn tại chỗ. Miêu vương với nàng như hình với bóng, tất nhiên là mỗi bên một con, ăn bám cô không ít.

Dù ngon đến mấy ăn nhiều cũng chán, Ôn Như Thị buồn chán bắt đầu nảy ý tưởng với Miêu vương, thử dạy nó xuống nước bắt cá. Nhưng hổ thuộc họ mèo, trời sinh không thích dính nước, dạy mấy lần nó cũng không chịu mắc câu, còn không biết xấu hổ kéo vạt áo nàng đòi ăn cá.

Như vậy mấy lần Ôn Như Thị bèn nổi giận, đập một phát vào cái mõng to mập của nó, đá nó xuống ao nước.

Vừa mới xuống nước Miêu vương đã hoảng sợ, gầm gừ kêu rồi bỏ chạy lên bờ, đúng là chạy thật, chỗ sâu nhất trong ao cũng chỉ cao đến nửa người, nó ở gần bờ, nước chỉ ngập đến cổ nó. Nhưng Miêu Vương không biết, nhìn nó không bỏ lên tảng đá trơn trượt, tưởng như nó sẽ chết ở trong ao này thật.

Ôn Như Thị thấy vậy, dờ khóc dờ cười nhìn bão bồi của mình như kẻ ngu si, vùng vẫy trong cái ao, nàng không nói gì thông thả cúi người, đưa tay ấn nhẹ đỉnh đầu nó, “Ngồi!”

Miêu Vương nghe quen khẩu lệnh ngồi phịch vào trong nước theo phản xạ, giờ chân trước lên chuẩn bị bắt tay. Ôn Như Thị nắm chặt móng vuốt nó lắc lắc, sau đó xoa xoa đầu nó tỏ vẻ khen thưởng, “Tiếp tục ngồi, không được nhúc nhích!”

Nó mở đôi mắt to ngập nước long lanh vô cùng đáng thương nhìn nàng chớp chớp, lông trên người nó bông bông trong nước. Không lâu sau, hồ nước đục dần lắng lại, mấy con cá bị dọa sợ bơi mất, lát sau không thấy động tĩnh khác, cũng từ từ bơi lại.

Miêu Vương ngồi không dám động đậy đột nhiên thấy đau mõng, nó quay lại nhìn, có một con cá ngu xuẩn coi nó như một chùm rong rêu, đang “độ sức” với đám lông trên người nó...

Bản năng đi săn phát huy tác dụng vào đúng lúc này, Miêu vương tròn to hai mắt, đứng dậy chuẩn bị tấn công bằng tốc độ chậm đến mức mắt thường không nhận ra được! Đáng tiếc nó không rành thủy chiến, loay hoay cả một buổi trưa cũng không bắt được con cá nào, nhưng ngoài ý muốn là nó tìm được thú vui mới, lúc không ai để ý đến nó, nó cũng không làm loạn mà tự mình chạy đến bên cạnh ao, dùng bàn chân trước mập mạp vào trong nước bắt cá.

Cá nuôi đều khá là ngu, mười lần thì kiểu gì cũng có một lần nó bắt được. Lâu dần, Miêu vương cũng học được cách ngậm con mồi chạy đến bên cạnh chủ nhân cho chủ nhân vui.

Cuộc sống Ôn Như Thị khá thoải mái, bên kia Lâu Già Nhượng cũng không rảnh rỗi, thời cơ thu lưới cũng gần đến rồi.

Gió Tây Phong mùa thu thổi mạnh, cây cỏ thưa thớt, âm thanh tiêu điều xơ xác, nhưng đám cây cỏ trong Ngự Hoa Viên vẫn cứ xanh um tươi tốt. Dưới

sự chăm sóc tỉ mỉ của cung nhân, từng khóm kim cúc ngâm sương nở rộ, gặp lạnh thì nở rất nhiều, lá cúc đọng sương đu đưa theo gió, hoa cúc khẽ ôm nhẹ, đài hoa bùng bùng vươn mình, cánh hoa tua tủa.

“Chuyện sẵn sẵn, chuẩn bị thế nào rồi?” Lâu Già Nhục thông dong dạo bước, hương thơm nức mũi bay lên, Dụ Vương thủ lễ đi sau nửa bước bên cạnh, cách mười thước có thị vệ theo xa xa.

Dụ Vương hỏi khom người trả lời: “Toàn bộ đã sắp xếp thỏa đáng, có điều,” Hắc giương mắt nhìn Tân Hoàng, dừng một chút, chần chờ chốc lát, vẫn nói thẳng, “Thần cho rằng, bệ hạ không cần thiết tự mình mạo hiểm, tuy chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ, lại là dĩ dật đãi lao*, nhưng đến lúc đó đao kiếm không có mặt, lỡ như có gì sơ suất...”

* trong chiến đấu dùng thế thủ bồi dưỡng lực lượng chờ quân địch mệt mỏi, mới tiến đánh

Tân quân của Lâu Già Giới không đáng lo, thế nhưng Thái Thượng Hoàng tại vị hơn hai mươi năm, cây già rễ sâu, không phải nói diệt trừ là có thể diệt trừ hết ngay. Tuy họ đã loại trừ hết thế lực bề nổi của đối phương, nhưng không cách chức kiểm tra lão thần nào trong triều được, ai có thể nói rõ được không có gian tặc ẩn giấu sâu nhất đây.

Cứ coi như là chuẩn bị đầy đủ, Dụ Vương cũng không dám nói chắc chuyện này sẽ không xảy ra bất ngờ gì. Nếu theo tính cách của hắc, vẫn sẽ điều tra trong tối, từ từ bắt gọn những người kia mới là thượng sách, nhưng rõ ràng, tác phong của Tân Hoàng hoàn toàn không giống hắc.

“Trẫm không còn kiên nhẫn để lè mề với chúng nữa,” Lâu Già Nhục khẽ lắc đầu, bước chân từ từ không ngừng, “Không cho chúng một con mồi lớn, những kẻ núp trong bóng tối kia sẽ không dốc hết toàn lực, vẫn nên giải quyết một lần cho xong, sau này đỡ phải phiền phức.”

Còn về an nguy của hắc —— Dụ Vương không rõ dưới tay hắc có bao nhiêu tử sĩ, hắc cũng không có ý định lật con át chủ bài này trên bàn tiệc, sau nhiều chuyện, Lâu Già Nhục rất khó bỏ cảnh giác mà hoàn toàn tin tưởng người khác.

Càng nguy hiểm càng có thể nhìn ra tâm lòng của một người, hắc liếc nhanh Dụ Vương một cái, “Nếu vạn sự đã chuẩn bị thì thôi để lộ chút tin tức ra đi, thời gian xuất hành là đầu tháng.”

Dụ Vương gật đầu, tiện đà uyển chuyển hỏi một câu: “Có cần chuẩn bị thêm xe không ạ?”

Lâu Già Nhục cười như không cười nhìn lên một chiếc lá phong đỏ rực: “Không cần báo cho nàng, trẫm tự có sắp xếp.” Nghĩ một lúc, hắc lại nói, “Truyền Liên Phong đang gác công đến, nói không chừng mấy ngày nữa sẽ cần dùng đến.”

Dụ Vương không hiểu rõ ý, thế nhưng thánh tâm khó dò, hắc cũng không muốn hỏi nhiều, chỉ đáp lại mà không đề cập tới.

Sân sản bản của Hoàng gia nằm ở ngoài thành cách núi Đan Dương mấy chục dặm, cả ngọn núi chiếm diện tích một trăm dặm, rừng rậm trên núi rất thích hợp cho muông thú sinh sống. Thế nhưng chỉ có một mảnh sân sản bản gần sườn núi này là có thể sử dụng.

Trước đó sẽ có quân sĩ xua sư tử, hổ, các loại động vật cỡ lớn ra xa, bảo đảm sẽ không có việc mãnh thú hại người xảy ra. Dù sao ngoại trừ võ tướng tham gia săn bắn, cũng có không ít quan văn và gia quyến không rành võ nghệ.

Tân Hoàng xuất hành mang theo mấy phi tần là chuyện đương nhiên, thế nhưng Đương Kim Hoàng Thượng trừ Ôn Như Thị thì không có phi tử khác. Cho nên khi thấy bên cạnh liễn giá của Minh Hoàng không xuất hiện nữ quyến lạ, các quan lại đi theo lại thờ phào nhẹ nhõm, cũng không biết là vui mừng vì bệ hạ không mê muội nữ sắc như lời đồn, hay là vui mừng vì vị trí kia không rơi xuống tay những thế lực khác.

Lần này xuất hành có thanh thế lớn, dù không có ai mật báo, Ôn Như Thị ở lãnh cung cũng có biết. Liên Kiều thấy nàng vẫn thong thả như bình thường, hoàn toàn không hề buồn bã khi bị ghê lạnh, cũng biết điều không lời chuyện này ra than vãn với nàng, chỉ là ngầm bất bình.

Nàng không hỏi thẳng, Ôn Như Thị cũng lười giải thích với nàng. Gần đây càng lúc nàng càng lười, có thể nằm thì không ngồi, có thể ngồi thì không đứng, khẩu vị cũng càng ngày càng quái dị. Ngoại trừ mỗi ngày chơi đùa với Miêu Vương thì đều nằm trên giường không muốn động dậy.

Bên Thái Hậu được thân vệ của Lâu Già Nhục hộ tống tới Chiêu Giác Tự lễ Phật, toàn quân tầng tầng lớp lớp đi theo đoàn sản bản đến núi Đan Dương, toàn bộ hoàng cung như thể đột nhiên không còn ai.

“Nương nương, hình như chuyện này có gì đó không đúng, sáng nay ta ra ngoài, thấy người canh giữ ở ngoài cung tăng lên mười phần.” Liên Kiều hỏi cung, đã vội vội vàng vàng vào phòng.

Ôn Như Thị đang tựa bên giường, miệng nhỏ uống từng chút từng chút canh ngân nhĩ*, nghe vậy cũng không sốt ruột, ung dung đặt bát xuống, rút khăn lụa lau miệng: “Canh phòng nghiêm ngặt là chuyện tốt, không ai có thể tấn công vào đây được.”

*Canh ngân nhĩ:

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Edit: Funayuurei

Beta: Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Mặt trời mùa thu khuất dần sau màn đêm, tia nắng chiều còn sót lại cuối cùng cũng bị bóng đêm u ám nặng nề nuốt chửng, đám con ông cháu cha quần áo lụa là thường ngày lẫn vào phố xá cũng bị lệnh cấm của trường bối ngăn không cho ra ngoài, trong thành bình tĩnh vắng lặng đến mức dị thường, có cảm giác gió thổi báo giông tố sắp đến [1].

[1] gió thổi báo giông tố sắp đến: ví với không khí căng thẳng trước khi bùng nổ chiến tranh, biến động

Đại quân rời thành sẵn sàng đã được mấy ngày, mới đầu thì Liên Kiều còn có thể liên tiếp nghe ngóng được một vài tin tức, nhưng mất thấy ngày về được định ra đã sớm tới gần mà vẫn không hề có một chút dấu hiệu nào cho thấy Ngô Hoàng sắp khai hoàn hồi triều. Bảy ngày chờ đợi lại trôi qua, đến lúc năm con bò câu đưa thư liên tiếp được thả ra mà cuối cùng cũng không thấy con nào trở về, Liên Kiều mới có chút hoảng sợ.

Chặn bò câu đưa thư là thủ đoạn thường dùng nhất khi hai bên xảy ra đại chiến —— nhất định là có vấn đề xảy ra rồi!

Bầu không khí trong cung càng lúc càng nặng nề, ngay cả tỳ nữ ra vào lãnh cung cũng bắt đầu bị thị vệ kiểm tra chặt chẽ. Dù Liên Kiều lo lắng trong lòng nhưng trước mặt Ôn Như Thị thì vẫn làm những gì cần làm, cố gắng hết sức để không lộ ra sự hoảng loạn trên nét mặt, tránh làm nung nung lo lắng.

Giờ người bình tĩnh nhất trong khắp hoàng cung đoán chừng cũng chỉ có Ôn Như Thị, lúc này mà nàng vẫn còn có lòng dạ thanh thoi nghiên cứu thực đơn, “Bữa tối làm thêm một phần rau đại trộn thôi, tắm bổ quá mức cũng không tốt, dạ dày ai cũng thanh đạm, Miêu Vương cũng nên giảm cân, không thể để mập như vậy được.”

Liên Kiều như bừng tỉnh lại, ngay lập tức phản ứng đáp lại: “Mấy hôm nay lòng người hoang mang, ngự thiện phòng phần lớn không có chuẩn bị vật liệu thích hợp, nếu không thì đề nô tỳ đi xem xem có cái gì có thể thay thế được.”

“Cũng tốt, vậy người tiện thể xem giúp ta có dưa chuột muối hay không rồi cũng đem đến luôn.” Ôn Như Thị chống lưng ghé chậm rãi đứng dậy, đi được hai bước vẫn không thấy ai đuổi theo, quay đầu lại thì thấy Liên Kiều vẫn đứng yên chỗ lo lắng.

Thực sự không nhìn nổi đáng về muốn nói lại thôi của nàng, Ôn Như Thị thờ dài, dù sao cũng là người theo nàng đã lâu, “Yên tâm đi, hoàng thượng không ngốc, gặp chuyện lớn như thế này biết rõ cần mang đủ nhân lực, hẳn sẽ không xong đời nhanh như thế đâu.” Ngay cả thái hậu sớm nhận ra mà xuất cung rồi đi, nàng còn lâu mới tin Lâu Già Nhục có hậu chiếu.

“Nhưng mà...” Liêu Kiều cố gắng nhin lại, rốt cuộc vẫn mở miệng nói, “Trong cung đều đồn đại hoàng thượng đã gặp chuyện bất trắc, thái thượng hoàng ít ngày nữa sẽ lại nắm được đại quyền...” Bốn phía nổi lên lời đồn, lại không có đủ người đứng ra làm sáng tỏ mọi chuyện, đây chính là điềm báo của đại loạn.

Ôn Như Thị nhíu mày: “Lời này mà người cũng tin?”

“Đương nhiên không tin,” Liên Kiều lập tức vội vàng lắc đầu, nếu hoàng thượng thực sự xảy ra chuyện thì anh trai của nàng cũng không thoát được, nàng đương nhiên cũng muốn tin lời nói vô căn cứ như thế này, “Hoàng thượng hồng phúc tề thiên [2], nhất định không sao!”

[2] hồng phúc tề thiên: rất may mắn hạnh phúc.

“Còn không phải sao.” Ôn Như Thị ngập một cái, quay vào phòng, Miêu Vương bỏ dậy ngheoe nguẩy đuôi, vô tâm vô phé theo sát phía sau nàng, một người một hồ về phòng tiếp tục ngủ bù.

Nếu hoàng cung bị chiếm đóng, theo tính cách của Lâu Già Nhục, tuyệt đối sẽ không yên tâm để nàng chờ trong cung một mình. Quan hệ giữa hai người dù có căng thẳng như thế nào đi nữa thì chút lòng tin này nàng vẫn phải có, Ôn Như Thị vỗ vỗ chiếc gối bằng kiêu mạch [3] mới làm, thông thả nằm xuống ngủ.

[3] kiêu mạch: một loại lúa mạch.

Liêu Kiều ở lại trong sân, đứng một lát cũng không tìm ra được đầu mối, dứt khoát vứt hết mấy suy nghĩ khiến người khác bất an kia đi, bước ra cửa sắp xếp thực đơn mới cho nung nung.

Lục công công ở ngự thiện phòng và Liên Kiều đã sớm có quen biết, nghe xong cũng không nói nhiều, trực tiếp cho một phần dưa chuột muối vào thực đơn, thêm một phần rau diếp cá trộn. Diếp cá vừa được hái từ vườn xuống, tươi ngon giòn giòn, trên phiến lá còn đọng lại một vài giọt nước óng ánh long lanh.

Liên Kiều kiên nhẫn ở lại chỗ đó chờ toàn bộ bữa tối được làm xong, cẩn thận bỏ vào hộp com rồi mới chậm rãi xách theo đi về. Trên đường chợt thấy có tiểu cung nữ hoảng đến mức chạy lệch ra khỏi đường, nàng nhíu mày ngay lập tức tiến lên ngăn lại: “Hoang mang hoảng loạn thì còn ra thể thống gì, người thuộc cung nào?!”

“Chạy mau...” Cung nữ này có lẽ chỉ cỡ mười hai, mười ba tuổi, cả mặt rõ ràng là không giấu được sự hốt hoảng thất thố, run lập cập đến cả đầu lưỡi

cũng vượt không thẳng, “Đánh vào rồi... Nếu không chạy thì không kịp nữa.”

Nói xong liền hất tay nàng ra muốn chạy, Liên Kiều cả kinh, nắm lấy cổ tay nàng lạnh lùng nói: “Nói rõ ràng!”

Tiểu cung nữ giầy hai ba lần cũng đẩy tay nàng ra được, gấp đến độ sắp khóc: “Rất nhiều phản quân đang tấn công cửa cung, sắp không thủ được rồi.” Đầu Liên Kiều ảm một tiếng, thật sự xảy ra chuyện lớn rồi —— lúc này nàng cũng không kịp nhớ mà ẩn giấu công lực của mình, vội vã triển khai kinh công đuổi về hướng lãnh cung.

Hoàng thượng lệnh nàng bảo vệ nương nương, nếu như hôm nay Ôn Như Thị chết ở đây, nàng thật sự dù chết cả ngàn lần cũng khó thoát khỏi trách nhiệm!

Về đến cung, Ôn Như Thị vẫn chưa dậy.

“Nương nương, mau tỉnh lại!” Liên Kiều đang muốn giúp nàng đi lấy áo ngoài thì mới phát hiện hộp com trong tay mình vẫn còn chưa để xuống, Liên Kiều giậm chân một cái, tiện tay để xuống bàn rồi lập tức lay nàng dậy, “Nương nương mau tỉnh dậy, không thể ngủ nữa!”

“... Lại làm sao?” Ôn Như Thị mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Liên Kiều lật một bộ quần áo trắng trong thuần khiết ra, vừa nhanh chóng thay cho nàng, vừa cố gắng tự trấn định bản thân nói tóm tắt mọi chuyện, giải thích xong lại kéo tay nàng định đi ra ngoài, lại nghe Ôn Như Thị bình tĩnh nói: “Liên Kiều, chúng ta không trốn.”

Bước chân Liên Kiều dừng lại, kinh ngạc quay đầu, trên mặt Ôn Như Thị không hề kinh hoàng, khóe miệng thậm chí còn mang theo một nụ cười nhàn nhạt, “Nếu như ngươi sợ thì đầu tiên có thể cho đồ vật cần thiết vào một cái túi, lỡ như thật sự không còn đường xoay xở thì chạy trốn cũng kịp.”

“Nương nương,” Liên Kiều lần đầu tiên nhận ra, bản thân mình vẫn chưa từng hiểu được vị chủ nhân yếu kiều yếu đuối trông vẻ có bình thường này, “Nhưng dù vậy... Tạm thời trốn một tý cũng không sao mà.”

Ôn Như Thị vén lại tóc mai toán loạn vì ngủ, lướt qua nàng đi thẳng tới bàn ngồi xuống, rót chén trà cúi đầu nhắm nháp, “Chờ lát nữa đã, có lẽ sẽ mọi chuyện vẫn còn xoay chuyển được.”

Liên Kiều căn bản cũng không rõ đến cùng là nàng muốn chờ cái gì, đành chạy vào trong quát lớn kêu tỷ nữ đi ra ngoài, lòng rối loạn vô cùng, nhưng cũng không thể làm gì khác nên chỉ có thể nghe theo nàng đầu tiên đi gom quần áo bỏ vào vài gói lại.

Chưa được bao lâu thì nghe thấy phía ngoài có tiếng bước chân càng lúc càng gần, quân lính canh giữ ngoài cửa đi vào, theo sau hẳn là một tên thị vệ cả người nhuốm máu tươi. Liên Kiều bình tĩnh nhìn lại, là đại ca Liên Phong của nàng!

Liên Phong vừa bước vào căn phòng đã rầm một tiếng quỳ xuống đất, “Tinh mạng của hoàng thượng đang hấp hối, lệnh cho thuộc hạ tới hành cung đón nương nương, xin mời nương nương lập tức khởi hành.” Quần áo trên người hắn bị tàn phá, vết máu loang lổ, rõ ràng là đã trải qua một hồi ác chiến mới liều chết vào được.

Liên Kiều ảm một tiếng, không kiềm được mà quay đầu lại nhìn Ôn Như Thị, chỉ thấy cái chén trong tay nàng khựng lại một chút, “Chỉ một mình ngươi?”

Liên Phong nghe vậy không khỏi đỏ cả vành mắt, cúi đầu tránh ánh mắt của nàng, cắn răng nghẹn ngào trả lời: “Một nhóm mười sáu người, trừ thuộc hạ, còn có một người chi viện ở phía ngoài... Những người còn lại đều đã bỏ mình.” Ôn Như Thị im lặng không hỏi thêm nữa, đứng dậy gọi Miêu Vương rồi theo hắn rời cung. Lúc này ở hướng Thịnh Tiêu Điện đã có một vài tiếng nổ lớn báo hiệu chiến tranh, ba trăm quân lính thủ vệ lãnh cung vũ trang đầy đủ che chở nàng và mấy cung nữ theo sát phía sau Liên Phong.

“Đây là hướng tới Chiêu Hoàn Cung, không phải là chúng ta phải ra khỏi thành sao?” Ôn Như Thị không rõ, cửa cung rõ ràng ở phía Nam nhưng bọn họ lại đang lui về phía Bắc.

Liên Phong thấp giọng giải thích: “Trong tẩm cung có một mật đạo có thể trực tiếp dẫn ra ngoài thành, hoàng thượng lệnh không thể để nương nương mạo hiểm.”

Ôn Như Thị kinh ngạc, ngược mắt nhìn hắn: “Ngươi biết là có mật đạo thì sao lại không đi vào từ nơi đó?”

Liên Phong trầm mặc, hoàng mệnh không thể làm trái, xem như bọn họ có sống sót được nhưng lại không thể đưa nương nương hoàn hảo không chút tổn hại đến hành cung thì cuối cùng cũng sẽ rơi vào chữ “chết”, một lát sau hắn mới nói: “Tự ý mở cửa có thể làm bại lộ hành tung, thuộc hạ không thể mạo hiểm.” Hẳn là Kim Đào thị vệ phụng mệnh vua, cũng tính là đã bị giáng chức, sự trung thành khắc vào trong xương này cũng sẽ không giống với người khác, chính bởi vì lý do này nên hoàng thượng mới có thể giao mười lăm tử sĩ vào tay hắn.

Ôn Như Thị nhìn hắn một lúc lâu, cũng không nói nữa.

Đoàn người đến Chiêu Hoàn Cung, quân lính thủ vệ không đi vào, bí ẩn hoàng thất không phải là thứ mà người nào cũng có thể nhòm ngó, người đứng đầu tự giác tập hợp thị vệ tẩm cung chặt chẽ vây quanh cửa lớn, phòng ngừa có phản quân xông vào.

Ôn Như Thị không nghĩ tới lối vào mật đạo lại nằm ngay dưới giường của vua, chỉ thấy năm ngón tay Liên Phong dò xét khe hở của tấm phủ điều hình rồng ở đầu giường, xoay ngược chiều kim đồng hồ ba vòng, chiếc giường chạm trổ bằng gỗ tử đàn nặng nề chậm rãi dời đi, lộ ra đường hầm đen ngòm phía dưới.

Hắn đốt lửa đỡ Ôn Như Thị men theo bậc thêm đi xuống. Miêu Vương theo sát phía sau, đợi đến khi Liên Kiều và một tỷ nữ khác xách theo hộp com đi vào, đóng kỹ cửa vào lại thì Liên Phong mới dẫn ba người tiếp tục đi tới. Đi được hai bước, Ôn Như Thị dừng lại quay đầu nhìn cửa vào bị đóng chặt một chút, cũng không nói gì.

Đi được một đoạn, Liên Phong bèn thôi tắt lửa đi, đường hầm hẹp dài không hề tối tăm, trên vách đá bóng loáng cứ cách khoảng mỗi mười mét là khám một viên dạ minh châu to bằng quả nhãn, ánh sáng óng ánh chiếu vào người mấy người càng làm nổi bật tâm tình nặng nề của mọi người, có cảm giác quái dị không nói nên lời.

Ôn Như Thị bỗng nhiên phá vỡ sự yên tĩnh: “Ta đói rồi.”

Liên Kiều liếc đại ca một chút, khó xử quay đầu lại đỡ dành nàng: “Thời gian cấp bách, chúng ta không dừng được, chờ ra khỏi thành rồi ăn có được không?”

Ôn Như Thị không chịu nhúc nhích, chỉ bình tĩnh nhìn Liên Phong, “Ra khỏi thành sẽ nguội, ăn đồ ăn lạnh sẽ khiến dạ dày đau.” Đôi mắt của nàng trắng đen rõ ràng, tựa như chỉ vừa đề ra một yêu cầu vô cùng tầm thường.

Hắn trầm ngâm một lát, cởi áo choàng trên vai ra trải xuống mặt đất, gập đầu với Liên Kiều ra hiệu: “Chỗ này sơ sài, chỉ có thể để nương nương chịu thiệt thòi ngồi trên tấm vải này.”

Liên Kiều đành chịu, không thể làm gì khác ngoài việc nhận lấy hộp com trong tay tỷ nữ mở ra, đặt bữa tối sát trước mặt Ôn Như Thị. Nàng dù đang vội vã nhưng vẫn ung dung quý gối ngồi xuống, bỏ ra hai khắc đồng hồ (khoảng nửa tiếng) mới dùng xong một bữa com đầy đủ.

Ăn uống no đủ xong Ôn Như Thị cũng không làm khó bọn họ nữa, mãi đến khi ra khỏi thành bước lên xe ngựa cũng không nhắc lại bất cứ yêu cầu vô lý khác nào. Đem lót trong xe rất dày, cho dù đi nhanh một đường cũng không cảm giác bị rung lắc quá mạnh.

Ngoài xe trắng sáng sao thừa thớt, gió tây lạnh lẽo, tĩnh lại sau một giấc ngủ, Ôn Như Thị cũng không biết đã ngủ bao lâu, vén màn cửa lên có thể nhìn thấy những dãy núi nối nhau thấp thoáng ở xa xa. Liên Phong giao roi ngựa cho từ sĩ chi viện, trầm giọng hỏi qua màn xe: “Còn một nén nhang nữa là đến núi Đan Dương, nương nương có muốn xuống xe đi lòng vòng một chút cho thoáng hay không?”

Đi lòng vòng? Ôn Như Thị hơi nhếch miệng, nàng đứng là muốn xem một chút, rốt cuộc bọn họ muốn làm cái gì: “Cũng được.”

Vịn tay Liên Kiều xuống xe, Ôn Như Thị đi tới đứng cạnh Liên Phong, bàn tay trong tay áo giữ chặt một cây trầm, nàng cười yếu ớt cảm khái: “Không khí ngoài thành quả nhiên trong lành, nói vậy vào trong núi chắc sẽ càng tốt hơn.”

Liên Phong quay đầu, thành thật nhìn nàng một cách chăm chú: “Lần này hoàng thượng lạnh ít dữ nhiều, nếu nương nương không nguyện lên núi, thuộc hạ có thể hộ tống nương nương rời đi.”

Ôn Như Thị sững sờ, bật cười: “Sao ngươi biết là ta không muốn lên núi?”

Liên Phong nhú mày, cúi đầu chậm rãi nói: “Nếu nương nương đồng ý thì sẽ không kéo dài thời gian lúc trên đường, cũng sẽ không phải hỏi đến tình trạng thương tích của hoàng thượng một câu.”

Ôn Như Thị nheo mắt, nụ cười trên mặt dần thu lại: “Nếu như câu trả lời của là bỏ đi, ngươi định về giải thích với hoàng thượng thế nào?”

Liên Phong để ý đến muội muội đang ngây ra một bên, ánh mắt nhìn về phía Ôn Như Thị mang theo một tia thương xót, “Dư đảng trên núi Đan Dương vốn đã bị diệt sạch, không đoán được vẫn còn một đám nhân mã chưa từng xuất hiện, bảy ngày trước, trên đường trở về hoàng thượng đã gặp mai phục, cung tên bắn xuyên vào giữa ngực trái, thái y nói phần lớn không sống quá mười ngày.

Trước khi thuộc hạ lên đường, hoàng thượng đã viết xong di chiếu, nếu... thì truyền ngôi cho Dự Vương. Nếu giờ nương nương có chút không muốn, hoàng thượng lệnh thần nói cho nương nương một câu dưới núi Đan Dương.

Hoàng thượng đã bỏ danh vị của nương nương trên tông điệp (văn thư của dòng họ), dù sau này nương nương tái giá hay chuyển sang người khác, cũng có thể không cần phải lo lắng những chuyện về sau.”

“Hắn thật sự nói như vậy?!” Ôn Như Thị nghiêng răng, hít một hơi thật sâu, cố nhịn cảm giác muốn rút trâm cài ra đâm cho mặt Liên Phong “nở hoa rực rỡ”.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Edit: Dy

Beta: Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki

Không hỏi một câu đã bãi bỏ danh vị của nàng, còn bảo nàng tự tìm người tái giá?! Ôn Như Thị cười nhạt, lờ mờ nguyệt, không thèm để ý đến Liên Phong đang nghiêm túc, quay đi phát tay áo lên xe: “Lên núi! Chúng ta đi điệu tang!”

“Đại cát đại lợi! Nương nương, không được nói vậy, Hoàng Thượng cát nhân thiên tướng, chắc chắn sẽ gặp dữ hóa lành!” Liên Kiều bắt mắt trừng mắt nhìn đại ca một cái, vội vàng đuổi theo.

Lâu Già Nhục có thể gặp dữ hóa lành hay không, nàng không rõ, Ôn Như Thị chỉ biết lần này hẳn thực sự chọc giận nàng!

Trong xe, Miêu vương chiếm một nửa thùng xe ngủ say như heo, càng thêm tức mà không có chỗ trút, ôm đầu nó ra sức vằn vằn, còn véo mạnh mấy phát vào hai cái tai xù của nó.

Nó da dày thịt béo, mắt không thèm nháy, há miệng chớp chớp lè lưỡi ra liếm lên mặt nàng một cái —— sau đó đẩy Ôn Như Thị bất ngờ bị liếm nước miếng đầy mặt đi, vuron móng vuốt cọ cọ chỗ đau, rồi xoay mông về phía nàng, ngủ tiếp.

Ôn Như Thị không biết nên khóc hay cười, nhận lấy khăn tay từ Liên Kiều, đưa lên lau mặt, tổ sư nó, nên chuẩn bị cảnh liễu đánh răng rồi...

Trên núi Đan Dương đề phòng nghiêm ngặt, mười bước một trạm gác, thủ vệ tướng sĩ khí giáp oai nghiêm, sừng sững như núi cao, tường như giáo dài trong tay vung ra thì cảnh vật xung quanh đều xơ xác tiêu điều. Xe ngựa đi qua năm trạm gác mới đến cửa cung, tường trắng cao hai mét, trên lợp ngói đen, lờ mờ thấp thoáng giữa bạt ngàn cây cối, đầu tường có cây đại thụ, chạc cây vươn ra ngoài, phiến lá xanh um tươi tốt, hoàn toàn không nhuốm vẻ điêu tàn cuối thu.

“Nương nương, cuối cùng người cũng tới!” Lý công công nghe tin ra đón, thấy nàng, mắt liền đỏ hoe, thiếu chút nữa nước mắt cũng rơi xuống.

Trông ông ta không giống giả bộ, Ôn Như Thị gạt mình, hạ giọng hỏi: “Vết thương của Hoàng Thượng sao rồi?”

“Mùi tên ở ngực đã lấy ra, thái y nói... tổn thương tới tim, chỉ sợ... Hồi sáng ngài vẫn ngủ mê man, vừa mới tỉnh lại, vất vả lắm mới uống thuốc được thì giờ cũng nôn ra hết rồi.” Xưa nay chưa thấy kẻ nào hầu hạ bên cạnh tiên hoàng bị đả đảo mà có kết quả tốt, nếu Hoàng Thượng cứ thế này, ông cũng không cần sống nữa.

Lý công công lau lau khóe mắt, khom người đi trước dẫn đường: “Hoàng Thượng không nói nhưng nô tài vẫn nhận ra, ngài rất ngóng trông nương nương.”

Ôn Như Thị cau mày, bước nhanh hơn, chưa vào trong điện đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc.

Trong điện có thị nữ đang quỳ trên mặt đất dọn dẹp nước thuốc, thấy nàng vào, vội vàng quét tước sạch sẽ rồi lui ra ngoài. Ôn Như Thị gần như không nhận ra người đàn ông đang an tĩnh nằm trên giường.

Hơi thở của Lâu Già Nhục yếu ớt, mặt như giấy vàng, nhũn nhặn, dường như ở trong mộng cũng không thoát khỏi nỗi đau đớn trên người, Ôn Như Thị vắt khô khăn trong chậu, chậm rãi ngồi xuống giường, khẽ khàng lau mồ hôi trên trán hắn: “Sao chàng lại biến mình thành dáng vẻ xấu xí này? Gương mặt vốn đẹp đẽ, giờ sắp không thể gặp ai được nữa rồi.”

Đầu ngón tay Lâu Già Nhục hơi giật giật. Miêu vương nằm ngoài ở đầu giường, xem xét một chút, thấy người đang ngủ là kẻ không ưa nó, hai tai giật giật, từ bỏ ý định bỏ lên cái giường này ngủ, đành hoảng cuộn tròn ngủ gục bên chân Ôn Như Thị.

Ôn Như Thị vuốt tóc đen trên trán Lâu Già Nhục, kéo chăn ra, định cởi áo hắn.

Lý công công bước lên một bước, giúp cởi áo ngủ bằng gấm của Lâu Già Nhục: “Hôm qua mới thay thuốc, thái y vừa xem qua, nói nửa canh giờ nữa có thể đổi thêm một lần.”

Ôn Như Thị không để ý đến ông, vạch trắng áo Lâu Già Nhục ra, trên băng vải trắng nõn có vết máu thấm ra, cô cẩn thận vạch một góc ra, chỗ tim bên ngực trái quả nhiên có một vết thương cỡ đồng tiền, cơ thịt hồng nhợt lẫn với thuốc mỡ đen xanh lộ ra hoàn toàn.

Tâm trạng Ôn Như Thị chùng xuống, lửa giận hừng hực lúc đến cũng bay hết: “Dụ vương đâu? Không phải hắn đi cùng hoàng thượng à, sao không thấy đâu?”

Lý công công ngăn ra: “Bẩm nương nương, ban nãy Dụ vương còn ở đây chăm sóc Hoàng Thượng, có lẽ đã về phòng nghỉ.”

“Sai người nói với Dụ vương một tiếng, mời hắn sáng mai tới thiên điện dùng bữa, ta có lời muốn nói với hắn”, Ôn Như Thị cẩn thận đắp chăn cho Lâu Già Nhục, nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm, “Nấu thêm một bát thuốc đến đi, ít nhiều Hoàng Thượng cũng phải uống một chút.” Lý công công khom người nhận mệnh, lui ra ngoài sắp xếp công việc.

Ôn Như Thị quay đầu, thờ dài nhìn bộ dạng yếu ớt của hắn, nói không đau lòng là giả, nàng nhẹ nhàng gõ lên mép giường bằng gỗ, rơi vào trầm tư, không nhận ra Lâu Già Nhục tỉnh lại từ lúc nào, không hề động đậy mà chỉ chăm chú nhìn nàng.

Bắt gặp ánh mắt trong suốt dịu dàng của hắn, Ôn Như Thị theo thói quen lộ ra nụ cười nhẹ nhàng: “Chàng tỉnh rồi.”

Hắn mở miệng, giọng nói khàn khàn tiếng được tiếng mất: “Trẫm tưởng... nàng sẽ không tới.”

Nàng nắm lấy bàn tay tái nhợt của hắn, nhẹ nhàng cúi xuống in một nụ hôn lên mu bàn tay hắn, rồi áp lên ên má ve vuốt: “Vốn không định đến, nhưng nghĩ lại, nếu ta không đến, chàng chết thật thì phải làm sao đây?”

Hắn rũ mi, lông mi dài càng làm khuôn mặt không chút hồng hào của hắn thêm vẻ yếu ớt: “Có Ôn Tương che chở, nàng sẽ tìm được một nhà trong sạch... Tuy không xa hoa như trước, nhưng vẫn không cần lo chuyện cơm áo...” Giọng hắn càng ngày càng nhỏ, cho tới khi không còn một tiếng động, Lâu Già Nhục im lặng, chậm rãi nhắm mắt lại, không nhìn nàng nữa.

“Rõ ràng chàng không muốn như vậy, cần gì phải mượn chuyện đó để thử ta.” Ôn Như Thị bắt đầu đi vồ vồ tay hắn, đặt vào trong chăn, thay hắn dịch góc chăn rồi đứng dậy. Tình cảm có bền chặt đến mấy cũng không chịu nổi sự ăn mòn của nghi ngờ, trên đời này có biết bao mối tình đẹp đẽ cũng chỉ vì vậy mà đổ vỡ.

Buổi tối thái y đến thay thuốc cho hắn, cùng lúc, nước thuốc cũng được mang tới, Ôn Như Thị dùng thìa đưa từng muỗng từng muỗng nhỏ đến bên môi hắn.

Thuốc rất đắng, Lâu Già Nhục không thích mùi vị này, nhưng trên mặt không lộ sự khó chịu, nếu không có mấy tháng sớm chiều ở chung, có lẽ Ôn Như Thị chưa chắc đã nhận ra sự kiềm chế ẩn hiện dưới đáy mắt hắn.

Nửa bát thuốc uống hết trong thời gian một chén trà, không tính thời gian thuốc nguội phải đợi lại. Ôn Như Thị kiên nhẫn đợi Lâu Già Nhục uống hết thuốc, sau đó giúp hắn lau nước thuốc vương bên môi, dịu dàng nói: “Ta ngủ ngay sát vách, chàng ngoan ngoãn một chút, mai ta lại tới thăm.”

Lâu Già Nhục nhắm mắt không đáp, đến khi tiếng bước chân chậm chạp biến mất ngoài cửa, hắn mới từ từ mở mắt.

Không lâu sau, Dụ vương vốn đã về phòng nghỉ ngơi đột nhiên tiến vào, hắn liếc nhìn bằng vài quán quanh ngực Lâu Già Nhục, giọng điệu tình quèo: “Sáng mai người phải đến che đậy giúp ta, bằng không đừng trách vì thân vô năng.”

Lâu Già Nhục hờ hững liếc xéo hắn: “Vết thương của trẫm không giả, không tính là lừa nàng.” Trong mắt nào còn sự yếu ớt lúc trước.

Ngày ấy rõ ràng Hoàng Thượng có thể tránh mũi tên, nhưng đâm lao phải theo lao cần răng chịu, nếu không phải thái y nói vị trí tim Hoàng Thượng hơi chênh một chút so với người bình thường, hắn đã tưởng rằng mọi chuyện không thể xoay chuyển được nữa. Dụ vương ngồi bên cạnh uống chén nước, cố gắng khuyên nhủ: “Nếu nàng đã tới, Hoàng Thượng cũng nên nghỉ ngơi cho tốt, tuy mũi tên không bắn trúng chỗ yếu hại, nhưng cứ kéo dài không trị sẽ thành bệnh nặng.”

“Chờ chút.” Lâu Già Nhục cau mày, Ôn Như Thị nói vốn không muốn đến, nghĩ lại, trong lòng hắn nảy ra nghi ngờ.

Dụ vương lắc đầu, rót thêm một ly trà: “Nếu Thái Thượng Hoàng và đại hoàng huynh biết người lợi dụng bố cục mà họ giăng ra, chắc chắn sẽ tức hộc máu.”

“Từ sĩ ẩn núp trong cung nên bắt đầu hành động, sáng sớm mai người mang theo thủ lệnh của ta hồi cung, làm sạch sẽ chút, đừng lưu lại bất kỳ tai họa ngầm nào.” Lâu Già Nhục nhắm mắt không để ý đến hắn nữa, mấy ngày nay mất máu quá nhiều, lại luôn ngóng trông lựa chọn của Ôn Như Thị, căn bản không ngủ được một giấc ngon, đợi mọi chuyện lắng xuống, mới chột nhận ra cảm giác mệt mỏi ùn ùn kéo đến.

Thấy hắn đã ngủ, Dụ vương tay chân rón rén ra cửa, dặn dò lính canh bên ngoài vài câu, thăm nghĩ hôm sau đi sớm một chút, chuyện giữa hai người họ hắn không muốn dây vào, không ngờ mới đi được nửa đường, đã thấy Ôn Như Thị mặc váy xanh nhạt đứng chắn trước mặt hắn.

Dụ vương chưa kịp mở miệng đã bị lời nàng chặn lại.

“Chơi vui không?” Giọng nàng du dương, ánh mắt trong suốt, Dụ vương nhất thời không biết nói gì để lấp liếm, hắn lúng túng háng giọng: “Không biết lời ấy của nương nương có ý gì, thứ bản vương ngu dốt.”

“Nếu người đã nói vậy, ta sẽ nói rõ ràng với người,” Ôn Như Thị bước từng bước tới gần, nói không nhanh không chậm, tựa như bước chân ung dung dưới tà váy của nàng, “Chắc chắn trong cung không chỉ có một mặt đạo, nếu Hoàng Thượng có thể sai người đưa ta ra ngoài bình an vô sự, tất nhiên cũng có thể giấu ám vệ mai phục trong quân đội, cố ý khẳng khẳng muốn đưa ta xuất cung.”

Nói là hấp hối, lại chỉ phải Liên Phong đang có tội tới đón, có lẽ là để ta buông lỏng cảnh giác, Liên Phong là người ngay thẳng, tất không nghi ngờ hắn.” Nàng đứng vững trước mặt Dụ vương, nói ra lời hắn vẫn muốn nói, “Quân vương vốn không nên tự đặt bản thân mình vào nguy hiểm, người lại còn dung túng hắn làm chuyện đại dột!”

Dụ vương không tự nhiên liếc trái liếc phải, may mà nơi này không có người: “Tình tình Hoàng Thượng, không phải người không biết, việc này cũng không thể trách ta, phải tự hắn nghĩ thông suốt mới được.”

Ôn Như Thị tức giận, đêm qua nhìn vết thương kia, nàng biết đó là thương thật máu thật: “Ta chỉ hỏi người một câu, vết thương của Lâu Già Nhục có phải không trị được không?!”

“Làm gì có chuyện đó, Hoàng Thượng cần răng muốn kéo dài thời gian, sao thái y dám làm trái?” Dụ vương thờ dãi, hắn cũng không gạt nàng, hai người

này dần vật nhau hơn mười năm, hấn ở bên cạnh cũng đủ mệt mỏi rồi “Nếu ngươi thật lòng, vậy ngươi dễ dàng hấn cho tốt, lý do tam đệ làm vậy, ngươi biết rõ.”

Lâu Già Nhược muốn gì, Ôn Như Thị tất nhiên biết rõ, vấn đề là người ta không thêm tin lời nàng nói mà!

Giận đùng đùng đi vài bước, Ôn Như Thị đột nhiên quay đầu lại: “Các ngươi tính xử lý Lâu Già Giới và Tô Nhạc Thanh thế nào?”

“Dù gì họ cũng là đệ đệ, đệ muội của ta, ta sẽ giữ mạng cho họ.” Dụ vương ngừng một lát, “Không phải ngươi vẫn còn nghĩ đến hấn chứ...”

“Nghĩ gì thế?! Rảnh rồi nghĩ lung tung như vậy thì đi lo chuyện trong nhà mình đi.” Ôn Như Thị trừng mắt, xoay người bỏ đi.

Sáng sớm hôm sau, Dụ vương – kẻ trực tiếp bán đứng lãnh đạo, bôi dầu vào chân mà chạy, Lâu Già Nhược còn không biết mình bị anh trai bán sạch sẽ, nằm trên giường, tỏ vẻ không để ý tới cử chỉ ân cần của Ôn Như Thị.

“Trên đường đến đây, ta luôn nghĩ,” Ôn Như Thị cũng không thêm quan tâm, kéo tay hấn nói chuyện một mình, “Nếu ta tới, mà chàng không chống đỡ nổi chết trên núi Đan Dương, thì chàng coi như xong chuyện, Thái Thượng Hoàng dù ngóc đầu trở lại cũng không đến mức đào thì thế chàng lên quất roi.

Còn nếu Dụ vương thắng, tốt xấu gì chàng chết rồi cũng được táng nhập hoàng lăng, về phần ta, một nữ tử bị trừ bỏ tông điệt, không chôn cùng, người trong thiên hạ đều coi ta là hồ ly tinh hại nước hại dân; chôn cùng, không danh không phận thì thôi, lại một thi hai mạng, như thế rất tàn nhẫn, thà rằng không tới cho rồi.”

Lâu Già Nhược từ từ mở mắt, ánh mắt mờ mịt quét về phía bụng dưới bằng phẳng của nàng: “Nếu nàng không muốn, có thể bỏ đi, bây giờ trở về còn kịp.”

Ôn Như Thị như thể giận quá hóa cười, nhìn hấn, trả lời dứt khoát: “Được đấy. Chờ Dụ vương về đây, ta sẽ bảo hấn sai người đưa ta xuống núi, dù sao ngươi cũng đã lập di chiếu, Dụ vương và ta ít nhiều cũng có chút tình nghĩa thanh mai trúc mã, chắc chắn sẽ quan tâm ta nhiều hơn.”

Ngực Lâu Già Nhược phập phồng, hấn dồn sức rút tay ra, nhắm mắt quay mặt vào trong, im lặng một lúc, cuối cùng không nhịn được bật dậy, cắn tức nhìn nàng: “Ôn Như Thị! Nàng dám... Khụ khụ, ta sẽ diệt cả nhà nàng!” Nộ khí công tâm, bên môi ho ra tơ máu.

Ôn Như Thị không còn gì để nói, vòng qua sau Lâu Già Nhược từ từ vuốt lưng cho hấn: “Có thể đừng động chút là diệt cả nhà ta không? Cả nhà ta trong đó tính cả con ngươi đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Edit: SakiHime

Beta: Moonmaplun

Tin cung biến lan ra ngoài rất nhanh.

Dân trong kinh thành người người bất an, rối rít đóng cửa chờ ở trong nhà, sợ không cẩn thận lại gặp phiền phức. Để không gây thêm khủng hoảng, Dụ Vương sau khi bắt được hai người – phụ hoàng và Thái tử – tự cho là có thể thuận lợi chạy trốn thì vẫn chưa trắng trợn tuyên dương, chỉ ban bố thông cáo tước nã thù lĩnh quân phản loạn về quy án.

Bên Dụ Vương đang cố gắng khống chế cục diện, bên này các quần thần theo săn bắt nhần nhện bị nhốt trên núi Đan Dương, không cho phép liên lạc ra bên ngoài, đứng ngồi không yên, ngày ngày yêu cầu muốn gặp mặt vua.

Lúc này, Lâu Già Nhược đã hoàn toàn thanh tẩy từ trên xuống dưới trong triều một lần, nên cũng không cần khách khí nữa rồi.

Đề sinh tồn, ăn bổng lộc của vua thì nên gánh phiền cho vua, bằng không trầm dừng đến các ngươi làm gì? Hấn vung bút lên một cái, từng chiếc xe bò chở công văn chính vụ chất ở phủ vào hành cung, sai người phát xuống, nếu nhần rồi vậy thì lên trên núi làm công đi...

Quân sĩ ngoài cửa sẵn sàng ra trận, trên bàn thì chồng chất núi công văn, quần thần có nỗi khổ khó nói, vẫn là chỉ có thể đành hoàng dẫn thuộc hạ của mình đi xử lý công văn.

Vết thương của Lâu Già Nhược liên tục chuyển biến, hấn ý vào mình trước kia sức khỏe tốt, miễn cưỡng chống cơ thể bệnh tật đi xử lý chính vụ. Thái y bắt đầu đi, chỉ có thể thỉnh thoảng đi tới đi lui trước mặt Ôn Như Thị, nói gần nói xa đều đang không ngừng ám chỉ – vết thương của Hoàng Thượng có lớn có nhỏ, nhấn mạnh “gia tăng cường độ trị liệu.”

Như vậy mỗi ngày mấy lần, Ôn Như Thị cũng bức. Nàng thật không hiểu rõ, đối với Lâu Già Nhựt mà nói, “chiến tranh lạnh” với nàng chẳng lẽ còn quan trọng hơn tính mạng của hắn?

Mất thấy sức khỏe của hắn ngày càng yếu, lòng nàng cũng cảm thấy khó chịu, rốt cuộc thỏa hiệp mở miệng trước: “Đưa phương thuốc mới cho Liên Kiều, sau đó cứ nấu luôn ở Thiên Điện cho ta, nếu Hoàng Thượng hỏi thì bảo các người không biết gì hết.”

Thái y đạt được mục đích như được đại xá, quỳ dập đầu ngay. Thương cho bọn họ, rõ ràng y thuật có cao minh tới đâu cũng không dám chống đối hoàng mệnh. Mấy ngày qua bọn họ không biết chịu đựng bao nhiêu áp lực, tóc bạc thêm mấy sợi, có thể ném “củ khoai lang bỏng tay” này đi quả thực chính là sáng khoái đến cầu Thần bái Phật.

Ngày thứ nhất mùi thuốc không giống, Lâu Nhựt Già là người nhạy cảm, uống một hớp cảm giác không đúng bèn dừng lại: “Thuốc hôm nay là ai đưa tới?”

Động tác của Ôn Như Thị không ngừng, thổi luồng thuốc đưa đến bên mũi hắn, hồ hởi nói: “Không phải ai đưa, là ta sợ hiệu quả của thuốc không tốt, phối được một lần nữa cho chàng xem sao, thuốc là Liên Kiều sắc, yên tâm, không có độc.”

Lâu Già Nhựt cười khổ, vẻ mặt nàng nói ba chữ “không có độc” trong mắt hắn như mấy tháng trước khi nàng cầm một đĩa bánh bao, nói “Sợ ta hạ độc?”.

Điểm không giống chính là, khi đó Ôn Như Thị mềm mại lôi kéo ống tay áo của hắn, nắn ni hắn bắt đầu lại từ đầu. Mà nữ nhân này bây giờ, không ở thời khắc sống còn thì lại giận bỏ hắn mà đi, nhìn vào con người yên tĩnh trong suốt của nàng lại không nhìn thấy cảm xúc khi đó ở tâm cung, nàng đối với hắn sâu sắc không muốn xa rời.

Lâu Nhựt Già nghiêng đầu tránh ra, trong lòng hơi đau nhói, rõ ràng có lòng muốn làm hòa với nàng, ngoài miệng lại trống đánh xuôi, kèn thổi ngược: “Phương thuốc của Thái Y Viện dù sao cũng tốt hơn bên ngoài, không cần đổi.”

Ôn Như Thị cũng không miễn cưỡng: “Nếu chàng có ý muốn chết, ta cũng không ngăn cản.” Nàng rút tay về liền đứng dậy.

Vừa mới động liền cảm thấy vật áo bị người ta kéo, Ôn Như Thị không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Môi Lâu Già Nhựt mấp máy một lát mới âm thầm mở miệng: “Nàng... thay đổi.” Trở nên lạnh lùng hơn nhiều, cũng xa cách hơn nhiều, hắn chậm rãi siết chặt năm ngón tay, trong miệng chua xót.

Nửa bát thuốc khê dao động, chất lỏng màu nâu sẫm phản chiếu vài vệt sáng, Ôn Như Thị cup mắt nhìn bát sứ viền vàng trong tay, thấp giọng, không sợ hãi nói: “Lúc trước, biết rằng khi khóc hoặc làm nũng sẽ có người không nở, chỉ cần vừa khóc, chàng sẽ thay ta làm tốt mọi chuyện. Nhưng sau đó mất linh, khóc như thế nào đi nữa cũng vô dụng. Đi tranh thủ, chàng sẽ cho rằng ta có rắc tâm khác; giờ không muốn tranh cãi nữa, lại bị chàng ghét, cho là ta không thật lòng đối đãi, làm thế nào cũng không đúng.”

“Trẫm...” Lâu Già Nhựt há mồm, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải, trong lòng chỉ cảm thấy chua xót khó tả.

Hắn mím chặt môi, ý của hắn không phải như vậy, hắn chỉ sợ bị tổn thương, không phân biệt rõ rốt cuộc nàng chân tình hay giả ý. Hắn chỉ là muốn mình tỉnh táo một chút, nghĩ cho rõ ràng, chứ không phải muốn đẩy nàng ra khỏi hắn vĩnh viễn.

Ôn Như Thị nhẹ nhàng cười cười, con người trầm tĩnh như nước, nàng chậm rãi đứng dậy: “Già Nhựt, không chỉ có chàng, ta cũng biết mệt.” Không phải tất cả mọi người đều sẽ ở nguyên một chỗ chờ đợi, nếu như ngay cả nước mắt cũng không thể làm lung lay đối phương, vậy còn gì đáng giá chờ đợi nữa? Muốn nói lại tiền duyên, có thể, nhưng giá nào cũng phải ép hắn thể hiện chút thành ý, không phải sao?

Nhìn làn váy tơ lụa bị siết trong tay từng chút từng chút rút ra, Lâu Già Nhựt sợ rồi, vẻ mặt nàng rất nghiêm túc, không giống như thuận miệng nói một chút rồi thôi: “... Trẫm uống.”

“Chàng chắc chứ?” Ôn Như Thị quay đầu lại nhìn hắn, cặp mắt bừng sáng.

Lâu Già Nhựt cắn răng: “Chắc.” Bằng không hắn còn có thể thế nào? Lẽ nào cứ như vậy mắc thêm một lỗi nữa, khiến nàng tùy ý âm thầm xuống núi, để con trai của hắn đổi họ Ôn hoặc là một cái họ chết tiệt nào khác?!

Phương thuốc của Thái Y Viện quả nhiên rất hữu hiệu, hơn nữa còn thoa thuốc lên vết thương nên sức khỏe của Lâu Già Nhựt nhanh chóng chuyển biến tốt, nửa tháng sau hắn đã có thể xuống giường đi lại trong viện. Chuyện chăm sóc mỗi ngày vẫn là Ôn Như Thị tự thân làm, có mấy câu nói ngày đó, hắn không dám tiếp tục tùy ý từ chối yêu cầu của nàng như trước nữa, cứ sợ nàng lại muốn rút lui.

Nhưng cho dù Lâu Già Nhựt chịu bỏ mặt mũi xuống cúi đầu nhận tội, thái độ Ôn Như Thị vẫn như gần như xa.

Nói nàng không quan tâm hắn, nàng có thai còn phải lo chăm sóc hắn; nói nàng quan tâm, giọng điệu khi đó của nàng lúc lạnh lúc nóng, cứ ba ngày hai bữa lại khiến hắn nghiêng răng nghiêng lợi.

Thời gian lâu sau, Dụ Vương trấn thủ Kinh Thành bắt đầu đứng ngồi không yên. Hoàng Thượng lâu không hỏi cung không nói, còn áp giải một đám thần tử “định cư” trên núi Đan Dương với hắn, triều đại nào cũng chưa từng có tiền lệ như vậy.

Hắn đưa tấu chương thỉnh cầu cho Hoàng Thượng một quyền lại một quyền, toàn bộ đều bị Lâu Già Nhựt bỏ qua. Dụ Vương không còn cách nào,

đánh phải ra tay với Ôn Như Thị.

Sáng sớm đang lúc dùng bữa cùng hân, Ôn Như Thị mang đến một quyển tấu chương chưa mở, Lâu Già Nhượng mở ra, vừa nhìn đã thấy lưu loát mấy ngàn chữ. Dụ Vương nói có sách sách có chứng, tận tình khuyên nhủ, từ các đời tiền đế tùy hứng làm bậy đã gây ra những hậu quả nghiêm trọng như thế nào, cho tới tình hình bây giờ trong triều không người cai quản, không hề lạc quan.

Cuối cùng, ở cuối còn để lại một câu rõ ràng — thủ vệ trong cung nghiêm ngặt, đệ muội coi như muốn chạy cũng chạy không thoát, người mau mau dẫn theo nàng trở về đi!!

Lâu Già Nhượng xem đi xem lại câu nói kia, một lát, quay đầu lại nhìn Liên Kiều đang gạt bỏ lớp dầu món gà hầm cho Ôn Như Thị, nói: “Thái Hậu hồi cung đã lâu, trầm mong nhớ vô cùng, không bằng người theo trầm trở lại, mùa thu năm sau chúng ta lại đến.”

Cái bụng của Ôn Như Thị đã lớn, cũng nên dặt về để trưởng bối nhìn một chút, bọn họ lại không phải một đôi tăng tị với nhau, không cần thiết trốn trốn tránh tránh. Lúc trước là hân muốn tránh, còn bây giờ nếu muốn sống thật tốt với nàng thì cũng nên giúp nàng dựng lại hình tượng trước mặt Thái Hậu một lần nữa.

Đáng tiếc trước dụng tâm của hân, Ôn Như Thị cũng không quan tâm.

Nàng vốn là vào tai này ra tai kia, khoảng thời gian này Lâu Già Nhượng khắp nơi nhường nhịn cũng coi như khiến nàng nếm trái ngon ngọt, ngoại trừ nước mắt, vẫn có rất nhiều cách có thể làm hân cúi đầu mà, lập tức không chút do dự xua tay: “Không khí trên núi trong lành, càng thích hợp để dưỡng thai, nếu như chàng muốn gặp Thái Hậu thì về trước đi, ta ở lại đây một thời gian.”

Tay nhỏ xua xua, lại như cản một con ruồi vo ve đáng ghét, mặt Lâu Già Nhượng lập tức đen kịt lại: “Thân là phi tần hậu cung, nào có đạo lý một thân một mình sống ở bên ngoài.”

Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, liếc hân: “Chàng đã quên rồi? Ta đã không có tên trên gia phả rồi, không tính là phi tần của chàng.”

Lâu Già Nhượng khựng lại, chuyện này là sao đây! Sao hân có cảm giác tự nâng đá đập chân mình...

Hân đề lại ức chế trong lòng, gấp một đĩa rau xào vào trong bát nàng, dịu giọng dỗ dành: “Trở về lập tức thêm tên người vào một lần nữa, người thích phân vị gì, cứ tùy tiện, đều theo ý người.”

Ôn Như Thị nhếch miệng, từ từ ăn xong, neho mắt nhìn hân, cẩn thận suy nghĩ một chút, giờ công phu sư tử ngoạn: “Vậy được, chàng phong ta làm Hoàng Hậu đi.” Tay Liên Kiều run lên, suýt chút nữa không cẩn thận làm đổ chén canh.

Nếu phong nàng làm Hoàng Hậu thì cái danh “bạo quân xứng hồ ly tinh” trước kia đúng là bền vững rồi...

Lâu Già Nhượng thờ dãi một tiếng, ôn tồn phân tích: “Nàng muốn làm Hoàng Hậu không phải không thể, nhưng sau này phải xử lý cung vụ, không thể động một chút là muốn xuất cung; nếu làm được những thứ này, khi hồi cung trầm sẽ ban bạc cùng Thái Hậu.”

Ôn Như Thị không tỏ rõ ý kiến, nhắc chân nhẹ nhàng đá Miêu Vương một cái, đợi nó hồ đồ ngẩng đầu nhìn xung quanh liền tiện tay nhét một cái đùi gà vào miệng nó. Sau đó nhận khăn nô tỳ đưa tới xoa xoa tay, vỗ về cái bụng hơi nhô lên, sâu xa nói: “Gần đây ta luôn cảm thấy tinh thần không tốt, cái gì là quản lý cung vụ, sợ là hữu tâm vô lực, bệ hạ vẫn nên chọn người khác thì hơn.”

Còn chọn người khác? Trong cung chỉ có mình nàng là nương nương, nếu hân dám nạp phi, nàng còn không lật tung trời... Cũng không thể để Thái Hậu quản mãi.

Lâu Già Nhượng cau mày: “Như Thị, đừng trẻ con.” Chủ quản Hậu cung cái gì cũng đều mặc kệ, này đều không còn gì để nói.

Ôn Như Thị cầm tay Liên Kiều chậm rãi đứng dậy: “Đừng hiểu lầm, ta không quan tâm vị trí đó, có điều nếu trong bụng ta là con của người, nam cũng được, nữ cũng được, cái gì nên là của bọn họ, ta làm mẹ cũng không thể từ bỏ thay chúng khi chưa có sự đồng ý.”

Nàng không cần, không có nghĩa là con nàng cũng không cần; nếu bọn họ không muốn thì cũng là chuyện của mười năm sau, nhưng trước tiên nàng đương nhiên phải chiếm lấy vị trí này đã.

Ôn Như Thị cũng không nhìn xem sắc mặt Lâu Già Nhượng sau khi nghe xong lời của nàng khó coi bao nhiêu mà đi thẳng ra ngoài cửa, “Đương nhiên, nếu chàng không muốn, coi như ta chưa từng nói.”

Nàng vỗ vỗ tay Liên Kiều, khẽ cười, “Ăn no rồi, theo ta đi lòng vòng một chút cho tiêu cơm.”

Lâu Già Nhượng bực mình, bây giờ tính khí của Ôn Như Thị càng lúc càng lớn, thanh danh của nàng đã đủ nát rồi, một khi tin tức phong Hậu truyền ra, không biết người ta sẽ bôi đen nàng như thế nào.

Suy nghĩ một chút, hân vẫn che vết thương vẫn còn nhâm nhâm đau đứng dậy cùng đi ra ngoài — Thái Y nói nữ nhân có thai, tính tình không tốt là không thể tránh khỏi, dù thế nào vợ chồng cũng phải có một người nhường nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Edit: Tổng Ninh Nhạc

Beta: Vi Nguyệt

Đầu đông, khí lạnh sắp tràn tới, phần lớn quân đội trong chuyến săn bắn mùa thu ào ạt trở về Kinh thành.

Các đại thần ở ngoài mấy tháng, bị Lâu Già Ngược giữ lại giáo huấn, sau khi nom nớp lo sợ lắng nghe để huấn xong, không chờ được nữa trở về nhà tìm sự an ủi, e sợ rằng chỉ cần chần chờ một chút thì Lâu Già Ngược sẽ đổi ý, nghĩ ra cách khác hành hạ họ.

Thái hậu chờ con trai trở về đã lâu, nhưng lúc này trên mặt bà không hề có chút vui mừng, bà quả thực không dám tin vào tai mình.

Từng việc hoang đường mà Ôn Như Thị làm ra trong những năm gần đây như đèn kéo quân xẹt qua tâm trí bà, uống liền hai chén trà vẫn không thể áp chế lửa giận trong lòng: “Hoàng thượng thật sự muốn lập nàng làm hậu?!”

Lâu Già Ngược cúi đầu đứng trước mặt bà, hạ giọng đáp: “Phải.”

Thái Hậu vừa tức vừa hận, bà không hận chuyện trước kia con trai và con dâu bất hòa, bà hiểu hôn nhân chính trị không thể như ý nguyện, bà cũng sớm biết Ôn Như Thị thích Thái Tử, nhưng nàng ta ngàn lần vạn lần không nên có ý giết Lâu Già Ngược! Thái hậu vĩnh viễn không quên cảnh tượng đêm đó, con trai bà cả người toàn là máu được thị vệ đưa về, con trai duy nhất của bà thiếu chút nữa đã ra đi!

Chén trà hoa văn tinh xảo bị bà hất vỡ nát trên mặt đất! Sắc mặt Thái hậu tái nhợt, tay đập bàn, hận không thể rèn sắt thành thép: “Hồ đồ! Chẳng lẽ ngươi quên trước kia nàng ta đã làm gì với ngươi rồi à?”

“Chuyện quá khứ, trẫm không muốn nhắc lại...” Lâu Già Ngược chậm rãi cúi người, thu lại mảnh vỡ dưới chân bà, từng chút từng chút, “Hon mười năm oán hận nghi kỵ đã đủ rồi, trẫm muốn bắt đầu lại từ đầu với nàng ấy.”

Mảnh vỡ sắc bén, không cẩn thận sẽ bị nó cắt vào da thịt, nhưng Lâu Già Ngược dường như không bận tâm, nhặt từng mảnh từng mảnh lên, đặt vào khay trên bàn, “Không phải nhi tử chưa từng thử quên nàng, nhưng đều uống công vô ích. Khoảng thời gian này chia chia hợp hợp, trẫm luôn nghĩ, nếu trẫm không ngồi ở vị trí này, còn có thể nhận được sự ăn năn thật lòng như nàng nói hay không.

Nàng còn giữ đúng lời hứa hẹn khi trước hay không, dù cho trẫm là cửu ngũ chí tôn, hay chỉ là thương nhân làm ăn nhỏ lẻ, trẫm đi đâu, nàng cũng theo trẫm, không rời, không bỏ, không phản bội. Mẫu hậu, trẫm rất vui, lần này nàng không đi, nàng chọn ở lại.”

Lâu Già Ngược giương mắt kéo tay Thái hậu, đôi mắt đen trong sáng, tràn đầy sự thành khẩn, “Có lẽ lập nàng làm hậu chưa chắc đã thích hợp, nhưng trẫm vẫn muốn thử một lần nữa, một lần nữa cảm nhận cảm giác toàn tâm toàn ý tin tưởng, yêu thương một người.”

Biết giờ phút này hẳn sẽ không chịu nghe lời mình, Thái hậu im lặng nhìn kỹ hán hồi lâu, cuối cùng thở dài, chậm rãi rút tay ra, vẫy vẫy, suy sụp ngồi trở lại ghế: “Đây đúng là oan nghiệt... Chuyện của các ngươi, về sau bản cung không hỏi tới nữa, đúng là con cái trưởng thành đủ lòng đủ cánh thì không nghe mẹ, Hoàng thượng tự lo lấy thôi.” Giọng điệu uể oải, như trong nháy mắt, dường như bà đã già đi mười tuổi.

Bây giờ sau, tân hoàng hạ chiếu, Thừa Tướng, Thái Úy, Ngự Sử đại phu xem bói dự liệu, Thái Sử và các đại thần chuẩn bị bò dê heo tế cáo tổ miếu, dâng chiếu: Thiên địa sùng hoà, âm Dương điều thuận, vạn vật cũng được vậy, đích nữ Ôn thị, có đức có lễ, ôn nhu hiền hòa, đáng về đoan trang, thông minh hiền thực, thể theo lễ nghi hoàng thất, sắc lập Ôn Như Thị làm Hoàng Hậu, mẫu nghi thiên hạ, lo cho dân chúng.

Lời lẽ đổi trắng thay đen không kiêng nể gì như thể quả thật cực kỳ vô sỉ, làm người ta trợn mắt há mồm.

Trong triều, các trọng thần nhìn nhau, cuối cùng ngậm miệng không nói. Vết máu ngoài Thịnh Tiêu điện còn chưa tẩy sạch, bây giờ chọc giận Hoàng thượng thì đúng là không khôn ngoan, thực ra họ cũng có ý định can gián, nhưng chuyện Hoàng hậu phẩm hạnh không đoan chính chỉ là lời đồn, không có chứng cứ xác thực, chỉ dùng tin đồn để phản bác quyết định của Hoàng thượng, ngẫm cũng biết kết cục là gì.

Huống chi, thái độ khăng khăng cố chấp của Hoàng thượng rất rõ ràng. Văn võ bá quan trong triều không phải người ngu, ngay cả Thái hậu cũng không ngăn được mà họ còn chạy tới can gián tìm chết, thì thật uống phí kinh nghiệm lăn lộn trên quan trường nhiều năm.

Hiện tại Ôn Như Thị đã mang thai tới tháng thứ tư, thấy thân thể nàng thực hiện những lễ nghi phiền phức rất bất tiện, Lâu Già Ngược đòi lễ sắc phong Hoàng hậu đến đầu hè năm sau.

“Đến lúc đó Hoàng tử cũng đã ra đời, may lễ phục vẫn kịp. Trẫm đã sai người triệu Ôn Tương vào kinh, nếu nàng nhớ nhà, có thể truyền ông ấy nhập cung yết kiến.” Lâu Già Ngược dịu dàng vuốt tóc Ôn Như Thị, nhẹ giọng nói.

Nàng nằm trong lòng hắn, dịu ngoan cọ cọ cảm hắn, hiếm thấy có dịp nàng không mở miệng phản bác lại.

Hai người dịu dàng thăm thiết một lúc, Ôn Như Thị bỗng nhiên ngẩng đầu: “Sao chàng biết chắc chắn là Hoàng tử? Nếu đến lúc sinh, ta sinh con gái thì sao?”

Lâu Già Nhựt vỗ vỗ lưng nàng, kiên nhẫn nói: “Không sao, chúng ta sinh tiếp là được.”

Phụ nữ mang thai khi nổi tính ngang bướng thì không thêm nói lý, Ôn Như Thị vẫn cố chấp gây khó dễ, mày liễu dựng lên, ngồi dậy đẩy hẳn ra: “Ý chàng là nếu ta không sinh được con trai, chàng sẽ nạp phi?”

Lâu Già Nhựt không biết nên khóc hay cười, kéo nàng lại gần, nhéo nhéo gò má tròn bóng của nàng: “Được rồi, đừng nóng giận, trăm sẽ không nạp phi.”

Ôn Như Thị đánh tay hẳn, quay đầu không chịu nhìn hẳn: “Sao nói trước được, chuyện như vậy cũng không phải người chưa từng làm.” Mới hôm trước còn ôn tồn với nàng, hôm sau đã chạy đi xem khuê nữ nhà người ta, hừ! Trong mắt nàng, chữ tín của Lâu Già Nhựt đã sớm ném xuống vực.

Lâu Già Nhựt đau đầu, đổi đề tài: “Miêu Vương đâu rồi, sao hôm nay không thấy nó?”

Vừa nhắc tới con hổ ngu ngốc kia, quả nhiên sự chú ý của nàng bị hẳn dẫn sang chuyện khác, nàng chống nạnh đứng dậy, ra cửa hỏi Liên Kiều.

“Miêu vương được mang về nơi chăm sóc thú, hai ngày sau sẽ trở về.” Liên Kiều trả lời không tự nhiên, trên gương mặt thường ngày vốn không lộ biểu cảm gì đột nhiên hiện một rặng mây đỏ.

Ôn Như Thị nghi ngờ quan sát về mặt của nàng: “Nó đang khỏe mạnh, mang về đó làm cái gì?”

Liên Kiều ấp úng nửa ngày mới nói rõ ràng. Thì ra nữ quyến trong cung chỉ nuôi sủng vật là giống cái, nhưng khi trước Lâu Già Nhựt hạ lệnh tuyển ấu hổ quá vội vàng, mẹ của Miêu Vương ngoài nó ra còn có hai con hổ con nữa, con hổ cái được sinh ra không bao lâu thì chết, chỉ còn một con đực thân thể gầy yếu. Hai huynh đệ chăm sóc thú thấy trong hai con còn lại, Miêu Vương lớn lên béo tròn mập mạp, nên đưa nó tới.

Nhưng bây giờ Ôn Như Thị sắp làm Hoàng Hậu, Hoàng hậu một nước, nào cho phép có giống đực bên người? Dù nó chỉ là một con hổ chưa đến một tuổi cũng không được! Vì thế Miêu vương đáng thương bị đón về, chuẩn bị thiến.

Điều này cũng quá... vô nhân đạo, nó vẫn còn nhỏ...

Ôn Như Thị há miệng, hồi lâu mới tìm lại giọng nói của mình: “Khụ khụ, người lập tức đi gặp mấy người chăm sóc thú, đưa nó về, bảo với họ là bản cung nói Miêu vương của ta không cần làm như vậy, về sau bản cung còn nhờ con cháu nó lớn lên hầu hạ hoàng tử, hoàng nữ nữa!”

Liên Kiều cung kính lĩnh mệnh mà đi, tới nơi thì thấy Miêu vương đang bị hai gã sai vặt trói trên sàn gỗ, gằm gừ kêu to, vừa thấy cứu tinh thì càng gào thét thê lương —— làm cổ họng của nó sắp khàn cả đi, tiếng kêu cũng sắp biến đổi, hai con mắt tròn vo chớp chớp xuất hiện nước mắt.

Ban đêm, Ôn Như Thị ngủ ở giữa, bên trái là Miêu vương vẫn đang oan ức ỉu xiu, bên phải là Lâu Già Nhựt oán niệm đầy mình.

“Ngoan nào, sau này không đến đó nữa, chờ người ba tuổi, ta sẽ cho người cưới một nương tử xinh đẹp, sinh một đàn hổ con.” Nàng vuốt ve lỗ tai lông xù và cái đầu to tròn của Miêu vương, nói liên miên an ủi nó.

Lâu Già Nhựt không nhịn được nữa, xoay người ôm chặt hông nàng: “Nàng còn như vậy, trăm đã nó xuống.”

Đôi mắt xinh đẹp của Ôn Như Thị khẽ lưu chuyển, thờ ơ nhìn hẳn: “Tranh giành tình cảm với một con hổ, chàng không biết xấu hổ à?”

“Ừm.” Hẳn đưa tay chu du bên trong vạt áo nàng, thân nhiên hừ một tiếng, cũng không phủ nhận.

Ôn Như Thị bật cười, đề bàn tay đang làm loạn của hẳn: “Chàng đã thẳng thắn như vậy, thì để cho nó ngủ ở đây một đêm, ngày mai sẽ không cho nó đến làm chàng phiền chán nữa.”

Trên mặt Lâu Già Nhựt không tỏ vẻ gì, nhưng giọng nói lại tràn đầy dịu dàng: “Nàng đang có thai, tiếp xúc với sủng vật nhiều không tốt lắm, ngày mai sai người cạo sạch lông của nó rồi tẩy rửa vài lần, trăm cũng yên tâm một chút, được không?”

Nếu hẳn nghiêm khắc cấm nàng làm chuyện này chuyện kia, Ôn Như Thị chắc chắn sẽ không đồng ý với hẳn, nhưng Lâu Già Nhựt đã nhẫn nhịn bệnh thích sạch sẽ đến mức này, dù hẳn không muốn cũng nhỏ nhẹ khuyên bảo nàng, làm nàng mềm lòng.

Chưa nói đến giọng nói trầm thấp cứ dụ hoặc vẫn vương bên tai, làm cả người Ôn Như Thị phát run, bèn gật đầu: “Được.”

Nhìn vành tai tròn bóng như ngọc của nàng dần dần đỏ lên, khoe môi Lâu Già Nhựt cong lên, hẳn biết, nàng vẫn để tâm đến hẳn.

Hẳn nhẹ nhàng hôn lên tóc nàng, bàn tay lớn hướng xuống dưới, dừng lại nơi bụng hơi nhô lên của nàng, khẽ vuốt ve, nhẹ nhàng nói: “Ngủ đi.” Còn nhiều thời gian, hẳn không vội, sớm muộn gì họ cũng sẽ có một ngày ý hợp tâm đầu.

Ôn Như Thị nghiêng người ghé sát vào lồng ngực hẳn, cười nhẹ khép mắt lại. Miêu Vương mở to mắt, thấy chủ nhân còn ở cạnh mình, lắc lắc lỗ tai bò tới cọ cọ, an tâm ngủ.

Đêm dài đằng đẵng, trên long sàng rộng lớn, hai người một hồ ngủ rất yên ổn, ngoài cửa sổ, gió đêm khe khẽ thổi, hương hoa nhàn nhạt nương theo, ánh trăng sáng trong, yên tĩnh bình an.

Sáng sớm hôm sau, trước khi vào triều, Lâu Già Nhược xách Miêu Vương ra ngoài, khi Ôn Như Thị vừa tỉnh dậy, con hồ của nàng đã bị cạo sạch sẽ.

Miêu Vương mặc một cái áo đỏ hồng kỳ quái đi đến trước mặt nàng, Ôn Như Thị suýt nữa cười ra tiếng, chỉ vào cái đầu trơn nhẵn của nó, nhìn về phía Liên Kiều vừa cười vừa nói: “Các ngươi... Ít ra cũng phải để lại chút lông trên tai nó chứ, xấu muốn chết.”

Miêu vương được quần áo che chắn chịu đủ kích lớn, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ nức nở, dùng cái đầu trơn bóng loáng cọ cọ bên chân Ôn Như Thị làm nũng.

Nàng vươn tay sờ, vốn định an ủi sủng vật yêu quý đang bị tổn thương một chút, nhưng tiếc là cảm giác dưới tay trơn nhẵn, nhịn không được bật cười một tiếng, hồi lâu mới cảm khái nói: “May là chớp đuôi còn để lại chút lông tròn tròn, cũng không đến mức bị cạo sạch lông...”

Qua mấy tháng, cuối cùng đã đến kì dự sinh. Trời còn chưa sáng nàng đã bắt đầu đau bụng, Lâu Già Nhược mặc kệ chúng đại thần đang ngóng trông Quân vương lên triều, hần cứ đi qua đi lại ngoài phòng sinh, làm như không thấy ghế dựa được chuẩn bị sẵn bên cạnh.

Trong phòng Ôn Như Thị gào lên đau đớn, tiếng sau to hơn tiếng trước, hần nghe mà tim cũng đau đớn theo, Lâu Già Nhược kéo tay một thị nữ bụng chậu nước lẫn máu từ trong ra: “Nương nương sao rồi, sao đứa bé vẫn chưa ra?”

Thị nữ kia bị hần nắm phát đau cũng không dám hó hé, chỉ khom người nói: “Hiện tại mới bắt đầu, thai đầu của nữ tử bình thường đều rất chậm.”

Vừa dứt lời, chợt nghe bên trong hét to: “Lâu Già Nhược ——”

Trong lòng hần run lên, buông tay thị nữ kia, chạy vội vào trong!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Edit: Mi tàn

Beta: Vi thực nghi

Thấy Hoàng Thượng vừa nghe tiếng vợ hét lớn thì hồ đồ, liều mạng lao vào trong, Thái hậu đang ngồi trong sân, vừa mới nâng chén trà lên cũng cuống lên, hô to: “Còn ra thể thống gì nữa! Ngăn hần lại, mau ngăn hần lại!” Trong lúc cuống quýt quên cả tôn xưng.

Lâu Già Nhược vừa xông lên, ma ma thấy động tĩnh bên ngoài, vội chạy ra ngăn ở cửa: “Hoàng Thượng, trong phòng ô uế, phạm tới long khí, ngài tuyệt đối không thể vào!”

Lúc này, Thái hậu cũng bước nhanh về phía trước kéo cổ tay hần, cả giận nói không ngớt: “Nào có chuyện đàn bà sinh con, đàn ông lại xông vào chăm nom?! Con là cửu ngũ chí tôn, không thể nhất thời hồ đồ mà phá vỡ tiền lệ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng!”

Trong phòng truyền ra tiếng khóc nức nở của Ôn Như Thị, người luôn bình tĩnh thông dong như Lâu Già Nhược, giờ đây cũng rối như tơ vò: “Nhưng... nhưng nàng đang gọi trẫm.”

“Vậy cũng không được!” Thái hậu bắt đầu dĩ đành nhỏ giọng khuyên bảo, “Con vào cũng không giúp được, cung nhân thấy Hoàng Thượng ở đó sẽ thấp thòm lo sợ, chẳng phải càng phiền hà hay sao. Hơn nữa, thời cơ chín muồi thì tự nhiên nước chảy thành sông, bình thường con bé ăn được ngủ được, cơ thể không yếu, sẽ không khó sinh.”

“... Khó sinh?!” Thái hậu nói nhiều như vậy, Lâu Già Nhược chỉ để tâm hai chữ này, thoáng chốc, sắc mặt hần trắng bệch, ánh mắt hung tàn ác liệt, không khỏi cao giọng, tựa như chỉ cần ai dám nói bậy một câu, hần nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm đến cùng: “Có trẫm ở đây, nàng sẽ không chết!”

Bị con trai nhìn chăm chăm bằng ánh mắt hung ác, Thái hậu dờ khóc dờ cười: “Không ai nguyên rửa nàng, chắc chắn sẽ mẹ con bình an...”

Lời còn chưa nói hết, có giọng nữ truyền ra từ bên trong, loáng thoáng có phụ nhân đang nói “Thai ở sai vị trí” ——

Tốt, giờ ai cũng không ngăn được Hoàng Thượng đang tức giận, Lâu Già Nhược bỏ mặc Thái hậu, chạy đến cửa, tiếp đón ma ma đang đứng ngăn trước cửa là một cú đá vào ngực: “Cút ngay!”

Hắn đột ngột hát mạnh tiến vào, thấy Ôn Như Thị được hai phụ nhân cường tráng đỡ lấy, yếu ớt đứng thẳng cạnh giường, cả người đầy mồ hôi ẩm ướt, tóc đen dính vào hai gò má trắng bệch, hình ảnh này không hiểu sao lại khiến lòng người dâng lên cảm giác hoảng sợ.

Lâu Già Nhựt vội vàng tiến lên ôm nàng từ phía sau: “Vì sao không để nương nương nằm?!” Tất cả phụ nhân trong phòng vội vã quỳ xuống, không dám thở mạnh, chỉ e hấn giáng tội.

Ôn Như Thị yếu ớt dựa vào ngực hắn, cả người không chút sức lực, yếu ớt kêu một tiếng: “... Già Nhựt.”

Một bà đỡ giàu kinh nghiệm nhanh chóng đặt một miếng khăn vào miệng nàng, vươn tay xem xét hạ thân nàng: “Còn thiếu một chút, đứa bé không ra được, nương nương đứng thì dễ dùng lực hơn.”

“Như Thị, trầm ở đây, đừng ngủ!” Trong phòng nồng nặc mùi tanh của nước ối, Lâu Già Nhựt vỗ nhẹ mặt nàng, thấy ánh mắt nàng mê man, nhất thời lòng đau như cắt, giường mặt nhìn hạ nhân quý đầy đất thì không nén nổi tức giận, “Làm gì thì làm đi! Nếu nương nương gặp chuyện gì bất trắc, các người cũng đừng hòng sống nữa!”

Trong phòng vội vã, Ôn Như Thị miễn cưỡng vực dậy tinh thần, chuẩn bị dùng sức, qua thật lâu, bà đỡ mới chạm được vào cơ thể của đứa trẻ. Thấy nàng gât đầu, Lâu Già Nhựt vội ôm nàng bế lên, cẩn thận đặt lên giường nhỏ đã bày sẵn vải bông, sau đó vén vạt áo, ngồi cạnh giường nắm chặt tay nàng.

Bà đỡ dùng nước ấm lau tay, rửa sạch sẽ rồi mới xốc quần áo của nàng lên, chậm rãi xoa bóp bụng Ôn Như Thị, điều chỉnh vị trí cơ thể đứa bé: “Nương nương nhịn một chút, đau thì hét lên.”

Ôn Như Thị nắm chặt tay Lâu Già Nhựt, há miệng thở dốc, vừa hít một hơi, bà đỡ đã dùng lực lớn như róc xương tách ra!

Nàng nhịn không được kêu lên: “Già Nhựt ——” đau, đau quá! Y thuật ở thời đại này đúng là lừa đảo...

Lâu Già Nhựt nghiêng rặng: “Nhẹ thôi! Không thấy nương nương đau à?!”

Bà đỡ dừng lại một chút, không ngừng đầu: “Đầu thai nhi không đúng hướng, nếu không thể thuận sản, chỉ sợ hai mẹ con đều có chuyện.”

Lâu Già Nhựt choáng váng, run run môi, quay đầu dỗ dành nàng: “Kiên trì một chút, rất nhanh sẽ không đau nữa... Sau lần này, từ nay về sau chúng ta không sinh con nữa.”

Khó khăn lắm mới trải qua tất thảy, có những ngày tháng tốt đẹp, sao nàng có thể chết ở đây?! Mồ hôi Ôn Như Thị tuôn ra như mưa, nàng cắn chặt răng nhịn đau. Thật lâu sau, bà đỡ thở phào nhẹ nhõm: “Được rồi, đưa bát thuốc cho nương nương.”

Ôn Như Thị đau đến chết lặng, sức lực cạn kiệt, phía trên được Liên Kiều nâng lên, giúp nàng uống hết bát thuốc trợ sản, phía dưới, ngón tay bà đỡ duỗi vào trong thăm dò tình hình đứa bé, phòng ngừa vị trí thay đổi khiến cuống rốn quấn lấy cổ đứa bé.

Vào thời điểm này, ngưng ngừng cái gì chứ, rứt rứt cái gì chứ, tất cả đều con mẹ nó vô nghĩa! Từng hạt mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống, nàng khó khăn nuốt chất lỏng đắng ngắt, dang rộng hai chân để bà đỡ làm việc.

Thời gian nửa tách trà trôi qua, được hiệu dần phát huy tác dụng, bà đỡ lột gói mềm dưới chân nàng: “Nương nương, dùng sức.”

Ôn Như Thị hít sâu một hơi, dựa theo kinh nghiệm của y học hiện đại, hơi thở ngắn mà mạnh, hít thở liên tục vài lần, tựa như sắp cạn hơi thở, có đến vài lần nàng dường như cũng cảm giác được đầu của đứa bé đã ở gần sản môn, nhưng vẫn chưa chịu ra ngoài...

Con đau kéo dài từ rạng sáng đến bây giờ, đã gần trưa, thể lực của Ôn Như Thị cũng dần cạn kiệt, tầm mắt dần dần mờ hồ, nàng miễn cưỡng đưa mắt nhìn hắn.

Sắc mặt Lâu Già Nhựt tái nhợt đến đáng sợ, hắn lớn lên rất tuấn mỹ, dung mạo đẹp như tranh vẽ, bây giờ mặt hắn không chút hồng hào, lại như một bức thủy mặc trắng đen.

Gian nan mấp máy môi, Ôn Như Thị đã không còn sức mở miệng.

“Ôn Như Thị! Người kiên trì cho trầm, không được từ bỏ!” Lâu Già Nhựt lay vai nàng hét lớn, vẻ mặt rối loạn khẩn trương, nhưng, nàng không nghe thấy hắn nói gì.

Bàn tay nắm lấy tay hắn dần buông lỏng, Ôn Như Thị không tự chủ được khép hai mắt lại, nàng thật sự quá mệt mỏi, chỉ muốn ngủ, ngủ một lát, một lát thôi...

Đột nhiên tiếng trẻ con khóc lanh lảnh vang lên, bà đỡ vui sướng hơn hờ, cẩn thận dùng chỉ gai mảnh nhỏ cắt cuống rốn, lại cẩn thận xếp lại, bôi ngoài da rồi dùng vải bông mềm băng bó kỹ lưỡng. Như vậy thì chỉ cần ba đến năm ngày là cuống rốn còn sót lại sẽ tự khô héo vì thiếu nước rồi rụng ra, sau đó vị trí đó sẽ lõm xuống, hình thành rốn.

“Chúc mừng bệ hạ, nương nương sinh hạ một tiểu hoàng tử!” Bà đỡ vui mừng vô cùng, nâng sinh mệnh mới chào đời tới tay Lâu Già Nhựt.

Đứa bé trong lòng bà hoạt bát sống động, nhưng Ôn Như Thị nằm trên giường nhỏ lại lặng yên không một tiếng động.

Lâu Già Nhựt có tai như điếc, ánh mắt bị thương tỉnh mạch, không nhìn đứa bé, chỉ nhẹ nhàng gạt những sợi tóc rối bời dính trên trán Ôn Như Thị: “Có gì vui đáng chúc mừng...” Không có Ôn Như Thị, sự tồn tại của đứa bé này nào còn ý nghĩa gì?

Bà đỡ nghe vậy sững sờ, không dám nhiều lời, quay sang đưa đứa nhỏ cho Liên Kiều, dùng một chút, kiên trì xin chỉ thị: “Hoàng Thượng xin tạm dời bước để chúng nó tì dọn dẹp, sửa sang, thay quần áo cho nương nương.”

Lâu Già Nhựt kinh ngạc nhìn nữ nhân tiểu tụy nằm trên giường nhỏ, thoáng chốc, vành mắt hấn đỏ lên, lẩm bẩm: “Phải, nên thay quần áo xinh đẹp cho nàng, nàng rất thích chưng diện, sao chịu được tình trạng bẩn thỉu như vậy.”

Hắn chậm rãi cúi người ôm lấy nàng, bà đỡ vội vàng ngăn cản: “Hoàng Thượng, không được tùy tiện ôm nương nương, nữ nhân vừa sinh xong, cơ thể rất yếu ớt, chỉ được nhẹ nhàng từ từ đỡ sang một bên, nếu không sau này sẽ để lại di chứng.”

Lâu Già Nhựt đỡ người, chậm rãi quay đầu: “... Người nói cái gì?”

Bà đỡ khó hiểu, thấp thỏm lặp lại lời vừa nói, lúc này hắn mới giật mình hồi hồn —— Lâu Già Nhựt đưa tay thăm dò hơi thở của nàng, hơi thở Ôn Như Thị yếu ớt, thấy động tác của hắn, bà đỡ biết hắn hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Nương nương chỉ kiệt sức ngắt đi, ngủ một đêm là khỏe lại.”

...

Không ai có gan loan truyền chuyện cười của đương kim Hoàng Thượng, nhưng Liên Kiều lại có lá gan đó.

Bây giờ Liên Kiều đã hiểu rõ tình hình, chỉ hầu hạ mình Ôn Như Thị, nhận mình nương nương là chủ tử, sau này cũng không thay đổi. Cho nên những người khác chỉ dám giữ kín như bưng, còn nàng gan lớn bằng trời, dám trêu chọc cả Hoàng Thượng: “Nương nương, ngài không biết đâu, bộ dáng Hoàng Thượng lúc ấy ngốc cực kỳ, bị người đẩy ra ngoài còn không biết, nó tì thấy ngài ấy còn sắp rớt nước mắt luôn.”

Nói xong, còn thở dài, tâm tác nói: “Sao ngài ấy có thể tưởng rằng nương nương sẽ đi luôn chứ, thật kỳ quái...”

Ôn Như Thị nằm trên giường nhỏ, nghe vậy thì cười khẽ, quan tâm quá sẽ loạn, thái độ của Lâu Già Nhựt hôm đó là chuyện cười với họ, nhưng đối với nàng, đó là biểu hiện của chân tình, nàng nghiêng đầu nhìn con trai đang ngủ say bên cạnh: “Bây giờ là giờ nào rồi?”

Liên Kiều lạnh lợi trả lời: “Đã là giờ Tỵ (9 đến 11 giờ sáng), chắc Hoàng Thượng sắp trở lại rồi ạ.”

Ôn Như Thị mệt mỏi xua tay: “Đưa Miêu Vương ra ngoài đi, nếu không hắn thấy lại nổi giận mất.”

Miêu Vương lại béo lên không ít, chuyển động mấy cái chân béo mập theo sát Liên Kiều ra ngoài, không lâu sau, Lâu Già Nhựt trở về Chiêu Hoàn cung. Ôn Như Thị đang ở cử, theo quy củ thì trong mấy tháng ở cử không thể cùng phòng với Hoàng Thượng. Nhưng đến phòng sinh Lâu Già Nhựt còn dám xông vào, thì những phép tắc kia hắn nào có để vào mắt, dưới sự kiên trì của hắn, đứng ra Ôn Như Thị phải chuyển tới Noãn Phụng điện của Hoàng hậu, có điều là chỉ chuyển đến thiên điện sát vách.

Nơi ở của hai người chỉ cách nhau vài bước chân, Lâu Già Nhựt trở về phòng thay thường phục rồi mới bước vào phòng của Ôn Như Thị.

Hắn vén vạt áo ngồi xuống trước giường nàng, nhìn tiểu hoàng tử đang ngủ yên ổn một lát, cầm lấy tay nàng, khẽ hôn: “Hôm nay trên đường về, trầm thấy hoa hải đường ngoài điện đang nở rộ, bèn sai người bẻ mấy nhánh, khi nào cắt sửa xong sẽ đặt vào lọ để ở đây.”

Ôn Như Thị cong môi, nở nụ cười, chậm rãi cầm tay hắn, giọng nói trong trẻo: “... Ngày ấy làm chàng sợ hả?”

Lâu Già Nhựt im lặng nhìn nàng, mắt phượng hẹp dài sâu thăm bình thản, thật lâu sau, mới nhẹ nhàng đáp: “Không sợ... Là hồn bay phách tán.”

Ôn Như Thị im lặng không nói gì, chỉ dang hai tay, Lâu Già Nhựt hiểu rõ, cúi người dựa sát vào người nàng. Nàng vòng tay ôm cổ hắn, dịu dàng đặt lên cằm hắn một nụ hôn.

Lâu Già Nhựt thở dài, siết chặt tay ôm lấy nàng, chỉ cần nàng khỏe mạnh là được.

Xuân qua hạ đến, hoa cỏ trong Chiêu Hoàn cung thay hương đổi sắc qua mùa, chẳng mấy chốc đã đến đại lễ sắc phong của Ôn Như Thị.

Trong khay mạ vàng là rất nhiều trang sức châu báu, còn có cả tóc giả được làm thủ công, “Thứ này được tạo thành từ tóc của những cô nương có chất tóc đẹp nhất, nương nương sờ thử xem có thích không.” Hai mắt Liên Kiều sáng lên, nóng lòng muốn thử.

“Khỏi nhìn, ta không dùng tóc giả.” Ôn Như Thị chỉ liếc mắt nhìn một cái đã cự tuyệt, cũng đâu phải nàng không có tóc, cần gì phải dùng tóc của người khác để làm mình rạng rỡ. Hơn nữa, đội tóc giả lên đầu, sau đó mang theo một đồng trang sức vàng ngọc, vừa nặng vừa bí, tự dung khiến mình khó chịu làm gì?

Nàng là Hoàng Hậu, không phải nhân viên tiếp thị!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Edit: Minh tiếp dư

Beta: Vi thực nghi

Nếu ba năm trước có người nói với Lâu Già Nhược rằng, sẽ có một ngày hắn tình nguyện nắm tay Ôn Như Thị, cùng nàng hưởng thụ giang sơn cẩm tú, hẳn chắc chắn không tin.

Thế nhưng hôm nay, hắn đứng lặng trước đại điện nguy nga, chờ nàng bước qua ánh mặt trời óng ánh, đi đến trước mặt mình.

Vẫn vô bá quan cung kính đứng trang nghiêm hai bên, Ôn Như Thị bước từng bước qua cầu thang dài bằng đá cẩm thạch, tay áo rộng màu đỏ thẫm, khăn quàng vai, quần lụa màu trắng xanh ẩn hiện dưới tà váy dài uốn lượn qua chân.

Cây trầm Loan Phụng nạm ngọc cài ở tóc mai nàng, nơi mỏ phụng rủ xuống một sợi dây vàng tinh tế, nhẹ đong đưa theo gió, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, khoe mỗi nàng tràn đầy ý cười, ánh mắt nàng đối diện với ánh mắt hắn, quần quýt lấy nhau, không tránh né, không rời bỏ.

Nghi thức rườm rà chậm chạp, Ôn Như Thị đứng, mặt hướng về phía Bắc, khi giọng nói trầm bổng du dương của lễ quan tuyên xong thánh chỉ sắc phong, nàng thực hiện tam quỳ tam bái lễ theo lễ nghi, rồi được nữ quan dẫn đến trước mặt Hoàng Đế tạ ơn.

Thái úy trao phụng ấn được đặt trên dải lụa, Trung Thường Thị Thái phó quỳ xuống tiếp nhận, sau đó lại trao cho nữ quan, nữ quan trao cho Ôn Như Thị, Ôn Như Thị cung kính quỳ lạy làm lễ. Lâu Già Nhược chậm rãi tiến lên, vươn tay đỡ nàng, sau khi nàng đứng dậy, trong mắt ánh lên chút giảo hoạt: “Hôm nay Hoàng thượng có muốn động phòng?” Giọng nói rất nhẹ, chỉ đủ cho mình hắn nghe thấy.

Lâu Già Nhược nắm bàn tay mềm mại của nàng, khẽ vân vê, thần sắc nghiêm nghị, mắt nhìn thẳng, nhưng hai tai lại đỏ ửng lên, hắn thấp giọng nói nhỏ: “Không nên nghịch ngợm.” Tuy miệng nói thế, nhưng trong lòng không tự chủ nhớ tới trước kia, được thấy trong mắt dáng hình ôn hòa như nước dưới lớp y phục ấy.

Một năm qua, tuy hai người ngủ cùng giường, nhưng cũng chỉ hôn nhẹ, sờ sờ một chút, hắn vẫn chưa làm gì quá mức. Phần vì lo lắng cho thân thể của nàng, phần khác vì Ôn Như Thị tuy không nói ra miệng, nhưng trong lòng nàng vẫn còn ám ảnh bởi quá khứ trước đây, khi hai người thăm dò, nghi kỵ lẫn nhau.

Hắn hi vọng hai người có thể nắm tay nhau đi một quãng đường thật dài, ở bên nhau thật lâu, một ngày nào đó có thể xóa sạch những vết rách không vui trước kia, Lâu Già Nhược nhẹ nhàng nắm tay nàng, mỉm cười.

Trong Noãn Phụng Điện thấp đầy nến đỏ, bức điêu khắc Long Phụng Trình Tường được chạm trổ từ gỗ tử đàn đặt cạnh giường, màn trướng lơ lửng, trên trướng thêu hoa hải đường bằng chỉ bạc. Trên giường nhỏ đặt gối màu xanh, gối này có ý chúc phu thê sớm sinh quý tử, dưới là chăn lụa hoa màu đỏ tươi, thêu bức Đan Phụng Triều Dương (Phụng châu mặt trời).

Hoàng Hậu vốn nên an tĩnh ngồi đợi bên giường, vậy mà lại đang ngồi trước bàn nệm thử rượu ngon trong bình, bên trong bình rượu vàng chạm trổ hoa văn vẫn còn một nửa bình rượu nàng vừa uống. Ôn Như Thị nghiêng đầu, con ngươi đen sáng ngời: “Được này thật sự hữu hiệu?”

Liên Kiều khẽ gạt đầu, chần chờ nói: “Nuông nung, làm như vậy có được không, nếu ngày mai Thái Hậu hỏi...”

“Có Hoàng Thượng ở đây, ngại sợ cái gì.” Ôn Như Thị nhìn lướt qua nàng, tính toán lâu như vậy, cũng đã sắp xếp xong mọi chuyện, nước đã đến chân còn định dỗi ý, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?

“Nhưng...” Liên Kiều còn muốn khuyên nữa, nhưng đã nghe thấy tiếng bước chân đến gần, nàng vội vã ngậm miệng.

Không lâu sau, cung nữ ở gian ngoài đẩy cửa điện ra, Lâu Già Nhược chậm rãi đi vào, y phục màu đen, tóc đen búi chỉnh tề trên đỉnh đầu, được bọc trong mão quan bạch ngọc tinh xảo, sợi lụa đỏ tơ tằm rủ xuống hai bên.

Thấy Ôn Như Thị đứng cạnh bàn nờ nụ cười ngọt ngào với hắn, nét mặt Lâu Già Nhược càng thêm nhu hòa, đôi mắt phụng hẹp dài tựa như bầu trời đầy sao, tỏa ra thứ ánh sáng động lòng người, hắn thông thả đi đến trước mặt nàng, dường như lúc này mới nhớ ra còn có người ngoài ở đây, phát tay với cung nhân đang đứng bên cạnh: “Lui xuống đi.”

Liên Kiều lo âu nhìn chủ tử của mình, tuân mệnh dẫn theo các cung nữ cùng lui ra ngoài.

Ôn Như Thị cười xinh đẹp, cũng không để ý đến Liên Kiều, trực tiếp nắm tay Lâu Già Nhược, kéo hắn ngồi xuống ghế tròn được chạm trổ tinh xảo, ân cần gấp thức ăn tới bên môi hắn, giọng nói ngọt như rượu, mềm mại như sợi tơ ngọt ngào thấm vào lòng người: “Ngự Thiện phòng mới làm quất gừng mật ong, chàng nếm thử đi.”

Lâu Già Nhược nhìn ánh mắt sóng sánh dao động của nàng, môi mím hơi hé, ngậm một miếng nhỏ. Thời gian ướp khá dài, vị ngọt của đường gần như

lấp đi hết mùi hương thơm dịu của quất, kết hợp với vị cay của gừng, tạo ra hương vị khó miêu tả bằng lời. Lâu Già Nhựt không dấu vết nhũ mày, tuy hẳn không thích đồ ngọt, vẫn cười khê: “Nếu nàng thích, ngày mai sai người chuẩn bị thêm cho nàng.”

Giọng điệu hân hậu, mang chút ý chiều chuộng, Ôn Như Thị không khỏi có chút thẹn thùng.

Dường như vì xấu hổ, nàng buồm mí mắt xuống, bàn tay trắng nõn khẽ nâng chén rượu ngọt được rót đầy lên trước mặt hẳn: “Hôm nay tuy không phải đêm đông phòng hoa chúc, Như Thị vẫn muốn dâng lên chén rượu hợp cần, xem như bù đắp tiếc nuối trước kia.”

Lâu Già Nhựt chăm chú nhìn nàng, con ngươi đen thâm thúy, một lát sau, hẳn chậm rãi nhận lấy chén rượu trong tay nàng, thờ dài một tiếng, uống cạn, cũng không lên tiếng, lẳng lặng chờ nàng nói tiếp.

Ôn Như Thị lại không tiếp tục kéo dài thời gian như hẳn tưởng tượng, nàng đứng dậy, yểu điệu thướt tha vòng ra phía sau hẳn, chậm rãi gỡ mào quan trên tóc hẳn, “Đêm đã khuya, nghỉ ngơi thôi.”

Lâu Già Nhựt cúi đầu ngẫm nghĩ một lát, ảm áp cười khê: “Được.”

Đây không phải lần đầu tiên Ôn Như Thị ngủ cùng phòng với hẳn, nhưng đây là lần đầu tiên nàng chủ động giúp hẳn cởi y phục.

Hơi thở ảm áp của hẳn thoáng lướt qua trán nàng, bầu không khí ái muội dần dần tỏa ra giữa hai người. Đầu ngón tay hẳn khẽ vuốt ve vòng eo thon gọn của nàng, gò má Ôn Như Thị bắt đầu đỏ ửng, càng muốn mau chóng cởi bỏ, vật áo lại càng thắt chặt, chỉ là mấy động tác đơn giản, lại làm lòng bàn tay nàng ướt đầm mồ hôi.

“Trẫm không vội, nàng có thể từ từ.” Khóe môi Lâu Già Nhựt hơi cong lên, tâm tình bắt đầu trở nên vui vẻ.

Ôn Như Thị hờn dỗi nhìn hẳn, sóng mắt lưu chuyển, xinh đẹp động lòng người, tay dùng lực đẩy hẳn lên giường, đầy hàm ý nói: “Một lát nữa chàng sẽ không nghĩ như vậy đâu.”

Lâu Già Nhựt cũng không phản kháng, thuận theo lực đạo của nàng ngồi lên giường nhỏ, đáy mắt ôn nhu bao dung: “Có lẽ.” Hẳn cười như không cười.

Ôn Như Thị ngồi vào trong ngực hẳn, ôm chặt cổ hẳn, nở nụ cười xinh đẹp: “Từ sau khi vào cung, số lần chàng đắc tội ta nhiều không đếm xuể, ta đều nhớ kỹ, chờ đến ngày tính toán một thể với chàng.”

Hẳn nhướn mày, ôm hông nàng, chậm rãi nghiêng về sau, nằm trên giường nhỏ, chậm rãi nói: “Thí dụ như?”

Nàng trừng mắt nhìn, nằm nhoài trên ngực hẳn, chậm rãi kể: “Ví như chàng dùng roi đánh ta, sai ma ma trong cung nghiệm thân ta, rõ ràng người thất cổ bị thương là ta, vậy mà chàng còn nổi nóng không tới thăm ta, còn biết bao hoài nghi, thăm dò ...”

Tay đặt bên hông nàng dần dần buông xuống, Lâu Già Nhựt cười khỏ: “Vị thế, nàng bỏ thuốc trẫm?”

Ôn Như Thị chống cằm mỉm cười: “Cũng không hoàn toàn vì nguyên nhân này, ngây ngốc trong cung quá lâu, ta cũng muốn ra ngoài một chút, nhưng chàng bận rộn như vậy, chắc chắn sẽ không có thời gian đi cùng ta, yên tâm, chờ ta chơi đủ sẽ trở về.”

Lâu Già Nhựt bình tĩnh nhìn nàng, giọng điệu ôn hòa như cũ: “Theo lệ, Hoàng Hậu không thể xuất cung, hơn nữa ngày mai nàng còn phải đi thỉnh an Thái Hậu cùng trẫm.”

“Ta có cái này, giả dạng thị vệ của chàng là được.” Nàng lấy ra một lệnh bài từ trong ngực, quơ quơ trước mặt hẳn, cười tùm tùm hôn liên tục lên mặt hẳn, “Ta biết chàng tốt nhất, chắc chắn chàng có thể nghĩ ra cách giúp ta che mắt Thái Hậu.”

Toàn thân hẳn bủn rủn vô lực, chỉ có thể mặc nàng làm loạn trên người mình: “Việt nhi còn nhỏ, nàng hẳn tâm bỏ hẳn rồi đi như vậy?”

Khóe mắt đuôi mày Ôn Như Thị đầy ý cười, hôn nhẹ lên môi mòng của hẳn: “Đương nhiên không đành lòng, con trai đương nhiên phải ở với mẹ, cho nên ta sẽ mang nó đi cùng.”

“Còn trẫm thì sao?” Lâu Già Nhựt thờ dài, “Nàng cam lòng ném trẫm lại, dẫn con chúng ta xuất cung?”

“Không nỡ.” Ôn Như Thị nhũn chặt mí trong chốc lát, bây giờ Lâu Già Nhựt đối xử với nàng rất tốt, nếu không có những việc ngổn ngang trước kia, chắc chắn nàng đã sớm hăm sâu vào nhu tình. Hiện tại, có yêu thích, nhưng phần yêu thích này chưa sâu đến mức khiến nàng cam tâm tình nguyện ngày qua ngày, năm qua năm ở cạnh hẳn trong thâm cung, nàng ôm cổ hẳn, mặt vui vào hóm vai hẳn, giọng điệu nặng nề, “Nhưng dù sao chàng luôn ở trong cung, cũng không chạy mất được.”

Lâu Già Nhựt chậm rãi nhắm mắt: “Nếu nàng đã quyết định, trẫm cũng không muốn nói thêm, nàng tự giải quyết đi.”

Hẳn vừa nói thế, Ôn Như Thị có chút do dự, nàng nhũn mày xoay mặt hẳn về phía mình, trên mặt Lâu Già Nhựt không chút biểu tình, cũng không mở mắt nhìn nàng, tựa như hết thấy hành vi của nàng không liên quan đến hẳn.

“Ai nha, sợ chàng rồi, ta chỉ về nhà mẹ đẻ một chuyến, cùng lắm sau một thời gian ngắn chàng phải người tới đón ta và con là được,” nàng thờ phỉ phò đứng dậy, kéo chân đắp đến lên người hẳn, vừa đi ra ngoài, vừa âm thầm khinh bỉ lập trường dễ lung lay của mình, đi được hai bước, lại quay đầu dặn

dò, “Được hiệu trên người chàng chỉ cần ngủ một giấc là được, đừng ồn ào làm người khác thấy Hoàng Thượng bị hạ được, như vậy thì chàng cũng mất sạch mặt mũi đấy.”

Đội nàng đi tới cửa. Lâu Già Nhượng bỗng nhiên chậm rãi nói: “Ôn tướng quân đã rời kinh, trăm cũng sai người đưa Việt nhi đến Từ An điện rồi, nàng định đưa con về nhà mẹ đẻ thế nào...”

Ôn Như Thị đột nhiên xoay người, nhắm mắt nhìn chằm chằm nam nhân nằm trên giường nhỏ kia: “Chàng nói cái gì —— ”

“Trăm nói, trước khi đại điển sắc phong diễn ra, trăm đã hạ chiếu cho nhạc phụ đại nhân rời kinh thành hồi hương trước giờ Thân, thuận tiện nói với mẫu hậu, có thể đưa Việt nhi về Từ An điện chơi vài ngày, nhìn mẫu hậu có vẻ rất vui,” hần nghiêng đầu hướng ra ngoài, ung dung nhìn nàng, giọng điệu đùa cợt, “Còn nữa, hôm qua, sau khi nàng đánh cấp lệnh bài xuất cung, trăm đã thay đổi toàn bộ thủ vệ cấm vệ, nhiều ngày nay muốn xuất cung không dùng lệnh bài, mà dùng khẩu lệnh.”

Ôn Như Thị tức tối trong lòng, trên mặt lại không biểu hiện ra, nàng từng bước từng bước quay lại, Lâu Già Nhượng còn hồ hững hồ thêm dầu vào lửa: “Thật đáng tiếc vì đã làm rối loạn kế hoạch của nàng, nhưng nàng không đề cập chuyện này với trăm, trăm cũng không thể chủ động phối hợp với nàng được?”

Trên mặt hần nào có chút tiếc nuối, trên đó chỉ viết rành rành mấy chữ “ngươi bắt nhân thì ta bắt nghĩa”, nếu ngươi khiêu khích ta vào ngày mừng một, thì đừng trách ta khiêu khích ngươi vào ngày 15. Hần không thích Ôn Như Thị rời khỏi hần, liên lạc với Ôn tướng để chạy trốn, dù chỉ về nhà mẹ đẻ cũng không được!

Hần ở đâu, nàng phải ở đó. Chính nàng nói như vậy, nếu nàng không thực hiện được, Lâu Già Nhượng rất sẵn lòng giúp nàng hoàn thành lời hứa.

Cây kéo nhỏ trên bàn trang điểm rất sắc bén, Ôn Như Thị cầm trong tay, ước lượng một chút, xoay người lên giường, nụ cười nhẹ của nàng làm toàn thân hần lạnh lẽo: “Một khắc đêm xuân đáng ngàn vàng, chúng ta không thể lãng phí...”

“Ôn Như Thị, nàng dám phạm thượng?!” Lâu Già Nhượng ngoài mạnh trong yếu, muốn lùi lại nhưng không thể.

Ôn Như Thị tùy tiện néo néo hai gò má trơn mềm của hần, cười xấu tính: “Đâu có, ta nào dám chứ, cũng không biết Hoàng Thượng tính toán không chút sơ hở của chúng ta, vào tay thần thiếp rồi, lát nữa có chịu cúi đầu xin tha không đây?”

Đêm động phòng hoa chúc bốn năm trước, tân vương phi đuổi hần khỏi hỷ phòng, bốn năm sau, vào đêm đại điển sắc phong, dưới dâm uy của tân Hoàng hậu, Lâu Già Nhượng đã trải qua một đêm nghĩ lại mà kinh——

Vật áo bị nàng cắt đứt từng chút một, Ôn Như Thị lột sạch sẽ đương kim hoàng thượng, bàn tay linh hoạt như rắn, trêu chọc từng chút, đốt lửa khắp nơi. Từ thân thể trần trụi của hần, đến cựa vật dưới bụng, không bỏ sót chút nào, nhưng mỗi khi đến thời điểm mấu chốt, luôn ngừng lại đột ngột...

Giấy trước vừa ở trên thiên đường, giấy sau lại như xuống địa ngục, đêm đó Lâu Già Nhượng sâu sắc cảm nhận được, cái gì gọi là dục hỏa đốt người, cái gì gọi là nóng lạnh đan xen.

Ôn Như Thị chơi đùa thỏa thích, vậy nên đến khi trời hừng sáng, sau khi được hiệu trên người Lâu Già Nhượng hết tác dụng, hần cũng không còn khí lực đứng dậy trừng trị nàng.

... Đây thật sự là một câu chuyện xưa đáng buồn, minh chứng cho bốn chữ “lưỡng bại câu thương”.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Edit: Tiêu dung hoa

Beta: Vi thực nghi

Già Hưng năm thứ 10, dưới sự trị vì của Ngô Hoàng, quốc khố sung túc, bách tính an cư lạc nghiệp, quốc thái dân an, thiên hạ thái bình.

Lâu Già Nhượng dùng vũ lực để soạn ngôi, đi lên ngai vị Hoàng đế, vị Hoàng đế này cũng thường thi hành chính sách lấy bạo chế bạo, nhưng tuyệt nhiên không cho phép người dưới trướng có suy nghĩ phản loạn, dù chỉ là một suy nghĩ đi chăng nữa.

Trong thời gian tại vị, hần mạnh mẽ quét sạch một nhóm nhân sĩ giang hồ vi phạm lệnh cấm, lấy cớ giương cao lá cờ chính nghĩa để khởi binh làm phản, cũng xui xẻo bị quét sạch cùng thời điểm đó là những kẻ tham quan ô lại ẩn núp trong quần thần. Chỉ cần tra ra người có liên quan, chắc chắn sẽ bị tịch thu toàn bộ gia sản, tuyệt đối không nương tình.

Hoàng thượng không làm theo những quy tắc lúc trước, kẻ dưới cũng không thể làm gì khác hơn là can trọng phỏng đoán thánh ý. Trong thời gian ngắn, không khí trong triều trong lành đến cực thịnh; những gia tộc có thừa tài sản cũng cố gắng cẩn thận cụp đuôi làm người, không dám điều vô dương oai, chỉ sợ bị người khác tóm được nhược điểm.

Hiện tại quốc khố dư dả, một nửa công lao đều thuộc về các quan lại bị hoạch tội mà “thành tâm kính dâng không vụ lợi”, hình tượng bạo ngược của Lâu Già Nhược cứ thể khắc sâu vào tâm trí mọi người.

Còn trong hậu cung, cây đại thụ duy nhất còn sót lại —— Hoàng hậu Ôn Như Thị, thiên hạ đồn đại, Hoàng hậu là người nhỏ nhen ngang ngược, 10 năm như 1 ngày, vẫn cứ ngang ngược, nhỏ nhen không dung được ai. Không tin? Không tin thì nhìn Hoàng thượng xem, một người tàn nhẫn tuyệt tình như thế mà đến một phi tử cũng không dám nạp.

Nếu không phải trong vòng mấy năm nay, Hoàng hậu liên tiếp hạ sinh một trai một gái cho hoàng thất, có lẽ ngay cả người ăn chay trường kỳ như Thái hậu cũng không thể ngồi yên mặc kệ.

Dân chúng coi Hoàng hậu là hình tượng phản diện để giáo dục khuê nữ nhà mình, Ôn Như Thị không bận tâm người khác đánh giá nàng thế nào, vì kỳ tuyển tú 3 năm một lần lại đến. Tuy Lâu Già Nhược không nạp phi, nhưng cũng đến lúc Dụ vương gia cần tuyển thê nạp thiếp.

Ôn Như Thị ngồi trên cao, tùy ý nhìn từng tú nữ được xướng tên rời khỏi hàng thể hiện tài nghệ, thực ra những thiếu nữ vào được vòng cuối cùng, đều là những người ưu tú, tiếc rằng tăng nhân thì nhiều mà thị thì ít, các nàng chỉ có thể chia nhau một Vương gia.

Nàng đoan chính ngồi trên ghế, tay vuốt ve Miêu vương, giọng điệu lười biếng mà tao nhã: “Con gái Thái phó tài đức vẹn toàn, lưu thê bài.”

Trong điện, thiếu nữ được gọi tên tay hơi run lên, tiếng đàn du dương thoáng chốc lệch một âm, dù trong lòng chán nản vẫn cố gắng giữ bình tĩnh đứng dậy tạ ân.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị dọa đến trắng bệch, Ôn Như Thị không khỏi bật cười, nàng không phải là lũ lụt Hồng thủy, cũng chẳng phải thú dữ ăn thịt người, sao lại khiến người ta sợ hãi đến mức này!

Ngay lúc đó, nàng cũng không giải thích gì, đến khi màn đêm buông xuống, đoạn nhạc đệm này mới được đưa ra làm chuyện cười kể cho Hoàng thượng nghe.

Lâu Già Nhược ôm lấy bờ vai thon của Ôn Như Thị, thảng thốt nói: “Hề là nữ tử, nghĩ đến việc sau này mình phải sống dưới tay một chủ mẫu ghen tị thành tính, không thể dung thứ một ai, thì đều không vui nổi.”

Ôn Như Thị: “...” Nàng oán hận ngồi lên trên người Lâu Già Nhược, cúi xuống cắn một cái trên cằm hắn.

Cằm hắn bị hàm răng này gặm đến tê ngứa, Lâu Già Nhược không khỏi có chút động tĩnh. Vươn tay dò vào trong vạt áo nàng, da thịt vẫn mềm mại nhẵn nhụi như trước kia, thời gian mười năm dường như chẳng lưu lại chút dấu vết nào trên người nàng.

Lâu Già Nhược xoay người, nhẹ nhàng đặt nàng xuống phía dưới, chậm rãi lần mò nắn bóp: “Việt nhi dẫn đệ đệ, muội muội đi thả hoa đăng, còn lâu mới quay lại.” Về mặt hân hạnh hoàng trịnh trọng, nhưng lòng bàn tay lại không ngừng mon trôn.

Ôn Như Thị bị hắn xoa nắn động tĩnh nhưng vẫn giả vờ giả vờ, cũng chỉ có vào lúc này Lâu Già Nhược mới dễ nói chuyện, nàng uốn éo người tránh né, giọng nói mềm mại dụ hoặc: “Đã nhiều năm như vậy, Hoàng thượng nên đề ta xuất cung một lần, nhiều năm không về thăm, cha ta sắp chết già mất rồi...”

Lâu Già Nhược vén quần áo của nàng lên, nghiêng người hôn lên đôi môi phàn nộn của nàng, mơ hồ nói: “Sang năm, đến sang năm, trăm xuất cung với nàng, nàng muốn đi đâu trăm sẽ đến đó với nàng.”

Ôn Như Thị vui sướng, khó khăn đẩy gương mặt tuấn tú của hắn ra, lấy ra giấy bút giấu dưới gối, viết vội mấy dòng cam đoan, dù viết ngay giữa không trung không điểm tựa, nhưng chữ viết của nàng vẫn tinh xảo đẹp đẽ, rồi đưa đến trước mặt hắn để hắn kí tên chấp thuận.

Lúc đó, Lâu Già Nhược đã kéo áo nàng ra quá nửa, mắt thấy da thịt nàng trắng như tuyết, tóc đen dài mềm mại uốn lượn chảy xuống gối, tuy trên mặt hắn không biểu hiện gì, nhưng trong lòng đã hùng hực lửa từ lâu, nào có tâm tình dừng lại ứng phó chút thủ đoạn nhỏ của nàng.

Lâu Già Nhược nhận tờ giấy từ tay nàng, tiện tay vò thành một cục ném vào bên trong giường, giữ chặt eo thon của nàng, trực tiếp tiến vào: “Trẫm nói được làm được, nàng tập trung một chút...”

Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, một lời nói ra đang giá nghìn vàng, nếu đồng ý năm sau xuất cung với nàng thì sẽ không nuốt lời, chỉ thương thay cho Đại hoàng tử Lâu Cảnh Việt tính tuổi mới có 11 tuổi —— từ nay không có chút thời gian rảnh nào để chơi đùa cùng đệ đệ, muội muội, không chỉ phải đọc tứ thư ngũ kinh, tìm hiểu binh thư, tập võ, luyện bắn cung cưỡi ngựa hàng ngày, lúc Hoàng thượng lâm triều còn phải im lặng đứng một bên bắt đầu thử xử lý chính vụ...

Mỗi khi thấy con trai khóc không ra nước mắt, Lâu Già Nhược sẽ xoa đầu cậu, cảm khái: “Muốn oán thì oán mẫu hậu con không chịu ngồi yên; con yên tâm, sau này còn có hoàng thúc chịu khổ cùng con.”

Lâu Cảnh Việt không có gan đi than vãn với mẫu hậu, chỉ có thể hồi cung, u oán tóm chặt con của Miêu vương, vậy là đến đời con của Miêu Vương vẫn không thoát khỏi số kiếp bị giày vò, tội lỗi của chủ nhân nó thì vật nuôi như nó phải chịu thay, nợ cha con chịu...

Mùa thu năm Giáp Hưng thứ 11, Ôn Như Thị đang hào hứng chờ ngày xuất cung thì bất hạnh trúng hỷ mạch, thiên hạ đại xá ăn mừng, nàng không thể không nghe theo lời Lâu Già Nhượng, đợi sau khi sinh xong mới xuất cung. Cùng lúc đó, thái tử Lâu Cảnh Việt ở phủ Dự vương theo sát hoàng thúc nâng chén ăn mừng, trong lòng chua xót, cuối cùng phụ hoàng cũng tranh thủ cho cậu thêm một năm.

Mùa hạ năm Giáp Hưng thứ 12, hoàng hậu sinh hạ hoàng tử. Mùa thu năm đó, hoàng thượng hạ chiếu, mệnh cho Dự vương cùng tam công (ba chức quan cao nhất thời phong kiến gồm thái sư, thái phó, thái bảo) hiệp lực với các đại thần trong triều, phò trợ thái tử Lâu Cảnh Việt tạm thời xử lý chuyện triều chính, thời gian chưa hạn định...

Hôm đó, trời cao, khí trong lành, gió nhẹ thoảng qua, Lâu Cảnh Việt tuổi mới có 13 tuổi đứng trên tường thành, nước mắt lưng tròng nhìn mẫu hậu vô lương tâm dần theo ba đệ đệ, muội muội sung sướng vẫy tay chào từ biệt cậu.

Dự vương đứng bên cạnh đồng cảm vỗ vỗ bờ vai cậu: “Thực ra ngồi ở vị trí này cũng rất có lợi, điện hạ đừng học tính sợ vợ của phụ hoàng người, hai năm nữa thì tuyên thêm mấy phi tử, khai chi tán diệp (sinh con đẻ cái) cho hoàng thất. Hoàng nãi nãi của người chắc chắn rất vui mừng.”

Lâu Cảnh Việt liếc mắt nhìn hần: “Phụ hoàng còn có nhiều hơn hoàng thúc một hài tử đấy.” Dự vương không nói gì, đây chính là nỗi đau khổ không thể nói ra của hần, Dự vương phủ một thê hai thiếp, đến nay cũng chỉ có hai nam một nữ, vậy mà lại ít hơn một đứa con trai so với người chỉ cưới một vợ như tam đệ.

Chuyện như vậy không thể so sánh, so sánh vấn đề tế nhị này sẽ khiến người khác tức chết — Dự vương khụ một tiếng: “Đừng nhìn nữa, đi xuống thôi, Điện hạ chịu đựng thêm mấy chục năm nữa cũng sẽ được như hai người đó...”

Lâu Cảnh Việt chậm rãi lên tiếng, cũng không quay đầu lại, xoay người đi xuống dưới thành: “Ta không chờ được lâu như vậy, chờ con ta 11 tuổi, lúc ấy phải nhờ hoàng thúc tận tâm phụ tá.”

Dự vương: “...” Hần mới hơn ba mươi, vậy mà chỉ vì lo nghĩ chính sự nhiều mà tóc bạc cũng sắp mọc ra rồi, còn ép hần chịu đựng đến mức sau này phụ tá cả cháu của Lâu Già Nhượng? Lẽ nào kiếp trước hần thiếu nợ hai cha con nhà họ sao?! Miệng đứa nhỏ này sao có thể độc địa như thế?

Bị giam ở thâm cung hơn 10 năm, cuối cùng cũng được xuất cung, Ôn Như Thị vui như điên dẫn theo hai bé củ cải và Miêu vương đã béo mập đến mức lười nhúc nhích vừa đi vừa nghỉ, nơi nào vui thì đi nơi đó.

Dân chúng thiện lương, giản dị chưa từng thấy con hồ mặc áo trang trí thêm hai cánh ong trên lưng như vậy, dù nó rất hiền lành ngậm túi tiền đi mua đồ ăn vặt, thì mọi người vẫn sợ hãi, chỉ mong chạy càng xa càng tốt.

Không lấy được thứ mình muốn, Miêu vương rất tức giận, nó quất đuôi làm đổ sập hàng của người ta, đầu lưỡi to lớn cuốn một cái, miệng nuốt luôn hai cái bánh ngọt. Ăn xong, nó ngồi xồm trước sập hàng, hai mắt tròn to giận dữ nhìn chủ sập, chân trước đẩy dãn chia ra một túi tiền thù hoa tinh xảo, tựa như muốn nói, tôi lấy đi, tôi lấy tiền đi, đại gia ta không phải là loại người ăn không trả tiền!

Mặt chủ sập nhăn lại, hần chưa từng gặp cảnh tượng như vậy, không biết rốt cuộc nó có ý gì, chỉ nom nớp lo sợ ngồi yên tại chỗ, không dám động dấy chút nào, nói hần ta sợ vỡ mặt cũng không phải nói quá.

Lúc này, một cô bé xinh xắn bệch chạy tới, nàng mặc chiếc áo hoa song diệp vui đùa màu phấn hồng, trên đầu búi hai búi tóc, cổ định bằng một chuỗi bảo thạch óng ánh, khi nở nụ cười, hai má ẩn hiện lúm đồng tiền. Nàng khom lưng nhặt túi tiền được con hồ kia bảo vệ, lấy ra một khối bạc vụn đặt vào tay người chủ sập chất phác đang sừng sờ: “Miêu vương rất ngoan, không hại người.”

Nàng xoay người xoa đầu nó, cười duyên dáng, tiếng nói trong trẻo như chuông bạc: “Đừng chạy lung tung, cẩn thận người ta bắt mi làm thịt đó!”

Chủ sập cầm bạc vụn trong tay, khoe miệng co giật. Con mẹ nó! Nó không ăn thịt người khác thì thôi, ai không có mắt dám đi làm thịt nó chứ!

Nữ tử đi phía trước dẫn theo một bé trai bảy tuổi, phía Đông dạo chơi một chút, phía Tây dạo chơi một chút, Lâu Già Nhượng ôm đứa bé vẫn còn quần tã lót, không nhanh không chậm theo phía sau, vẫn cẩn thận quay sang dặn Lý công công bên cạnh: “Sai Liên Phong trông coi công chúa cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện gì.” “Già Nhượng, nhìn những thứ ta mua cho chàng này, có thích hay không?” Ôn Như Thị chen giữa đám người, tay giờ một cây trâm thanh ngọc, quay đầu hướng về phía hần vừa cười vừa nói.

Lúc đó đèn hoa rực rỡ, nàng mặc hồng y chói mắt, đứng trong dòng người rộn ràng, gió nhẹ thổi qua, gấu quần bay bay, nét cười của nàng ẩn hiện sóng tình, ánh mắt như nước, còn rực rỡ hơn cả đèn hoa nổi lên thấp sáng cả con phố.

Phút chốc, trong mắt hần, dường như phố xá sầm uất đều trở thành phông nền tôn lên hình ảnh nàng và hài tử của hần.

Lâu Già Nhượng không nhịn được chậm rãi đi tới gần, hơi cúi đầu để nàng kiễng chân cài cây trâm ngọc bình thường này lên búi tóc mình.

Mắt phượng dịu dàng tản mát ý cười nhợt nhạt, hần vươn tay khẽ vuốt mái tóc đen nhánh của nàng, dịu dàng nói: “Chờ nửa canh giờ nữa nên về khách điểm nghỉ ngơi, đêm nay nghỉ sớm một chút, ngày mai còn tiếp tục lên đường đến Tương phủ, trầm cùng nàng đi ra ngoài vẫn phải cẩn thận một chút.”

Thị vệ đi theo không ít, Lâu Già Nhượng không muốn kinh động quan viên địa phương, trực tiếp bao một tiểu viện ngay sau khách điểm. Thị vệ phân bố trong bóng tối, hài tử và bà vú ở cùng nhau, những người không liên quan đều ở trong khách điểm.

Đêm đó, Lâu Già Nhượng ôm nàng cảm khái: “Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nàng tặng quà cho trẫm, thật không dễ dàng!”

Hôm sau, Ôn Như Thị thuận miệng thuật lại lời của hần cho mấy đứa nhỏ nhà mình nghe, trẻ con đơn thuần nên rất đồng cảm với phụ hoàng của chúng.

Vì thế, mới sáng sớm, mấy đứa nhỏ đã không ngừng ra vào xe ngựa của Hoàng thượng, có lúc là cái đầu bao thêu xiêu vẹo, có lúc là bó hoa xen lẫn cỏ dại, cuối cùng, đến cả Miêu vương cũng góp vui bằng cách mang đến một cái đầu lâu.

Mặt Lâu Già Nhược đen kịt, ra lệnh trong hai canh giờ không cho phép bất kỳ ai vào bên trong, quay đầu nhìn Ôn Như Thị đang cười đến không đứng lên nổi, mạnh mẽ áp xuống.

Hai người môi lưỡi quần quýt triển miên, không bao lâu, sau khi hần phát tiết xong, cả người Ôn Như Thị mềm oặt. Nàng mị nhãn như tơ dựa vào lòng Lâu Già Nhược. Hần vuốt ve da thịt nhẵn nhụi non mềm của nàng, bỗng nhiên dịu dàng nói: “Năm đó, nàng hỏi trẫm có yêu nàng hay không, trẫm đã nói với nàng, có từng tự hỏi chính bản thân mình câu này hay chưa? Bây giờ, trẫm muốn nghe đáp án của nàng.”

Ôn Như Thị đẩy khuôn mặt tuần tú của hần ra, biếng nhác xoay người: “Muốn biết? Đợi thêm mười năm nữa rồi nói!”

Lâu Già Nhược: “...”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Hồn Chiến Ma Cà Rồng

Edit: Uyên tiếp dư

Beta: Pi sà Thần

PS: Thế giới mới này siêu dàiiiiiiii, 31 chương tất cả, dài nhất trong tất cả các thế giới của truyện này =))) Nhưng cũng rất thú vị, từ thế giới này bắt đầu đi vào vấn đề chính nha~

Địa điểm vòng sơ tuyển của cuộc tổng tuyển cử thế giới được chỉ định tại một đảo tư nhân nhỏ ở Nam Thái Bình Dương, quy định cuộc thi rất đơn giản —— tổng cộng vòng một chia làm tám khu, mỗi khu một thế giới, bốc thăm để quyết định mỗi thế giới mà các tuyển thủ bước vào, top 5 mỗi khu có thể bước vào vòng thi đấu tiếp theo.

Ôn Như Thị ngồi bên cạnh cửa sổ máy bay, lật xem tài liệu trong tay, bảy mươi tám công ty, công ty lần trước tới khiêu khích kia quả nhiên cũng rất nổi tiếng ở bảng này. Sắc mặt cô không thay đổi, tiếp tục lật tập tài liệu, mỗi một công ty đều có mười người dự thi, tổng cộng bảy trăm tám mươi người, lật tới trang cuối, khẽ cười: “Xem ra, lần cạnh tranh này sẽ rất kịch liệt đây.”

Trợ lý bung một ly nước nho đến đặt vào tay cô: “Tuy người tham gia không ít, nhưng chúng ta chỉ cần chú ý nhiều đến mấy công ty uy tín thôi. Còn Âm Thứ, cũng chỉ mới xuất hiện gần đây, ông chủ phía sau bọn họ rất thần bí, chưa từng ra mặt bao giờ, cấp trên kiểm tra tận ba ngày nhưng vẫn không tìm ra được nguồn gốc của bọn họ.”

Ôn Như Thị nâng ly nhấp một ngụm —— quá ngọt, không phải là loại nước mới ép, uống vào chỉ có vị đường. Cô cau mày để ly xuống: “Từ việc không điều tra được đã nói lên thực lực của bọn họ còn mạnh hơn chúng ta nghĩ nhiều.”

Trợ lý gật đầu tỏ ý tán thành: “Nghe nói người chấp hành ở Âm Thứ đều xuất thân từ “giặc cỏ”, bọn họ được ông chủ bên đó mua về với giá rất cao, thực lực không thể xem thường được, chị Như, lần này tốt nhất chị vẫn nên cẩn thận một chút.”

Cái gọi là “giặc cỏ”, chính là người chấp hành không thuộc một công ty nào cả mà cũng chẳng được treo biển hành nghề, bọn họ lén lút nhận đơn, tiến vào thế giới không mở ra cho người ngoài một cách phi pháp, bất luận là khách hàng muốn họ giết người cướp của hay là phá hỏng nhiệm vụ của đối thủ, chỉ cần có người bằng lòng trả tiền, bọn họ sẽ đi làm mà không có chút do dự nào.

Người chấp hành chính quy sinh sống rất lâu trong thế giới nhiệm vụ, nên ít nhiều họ cũng sẽ nảy sinh tình cảm với người trong thế giới đó, nhưng “giặc cỏ” thì khác. Họ giống như những người lính đánh thuê không có bất cứ ràng buộc gì, đám lính đánh thuê đó có thể làm đủ mọi chuyện ác bên trong thế giới nhiệm vụ, đối với bọn người không có giới hạn ràng buộc như bọn họ, thế giới nhiệm vụ hay gì đó, tất cả chẳng qua là đồng bùa có thể đổi thành tiền mà thôi.

Người chấp hành số một của Âm Thứ tên là Ethel, Ethel ở trong ảnh là một người có mái tóc ngắn gọn gàng màu đỏ, nét mặt thờ ơ, nhưng trong mắt lại có sát khí nhàn nhạt.

Đầu ngón tay thon dài của cô nhẹ nhàng lướt qua phần giới thiệu vắn tắt của cô ta, Ôn Như Thị khép lại tập tài liệu, có một số việc không phải nói tránh là có thể tránh được, từng người chấp hành số một của mỗi công ty đều xem đối thủ của họ là mục tiêu sống, dù cho cô không đi tìm bọn họ thì bọn họ cũng sẽ đến tìm cô thôi.

Thành viên của Âm Thứ không ngại ngừng gì việc tấn công người khác, quả thực sẽ tạo thành sự quấy nhiễu rất lớn đối với người không có đặc quyền được bảo vệ như Ôn Như Thị, thế nhưng cũng chỉ là quấy nhiễu mà thôi, cô nghiêng đầu bảo với trợ lý: “Buổi tối giúp tôi mời mấy người chấp hành của công ty khác, ăn hoặc là uống rượu gì đó, họ quyết định.” Nếu như có người có thể rút được khu giống cô, đương nhiên cô rất vui lòng bắt tay hợp tác với người đó.

Khí hậu ở Nam Thái Bình Dương quanh năm đều nóng ẩm, bầu trời xanh biếc chiếu xuống mặt biển, phản chiếu ra một màu xanh lam.

Ôn Như Thị bước xuống máy bay, lập tức nhìn thấy một nhóm người mặc đồ đen đi qua sân bay, đi về phía khu biệt thự. Cô gái chỉ mắt độc một cái quần soóc để lộ ra cặp đùi thon đi đứng trước bọn họ chính là Ethel trong hình. Ánh mắt của hai người vừa chạm nhau liền lảng đi, không một lời chào hỏi, dường như cả hai người đều đã biết rõ thân phận của đối phương vậy.

Ôn Như Thị chỉ nhìn thoáng qua rồi đưa mắt nhìn thẳng.

Khi đó, trong mắt cô, Ethel chẳng qua chỉ là một đối thủ mà thôi. Sao cô có thể nghĩ ra được, trong tương lai, mấy trăm năm trong thế giới nhiệm vụ, thậm chí là mấy ngàn năm, cô và cô gái đó sẽ dính lấy nhau, không chết thì sẽ không ngừng. . .

Ngày thứ hai công ty tập hợp, chỉ có mười người chấp hành bao gồm cả Ôn Như Thị cùng với trợ lý của mỗi người bọn họ tham gia, boss lớn của công ty Lưu Quang nhìn trợ lý ý bảo đem quy tắc của sân thi đấu phát cho bọn họ, ôn tồn nói: “Khác với nhiệm vụ bình thường của mọi người, sau khi thế giới nhiệm vụ được hoàn thành tốt đẹp, nếu người chấp hành không chết thì kỳ hạn ở lại trong đó là một ngàn năm, đương nhiên thời gian ở thế giới thật sẽ không giống.

Bởi vì là hỗn chiến, cho nên sẽ có rất nhiều nam phụ, cho dù là mọi người chọn trợ giúp ai, thì kết quả sau cùng sẽ chọn người chấp hành có ảnh hưởng đến nam phụ nhiều nhất.

Đồng thời, nghiêm cấm người chấp hành dùng những thủ đoạn không chính đáng để giết hại nam phụ. Hay nói cách khác, nếu muốn giết chết nam phụ của người khác thì không được tự mình ra tay. Cho nên, thay vì trực tiếp dùng vũ lực giải quyết các đồng nghiệp khác thì tốt nhất nên dùng đầu óc một chút, đừng để bị loại.

Sau bốn ngày, mọi người sẽ vào một phòng đặc biệt để rút thăm, sau khi rút thăm sẽ lập tức bước vào thế giới thi đấu đó, còn về tài liệu thì các trợ lý sẽ giúp các bạn đeo khảm quyết vào, nếu có bất kỳ thắc mắc nào các bạn cũng có thể nhờ bọn họ báo lại, nhưng chỉ giới hạn trong nội dung liên quan đến nội quy.”

Sau khi rút thăm là lập tức tiến vào nhiệm vụ, không có cách nào để biết chắc xem có người nào trong công ty tiến vào cùng một cái thế giới với mình không, càng không biết bọn họ sẽ vào thân phận gì, quy định thi đấu như thế, tạo thành khó khăn không hề nhỏ đối với người chấp hành.

Mấy người chấp hành hai mắt nhìn nhau, Ôn Như Thị búng tay một cái: “Vây thì tập trung ở địa điểm nổi tiếng nhất thành phố, người nào đến trước thì vẽ một cái mặt trời lên mặt đất, như vậy sẽ không khiến người khác chú ý, cũng sẽ dễ dàng nhận ra nhau hơn.”

Ôn Như Thị cho rằng, đến lúc đó người cần giúp đỡ nhất sẽ là những người chấp hành khác, nhưng khi cô trợn mắt mở khảm quyết ra, phát hiện mình bám vào cơ thể của một cô gái tên là Ethel, phản ứng đầu tiên của cô chính là đi tìm giúp đỡ, đá cái mũ chim cuu chiếm tổ chim khách kia ra khỏi cơ thể mình.

Sau khi người chấp hành tiến vào nhiệm vụ, tên của kí chủ biến thành tên của họ, còn Ôn Như Thị lại chẳng động tay động chân gì ở thế giới này cả, khả năng lớn nhất là, chính Ethel đã làm gì đó.

Nhưng thứ khiến cô phải suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được là, nếu đối phương có thể làm mất đi quyền sở hữu cô vốn có —— vậy sao không giết phút cô luôn đi?

Trăng còn chưa lên cao, nhưng vẫn có thể trên chiếc bàn trang điểm gỗ gụ bên cửa sổ, có đặt một con dao găm, chuôi dao màu trắng sữa, lưỡi dao sắc bén.

Ôn Như Thị từ từ ngồi dậy khỏi giường, chân trần giẫm trên sàn gỗ màu nâu sẫm. Cô chậm rãi cầm lấy con dao găm kia, cảm trong tay quơ qua quơ lại, cảm giác khi cầm cũng rất tốt, con dao găm này là do chính Ethel tự chuẩn bị cho mình.

Cảm xúc của Ôn Như Thị chợt trầm xuống, nếu muốn tạo ra một con dao găm tinh xảo, tuyệt đối thể nào làm ra trong một khoảng thời gian ngắn được, nhất định Ethel đã sử dụng đặc quyền, còn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô sẽ từ từ tìm hiểu thật kĩ càng.

Ôn Như Thị cẩn thận đặt lại con dao găm về chỗ cũ, mặc thêm một lớp áo choàng rồi mới đi ra khỏi phòng.

Hiện tại việc quan trọng nhất là phải hội họp với các thành viên khác trước đã, xem xem có thể mượn sự tác động từ bên ngoài để giành lại cơ thể của mình không —— đây là một thế giới kỳ ảo đầy rẫy những ma cà rồng, người sói và phù thủy, cô tin mình có thể tìm được một câu thần chú ly kì cổ quái nào đó để giúp cô thoát khỏi tình cảnh khó khăn này.

Bên trong hành lang dài đằng đẵng không một bóng người của lâu đài, Ôn Như Thị quần chặt áo choàng nhanh chóng đẩy cửa đi ra. Vườn hoa của lâu đài này rất lớn, từ xa cô chỉ có thể loáng thoáng thấy được những bụi gai màu trắng cùng và cây cối màu đen, những dây thường xuân xanh biếc bám đầy lên vách tường thành làm bằng những viên đá hoa cương cổ điển.

Ôn Như Thị rất hồi hộp, cô không biết khi nào cơ thể mình sẽ bị Ethel chiếm lấy lần nữa, những chuyện mà mình không thể biết rõ được luôn khiến

người khác cảm thấy sợ hãi.

Cô càng bước nhanh hơn, bỗng nhiên, trên con đường rộng lớn phía trước chợt xuất hiện một bóng dáng màu đen, trong tay đang cầm một cái bảo [1] mờ mờ, không chiếu rõ được dáng vẻ của người kia, chỉ nghe anh ta nghi ngờ hỏi: “Ethel?”

[1] Đèn bảo (防风灯):

Chết đi Ethel! Cô hít một hơi thật sâu, dừng bước mỉm cười trả lời: “Là tôi.”

Người nọ dần dần đi đến, mũi cao mắt sâu, là khuôn mặt điển hình của người châu Âu, khoé miệng anh ta nở nụ cười ôn hoà, trong đôi mắt màu xanh lục của anh ta chứa đựng sự dịu dàng và ấm áp khiến cả người anh ta đều có cảm giác rất tao nhã lễ độ. Anh ta đi tới bên cạnh cô, cong cánh tay mỉm cười nhìn cô, giống như một quý ông chân chính: “Để một quý cô độc thân ra ngoài khuya như thế thật sự là không nên, tôi có thể giúp gì được không?”

Hành động của cô nhất định không thể để Ethel biết, chỉ cần có chút gì đó không đúng, nhất định cô ta sẽ đoán ra được sự tồn tại của cô. Không phải Ôn Như Thị không tin người đàn ông này, mà là tình trạng hiện tại quá bất lợi cho cô, chuyện hiện tại cô cần làm là bảo toàn tính mạng của chính mình, còn nhiệm vụ gì gì đó thì lùi lại sau này rồi tính, so với mọi chuyện thì sống vẫn là quan trọng nhất.

Ôn Như Thị bắt đầu đi, kéo khuỷu tay anh ta, nghiêng đầu cong khoé miệng, làm bộ làm nũng oán giận: “Chỉ là tôi ngu không được nên muốn ra đây đi dạo một chút thôi, Elliott, ngàn vạn lần anh đừng nói cho người khác biết đây, cha mà biết nhất định sẽ phạt em.”

Elliott cầm chiếc đèn trong tay đưa đến gần cô, ngọn đèn mờ nhạt lại ấm áp chiếu sáng con đường trước mặt cô, anh ta đi chậm lại đợi Ôn Như Thị theo kịp mình, hé miệng khẽ cười: “Yên tâm, nhất định tôi sẽ không nói cho ai biết rằng em lên đi dạo vườn hoa vào lúc nửa đêm đâu, đây là bí mật nhỏ giữa chúng ta vậy.”

Thực sự Ôn Như Thị tuyệt đối không muốn giả bộ thẹn thùng để đùa giỡn nam chính đâu, những đã rất rõ ràng là, Ethel đã vô si ra tay với Elliott rồi.

Nhìn hần thi thoảng nghiêng mặt ngắm cô, cô biết anh ta đã có chút rung động —— Ôn Như Thị rất điên, cái này rốt cuộc là chuyện gì đây?! Tất cả nam chính trong các thế giới đều là của nữ chính! Cô thực sự không muốn thò một chân nào vào khiến họ trở thành người thứ ba đâu, đủ rồi đó [2]!

[2] Nguyên văn là “nê cẩu” (泥垢), nghĩa là “bùn nhơ”. Đây là cách chơi chữ của dân mạng TQ, vì “nê cẩu” đọc là nígòu, gần âm với “đủ rồi đó” (你够) là nígòu.

Cô đổi chủ đề: “Qua hai ngày, chắc hẳn ngài thị trưởng sẽ tới đây, nghe nói hai người anh trai của anh cũng sẽ đi?” Đó mới là mục tiêu cần điều tra của cô, đợi sau khi giải quyết Ethel xong, cô sẽ chọn một trong hai người đó để bắt đầu hành động.

Còn như những nam phụ nam phụ khác thì còn phải tìm khắp nơi nữa, dù có tìm được, cũng rất có thể đã bị người khác nhanh chân giành trước rồi, coi như là không có người giành, thì cô còn phải đối phó với Ethel, không có nhiều thời gian để đi làm quen với đối phương.

“Kế hoạch là như vậy,” anh ta mỉm cười lắc đầu, “Nhưng mà anh cả tạm thời có chuyện phải đi một khoảng thời gian, chỉ có anh hai và cha anh đến thôi.”

Ôn Như Thị cũng cười gượng, vậy thì hay rồi, chỉ còn một người, ngay cả quyền chọn cũng không có...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Edit: Vi thực nghi

Beta: Pi sà Thần

Ôn Như Thị cả đêm không ngủ, chuyện giữa đường gặp Elliott như nhắc nhở cô, dù sao cô cũng là một người sống sờ sờ, đi đường có cẩn thận đến mức nào cũng khó tránh khỏi sẽ có lúc gặp phải người quen.

Rốt cuộc Ethel dùng cách gì để đối phó với cô, có thể làm đến mức nào, mục đích và kế hoạch của cô ta là gì? Ôn Như Thị sẽ điều tra rõ ràng từng câu hỏi.

Cô cởi áo choàng, mọi thứ lại trở về như ban đầu, cô lại mặc váy ngủ dài có viền ren màu trắng ở ống tay áo, nằm lên đệm giường bằng phẳng, bình tĩnh mở mắt nhìn màn ngủ trên đầu, lẳng lặng chờ Ethel xuất hiện lần nữa.

...

Khi luồng ánh sáng đầu tiên ở chân trời xé tan đêm dài, xuyên qua song cửa màu nâu nhạt rơi trên bàn trang điểm được làm từ gỗ đào, Ôn Như Thị bỗng nhiên cảm thấy một dòng nước lạnh lẽo thấu xương như đang lan ra khắp toàn thân. Đến lúc dòng nước lạnh lẽo quá mức, cô chỉ cảm thấy hoa mắt, nâng hai cánh tay không bị khống chế, duỗi tấm lưng mỏi nhừ.

Ôn Như Thị nhìn sang, mọi thứ đều trở nên rất quý giá.

Tựa như cô đang đứng sau lưng Ethel quan sát cô ta, nhìn thấy cô ta vén chăn đứng dậy, nhìn cô ta rung chuông gọi hầu gái đi vào, nhìn cô ta đứng trước tấm gương to lớn, nhìn kỹ dáng người lung linh gọi cảm của mình, người hầu gái khom lưng ở hông cô ta, chỉnh sửa lại nếp nhăn trên làn váy cô ta.

Thiếu nữ trước gương như bước ra từ bức tranh sơn dầu hoàn mỹ nhất, cổ cô ta trắng nõn, hai vai lộ ra ngoài, xương quai xanh nhỏ nhắn, đẹp đến rung động lòng người, váy dài màu lam bó sát người càng làm nổi bật dáng người yếu đuối của cô ta. Tay áo bông dài đến cổ tay, viền ren màu trắng của áo lót bên trong lộ ra ngoài, làn váy buông dài xung quanh cô ta.

Ethel kiêu ngạo hất hàm, neho mắt nhìn thiếu nữ trong gương, khoe môi khẽ cong lên, mang theo vẻ trào phúng, tựa như xuyên qua cơ thể trong gương này, cười nhạo Ôn Như Thị yếu ớt không đỡ nổi một đòn.

“Ethel, cuối cùng cô cũng ra.” Thiếu nữ mặc váy ngắn màu xanh lá mạ đẩy cửa đi vào, Ôn Như Thị nhận ra cô ta, đó là em họ của cơ thể cô đang mang.

Bố mẹ chết vì bệnh tật khi cô ta còn nhỏ, bá tước Lannister thương hại cô ta, cảm thấy con gái mình cũng cần có một người bạn chơi, nên phái người nhận nuôi cô ta, những năm qua cô ta đều sống nhờ trong tòa thành.

Nhưng, từ giờ khác Ôn Như Thị biết tên cô ta —— Niria cô đã biết người em họ này cũng không còn là người em họ thực sự của cơ thể này nữa.

Quả nhiên, đến khi người hầu gái tết xong mái tóc dài vàng óng của Ethel, Niria bảo hầu gái ra ngoài, ung dung nhìn Ethel đang đeo hoa tai: “Tuy chúng ta dùng một đặc quyền để cô chiếm được thân xác đứng ra được định cho số một của Lưu Quang là Ôn Như Thị, nhưng từ hôm qua đến giờ cũng không nghe thấy tin tức cô ta bị knock out khỏi thế giới này, tôi nghi ngờ linh hồn cô ta vẫn chưa tiêu tan.”

Ethel nghiêng đầu hài lòng đánh giá khuyên tai hồng ngọc đỏ tươi ướm át trên vành tai mềm mại, cười nhạo nói: “Không sao, đó chỉ là chuyện sớm muộn, rời khỏi thân xác, linh hồn của người chấp hành sẽ không kiên trì được lâu, bị bài xích ra ngoài, chỉ là vấn đề thời gian, đặc quyền quá quý giá, giờ mới là vòng đầu tiên, dùng hết đặc quyền không có lợi cho chúng ta.”

“Nhưng cô lo lắng cũng đúng”, cô ta đứng lên, cuối cùng cũng rời mắt khỏi tấm gương, “Anh trai của Elliott chẳng mấy chốc sẽ trở lại, chờ tôi thu phục họ xong sẽ đi mời một phù thủy, điều tra xem linh hồn của số một đang ở đâu.”

Niria cau mày: “Đừng quên trong hai nam phụ, một người là của tôi.”

Ethel cười ha ha, thoải mái vung tay: “A, đừng nghiêm túc như vậy, chỉ đùa chút thôi mà, tôi sẽ không chiếm của cô quá lâu.” Ôn Như Thị lạnh lùng nhìn kẻ đang khoe khoang trước gương, không biết nếu Ethel phát hiện mình phạm một đặc quyền, không chỉ không khiến cô tiêu tan mà còn dùng chung một cơ thể với cô ta thì sẽ có về mặt thể nào đây?

Ôn Như Thị thờ ơ quan sát Ethel ngây thơ giờ trò trước mặt bá tước Lannister, khiến vị bá tước vốn yêu con như mạng lập tức sai người tìm thợ may tốt nhất trong thành, may gấp cho con gái cưng của ông một bộ đồ mới.

Nhìn cô ta ném tất cả quần áo cô yêu thích sang một bên, thay vào đó là những bộ quần áo dày nặng, màu sắc chói mắt, ví như đỏ sẫm, đỏ tía... Nhìn cô ta hết sức lấy lòng nam chính Elliott đơn thuần, cố tỏ vẻ xấu hổ xen lẫn sợ hãi.

Ban đêm, sau khi Ethel ngủ nửa giờ, cuối cùng Ôn Như Thị cũng có thể cảm giác được tay chân mình dần dần có tri giác.

Cô đứng dậy hoạt động một chút, nếu cô tính không làm, cô chỉ có thể điều khiển được thân xác khi Ethel đi ngủ, chỉ cản trở về trước khi trời sáng, xóa sạch vết tích cô “sử dụng”, hẳn là sẽ không dễ bị ai phát hiện.

Người của công ty Âm Thứ đã họp mặt ở thế giới này, hiện tại Ôn Như Thị chưa phát hiện những người chấp hành của các công ty khác đang ở đâu, việc duy nhất cô có thể làm hiện giờ là mau chóng liên lạc với những người khác của Lưu Quang.

Nếu cô may mắn, có thể sẽ gặp được đồng nghiệp ở nhiệm vụ này...

Ôn Như Thị khoác thêm áo choàng, cẩn thận đi qua hành lang uốn khúc, tìm thấy chuông ngựa sau lâu đài.

Bóng đêm đen như mực, cô lặng lẽ dắt một con ngựa mẹ màu hồng nâu dịu ngoan, dọc theo tường ngoài đi khỏi tòa kiến trúc cổ xưa, bấy giờ mới yên lòng nhảy lên lưng ngựa, chạy nhanh vào trong thành.

Toà thành có kiến trúc một giáo đường và gác chuông đặt ở nơi cao nhất, từ đây đến đó là một quãng đường dài, gần như đi tới biên giới thành trấn, gió rất lớn, mũ áo choàng bị thổi lật lên, mái tóc dài màu vàng óng của cô tung bay trong gió, lá cây hai bên đường vang lên tiếng xào xạc trong đêm.

Khi Ôn Như Thị tới gác chuông, tay chân cô đã bị gió làm lạnh ngắt, cô đi dọc theo một cầu thang bằng gỗ leo lên trên, cầu thang cũ kỹ không chịu nổi sức nặng, phát ra tiếng rầm rắc. Ôn Như Thị tìm đi tìm lại trên đỉnh nhiều lần, nhưng không nhìn thấy dấu hiệu mặt trời, cô thở dài, nhặt một hòn đá sắc

nhọn trong góc, về một ký hiệu.

Có thể họ chưa kịp thoát thân, Ôn Như Thị tự an ủi mình như vậy, chỉ mong thật sự là vậy, nếu không cô sẽ phải chiến đấu một mình trong tình huống này, đây không phải việc vui vẻ.

Ngày thứ hai Ethel tỉnh lại, cả người không thoải mái, nhất là hai chân, vừa đau vừa mỏi. Cô ta nghi ngờ kiểm tra trên người một lần, nhưng không phát hiện ra điều gì khả nghi, đành quy rằng buổi tối ngủ không ngon, như ngày thường, cô ta chậm rãi đứng dậy xuống lầu dùng cơm.

Ôn Như Thị ngừng thờ theo bản năng cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, thậm chí mấy ngày tiếp theo không thể tiếp tục đi đường xa như vậy được.

Nhưng rất nhanh, Ôn Như Thị phát hiện tình huống trước mặt rất bất đắc dĩ. Elliott dịu dàng ngưng ngưng, âm thầm đáp lại Ethel, lừa gạt trong lòng Ôn Như Thị như muốn thiêu cô ta thành tro.

Dù sau này có đoạt lại thân xác, cô cũng không thể giải thích cho Elliott vì sao trong nháy mắt lại không có tình ý với anh ta nữa, bỗng dưng trở thành một người qua đường A lạnh lùng xa cách —— Ôn Như Thị đỡ trán, đứng là... Bị cô nàng kia chơi xỏ toi tả, một đồng lõa thùng cần cô lấp vào.

Chiều ngày thứ ba, anh hai của Elliott là Angus, cuối cùng cũng đến lầu đài cùng người cha thị trưởng, hai mắt Ethel đứng đón khách với bá trước Lannister trên bậc thang sáng lên.

Cũng không thể trách tâm thế Ethel không vững vàng, ngay cả Ôn Như Thị cũng không nhìn được thâm tâm tặc, không chỉ hoàn toàn khác em trai Elliott ôn hòa vô hại, Angus không chỉ có dung mạo không thể coi thường, mà hấp dẫn hơn, từ trong xương hân đã toả ra khí chất quý tộc, dù chỉ lười nhác đứng đó cũng khiến người khác không thể bỏ qua.

Khuôn mặt hân trắng xanh như nắng mai, dưới mái tóc màu đen kia dường như có một vẻ đẹp chân động. Hân mặc toàn thân màu đen, gầy đen sắc thân, quần jean màu đen, áo lông màu đen, áo khoác da hươu. Duy chỉ có một thứ trên người hân không cùng màu sắc này, đó chính là đôi con ngươi còn xanh hơn cả bầu trời lam, lại mang hơi thở sâu thẳm của biển cả nhìn từ trên cao xuống.

Ethel nở nụ cười kiều diễm, cô ta đứng bên cạnh cha, không chút biến sắc chuyển động con ngươi, lần thu thủy đầy ám hiệu. Ôn Như Thị chú ý tới ánh mắt u ám của Elliott, còn kẻ đứng đối diện được Ethel coi trọng là Angus, khóe môi hân cong lên thành một đường cong ngọt ngào.

Hân không thích chủ động đi đến gần Ethel, Ôn Như Thị nhảy bén nhận ra trong con ngươi xanh lam sâu thẳm kia một tia xem thường.

Luận về sức mạnh, cô không bằng Ethel, nhưng luận về hiểu lòng người, Ethel thúc ngựa chạy dài cũng không đuổi kịp Ôn Như Thị.

Nhưng vào lúc này, Ôn Như Thị không biết mình nên cười trên sự đau khổ của người khác, nhìn Ethel cố gắng lấy lòng nhưng uổng công vô ích, hay nên cảm thấy bi ai cho chính mình phải dùng chung cơ thể với cô ta, ngày sau còn phải cố gắng nghĩ biện pháp cải thiện ấn tượng xấu của Angus với cô.

Sau đó, Elliott và Ethel dẫn Angus mới đến đi lại làm quen hoàn cảnh. Giữa đình viện rộng lớn có một cây dẻ ngựa rất lớn, xung quanh gốc cây có nhiều chỗ ngồi, bên cạnh có hoa tươi diễm lệ nở rộ.

Ethel xinh đẹp xoay một vòng, cười khanh khách ngồi xuống chiếc ghế sơn màu trắng, vỗ vỗ vị trí bên cạnh: “Angus, ngồi xuống đây, tôi rất muốn nghe anh kể chút chuyện lý thú trong nhà.”

Angus liếc mắt nhìn em trai vẫn im lặng không lên tiếng, bỗng nhiên nhếch miệng nở nụ cười ác độc: “Chỉ bằng chút thủ đoạn nhỏ đó của cô cũng muốn bỏ lên giường hai anh em tôi sao, Ethel ơi là Ethel, cô thật sự nghĩ rằng tôi cũng ngu xuẩn như Elliott à?” Hân không e dè đánh giá cơ thể cô từ trên xuống dưới, giống như đang nhìn một món hàng được đóng gói đẹp đẽ, nhưng thực chất lại không đáng giá.

Sao hân dám sỉ nhục một tiểu thư bá tước như vậy?! Ethel đứng bật dậy, mặt đỏ bừng: “Anh...”

“Angus!” Elliott nhanh chân tiến lên, che trước mặt cô ta, “Dù anh không hài lòng với sự sắp đặt của cha cũng không thể đối xử như vậy với một cô gái vô tội!”

Angus bĩu môi, không nói gì mà buông tay: “Nếu cậu muốn tuân theo mệnh lệnh của cha, cưới con gái bá tước, anh không phản đối, nhưng chớ có nghĩ anh cũng giống cậu, dù gì cậu vẫn nên nghe lời khuyên của anh hai.” Hân duỗi một ngón tay thon dài trắng nõn, quơ quơ trước mặt Elliott, khinh bỉ nói, “Thiếu nữ xinh đẹp trong thành này không thiếu, người này, không thích hợp với cậu.”

Ôn Như Thị nhìn hân cho tay vào túi quần, lười biếng quay đi, ánh mặt trời chiếu ảm áp vào một thân màu đen của hân, nhưng không làm giảm bớt sự lạnh giá bất cần đời, không khỏi hứng thú nở nụ cười.

Tên này, đủ độc, đủ thẳng thắn —— cô thích!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Edit: Đỗ tiếp dư

Beta: Pi sà Thần

Sau khi bị Angus sỉ vả và tàn nhẫn, Ethel vẫn không chịu bỏ cuộc, trái lại còn đi tìm thị trường tạo áp lực cho hắn.

Gia tộc của cô rất giàu có, vô cùng giàu có, đến mức ngài thị trưởng luôn luôn tự xưng là nói một thì không có hai cũng không chịu được cảm dỗ đó.

Ôn Như Thị đầy hứng thú nhìn thị trưởng nên lửa giận lệnh cho con trai mình ra ngoài giải sầu với Ethel, mà người bị điểm danh là Angus lại như chẳng hề nghe thấy ông ta thét gào, lười biếng dựa vào ghế sofa rộng lớn, vẫn ung dung thưởng thức ly rượu nho đỏ như máu.

Ôn Như Thị thương hại nhìn Elliott bị mọi người bỏ quên, nam chính đáng thương, sẽ có một ngày có người thật lòng yêu anh ta, chỉ cần anh ta có thể kiên trì đợi thêm... Ừm, 300 năm nữa thôi.

“Cha,” ngay khi bầu không khí đã căng thẳng đến cực điểm, Elliott rất có ga-lăng đứng dậy đi đến bên cạnh Ethel, “Hay là để con ra ngoài với Ethel cũng được.”

Tuy rằng hành động của Ethel làm cho anh ta không dễ chịu, nhưng dù vậy, Elliott hiền lành vẫn không thể đứng nhìn cô gái mình thích bị kẹt trong tình huống khó xử này.

Anh càng không hi vọng vì chuyện này mà gia đình không hòa thuận, anh hai phản nghịch quen rồi, tuyệt đối không thể vì cha quát lớn vài câu đã đồng ý cưới một cái cô gái xa lạ.

“Đừng, Elliott, tôi nhận lòng tốt của anh...” Ethel giả bộ che miệng khóc chạy ra ngoài, cô ta cũng không ngu, trong lúc này nếu còn mập mờ không rõ với em trai hắn, Angus càng không bao giờ chấp nhận.

Suy nghĩ của Ethel, Ôn Như Thị cũng có thể lờ mờ đoán ra vài phần, cũng không biết Angus có nhận ra hay không. Nhưng rất nhanh cô đã toại nguyện nghe thấy phía sau vang lên một giọng nói rất không lịch sự.

“Nếu cha thật sự muốn làm đám cưới cũng đừng đẩy Elliott ra, con thấy cha cũng rất thích hợp, dù sao mẹ đã mất rất nhiều năm, nếu ngài thị trưởng muốn tái giá, chúng con làm con cũng sẽ không có ý kiến gì...”

Ethel lão đảo một cái, Ôn Như Thị suýt chút nữa phụt cười ra tiếng, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, đúng là cô hơi thích cái tính độ mồm của Angus rồi.

Nhưng mà, đặc tội một ông bố có quyền hành tội thượng chưa phải đáng sợ nhất, nhưng đặc tội một cô gái nhỏ nhen sắp trở thành ma cà rồng thì quả thật không sáng suốt chút nào —— tuy rằng hắn không biết chuyện sau này, Ôn Như Thị vẫn rất muốn chờ dài một cái cho tương lai đen tối của hắn.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, năm ngày sau, thân xác này của Ethel sẽ trở thành người chấp hành đầu tiên biến thành ma cà rồng.

Gia tộc Lannister này đã tồn tại hàng ngàn năm, bọn họ đã từng là gia tộc ma cà rồng cổ xưa nhất châu Âu.

Nhưng cũng chỉ là đã từng, sau khi các thế hệ trước của tộc Lannister bị Tòa thánh (cơ quan thống trị tối cao của Giáo Hội Thiên Chúa đóng tại Vatican) tàn sát hết, loại sinh vật như ma cà rồng này, gần như đã tuyệt chủng trên toàn thế giới.

Bây giờ gia tộc Bá Tước chỉ là một nhánh trong đó, cả cuộc đời ông ta đều muốn khôi phục vinh quang của tổ tiên, nhưng Bá tước Lannister lại không biết, hi vọng chấn hưng gia tộc ma cà rồng nằm ngay trong chảo dầu cổ của ông.

Đây là một bí mật, một tổ tiên tộc Lannister cô độc đến chết trong trong tầng thấp nhất của mật thất đã để lại một mồi lửa —— một lọ máu của tổ tiên ma cà rồng.

Có nó, họ có thể thuận lợi trở thành thân xác bất tử mãi mãi không già.

Ôn Như Thị biết rõ mật thất kia ở đâu, cũng biết rõ lấy chìa khoá mật thất thế nào —— năm ngày sau là sinh nhật 18 tuổi của Ethel, đến giờ đó sẽ có một phù thủy tặng cho cô một cái huy chương khắc hoa tường vi cổ xưa, câu chuyện bắt đầu từ thứ này.

Con gái Bá tước trong tiệc sinh nhật đêm đó, không cẩn thận cắt phải ngón tay, dòng máu của gia tộc Lannister bám vào câu thần chú trên nó, hoá tường vi đỏ tươi trông rất sống động hóa thành một cái chìa khoá màu vàng... Trong một đêm, những người tham gia bữa tiệc chỉ có hai kết cục, không phải mất máu đến chết thì cũng biến thành ma cà rồng.

Nhưng mà chuyện cô biết, Ethel và Niria, bao gồm tất cả người chấp hành ở thế giới này đều biết.

Nếu đã có người muốn đạt được, tất nhiên cũng sẽ có người cản trở. Cho nên, ngày đó khi phù thủy không xuất hiện như trong kịch bản thì Ôn Như Thị đã có thể biết chắc, một đối thủ mới đã xuất hiện rồi.

“Điều tra rõ ràng cho tôi, rốt cuộc cái mụ phù thủy chết tiết kia bây giờ đang ở nơi nào!” Giọng Ethel the the, tức giận gât hết tất cả chai lọ trên bàn trang

điểm xuống đất.

Niria nhắc chân tránh mảnh vỡ trên sàn, lặng lẽ rời khỏi, tuy bất mãn thái độ của Ethel, nhưng bây giờ à chỉ có thể dựa vào thể lực của Ethel mới có thể sống tốt hơn. Việc cấp bách là mau chóng đoạt được chiếc chìa khóa kia, chứ không phải là nội chiến, ít nhất Niria vẫn ý thức được chuyện này.

Buổi tối vẫn là thời gian Ôn Như Thị đi ra hít thở không khí, mấy ngày nay cô đã thăm dò địa hình toà thành này rõ ràng, không cần trốn trốn tránh tránh như trước.

Ôn Như Thị nhanh chóng vòng qua nơi có thể sẽ có người làm xuất hiện, thuận lợi vào chuồng ngựa dắt con ngựa lần trước ra, chạy như điên thẳng về phía giáo đường. Tháo đồng hồ cao sừng sững dưới ánh trăng sáng mang một vẻ cổ xưa rất mong manh, trên bức tường loang lổ đầy những dây leo màu xanh thẫm tôn lên vách đá, mờ ảo như ma quỷ.

Ôn Như Thị đi qua cầu gỗ trên dòng nước lạnh lẽo, dọc theo con đường nhỏ hẹp trong rừng cây sỏi đến giáo đường đêm khuya vắng vẻ.

Thang gỗ cũ kỹ vẫn phát ra tiếng cọt két như cũ, cô cố nén cảm giác căng thẳng tìm thật kỹ ở tầng cao nhất, có lẽ là ông trời cũng không ngờ nhìn thấy cô khó khăn như vậy, cuối cùng Ôn Như Thị phát hiện dấu hiệu mặt trời trong một góc hẻo lánh. Bên cạnh có vẽ một chiếc lá phong nhỏ, trên phiến lá có ký hiệu hình tam giác, còn có hai chữ số Ả Rập “45”.

Hình tam giác ở thế giới này tượng trưng cho phù thủy, đồng nghiệp của cô hẳn là đến từ gia tộc phù thủy.

Cuối cùng Ôn Như Thị cũng thờ phào nhẹ nhõm, cô nhanh chóng cố gắng nhớ lại, có con đường nào hoặc là toà nhà nào có liên quan đến lá phong, vừa mới nghĩ tới “đường Red Maple” (Red Maple: cây phong lá đỏ) thì nghe thấy một giọng nói đột ngột từ phía sau vang lên, dọa cô giật mình!

“Đêm hôm khuya khoắt, lén lút một mình lên vào giáo đường.” Angus dựa vào lan can cầu thang, động tác lười nhác, thần sắc trong mắt lại không hiền lành chút nào, “Kẻ hèn này thật không rõ, rốt cuộc là thứ gì đáng để tiểu thư Ethel không để ý mặt mũi như vậy?”

Ôn Như Thị cau mày: “Sao anh lại ở đây?” Cô chắc chắn, dọc theo đường đi không hề có người nào xuất hiện, hơn nữa hẳn ghét con gái Bá tước như vậy, không có lý do gì phải đặc biệt chạy xa như thế để theo dõi cô như thế.

Dường như không hài lòng với phản ứng của cô, Angus nheo mắt: “Câu này phải là tôi hỏi cô mới đúng, theo dõi một người đàn ông tính tình không tốt không phải là thói quen tốt đâu.” Ánh trăng chiếu xuống, toàn thân hắn tỏa ra cảm giác lạnh lẽo.

Ôn Như Thị giật mình, bật cười: “Tôi cũng không biết anh cũng ở đây, nếu chúng ta chỉ là tình cờ gặp nhau, vậy không bằng làm như không thấy gì cả, đường ai nấy đi thì sao?”

Angus ngồi dậy, đi vào từng bước một. Dưới ánh trăng, mái tóc đen của hắn như dòng nước lỏng lạnh lưu động, mặt hắn trắng bệch, cảm giác hắc ám nồng nặc: “Sau đó để cô tiếp tục gây phiền phức cho tôi à? Không, tôi ghét bị người khác quấy rầy.”

Đặc biệt trong lúc hắn đang cầu nguyện với mẹ, cô gái đáng chán ghét này đã bước lên cấm địa của hắn. Angus hơi nghiêng đầu, khoe môi cong lên một nụ cười mê người, giọng nói nhẹ nhàng, như tình nhân thì thảo bên tai.

Nụ cười của hắn đúng là cmn đẹp, giọng điệu lại nghiêm túc hoàn toàn trái ngược với biểu cảm, “Có lẽ, nhốt cô lại nơi này vĩnh viễn —— mới là cách giải quyết tốt nhất.”

Ôn Như Thị bất đắc dĩ, nếu Ethel biết người đàn ông cô ta một lòng muốn tấn công ghét cô ta như vậy, không biết sẽ có cảm tưởng gì đây...

Nàng ho khan một tiếng, lễ phép mỉm cười nói: “Tôi không hề nghi ngờ anh muốn giết tôi, dù sao nơi này không có một bóng người, nếu như anh thật muốn giết tôi cũng không phải việc gì quá khó khăn, nhưng mà, anh thật sự nghĩ rằng, ngài Bá tước mà mất con gái sẽ không gây thêm phiền phức càng lớn cho anh sao?”

Bây giờ Angus vẫn chỉ là một người bình thường, mà không phải là tên ma cà rồng biến thái bị người ta gọi là “đồ tể” sau này, cho dù là hắn thật sự có ý giết người, cô siết chặt con dao sắc nhọn trong tay áo —— hắn cũng sẽ không dễ dàng làm được đâu.

Sắc mặt Ôn Như Thị không thay đổi, trong mắt thậm chí còn mang một chút trêu tức.

“Cô khác với lúc ban ngày.” Hắn như có điều suy nghĩ đứng trước mặt cô, ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt đó thật làm người ra không thoải mái, giống như bị một con rắn độc đang lè lưỡi nhìn chăm chăm, khiến người khác lạnh sống lưng.

Nhưng cô lại lờ mờ cảm nhận được, người đàn ông lạnh lùng này cũng không ác độc như hắn nói ngoài miệng, ngược lại càng như đang buồn bực phẫn uất do mọi chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát.

Ôn Như Thị đột nhiên thay đổi chủ ý, cô thu dao lại, buông tay tỏ vẻ mình vô hại: “Lại bị anh nhận ra rồi, nói như thế nào đây?” Cô tiện tay hất máu tóc dài vàng óng của mình, “Kỳ thật cũng không phải bệnh nặng gì, tôi chỉ là hơi nhân cách phân liệt...”

Cô cười cười ái ngại, hai gò má hơi đỏ lên, “Chuyện này không ai biết, tôi nghĩ có lẽ phù thủy sẽ có cách giúp tôi, dù sao cảm giác không được tự do hoạt động cũng không vui lắm”

Angus cup mắt cười khê: “Không được tự do hoạt động...” Lời còn chưa dứt, bàn tay lạnh lẽo của hắn đã đặt lên cổ Ôn Như Thị, hắn từ từ siết chặt năm ngón tay, lạnh lùng nhìn cô như người vừa rồi trò chuyện căn bản không phải là hắn, “Sao tôi phải tin lời cô nói.”

Hắn dừng lại, bỗng nhiên phát hiện có một thứ vũ khí lạnh lẽo để ngay bên hông. Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, đôi mắt trong suốt thông thấu, nụ cười ngọt ngào: “Nếu anh không muốn cả hai đều tổn thất, để cho người khác ngư ông đắc lợi, giúp tôi một chút cũng không thiệt gì đâu.”

Giọng cô lạnh nhạt, như thể đối phương không siết chặt cổ mình, cô cũng không cảm dao đặt ngay điểm yếu của hắn, mà chẳng qua cô chỉ là yêu cầu một việc nhỏ dễ như ăn cháo thôi.

Angus đột nhiên phát hiện, có lẽ mình đã xem thường cô gái này, còn về việc cô ta nói cái gì mà “nhân cách phân liệt”? Có quỷ mới tin!

“Số 45 đường Red Maple, liệu anh có hứng thú đi xem cùng tôi không?” Ôn Như Thị dịu dàng chậm rãi nói, trong lời nói có sự mê hoặc không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

Edit: Sa uyển nghi

Beta: Vi thực nghi

Vị thiên kim bá tước kia, ban ngày thì nôn nóng muốn hắn khuất phục, nhưng buổi tối lại trở nên bình tĩnh tự tin lạ thường.

Angus hứng thú quan sát cô gái trước mặt, cô gái này thậm chí có lá gan giấu dao bên hông, hắn có không ít hơn năm cách để cắt đứt cái cổ tinh tế của cô trước khi cô kịp làm hắn bị thương.

Nhưng hắn không muốn như vậy, bỗng nhiên Angus muốn biết, rốt cuộc thì Ethel muốn chơi trò gì.

Hắn như một con mèo tao nhã mà tàn nhẫn vờn bắt con chuột trong tay, không giống Elliott, phong độ quý ông của Angus chỉ thể hiện ở việc hắn cho con mèo quyền lựa chọn cách chết trước khi hắn giết chết chúng, hoặc là chết ngay lập tức, hoặc là chết từ từ.

Angus rất hưởng thụ quá trình đi săn, nên khi Ôn Như Thị tự cho là đã dọa được hắn, bỗng nhiên hắn lại dịu dàng săn sóc buông bàn tay đang siết chặt cổ cô, đồng thời nhận lời mời của cô.

Hai người hai ngựa suốt đêm vào thành, bởi vì có thêm một người, Ôn Như Thị không thúc ngựa nhanh như trước. Cô cho ngựa chạy không nhanh không chậm, theo sát hắn, hai người sóng vai mà đi, thuật cưỡi ngựa thành thạo như thể đáng để hắn liếc mắt tán thưởng.

“Ethel ban ngày cũng biết cưỡi ngựa,” ánh mắt hắn thỉnh thoảng lướt qua người mình, Ôn Như Thị nhếch môi, thờ ơ đáp lời: “Nếu anh có hứng thú, cũng có thể cưỡi ngựa cùng cô ta nhiều lần, biết đâu cô ta còn cưỡi ngựa tốt hơn tôi.”

Angus cười nhạt, lại khôi phục dáng vẻ lười biếng bại hoại: “Đừng lấy cái lý do vô căn cứ là ‘nhân cách phân liệt’ ra nữa, nếu đối lý do thành cô bị linh hồn kẻ khác chiếm đoạt thân xác, có lẽ tôi sẽ tin tưởng lời cô hơn một chút.”

Ôn Như Thị yên lặng, đúng là cơ thể vốn dĩ thuộc về cô bị linh hồn Ethel chiếm đoạt, không ngờ năng lực tiếp nhận của hắn cao như vậy, thuận miệng nói một câu lại vô tình vạch trần chân tướng, sớm biết vậy, cô cần gì phải bịa ra lời nói dối.

Cô trừng mắt nhìn, đang muốn mượn lời Angus để thăm dò thái độ của hắn, lại nghe Angus nói tiếp: “Nếu thực sự là vậy, càng bớt việc, thế gian này toàn những kẻ mê tín dị đoan, tôi có thể quang minh chính đại trời cô trên giá thập tự rồi thiêu chết, không biết chừng tôi còn được thưởng huân chương.”

Ôn Như Thị nghiêng đầu, thấy hắn liếm liếm môi mỏng, chưa thu lại vẻ thòm thèm, cô chậm rãi nuốt hết những lời định nói trở lại miệng.

Tên khốn kiếp này, không chỉ độc miệng, lòng dạ cũng rất tàn nhẫn.

Số 45 đường Red Maple nằm ở phía đông thành trấn, xuyên qua đại lộ chỉ có vài tán cây xum xuê, rồi băng qua con đường mòn trồng đầy cây phong thì đến nơi.

Một cô bé loli cùng lắm chỉ 12, 13 tuổi bước ra mở cửa, cô bé mặc quần áo vải màu sắc ảm đạm, mái tóc màu hạt dẻ xoắn lộn có chút rối loạn rủ xuống vòng eo nhỏ nhắn.

Ôn Như Thị không nhịn được giật giật khóe miệng: “Sao cô lại biến thành bộ dạng này?” thân thể nhỏ bé không chút lỗi lổm như vậy, muốn công lược nam phụ, quả là hành trình vô cùng gian nan...

“Cô thậm chí còn không dám để lại địa chỉ, tôi nghĩ tình cảnh bây giờ của cô cũng không khá hơn tôi chút nào đâu,” cô bé liếc mắt nhìn cô, nghiêng người cho cô bước vào, thấy Angus ở phía sau, không khỏi ngạc nhiên “Được rồi, tôi thu lại lời vừa rồi.” Dù sao Ôn Như Thị cũng gặp được một người, còn cô ấy thậm chí không thấy được cái bóng của nam phụ, nửa phần cơ hội cũng không có.

Ôn Như Thị nhìn người đàn ông bên cạnh, vì không hiểu câu chuyện của các cô, đuôi lông mày Angus đã bắt đầu hơi nhếch lên —— quả nhiên tính tình của hắn không tốt lắm.

Cô háng giọng, lôi kéo sự chú ý của hắn: “Angus, đây là Meryl – bạn của tôi, cô ấy là một...” tầm mắt Ôn Như Thị di chuyển về phía cô bé, Meryl trình trọng tiếp lời: “Phù thủy – một phù thủy ưu tú.”

Về mặt non nớt của cô bé hoàn toàn không hợp với đề tài nghiêm túc trong lời nói, Ôn Như Thị không nhịn được ho khan hai tiếng: “Khụ khụ, ừ, Meryl đúng là một phù thủy ưu tú.”

“Là cô ta? Em gái, dù cha mẹ không ở nhà, em cũng không thể làm loạn như vậy đâu.” Angus bĩu môi, không lịch sự lườm một cái, đẩy hai người ra rồi đi thẳng vào bên trong, tìm một cái sofa thoải mái ngồi xuống. Có lẽ trong suy nghĩ của hắn, vì thấy cô còn nhỏ tuổi mà hắn nương tay với cô, không độc địa dả kích lòng tự ái của Meryl.

Nhưng chỉ cần một câu như vậy cũng đủ khiến số năm của Luru Quang phải nhăn nhin kiểm chế mấy ngày nay nổi giận.

Những câu thần chú dài dòng khó hiểu liên tục cất lên từ miệng Meryl, trong phút chốc, những ngọn nến trong không gian mờ tối chưa châm đã cháy, trong khoảng thời gian ngắn, ánh nến cháy càng dữ dội, mái tóc dài của cô bay lên, mặc dù xung quanh chẳng có lấy một làn gió.

Khí thể của Meryl vô cùng mãnh liệt, rất có khí phách của một phù thủy chính tông.

Angus yên lặng, một lát sau mới đột nhiên nói: “Chỉ như vậy?”

Người cô bé cứng ngắc, chần nán dừng lại: “Đương nhiên, còn có thần chú khác... Chỉ là cần thời gian mà thôi.” Cô không chút nghi ngờ nào về việc cô sẽ trở thành một phù thủy ưu tú trong tương lai, nhưng hiện tại, tuổi tác thực sự là một vấn đề đau thương!

Ôn Như Thị thờ dài, chuyện đến nước này, cũng chỉ có thể coi ngựa chết như ngựa sống: “Dù bây giờ trình độ của cô thế nào, tôi cần sự giúp đỡ của cô.” Cô lên lút nháy mắt ám chỉ với Meryl, “Có cách nào loại bỏ một nhân cách khác trong người tôi không?”

“Một nhân cách khác?” Meryl ngẩn người, bỗng nhiên hiểu ra, cô đồng tình nhìn Ôn Như Thị, “Mức độ xui xẻo của cô càng ngày càng tăng rồi.”

Có ai phủ nhận điều đó đâu! Ôn Như Thị không nói gì, gạt đám thảo dược trên ghế ra, ngồi xuống cạnh Angus, lại thờ dài: “Hiện giờ chỉ có buổi tối tôi mới đến được, nếu không thì lần trước đã để lại địa chỉ ở tháp đồng hồ, tôi lo có người tìm đến, vô tình đụng vào nòng súng của Ethel.”

Meryl gãi gãi mái tóc rối bời, không nói lời nào, dịch chuyển cái ghế nhỏ để đứng lên, bắt đầu tìm kiếm trên giá sách đã phủ đầy tro bụi.

Thấy cô nước đến chân mới nhảy, bây giờ mới bắt đầu bận rộn tìm kiếm, Ôn Như Thị nhàm chán đánh giá không gian bên trong, căn phòng bừa bãi lộn xộn, không giống như nơi người có thể ở, rất khó tin được đây là nhà mới của số năm Luru Quang – người luôn thích sạch sẽ.

Ôn Như Thị thuận miệng hỏi: “Chỉ có mình cô ở đây?”

Meryl dừng một chút, nâng mắt nhìn cô: “Trước kia không phải chỉ có mình tôi, nhưng hôm qua có người tên là Niria dẫn theo một đám người xông tới, bắt hết họ đi rồi.”

Dẫn đầu là một phù thủy hắc ám rất mạnh. Cha mẹ cô không địch lại, anh trai xông lên hỗ trợ cũng bị đánh bại, ngoại trừ cô may mắn tránh thoát một kiếp, người nhà của cô không còn ai sống sót.

Nếu không, cô cũng không phải tự học pháp thuật của phù thủy thế này.

Meryl chậm rãi lật trang sách ó vàng, rừ mi che đi bóng tối trong mắt: “Nếu mẹ không giấu tôi ở gác xép, hôm nay cô có đến cũng không gặp được tôi.” Một ngày nào đó, cô sẽ khiến cho mấy kẻ thuộc Ám Thứ phải trả giá đắt.

Ôn Như Thị nghiêm mặt nói: “Cô ta là người của Ethel, chắc chắn họ đang tìm chìa khóa.”

“Thế lực của bá tước quá lớn, họ tìm tới tôi chỉ là chuyện sớm hay muộn, chỉ mong cô có thể ần núp lâu một chút.” Meryl lắc đầu không tỏ rõ ý kiến, thân thể của cô còn quá nhỏ, hiện giờ cô cũng không đủ sức mạnh chống lại họ.

Ôn Như Thị ngẫm nghĩ một lúc, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Chờ thêm một thời gian nữa cho tin đồn lắng xuống, cô không cần lo chuyện ở đây, đi tránh nạn xin cư ngụ ở núi Guimaras thử xem, có lẽ sẽ có thu hoạch.” Đó là nơi ở của người sói, anh cả của Angus — Cecil, hiện tại hắn là đang ở đó.

Meryl nhíu mày: “Nhưng một mình cô không đấu lại họ, nếu Ethel thành công chuyển đổi, rất có thể cô ta sẽ phát hiện ra sự tồn tại của cô...” Sức mạnh của Vampire quá lớn, hiện giờ linh hồn của Ôn Như Thị không đủ mạnh, hoàn toàn không có cơ hội đoạt lại thân thể của mình.

Ôn Như Thị khẽ cười, người Luru Quang không thể ở chung một nơi mãi được, điều đó có thể dẫn tới hệ quả xấu là cô thất bại, Meryl cũng bị liên lụy:

“Nếu cô lo lắng cho tôi, thì trước khi đi cố gắng giúp tôi nghĩ cách giải quyết đi.”

Cô đứng dậy vuốt phẳng làn váy bị nhăn nheo, giọng điệu bình tĩnh, “Nếu thực sự không được, để lại thứ gì có thể phòng ngự cũng được.”

Meryl khép sách lại, nghiêm túc gật đầu: “Tôi nhất định sẽ cố hết sức.” Ôn Như Thị cần sự giúp đỡ của cô, cũng như cô cần sự giúp đỡ của Ôn Như Thị, nếu cả cô ấy cũng thất bại, cô chỉ còn nước chờ đợi số phận bị diệt vong.

Trên đường trở về, hiếm khi Angus không phá vỡ sự trầm tư của cô, không nghe thấy lời công kích độc địa của hắn, Ôn Như Thị lại có chút không quen, cô quay đầu nhìn hắn: “Cuối cùng anh cũng tin lời tôi rồi hả?”

Angus nhàn nhạt nhìn cô: “Có tin hay không, quan trọng sao? Nếu những lời cô nói là sự thật, sự thật đó chỉ chứng tỏ cô rất đáng thương, không đâu nổi một kẻ ngu xuẩn như vậy. Hơn nữa, dù là thật hay giả, tôi cũng không kết hôn với cô.”

Ôn Như Thị bật cười, sao cô có thể hi vọng sẽ nghe được lời nói dịu dàng từ miệng một kẻ lạnh nhạt như hắn chứ, Ôn Như Thị dời ánh mắt, giục ngựa tiến lên, lời nói thong thả tung bay trong gió: “Chuyện sau này, ai biết được.”

Angus nheo mắt nhìn bóng lưng thong dong bình tĩnh phía trước, quả thật, cô có chút không giống với Ethel ban ngày, suýt chút nữa hấp dẫn được sự chú ý của hắn.

Nhưng cũng chỉ là suýt chút nữa mà thôi, thông thường, hắn không có hứng thú lâu dài với người không liên quan gì đến mình.

Chỉ cần cô không trêu chọc hắn, hắn cũng có thể tạm thời giữ lại cái mạng nhỏ của cô —— trong thành quá tệ nhạt, ngày ngày đối diện với sự găm thét giận dữ của cha, chẳng bằng tự tìm niềm vui cho mình, buồn chán quá thì nhìn Ethel tự biên tự diễn cũng không tệ.

Buổi sáng ngày thứ hai, hiếm có một ngày bá tước đi vắng, năm người dùng bữa cùng nhau, Angus không để ý tới Ethel và Niria thì thoảng lại quãng cái nhìn mị nhãn như tơ về phía hắn, hắn chỉ nhìn thẳng bánh mì nướng kiểu Pháp trước mặt, không khí trên bàn ăn bỗng trở nên yên lặng.

Một lúc sau, thị trưởng đặt đĩa xuống, nhìn đứa con trai luôn khiến ông đau đầu: “Angus, không phải mấy ngày trước con nói muốn vào thành đi dạo sao, vậy hôm nay dẫn hai vị tiểu thư đây đi dạo một vòng cùng Elliott đi?” Chỉ sợ đứa nghiệt chủng này lại nói lời khó nghe, ông không dám yêu cầu con trai đi riêng với Ethel.

Angus nâng mắt nhìn xuống Ethel đang nở nụ cười kiều diễm với hắn, hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Tôi hôm qua ngủ có ngon không?”

Ethel nghe vậy ngơ ngẩn, ngọt ngào mỉm cười: “Cảm ơn anh đã quan tâm, tôi ngủ cũng ngon, sẽ không có chuyện đi được nửa đường thì mệt mỏi đòi quay về.”

Cô tự thấy câu trả lời rất hoàn hảo, vừa hài hước vừa hoạt bát, không ngờ hắn chỉ dùng đôi con ngươi màu lam sâu thẳm kia, nhìn cô một cái đầy hàm ý, sau đó nhẹ nhàng dùng khăn lau miệng: “Thật tiếc, nơi tôi muốn đi không phù hợp với các vị tiểu thư cao quý.”

Thấy hắn không từ chối thẳng thừng như thường ngày, Ethel vội vàng tỏ thái độ: “Không sao, nếu cần tôi có thể đổi thường phục.”

“Đổi thường phục? Không cần.” Angus ném khăn ăn, ung dung đứng lên, trong mắt hiện lên tia trêu tức, “Con gái ở nơi đó bình thường đều không mặc quần áo.”

“Khụ khụ khụ ——” Thị trưởng vừa uống một hớp nước đột nhiên bị sặc.

Nhìn bóng lưng Angus rời đi không chút do dự, lần này Ethel thật sự tức giận, không ai có thể yên ổn sống tiếp sau khi nhục nhã cô như vậy, hắn cũng không ngoại lệ!

Cô nắm chặt khăn trải bàn trong tay, sắc mặt u ám.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Edit: Nguyệt Dao

Beta: Vi thực nghi

Đi qua cổng vòm bằng đá được chạm khắc tỉ mỉ, cuối cùng Elliott cũng tìm thấy Ethel ngồi một mình bên cạnh bồn hoa. Anh chậm rãi ngồi xổm xuống bên cạnh cô, đôi mắt màu xanh sẫm đầy vẻ ưu sầu: “Angus, anh ấy... Tính cách anh ấy là vậy, không phải cố ý nhắm vào em”

Ethel quay đầu, hai mắt đầm lệ, nhẹ nhàng nhìn anh: “Anh sẽ giúp tôi, đúng không?”

Trong miệng Elliott dường như có vị chua, anh mím mím môi, vẫn gật đầu: “Tôi sẽ giúp em, nếu đó là nguyện vọng của em.”

“Elliott, anh thật sự là quý ông tốt nhất trên thế giới này.” Cô lau nước mắt nhào vào trong ngực anh, tay Elliott chống cạnh thêm đá lạnh lẽo, dùng một chút, cuối cùng vẫn không vươn tay lên, vẫn giữ lễ dục tri động tác vừa rồi, tùy ý để cô tìm kiếm sự an ủi trên người mình.

Nước mắt của cô thi nhau rơi xuống, thấm ướt vạt áo của anh.

Vào khoảnh khắc ấy, Elliott thật sự rất ghét anh hai của mình, ghét sự đen tối hoa lệ và tao nhã của anh, ghét sự bất cần đời của anh, ghét anh không tôn trọng thực nữ. Angus là loại người như vậy, từ nhỏ đến lớn, anh luôn nhận được nhiều sự ưu ái từ phụ nữ, nhưng cũng từ xưa đến giờ, anh chưa bao giờ biết quý trọng tình cảm quý giá của các cô.

Anh cười với các cô, chỉ là vì anh muốn cười, anh đối xử tốt với các cô, chỉ vì các cô sẽ đối xử tốt với anh gấp nhiều lần.

Mà khi anh chơi chán, Angus sẽ làm tổn thương tâm lòng người khác mà chẳng hề nề tình, xua đuổi các cô khỏi anh — bây giờ đối tượng chơi đùa của anh lại là cô gái mà mình thích, trong lòng Elliott có cảm giác đau nhói khó nói ra.

Anh gian nan mở miệng: “Đừng buồn nữa, tôi sẽ nói chuyện với anh ấy.”

Angus sẽ đồng ý với yêu cầu đối xử tốt với Ethel một chút của em trai mình sao? Đương nhiên là không.

Vậy nên, khi Elliott chân thành nói ra thỉnh cầu của bản thân, Angus không biết làm thế nào vỗ bờ vai anh, trong giọng nói không giấu giếm sự trào phúng: “Chẳng lẽ chú thật sự ngu xuẩn đến thế, bị cuốn hút bởi một người phụ nữ mặt dày mày dạn quần quít lấy đàn ông như thế kia?”

Elliott tức giận: “Không được nói cô ấy như vậy, chỉ là cô ấy thích anh, thích một người không có gì sai.”

“Ngu ngốc,” Angus lắc đầu, uống cạn ly rượu mạnh, tiện tay đặt ly thủy tinh vào tay Elliott, vẫy vẫy tay, không quay đầu lại mà bước thẳng ra ngoài: “Cho chú một lời khuyên cuối cùng, nếu chú tính kết thân với nhà bá tước, sau khi kết hôn, tốt nhất nên dùng một dây xích sắt, giam người phụ nữ chết tiệt kia trong phòng ngủ, tuyệt đối đừng thả cô ta ra, kéo cô ta lại gieo họa cho một gã đàn ông khác.”

...

“Anh ấy nói như vậy?!” Hai mắt Ethel tròn lên, trong mắt ngập lửa giận, cô siết chặt chiếc lược tinh xảo trong tay, tiếng “lách cách” vang lên, chiếc lược đã gãy thành hai nửa.

Niria nhếch khóe miệng, chậm rãi nói: “Chính tai tôi nghe thấy, không thể sai được. Ethel, xem ra Angus không thích cô, không bằng đến lượt tôi tiến công anh ta.”

Ethel lạnh lùng liếc cô ta: “Đừng quên là nhờ tôi thu nhận, cô mới có thể đứng ở đây.”

Cô ném chiếc lược trong tay đi, không coi ai ra gì ngồi xuống trước bàn trang điểm, sửa lại mái tóc mềm mại như mây xoắn dài xuống eo, “Không thích thì sao? Chờ sau khi tôi chuyển hóa Angus, tất nhiên sẽ nhận được sự trung thành của anh ta.”

Niria bĩu môi, không tỏ rõ ý kiến: “Cũng không phải không thể phá vỡ sự trung thành của ma cà rồng đối với người chuyển hóa mình.”

“Vậy thì giết anh ta,” Ethel ung dung mở hộp trang điểm, lấy ra một chiếc vòng tay làm từ đá Ruby, “Chúng ta không thể tự mình ra tay, thì ra hiệu ngầm cho những người khác ra tay, chỉ cần không phải chính miệng đưa ra mệnh lệnh, thì không bị tính là nhiệm vụ thất bại.”

Cô đưa tay, hài lòng nhìn vòng tay Ruby trên cổ tay trắng nõn của mình, tạo nên một sự hài hòa khó cưỡng, chậm rãi nói, “Cùng lắm thì không công lược Angus nữa, không phải anh ta còn một người anh cả nữa sao, đi tìm tên người sói kia, chuyện thuận thủ ấy à, tôi am hiểu.”

Niria rũ mắt, giấu đi sự bất mãn của mình: “Ồ Tòa thánh [1] còn một nam phụ nữ, không bằng chúng ta tiện thể dẫn người kia đến luôn.”

[1] Tòa thánh: cơ quan thống trị tối cao của Giáo hội Thiên Chúa, đóng tại Vatican

“Tùy cô,” Ethel biết cô ta đang nghĩ gì, cô cũng không để ý lắm, nhưng cô vẫn cho rằng cần nhắc nhở đồng minh của mình một chút, “Giữa ma cà rồng và Tòa thánh, giống như đen và trắng, tà ác và chính nghĩa, con đường kia không dễ đi, cô vẫn nên kiên nhẫn thêm một chút.”

“Kiên nhẫn? Ngoại trừ ba người này, những nam phụ còn lại phải tới ba trăm năm sau mới xuất hiện!” Ethel không thể ý vào chuyện cô ta chiếm được thân thể có địa vị cao ở thế giới này mà chiếm hết tiện nghi như vậy, Niria đè nén lửa giận, giải thích với cô, “Tôi không muốn chờ đợi lâu như vậy!”

Thấy Ethel và Niria bất hòa, Ôn Như Thị rất vui vẻ, nếu có thể châm ngòi nội chiến giữa hai người họ, không thể nghi ngờ, người có lợi nhất là cô.

Vì thế, đêm khuya hôm đó, Ôn Như Thị lén tránh những người hầu chạy đi tìm Angus, đẩy cửa phòng khách ra mới phát hiện bên trong không có một bóng người, tìm khắp nơi hồi lâu mới phát hiện bóng dáng hắt hắt cạnh đài phun nước.

Khi đó, ánh trăng in lên đáy nước, những gợn sóng nơi hồ nước sóng sánh ánh trăng bàng bạc, Angus gổi lên cánh tay, ngửa mặt nằm nửa người trên bệ

đá hoa cương rộng rãi.

Ánh trăng trong nước hắt lên, chiếu rọi một bên mặt hắn, những đốm sáng nhỏ nhỏ dường như đang nhẹ nhàng nhảy nhót trên hàng mi dài của hắn. Gió nhẹ thổi qua mái tóc đen của hắn, những sợi tóc dài ngắn không đều khe khẽ đong đưa trong gió đêm.

Ôn Như Thị nhấc tà váy lên, nhẹ nhàng ngồi xuống ở đầu bên kia của hắn, hai mắt hắn vẫn nhắm lại, như chưa hề nhận ra sự xuất hiện của cô.

Qua một lúc lâu, Angus mới chậm rãi mở miệng: “Tránh ra một chút, ngu xuẩn, cô chắn gió của tôi.”

“... ” Ôn Như Thị lườm hắn, người đàn ông này, nếu hắn không có cái miệng độc địa đáng ghét kia, thì coi hắn như bình hoa đặt trong nhà để ngắm cũng vui mắt, nhưng hắn ta vừa lên tiếng — chà chà, làm người ta rất rất rất muốn dùng độc hại chết hắn.

Cô hơi dịch sang bên cạnh, “Thế này được chưa?”

“Xa thêm chút nữa.” Angus không chút khách khí, mắt cũng không thèm mở.

Cô cắn răng, lại dịch ra xa. Lặp lại vài lần như thế, mãi đến khi cô cách xa hắn khoảng 2m, Angus mới ngậm miệng lại.

“Tôi rất muốn biết, loại người như anh, nếu thích một người, sẽ có dáng vẻ như thế nào.” Ôn Như Thị ác ý nói.

Bất ngờ là Angus không phản bác, chậm rãi mở hai mắt: “Vấn đề này, tôi cũng rất muốn biết.” Hắn quay đầu đánh giá cô từ trên xuống dưới, cái miệng của hắn vẫn độc địa như thế, “Nhưng mà người phụ nữ may mắn kia chắc chắn không phải cô.”

Ôn Như Thị cười nhạt, tiện tay nhặt một viên đá vụn, ném về phía hắn: “Nếu ban ngày anh nói lời này với Ethel, nhất định cô ta sẽ hận không thể cào nát khuôn mặt kia của anh.”

Angus đứng dậy, nhẹ nhàng phui tro bụi trên áo khoác: “Cứ vài câu lại nhắc tới đề tài ‘nhân cách phản liệt’ kia, cô không thấy phiền thì tôi cũng thấy phiền.”

Ôn Như Thị thờ dãi: “Tôi nói thật, cho dù anh không tin tôi, thì ban ngày cũng đừng khiêu khích cô ta, Ethel cũng không dễ nói chuyện như tôi đâu.”

Hắn nhú mày, cười nhạt một tiếng: “Chẳng lẽ cô ta có thể ép tôi cưới cô ta à?”

“Tuy Ethel không thể ép anh thích cô ta, nhưng giết anh thì có thể.” Ôn Như Thị bắt đầu nhìn anh, cô vốn định nhờ Angus thể hiện một chút hứng thú với Niria, như vậy chắc chắn có thể làm rạn nứt mối quan hệ vốn không mấy vững chắc giữa Ethel và Niria.

Đáng tiếc, nhìn thái độ hiện tại của hắn, dù cô còn chưa mở miệng, cũng biết hắn chắc chắn không đồng ý. Mặc dù vậy, Ôn Như Thị cũng không mong hắn lại khiêu khích Ethel, người phụ nữ kia không phải loại hiền lành.

Cô điều chỉnh giọng điệu của mình một chút, dịu dàng khuyên nhủ, “Tối hôm qua khi ở nhà Meryl, chúng tôi nói gì anh cũng đều đã nghe cả rồi, coi như vì chính bản thân anh, đừng chọc vào cô ta nữa, ít nhất hiện giờ anh vẫn chưa thể chống lại cô ta được.”

Angus nhìn thật sâu vào mắt cô, một lát, hắn chậm rãi đứng dậy, chỉ cười nhẹ không tỏ rõ ý kiến, rồi xoay người rời đi.

“Anh có tin trên thế giới này có ma cà rồng không?” Bỗng nhiên cô cất tiếng.

Hắn dừng một chút, đưa lưng về phía Ôn Như Thị, chậm rãi cất bước, phía sau truyền đến giọng nói trong trẻo dễ nghe của cô, “Sau khi Ethel tìm được chìa khóa thì có thể chuyển hóa, đến lúc đó, người đầu tiên cô ta muốn đối phó chắc chắn là anh.”

Angus không quay đầu lại. Nếu chìa khóa trong lời các cô, là cái huy chương hoa tường vi kia, thì Ethel không thể tìm được. Bởi vì, nó đang nằm lặng trong vali hành lý của hắn... .

Trở lại phòng cởi áo khoác ra, Angus lấy vali của mình từ tầng dưới ngăn tủ, lật giở quần áo và đồ dùng cá nhân trong đó, cẩn thận cảm tấm huy chương kia, quan sát tỉ mỉ.

Hoa tường vi màu đỏ rực biến ảo theo góc độ của ánh đèn, từ từ chuyển sang màu đỏ sậm, tựa như dưới mặt huy chương có chất lỏng kỳ lạ đang chậm rãi chảy xuôi.

Hắn hơi nhíu mày, chẳng lẽ hôm sinh nhật Ethel, những lời của người đàn ông đột nhiên xuất hiện kia đều là thật? Nhưng hắn vốn không biết người kia, vì sao anh ta lại giao vật quan trọng như vậy cho hắn bảo quản?

Angus nghĩ mãi không ra, hắn suy nghĩ một chút, đứng dậy ném huy chương lên mặt đất bằng phẳng, nhấc cái ghế bên cạnh lên, ước lượng một chút, bỗng nhiên ghế tựa được nâng lên cao, chân ghế tựa nhắm thẳng về phía huy chương, đập xuống thật mạnh!

Chân ghế tựa nứt ra một lỗ hổng, nhưng huy chương hoa tường vi màu đỏ kia vẫn hoàn hảo không sứt mẻ gì, mặt ngọc bóng loáng không lưu lại vết tích sứt mẻ nào.

Hắn bấu môi, nhặt nó lên ném vào vali, có lẽ lần sau có thể dùng lừa thiếu thủ xem thế nào, hoặc dùng búa đập? Hoặc là ném vào lò nung... . Giải pháp

do con người nghĩ ra, hẳn không tin mình sẽ bị một thứ đồ chơi nhỏ bé như thế gây khó dễ.

Hắn đá vali về ngăn tủ, nói lòng cổ áo, ngã lên trên chiếc giường mềm mại, hoạt động khớp xương cổ tay một chút.

Nếu Tòa thánh không cách nơi này quá xa, giao thứ này cho họ là biện pháp tốt nhất.

Angus chợt nhớ tới, lời nói vừa rồi của cô ẩn chứa con tức giận, hẳn cười khê — kẻ ngốc này, đến mình còn chưa lo xong lại còn lo lắng cho sự an toàn của hắn, thật là...

Về phần sự thật là gì, trong khoảng thời gian ngắn hẳn không tìm ra từ ngữ thích hợp để diễn tả.

Angus hứng thú suy nghĩ một chút, nếu người phụ nữ kia biết, thứ họ muốn tìm đang ở trong tay hắn, không biết sẽ lộ ra vẻ mặt như thế nào?

Nhưng, thật tiếc, hẳn sẽ không để cho bất kỳ ai biết nó đang nằm trong tay hắn.

Chiếc chìa khóa này giống như bom hẹn giờ vậy, khoe miệng Angus cong lên, hẳn cũng không muốn nhìn thấy ma cà rồng... cái thứ quái vật gì đó, bỗng dưng xuất hiện trước mặt mình.

Cẩn thận sẽ giữ được thuyền đến vạn năm [2], hẳn sẽ lặng lẽ tiêu hủy nó, trừ bản thân, hẳn không tin bất cứ ai.

[2] Nguyên văn 小心驶得万年船 (tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền): xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bỏ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” (谨慎能捕千秋蝉, 小心驶得万年船) – cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kĩ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

Suốt một ngày, vì bị thị trưởng “giáo dục” mà tâm trạng của hắn không tốt, nay lại vì có thứ mới mẻ xuất hiện mà tâm tình tốt hơn, Angus chậm rãi xoay người, khê nhắm mắt lại.

Sáng ngày mai, trước hết đi dạo trong thành thử xem. Hẳn nhớ, hình như phía tây có một tiệm rèn, ngay cạnh quán rượu Mansoa Alliacea [3], xong xuôi mọi chuyện có thể tới quán rượu ngồi một chút, vũ nữ ở đó cũng không tệ lắm.....

[3] Mansoa Alliacea tên khoa học của loài thực vật Từ Hương Đăng

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Edit: Trang dung hoa

Beta: Vi thực nghi

Cả ngày hôm sau, Ôn Như Thị đều không nhìn thấy bóng dáng Angus. Đúng là nhà đã bị đột lại còn gặp mưa đêm, đã không thấy Angus, Ethel lại còn bỏ ra một số tiền lớn để mời phù thủy Gloria đến, bà ta đang trên đường tới thành.

Cô không còn cách nào khác, chỉ có thể chạy cả đêm vào thành tìm Meryl lần nữa.

Gloria là một trong những phù thủy giỏi nhất ở gần thành, Ôn Như Thị tin chắc bà ta có thể giúp Ethel tìm được tung tích chiếc chìa khóa. Nhưng cũng vì vậy, sau khi Ethel chuyển hóa, rất có thể cô ta sẽ lập tức phát hiện sự tồn tại của cô.

“Muộn nhất là ngày kia Gloria sẽ tới nơi. Nếu trước khi Gloria tới, chúng ta vẫn không tìm được cách đuổi Ethel đi...” Ôn Như Thị ngồi trên ghế salon, nhặt một cọng thảo dược, chậm rãi nói.

Hiện giờ sức mạnh của Meryl quá yếu, không có người lớn giúp đỡ, rất khó khăn để hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này trong thời gian ngắn như vậy.

Cho dù trong khoảnh khắc sinh tử nguy cấp, giọng nói của cô vẫn không có chút nóng vội nào, “Ngày mai cô hãy rời khỏi đây, tới núi Guimarães đi, nhìn về ngoài Cecil mạnh mẽ là thế, nhưng rất dễ mềm lòng, cô chỉ cần tiếp cận anh ta trước khi anh ta hắc hoá, tận dụng đáng về yếu ớt của cô bây giờ, tỷ lệ thành công rất lớn.”

Viễn mắt Meryl hơi ửng hồng, sao cô có thể không biết, Ôn Như Thị sợ sau khi Ethel trở thành ma cà rồng sẽ đối phó với cô.

Tuy đặc quyền kia giúp cô không bị trục xuất khỏi cơ thể, nhưng cũng khiến linh hồn cô lưu lại ở thế giới này bị tổn thương nặng, bằng không cô sẽ không chỉ có thể ra ngoài hành động sau khi Ethel ngủ say.

Các cô đều không dám khẳng định, lẽ như Ôn Như Thị bị loại trừ, có thể bị số một của Âm Thử đọc ký ức hay không. Nếu vậy, sự tồn tại của Meryl sẽ bị lộ, sau đó, tất cả người chấp hành của Luru Quang có tư cách dự thi ở thế giới này, đều sẽ bị Âm Thử loại bỏ.

Chắc chắn đó không phải là kết quả mà các cô mong muốn.

Meryl khịt khịt mũi, thở ra một hơi, nếu cô rời đi, rất có thể sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy nữa, Ôn Như Thị nói như vậy, ý muốn cô chạy thoát thân một mình!

“Tuy rằng tôi không có cách đưa cô ta ra khỏi thân xác của cô, nhưng tôi đã tìm được một biện pháp để phòng ngự,” cô xoay người trèo lên ghế, rút một cuốn sách to dày từ giá sách, gạt đồ vật trên bàn ra rồi đặt lên trên, “Cũng không biết có hiệu quả hay không, nhưng, coi như cố gắng chữa ngựa chết thành ngựa sống, ít nhất thì cũng tốt hơn so với việc không làm gì.”

Ôn Như Thị giương mắt, gạt đầu mỉm cười: “Cảm ơn.” Dù có ích hay không, cô cũng nhận phần ân tình này của cô ấy.

Cho đến nay, cô vẫn quen ở một mình, nói thật, trong công ty cô cũng chưa từng trao đổi nhiều với những người chấp hành khác, ngoài lúc làm việc, Ôn Như Thị đều lạnh lùng.

Nhưng lần này, hoàn cảnh khó khăn làm cô nhận thức được một bài học, không có ai là toàn năng. Tuy Ethel dùng thủ đoạn không về vang để đối phó với cô, tính tình lại tự phụ, nhưng cô không thể không thừa nhận, xét trên những phương diện khác, Ethel quả thật rất mạnh.

Nhưng Ôn Như Thị rất vui vẻ, vì ở thời điểm gian nan này, cô còn có thể gặp được một người bạn thật tâm với cô —— nếu như cô thật sự thất bại, cô cũng hi vọng sau này con đường Meryl đi sẽ ít chông gai hơn.

“Cô nói gì vậy, giúp cô cũng là giúp chính tôi, tôi cũng không muốn bị người của Âm Thử truy sát đến cùng trời cuối đất đâu.” Meryl hung dữ trừng cô, chỉ tiếc với vẻ ngoài loli của mình, biểu cảm của cô chỉ làm người khác cảm thấy buồn cười.

Dường như cô cũng biết ánh mắt của mình không có chút lực sát thương nào, lại vui đùa mở trang sách, đầu gục xuống bàn tìm lại bùa chú cô đã tìm được lúc trước, cũng không ngẩng đầu lên nữa, thuận miệng nói: “Cô đi lấy một cái đĩa, lấy một ít máu của cô ra, lát nữa cần dùng đến.”

Ôn Như Thị nghe vậy đứng dậy, quay lưng tung một vòng trong phòng, tìm được cái đĩa, trong phòng không có dao găm, cô đành dùng một cái kéo thay thế: “Cần bao nhiêu máu?”

Meryl ngẩng đầu nhú nhú mày, không chắc chắn: “Cố gắng lấy nhiều một chút, đây là lần đầu tiên tôi thực hiện bùa chú này, không biết cần dùng bao nhiêu...”

Ôn Như Thị không nói gì, thờ dãi: “Được rồi, chỉ mong sáng sớm ngày mai, khi Ethel tỉnh dậy nhìn thấy vết thương sẽ không quá kinh ngạc.” Cũng may cái kéo khá sắc bén, một nhát cắt vào lòng bàn tay, dòng máu đỏ tươi cuộn cuộn chảy ra.

Mãi đến khi máu chảy gần đầy một đĩa, cô mới nhận lấy thuốc bột từ Meryl, tùy tiện băng bó một chút.

Meryl lấy ngón tay thấm máu, vẽ một pháp trận khó hiểu ở mi tâm của Ôn Như Thị, giữa pháp trận viết tên thật của Ôn Như Thị. Miệng cô lẩm bẩm, vẻ mặt nghiêm túc, hoàn toàn không giống một bé gái 12, 13 tuổi.

Gian phòng nhỏ dần dần có gió thổi xung quanh, giọng Meryl càng lúc càng lớn, tiếng gió lớn dần, tâm đèn bùng cháy như một bó đuốc đang cháy lớn, theo giọng nói non nớt của cô, trang sách trên bàn bay lượn phàn phật.

Ôn Như Thị chỉ cảm thấy mi tâm nóng rực đến phát đau, đau đớn như khắc vào linh hồn, càng lúc càng khó chịu đựng, cô cắn răng cố gắng chống đỡ, nhắm mắt đứng nguyên tại chỗ.

Dần dần, trán Meryl toát ra mồ hôi, máu trong đĩa bắt đầu ngưng tụ thành từng giọt máu nhỏ, chậm rãi bay lên không, bay về phía mi tâm Ôn Như Thị.

Từng giọt, từng giọt máu lơ lửng trong không trung, tụ lại, rồi dần dần biến mất giữa hai hàng lông mày của Ôn Như Thị

Một tia sáng đỏ lóe lên, vết máu trên mi tâm cô và trận pháp kia bỗng nhiên biến mất không còn dấu vết.

Ôn Như Thị chấn động, mở mắt thấy thân thể nhỏ nhắn của Meryl mềm nhũn ngã xuống đất, cô vội vã cúi người nâng cô ấy lên, đỡ lên ghế salon: “Meryl, cô có khỏe không?”

“Tôi không sao, chỉ hơi mất sức thôi,” sắc mặt cô trắng bệch, mái tóc dài màu nâu ẩm ướt dính vào khuôn mặt nhỏ nhắn, nụ cười cũng trở nên suy yếu, “Bùa chú này chỉ có thể giúp cô chấn một phần sức mạnh khi linh hồn của cô bị tấn công.”

Cô dừng một chút, hồi lâu mới nói tiếp: “Tuy nhiên, cô phải nhớ kỹ, cơ hội chỉ có một lần, nếu cô không trốn thoát thì cũng vô dụng.”

Môi Ôn Như Thị khẽ động, cuối cùng không nói gì, chỉ nặng nề ôm Meryl, nhẹ giọng nói: “Sau này chỉ còn mình cô, phải bảo trọng, nếu tôi không chết, chắc chắn sẽ tới núi Guimaras tìm cô.”

Nếu không chết ...

Trong thế giới nhiệm vụ, đây là lần đầu tiên Ôn Như Thị nói ra những lời này. Trong tay Ethel còn có đặc quyền, cô thì không có đặc quyền nào, hiện tại đường sống của cô rất mong manh.

Ôn Như Thị không muốn chết, thế nhưng ở một số thời điểm, dù ý chí mạnh mẽ thế nào cũng không thể thay đổi được tình huống.

Từ đường Red Maple đi ra, tâm trạng của cô suy sụp hơn bất cứ lúc nào.

Bóng đêm đen kịt, trên trời không có lấy một vì sao, bắt đầu từ ngày mai, cô thật sự phải chiến đấu hăng hái một mình rồi.

Ôn Như Thị giục ngựa, chậm rãi đi qua từng con phố, tiếng móng ngựa đập xuống nền đất lộc cộc vang vọng trên con đường tắt đen kịt. Cô đi rất lâu, mãi đến khi sắp đến đường cái dẫn ra khỏi thành, nhìn tường thành cũ kỹ phía trước, trong lòng Ôn Như Thị dần dần tỏa ra chiến ý.

Cô là số 1 của Lưu Quang, số 1 đánh đầu thắng đó, sao có thể yếu thế chịu thua?! Từ trước tới nay cô đều không có đặc quyền, chẳng phải vẫn có thể đặt chân tới địa vị hiện tại hay sao?!

Cô đột nhiên ghim dây cương lại, quay đầu ngựa, mạnh mẽ quất một roi lên mông ngựa, vội vã đi về hướng tây của thành.

Đồ vật của Ethel không tiện dùng, cô phải tự chuẩn bị vũ khí mới cho mình. Ôn Như Thị gõ cửa tiệm rèn, ý vào địa vị của mình, buộc ông chủ còn chưa tỉnh ngủ phải bán cho cô một cái chùy thủ không có đầu của cửa hàng, trước khi đi thuận tay trả tiền bằng cái lược bằng vàng, thêm một kim tệ rồi nghênh ngang rời đi.

Ôn Như Thị ý chí dâng trào, cưỡi ngựa đi không bao xa, đột nhiên thấy ở phía trước có một người phụ nữ mặc quần áo lộ liễu đang diu một người đàn ông xiêu xiêu vẹo vẹo đi ở ven đường, còn ân cần nói: “Nhà tôi rất bừa bộn, hay chúng ta đi khách sạn đi, cũng không tốn bao nhiêu.”

Ôn Như Thị nhũn mảy, thúc ngựa đi lướt qua hai người, bỗng nghe được người đàn ông kia lầm bầm: “Không đi khách sạn, bản.”

Cô sững sờ, giọng nói kia sao lại quen tai như thế? Ôn Như Thị nghi ngờ ghim ngựa xoay người, bước chân của người đàn ông kia loạng choạng, tóc đen rũ xuống che khuất gương mặt hắn, từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy sống mũi thẳng tắp và chiếc cằm trắng nhợt của hắn.

Ôn Như Thị hí mắt nhìn một lát, cuối cùng xác định tên đàn ông say rượu này là Angus...

Cô tức giận trong lòng, cô thì ở đây một mình tìm cách bảo vệ tính mạng, tên khốn này lại có tâm trạng uống rượu mua vui! Còn định qua đêm với vũ nữ!

Lúc này, vũ nữ đang đỡ Angus cũng nhìn thấy Ôn Như Thị chắn giữa đường, trong mắt cô ta, Ôn Như Thị cười một con ngựa to lớn, cảm khế nâng lên, ngạo mạn nhìn họ, ánh mắt có chút lạnh lẽo.

Cô ta ngăn người, chần chừ chưa mở miệng, đã nghe được giọng nói lạnh lẽo từ người phụ nữ xa lạ trước mặt: “Thả hắn ra, cô có thể đi được rồi.”

Cô ta chú ý tới quần áo trên người đối phương có giá trị không nhỏ, trong lòng tức giận, nhưng cũng không nỡ từ bỏ vị khách vất vả dụ dỗ được. Nếu đêm nay hầu hạ tốt, với tính cách phóng khoáng của vị này, tiện tay ném cho cô ta một khoản tiền cũng đủ để cô ta sống tốt một khoảng thời gian.

Cô ta ngưng ngừng đỡ hắn lùi về sau một bước: “Vị tiểu thư này, chúng ta không quen biết, sao tôi có thể để cô đưa bạn của tôi đi được.”

“Bạn?” Ôn Như Thị cười nhạt, giục ngựa tiến lên, dùng roi ngựa nâng cằm vũ nữ lên, giọng điệu ngả ngớn, “Cô là vũ nữ của quán nào? Dám làm bạn với vị hôn phu của con gái bá tước?”

Vũ nữ nghe vậy thì sắc mặt hơi biến, vội vã buông tay, xua tay liên tục: “Không không không, tôi chỉ thấy vị này uống say, muốn đưa ngài ấy về.” Không có ai đỡ, Angus chán nản ngã ngồi trên đất, lăm bâm mấy câu rồi yên lặng.

Ôn Như Thị cau mày, thu roi ngựa, ngồi thẳng lưng, không chút khách khí ra lệnh: “Đỡ hắn lên yên ngựa của tôi.”

Vũ nữ sao dám không nghe theo, nhanh chóng đỡ hắn đứng lên, cố hết sức đẩy lên trên lưng ngựa. Thương thay cho cô ta, vốn chỉ là một người phụ nữ thể chất yếu ớt, cho dù có chút sức lực, cũng không xách Angus đang say bí tỉ lên yên ngựa trong thời gian ngắn được.

Ôn Như Thị vẫn dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô ta, không lên tiếng cũng không giúp đỡ, vũ nữ sợ đến mức sắp khóc lên, cô ta sử dụng hết sức lực từ hồi bú sữa mẹ, nết mòi gần chết, khó khăn lắm mới đặt được hắn ta nằm nhoài trên lưng ngựa phía sau Ôn Như Thị.

“Chuyện tối nay không được nói cho ai biết, hiểu chưa?” Ôn Như Thị thẳng lưng, bất động như cây tùng, chậm rãi nói ra lời uy hiếp.

“Hiểu.” Vũ nữ chậm chạp lùi sang một bên tránh đường, dù cô ta có mười lá gan cũng không dám nói cho người khác biết cô ta mù mắt đi cướp người đàn ông của con gái bá tước...

Ôn Như Thị nhếch miệng, cũng không nhìn cô ta, chậm rãi thúc ngựa ra khỏi thành. Còn Angus ở phía sau có bị xóc nảy khó chịu hay không, cô không quan tâm, tên khốn kia đáng ra nên bị trừng trị từ sớm rồi!

Đường về rất dài, cuối cùng, nhờ cách di chuyển thô bạo của cô, Angus bị xóc nảy khó chịu mà tỉnh.

Dạ dày của hắn quay cuồng, giờ tay kéo làn váy lụa của người phụ nữ phía trước: “Dừng lại... Chết tiệt, cô là vũ nữ của quán nào...”

Vũ nữ của quán nào? Không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy, cô vừa hỏi người khác câu này, giờ đã có người hỏi cô y như vậy, Ôn Như Thị tức giận nở nụ cười, tốc độ thúc ngựa không giảm chút nào: “Luu Quang, thế nào? Có cần tôi giúp anh phân hồi ý kiến không?”

Angus đã quá say, không nghe rõ lời của cô, chỉ dùng sức ôm lấy hông cô, theo bản năng vịn vào thân thể cô để ngồi dậy. Lưng ngựa xóc này, bị hấn lòi kéo như thế, Ôn Như Thị suýt nữa bị Angus kéo xuống ngựa.

Cô tức giận nghiêng rằng, người đàn ông này say như vậy, lực cánh tay vẫn không nhẹ đi chút nào, ôm eo cô phát đau. Cô không chút lưu tình quát một roi lên người hắn: “Khốn nạn, bỏ tay ta!”

“A —” Tên Angus làm người ta tức giận nghiêng rằng nghiêng lợi kia bị quát trúng, lại vẫn có thể ngồi thẳng trên lưng ngựa đang phi nhanh, hàm dưới của hắn dựa lên một bên cổ Ôn Như Thị, mùi rượu nồng nặc, “Mèo hoang nhỏ, móng vuốt còn rất sắc.”

Mèo hoang nhỏ con mẹ nhà anh ấy! Ôn Như Thị còn chưa kịp mở miệng mắng trả, đã bị động tác và lời nói tiếp theo của hắn làm tức đến ngã ngựa.

“Trên sàn nhảy nhìn rất to, sao sờ vào lại nhỏ như vậy?” Angus nghi hoặc bóp bóp, cảm giác vẫn chấp nhận được.

“Angus! Tên khốn khiếp nhà anh!” Ôn Như Thị nắm lấy bàn tay đang đặt trên ngực mình, hung ác cắn thật mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82

Edit: Huyền quý tần

Beta: Pi sà Thần

Nếu không phải vì Angus là nam phụ duy nhất cô có thể tiếp xúc, Ôn Như Thị nhất định sẽ đá cái tên sau lưng vừa dè mình mà dám ngủ ngon lành cạnh đào này xuống ngựa ngay lập tức.

Tổn sức ba con trâu chín con hổ mới về tới lâu đài, còn chưa kịp lời hấn về tới phòng đã đụng ngay Niria ở ngã rẽ hành lang, chẳng biết đêm hôm ra ngoài làm gì nữa!

Ôn Như Thị cảm thấy chắc chắn hôm nay mình ra ngoài không xem ngày hoàng đạo, nếu không sao lại đen cỡ này?

Rõ ràng là đã tránh được không biết bao nhiêu lần rồi, chẳng hiểu sao đúng lúc ở cùng Angus lại gặp kẻ địch. . .

Cô tình bơ bắt chước giọng Ethel, thần nhiên lạnh lùng và cao ngạo: “Còn ngây ra đó làm gì, sao không mau giúp tôi đưa hắn về phòng.”

Niria nửa tin nửa ngờ bước tới đỡ Angus: “Sao cô lại đi cùng hắn ta?”

“Đừng nói nữa, tôi mới bỏ tiền thuê người chuốc hắn vài chén không ngờ từu lượng của hắn tệt tới vậy, chưa gì đã say mềm.” Ôn Như Thị bực mình hỏi chuyện khác, “Thế còn cô, tối rồi không đi ngủ đi, chạy đông chạy tây làm gì?”

“Tôi vừa phát hiện một chuyện rất thú vị.” Nói tới đây Niria hơi đắc ý, cô ta quên bống luôn việc hỏi lí do chuốc say Angus. “Cô có biết vì sao lọ máu ma cà rồng trong mật thất có thể bảo quản suốt chừng ấy năm không?”

Ôn Như Thị bước đều, khoe môi thoảng nụ cười nhạt tới khó nhận ra, tùy tiện đáp lời: “Chỉ là chút bùa chú thôi, có gì mà cô vui quá thế.”

“Đấy không phải bùa chú bình thường đâu.” Niria nở nụ cười sung sướng, đỡ Angus vươn tay mở cửa phòng.

Đến khi Ôn Như Thị đỡ hắn lên giường rồi cô ta mới chậm rãi nói, “Đó là một ma trận có thể vô hiệu hóa thời gian. Hôm nay tôi trộm được chìa khóa chỗ ông bố hờ của cô, khi đọc bản ghi chép của gia tộc Lannister tôi phát hiện ra hình vẽ ngoài ngăn ngầm trông giống hệt cái ông chủ từng dạy chúng ta.”

Sao ông chủ Ám Thứ lại biết chuyện trong thế giới này? Ôn Như Thị cau mày, liếc mắt nhìn Niria vẫn chưa nhận thấy điều bất thường.

Cô ta buồn chán dạo quanh phòng ngủ Angus, “Tôi biết cô chưa từng để ý mấy bài học này, cũng chẳng nhớ nổi mấy thứ viết trong tư liệu với những điều kiện cần để khởi tạo một ma trận lớn. Thế nên tôi mới phải qua phòng tìm cô, ai ngờ cô lại không ở trong phòng.”

Ôn Như Thị từ tốn cởi áo choàng treo lên giá sau cửa, nhẹ nhàng khóa cửa lại, xoay người cười nhẹ: “Cô đã để chìa khóa và bản ghi chép về chỗ cũ chưa?”

“Đương nhiên là rồi,” Niria liếc xéo, tỏ vẻ bất mãn trước câu hỏi của cô, “Tôi làm việc đương nhiên không để lại dấu vết, Bá tước sẽ chẳng hay biết chuyện có người động vào chúng đâu.”

“Vây là tốt,” Ôn Như Thị gật đầu hài lòng. Không chút bận tâm, cô thông thả bước tới bên cạnh, vờ như thuận miệng nói: “Đêm nay Angus uống rất nhiều rượu, không biết có khát nước không nữa.”

Niria nghe thế ngập ngừng nhìn cô, “Tôi qua xem hần thế nào.” Ôn Như Thị buông mi nhìn tay áo mình, im lặng gật đầu.

Trong phòng chỉ có ánh sáng mờ mờ hắt ra từ ngọn đèn nhỏ, Angus nằm trên giường hình như ngủ không yên, mái tóc đen tuyền xoa tung bết lên trán, Niria ngồi xôm cạnh giường, nét mặt dịu dàng, cẩn thận vờn tay vén tóc giúp hần.

Cô ta nhìn hần ngủ chăm chú, khẽ cười nhỏ giọng nói: “Khi hần im lặng thực sự rất giống Hoàng tử.”

“Đúng vậy, nhưng vừa tỉnh lại là biến thành du côn rồi.” Ôn Như Thị chậm rãi bước tới sau lưng cô ta rồi dừng lại.

Niria bật cười, “Nói cũng đúng,” cô ta khẽ vuốt ve khuôn mặt hần, kìm nén sự lưu luyến trong lòng nói sang chuyện khác, “Cứ để hần ngủ thêm chút nữa, lát nữa tôi lấy cho hần chén nước sau...”

Chưa dứt câu, đôi mắt Niria chợt tròn trừng!

Gom chút sức tàn, Niria cúi đầu thấy lồng ngực mình bị một lưỡi dao sắc bén đâm thủng, máu chảy nhỏ xuống chiếc váy màu vô quýt mới thay, sắc đỏ ối tràn ra từ trái tim nhanh chóng lan rộng.

Niria há miệng cố hóp chút không khí, cổ họng rung lên khàn khàn.

Ôn Như Thị bịt kín miệng cô ta, nghiêng người rút dao, tay áo lay động để hở cổ tay trắng nõn, bàn tay cầm cán dao không chút run rẩy, tàn nhẫn đâm thêm một nhát vào trái tim đối phương.

Cơ thể Niria chấn động rồi dần mềm nhũn theo chút sức tàn dần kiệt quệ.

Tay cô ra khẽ lướt qua khuôn mặt Angus, trượt qua lớp chăn trắng ấm áp mềm mại, cuối cùng rũ trên mặt đất.

Ôn Như Thị cúi mình, khẽ thì thầm bên tai cô: “Xin lỗi, cô bị loại rồi.”

Niria ngã khụy trên mặt đất, đôi mắt yếu ớt nhìn cô dường như chất chứa mười vạn câu hỏi. Cuối cùng chỉ còn một câu hỏi duy nhất, cô không hiểu vì sao Ethel lại giết mình?!

Ôn Như Thị không đáp, chỉ im lặng nhìn đôi đồng tử nâu sẫm dần tan rã.

Cô không thích giết người không có nghĩa là cô không giết người.

Giọng nữ du dương vang lên, “Số 6 Âm Thứ Niria, nhiệm vụ thất bại, rời khỏi thế giới chọn lọc đầu tiên khu III, số người chấp hành còn lại: 96.”

Ôn Như Thị thờ dãi, đưa tay vuốt mắt Niria rồi chậm rãi đứng dậy.

Cả phòng nồng mùi máu, thi thể của Niria nằm ngay cạnh giường Angus, máu chảy ra đọng thành từng vũng đỏ sậm trên nền nhà dưới ánh sáng mờ mờ.

Trong phòng tắm, Ôn Như Thị cẩn thận rửa sạch máu dính trên tay, sắc đỏ hồng hòa vào dòng nước trong veo chảy xuống cống thoát nước, rất lâu sau cô mới rút khăn mặt vắt trên kệ bên cạnh xuống lau sạch chỗ nước trên tay.

Người con gái trong gương trông thật xa lạ, Ôn Như Thị bình tĩnh quan sát một hồi rồi buông khăn mặt quay lại phòng ngủ.

Giờ còn rất nhiều việc phải làm, không phải lúc cảm khái thế sự vô thường...

Giờ phút tối trời trước bình minh luôn là lúc con người buồn ngủ nhất, khi Angus tỉnh lại trong phòng tối đen, hần xoa trán từ từ ngồi dậy, đang định xuống giường lấy cốc nước đã giặt mình thót tim vì bóng đen ngồi cạnh giường.

Dáng người yếu đuối, không biết đang đeo gót cái gì.

Angus háng giọng, vừa định nói gì đó đã nghe cô cất lời: “Tỉnh rượu rồi?” Đèn sáng, ánh sáng bất ngờ khiến hần phải híp mắt lại làm quen, lát sau hần nhận ra Ethel đang vót nhọn một cái cốc gỗ, trông hơi giống chân ghế.

Men rượu chưa tan khiến suy nghĩ của hần chậm hơn bình thường, Angus vô thức quay đầu nhìn cửa sổ, tối đen. Hần nhú mày: “Cô ở đây làm gì?” Hần chẳng nhớ nổi hôm qua mình đã nốc bao nhiêu bình rượu mạnh nữa, dù từ lượng của hần có cao thì cũng không tránh nổi di chứng sau khi say.

“Đợi anh,” Ôn Như Thị nghiêng đầu, chẳng ừ chẳng hừ, tiếp tục làm việc đang dở, “Không có anh, tôi không một mình xử lý mọi chuyện được.”

“Xử lý cái gì?” Angus thuận miệng đáp lời, giờ hắn vừa đau đầu vừa khát nước, đầu rồi hơi chú ý xem cô vừa nói gì.

Hắn vừa đứng dậy định bước tới cạnh bàn nước chợt cảm thấy dưới chân mình mềm nhũn, nền nhà được trải thảm, không biết từ khi nào. Hắn nhìn tấm thảm lông dê mềm mại dưới chân đầy nghi hoặc, đôi mày đẹp để nhú lại: “Ai để thứ này ở đây?”

“À, là tôi để đấy.” Ôn Như Thị thoáng khựng lại rồi thuận tay cầm dao chỉ lên thảm, “Máu dính trên sàn lau mãi không sạch nên tôi mua luôn một tấm thảm mới phủ lên.”

“Máu?” Angus chậm rãi bước sang bên cạnh rồi cúi người xốc góc thảm lên, vết bầm đỏ sậm nổi bật trên sàn nhà nâu nhạt. Hắn nhú chặt mày, giọng nói thoáng tia bất thiện, “Cô làm cái quỷ gì thế?”

Ôn Như Thị thờ dãi: “Lúc đưa anh về bị bất gặp, tôi buộc phải giết cô ta.”

“Giết người?” Angus nghiêng răng trừng mắt nhìn cô, ánh nhìn lạnh buốt, “Lại còn trong phòng tôi? Cô đùa gì thế?!”

Ôn Như Thị thả tay, tỏ vẻ vô tội: “Không đùa, thi thể còn dưới gầm giường anh kia kìa,” Cô phui hết những mảnh vụn gỗ trên váy, đứng dậy dúm cái cốc gỗ được đeo gọt cẩn thận cho hắn, “Nếu anh xui xẻo gặp phải ma cà rồng, đâm nó vào tim ả.”

Angus đánh tay cô ra, quay lưng vén ga giường lên, một thi thể bọc kín trong ga giường lọt vào tầm mắt hắn!

Trước khi hắn kịp bùng nổ, Ôn Như Thị đã nhanh chân bước tới cạnh cửa phòng, “Đừng nhìn nữa, là Niria, tôi đi trước, anh nhớ xử lý thi thể sạch sẽ nhé....”

“Đứng đó!” Angus gầm lên, giờ có bao nhiêu men rượu cũng bay hết sạch.

Hắn nhìn cô nàng đứng cạnh cửa bằng ánh mắt u ám, “Sao cô nghĩ tôi sẽ giúp loại đàn bà giết cả em gái mình như cô?”

Giờ tôi cho cô hai lựa chọn. Một là mang cái xác và cái gây ngớ ngẩn của cô cút ra ngoài; hai là tôi lôi cô ra ngoài, tôi tin Bá tước sẽ rất muốn biết nguyên nhân khiến con gái mình giết cháu gái mình đấy.”

Ôn Như Thị ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, trong đôi mắt kia chỉ có sự căm ghét, cô mấp máy môi, nói khê: “Niria là đồng bọn của Ethel, họ muốn mời đại phu thủy Gloria tới đây.

Nếu ngày mai họ tìm thấy chìa khóa, đợi khi Ethel chuyển hóa tôi xem như cầm chắc cái chết. Lý do này đủ chưa?”

Cô không có thời gian trau dồi tình cảm với hắn, cũng không có thời gian tìm cách khác, thậm chí ngay cả việc mình có sống nổi qua ải này hay không cũng không biết. Ôn Như Thị không hối hận vì đã giết Niria, nếu không phải còn một tia hy vọng thì cô đã cắt cổ tự sát, ôm Ethel chết trùm!

Nhưng ánh mắt lạnh lẽo của Angus vẫn khiến cô rất khó chịu.

Cô không phải kẻ giết người máu lạnh, chỉ tiếc hắn không hiểu.

Cô nhẹ nhàng đặt chiếc cốc gỗ lên mặt tủ bên cạnh: “Nếu anh không muốn bị ả ta chuyển hóa, dùng nó đâm thẳng vào tim ả, dù là ma cà rồng cũng phải chết.”

Cô không nhìn hắn nữa, quay người mở cửa phòng, cô phải về phòng mình trước hừng đông.

Trước khi bước ra khỏi cửa, Ôn Như Thị dừng lại quay đầu nhìn hắn, hỏi khê, “Nếu tôi biến mất, anh có nhớ tôi không?”

Angus nhú mày không đáp.

Một lát sau, cô khê mỉm cười, đôi mắt dịu dàng và trong trẻo, tựa như tia sáng le lói giữa màn đêm tăm tối, “Tôi hiểu rồi, bảo trọng.”

Rốt cuộc cô hiểu cái gì, Angus không biết, cũng không muốn biết, cứ nghĩ tới chuyện trong phòng mình còn có một cái xác hắn lại thấy đau đầu rồi.

“Chết tiệt!” Hắn giờ chân đá văng tấm thảm bên cạnh, thậm chí rửa, rốt cuộc cũng cam chịu cúi người lôi cái xác dưới gầm giường ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

Edit: Ca quý tần

Beta: Pi và Thần

Giữa trưa ngày hôm sau, Ethel nhận được tin đại pháp sư Gloria bí mật đến lâu đài.

Ánh nắng ban chiều ấm áp đến chói mắt, cô đứng lặng người trong khu vườn trăm hoa tựa gấm, nhưng chỉ thấy từng đợt rét buốt. Sáng nay tự nhiên giữa lòng bàn tay lại xuất hiện một vết thương sâu, còn Niria đang mất tích nữa... Tất cả những điều này đều chứng tỏ mình đang bị người khác âm thầm theo dõi trong bóng tối.

Nhưng, ngay cả đối phương là ai, có mục đích gì, cô cũng không biết.

Lòng bàn tay đau rất khiến tâm trạng cô càng thêm hồng bết, Ethel từ từ siết chặt năm ngón tay, trầm giọng nói: “Đến đại pháp sư vào phòng cho khách ở hậu viện nghỉ ngơi, đừng để bất cứ kẻ nào nhìn thấy, ta sẽ qua ngay.”

Hầu gái cung kính nhận lệnh rồi khỏi, cô đứng trong sân đợi một lúc, ước chừng vị pháp sư đi đường mệt mỏi chắc đã sửa sang ổn thỏa mới chậm rãi quay đi.

Khác sự cảnh giác của cô ta, Ôn Như Thị đứng ngoài quan sát toàn bộ quá trình căng lo lắng hơn Ethel. Có thể thành công bỏ chạy trước sự tấn công liên thủ của một con ma cà rồng và một đại pháp sư hay không thì phải xem hôm nay rồi.

Việc có thể lấy làm mừng duy nhất chính là tin Niria bị loại bỏ truyền ra vào buổi tối, đến tận bây giờ Ethel còn không biết, đồng bọn cô ta muốn tìm đã bị Ôn Như Thị giết chết rồi.

Cô càng không thể trông cậy vào Angus. Dù sao cũng đã quen biết một thời gian, Ôn Như Thị chỉ hi vọng hắn đừng giống trong kịch bản, sau khi bị ép buộc chuyển hóa thành ma cà rồng thì tính cách thay đổi cực lớn —— được rồi, hình như cũng chẳng khá hơn cái tính cách cay nghiệt bây giờ của anh ta là bao.

Gloria không giống trong tưởng tượng của hai người cho lắm.

Áo choàng dài chấm đất màu đen che kín cả cơ thể cô ta, chỉ lộ ra nửa gương mặt với màu da ngăm đen dưới chiếc mũ liền áo, giọng nói của cô ta như mài bằng giấy ráp, khiến người nghe không nhận được phải nhìn mặt.

“Bá tước tiểu thư, đừng quên điều kiện đã đồng ý với ta,” Gloria trải tấm bản đồ lớn lên bàn, hồ hững kéo tay trái của Ethel ra, khi nhìn thấy vết thương trên lòng bàn tay trái của cô thì khựng lại một chút, đổi qua tay phải, “Qua đêm nay, ta muốn nghe được tin đồ đệ Caesar của ta đã an toàn về đến nhà.”

“Ngài yên tâm, lấy danh dự của Bá tước ra thế, ta nhất định sẽ thực hiện lời hứa.” Ethel cup mắt thản nhiên nói, trộm mắt huy chương Tường Vi của người làm nhiệm vụ, sao cô có thể dễ dàng bỏ qua.

Lời thề thì sao? Danh dự của Bá tước đối với cô mà nói chẳng là cái thá gì.

Ôn Như Thị hiểu rõ, cái người làm nhiệm vụ bị Ethel bắt được kia chẳng mấy chốc sẽ rời khỏi thế giới này.

Ấm Thử đấu với những công ty khác, cô vui như mở cờ trong bụng, người dự thi quá nhiều, bớt được kẻ nào càng hay kẻ đó. Nhưng cô và Ethel đều không biết trước khi Caesar sa lưới đã giao huy chương cho Angus, nếu không rất khó nói, Ôn Như Thị còn có thể bình tĩnh để mặc Ethel đối phó với người đàn ông kia như bây giờ hay không.

Mà lúc này, Angus vừa ra ngoài xử lý xong “phiên phức” về, đúng lúc bắt gặp Elliott đang cẩn thận ôm một cái hộp: “Cậu cầm cái gì mà cẩn thận vậy?”

Elliott ngẩng mặt thấy là anh, khẽ dịu dàng mỉm cười: “Là một con mèo con, em nghĩ có lẽ Ethel sẽ thích.”

“Sao em cứ còn lằng nhằng không rõ với cô ta vậy, người phụ nữ kia không phải kẻ tầm thường đâu.” Angus khinh thường ghé đầu nhìn vào chiếc hộp, một con mèo lông dài trắng tinh ngoan ngoãn nằm bên trong, cuộn thành một cục như quả bóng nhưng.

Elliott bắt đầu đi lắc đầu: “Angus, đừng nói Ethel như vậy, cô ấy là một cô gái tốt, hai người cứ như vậy thì em sẽ rất buồn.”

Angus duỗi tay vuốt ve cái đầu nhỏ của con mèo, nó mở mắt ra về bất mãn, cặp mắt to màu xanh dương sáng ngời trong suốt, nó thản nhiên liếc mắt nhìn anh, sau đó hất ngón tay sang một bên quay đi chỗ khác tiếp tục ngủ.

Bộ dạng của con mèo nhỏ như Ethel vào đêm hôm đó, không hiểu sao, Angus lại chợt nhớ tới chiếc lược mắc vài sợi tơ vàng cô bỏ quên trong phòng anh. Có lẽ tối nay, anh nên đem chiếc lược kia trả cho cô, tiện thể nói gì đó.

Ví dụ như chuyện thi thề Niria đã được xử lý tốt...

Angus không thể không thừa nhận, Elliott chọn món quà này thật không tệ, rất có khả năng cô ấy sẽ thích.

Anh bĩu môi, ác ý búng vào trán nó một cái: “Ngu xuẩn.” Sau đó ngồi dậy như không có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh rời đi trước khi Elliott bắt đầu thuyết giáo.

Elliott dờ khóc dờ cười nhìn bóng dáng của Angus, lắc lắc đầu, ôm lấy chú mèo nhỏ trong hộp mới bị kích động đến mức kêu meo meo khê khê dễ dàng.

Vào lúc anh đến gặp Ethel, cô vừa mới xong việc chỗ Gloria. Sắc mặt cô hơi nhợt nhạt, nhìn thấy Elliott lẳng lặng ôm một con mèo nhỏ đứng ngoài phòng mình, Ethel ngăn ra: “Có chuyện gì à?”

Elliott dịu dàng mỉm cười, đưa chú mèo mềm mại trong lòng tới trước mặt cô: “Không biết em thích loại thú cưng nào, hôm qua thấy nó trong thành, cảm thấy con mèo đáng yêu như thế chắc sẽ rất hợp với em.”

Ethel cup mắt nhìn con mèo nhỏ được tắm rửa sạch sẽ, trên cái cổ trắng như tuyết của nó còn cột một chiếc nơ con bướm xinh đẹp màu hồng nhạt, cặp mắt xanh da trời như hạt ngọc lưu ly, dịu dàng, tinh khiết.

Lần đầu tiên, Ethel không biết mình có nên tiếp tục dùng cái mặt nạ dối trá kia đối xử với anh hay không. Elliott là một người đàn ông tốt, anh tốt bụng, sẵn sàng, chưa bao giờ có ác ý với ai, cũng sẽ không để người đối diện có cảm giác khó xử.

Tình cảm của Elliott cũng như con người anh, không có tính công kích, tưới mát vạn vật trong yên lặng làm người ta thấy bình yên, trên người của anh có tất cả phẩm chất mà Ethel hướng tới.

Đáng tiếc, anh không phải đối tượng nhiệm vụ của cô.

Cô nhớ rõ ông chủ từng nói, càng là người ở trong bóng tối, càng dễ bị người ngoài ánh sáng hấp dẫn, nếu ngày đó thật sự đến, cuộc đời của cô sẽ phát sinh sự chuyển biến long trời lở đất.

Ethel yên lặng nhận con mèo trong tay anh, nhẹ nhàng vuốt ve lớp lông mềm mại trên đầu nó, giọng điệu nhẹ nhàng: “Sau này đừng tặng quà cho tôi nữa.” Cô không muốn thay đổi, cũng không muốn thích người đàn ông mình không nên thích, người làm nhiệm vụ mà rung động thì không khác gì đồ bỏ đi.

“Không sao,” Elliott nhìn cô chăm chú, đôi mắt màu xanh sẫm dịu dàng, “Chỉ cần em vui là được rồi.”

“Tôi hơi mệt,” Ethel liếc nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp, lướt qua anh mở cửa vào phòng, gương mặt dần dần trở nên lạnh nhạt, cô nhếch môi ngoái đầu nhìn lại cười nhạt, trong mắt trào ra sự khinh thường, “Nếu tôi gả cho anh trai anh thì cũng không sao cả.”

“Ethel,” Elliott vội vàng đưa tay chặn cánh cửa phòng sắp khép lại, giọng điệu lúng túng không còn sự tao nhã bình tĩnh khi xưa, “Em có thể suy nghĩ lại hay không? Anh thề, anh sẽ đối tốt với em...”

“Xin lỗi,” Ethel bình tĩnh ngắt lời anh, “Người tôi thích là Angus.”

Ôn Như Thị không tin câu này của cô ta tạo nào, nhìn cô ta ngồi một mình trong căn phòng vắng tanh, vuốt ve chiếc nơ con bướm trên cái cổ trắng của con mèo liên tục là biết ngay Ethel nghĩ một đằng nói một nẻo thế nào.

Với một kẻ đã từng phá người đến cửa hàng rèn trong thành để lấy được chìa khoá của kẻ thù, Ôn Như Thị khó mà thương hại được.

Tệ nhất là, màn đêm sắp buông xuống, Ethel lại có vẻ cứ muốn ngồi suy sụp như vậy đến sáng, không về muốn đi ngủ chút nào.

Nếu Ethel không đi nghỉ thì cô cũng không ra được, Ôn Như Thị sắp buồn đến chết rồi. Cái thứ như tình yêu ấy, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, cũng chẳng chào hỏi trước, thật mẹ nó đùa éo vui miếng nào!

Không biết trăng đã treo giữa trời từ lúc nào, trong không gian yên tĩnh bỗng vang lên tiếng gõ cửa nhẹ, nữ hầu cung kính đứng ở cửa: “Tiểu thư, đã tìm được thứ người muốn.”

Ethel im lặng một lát, đứng dậy vuốt nếp nhăn trên làn váy: “Thông báo cho Gloria đi đến mặt thất trước, ta sẽ đến sau.”

Mới vừa đi một bước chợt nghe thấy tiếng mèo khê khê, quay đầu lại chỉ thấy con mèo trắng bị cô đặt lên đệm mềm đang bò dậy, bắt an đi theo sau chân cô. Cô cúi người chạm vào chiếc mũi nhỏ ướt át của nó, dịu dàng nói: “Không được, chủ nhân phải đi làm việc quan trọng, cưng cứ ngoan ngoãn đợi ở trong này đi, tao về sẽ mang đồ ăn ngon cho cưng.”

Chú mèo bị vuốt lông chỉ biết ngây ngô ngồi yên đưa mắt nhìn chủ nhân rời đi, bỏ lại đệm mềm nằm một lát, đang lúc nửa mê nửa tỉnh chợt nghe có tiếng nói ngoài cửa: “Ngu ơi, nếu đang ở trong thì ra ngoài đi.”

Mèo trắng cảnh giác dựng lỗ tai, đây không phải tên đáng ghét búng trán nó hồi sáng sao?! Nó cong người lại, lớp lông mềm mại trên người dựng hết cả lên.

Cửa vang lên tiếng “két” nhỏ, Angus đẩy cửa ra: “Ha, nếu không nói gì thì tôi để đồ lên tủ đấy.” Bên trong yên lặng không một tiếng động, anh nghi ngờ đang muốn lấy chiếc lược trong túi áo ra, liền thấy một cục màu trắng vọt ra ngoài qua khe cửa!

Angus nhìn kỹ lại, con mèo gấp hời chiều đang chạy như bay về phía cuối hành lang. Anh cau mày, đóng lại cửa phòng quay người đuổi theo.

Vòng qua chỗ rẽ ngay hành lang gấp khúc là một hành lang hẹp dài, con mèo nhỏ đang hoảng loạn không chọn được đường đành lọt vào lối vào đen thui.

Angus chần chờ một chút, lần theo thềm đá tối om chậm rãi đi đến. Anh không biết, hành lang này dẫn đến pháo đài ngầm dưới đất, mà vào lúc này ở bên trong Ôn Như Thị đang rơi vào sự nguy hiểm trước nay chưa từng có...

Nữ hầu bên người Ethel ngã vào trong mật thất, trên cần cổ non mịn có hai dấu răng sâu hoắm, máu tươi ồ ạt chảy ra nhuộm đỏ cả cổ lẫn nền đá hoa cương bóng loáng trên mặt đất.

Đại pháp sư Gloria cứ như nhìn không thấy đứng bên cạnh, mật thất đã mở ra, bình thủy tinh rỗng ném xuống đất, bên cạnh là chiếc chìa khóa Tường Vi màu vàng.

Bốn phía đều thấp ngọn nền màu trắng, ánh lửa da cam từ các góc độ khác nhau chiếu lên cơ thể người nọ, Ethel đứng ngay chính giữa một pháp trận cực lớn, tà váy đỏ sậm nhấp nhô lên xuống, các đường mạch máu màu xanh tím quái dị dần dần hiện lên trên mặt từ khóe mắt cô ta.

Máu của cô như đang sôi trào bốc cháy!

Ethel siết chặt hai tay, ngửa mặt lên trời há mồm gào thét. Một cặp răng nanh dài ra từ trong miệng cô ta, răng nanh màu trắng phản chiếu ánh sáng âm u, khiến miệng cô ta kéo dài ra một độ dài khó tin nổi.

Cặp răng sắc bén, như vũ khí của loài động vật chuyên đi ăn thịt động vật.

“Trong cơ thể cô còn một người nữa!” Gloria đột nhiên ngước mắt, câu thần chú dài liên tục phát ra từ trong miệng cô ta, dùng mắt thường có thể thấy được những đường màu trắng từ trong tay Gloria xuyên vào cơ thể Ethel.

Những sợi tơ kia lại có thể vòng qua Ethel, quán thẳng lên linh hồn mình!

Ôn Như Thị hoảng hốt, cô liều mạng giãy dụa nhưng không có cách nào tránh được!

Đúng lúc này, đột nhiên bên ngoài mật thất vang lên một giọng nam du dương: “Ngu ơi, cô có ở bên trong không?”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Edit: Ưu tiếp dư

Beta: Vi chiêu nghi

Người chưa trải qua sẽ không thể nào hiểu được cảm giác đau đớn tột cùng, tro mắt nhìn mình bị người ta cưỡng ép tách ra khỏi bản thể. Toàn bộ linh hồn Ôn Như Thị đau đớn đến run rẩy!

Tiếng bước chân ngoài cửa ngày càng gần, cô hé miệng kêu rên, nhưng không phát ra tiếng nào.

Sợi tơ tỏa ra từ lòng bàn tay Gloria quán từng vòng từng vòng lên linh hồn cô, linh hồn mơ màng dần dần bị kéo ra, sợi tơ tỏa ra vàng sáng trắng nõn, tầng tầng sợi tơ quán quanh, dần dần phác họa ra đường nét trên cơ thể Ôn Như Thị.

Vừa thấy rõ khuôn mặt cô, Ethel nở nụ cười, nụ cười sung sướng kia hơi dữ tợn. Vào lúc này, tất cả nghi vấn đều có câu trả lời, sao cô có thể không nhận ra tuyến thủ số một của Lưu Quang đây.

Niria mất tích, vết thương trên người cô... Không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả mọi chuyện đều do Ôn Như Thị giờ trò!

Tiếng gõ cửa sất hơi ngừng lại, Ethel quay đầu, hung ác nhìn ra phía ngoài, thấp giọng nói: “Tiêu diệt cô ta! Sáng mai ngài sẽ nhìn thấy đồ đệ của mình!” Dứt lời, Ethel đi ra ngoài.

Gloria không lên tiếng, chỉ tăng sức mạnh trên tay, ánh sáng trắng tràn về phía Ôn Như Thị.

Không ai trả lời, Angus hạ tay xuống, cửa sắt vẫn không nhúc nhích, trong bóng đêm, không biết con mèo trắng chạy trốn vào đâu. Anh chần chờ một lát, xoay người đi vài bước, định quay lại đường cũ.

Cửa sắt sau lưng đột nhiên vang lên tiếng cọt kẹt, cánh cửa mở ra, Ethel dựa vào cạnh cửa, giọng nói yếu ớt: “Angus...”

Nương theo ánh nền trong mật thất, sau cánh cửa lộ ra dáng hình người con gái mặc váy dài đỏ sậm, màu sắc ấy càng khiến khuôn mặt cô nhìn tái nhợt, Angus không khỏi nhíu chặt lông mày: “Sao cô lại biến mình thành bộ dạng như con quỷ thể này.”

Giọng điệu của anh quá tự nhiên, rất khác bình thường. Ethel giật mình, trong thoáng chốc cô ta không biết nên nói gì để anh không nghi ngờ.

Cô ta còn chưa kịp nghĩ ra câu trả lời, Angus đã cao giọng: “Chẳng lẽ cô lại gây rắc rối rồi à? Lại giết người, hay lại gây chuyện gì rồi?”

Anh cảm thấy thật sai lầm khi tới nay tới tìm cô. Lúc nào gặp phải cô nàng xui xẻo này cũng không có chuyện gì hay ho.

Anh hơi mất kiên nhẫn, nhưng vẫn cố kìm nén sự khó chịu, trầm giọng thúc giục, “Nhanh lên, nhân lúc tâm trạng tôi không quá tệ, muốn nói gì thì nói mau.”

Ôn Như Thị bên trong mật thất nghe được giọng của anh mà muốn khóc, không phải cô giết người, mà là người khác muốn giết cô! Tên khốn khiếp này, còn không chạy mau đi...

Ethel rù rụt, hiển nhiên, Angus tưởng cô ta là Ôn Như Thị, cô dựa vào khung cửa, chậm rãi mở miệng: “Tôi đau đầu lắm, anh đến đỡ tôi chút.”

Angus nheo mắt, đứng tại chỗ một lát, thấy dáng vẻ như sắp ngất của cô, rốt cuộc cũng nhấc chân bước tới gần, chậm rãi vươn tay. Đột nhiên có một cục màu trắng lướt qua chân hai người, lên vào trong cửa.

Tay anh dừng giữa không trung: “Hình như con mèo của cô chạy vào trong.”

Ethel hơi nôn nóng, đặt tay lên cánh tay anh luôn, muốn dẫn anh rời khỏi đây: “Không cần để tâm đến nó.”

“Cũng đúng, Elliott đưa con mèo đó cho Ethel, cũng không phải đưa cho cô.” Angus nhú mày, không hiểu vì sao mà tâm trạng bỗng trở nên vui vẻ. Vừa dứt lời, cảm giác lạnh lẽo truyền tới người anh, theo bản năng, anh nghĩ muốn hắt tay cô ra.

Chợt nghe thấy tiếng mèo kêu the thé truyền ra từ trong cánh cửa, Angus sửng sốt một chút, đang định đẩy cô ra, đi vào xem xét bên trong, Ethel lại nhắm hai mắt lại, cả người mềm mại ngã vào lòng anh!

Xung quanh rất yên tĩnh, tựa như tiếng mèo kêu vừa rồi chỉ là ảo giác, chắc chắn trong mật thất che giấu chuyện gì đó không muốn ai biết.

Angus nhìn Ethel đang hôn mê bất tỉnh trong lòng, do dự một lát, cuối cùng cúi người ôm lấy cô, dọc theo cầu thang tối tăm, chậm rãi đi lên trên.

Lúc đó Angus không biết rằng, hiếm khi anh nổi hứng tôn trọng ý kiến của cô một lần, nhưng chính điều đó khiến anh bỏ lỡ một điều rất quan trọng.

Nếu cho anh một cơ hội nữa, liệu anh có thể nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên, rằng cô gái đang nằm trong lòng anh, vốn không phải Ethel mà anh quen biết hay không?

Angus không có câu trả lời...

Tiếng bước chân xa dần, trong mật thất, linh hồn Ôn Như Thị đã kề cận ranh giới bị tiêu diệt hoàn toàn. Linh hồn mờ ảo như ẩn như hiện, sợi tơ ánh sáng đang trôi chập chững cô đẩy lên ngọn lửa màu trắng, lúc ẩn lúc hiện.

Theo thế tấn công của ngọn lửa nóng bỏng đó, bùa chú hình tròn trên mi tâm cô từ từ hiện lên, Ôn Như Thị giãy giụa gào thét, bùa chú ngưng tụ thành tia sáng đỏ, bỗng nhiên bắn tung thành những hạt nước nhỏ li ti màu đỏ!

Những hạt nước màu đỏ li ti rơi xuống, chạm vào những tia sáng, rồi tan vào đó như băng tuyết gặp ánh sáng mặt trời, trong chớp lát, sợi tơ bị ăn mòn, đứt đoạn một phần!

Trong khoảnh khắc đó, Ôn Như Thị vội vã trốn khỏi trời buốt, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai trốn vào cơ thể con mèo trắng đang run rẩy co rúm trong góc mật thất! Gloria chưa kịp lấy lại tinh thần niệm bùa chú bắt cô lần nữa, Ôn Như Thị đã lẩn người về phía chiếc chìa khóa màu vàng bị ném một bên.

Tầm mắt của mèo con quá thấp, Ôn Như Thị lao đảo bò đến gần, ngậm lấy chìa khóa rồi nhảy vào cơ quan bên cạnh!

Vừa tiến vào cơ quan thì trận pháp tự khởi động, những đường đỏ tươi như mạch máu dày đặc đan vào nhau, dọc theo mép của cơ quan hướng vào phía trong, rồi nhanh chóng hợp lại.

Nhưng sau khoảnh khắc đó, cơ quan chứa máu ma cả rùng nhanh chóng trở về nguyên trạng, hoa văn đỏ tươi dần dần nhạt đi, biến thành màu đồng cũ kỹ không khiến người khác chú ý.

Mục tiêu trốn thoát, Gloria đứng trầm mặc cạnh cơ quan một lát, chậm rãi mở miệng, giọng nói vẫn khó nghe như cũ: “Cô trốn không thoát đâu.”

Ôn Như Thị há miệng thở hổn hển, nhưng chỉ phát ra một tiếng “Meo ——”

Con mẹ nó!

Cô vốn định đàm phán với đối phương để đối phương tha cho cô rời đi, lấy điều kiện là cô sẽ giúp Gloria cứu đồ đệ Caesar. Nhưng không ngờ hiện giờ cô chỉ là một con mèo, không nói được tiếng người, hiển nhiên, cô chỉ là một con mèo bình thường!

Ôn Như Thị không kêu thêm tiếng nào, nằm trong chiếc hộp vuông vắn chỉ rộng chừng hai thước, im lặng gầy chiếc chìa khóa đặt cạnh chân.

Linh hồn bị thương không dễ dàng khôi phục lại, cô cúi đầu xuống, thờ dài. Nói đi cũng phải nói lại, dù sao tình trạng hiện giờ tốt hơn tình cảnh bị kẻ khác đuổi giết như vừa nãy nhiều.

“Nếu hiện giờ cô không chịu ra, sau này cũng đừng hòng bước ra.” Gloria chậm rãi dạo quanh cơ quan, áo choàng màu đen phất qua cơ quan màu đồng cũ kĩ.

Ôn Như Thị trừng mắt, trên vách cơ quan tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, chiếu vào lớp lông màu trắng của cô, làm chúng như phủ một lớp phấn hồng.

Nơi an toàn nhất trên thế giới có lẽ là đây, ít nhất hiện giờ Ethel và Gloria chưa đủ năng lực mở ra cơ quan mà tổ tiên ma cà rồng lưu lại.

Cô cúi bốn chân, ngáp một cái, quá mệt mỏi, cô nên nghỉ ngơi thật tốt để dưỡng thương.

“Dù cô có chìa khóa trong tay cũng vô dụng.” Gloria ung dung thi triển thêm một tầng phong ấn bên ngoài, “Dù sau này cô mở được cơ quan, cũng không thoát khỏi trận pháp của tôi.”

Ôn Như Thị lật người, chống cằm lên móng vuốt của mình, ngủ gà ngủ gật. Làm việc chuyên nghiệp như thế làm gì, đáng đời bà ta, sau này cũng không có đồ để lo ma chay cho mình!

Ôn Như Thị bị nhốt trong mật thất thì đang cố tìm niềm vui trong nỗi khổ sở, Angus ở bên ngoài đã đi ra khỏi con đường nói.

Ethel đang dựa vào vai anh mở mắt ra, sâu trong ánh mắt ẩn chứa tia sáng hung ác.

Đầu cô hơi nghiêng, tựa vào cổ Angus, mạch máu ẩn dưới lớp da thịt của người đàn ông này phập phồng, thơm ngọt quyến rũ như thuốc phiện, không ngừng kích thích khứu giác của cô.

Vừa chuyển hóa thành ma cà rồng nên Ethel chưa thể khống chế bản thân theo ý mình, cô ta gắng sức kìm nén, nhưng răng nanh sắc nhọn vẫn không tự chủ được, chậm rãi lộ ra ngoài cánh môi.

“Nếu không thoải mái, buổi tối đừng chạy lung tung khắp nơi”. Người cô rất lạnh, Angus nhủ mảy, lạnh giọng giải thích, “Ethel muốn tìm cái huy chương kia, tôi đã giấu ở nơi khác rồi, yên tâm đi, cô ta không tìm được đâu.”

Ethel cân nhắc không để tâm anh đang nói gì, bên tai cô ta chỉ vang vọng tiếng dòng máu ngọt ngào chuyển động trong động mạch của anh... Cô ta như bị mê hoặc, chậm rãi vươn tay ôm cổ anh.

Dưới làn da trắng nõn ngay trước mắt cô ta là mạch máu, cô chỉ liếm một chút, một chút thôi... Ethel há miệng, nặng nề liếm lên cổ Angus.

Angus giật mình, giờ tay ném cô xuống đất: “Cô điên rồi sao?!”

“Angus,” Ethel ngồi trên vạt váy lộn xộn, vẻ mặt bi thương, ánh mắt mê man, “Anh không thích tôi hôn anh sao?”

Nghe vậy, anh ngơ ngẩn, một lát sau mới mới lạnh lùng nói: “Thật ghê tởm, cô còn dám làm như vậy, tôi sẽ giết cô.”

Giết cô sao? Ethel từ từ cúi đầu, khẽ nở nụ cười, tựa như anh vừa nói một điều gì đó rất đáng cười, tiếng cười càng lúc càng lớn.

Angus không nhịn được lùi về sau một bước, trầm giọng hỏi: “Cô là ai?!”

Cô ta hơi nghiêng đầu, dung nhan xinh đẹp: “Tôi là Ethel, anh nghĩ tôi là ai?”

Trong lòng Angus rung mình, trở tay cầm lấy cốc gỗ giắt sau thắt lưng, vừa rút ra, một bóng hồng đã nhào lên, bám chặt bên gáy anh!

Năm ngón tay tái nhợt, khớp xương nổi lên, anh cầm chặt cốc gỗ đã được mài bóng bóng, Angus vươn tay, không chút do dự đâm mạnh về phía cô ta!

Anh vốn có thể giết Ethel trước khi cô ta cắn anh, nhưng trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó, Angus chợt nhớ lúc rạng sáng, trước khi đi, cô để lại câu nói kia ——

“Nếu tôi biến mất, anh có nhớ tôi không?”

Nếu cô gái ngu ngốc kia biến mất...

Mũi nhọn của cốc gỗ hơi lệch đi một chút.

Cảm giác đau đớn lan ra từ cổ, trên mặt Angus hiện ra vẻ đau đớn. Anh cắn răng, dùng sức trên cánh tay, đẩy sâu chiếc cốc gỗ thêm nửa tấc trên bụng Ethel, giọng nói lạnh lẽo: “Cô giết cô ấy đúng không, cô gái ngu ngốc kia chết trên tay cô, đúng không?!”

Có lẽ cô ấy chưa chết, có lẽ cô ấy chỉ đang trốn trong cơ thể cô ta, có lẽ là thế...

Angus nắm vai cô ta, chịu đựng cảm giác đau đớn trên cổ, rút cọc gỗ ra, đâm vào bụng dưới của Ethel một lần nữa, nhưng không đâm vào vị trí gây hại tới tính mạng của cô ta.

Khóe môi Ethel nhỏ xuống một giọt máu, cô ta cười quỵên rũ: “Anh không dám giết tôi, nếu tôi chết, cô ta cũng không sống nổi.” Máu tươi của con người thật hấp dẫn, cô ta không kìm được muốn uống càng nhiều, nỗi ham muốn từ sâu trong linh hồn làm giọng điệu của Ethel trở nên cao vút.

Cô gái ngu ngốc kia, sẽ không muốn bị giam cầm trong cơ thể của ma cà rồng, trọn đời không thể thoát ra...

Angus mặt lạnh như sương, làn da tái nhợt, đôi mắt xanh sâu không thấy đáy.

Anh từ từ rút cọc gỗ găm trong người Ethel ra, giọng nói lạnh lẽo như kết thành băng: “Cô sai rồi, nếu cô ấy còn sống, chắc chắn sẽ hi vọng tôi giết chết cô.”

Sau đó, anh sẽ rất nhớ cô, vĩnh viễn.

Angus vươn tay, nhắm vào trái tim Ethel, đâm mạnh xuống!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Edit: Hàn thái tử

Beta: Pi sà Thần

“Vật đổi sao dời, năm tháng biến hóa.” vốn chỉ là một câu nói thường thấy trong sách.

Nhưng Ôn Như Thị lại không ngờ, giờ đây câu nói này lại ứng trên chính bản thân mình. Khoảng thời gian bị phong ấn trong mật thất cực kỳ dài, dài đến mấy trăm năm, lâu đến mức đủ cho cô đếm rõ xem trên người từ trên xuống có bao nhiêu sợi lông.

Ôn Như Thị rất cô đơn, vô cùng vô cùng cô đơn. Cô nghĩ, nếu không phải thỉnh thoảng còn có thể tán gẫu với trợ lý qua khám quyết, chắc chắn là cô đã sớm điên rồi.

Đáng tiếc là trong nhiệm vụ lần này, trợ lý cá nhân chỉ có thể giảng giải nội quy quy định của cuộc thi, không thể tiết lộ những tình tiết theo sau bị thay đổi bởi các người chấp hành. Chính vì thế, Ôn Như Thị thực sự không tính được, tiến trình của lịch sử sẽ bị thay đổi đến mức độ nào khi mà gần trăm người chấp hành cùng lúc tiến vào một thế giới.

Elliott có còn giữ được mạng sống của mình trong tương lai, gặp gỡ chân mệnh thiên tử của hán hay không?

Angus có còn như trong tài liệu ghi lại, trở thành một kẻ cuồng sát máu lạnh vô tình đến cả ma cà rồng cũng e ngại hay không?

Còn anh cả Cecil của bọn họ, có gặp được Meryl hay không, có thể trở thành trở thành vua của của người sói ở núi Guimaras hay không?

Những chuyện này Ôn Như Thị đều không biết.

Cô lại càng không ngờ, gia tộc ma cà rồng vốn nên vang danh lừng lẫy đến đời sau —— Lannister, đã không tồn tại nữa.

Đêm hôm đó bên trong pháo đài của bá tước không một người nào còn sống đi ra, cho đến nửa tháng sau, mọi người mới phát hiện ra tòa lâu đài địa ngục trần gian ấy.

Trên tường, bồn hoa, dưới đất, hành lang gấp khúc, lan can, đầu đầu cũng có vết máu, có thể nhìn thấy vết máu khô và phần chân tay còn lại vô cùng thê thảm ở khắp mọi nơi, vị bá tước cao quý và ngài thị trưởng bị mổ rách bụng ở trong phòng ngủ của mình, như bị thú dữ giết chết...

Hình dáng lúc chết của mỗi một người đều rất thê thảm, điểm giống nhau duy nhất chính là hai lỗ máu nằm ở một bên, sự kinh hoàng đến khó tin đọng lại trên vẻ mặt của bọn họ khiến mọi người vô cùng nghi ngờ.

Tổng cộng có 128 người gặp nạn, trong một khoảng thời gian ngắn, pháo đài cổ có lịch sử lâu đời này đã trở thành khu vực cấm không một ai dám nhắc tới...

Cùng tồn tại trong chồng hồ sơ dày cộp, ngoài con kiếp nạn này ra thì những tháng năm dài đằng đẵng vừa qua còn chôn dấu sự kiện bá tước thiên kim Ethel và hai người con trai của thị trưởng, Angus và Elliott mất tích không còn tăm hơi.

Ôn Như Thị hoàn toàn không biết gì về những việc này, mỗi ngày ở trong đây, trừ ngủ, ngủ và ngủ, thì bức tường tối tăm phía trong đã cô cào vô số chữ “Chính” (thắng giêng) lên.

Cuối cùng, cô đau khổ phát hiện, mặt thất hai thước vuông (~ 0.743 mét vuông) không chứa đủ vết tích thời gian của mấy trăm năm.

Sau đó, Ôn Như Thị bỏ luôn sự nghiệp ghi chép ngày tháng vĩ đại, cam chịu vui đầu tận lực ngủ. Sự tiêu khiển duy nhất trong khoảng thời gian dài này chính là tiếng đánh thức dễ nghe của hệ thống.

“Hắc Ngục số 7 Caesar, nhiệm vụ thất bại, rời khỏi thế giới chọn lọc đầu tiên khu III, số người chấp hành còn lại: 95.”

“Chấn Phiền số 10 Liễu Trung Thanh, nhiệm vụ thất bại, rời khỏi thế giới chọn lọc đầu tiên khu III, số người chấp hành còn lại: 94.”

“Vụ Điền Khuynh số 8 Dịch Sùng Lâm, nhiệm vụ thất bại, rời khỏi thế giới chọn lọc đầu tiên khu III, số người chấp hành còn lại: 63.”

...

“Vĩnh Hằng Chi Môn số 3 Agnes, nhiệm vụ thất bại, rời khỏi thế giới chọn lọc đầu tiên khu III, số người chấp hành còn lại: 46.”

“Chuyển Sinh số 3 Anler Bella, nhiệm vụ thất bại, nhiệm vụ thất bại, rời khỏi thế giới chọn lọc đầu tiên khu III, số người chấp hành còn lại: 32.”

...

Đây đúng là một cuộc cạnh tranh toàn khốc, Ôn Như Thị tấm tắc khen ngợi, hoàn toàn không nhìn ra biểu cảm trên cái mặt mèo lông xù. Không ai biết, có bao nhiêu người chấp hành đã bị ma cà rồng Angus vô tình giết chết.

Mà vào lúc này, đứng trên một vùng đồ nát thê thương, nhìn thế lực mà mình vừa mới xây lại một lần nữa bị hai anh em này phá hủy, Ethel rất căm tức, ngay từ đầu cô đã không nên chọn Angus làm đối tượng để công lược, càng không nên yêu Elliott, hiện tại cô thực sự hối hận đến phát điên rồi!

Ethel bị đuổi giết ba trăm năm, cả đời này cô chưa bao giờ chật vật đến mức này!

Năm đó, một nhát của Angus, cho dù cô đã ngăn lại trước khi hấn đâm xuyên tim cô, nhưng cũng đã đủ để cô chịu tổn hại nghiêm trọng khi mới chuyển hoá. Một đòn chí mạng kia đã khiến Ethel hoàn toàn bị cơn khát máu nhấn chìm, lúc cô tỉnh lại thì tất cả đều đã muộn.

Cô giết chết chính cha của mình, cũng đã giết cha của Elliott. Nếu Ethel không ép Angus uống máu của mình trước lúc mất lý trí, thì ở đêm đó cô cũng tàn sát nam phụ dẫn đến nhiệm vụ thất bại.

Làn váy dài đỏ sẫm của cô uốn lượn trên đất, chất lỏng đỏ tươi chảy xuống ống tay áo rộng rườm rà, tiếng tí tách, Ethel hơi hoang mang, trong phút chốc không sao phân biệt rõ được rốt cuộc đây là máu của ai.

Một bên là thân xác tàn tạ của thị trưởng đã bị cô xé rách thành một đồng bùn nhão, Elliott giật mình sững sờ quỳ gối trước người ông, trong một giây đó nỗi đau đớn sâu nặng và sự thống khổ trong đôi mắt xanh thẫm của hắn đã đập tan thứ tình cảm bí mật Ethel giấu kín trong chớp mắt.

Ethel cẩn thận e dè ôm hắn từ sau lưng, nhưng chỉ nhận lại một tiếng khóc thảm thiết nghẹn ngào của hắn: “Cút đi, ác quỷ!”

Cô không phải ác quỷ, cô chỉ là... Ethel chảy nước mắt, lộ ra răng nanh thật dài, cắn vào sau gáy Elliott.

... Nếu như không yêu, vậy thì trung thành với cô là được rồi.

Nhưng rốt cuộc biến hai anh em Angus và Elliott thành ma cà rồng không giúp cô đạt được sự trung thành của bọn họ, mà tiện thể theo sau, là sự trả thù điên cuồng!

Dù cô chạy tới chỗ nào, đều không thoát khỏi hai người như ruồi bâu lấy mật này, họ như oan hồn vĩnh viễn không thể cắt đuôi, theo sau cô, diệt trừ thế lực của cô. Elliott còn đỡ, bản tính lương thiện trời sinh như hắn chắc chắn sẽ chỉ đối phó với ma cà rồng, hắn cũng sẽ lờ đi làm như không thấy những người bình thường dưới trướng Ethel.

Đáng sợ nhất là Angus, ma cà rồng và con người chết dưới tay hắn nhiều vô số kể, tuân theo sách lược “nhỏ cỏ tận gốc” để Angus có thể tìm đến căn cứ của Ethel, cách làm duy nhất chính là —— đồ thành (tàn sát hàng loạt dân trong thành).

Thù đoạn của người đàn ông này thực sự độc ác, ra tay hiểm ác, ngay cả Ethel cũng không nhìn được mà đau lòng. Chỉ có lúc nhìn đến thì thể thuộc hạ ở khắp thành cô mới sâu sắc cảm nhận được hai chữ “đồ tể” nhắc tới trong tài liệu nhẹ nhàng đến cỡ nào!

Lánh nạn trong thời gian dài khiến lòng Ethel uể oải không thể tả, nếu như khi vừa bắt đầu giết chết hai người bọn họ ngay thì mọi chuyện đã đầu xuôi đuôi lọt rồi. Nhưng đây không phải là nhiệm vụ thế giới bình thường, người chấp hành không thể giết nam chính, cũng không thể giết nam phụ.

Ethel muốn đánh nhưng còn e ngại uy danh thành tích của Angus và Elliott.

Thời gian ba trăm năm, đủ để khiến một ma cà rồng mới sinh có thể đủ sức giết một người dẫn đường, hướng chỉ, bọn họ có hai người, còn cô chỉ có một mình mình.

Chỉ cần cô không cố gắng xây pháo đài ma cà rồng nữa thì bọn họ sẽ không tra ra tung tích của cô dễ như vậy. Ethel cực chẳng đã, không thể làm gì khác hơn là mai danh ẩn tích bắt đầu trốn. Ở trong thôn làng nhỏ mà cô chọn vẫn còn chứa một cơ hội cuối cùng. Nếu cô có thể diệt trừ người chấp hành ở chỗ này, chiếm được trái tim của nam phụ kia, cuộc tranh tài này cũng không tính là thua!

Liên tục hai năm không có tung tích của Ethel, Elliott cũng bắt đầu có ý định rút lui.

Quý ông dịu dàng ngại ngần chờ cô ngoái đầu nhìn một cái năm nào đã sớm chết trong pháo đài cô đêm hôm đó, trên tay của hắn đã nhuộm đầy máu tanh, cho dù tắm rửa thanh lọc bao nhiêu lần cũng không sạch.

Elliott cảm hận chính mình dơ bẩn như thế, cũng căm ghét cuộc sống mơ mơ màng màng tìm kiếm chút an ủi như kẻ say rượu.

Cuộc báo thù vĩnh viễn không ngừng không có điểm dừng không cứu rỗi hắn, trái lại còn đeo lên lưng hắn nhiều đau khổ hơn.

Ở nơi ăn chơi trác táng trong thành, Angus ôm lấy mỹ nữ vừa quen, kẻ sát tay cô nàng, uống hết ly rượu vang này đến ly rượu vang khác, đáng tuổi cười bất cần của hắn không giống với vẻ lạnh lùng thâm trầm vốn có.

Tiếng nhạc DJ âm ỉ chấn động làm màng nhĩ Elliott khó chịu, thính giác ma cà rồng vốn nhạy cảm, đặt bản thân vào một chỗ như vậy khác nào tự hành hạ mình. Hắn thật không hiểu được, sao Angus lại có thể thích thú đến như vậy, hắn thở dài, đứng dậy: “Về thôi.”

Angus nhếch miệng không tỏ rõ ý kiến, ánh đèn đủ màu lia qua mặt hắn, chiếu lên gương mặt tái nhợt của hắn, đẹp đến tưởng chừng như không phải người thật: “Vội gì, đi về cũng chẳng có ai chờ em, nơi này nhiều mỹ nữ như vậy, em thích ai thì nói với anh hai.”

Elliott lắc đầu một cái, rừ mắt cố cười gượng: “Về thôi, về Thành Surong Mù, em muốn thăm cha, còn cả Cecil nữa.” Ba trăm năm, lúc họ đi cũng không hề để lại cho anh cả Cecil một lá thư nào.

Trốn tránh nhiều năm như vậy, phần mộ của họ không biết có còn ở đó hay không, hắn chỉ muốn trở lại quét tước tảo mộ, tu sửa nơi ở cũ của người trong nhà một chút.

Nghe vậy, Angus nheo mắt lại, híp mắt nhìn em mình chăm chăm, im lặng cả buổi, một lúc sau, hắn giật lấy ly rượu của cô gái bên cạnh, uống một hơi cạn sạch: “Tùy mày!” Sau đó tiện tay ném xuống, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Bước chân hắn loạng choạng, mỹ nữ kia vội vã tránh mình vớ dưới chân, tiến lên vài bước đỡ hắn, không ngờ lại bị hắn đẩy ra, giọng lạnh lẽo vô tình, “Cút!”

Cô gái kia không chuẩn bị kịp ngã xuống chỗ ngồi, phản ứng lại thì lập tức cuống lên, sắc mặt lúc trắng lúc hồng, rung rung muốn khóc.

“Angus, theo em cùng về Thành Surong Mù,” Elliott đuổi theo, kéo cánh tay của hắn, “Theo em về, chúng ta có thể dựng nên một ngôi nhà...”

“Sau đó thì sao?” Angus quay đầu lại, châm biếm lạnh lùng liếc nhìn hắn, “Hai ma cà rồng lẻ loi canh giữ một căn nhà trống rỗng, sống trong bóng tối, ngay qua ngày dần dần nhớ về năm đó? Năm đó mày cũng chỉ mới 20 tuổi, 20 năm ký ức, muốn dùng tương lai mấy trăm năm, mấy nghìn năm nhớ đi nhớ lại, cũng chỉ có thằng ngu mới làm như thế.”

Hắn chậm rãi hất tay ra, xoay người rời đi.

Hắn sẽ không trở lại nơi mà những người kia đã kết thúc, cuộc đời hắn chỉ có thể không ngừng đi về phía trước, không thể lùi lại, “Nếu mày muốn về thì cứ tự mình về, không cần kéo tao theo.”

Thành Surong Mù vào cuối thu làm hắn nhớ tới đoàn người như thoi đưa trên phố xá, ông chủ thợ rèn thuần phác, người cha nóng nảy, trước phía bên kia giáo đường là một cây sồi cao to, còn có lá vàng óng ánh rơi xuống phủ kín đất, trên gác chuông cao cao, cô mỉm cười ranh mãnh...

Thời gian ba trăm năm quá lâu, Angus đã không còn nhớ rõ, ngày đó buổi tối Ethel xuất hiện ở trước mặt mình, đã từng nói cái gì, rồi làm những gì.

Cũng nhớ nổi năm đó, vì sao bản thân lại ngu ngốc tha thứ cho một kẻ ngu không có cả năng lực tự vệ, lúc hắn còn chưa nhận ra được mình đang chờ đợi cô thì cô cứ thế đột nhiên không còn ở đây.

Angus không thích về thăm, hắn không giống Elliott đa sầu đa cảm, do dự thiếu quyết đoán như vậy, tất cả những thứ kia đều đã là chuyện đã qua, hắn đã quên sạch sành sanh cả một người hắn đã từng biết rõ.

Chẳng qua, chỉ có câu nói đó là không có cách nào quên được.

“Nếu tôi biến mất, anh có nhớ tôi không?”

Thậm chí Angus còn không biết, tại sao mình lại khắc ghi câu nói ấy vào tim, hay là vì trong những năm đó, cô là cô gái duy nhất có thể đến bên hắn. Hay là vì ngay lúc đó giọng cô bình tĩnh, lại hay là vì, như cô đã hoàn toàn biến mất đúng như những gì đã nói.

Không có linh hồn của một người bình thường, có thể tồn tại trong thân thể của ma cà rồng lâu như vậy. Nếu như nhất định phải hỏi, bây giờ hắn hận Ethel bao nhiêu, đáp án của Angus là —— “Không biết”.

Thù hận cũng giống như tình cảm, qua thời gian sẽ vơi dần đến gần như không còn.

Đền đường lù mù kéo từ lưng của hắn ra một cái bóng thật dài trải trên đất, Angus đi trên đường cái lúc nửa đêm không có một bóng người, có lẽ, chỉ là hắn quá buồn chán.

Trừ việc truy sát Ethel, Angus không biết, rốt cuộc mình còn có thể làm gì...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86

Edit: SakiHime

Beta: Vi chiêu nghi

Mùa đông, Elliott trở lại cố hương sau nhiều năm xa cách. Đầu đông, trận tuyết rơi đầu mùa phủ một lớp tuyết trắng xóa lên những ngôi biệt thự cũ kỹ trong thành trấn, mái nhà màu chàm như hòa vào sắc cây cối xung quanh.

Hoa tuyết bay xuống đậu trên đầu vai anh, đã từng, một nhà bốn người ồn ào vui vẻ, vậy mà bây giờ chỉ còn mình anh trở về.

Elliott chậm rãi đi qua hành lang uốn khúc, dừng lại trước cửa, trên cột gỗ màu nâu sẫm vẫn còn khắc tên viết tắt của ba anh em họ. Anh chậm rãi vuốt ve vết khắc, không nén được cảm giác đau thương đang tràn ra, cảnh còn người mất, vật đổi sao dời.

“Đừng nhìn nữa, đây là do năm năm trước anh khắc lại theo nét bút của hai người.”

Một giọng nói quen thuộc đột nhiên truyền tới, Elliott quay đầu lại, thân người cường tráng của Cecil dựa vào cạnh cửa, khoe miệng cong lên nụ cười không rõ vui giận.

Không hiểu vì sao, nước mắt Elliott bỗng nhiên rơi xuống: “... Anh cả.”

Cecil nhún mày: “Cậu còn nhớ tôi là anh cả của các cậu à? Các cậu không nói câu nào đã biến mất mấy trăm năm, nếu không phải phù thủy tính được các cậu chưa chết, tôi còn định lập hai ngôi mộ cạnh phần mộ của thị trường rồi.”

Anh khoanh tay đứng chắn trước cửa, giọng điệu không vui, “Thằng Angus khốn khiếp kia đâu, sao không về cùng cậu?”

Elliott cứng đờ, tựa như được trở về khoảng thời gian niên thiếu vẫn còn bị hai anh trai bắt nạt. Anh hít sâu một hơi, đánh trống mắt nhìn Cecil: “Hiện giờ người đứng trước mặt anh là em, anh không thể hỏi thăm tình hình hiện giờ của em ba à, quan tâm Angus làm gì?!”

Vẫn có thể nói lời châm chọc nhau, cảm giác ấy thật tốt, viên mắt Elliott ửng hồng, không tự chủ được nở nụ cười.

“A, em trai thân yêu của anh.” Cecil nhún vai, tránh khỏi cửa, “Em cũng biết, từ nhỏ thằng khốn kia đã hay gây rắc rối, độc mồm độc miệng, tính tình cực đoan, em không giống nó, nên anh cũng không lo lắng an nguy của em.”

Khác với vẻ ngoài cổ xưa của ngôi biệt thự, ánh đèn trong phòng màu da cam. Trong lò sưởi mang phong cách cổ điển, ngọn lửa bập bùng tỏa ra hơi ấm, hương vị của đồ ăn tràn ngập căn phòng.

Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn trái ngược với vẻ hoang tàn đổ nát mà Elliott tưởng tượng, anh kìm nén sự kích động trong lòng, từ từ ngồi xuống chiếc ghế salon quen thuộc: “... Anh vẫn ở đây chờ chúng em?”

“Hừ.” Cecil bĩu môi, không cho ý kiến, tiện tay cầm bình rượu vang trên tủ rượu, rót một ly cho Elliott, “Sợ chuyển đi thì hai cậu không tìm được, đành sửa đi sửa lại nơi rách nát này để ở tạm, mấy năm này anh sắp ngót ngạt đến chết rồi, mau nói xem, rốt cuộc các cậu đã làm chuyện gì. Còn người cha không nhân tính của chúng ta, tại sao lại chết chung một chỗ với bá tước?”

Elliott rũ mắt, chậm rãi nhấp một ngụm rượu nguyên chất trong ly, rượu vào miệng, vị ngọt mà chất: “Đó là một câu chuyện cũ dài dòng...”

...

“Angus thân mến!

Thành Sương Mù đã phát triển gấp mấy lần khi trước, đường phố năm đó chúng ta từng đi qua đều trở thành đường lớn, ngựa xe như nước. Nếu anh trở về, chắc chắn cũng sẽ cảm thấy không quen giống em, nhưng hiện giờ em cũng bắt đầu thích ứng với sự biến hóa của nơi đây rồi.

Mỗi đêm trăng tròn, Cecil sẽ trải qua đêm đó trong khu rừng ngoài thành, anh ấy không thích có người tìm mình, không ai có thể tiếp cận anh ấy vào thời điểm anh ấy hóa hình, trừ cô bé mà anh ấy nhận nuôi. Điều này khiến em hơi buồn, chúng ta là anh em ruột thịt, đúng không, tại sao lại không sánh bằng một người ngoài?

Chờ anh về. Mọi người đều ở nhà chờ anh.

—— Em trai thân yêu, Elliott.”

Elliott nghiêm túc dán kín bức thư, bỏ vào trong hòm thư trước cửa.

Mùa đông, tuyết càng lúc càng nhiều, tính từ lúc anh rời đi, không biết hiện giờ Angus còn ở đó không nữa, Elliott phủi tuyết trên vai, xoay người đi vào nhà.

“Angus thân mến!

Hôm nay con gái nuôi của Cecil – Meryl – lên cấp ba, cô bé quen rất nhiều bạn mới, sau khi tan học, cô bé trở về với vẻ vui vẻ thích thú khiến Cecil cũng có chút ghen tị.

Em rất mong được như cô bé, nếu có thể, em cũng hi vọng có thể bắt đầu lại từ lúc chưa tốt nghiệp. Hiện giờ ngày nào em cũng đi dạo trên đường, nếu có một ngày, em có thể hoàn toàn không chế được mình khỏi ham muốn hút máu ngay cả khi đứng giữa đám người, có lẽ, em có thể được làm con người thực sự, thêm một lần nữa.

Meryl thường hay gằm gừ trong phòng ngủ, cô bé mua một vài vật kỳ quái, được rồi, em không nên nói xấu sau lưng người khác. Nhưng hành động của cô bé ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của em, trong đồ ăn của em thường xuất hiện một vài thứ không nên có, ví dụ như con cóc... Máu tươi càng ngày càng khó tìm, Cecil cũng mặc con gái anh ấy.

Hôm qua cô bé bỗng nhiên chạy tới nói với em, chắc chắn có ngày có thể xoay chuyển tình thế. Em không hiểu ý của cô bé, Meryl bảo em nói cho anh biết, nếu anh còn chưa biết, thì buổi tối Ethel sẽ biến thành quỷ hồn gây phiền phức cho anh —— không ngờ cô bé biết Ethel! Em không hiểu vì sao cô bé luôn nhấn mạnh là buổi tối.

Đây là lá thư thứ mười một em viết cho anh, nếu anh đọc được thì gửi thư về cho em được không?

—— Em trai thân yêu, Elliott.”

Cecil đứng ở cửa, nhìn Elliott nghiêm túc viết chữ hoa đẹp đẽ vào lá thư gửi Angus, không kìm được châm chọc: “Em biết rõ nó sẽ không dừng chân tại một địa điểm cố định, cần gì phải gửi thư về đó mãi, nếu nó thực sự muốn về, sẽ tự trở về. Em không cần làm việc ngu ngốc như thế.”

“Có lẽ.” Elliott nhẹ nhàng dán phong thư lại, cười khế: “Em chỉ muốn để anh ấy biết là anh ấy không cô đơn.”

Tuy Angus không nói, nhưng anh lơ mơ cảm thấy, sâu trong lòng anh ấy, hẳn là rất cô đơn. Elliott chỉ hy vọng, Angus cũng đoàn tụ với người nhà như anh, dù là ma cà rồng, thì cũng cần người nhà ở bên.

Ở bán cầu bên kia Trái Đất, khi màn đêm bao phủ, Angus bước đi lằng đằng trên một con phố xa lạ, áo đen trên người khiến thân hình hoàn mỹ của anh lẫn vào bóng đêm.

Ethel dường như đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, ba năm qua anh vẫn không tìm được tung tích của cô ta. Angus nhíu mày, chuyển hướng sang con hẻm kế tiếp, lần trước có một người đàn ông nói ở đây có một ô ma cà rồng, anh nghĩ, biết đâu có thể tìm được chút manh mối.

Hẻm nhỏ chật hẹp, âm u, ẩm thấp, trong không khí phảng phất mùi thối rữa, nhưng anh cũng không thích đóng khuru gác của mình. Quá trình giết chóc không ngừng tạo ra một khả năng mới, chỉ cần anh muốn, Angus có thể tùy ý làm bất kỳ một giác quan nào mất đi tạm thời.

Người đàn ông mở cửa là ma cà rồng mới sinh, người con gái trong phòng lênh láng máu tươi, mùi máu tanh nồng nặc không kịp tản đi. Ma cà rồng kia chưa kịp đóng lại cửa phòng, Angus đã nhấc chân, đập bay cả người lẫn cửa!

Anh nhẹ nhàng đập lên ngực tên kia, động tác có vẻ rất khẽ, nhưng lại ẩn chứa sức nặng nghìn cân, Angus hờ hững nhìn xuống, răng nanh dài ra: “Ethel ở đâu? Nói, tao tạm tha mạng cho mày, không nói, thì chết.”

“Tôi không biết anh đang nói gì, tôi không quen cô ta.” Người đàn ông dùng hết hơi sức cũng không tránh được lực đè của Angus, anh ta hoảng hốt, xin tha liên tục, “Thả tôi, thả tôi đi, anh muốn gì tôi cũng cho anh.”

Angus lạnh lùng nhếch miệng, giọng điệu ôn hòa: “Trả lời sai rồi.” Một giây sau, tên ma cà rồng nằm trên đất đã không còn hơi thở, anh nhẹ nhàng thu chân về, để gầy da bị máu tươi nhuộm đỏ.

Anh bình tĩnh quay đầu ra ngoài, ánh trăng sáng trong xuyên qua cánh cửa đang mở, chiếu lên sàn nhà, sắc mặt người đàn ông nằm trên đất trắng bệch, trên ngực để lại một cái lỗ lớn, trái tim đỏ tươi đã bị giã thành thịt nát.

Trên thế giới này càng ngày càng nhiều ma cà rồng, có kẻ là hậu duệ của Ethel, có kẻ sống sót sau cuộc tàn sát của Giáo hội, nhưng dù là ai, cũng

không biết tung tích của cô ấy.

Angus thở ra hơi lạnh, đút tay vào túi, không nhanh không chậm bước ra đầu hẻm.

Ban đêm, trong quán cà phê, ánh đèn u ám, mang phong vị xa lạ của ngoại quốc. Angus ngồi xuống cạnh cửa sổ, chậm rãi uống tách cà phê Martha Clann [1] đang tỏa ra hơi nóng.

[1] Cà phê Martha Clann

Bản gốc: 玛莎克兰咖啡

Phiên âm: Cà phê mã toa khác lan

Đây là loại cà phê dành cho người thất tình. Nguyên liệu chế biến bao gồm nửa tách cà phê nóng, rượu vang đỏ, chanh, quế, đường.

Quy trình pha chế: Đun ấm rượu vang đỏ, sau đó đổ một nửa tách cà phê nóng vào, đặt vào tách một lát chanh và một thanh quế, được phục vụ đính kèm các gói đường.

Mùi thơm ngát của quế và chanh lẫn trong hương rượu vang đỏ và cà phê, thực ra anh không thể thưởng thức trọn vẹn mùi vị tươi đẹp này, vị giác của ma cà rồng chỉ có thể cảm nhận trọn vẹn mùi vị thơm ngon của máu.

Nhưng anh vẫn mím môi uống từng ngụm từng ngụm, chỉ có nhiệt độ nóng bỏng lưu lại trên đầu lưỡi, Angus cười nhạt, tựa như thật sự chìm đắm trong hương vị ngào ngạt ấy.

Trên bàn có một lá thư đã mở, chữ viết trong thư vẫn là kiểu chữ trăm năm không đổi của Elliott, nét chữ phức tạp, ngòi bút đẹp đẽ dễ nhìn, nhìn rất thích mắt.

“Angus thân mến!

Anh còn nhớ lâu đài cổ của bá tước không? Cái lâu đài bỏ hoang ấy đến giờ vẫn không ai mua. Xét thấy người mua không xuất hiện, chính phủ đã thu hồi lâu đài đó. Đầu xuân sang năm sẽ cải tạo lại một lần, quy hoạch thành viện bảo tàng.

Em vẫn không có đủ can đảm để đối diện với nơi đó và ký ức năm đó. Angus, xin hãy tha thứ cho sự nhu nhược của em. Chỉ mong ngày anh trở về, chúng ta có thể cùng nhau trở lại chốn cũ.

Còn một tin nữa, có lẽ anh nghe xong sẽ thấy hứng thú. Lúc trước, sau khi chúng ta mất tích, Cecil đã từng dẫn Meryl lên lút lên vào trong đó, họ vẫn giấu kín chuyện này. Đến hôm nay, Meryl đột nhiên nói với em, nếu anh trở về, với sức mạnh của ba người chúng ta, có thể mở ra phong ấn của mặt thất.

Anh tin không? Dưới mặt đất của tòa lâu đài đó còn có phong ấn! Em không biết trong đó giấu cái gì, có lẽ lại là một tai họa, có lẽ lại là một điều gì khác... Tâm trạng của em có chút phức tạp.

Angus, anh sẽ trở về chứ?

—— Em trai thân yêu, Elliott.”

Đầu ngón tay thon dài nhợt nhạt khẽ khàng lướt qua mặt giấy trơn bóng, cuối cùng dừng lại trên hai chữ “Phong ấn”, Angus lặng lẽ, chậm rãi để cái tách trong tay xuống bàn. Đêm đó, trong mặt thất phong ấn cái gì? Chẳng lẽ là một Ethel khác?

Trong cuộc đời dang dở của ma cà rồng không nên có bất cứ kỳ vọng nào, anh đã quen với cuộc sống chết lặng bất cần này, Angus thu lại lá thư, khó xử nhíu mày.

Nhưng, nếu đúng là cô ấy thì sao?

Nếu cô ấy thật sự bị phong ấn tại đó, chờ người đến giải cứu... Angus bắt đầu đi đứng dậy, thờ dài.

Một bóng đen lướt qua, nhanh như dao cắt, trong quán cà phê yên tĩnh, khách vẫn nhỏ nhẹ trò chuyện như trước, không ai phát hiện ra người đàn ông vừa ngồi bên cửa sổ đã biến mất.

Buổi sáng, không khí trong lành sạch sẽ, trên cây hồ đào cao lớn trước cửa có mấy con chim sẻ líu ra líu ríu cất tiếng hót.

Elliott đẩy cửa phòng, chuẩn bị đi qua hòm thư để gửi thư, vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy một bóng người ngồi ở xích đu trên hành lang uốn lượn, anh ngạc nhiên nói: “Angus?”

Angus bị anh đánh thức, nhíu mày liếc anh một cái: “Không muốn gặp lại anh?”

“Không phải.” Elliott vui mừng đến mức không biết nên nói gì, chỉ kéo Angus vào trong, “Anh về từ bao giờ? Sao không gõ cửa?”

Angus không nhìn được nhũ mào: “Anh về nhà mình còn phải gõ cửa à, cũng chẳng biết thả một cái chìa khóa dưới cái thảm trước cửa cho anh vào, nếu không phải thấy nhà quá nghèo, anh đã phá cửa rồi.”

Đúng lúc đó, Meryl đi từ cầu thang xuống, cô mặc quần áo ở nhà thoải mái, tùy tiện vẫy vẫy tay với anh: “Đã lâu không gặp.”

Dáng vẻ của Meryl không hề thay đổi so với 300 năm trước, vẫn là vẻ chừng 12, 13 tuổi. Angus nheo mắt, trong mắt ẩn hiện ác ý: “Sao cô lại ở đây?”

“Angus, cô bé là Meryl mà em đã kể với anh trong thư, con gái nuôi của Cecil.” Thấy tình thế không ổn, Elliott vội vàng lên tiếng.

Lời còn chưa dứt, Angus ban nãy đứng trước mặt đã không thấy tăm hơi, quay đầu chỉ thấy anh đang bóp cổ Meryl, nhấc cô lên giữa không trung: “Trong sự kiện năm đó, rốt cuộc cô đóng vai gì?”

Bỗng nhiên bị tấn công, bé loli còn không biết mình đã bị nhận định thành kẻ có âm mưu, vẫn đang gắng sức giãy giụa, đứt quãng gọi: “Ce... Cecil.”

Trên tầng hai đột nhiên truyền đến một tiếng sói tru, ngay sau đó là tiếng vải vóc bị xé rách, một con sói to lớn xuất hiện trước mặt ba người, đôi mắt màu vàng kim ẩn chứa ý cảnh cáo nguy hiểm, nhìn chăm chăm cánh tay Angus đang bóp cổ Meryl!

“Bé gầy cổ cô ta không cần đến một giây.” Angus nhếch miệng, cười nhạt khiêu khích, dáng vẻ tàn nhẫn mà tao nhã, “Anh muốn xem thử không, là anh nhanh, hay tôi nhanh?”

Cecil nghe răng gặm thét, chân sau lấy đà, lao thẳng về phía em trai đứng trong sảnh!

“Khoan, mọi người dừng lại, đừng đánh!” Elliott không biết nói gì, đuổi theo hai anh trai, không biết nên giúp bên nào trước, lại nhìn Meryl đang bị siết cổ, “Angus, nhẹ tay một chút, đừng giết Meryl!”

“Cecil, dừng cản, đó là cái ly em thích nhất—— ”

“Angus, thả sô pha của em xuống! Không được —— ”

...

Mặt trời ngoài cửa sổ dần dần lên cao, cảnh vật tươi đẹp. Ánh mặt trời ấm áp lặng yên phủ xuống rừng cây đã điểm nét xuân.

Quang cảnh trong phòng như vừa bị bão tố thổi quét, không có đồ vật nào còn ở nguyên vị trí ban đầu, căn phòng tan hoang, bừa bộn.

Elliott nhặt mảnh vỡ bên chân, trên lớp men trơn bóng vẫn có thể nhìn thấy hoa văn đẹp đẽ mềm mại của cái đĩa ban đầu, đó là cái đĩa ăn cổ anh vừa mua về.

Anh tự giận mình, ngồi giữa đống gạch vụn, nhìn hai bóng người trong phòng khách vẫn đánh nhau kịch liệt, lẩm bẩm nói: “Đánh thì đánh đi, dù sao các anh nhiều tiền, cùng lắm đánh xong thì đi mua cái mới.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Edit: Ngân uyển nghi

Beta: Vi chiều nghi

Meryl che vết xanh tím trên cổ, nghe Cecil gọi điện thoại cho trường xin phép nghỉ giúp cô. Tầm mắt cô chuyển sang dáng vẻ thờ ơ giữa đống tàn tích của Angus.

Anh ngồi trên chiếc sofa đã bị phá hủy không ra hình thù gì, gương mặt tái nhợt vẫn hiện lên nụ cười ung dung.

Nếu không phải anh đang mặc một bộ tây trang màu đen rách tả tơi, không ai tin người đàn ông đến cả sợi tóc cũng không rối loạn này vừa trải qua một trận chiến ác liệt.

“Meryl, con ngoan ngoãn chờ ở nhà. Bỏ dẫn tên khốn kia ra ngoài mua đồ dùng mới, nơi này sẽ trở lại như ban đầu vào buổi tối, con đừng tức giận.” Cecil vụng về vuốt mái tóc màu hạt dẻ của cô, giọng nói dịu dàng, tiếc là vết bầm tím trên mặt anh phá hoại khung cảnh ấm áp này.

Cô tức giận đập vào tay anh, tròn mắt nhìn Angus một lần nữa.

Cái năng lực tự chữa lành vết thương của ma cà rồng đúng là đáng ghét! Cô thật sự rất muốn nhìn thấy đáng về anh ta bị đánh sưng mặt mũi! “Không cần, hôm nay con có việc, con còn chưa chuẩn bị đủ đồ vật cần thiết cho việc giải trừ phong ấn.”

Meryl xoay người lên lầu, tầng một đã không thể ở được. Hơn nữa, tầng một còn có tên kia, mắt không thấy tâm không phiền, cô tin, một ngày nào đó tên khốn đó sẽ gặp báo ứng.

Đang đi lên cầu thang, cô bỗng dừng lại, quay đầu nhìn ba người đàn ông trong phòng khách. “Tối mai chúng ta đến lâu đài.” Không có tin Ôn Như Thị bị loại bỏ, cô cũng rất muốn biết, rốt cuộc có phải cô ấy bị Ethel nhốt trong đó hay không.

Nghe vậy, Elliott theo phản xạ nhìn sang Angus. Không ngờ anh chẳng hề cất lời, chỉ im lặng rũ mắt, ngầm chấp nhận sự sắp xếp của cô.

Anh hai của anh dường như lại trở về đáng về khó lòng nhìn thấu ngày trước. Mỗi Elliott giật giật, rốt cuộc vẫn không hỏi gì. Có lẽ, Angus cũng giống như anh, không muốn nhắc lại chuyện đêm đó.

Đêm hôm sau, Ôn Như Thị đang ngủ không biết trời đất gì, bỗng nghe thấy tiếng người trò chuyện bên ngoài, cô cảm động đến rơi nước mắt. Nhiều năm như vậy, cuối cùng cô cũng được gặp người sống — tuy không nhìn thấy họ, nhưng nghe thấy tiếng họ cũng tốt lắm rồi.

Cô vươn người bò dậy, vênh hai tai dán sát vào nắp cơ quan, im lặng nín thở nhận biết tiếng người vọng lại trong màn đêm.

“Cecil, đốt nến lên đi.” Meryl dùng muối thô vẽ trận pháp Lục Mang Tinh Trận [1] xung quanh phong ấn, cô ra hiệu cho Angus và Elliott mỗi người đứng ở một đỉnh tam giác, sau đó cô đứng ở đỉnh còn lại. “Bây giờ sức mạnh của tôi chưa đủ, trước hết chỉ có thể bố trí một trận pháp hỗ trợ, pháp lực của phong ấn có suy yếu hay không phụ thuộc vào hai người.”

[1] Lục Mang Tinh Trận

“Các anh là sinh vật siêu nhiên, trong người mang dòng máu hậu duệ của Lannister, là ngoại vật mà phong ấn dễ tiếp nhận nhất.” Nghe Meryl nói vậy, trên mặt Elliott lộ ra nụ cười khổ, anh nghiêng đầu nhìn anh trai đứng đối diện.

Dưới ánh nến chập chờn, anh thấy gương mặt tái nhợt của Angus không mang chút cảm xúc, trầm tĩnh lạ thường.

Chú ngữ phức tạp vang lên trong mật thất, vẻ mặt Meryl nghiêm túc, hơi mờ hai lòng bàn tay, lơ mơ nghe được tiếng gió tụ lại.

Dần dần, trên ngón giữa của mỗi người ngưng tụ một giọt máu đỏ tươi, lơ lửng trôi đến trung tâm trận pháp, hợp thành một giọt máu rồi rơi xuống.

Giọt máu từ từ nhập vào phong ấn, lát sau, tơ máu nhàn nhạt dần dần lan rộng theo các mạch hoa văn của phong ấn, cuối cùng che kín cơ quan cổ xưa. Cuối cùng Meryl cũng thở phào nhẹ nhõm, mừng rỡ đọc câu thần chú cuối cùng, “Nhân danh nguyên thần của một phù thủy trăm năm, giải trừ phong ấn!”

Ánh sáng đỏ lóe lên, một con mèo nhỏ mang bộ lông màu trắng xinh đẹp xuất hiện trước mặt bốn người.

Nó có một đôi mắt trong trẻo màu xanh lam, bộ lông dài mềm mượt như được chải vuốt cẩn thận mỗi ngày, bên chân đặt một chiếc chìa khóa cổ xưa.

Angus không tự chủ được tiến lên vài bước, thật sự chỉ có một con mèo, không còn gì khác... sao.

Trong lòng anh bỗng nhiên xuất hiện cảm giác mệt mỏi chưa từng có. Dù từ trước đến nay anh không nói ra miệng, nhưng trong lòng anh vẫn luôn chờ mong kỳ tích xuất hiện — nhưng đây chỉ là một con mèo ngơ ngác, chẳng phải là con mèo Elliott đã tặng cho Ethel hay sao?!

Sắc mặt của anh rất khó chịu, khó chịu đến mức Ôn Như Thị đang sung sướng vô ngần vì được gặp lại anh, nhìn thấy vẻ mặt của anh cũng do dự không dám bước tới.

Khi cô thấp thỏm nhẹ bước đến gần anh, còn chưa kịp kêu lên một tiếng “Meo~” mềm mại đáng yêu, thì đã bị bàn tay của bạch mã hoàng tử trong mộng tát bay!

Thân thể Ôn Như Thị vẽ ra một đường vòng cung uyển chuyển trong không trung, đột nhiên nhớ trong “Đại Thoại Tây Du” [2], Từ Hà tiên tử có một câu thoại rất kinh điển —

[2] Đại thoại Tây du (大話西遊, tiếng Anh: A Chinese Odyssey) là phim Hồng Kong của đạo diễn Lưu Trấn Vĩ phỏng theo bộ tiểu thuyết kinh điển Tây du kí của nhà văn Ngô Thừa Ân, cả hai bộ phim đều được công chiếu năm 1995 và nhận được phản ứng tích cực từ cả công chúng và giới phê bình.

Ý trung nhân của ta là người bắt phạm, rồi sẽ có một ngày, hắn sẽ cười mây ngũ sắc đến cưới ta, ta có thể dám chắc điều đó. Nhưng ta lại không đoán được kết cục này.

Nỗi ưu thương đó, thật không thể diễn tả bằng lời.

“Này, đừng làm vậy chứ”, Elliott giật mình, vội vàng bay lên đỡ lấy con mèo nhỏ. Tuy anh cũng không ngờ thứ bị phong ấn lại là một con mèo, nhưng dù sao, đây cũng là một sinh mệnh. Anh vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, nhớ lại tình cảm lúc trước anh dành cho Ethel, trong lòng chưa xót khôn cùng.

Mặt Angus tối sầm lại, không nói một lời, không chút do dự xoay người biến mất khỏi mặt thất.

Khỏe miệng Meryl giật giật, nhận lấy con mèo từ tay Elliott, bình thần nói: “Đừng để ý đến anh ta, chúng ta về trước đi.” Cô sẽ không nói cho tên khốn nạn đó biết người anh ta muốn tìm ở trong thân thể con mèo nhỏ này đâu.

Anh ta đánh bỏ của cô, anh ta phá hủy phòng khách nhà cô, anh ta còn bóp cổ cô! Bị như thế là đáng đời!

Quyết tâm trả thù Angus, Meryl lén lút ôm con mèo nhỏ về phòng mình, nghiêm túc kể cho mèo con tình hình hiện tại, sau đó kết thúc bằng câu nói về ra viện cảnh tương lai trên con đường công lược của Ôn Như Thị: “Vi lẽ đó, cô phải hiểu, loại đàn ông như anh ta sẽ không thể yêu một con mèo.”

Cô nắm chặt tay, giọng nói hùng hồn, “Vi tương lai bám vào thân thể đại mỹ nữ ngực to mông lớn, lấy dung mạo xinh đẹp rạng rỡ nhất xuất hiện trước mặt Angus, Ôn Như Thị, cô nhất định phải giữ kín bí mật này. Cố lên cố lên, mau dẹp tình yêu sang một bên, phải tập trung dồn hết sức lực vào việc nghiên cứu pháp thuật về linh hồn.”

Tuy Meryl nói rất có lý, nhưng không hiểu sao Ôn Như Thị lại thấy có chút kỳ quái?

Ôn Như Thị ngồi trên đệm mềm, suy nghĩ một lúc, vươn móng vuốt, gõ vài chữ trên bàn phím: Trước tiên phải đưa ta vào phòng Angus, tiện thể mang theo mấy cuốn sách liên quan đến vấn đề này.

“Sao cô không nghe tôi, hiện giờ cô cần tập trung, tập trung hiểu không?” Meryl nóng nảy nói, để hai người họ ở chung một phòng, ngày đêm ở cạnh nhau thì làm sao có thể đạt được mục đích hành hạ Angus đây?!

Ôn Như Thị lườm Meryl một cái, trong đôi mắt tròn xoe hiện rõ vẻ khinh bỉ, nó tiếp tục gõ bàn phím: Yên tâm đi, tôi không phải người nhiều chuyện, cũng không phải là người sẽ để chuyện tình cảm ảnh hưởng tới học tập.

Meryl không nói gì, vậy mới nói cô ghét học bá [3] nhất, càng ghét học bá một lòng một dạ muốn nối lại tình duyên với tra nam!

[3] Học bá: từ này vốn dĩ để chỉ những nhân vật rất có ảnh hưởng trong giới học thuật, ví dụ như nhà khoa học Albert Einstein. “Bá” trong tiếng Trung mang nghĩa là “rất có quyền lực” Bây giờ, “Học bá” là một từ trên mạng, dùng để chỉ người vừa thông minh, vừa chăm chỉ và có thành tích học tập vô cùng xuất sắc.

Ôn Như Thị không hay biết trong lòng Meryl đang thoải mái nhả nước miếng, cô bị đóng gói đưa đến phòng Angus, Ôn Như Thị nhân nhả dạo quanh một vòng phòng ngủ của anh.

Sau này đây là địa bàn của cô, so với cơ quan vuông vắn chỉ rộng hai thước kia, nơi này rộng rãi như thiên đường. Ôn Như Thị nhẹ nhàng nhảy vọt lên, ngã xuống giữa cái giường lớn mềm mại —— đây mới là chỗ ngủ lý tưởng của một con mèo!

Đợi hồi lâu cũng không thấy Angus trở về, Ôn Như Thị chán nản trèo lên mặt bàn rộng lớn, mở cuốn sách dày cộp về pháp thuật mà Meryl chuẩn bị cho cô, bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu.

Thân là một con mèo không thể nói tiếng người, Ôn Như Thị không thể đọc ra chú ngữ, nhưng cô có thể thử thay đổi trạng thái linh hồn của mình.

Vì linh hồn của mèo con rất yếu, ngày đó cô mới dễ dàng chiếm được thân thể nó. Nhưng linh hồn của một người khỏe mạnh bình thường thì không như vậy, nếu cô muốn trở lại thành người một lần nữa, nhất định phải có một linh hồn mạnh mẽ mới có thể giành được quyền kiểm soát thân thể.

Ôn Như Thị nhủ hai hàng lông mày vốn không tồn tại, lật xem từng trang.

Không khó để đọc hiểu những lời giảng giải thâm ảo trong cuốn sách, khó ở chỗ, so với một chú mèo con chỉ bé bằng bàn tay, thì cuốn sách này thật sự quá lớn, quá dày. Cô phải dùng miệng ngậm trang sách, rồi chạy từ bên này sang bên kia mới có thể giờ sang trang tiếp theo, rồi tiếp tục đọc. Mới đọc được vài chục trang, Ôn Như Thị đã bị loại “vận động trí óc” này hành hạ đến cả người ướt đầm mồ hôi.

Thực tế, Ôn Như Thị là một thực nữ có bệnh sạch sẽ nhẹ, cô thực sự không thể chịu được mùi mồ hôi nhàn nhạt tỏa ra từ người mình. Dù bị nhốt trong cơ quan 300 năm không có lấy một tia sáng, không phân biệt được ngày đêm, cô cũng chưa từng toát mồ hôi.

Cô thờ dài, nhảy lên ghế dựa đặt một bên, rồi từ trên ghế nhảy xuống đất, không tiếng động đi đến phòng tắm.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy cái bồn cầu, Ôn Như Thị bỗng ý thức được một vấn đề nghiêm trọng.

Hình như việc đầu tiên cô nên học, là làm thế nào để đứng vững trên bồn cầu, giải quyết đại tiểu tiện, còn phải giữ gìn cái mông sạch sẽ với thân thể một chú mèo con thể này.

Ôn Như Thị cứng đờ người, cúi thấp đầu, nhìn đệm thịt hồng phấn và móng vuốt sắc nhọn trên chân trước của mình, lại ngẩng đầu nhìn cuộn giấy trắng treo trên tường.

Cô chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng gõ móng vuốt lên, “Xoẹt xoẹt ——” cuộn giấy bông bênh trên tường xuất hiện ba vết cào, xuyên qua ba cái khe bị cắt ra,

còn thấy được ba sọc hoa văn trên tường.

Lông trên tai run lên, Ôn Như Thị không khỏi cảm thấy cúc hoa co rút, con mẹ nó, làm sao cô có thể dùng cái chân sắc nhọn này để lau móng được.

Trong phòng tắm không có người, chỉ có một con mèo trắng như tuyết dùng tư thế tao nhã ngồi giữa phòng, quay mặt về phía bồn cầu, nghiêm túc suy nghĩ.

Cô suy nghĩ chưa được bao lâu, có tiếng bước chân lộn xộn truyền tới từ ngoài cửa, Ôn Như Thị hào hứng hẳn lên, tao nhã nhấc chân mèo, quay đầu bước ra ngoài chào đón chủ nhân mới.

Nhưng Ôn Như Thị thực lòng không ngờ tới, ngày đầu tiên chuyển đến nơi ở mới đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy —— cả người Angus chìm trong men say, ôm lấy một cô gái đáng người tuyệt diệu đến mức có thể khiến hơn nửa phụ nữ trên thế giới này ghen tỵ, cô gái đó dựa sát vào người Angus, hai người chéch choáng đẩy cửa bước vào.

“Nói, cô muốn gì nào, muốn thứ gì, tôi cho cô thứ đó.” Anh nắm cầm cô gái, nụ cười trên gương mặt tái nhợt ấy tựa như nắng ban mai, nhưng giọng nói lại trầm thấp mê hoặc như quỷ dữ trong bóng tối, tàn nhẫn và tà ác.

Cô gái trang điểm đậm cúi đầu cười duyên, cách lớp áo sơ mi mỏng manh, ngón tay nhỏ nhắn trắng mịn của cô ta chạm rầy vẽ loạn trên ngực anh: “Em chỉ muốn anh.”

Mà Ôn Như Thị, khi chứng kiến tất cả cảnh tượng đó, cô cảm thấy tức giận tột cùng, đây là trèo tường công khai! Thậm chí còn trèo tường ngay trước mặt cô!

Chỉ nghe một tiếng “Meo~~”, con mèo nhỏ dũng mãnh của chúng ta đã nhảy lên vai Angus.

Thuận đà giẫm một cái lên gương mặt đẹp trai của anh, xoay người giờ móng vuốt lên, cào mạnh vào nửa khuôn ngực đầy đặn trắng như tuyết của cô à kia, để lại ba vết cào chói mắt!

Dám quyến rũ người đàn ông của người khác! Thích để hở da thịt à, thích khoe khoang à! Con mẹ nó! Có biết bây giờ là thời kỳ “quét hoàng” [4] không hả! Có biết “cua đồng” [5] bị kiểm duyệt nghiêm ngặt đến mức nào không hả?!

[4] Quét hoàng: quét sạch văn hóa đồi trụy.

(Tác giả muốn nhắc đến đợt thanh tẩy quét sạch cảnh nóng bên Tấn Giang).

[5] Cua đồng: Từ lóng, dùng để chỉ cảnh H

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Edit: Mi tàn

Beta: Gian phi

Cô nàng đang mãi mê quyến rũ Angus nên không kịp phòng bị, chỉ thấy có vật gì lướt qua trước mắt, con mèo trắng tấn công cô ta xong lập tức lên vào gầm giường! Cô ta che ngực bị thương, vừa khóc vừa thét: “A, bắt lấy nó!”

Angus vẫn đang ôm eo người đẹp, không nhúc nhích, khi lướt qua bộ ngực của cô ta, ánh mắt anh trở nên sâu thẳm. Trên bộ ngực trắng nõn, ba vết mèo cào loang lỗ chảy ra dòng máu đỏ tươi mê hoặc.

Anh hơi nhíu mày, giọng điệu mềm nhẹ trầm thấp, ẩn chứa tâm trạng tiếc nuối khó diễn tả: “Thật đáng tiếc...”

Ôn Như Thị đang chui trong gầm giường chỉ nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi ngán ngủ, do dự một lát, cô vừa định ló đầu ra thì thấy một vật nặng đột nhiên ngã mạnh xuống đất.

Người phụ nữ ban nãy được Angus ôm vào lòng yêu thương ngọt ngào giờ đã nằm đối diện với cô, hai mắt mở trừng trừng, trên cổ có hai lỗ máu rất sâu! Máu tươi ào ạt trào ra từ cô ta, rồi tràn xuống sàn nhà trơn bóng, Ôn Như Thị sợ hãi lùi lại, người đàn ông biến thái này!

“Mèo ngọc, ra đây!” Angus chậm rãi đi dạo xung quanh chiếc giường lớn đặt giữa căn phòng, máu tươi dọc theo răng nanh của anh, chảy xuống chiếc cầm tái nhợt.

Ôn Như Thị run rẩy, càng lùi sâu vào trong.

Ga giường màu trắng hỗn loạn, xuyên qua vạt vải nhăn nhúm rủ xuống, Ôn Như Thị nhìn anh chậm rãi đến bên cái ổ mà Meryl chuẩn bị cho mình, đứng im một lúc, không biết suy nghĩ gì.

Một lúc sau, chỉ thấy đôi giày da màu nâu ấy bỗng nhiên giờ lên, đập một cái, cái ổ nhỏ mà cô còn chưa kịp sử dụng bị đập nát dưới chân anh!

Mèo cũng có có tôn nghiêm của mèo, Ôn Như Thị nghiêng răng, không rên một tiếng, lui vào góc thê sống thê chết không ra, kiên quyết không để kẻ thù có cơ hội tóm được mình.

Ổng quần phẳng phiu chậm rãi đến gần, Ôn Như Thị mở to hai mắt, chuẩn bị xông ra ngoài, chợt thấy chiếc nệm trên đầu hơi chìm xuống — Vào lúc này Angus vẫn có nhả hứng nằm lên giường.

Người phụ nữ không biết tên kia còn đang ngã trên sàn, máu của cô ta lan ra khắp nơi, mùi máu tanh nồng đậm lan tỏa trong không gian.

Trừ nơi cô đang nằm, cả căn phòng thật sự không còn chỗ để trốn, mà khắc tinh của cô còn đang ngủ ngon ngay trên đầu cô... Ôn Như Thị ngây ngẩn nằm bên dưới, đêm nay quả là một đêm đau khổ.

Không biết đã bao lâu, lâu đến mức bốn chân đều tê dại, ánh trăng nhọt nhọt xuyên qua tấm rèm lụa mỏng che kín cửa sổ sát đất, nhẹ nhàng vương trên bàn đọc sách.

Ôn Như Thị nhón chân, cẩn thận bò ra khỏi gầm giường, lướt qua ghế dựa, nhảy lên mặt bàn, rón rén chạy nhanh về phía cửa sổ. Phòng này không dành cho mèo ở, cô phải nhanh chóng chạy đi.

“Ngay cả mày cũng còn sống, vì sao cô gái ngu ngốc kia lại biến mất...” Angus tưởng như đã ngủ say bỗng nhiên lẩm bẩm, giọng nói trầm thấp bình thản, lại ẩn chứa nỗi tịch mịch khó nói thành lời.

Ôn Như Thị cứng người, người mà anh nhắc đến, chẳng lẽ là cô?

Cô chần chờ nhìn khung cửa sổ ngay bên cạnh, lại quay đầu nhìn Angus đang nằm trên giường.

Khuôn mặt anh chìm sâu trong bóng đêm, dù lấy thị lực của động vật cũng không nhìn rõ, chỉ có thể thấy đôi mắt anh mờ mờ nhìn trần nhà, dưới khúc xạ ánh sáng, trong bóng đêm, đôi mắt anh như sáng lên.

Khó khăn lắm mới đi đến đây, nếu từ bỏ, chẳng phải đã lãng phí bao nhiêu sức lực đã tiêu tốn trước đó hay sao? Ôn Như Thị nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng khó chịu thu lại móng vuốt đang bám trên bệ cửa sổ, bước đến gần anh, thần kinh căng như dây đàn.

Trong ba trăm năm làm mèo, trước giờ cô chưa từng khấn trương như vậy, đây đúng là đang bất chấp tính mạng để hoàn thành nhiệm vụ mà!

Cô chậm rãi bước từng bước về phía trước, tựa như chỉ cần Angus có động tĩnh, cô sẽ không chút do dự nhảy ra khỏi cửa sổ, cho dù đây là tầng hai hay tầng ba!

Người đàn ông bị cô theo dõi chặt chẽ, lúc này lại từ từ nhắm hai mắt lại. Ôn Như Thị không chắc chắn suy đoán, đây là đồng ý cho cô tiếp cận sao? Cô thoáng nín lấy ga giường rủ xuống bên cạnh.

Angus không nhúc nhích.

Ôn Như Thị nâng chân trước, dùng động tác chậm chạp nhất có thể, trèo lên trên, cuối cùng chỉ còn hai mũi chân sau chạm đất. Cô duy trì động tác khó khăn này một lúc lâu mới lùi chân tiếp tục hướng lên.

Bỗng nhiên, Angus đang nằm thẳng trở mình, Ôn Như Thị giật mình, cứng đờ nhảy xuống, anh lại nằm im.

Cô cảm thấy sau gáy lạnh toát, trong lòng mắng anh trăm ngàn lần, an ủi trái tim đang đập loạn, chậm rãi hướng về phía trước. Cũng may sau đó Angus không động đậy nữa, khi Ôn Như Thị dịch đến bên gối anh, rốt cuộc có thể thở dài nhẹ nhõm.

Mái tóc đen mềm mại rủ xuống khuôn mặt tái nhợt của anh, mí mắt nhắm chặt che lại đôi mắt sâu thẳm lạnh lẽo, khi ngủ, gương mặt anh bớt đi một phần buốt giá, thêm một phần trầm tĩnh.

Lông mi cong dài của Angus hơi lay động, dường như ngủ không yên, đôi môi mỏng nhìn qua có chút lạnh nhạt, khi ánh mắt Ôn Như Thị lướt qua vết máu chưa lau sạch bên môi anh, cô không khỏi giật mình.

Ôn Như Thị chậm rãi ngồi dậy, cô nghĩ, tốt nhất vẫn nên cách xa anh một chút, ít nhất, không thể ngủ bên mép một tên ma cà rồng.

Sáng sớm hôm sau, khi Ôn Như Thị tỉnh lại từ giấc mộng, vui mừng phát hiện mình còn đang nằm trên giường Angus.

Không chỉ người phụ nữ trên sàn đã không thấy bóng dáng, mà tên ma cà rồng đáng sợ kia cũng biến mất. Vậy là trong trạng thái tỉnh táo, anh ngầm chấp nhận sự tồn tại của cô à? Ôn Như Thị vui vẻ đứng dậy, bỗng nhiên cảm thấy quay cuồng, bốn chân mềm nhũn, rốt cuộc lại ngã vào trong chăn.

Ngủ đến choáng luôn à? Cô mơ màng nghĩ.

“Nhóc con, dậy thôi.” Tiếng bước chân của Meryl truyền tới từ ngoài cửa, giọng nói của cô vui sướng, tươi mát như giọt sương mai buổi sớm nhẹ nhàng đọng trên những nhành hoa vùng cao.

Ôn Như Thị nâng móng vuốt, yếu ớt kêu một tiếng: “Meo——“

Meryl đẩy cửa vào, thấy bộ dáng của cô, bỗng biến sắc, cẩn thận ôm cô vào ngực, vội vàng chạy xuống tầng. Meryl đẩy Cecil đang bung sữa bò, chỉ vào người đàn ông bình thân ngồi một bên: “Angus, tên khốn khiếp nhà anh, sao anh dám làm vậy với nó hả?”

Angus nhàn nhả ăn bữa sáng Elliott chuẩn bị, ánh mắt cũng chẳng buồn liếc Meryl: “Tôi làm gì nó?”

“Anh——“ Meryl đau lòng ôm Ôn Như Thị, tức giận đến thất lười: “Sao anh có thể cắn nó, nó còn nhỏ như vậy, còn không đủ cho anh nhét kẽ răng!”

“À, ý cô là, chờ tới lúc nó lớn lên, đủ để nhét kẽ răng, thì tôi có thể cắn?” Anh hỏi hột nhìn cô, nhấp một ngụm chất lỏng đỏ tươi trong chiếc ly cao cổ.

“Đương nhiên không được,” Meryl quả quyết lắc đầu, tức giận lặp lại, “Bất kể khi nào cũng không được!”

“Nó phá hoại đồ ăn của tôi, tôi lấy chút máu của nó làm đồ ăn vặt cũng rất công bằng,” Angus nhú mày, đặt ly thủy tinh xuống, chất lỏng đỏ tươi nhộn nhạo trong ly, anh liếm liếm dư vị còn đọng lại trên răng nanh sắc nhọn của mình, “Cô yên tâm, không đau đớn chút nào, nọc độc của tôi có hiệu quả gây tê.”

Ôn Như Thị yên lặng, anh thực sự cắn cô... Cũng thật cảm ơn anh sẵn sàng nghĩ đến chuyện con mèo này có bị đau hay không!

Meryl nói không lại Angus, lại hỏi hận vì hôm qua không nói thẳng cho anh biết người anh muốn tìm là con mèo trắng này, cô vừa giận vừa áy náy, bật thốt lên: “Anh nhất định sẽ hối hận! Nó là——“

Ôn Như Thị nâng móng vuốt, nhẹ nhàng đề trên tay cô, đối diện với đôi mắt phẫn nộ của Meryl, cô chậm rãi lắc đầu.

Hiện tại, không phải cô không muốn hai người nhận nhau, mà tạm thời cô không muốn nhận anh.

Ôn Như Thị bình tĩnh nhìn sang Angus, đôi mắt màu lam đậm của anh híp lại, tựa như đang nghiên cứu từng cử động kỳ quái của một người một mèo trước mặt. Cô nhắm mắt lại, vùi đầu vào ngực Meryl, vỗ vỗ tay Meryl.

Meryl hiểu ý, hung ác trừng Angus, im lặng ôm con mèo, xoay người lên tầng.

Đây là lần thứ hai Angus không nhận ra cô. Ôn Như Thị uể oải nằm trong cái ổ mà Meryl chuẩn bị cho cô lần nữa, yếu ớt gầy gầy mấy sợi tơ màu vàng trong ổ.

Bên cạnh cái ổ đặt một chiếc đĩa nhỏ tinh xảo, trong đĩa có trứng chần và sữa bò thơm phức, nhưng cô đều không động đến.

“Ăn một chút thôi cũng được.” Meryl ngồi trước ổ, lo âu nói.

Cô ngẩng cái đầu nhỏ lên, nhìn thức ăn trước mắt, lại quay đầu, hiện tại cô không có chút khẩu vị nào.

Meryl tự trách khịt khịt mũi, nếu không tại cô tự quyết định, Angus sẽ không đối xử với mèo con như vậy. Dù gì, làm sao anh có thể nương tay dịu dàng với một con mèo bình thường được, cô chậm chạp cất lời: “Hay là, cô chuyển đến phòng của tôi, nơi này quá nguy hiểm”

Ôn Như Thị lắc đầu, cái chết cũng không làm cô sợ hãi, sao có thể lùi bước vào lúc này.

Chỉ là, hành động lần này của Angus, thật sự khiến cô rất thất vọng. Lẽ nào trong lòng anh, không trực tiếp nói ra thân phận thì hiện tại cô cũng chỉ được coi như một thứ đồ ăn vặt không đủ nhét kẽ răng?

Chẳng phải người đời luôn nói ánh mắt là cửa sổ tâm hồn hay sao, trong đôi mắt một con mèo bình thường làm sao có thể ẩn chứa nhiều cảm xúc phức tạp như cô?

Chẳng lẽ Angus bị mù?!

Thật khiến người đau lòng...

Được rồi, có lẽ cô quá để tâm những chuyện vụn vặt, chỉ vừa nghĩ đến tên khốn lạnh lùng kia, cô lại không tìm ra động lực hoàn thành nhiệm vụ ngay được.

Cô cuộn mình lại, vùi đầu vào ổ, băng vải trắng tinh quấn quanh cổ như hòa làm một với lớp lông mềm mại trên người.

Ôn Như Thị không biết Meryl rời đi lúc nào, cũng không biết sau khi cô ấy rời khỏi, người đàn ông cô hận không thể cắn chết kia lặng lẽ trở lại gian phòng.

Bước chân của anh không có tiếng động, anh nhủ mày đứng lặng bên ổ của Ôn Như Thị rất lâu, rất lâu, sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Ngu?”

Ôn Như Thị đương nhiên không đáp lại, lúc này cô đã ngủ mê man vì mất máu quá nhiều.

Angus rất khó chịu vì không nhận được hồi đáp, giờ tay nhéo lỗ tai mèo con, vừa buông tay, liền thấy lỗ tai mềm mại rũ xuống, anh ngẩn ra, bỗng nhiên biến mất khỏi gian phòng.

Elliott đang thu dọn bàn ăn dưới tầng, Angus mặt không cảm xúc xuất hiện trước mặt anh trong nháy mắt, thản nhiên nói: “Ăn cái gì thì nhanh bỏ máu?”

Elliott ngạc nhiên ngẩng đầu: “Máu à, trong tủ lạnh còn mấy túi, anh cần không?”

Angus nhủ mày, nghiêm túc cân nhắc độ khả quan của việc cho một con mèo uống máu người. . .

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Edit: Minh tiếp dư

Beta: Gian phi

Sau khi con mèo ngốc kia không ngừng từ chối ý tốt của mình, cuối cùng Angus cũng mất kiên nhẫn. Anh dứt khoát đẩy hai đĩa thức ăn đến cạnh ổ mèo của Ôn Như Thị: “Cho mày hai lựa chọn, ăn, hoặc chết.”

Ôn Như Thị ngẩng đầu, nhìn sang bên trái, trong đĩa có thức ăn cho mèo, lại nhìn sang bên phải, trong đĩa có máu tươi, cô đứng dậy, không quay đầu lại chui vào gầm giường.

Angus bị con mèo lơ đi thì càng mất kiên nhẫn, vẫn giữ tư thế ngồi xỏm trước ổ, nheo mắt chậm rãi nói, “Được sủng mà kiêu không phải thói quen tốt.”

Giọng nói của anh lạnh lẽo thấu xương, Angus chậm rãi nghiêng đầu, tầm mắt từ từ chuyển sang chiếc giường lớn giữa phòng ngủ, “Nếu mày không muốn sống nữa, tao sẽ thành toàn cho mày.”

Không muốn sống nữa? Ôn Như Thị rũ mắt, nhìn lông trắng mềm mại trên chân trước của mình, không đáp lại.

Sau một quãng trầm mặc ngắn ngủi, bỗng nhiên vật che trên đỉnh đầu cô bị Angus thô bạo hất bay, Ôn Như Thị cảm thấy lông tơ trên gáy cũng dựng đứng, gương mặt tái nhợt của Angus đập thẳng vào mắt cô!

Tơ máu đỏ sẫm trong con ngươi tựa như một trận pháp đen tối, tràn ra từ khóe mắt anh, anh khẽ hé môi, lộ ra răng nanh sắc nhọn, đôi mắt màu xanh lam trở nên sâu thẳm, phảng phất sắc thái đen tuyền.

Vẫn dáng vẻ đó, vóc dáng cao cao, làn da tái nhợt như khẳng định rằng anh vĩnh viễn không thể đứng dưới ánh nắng mặt trời. Ánh mắt anh sâu không thấy đáy, làm người ta không thể nào đọc hiểu xúc cảm trong đó. Nếu Angus không cất lời, không ai biết trong lòng anh, giây trước đang suy nghĩ điều gì, giây sau, có thể trở mặt không nể tình hay không.

Ôn Như Thị bị xách lên giữa không trung, cô không hề nghi ngờ khả năng Angus không kim được giết chết cô ở giây tiếp theo, cô có thể cảm nhận được sát ý nồng đậm đang lan tỏa trong không gian.

Anh luôn như vậy, dù trước đó từng vui vẻ hay dửng dưng, vào thời điểm không đạt được kết quả mình mong muốn, anh lộ ra bản tính thật sự —— tàn nhẫn, vô tình.

Nhưng Ôn Như Thị vẫn không động dậy, cô bình tĩnh nhìn răng nanh Angus gần trong gang tấc. Vì động tác của anh, tóc đen lộn xộn nhẹ nhàng bay lên, lại lẳng lẳng hạ xuống.

Angus đe dọa nhe răng, con mèo nhỏ bị xách lên cao lại chỉ thờ ơ lạnh lùng nhìn anh, như nhìn một kẻ xa lạ đang cố tình gây sự.

Phản ứng khác thường của con mèo nhỏ lại khiến Angus cảm thấy hứng thú.

Anh nhẹ nhàng nâng cằm con mèo, đầu ngón tay lạnh như băng của anh có thể cảm nhận được mạch máu nhỏ bé đang đập. Angus gần như đã hình dung ra cảnh tượng móng tay mình xẹt qua cái cổ yếu ớt kia, dòng máu nóng ngọt ngào của nó trào ra, dính lên da thịt mình.

Anh hưng phấn liếm răng nanh đang ngứa ngáy của mình, nén nổi xúc động muốn xé toạc cái cổ nhỏ kia: “Rốt cuộc là mày sợ đến choáng váng, hay là giống như tao nghĩ, trong cơ thể mày ẩn chứa một linh hồn không thuộc về mày?”

Ôn Như Thị im lặng không lên tiếng, đôi mắt màu xanh lam không chút dao động.

Angus cẩn thận quan sát nó hồi lâu, bỗng nhiên mang nó theo, chậm rãi xoay người xuống tầng một. Dưới tầng, Elliott đang ngồi đọc sách bên cửa sổ, trên bàn tròn nhỏ trước mặt đặt một ly hồng trà và mấy đĩa bánh tinh xảo, tia nắng mặt trời phủ một tầng ánh sáng ấm áp lên người anh.

Nghe thấy tiếng động, anh khẽ ngẩng đầu, chỉ thấy anh hai cao ngạo của mình tùy ý thả thành viên mới trong nhà lên quầy bar, mở tủ lạnh tìm tòi, không biết đang tìm cái gì.

Trên quầy bar sạch sẽ chỉ đặt bình hoa tươi Elliott mới mua, những đóa cúc Châu Phi màu sắc sặc sỡ đang vươn mình nở rộ. Con mèo nhỏ chưa có tên yên tĩnh nằm nheo cạnh bình hoa, thân hình mảnh khảnh của nó thấp thoáng ẩn hiện giữa những cánh hoa, cái đầu nhỏ yếu ớt còn chẳng lớn bằng một đóa hoa.

Elliott bỗng thấy đáy lòng mềm mại, nó an tĩnh như vậy, vốn không hợp sống ở một gia đình toàn những sinh vật không phải người thường này, tựa như ma cà rồng, thì không nên tồn tại ở thế giới này vậy.

Anh gấp sách lại, đứng dậy đi tới: “Angus, anh đang tìm gì vậy, cần em giúp không?”

“Không cần,” Angus lấy một miếng thịt tươi từ tầng dưới cùng của tủ lạnh, xắn tay áo lên, rửa sạch miếng thịt rồi đặt trên thớt, lấy con dao sắc bén nhất trên giá, nheo mắt vung dao trên miếng thịt, “Chút ý tốt của anh, để anh tự làm là được.”

Dưới bàn tay Angus, lưỡi dao di chuyển rất nhanh, chỉ thấy lóe lên tia sáng trắng. Ôn Như Thị hoàn toàn không thấy rõ động tác tay của anh, chỉ nghe được tiếng lưỡi dao tiếp xúc với miếng thịt.

Lực tay và cách dùng dao của anh rất chuẩn xác, tựa như đòn tất cả thủ pháp giết người ngàn ấy năm vào đó. Mỗi nhát dao tưởng chừng như có thể xuyên qua miếng thịt, chặt đứt cả cái thớt, lực tay lại thu lại ngay trước khoảnh khắc lưỡi dao chạm vào thớt, rồi tiếp tục lặp lại động tác trước đó.

Nhìn anh mặc quần đen áo đen, dáng người cao ngất đứng trong phòng bếp rộng rãi, thành thạo cắt một miếng thịt heo, Ôn Như Thị lơ mơ biết anh định làm gì, cô chậm rãi ngồi dậy.

Trong chốc lát, từ một miếng thịt đông lạnh nguyên vẹn biến thành những lát thịt đều tăm tắp, gọn gàng nằm trên thớt. Sau đó từ lát biến thành sợi, tiếp đó, từ sợi biến thành thịt băm mịn.

Angus rũ mắt, hờ hững dùng nước sôi luộc qua thịt băm để khử mùi tanh, sau đó đun nước, đặt một cái bát vào trong nồi, bật lửa nhỏ để hầm.

Anh rửa sạch tay quay người lại, khi thấy con mèo trắng yên lặng ngồi trên quầy bar, chăm chú nhìn mình thì hơi nhếch miệng, nụ cười ấy có chút phức tạp, lại có chút hoảng hốt, như đang xuyên qua nó để trông thấy bóng hình một người khác.

Ôn Như Thị cũng không rõ bấy giờ trong lòng mình đang có tâm trạng gì. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Angus xuống bếp vì người khác, tư thái của anh hoàn mỹ như thể đã làm việc này rất nhiều lần.

Thịt băm hầm, ngoài mùi thịt ra thì không có hương vị gì, đến gia vị cơ bản nhất Angus cũng không cho vào. Nhưng cô lại cảm thấy trong hương vị ẩn chứa sự chua xót khó nói thành lời.

Ôn Như Thị không được tự nhiên cúi người, hiếm khi ngoan ngoãn chịu ăn sạch sẽ thức ăn trên bàn. Có lẽ cô cũng không hiểu rõ người đàn ông này như cô tưởng, có lẽ, anh cũng không hết thuốc chữa như những lời miêu tả trong tài liệu.

Khi Ôn Như Thị lấy lại tinh thần đã là giữa trưa. Dưới ánh mặt trời ấm áp, cô lại đón tiếp bộ chăn ga gối đệm mới. Ông chủ cửa hàng nội thất tự mình giao hàng tới tận nơi, ông ta chân thành bày tỏ sự vui sướng với tần suất ba ngày hai lượt thay đồ mới của chủ nhân ngôi biệt thự này.

Trên gương mặt của ông chủ mập mạp hiện rõ vẻ vui sướng, ông ta hớn hờ cười đưa cho Angus một tạp chí quảng cáo những sản phẩm mới. Ông ta hăng hái bàn luận về độ khả thi khi cải tạo một ngôi biệt thự mang phong cách cổ kính thành phong cách hiện đại nhưng vẫn giữ nét cổ điển. Đúng là điếc không sợ súng [1] mới đi bàn bạc hăng say với một ma cà rồng.

[1] Điếc không sợ súng:

(Nghĩa đen) Người bị điếc thì tiếng súng không thể làm họ giật mình.

(Nghĩa bóng) Người chưa biết sự việc đó hoặc chưa từng trải qua nỗi sợ hãi đó thì không biết sợ, họ vẫn làm.

Gân xanh trên trán Angus khẽ giật giật.

Elliott nhận lúc ánh mắt anh dần dần lạnh lẽo, vội vàng dùng con mèo trong lòng đối với quyển tạp chí quảng cáo sắp bị anh vò nhàu nát: “Việc này để em giải quyết, anh mang nó đi thăm thú thiên nhiên một chút đi, không khí trong lành rất có lợi cho việc khôi phục vết thương của nó.”

Sau thành có một khu rừng rậm rạp chưa ai khai thác, rất lâu trước đây, khu rừng từng là nơi các quý tộc dạo chơi lúc rảnh rỗi. Thị trưởng cũng hay đi săn thú cùng bạn bè trong khu rừng đó, còn dẫn cả anh và Elliott theo.

Angus nhớ rõ, vào thời điểm đó, mẹ của họ vẫn còn trên đời này, khi họ trở về cùng với chiến lợi phẩm phong phú, bà sẽ vui mừng hôn lên má con trai mình.

Sau khi mẹ anh qua đời, anh đã không còn đến đây nữa, tính ra, cũng đã rất lâu rồi...

Angus ngồi trên ngọn cây cao, rừng cây rậm rạp xanh um ở dưới chân anh, tầng tầng lớp lớp lá cây phản xạ những tia sáng, ánh nắng rơi xuống bả vai anh, lại không thể chiếu vào đáy mắt sâu thẳm của anh.

“Nếu Cecil không xuất hiện, có lẽ vợ chồng thị trưởng vẫn có thể duy trì sự ân ái giả tạo ấy.”

Giọng nói của anh bình tĩnh thản nhiên, dường như chuyện cũ đã không thể gọi lên sự oán hận của anh nữa. Anh cũng không bận tâm nơi này chẳng có ai đáp lời, anh chỉ đơn thuần tưởng tượng, như thể những người anh nhắc tới vốn không phải bố mẹ mình.

“Tên nhóc đó như đã thú đi lạc vào thế giới con người, quần áo rách nát, thân thể bốc mùi, đứng trong căn phòng không thuộc về cậu ta.”

Ngọn cây gió lớn, Ôn Như Thị không kim được chui vào lòng Angus, cách lớp áo sơ mi mỏng manh, có thể cảm nhận được lồng ngực anh không hề phập phồng, cũng không có nhịp tim và hô hấp.

Angus cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve lớp lông mềm trên đầu mèo con, “Con vật nhỏ này, mày đang an ủi tao sao?”

“A, những chuyện đó đều đã qua rồi,” anh cười khê, gương mặt tái nhợt lạnh lùng, khóe môi cong lên một độ cong rất nhỏ, “Kỳ quái là, tao không hận Cecil, cũng không hận người phụ nữ đó, chỉ là không hiểu, vì sao bà ấy luôn luẩn quẩn trong lòng.”

Không nhà cửa, không người thân, Cecil chỉ có thể nương tựa vào bố đẻ của mình. Thị trưởng bảo họ gọi Cecil là “anh”, Elliott nghe lời gọi theo, trước giờ cậu luôn là bé ngoan biết nghe lời. Angus nghe thấy tiếng hét chói tai của mẹ, bà điên dại nhào lên đánh Cecil.

Cecil ngồi xồm trên đất, run rẩy che chở đầu mình, Angus ôm Elliott bị dọa sợ, lạnh lùng nhìn “anh cả” đang co quắp cuộn người lại.

Anh không biết vì sao mình không hận cậu bé bị đánh cũng không dám đánh lại kia. Có lẽ bởi vì, đáy mắt Cecil không có thù hận. Có lẽ bởi vì, sâu trong đôi mắt vàng của cậu tràn ngập bi thương.

Có lẽ lý do rất đơn giản, như thị trưởng vẫn thường trách móc anh, anh vốn là người lạnh nhạt.

Quãng thời gian sau đó, bố mẹ không ngừng cãi vã. Dần dần, Angus trốn học, sau khi tan học, thà lang thang bên ngoài cũng không muốn về nhà.

Anh đã quên khi đó mình tám tuổi hay chín tuổi. Ký ức duy nhất của Angus là mình đi dọc theo đèn đường mờ tối, trở về nhà, cuối cùng nhìn thấy Cecil đang nắm tay Elliott, một lớn một nhỏ ngồi trên thềm đá trước cửa đợi anh về.

Angus nhớ đêm đó rất rét lạnh, áo khoác của Cecil luôn khoác trên người Elliott, mà anh lại thờ ơ đẩy anh ta ra, ném chiếc áo khoác vẫn còn hơi ấm kia xuống đất, dẫn em trai mình rời đi.

Angus không biết lúc ấy Cecil lặng lẽ đi sau hai người với tâm trạng thế nào, anh cũng không muốn biết. Vào lúc đêm khuya vắng người, Angus theo thói quen kéo Elliott, quỳ gối trước giường mẹ, cố chấp thế sẽ không bao giờ gọi Cecil một tiếng “Anh cả”, không bao giờ nhận người cha ngoại tình kia nữa — chỉ cần bà ôm con trai của mình, dịu dàng như trước kia.

Thế nhưng, anh không đợi được đến lúc bà trả lời.

Lúc mẹ qua đời, Elliott còn nhỏ, Angus dùng hai tay che kín mắt em trai, nhưng không ngăn được mình quay đầu lại. Máu đỏ tươi chảy ra từ cổ tay bà hòa vào làn nước đang tràn khỏi bồn tắm, lan ra sàn, màu sắc ấy khiến mắt anh đau nhói.

“Hai đứa bé cầu xin thế nào vẫn không thể thay đổi ý định ra đi của bà. Nếu đó gọi là tình yêu...” Angus chậm rãi nằm thẳng trên cành lá xum xuê, kỳ dị là thể trọng của anh nhẹ bằng như hạt bụi, không làm uốn cong một phiến lá nào.

Anh nhắm mắt lại, chậm rãi thở ra một hơi, đầu ngón tay trắng nõn vô thức vuốt ve lớp lông trên người Ôn Như Thị, “... Thì đó đúng là một thứ vừa rẻ mạt vừa đáng sợ.”

Cho nên, anh mới trở nên như hiện tại, xa lánh người khác, không quan tâm bất cứ điều gì, không để ý bất cứ điều gì? Anh không muốn dẫm vào vết xe đổ của mẹ mình sao? Ôn Như Thị ngẩng đầu, thật lâu sau, nhẹ nhàng liếm cầm dưới của anh, như đang thử thăm dò.

Đầu lưỡi mềm mại lướt qua cằm anh, có chút ngứa, Angus không mở mắt, chỉ đưa tay đè đầu nó xuống, nhẹ giọng nói.

“Mèo ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90

Edit: Tiêu dung hoa

Beta: Gian phi

Bầu không khí khi đó quá tốt đẹp, Angus như một con nhím đã thu lại tất cả gai nhọn, Ôn Như Thị thì lẳng lặng dựa vào lồng ngực anh, rồi chìm vào mộng đẹp lúc nào chẳng hay.

Khi cô tỉnh lại thì đã về đến nhà, Angus không ở trong phòng, gian phòng trống không. Bầu trời ngoài cửa sổ tối đen như mực, hẳn là trời đã rất khuya.

Ôn Như Thị nhẹ nhàng bước ra khỏi cái ổ nhỏ, leo lên ghế dựa rồi nhảy lên mặt bàn, vuron móng vuốt bật đèn bàn. Ánh đèn màu cam chiếu lên cuốn sách pháp thuật màu đen, Ôn Như Thị vứt bỏ mọi tạp niệm, bắt đầu đọc sách.

Những nửa buổi tối, cô mới chỉ đọc được gần 1/3 cuốn sách, Ôn Như Thị nghiêng đầu nhìn 13 cuốn sách còn lại được xếp chỉnh tề trên bàn, thở dài một hơi, đây thật sự là một công trình vĩ đại.

Lướt qua ánh trăng của màn đêm, Angus trở về nhà, thấy ánh điện le lói lọt qua khe cửa thì hơi nhú mảy, anh nhớ rõ, lúc anh rời khỏi phòng không hề bật đèn, ai vào phòng anh lúc nửa đêm thế này?

Angus nghi hoặc, nhẹ nhàng đẩy cửa, nhưng chỉ thấy con mèo ngốc ngồi nghiêm chỉnh trên bàn sách, cách nó cúi đầu rất hài hước, tựa như đang chăm chú nghiên cứu cuốn sách trước mặt vậy.

Cái đuôi dài của nó nhẹ nhàng buông ngoài bàn, thỉnh thoảng còn khẽ phe phẩy.

Thân hình Angus lóe lên, thoát cái đã im hơi lặng tiếng xuất hiện sau lưng nó: “Phép thuật hắc ám của phù thủy?”

Ôn Như Thị giật mình, vừa nghiêng đầu muốn xoay người lại thì bị Angus xách lên.

Bốn chân lại lơ lửng giữa không trung, lần này Ôn Như Thị không dùng ánh mắt lạnh như băng để phản kháng, mà chỉ bất đắc dĩ nhìn anh, nhẹ nhàng kêu một tiếng “Meo”. Tiếng kêu mềm mại nhẹ nhàng, tựa như đang nói, đừng nghịch nữa, đừng làm phiền.

Angus nhú mảy, kỳ lạ là anh hiểu được hàm nghĩa trong tiếng kêu của nó.

Một tay Angus xách mèo con, một tay gấp quyển sách lại, bìa sách đen kịt, không có một chữ, chỉ có hình vẽ làn khói lững lờ như bùa chú.

Angus xoay người, ung dung ngồi xuống ghế, chân gác lên bàn sách, sau đó mới thả con mèo trắng trong tay lên mặt bàn. Anh cầm bút máy, điều chỉnh tư thế ngồi của nó, để móng mèo con xoay ra ngoài, mặt đối diện với mình.

Ôn Như Thị ngồi ngay ngắn trước mặt Angus, tựa như trở về khoảng thời gian còn là học sinh, cô phạm lỗi, ngồi nghiêm chỉnh nghe giáo viên chủ nhiệm răn dạy — suy nghĩ bất chợt này khiến cô 囧

“Nói đi, mảy và Meryl giấu tao điều gì? Đừng nói mảy chỉ một con mèo bình thường, một con mèo bình thường sẽ đọc sách phép thuật ư?” Dứt lời, anh cao giọng, dùng bút gõ vào cái đầu nhỏ của mèo con: “Rốt cuộc hai người có mục đích gì?”

Ôn Như Thị ngồi thẳng tại chỗ, không dám né tránh.

Hồi lâu không thấy anh nói tiếp, nó nhẹ nhàng vuron móng cào cào ống quần anh, thấy Angus không ném mình đi, mới cẩn thận đứng dậy, leo lên chân anh rồi đi thẳng vào lồng ngực anh, đầu cọ cọ vào lồng bàn tay anh: “Meo”.

Lần này thì Angus phát sầu, anh túm lỗ tai con mèo ngốc này, nhú mảy: “Không biết nói tiếng người? Vậy tao hỏi, mảy đáp, đúng thì kêu một tiếng, không đúng thì kêu hai tiếng, hiểu chưa?”

Ôn Như Thị: “Meo ——”

Được rồi, ít nhất có thể giao tiếp. Tâm tình tốt hơn, bàn tay đang chống cằm của Angus vuron tới, khẽ xoa đầu nó. “Mảy và Meryl quen nhau từ trước?”

Ôn Như Thị nghiêng đầu, ngoài đời từng gặp một lần, trong thế giới này thì là đồng đội cùng chiến tuyến, đương nhiên là đã quen từ trước: “Meo ——”

Angus rũ mắt, không nhìn vào đôi mắt sạch sẽ của nó: “Mảy là người hay mèo? Là người thì kêu một tiếng, là mèo thì kêu hai tiếng.”

Ôn Như Thị ngơ ngác, tình trạng của nó, tính là mèo hay người? Suy nghĩ hồi lâu, nó vẫn kêu một tiếng. Nó vẫn có cơ hội biến thành người, cũng không lừa anh...

Angus thờ phào nhẹ nhõm, hỏi vấn đề cuối cùng, cũng là vấn đề anh muốn biết nhất: “Mảy có phải là ngu, nhân cách xuất hiện ban đêm ngày trước

không?”

Vấn đề này rất đơn giản, nhưng Ôn Như Thị không muốn trả lời, nó lặng lẽ ngậm miệng, không nói tiếng nào.

Nó im lặng, Angus cũng không lên tiếng, một lúc sau, Angus chậm rãi nói: “Là mày không muốn nói, hay là không biết?” Ôn Như Thị dò tìm mắt, đều không phải, nó chỉ chưa nghĩ xong, sẽ đối mặt với một Angus xa lạ như thế nào.

Bầu không khí trong phòng rơi vào yên tĩnh, ngay khi Ôn Như Thị không kịp được định đáp lời, Angus bỗng đứng dậy, xách nó trở lại ô: “Muộn lắm rồi, ngủ đi!”

Ôn Như Thị thấp thỏm nhìn Angus trở lại giường, anh không nói gì, dường như đã thật sự bỏ qua nghi vấn khi nãy. Nó ngáp ngừng đứng dậy, bước vài bước về phía Angus, nhưng sau đó vẫn dừng lại.

Sáng hôm sau, khi nó còn đang lo được lo mất, nhân lúc không có người, Meryl ghé vào tai nó, nhỏ giọng tố cáo Angus: “Tôi qua tên khốn Angus lại ra ngoài chơi bởi lêu lổng, sáng sớm hôm nay tôi mới thấy anh ta trở về.”

Ôn Như Thị không nói gì, chỉ im lặng nhìn Meryl. Nó không biết tối qua Angus có ra ngoài lêu lổng hay không, nhưng không phải sáng nay anh mới trở về, trên người cũng chỉ có mùi máu tanh, không có mùi son phấn. Meryl không nên chăm chăm nghĩ xấu cho Angus như vậy, nhưng nó và cô lại phải hợp tác tốt với nhau. Ôn Như Thị đành nghiêm túc gật đầu, dùng chân gõ bàn phím: “Đàn ông chơi bởi lêu lổng không phải người tốt!”

“Đúng thế! Đúng thế!” Mắt Meryl sáng lên, “Chúng ta đối người đi, còn ba nam phụ có thể lựa chọn, không cần phải ôm mãi một cái cây như vậy.”

Đối người sao? Trong đầu nó bỗng hiện lên hiện lên khung cảnh buổi sáng hôm đó, Angus đứng trong bếp, nghiêm túc nấu thức ăn cho nó, dưới làn hơi nóng, khuôn mặt tái nhợt của anh trở nên dịu dàng lạ thường, màu sắc duy nhất trong không gian đen trắng ấy, là ánh mặt trời vàng óng rọi vào từ cửa sổ... Ôn Như Thị chậm rãi vuốt móng, gõ bàn phím: “Hay là cô đối Cecil cho tôi đi.”

Hai mắt Meryl trừng lớn, cô hít sâu một hơi: “Chẳng lẽ cô thích bỏ tôi? Không được! Bỏ tôi vừa già vừa khó tính, thật đấy!”

Cecil không già hơn Angus là bao, về tính cách, còn ai xấu tính hơn Angus chứ? Rõ ràng cô ấy không nỡ nhường, lại còn viện đủ lý do. Với tốc độ chậm rì rì của Meryl, không biết đến bao giờ hai người họ mới tu thành chính quả.

Ôn Như Thị bật cười, lóp lổng trên mặt che đi biểu cảm của nó. Nó nhẹ nhàng nhảy xuống đất, bỏ lại Meryl, xoay người chạy xuống tầng.

Vừa đi tới cầu thang, nó nghe thấy một giọng nữ êm tai từ tầng dưới vọng lại: “Cho hỏi, Angus có ở nhà không ạ?”

Ôn như Thị ló đầu nhìn, “Meo” một tiếng, Meryl, mau ra đây nhìn chúa Jesus, à không, mau ra đây nhìn nữ chính, cuối cùng chân mệnh thiên tử của Elliott cũng xuất hiện rồi.

Khoan, có phải vừa rồi nó nghe lầm không, người cô ấy muốn tìm... sao lại là Angus?

Elliott bị vàng sáng nữ chính chiếu rọi đến mù mị, ngượng ngùng như một tên nhóc vị thành niên: “Angus đi vắng, em có thể vào nhà chờ anh ấy, tôi vừa làm ít bánh ngọt, hay là em vào ăn thử một chút?”

“Haiz, Elliott đúng là một thằng ngốc, anh ta nên dẫn nữ chính ra ngoài ngay lập tức mới phải, để nữ chính khỏi gặp mặt gã anh trai khốn kiếp của anh ta!” Meryl học dáng vẻ của Ôn Như Thị, lén lén lút lút nằm ngoài gần cầu thang, nhìn trộm qua khe hở lan can.

Ôn Như Thị nghiêng đầu nhìn Meryl, hoàn toàn đồng ý! Tuy sự xuất hiện của các cô khiến nội dung chính của cuốn sách biến đổi rất nhiều, nhưng nữ chính chắc chắn không thể yêu nam phụ, phải nghĩ cách tách hai người họ ra là chuyện đương nhiên!

Nó cào cào tay Meryl, “Meo—”, nó ra ngoài chặn Angus, Meryl tìm cách dẫn hai người dưới tầng ra ngoài, hai người phối hợp cùng hành động. Ôn Như Thị ngẩng đầu ưỡn ngực, chạy thẳng về phía cửa chính.

Ý tưởng của nó rất hoàn hảo, nhưng tiếc là Meryl bị bỏ lại ngơ ngác không hiểu gì. Bảo cô suy ra nhiều dụng ý như thế từ một tiếng “Meo”, đúng là làm khó cô. Dù cô là đồng nghiệp của Ôn Như Thị cũng không thể hiểu được!

Mà lúc này, với tinh thần vì nghĩa chẳng ngại gian khó, Ôn Như Thị đã lao ra ngoài cửa...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Edit: Ann tần

Beta: Gian phi

Ôn Như Thị bưng bưng thí thế lao khỏi nhà, nhưng không bao lâu cô đã hối hận. Luận về những thứ làm cô mất bình tĩnh, chuyện xảy ra trước mặt cô chắc chắn có thể đứng trong top 3 — bị một con mèo đực chặn đường tỏ tình.

Ôn Như Thị cảnh giác nhìn vị khách không mời mà đến đang chặn trước mặt mình.

Vấn đề chính không nằm ở việc con mèo đực ngăn cô lại chỉ là một con mèo trưởng thành, mà là hiện tại Ôn Như Thị sống nhờ trong thân thể một con mèo, hơn nữa còn là một con mèo con thấp hơn con mèo đực kia cả một cái đầu. Với thân thể nhỏ bé này, nếu xông lên đánh một trận ... Không dám nghĩ, càng nghĩ càng phát khóc.

Không biết nhà nào nuôi con mèo Xiêm La kia, nhìn nó đã biết người chủ xuất thân cao quý. Lông của nó màu xám đậm bóng bẩy, trên cổ đeo vòng vàng chói lọi.

Hiện giờ hai mắt nó sáng lấp lánh, nhả cá khô trong miệng ra, ngượng ngùng dùng chân đẩy đến trước mặt Ôn Như Thị. Sau đó tự cho là nó vừa ban ơn, bắt đầu uốn éo phô bày dáng người duyên dáng của mình, rồi vòng ra sau Ôn Như Thị ngửi loạn. Ôn Như Thị không nhìn được giết mình, lông tơ trên người dựng đứng!

Trình tiết của cô không thể hủy dưới tay một con vật được! Muốn cô làm con dâu nuôi từ bé cũng không được, tuyệt đối không được!

Ôn Như Thị nhe răng gầm gừ cảnh cáo, bày ra tư thế thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành, thề sống thề chết bảo vệ cục hoa của mình! Không đứng không phải cục hoa, mà là em gái [1] của mình!

[1] Nguyên văn là “tiểu muội muội”. Nam thì gọi áy áy là “tiểu đệ đệ”, nên chắc mọi người hiểu “tiểu muội muội” là cái gì.v

Cô nhảy vút lên không trung, vịn người khua khoảng hai chân trước, hung ác tung về phía đối phương liên hoàn trường Vịnh Xuân quyền!

Mèo Xiêm La bị móng vuốt của cô tập kích bất ngờ, không kịp phòng bị, bối rối quơ quơ đầu, không hiểu tại sao đối phương không coi trọng lễ vật của mình...

Nó nghiêng đầu nhìn mèo trắng nhỏ đang nổi giận, ngẫm nghĩ, hay là chê một con quá ít? Nó bắt đắc dĩ ngậm cá khô mỷ vị dưới đất lên, lại thả xuống trước mặt Ôn Như Thị: “Meo —” ăn tạm con này trước đã, không đủ thì trong nhà còn rất nhiều.

Ôn Như Thị roi lệ đầy mặt, xò móng vuốt hất con cá ra! Có điên mới thích cá khô của nó, tàn phá mầm non của tổ quốc là phạm pháp! Ông anh à, có can đảm dám tha cho tôi rồi tìm con mèo khác giao phối không? Dám không?!

Mèo Xiêm không hiểu sao mèo trắng nhỏ luôn từ chối, vẫn dịu dàng tha cá khô bị hất bay về, dùng hành động để bày tỏ — mèo cưng, tuổi tác không phải vấn đề, trong lòng tôi chỉ có em, không có ai khác, meo ~

Ôn Như Thị hoàn toàn phần nộ: “Meo!” Không phải do tính tình cô không kiên nhẫn, mà là không thể kiên nhẫn nổi nữa, ban ngày ban mặt dám đùa giỡn mèo lành, lưu manh đáng chết, tưởng cô là mèo giấy thật à?!

Ôn Như Thị tung người, nhào đến trước mặt con mèo ngu ngốc có mắt không trông kia.

Hai bên cây sồi cao lớn không hề có một tiếng động, thi thoảng có làn gió nhẹ lướt qua, lá cây cọ vào nhau thành tiếng xào xạc khe khẽ. Chỉ thấy trên lối đi bộ rộng rãi, mèo Xiêm La màu xám nhẹ nhàng né tránh những đòn tấn công từ một quả cầu lông màu trắng, thỉnh thoảng còn thừa tình lực, dịu dàng kêu “meo” một tiếng, tựa như đang an ủi, mèo trắng còn nhỏ, không thắng được mèo trưởng thành là chuyện bình thường...

Ôn Như Thị khóc một dòng sông, đường đường là số 1 của Lưu Quang, nay lại sa đoạ đến mức không trị nổi một con mèo. Chắc chắn không phải tại cô yếu kém, chắc chắn là do quân địch quá gian xảo, cô thật sự không muốn “liếc mắt đưa tình” với một con mèo đực, nhưng thể lực của cô thực sự không đấu lại nó!!!

Biết đất là sáng nay cô chưa kịp ăn sáng đã chạy ra, lại vận động kịch liệt một hồi, hiện giờ cô sắp đói bụng đến vằng vặc đầu hoa mắt...

Trong khi cái đầu nhỏ dung lượng lưu trữ ít của Ôn Như Thị đã quên sạch chuyện của Angus, anh đang chậm rãi đi về nhà.

Từ xa, anh đã nhìn thấy giữa đường có một quả cầu trắng đang “đùa giỡn vui chơi” với một con mèo trưởng thành xa lạ, anh hơi nhíu mày. Trong nháy mắt, thân thể anh đã dịch chuyển đến trước mặt chúng nó, anh vươn tay xách quả cầu lông màu trắng kia lên: “... Mèo ngu?”

Ôn Như Thị đang chuẩn bị tung mấy câu thần chú mới học nửa vơi để liều mạng với đối phương, bỗng thấy hoa mắt, chợt nhận ra bốn chân lại lơ lửng trong không trung. Nghe thấy giọng nói quen thuộc trên đỉnh đầu, cô cũng không thêm bận tâm đến độ khó coi của tư thế bị xách giữa không trung nữa, nước mắt lưng tròng, giãy giụa muốn nhào vào ngực Angus.

Cứu tinh đây rồi! Chỉ cần anh xử lý con mèo lưu manh động dục tùy tiện kia giúp cô, cô thề, sau này sẽ không chống đối anh!

Một tay Angus dứt túi quần, một tay nhàn nhã xách con mèo ngu bị bắt nạt đến mức dính đầy bụi bẩn, nghiêng mắt nhìn Ôn Như Thị đang kích động, “Bản như vậy còn muốn ôm? Nào mà ngấm nước rồi.”

Bấy giờ, Ôn Như Thị bị nước vào não ngẩn ra, khó chịu ngừng động tác giầy dũa, móng vuốt chỉ vào kẻ đầu sỏ dưới chân Angus, kêu “meo meo” không ngớt. Trùng trùng nó! Trùng trùng nó! Trùng trùng nó! Trùng trùng nó đi!!!!

Angus nhú mồm nhìn động tác khua tay múa chân buồn cười của nó, lại nhìn con mèo Xiêm La đang nín thở lấy ống quần anh, không ngừng gọi con dâu nuôi từ bé của mình, không biết anh đang suy nghĩ gì. Hồi lâu, anh nhú mồm, bỗng nhiên nở nụ cười.

Tuy khóe miệng Angus luôn ẩn hiện ý cười, nhưng dù biểu cảm trên mặt ra sao, trong con ngươi xanh đậm đều phảng phất sự lạnh lùng thâm trầm. Ôn Như Thị rất hiếm khi thấy anh nở nụ cười chân thành xuất phát từ nội tâm, thường thấy nhất là nụ cười khẩy của Angus, hoặc là nụ cười tao nhã nhưng giả dối, tuy cười nhưng lạnh lùng xa cách.

Chưa bao giờ, giống như bây giờ... Ý cười lan tràn từ khóe mắt tới đuôi lông mày. Ánh nắng xuyên qua những tầng lá, rơi xuống mái tóc đen tuyền của anh, khóe miệng Angus nhếch lên một độ cong lớn, tiếng cười nặng nề phát ra từ lồng ngực.

Biểu cảm tràn ngập sức sống ấy đặt trên khuôn mặt trắng bệch đã quen lạnh nhạt của anh, tựa như tia nắng mai đầu tiên, vén lên bức màn tăm tối. Ánh sáng chói mắt ấy làm người ta nảy sinh cảm giác ấm áp và tốt đẹp vô cùng, không nén được mong mỗi thời gian ngừng lại ở khoảnh khắc ấy.

Ôn Như Thị chậm rãi ngừng động tác giầy dũa, quên luôn cả con mèo đực đang lòn vồn dưới chân, sững sờ rồi móng vuốt xuống, cứ nhìn Angus chăm chú như vậy... Thật sự rất buồn cười sao?

Cô còn chưa lấy lại tinh thần, đã thấy anh “thi triển” skill độc miệng, “Bị một con mèo quẩn lấy, sao mày có thể ngu đến vậy.” Dường như cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ để kích lòng tự trọng của Ôn Như Thị, Angus lại nghiêm mặt, trịnh trọng cúi đầu nói với con mèo Xiêm La dưới chân, “Dù cùng chủng tộc, nhưng tình yêu khác giống cũng không có kết quả tốt, đừng nên vì kích động nhất thời mà tổn thương lòng tự trọng của con cháu đời sau. Chúng nó không hẳn là mèo Xiêm La, cũng không hẳn là mèo Ba Tư, rất đáng thương, chẳng lẽ lại gọi chúng là mèo Xiêm Ba, hay mèo La Tư?”

Anh không chút nương tình đá văng con mèo, cố nén cười xách mèo trắng lên, mắt nhìn thẳng, chậm rãi đi về nhà. Ôn Như Thị rất muốn cảm khái, tình yêu khác giống giữa mèo với mèo cũng bị anh bác bỏ, vậy nếu đổi thành mèo và ma cà rồng thì sao? Có kết quả tốt đẹp hay không?

Được rồi, thực ra cô cũng cảm thấy khẩu vị hơi nặng... Phải học tập tốt, ngày ngày tiến bộ, nhanh chóng hóa thành hình người.

Khúc nhạc dạo này khiến Ôn Như Thị quyết tâm bùng bùng. Khi về đến nhà, không nhìn thấy Elliott và chân mệnh thiên tử của anh, cô hớn hờ định về phòng ăn chút gì đó lấp bụng, sau đó nghiêm túc đọc sách. Không ngờ vừa chạy đến cửa phòng đã bị Angus xách lên lần nữa, động tác vẫn thô bạo như thường ngày.

Anh xách gáy mèo con đi vào phòng tắm, tiện tay mở vòi nước bồn tắm, “Lông trắng bản thành màu xám, không đi tắm mà lại đi ăn cơm, mày còn mặt mũi nói mình là người à.”

Ôn Như Thị hoảng sợ quay đầu nhìn anh, chẳng lẽ anh muốn giúp nó tắm rửa?! Nó cố gắng cuộn cái đuôi che phần thân dưới của mình, họ còn chưa thân mật đến mức này đâu!

Lấy một chậu nước, Angus thử độ ấm, nghiêng đầu nhìn đáng vẻ ngốc nghếch của nó, bật cười, “Mèo ngu, lại có suy nghĩ kỳ quái gì trong đầu đấy?”

Ôn Như Thị run run, chưa kịp “meo” một tiếng, tỏ ý để nó tự xử cũng được, cùng lắm thì tắm không sạch sẽ mấy, lông trên lưng màu sậm hơn những vị trí khác một chút, thì đã bị Angus ném vào nước, sữa tắm chuyên dụng đã đổ lên đầu.

Cảm giác mát mẻ trên đỉnh đầu khiến Ôn Như Thị ngậm miệng, dù lòng xúc động cũng phải cam chịu số phận —— ai bảo nó là mèo đây, một con vật nhỏ ăn nhờ ở đậu, còn phải lấy lòng người khác vì nhiệm vụ, nên có bị chủ nhân abc xyz như vậy như vậy, cũng đành chịu thôi.

Nước ấm trong chậu đến vai nó, bộ lông trắng bông bênh trên mặt nước. Tắm thôi mà, nghĩ nhiều làm gì! Ôn Như Thị không ngừng an ủi tâm hồn mỏng manh dễ vỡ của mình.

Angus bỗng kéo cầm nó, “Ngẩng đầu, đừng nhúc nhích, nếu bọt xà phòng vào mắt thì đừng trách tao.” Mèo trắng nhỏ ngồi trong nước, mở to đôi mắt xanh lam ướt át nhìn Angus vốc nước lên đầu mình.

Một tay anh nâng cầm nó, một tay nhanh chóng xoa đều sữa tắm lên đầu nó, bộ lông xù ướt nhẹp, lộ ra thân thể nhỏ bé, ý cười nơi khóe miệng Angus càng hiện rõ.

Dáng vẻ bây giờ của nó, rất giống người ngoài hành tinh trên TV —— tai nhọn dựng thẳng, đôi mắt chiếm đến một phần ba khuôn mặt, cái đầu tròn lóc, thân thể gầy gò nhỏ, nhìn kiểu gì cũng buồn cười.

Tại sao trước đây anh không phát hiện, nuôi sủng vật là chuyện làm người ta vui vẻ đến thế?

Kì cọ giúp nó, Angus bỗng dừng động tác, quan sát nó từ trên xuống dưới. Trước ánh mắt nghi hoặc của Ôn Như Thị, anh dùng khăn lông trắng lau tay, rồi lấy điện thoại đi động trong túi, hướng camera về phía nó, chụp tách tách mấy tấm.

“Nhìn đi, khi nào mày dám để cả người bản thủ chạy vào phòng tao, tao sẽ cạo sạch lông trên người mày đấy,” Anh ác liệt đưa điện thoại đi động có ảnh chụp tới trước mặt Ôn Như Thị, giọng điệu trêu tức rõ ràng đến mức đứa ngốc cũng nghe ra, “Rất xấu đấy, nhớ rõ đáng vẻ này, cẩn thận đừng phạm lỗi.”

Ôn Như Thị suốt nửa thế kỷ, cô tự nhận mình là thực nữ thời đại mới, dù làm mèo, cũng phải làm con mèo có phong độ quý tộc. Hành động này của Angus đụng chạm đến nguyên tắc của cô.

Cô hung hăng nhìn chằm chằm Angus từ từ để điện thoại di động vào túi áo, cô còn chưa kịp ngóai giận, một giây sau, toàn thân cứng đờ... Angus, anh, anh, anh chạm vào em gái của cô...

“Meo! —” tiếng mèo kêu phẫn nộ vút lên trong phòng tắm an tĩnh, móng vuốt của Ôn Như Thị cào mạnh lên cái tay đáng ghét đó!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Edit: Phong Lan

Beta: Gian phi

Bàn tay đầy bọt xà phòng ngừng động tác, Angus thành tâm muốn nói, nếu không phải mèo ngu phản ứng dữ dội như vậy, anh cũng không biết mình chạm vào nơi đó...

Anh dờ khóc dờ cười nhìn vết cào trên tay mình nhanh chóng lành lại, “Mất tao không mùi, không coi trọng mèo ngu như mày đâu, ngực không có, mông không có, thậm chí còn chẳng phải người, đừng tưởng bỏ vãn vợ nữa.”

Ôn Như Thị chẳng-phải-người nổi giận, cào loạn lên mu bàn tay anh. Một ngày nào đó, cô sẽ khiến anh nhìn với cặp mắt khác xưa, chẳng phải chỉ cần lựa một bộ da xinh đẹp thôi sao?! Có gì to tát đâu, hãy đợi đấy!

Không bận tâm đến những đòn tấn công của mèo con, Angus bình tĩnh níu chặt đuôi của Ôn Như Thị, nhanh chóng rửa sạch cái mông của nó.

Ngắm lại cũng buồn cười, anh đường đường là một ma cà rồng thân thể cao lớn, có thể làm được gì với một con mèo lớn chừng bàn tay. Rốt cuộc trong đầu con mèo này chứa đựng những tư tưởng bậy bạ gì? Trưởng thành sớm quá mức, làm người ta ghen cả họ.

Anh không lên tiếng, bàn tay anh vẫn vò từ đầu tới đuôi Ôn Như Thị. Cô choáng váng, không biết mình nên tiếp tục cào anh, hay là hung tợn nhào lên cắn phập một cái... Hay là bảo vệ bộ phận nhạy cảm của mình trước đây... Con mẹ nó, đó là trong trường hợp cô chưa bị anh đụng chạm chỗ nhạy cảm, giờ đụng cũng đụng rồi, bảo vệ gì nữa!

Ôn Như Thị phẫn nộ muốn chết. Cả người đầy bọt xà phòng, cái đầu bóng loáng, trên gương mặt nổi bật đôi mắt to tròn. Nhìn về cổ tỏ ra hung tợn nhưng lại thành góc ghech của nó, khoe miệng Angus không kìm được cong lên, dịu giọng an ủi: “Được rồi được rồi, sắp tắm xong rồi, đừng trừng mắt nữa.”

Ôn Như Thị căm giận quay đầu đi, nếu sau này nó còn đồng ý để tên háo sắc này tắm rửa cho nó, nó sẽ đi ăn c*t, ăn một cân c*t!

Anh lắc đầu, vịn vôi hoa sen, dùng nước ấm rửa sạch bọt xà phòng trên người nó, “Tao chưa thấy con mèo nào ngu như mày, việc nên để ý thì không thèm để ý, việc không nên để ý thì lại bận tâm vớ vẩn.”

Tựa như đêm đó, rõ ràng đã bò lên bệ cửa sổ, nhưng lại quay lại chỉ vì một câu nói của anh.

Angus rũ mắt, nhẹ nhàng lau bọt xà phòng trên vành tai nó.

Dòng nước ấm áp len qua ngón tay, dưới bàn tay là thân thể nhỏ bé yếu ớt, dường như khiến trái tim anh cũng mềm mại đi, “Ngu chết đi được.” Rõ ràng rất sợ hãi, lại còn cứng đầu cứng cổ nằm bên người anh, lại rất giống “ngu” ngày trước...

Angus bỗng thở dài, ôm con mèo đã tắm rửa sạch sẽ, lấy khăn lông lớn màu trắng trên bồn rửa, từ từ lau thân thể ướt nhẹp của nó.

Ôn Như Thị được bọc lại trong khăn, nó nhảy bèn nhận ra, tâm trạng của anh đột nhiên chùng xuống, nó không hiểu vì sao, bèn ngẩng đầu muốn nhìn rõ vẻ mặt của anh, không ngờ lại bị tay Angus ấn xuống. “Ngoan ngoãn nằm yên đây, tao đi lấy máy sấy.”

Đi lấy máy sấy thì cứ đi lấy, ần đầu nó làm gì? Ôn Như Thị nghi hoặc nhìn bóng lưng anh, khó chịu bĩu môi.

Đến khi Angus sửa soạn cho nó gọn gàng xinh đẹp rồi ôm xuống lầu, Ôn Như Thị đã đói meo cả bụng, nó gục đầu nằm nhào ở vị trí quen thuộc trên quầy bar, neho mắt nhìn anh chuẩn bị thức ăn thơm tât cho mình.

Mùi thơm của bánh gato lan tỏa trong cánh mũi, Ôn Như Thị không thể không thừa nhận, trừ sự máu lạnh và xấu tính trăm năm không đổi, Angus đúng

là đứa con cưng của thượng đế, diện mạo điển trai, năng lực mạnh mẽ, nấu ăn tuyệt hảo... gần như cái gì cũng biết.

Nó vui đầu liếm thức ăn trong đĩa nhỏ, Elliott trở lại lúc nào cũng không biết.

“Angus, hôm nay có một vị tiểu thư đến tìm anh, lúc đó anh đi vắng, nên em đi cùng cô ấy ra ngoài một chút.” Elliott không tự nhiên đặt nguyên liệu nấu ăn vừa mua lên bàn, ngại ngùng cười khẽ, “Em mời cô ấy tối nay đến ăn tối cùng mọi người, có lẽ chúng ta có thể trò chuyện cùng nhau.”

“Tiểu thư? Anh không biết mình có người bạn nữ giới nào đáng được em mời đến nhà.” Angus từ chối cho ý kiến, bỏ thêm một muỗng tôm nhỏ vào đĩa của Ôn Như Thị, xoay người nhìn Elliott, “Em chắc chắn là cô ta đến tìm anh?”

Elliott sừng sốt một lúc: “Belinda nói vậy, cô ấy nói phải trực tiếp nói với anh.”

Angus nhú mày, lười nhác ngồi trên ghế chân cao cạnh quầy bar, nhún vai: “Không quen.” Ôn Như Thị ngắc đầu, đang muốn tỏ ý, anh quen hay không không quan trọng, quan trọng là em trai anh thích, còn chưa kịp “meo” một tiếng, đầu nó đã bị đầu ngón tay Angus ấn vùi xuống đĩa.

Nó bực bội tiếp tục liếm “bữa sáng” của mình, đúng là không thể giao tiếp! Nó trông tròn con mắt chờ Meryl trở về, ít nhất cô ấy coi nó là một con người.

Elliott ngơ ngẩn, lấp bắp giải thích thay Belinda: “Có lẽ anh quên tên, khi gặp anh sẽ nhớ ra.”

Đi ra ngoài một chuyến đã bắt đầu bênh vực người ngoài? Angus nhếch miệng nhìn em trai, liếm liếm khóe môi, răng nanh sắc nhọn lộ ra ngoài: “Dù là Belinda hay là Diana, cũng chỉ là một cái tên thôi, đều là thức ăn cả, nhớ hay không cũng đâu khác gì?”

Ôn Như Thị cứng đờ người, chậm rãi quay đầu nhìn về mặt khiếp sợ của Elliott, may thay, không phải mình nó lo lắng cho vận mệnh của nữ chính.

Tuy nó cũng không biết tại sao Belinda lệch khỏi nội dung kịch bản, lại quen biết Angus trước, nhưng ít ra tình tiết Elliott nhất kiến chung tình với nữ chính vẫn chưa thay đổi, nếu không thì tất cả người chấp hành đều phát khóc.

Ôn Như Thị thâm tình nhìn gương mặt u ám của Elliott, gắng sức gửi lời cổ vũ tinh thần nhiệt liệt nhất. Quả nhiên, nam chính thiện lương phản bác lại nam phụ tà ác: “Belinda là bạn của em, không phải là thức ăn! Em không cho phép anh tổn thương cô ấy!”

Đúng thế đúng thế, không thể để Angus tiếp cận Belinda! Ôn Như Thị đồng tình gật đầu, vừa gật một cái, đầu đã bị búng một cái, Angus hờ hững nhìn nó, vờ như định lấy đĩa của nó đi: “No rồi?” Mèo ngu, ăn no rửng mỡ, quản chuyện bao đồng.

Ôn Như Thị dùng móng vuốt vỗ lên tay anh, oán hận cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Đội nó biến thành người, sẽ dần vật chết anh, hừ.

Angus không để tâm tới nỗi bất mãn của nó, trở tay nhéo nhéo bàn chân béo mập của nó, khẽ nói: “Tuỳ em, nhưng đừng để người phụ nữ chẳng rõ danh tính kia chọc đến anh, không thì em có không vui thế nào đi chăng nữa, anh cũng không nề tình.”

Thấy anh chịu hoà hiệp, sắc mặt Elliott hoà hoãn hơn. “Belinda rất tốt, em tin là anh tiếp xúc rồi cũng sẽ thích cô ấy.”

Angus cười nhạo, không nhìn được khoát tay: “Tình mộng đi, anh không cần cô ta đã tốt lắm rồi.”

Elliott bất đắc dĩ, đành im lặng xoay người sắp xếp nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối. Anh rất hy vọng người nhà cũng yêu quý người con gái anh thích, nhưng xem ra, mong muốn đó khó lòng thực hiện.

Buổi chiều Cecil trở về nhà, tiện đường đón Meryl đi học về, sau khi họ về nhà không lâu, Elliott chuẩn bị tinh thần thông báo tin tức có khách đến thăm cho hai người.

Thái độ của Cecil cũng làm anh thất vọng, Cecil không chút bận tâm “ừ” một tiếng rồi lên lầu, cũng may có Meryl tỏ chút hào hứng: “Hai người ở cùng nhau nhanh vậy à? Hẹn hò ở nhà hình như không hay lắm đâu? Hay là anh dẫn cô ấy ra ngoài uống rượu, xem phim gì đó? A, không biết bao giờ Belinda mới gả vào nhà chúng ta đây, thật khiến lòng người nôn nao mong chờ.”

Elliott: “...”

Nhìn Meryl nhảy chân sáo đến sofa, thì thầm với con mèo nhỏ điều gì đó, Elliott không nói gì xoay người vào phòng bếp.

Anh đúng là không nên mong chờ gì ở người nhà của mình, trong nhà này không có lấy một người bình thường, muốn họ tỏ thái độ như người bình thường đúng là làm khó họ.

Belinda đến đúng hẹn, bữa tối sắp chuẩn bị xong thì tiếng chuông cửa vang lên, cô ấy lễ phép mỉm cười, đưa món quà trong tay cho Elliott: “Đã làm phiền mọi người rồi.”

Ôn Như Thị ngồi dậy từ trên đùi Angus, tò mò lộ đầu nhìn, không hổ là nữ chính, gương mặt nhỏ nhắn mềm mại, nhìn mà yêu, mái tóc màu vàng nhạt hơi xoắn rủ xuống trước ngực. Ôn Như Thị nhìn nhìn, không kim được quay đầu nhìn Angus, sao anh lại quen Belinda? Vốn dĩ trong kịch bản cũng không có chi tiết này.

“Không quen.” Angus không đứng dậy, trừ Elliott và Meryl, những người còn lại đều lười nhác ngồi trên sofa.

Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, không hiểu lời vừa rồi của anh có ý gì.

Angus nhấp một ngụm rượu vang đỏ trong ly rồi đặt ly xuống, vươn tay xoa đầu nhỏ của nó, “Mèo ngu, tao nói tao không biết cô ta, chưa từng gặp.” Cecil ngồi đối diện nhìn anh một thoáng, không nói gì.

Không quen gì chứ, không quen mà người ta tìm tới tận cửa? Ôn Như Thị lắc lư đầu, hất tay anh ra, quá nửa khả năng là người đàn ông này treu hoa ghẹo nguyệt ở đâu đâu, quay đi quên lại quên mất thôi.

Angus nâng mi, đưa tay nắm lỗ tai nó, chuẩn bị nói điều gì thì Elliott đã dẫn người tới trước mặt họ.

“Belinda, đây là là anh cả của anh – Cecil, Angus thì em biết rồi, anh không giới thiệu nữa.” Trước mặt người đẹp, Elliott lại khôi phục khí chất quý ông nho nhã lễ độ.

Ánh mắt xinh đẹp của Belinda chuyển sang Angus, khẽ cười: “Angus...” Cô ấy rất chăm chú, tựa như những người khác đều không tồn tại, trong mắt cô ấy dường như chỉ có bóng hình Angus.

Ôn Như Thị cảnh giác ngồi thẳng người, đây là ý gì? Nữ chính chủ động phá vỡ tình tiết, muốn cướp người của nó?

Angus nhìn Elliott đang đứng một bên, sắc mặt Elliott không tốt. Angus hồ hững ôm mèo con đứng dậy: “Chúng ta không quen, không cần gọi thân thiết như vậy.”

Belinda lắc đầu, chậm rãi đi tới: “Sao chúng ta lại không quen được, chẳng lẽ anh đã quên sao, em là...” Lời còn chưa dứt, một bóng đen bay ra từ tay áo cô ta, bắn thẳng về phía lồng ngực trống rỗng không có trái tim của Angus.

Khoảng cách giữa hai người quá ngắn, dù Angus tung người tránh đi, vẫn bị ám khí tổn thương da thịt!

Theo bản năng anh nhìn Ôn Như Thị trong ngực, thấy nó không việc gì, sát khí trong mắt mới dần dần tản ra.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Gian phi

“Muốn chết?!”

Angus vùng chân, đá về phía Belinda.

Cú đá khiến Belinda còn đang tươi cười bay ngược ra ngoài, đập mạnh lên tường rồi rơi xuống đất, cô ta gãy dựa đứng lên, chưa kịp mở miệng thì máu tươi đã trào ra ngoài.

Chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Một người phụ nữ xa lạ bỗng dung đến cửa tìm anh, vừa gặp mặt đã hạ sát chiêu. Ám khí rơi xuống đất là một cái cọc gỗ dài chừng hai mươi cen-ti-mét, vừa nhìn đã biết là vũ khí chuyên dụng để giết ma cả rồi. Nếu không phải Angus đang ôm con mèo nhỏ, nên trong lòng càng cảnh giác, có lẽ đã trúng chiêu rồi.

Cho dù không đâm trúng tim, cọc gỗ đâm vào cơ thể cũng sẽ hạn chế hành động của anh. Angus không sợ tính mạng mình gặp nguy hiểm, dù anh sợ sẩy, thì người nhà anh cũng không dễ yên. Angus hoàn toàn không bận tâm đến nguyên nhân Belinda ngu ngốc tìm tới tận cửa rồi giao đầu trực diện với anh.

— Với một kẻ đã chết, không còn cơ hội để làm trò ngu thêm lần nữa.

Anh tiến lên một bước, cả người nhảy lên không trung, lực toàn thân hướng về đầu của Belinda! Anh ra tay không hề nhân nhượng, nếu cô ta bị đập trúng, đến đầu lâu cũng sẽ bay ra ngoài.

Ôn Như Thị được Angus ôm vào lòng bắt đầu luống cuống, giữ chặt vạt áo của anh mà gãy dựa, nữ chính không thể chết được! Nếu Belinda chết thì tất cả người chấp hành sẽ bị loại bỏ, tất cả các cô sẽ biến mất!

Nhưng Elliott càng lo lắng hơn cô, trước khi chân Angus vung tới, anh ta đã nhào tới ôm cô ta vào lòng.

Cú đá trí mạng mang theo cả sự tức giận của Angus không thể tổn hại đến Belinda, nhưng lại đập trúng lưng Elliott. Elliott đau đón rên một tiếng, hứng chịu đòn tấn công của anh trai mình.

Nhưng sức mạnh của anh ta và Angus vẫn có sự chênh lệch, dù đã chuẩn bị tâm lý, vẫn không ngăn được vệt máu trào ra khỏi miệng!

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, khi Meryl đứng cạnh cửa kịp hồi tỉnh khỏi cơn sững sờ, trận chiến đã kết thúc rồi.

Cecil đứng bên cạnh vừa hóa hình được một nửa, trên thân thể cường tráng của anh ta còn vương vãi vụn của áo sơ mi. Con người màu vàng dựng ngược của anh ta trừng mắt nhìn thẳng em hai cao ngạo của mình, lại nhìn thẳng em thứ ba ôm chặt “bạn mới” đã hôn mê. Bối rối hồi lâu, cuối cùng trực tiếp kéo Meryl ngồi vào bàn ăn, “Hay là chúng ta ăn tối trước?”

Angus dùng một lát, rũ mắt, lạnh lùng cúi đầu nhìn em trai, rõ ràng là quan tâm, nhưng qua miệng anh lại trở thành lời nói khinh thường: “Ngày trước không có mắt, hiện tại cũng chẳng khác gì, không chút tiến bộ.”

Elliott tự biết không nên bảo vệ người ngoài, nhưng anh ta chỉ lao tới theo bản năng. Anh ta thích cô gái này. Elliott biết rõ điều đó, anh ta không muốn Belinda chết.

Anh ta cúi đầu nín miệng, muốn nói lại thôi. Lát sau, thấy Angus không trách cứ, Elliott mới thấp thòm ngẩng đầu nhìn sang, Angus đã ôm mèo ngồi ăn tối từ lâu.

Cảm nhận được ánh mắt anh ta, nhưng Angus không thèm nhìn anh ta, chỉ nói: “Trời người phụ nữ đó lại rồi tới đây ăn cơm, lát nữa anh sẽ xử lý em.”

Elliott thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần anh hai không so đo là tốt rồi, anh ta chỉ sợ anh em họ sẽ có hiềm khích vì chuyện này.

Anh ta cẩn thận ôm Belinda đang ngất xỉu lên ghế salon, gỡ cái nỏ (dùng để bắn cộc gỗ) giấu trên cánh tay cô ta, sau đó trói chặt tay chân cô ta lại.

Elliott vốn định bôi thuốc cho vết thương bị đá trên bụng cô ta, nhưng quay đầu thấy vẻ mặt thiếu kiên nhẫn của Angus, anh ta cũng không ngu đến mức mở miệng xin trị thương cho kẻ vừa định giết anh trai mình.

“Có lẽ Belinda bị ép, hoặc cô ấy có nỗi khổ tâm, chúng ta nên cho cô ấy cơ hội giải thích.” Đưa thức ăn mỹ vị vào trong miệng, nhưng Elliott chỉ cảm thấy nhạt nhẽo nuốt không trôi.

Anh ta không ăn tiếp nữa, đứng dậy khỏi bàn ăn, cầm ly cao cổ trong tay Angus uống một hớp, máu tươi ngọt ngào thi nhau len qua nhũ đầu [1], hương vị phong phú đọng lại nơi đầu lưỡi. Elliott thở dài, buồn bã đặt lại ly rượu vào tay Angus “Em cứ tưởng chúng ta có thể kết bạn mới như trước... Xin lỗi, em không nên mời cô ấy đến.”

[1] Nhũ đầu, hay còn gọi là nụ vị giác: khí quan cảm thụ của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị.

Không một ai trên bàn ăn đáp lại anh ta, Cecil nhìn con gái nuôi đang vứt cà rốt sang một bên, Angus ăn mấy miếng lại thấy không ngon miệng, sau đó bắt đầu cắt thịt xông khói thành miếng nhỏ đút cho mèo ăn.

Ôn Như Thị đã lâu chưa ăn thức ăn của người, bây giờ cũng không kịp đồng cảm với Elliott, chỉ chăm chăm ngẩng đầu chờ Angus cho ăn.

Một lát sau, khi sự đau lòng của Elliott dâng tới đỉnh điểm, Cecil mới chậm rãi cất lời, “Người có quyền cho cô gái đó cơ hội là Angus, dù sao người bị ám sát là anh hai của em, không phải anh.”

Không đợi Elliott nhìn mình với ánh mắt khẩn cầu, Angus thờ ơ lau sạch dầu mỡ trên ngón tay: “Đừng nhìn anh, anh nói rồi, tùy em, nhưng nếu có lần sau, thì dù em cầu xin thế nào cũng vô dụng, anh chắc chắn sẽ giết chết cô ta.”

Anh vốn không định giữ một mầm họa bên người, nhưng nghĩ lại, nhiều năm trôi qua, khó khăn lắm Elliott mới có cơ hội bước ra khỏi bóng ma năm đó, Angus bỗng nhiên không thể từ chối lời cầu xin của em mình.

Trong cuộc đời đắng đắng buồn của ma cà rồng, không dễ gì gặp được người trong lòng. Elliott là em trai anh, Angus không muốn cậu như mình, cậu nên thuộc về ánh sáng.

Angus không thèm để ý tới thẳng em cảm ơn luôn miệng xong thì rời khỏi bàn ăn đi xem Belinda, anh chỉ cúi đầu rũ mắt, thuận tay gãi cằm con mèo nhỏ trong lòng.

Ôn Như Thị thẹn thùng híp mắt hưởng thụ một lát, sau đó mới phản ứng, cứ tiếp tục như vậy, cô sẽ thực sự trở thành một con mèo ngu mất...

Nó bỗng nhiên lắc lắc đầu, đang định nhảy xuống, cách xa người đàn ông hồ tỵ là trêu chọc nó này, nhưng cái chân vừa duỗi ra đã bị Angus kéo lại.

“Ăn no là muốn đi à? Không lẽ mày là một bạch nhãn lang [2] hả?” Angus kéo lớp da gầy mềm mại của nó, sau đó nhéo cái má mèo không thịt của nó.

[2] Bạch nhãn lang là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa.

Ôn Như Thị bất đắc dĩ quay đầu nhìn Meryl, người kia vừa nhận được tín hiệu cầu cứu của nó thì lập tức ngoảnh mặt làm ngơ, sau đó lại bắt đầu ném cà rốt trong bát ra mâm, rồi mắt nhìn mũi, mũi nhìn tìm ngòai ăn chăm chú.

Vô lương tâm, dựa vào người khác còn không bằng dựa vào mình, Ôn Như Thị chớp chớp đôi mắt xanh lam, thu vuốt lại, đem thịt mềm mại đặt lên tay Angus, sau đó đầu lưỡi phấn hồng liếm lên đầu ngón tay anh: “Meo~”

Angus ngẩn người, gương mặt tái nhợt hơi ửng đỏ. Mắt Ôn Như Thị sáng lên, đang định liếm thêm hai cái thì Angus thu tay lại, trực tiếp đánh lên mõng mèo hai cái: “Mèo ngu, với cái bộ dạng ngu này của mày mà cũng muốn...”

Mà muốn gì? Anh không nói, ba người trên bàn ăn cũng nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu, Angus không nói tiếp. Anh trực tiếp xách Ôn Như Thị đang cúi đầu đi lên lầu, “Mấy người giải quyết chuyện của người phụ nữ kia đi, chỉ cần nói kết quả cho tôi là được, không có chuyện gì thì đừng làm phiền.”

Đám người dưới lầu nhìn nhau, trên lầu, Ôn Như Thị ngoan ngoãn nằm trên bàn sách.

“Mày có biết hình dáng của mày lúc này thế nào không?” Angus dùng bút máy gõ lên mặt bàn.

Biết, không phải là con mèo sao, Ôn Như Thị càng cúi thấp đầu, “Meo~”

“Nếu biết thì đừng liếm bậy, mày có ngực không? Có mũi cao và môi đỏ hồng không? Mày có thể khiến người khác nhìn được vẻ mặt của mình à?” Nói tới đâu thì chỉ tới đó, ngòi bút của Angus chọt chọt khắp nơi.

Không có, nó chỉ có một người đầy lông. Ôn Như Thị buồn bã cúi đầu, đuôi móng vuốt chạm vào ngón tay Angus, “Meo~” nó thật sự không nên quên chuyện này, sinh vật không cùng loài sao có thể hấp dẫn nhau?

Nhưng nó cũng không tệ mà? Dù không gọi cảm thì cũng đáng yêu, đâu kém như anh nói chứ?

Angus nói với ý sâu xa “Mày còn nhỏ, chưa đến thời kì động dục, biết chưa hả?”

Ôn Như Thị liếc mắt nhìn anh: “...”

Angus lắc đầu, đặt nó lên giường, sau đó tự mình tới trước bàn đọc sách, mở máy tính.

Đêm đó, bỗng nhiên Angus không ném nó về ổ của mình, Ôn Như Thị hưởng thụ đối đãi xa hoa, được nằm trong lòng ngực anh.

Hôm sau, Angus ra ngoài, nó vội vàng bò lên bàn, mở lịch sử truy cập trong máy tính, một loạt tiêu đề xuất hiện.

“Mèo con có khả năng vào thời kì động dục sớm không?”

“Thời kì động dục của mèo có biểu hiện cụ thể gì?”

“Tôi nên làm gì khi mèo tới kì động dục?”

“Kì động dục của mèo cái bắt đầu khi nào và kết thúc khi nào?”

(Chăm sóc sức khỏe vật nuôi) “Mười cách xử lý khi mèo động dục.”

...

Ôn Như Thị 囧.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

Edit: Đình tiếp dư

Beta: Gian phi

Biệt thự không một bóng người, Ôn Như Thị tìm khắp ba tầng lầu cũng không thấy ai. Ba anh em Angus không ở nhà, thậm chí cả Meryl, cả Belinda đến đây hôm qua và bị ném trên sofa tầng một cũng không thấy đâu.

Nó nằm nhòai trên bệ cửa sổ phòng ngủ, nhìn quanh một lát, khuôn viên to lớn của ngôi biệt thự chỉ có con mèo Xiêm La ngậm cá khô lượn lờ.

Ôn Như Thị lắc mình, vờ như không thấy con mèo nọ, nhảy lên bàn, mở quyển sách ma pháp dày cộp, bắt đầu công việc mỗi ngày.

Meryl về rất muộn, nhưng ba người đàn ông kia còn về muộn hơn cô ấy, mãi đến khi mặt trời ngã về tây, bóng dáng họ vẫn chưa xuất hiện.

“Belinda bị **”, cô ta thực sự không biết vì sao mình tới nhà chúng ta, cũng không biết cái nỏ trên tay cô ta ở đâu ra,” Meryl mệt mỏi ngồi đối diện Ôn Như Thị, “Mục đích của đối phương là giết Angus, kẻ chủ mưu tính đến chuyện lợi dụng nữ chính, chứng tỏ kẻ đó không sợ chúng ta giết Belinda.”

Ôn Như Thị im lặng gõ một hàng chữ: Hẳn là do người chấp hành, có lẽ không chỉ nhắm vào Angus, mà cả Cecil nữa.

“Tôi biết, anh em Cecil đang điều tra chuyện này” Meryl xoa xoa mi tâm, “Trong tay đối phương chắc chắn đã có một nam phụ, không thì cô ta sẽ không sát hại những nam phụ khác, tôi nghĩ rằng Esther đã trở lại.”

Ôn Như Thị suy nghĩ, gõ bàn phím lạch cạch: Sắp tới mọi người cẩn thận một chút, nhất là cô, nếu Esther thật sự trở lại, người đầu tiên cô ta muốn giết là tôi, năm đó cô không bị lộ, bây giờ tốt nhất cô nên trốn kỹ một chút.

Meryl lắc đầu, “Nếu cô ta thật sự muốn gây phiền phức cho tôi thì trốn đến đâu cũng vô dụng, nếu ngày nào cũng trốn đông trốn tây, chúng ta cũng không thể trải qua cuộc sống bình thường được, cô yên tâm, hiện giờ tôi vẫn đủ sức chống trả.” Đôi mắt trong trẻo của cô lộ vẻ kiên định, ba trăm năm trước cô không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể bỏ rơi đồng đội để chạy trốn. Hiện tại, Meryl không muốn chưa đánh đã lui.

Ôn Như Thị bắt đầu đi, nó biết cô nghĩ gì, suy xét đến tâm trạng của Meryl, nó vẫn gõ vài chữ: Dù sao Cecil cũng nhàn rồi, để anh ta đưa đón cô mỗi ngày đi.

Còn vài chuyện Ôn Như Thị không nói, nếu người đứng sau Belinda thật sự là Esther, có lẽ sự tồn tại của Meryl đã bị phát hiện.

Nó có thể không ra ngoài, khả năng gặp chuyện không may không cao. Nhưng Meryl ngày ngày đến trường học, không thể nói trước điều gì. Có vua sói Cecil ở đây, nó cũng yên tâm phần nào.

“Biết rồi, không cần tôi nói, anh ấy cũng tự đưa đón.” Meryl đắc ý nhướn mày. Trong lòng anh, cô chiếm một vị trí rất quan trọng, nếu không phải cô ngại thân thể này mãi chưa lớn, thì đã sớm dụ Cecil bày tỏ tình cảm rồi.

Ôn Như Thị vẫy vẫy đuôi, vỗ vỗ mu bàn tay Meryl, không tiếp tục nói những lời xui xẻo nữa, nó rất tự nhiên chuyển đề tài: Tôi có chút tiến bộ về nghiên cứu linh hồn, một thời gian ngắn nữa, cô có thể giúp tôi chuẩn bị những thân thể thích hợp để bám thân.

Mắt Meryl sáng lên, “Tôi đã xem xét các ứng cử viên rồi, đều là người qua đường A, không còn liên hệ gia đình, cô muốn cao thấp gầy béo gì đều có, chỉ là...” Cô chần chờ một chút, “Cô có chắc chắn không, việc này không thể đùa, nếu xảy ra sai sót, cô sẽ bị đối phương đồng hóa, nuốt chửng. Dù sao cô nghiên cứu chưa lâu.”

Ôn Như Thị cao ngạo ngẩng đầu: Tôi là ai chứ, chút chuyện nhỏ này sao làm khó được tôi?

Meryl bật cười, “Cô chờ chút, tôi có chụp ảnh các cô ấy, để tôi về phòng lấy cho cô xem” Nhìn cô vui sướng đứng dậy, tung tăng chạy đi, vẻ tươi cười trên mặt Ôn Như Thị dần dần phai nhạt.

Thực ra ma thuật của nó vẫn chưa ổn định, nó cũng không chắc chắn linh hồn này có thể đoạt thân thể khác không. Nhưng thân thể hiện tại quá yếu, chỉ có thể trông chờ vào sự bảo vệ của người khác, không thể chủ động giải quyết nguy hiểm.

Esther sẽ không chỉ phái một người bình thường tới xử lý cả nhà họ. Ôn Như Thị luôn cảm thấy một âm mưu lớn hơn đang chờ đợi họ.

Nó biến thành người thì mới phát huy được sức mạnh của linh hồn mình, Dù có khả năng thất bại, Ôn Như Thị vẫn muốn thử. Nó còn chưa ý thức được, trải qua mấy tháng sớm chiều ở chung, nó đã đặt ba anh em Angus và Meryl vào phạm vi “người nhà”.

Angus bị Cecil lôi kéo bận bịu bên ngoài cả ngày, vừa về tới nhà lập tức lên lầu tìm mèo con. Anh vừa đẩy cửa bước vào thì thấy Meryl nằm nhòai trên đất cười to, không biết đang cùng mèo nhỏ xem thứ gì trong đồng ảnh trước mặt.

Vừa nghe được tiếng anh mở cửa, Meryl vội vàng gom đồng ảnh trên sàn nhét vào trong túi: “A, mọi người về rồi à, tôi đi xem Cecil.”

Angus híp mắt tránh khỏi cửa, hơi lếc bóng lưng Meryl vội vã chạy trốn, rồi quay đầu nhìn chằm chằm Ôn Như Thị đang ngồi nghiêm chỉnh trên sàn, chậm rãi nói: “Hình như cô ta và mày có chuyện giấu tao.”

Ôn Như Thị nhanh chóng lắc đầu: “Meo —— ”

“Không muốn nói thì thôi, bớt giả vờ đi.” Angus nhìn nó một chút, xoay người lấy một bộ quần áo sạch trong tủ, không quay đầu lại, đi thẳng vào phòng tắm, trong giây lát, tiếng nước chảy ào ào vang lên.

Không có chuyện gì làm, Ôn Như Thị buồn chán mài mài móng vuốt lên sàn nhà. Hai cô đang thảo luận xem nó nên chọn mỹ nhân quyền rũ ngực bự eo thon hay tiểu mỹ nhân trong sáng hiền lành người.

Nó biết Angus thích phụ nữ ngực to eo nhỏ, Ôn Như Thị khịt mũi, hừ một tiếng, nó sẽ chọn kiểu mỹ nhân phía sau.

Hiển nhiên, nó rất mong đợi anh thích ngoại hình của mình, nhưng lại hay tỏ vẻ mình không để tâm. Phản ứng này xuất phát từ tâm tình gì, Ôn Như Thị không muốn tìm hiểu.

Nó vênh vào nhảy lên giường Angus, chễm chệ đặt mông lên gối của anh, chậm rãi nằm xuống chờ anh tắm xong rồi làm com tối cho mình.

Cũng may Angus không khiến nó đợi lâu, Ôn Như Thị ung dung nhìn người đàn ông đi ra khỏi phòng tắm mờ ảo hơi khói, thấy anh mặc quần áo ở nhà, không khỏi thờ dài tiếc nuối.

—— Nếu Angus mặc áo choàng tắm hoặc chỉ quấn một cái khăn tắm quanh hông thì tốt rồi...

Ôn Như Thị chẹp miệng, chưa hết thòm thèm, bắt đầu tưởng tượng vẩn vơ. Angus thả khăn lông lau tóc xuống, vừa quay đầu liền thấy mèo ngốc lại lộ ra dáng vẻ ngu ngơ, quả thực đôi mắt sáng ngời của nó khiến người khác không thể rời mắt.

Anh buồn cười ngồi xuống mép giường, chớp mắt với nó, động tác chớp mắt vốn đã đẹp, nay lại được một người đàn ông hút hồn như Angus thực hiện, càng trở nên mê người. Giọng anh trầm thấp, hàm chứa sự mê hoặc tao nhã, “Nhóc con, mày muốn hôn tao à?”

Anh đang quyến rũ nó hả? Đúng không?! Ôn Như Thị dừng cảm gật đầu thật mạnh. Nếu anh không thèm đề ý chuyện hôn một con mèo, thì nó đề ý cái quái gì!

Ý cười dịu dàng dần lan ra nơi đáy mắt Angus, anh cong khoe miệng, bỗng nhiên dùng tay ấn đầu nó xuống gối, tiếp đó, có phần thô bạo vò lông nó, “Mèo ngốc, sao mày lại ngốc đến mức này hả, nhìn gương mặt đầy lông của mày, ai ra tay được? Mèo và người không chung đường đâu, ha ha.”

Không nên trêu mèo như vậy!!!

Ôn Như Thị gắng sức giãy giụa khỏi bàn tay quý quái của anh, nó thì lông bù xù như ỏ gà, còn tên đàn ông thối tha vừa trêu chọc nó thì đang ngả ra giường cười khoái trá. Mẹ nó, anh mới ngốc, không chung đường cái đầu anh! Càng nghĩ càng giận, nó nhảy vọt lên, nhắm thẳng vào đôi môi mòng của Angus, gặm mạnh một cái!

Ồ, Ôn Như Thị tỏ vẻ, vốn dĩ nó định hôn anh một cái, nhưng miệng mèo không dễ sử dụng tẹo nào... Nó chột dạ nhìn vết thương bị nó cắn chảy máu, lén lút nhào ra khỏi giường nhân lúc Angus sững sờ.

Nhờ khả năng tự chữa lành vết thương mà tạo hóa ban cho ma cà rồng, môi Angus nhanh chóng khôi phục về hoàn mỹ vốn có.

Nó vừa chạy đến mép giường, Angus cử động. Anh đưa tay lau vết máu còn dính bên môi, neho mắt nhìn Ôn Như Thị đang chạy trốn.

Ôn Như Thị ngượng ngừng rút móng vuốt, dịch đến cạnh tay Angus, lấy lòng liếm liếm tay anh: “Meo ——” nếu anh không phản đối, nó nhất định sẽ chịu trách nhiệm.

Angus ra tay thô bạo, túm lỗ tai nó, kéo nó lên đùi anh, vỗ mấy cái lên cái mông béo múp, rồi ném nó lên chăn, đứng dậy xuống lầu: “Bữa tối không có canh thịt, muốn ăn thì tự nấu.”

Ôn Như Thị hoang mang cực độ, việc này còn đáng sợ hơn chuyện anh từ chối lời tỏ tình của nó! Nó vươn mình nhào lên kéo ống quần anh, “meo” một tiếng rõ đáng thương. Nó thật sự không muốn ăn thức ăn cho mèo đâu, nó muốn ăn thức ăn của người, tuy nó là mèo nhưng học tập vất vả cả ngày rồi, cũng cần thức ăn ngon mới có thể chiến đấu hăng hái tiếp được!

Angus không thèm nhìn nó, cứ để mèo con treo lủng lẳng trên quần mà đi xuống lầu.

Elliott đang làm bữa tối ngẩng đầu lên, lắc đầu cười khê: “Anh với mèo con yêu quý nhau quá nhỉ.”

Yêu quý á hả? Ôn Như Thị túm chặt đùi Angus, khóc không ra nước mắt, nếu bây giờ nó là nữ, đây chính là phân cảnh nữ chính bị tra nam phụ bạc trong phim truyền hình.

Ôn Như Thị chưa kịp oán thán thêm vài giây thì sau gáy bị kéo căng, ngay sau đó rơi vào lồng ngực tra nam: “Mèo ngốc.” Thân thể nhỏ nhỏ mềm mại trong lòng, Angus chậm rãi xoa đầu nó, thờ dài khe khê.

Dáng vẻ ngốc nghếch của con mèo này, dường như sáp hòa làm một với bóng hình người con gái trong trí nhớ, đáy lòng Angus có chút phức tạp. Anh không biết mình hy vọng hai người là một, hay mong muốn họ là hai người khác nhau. Có lẽ một ngày nào đó, nó sẽ cho anh biết chân tướng, anh có đủ thời gian và sự kiên nhẫn.

Trong lúc ấy, có hai người đột nhiên xuất hiện trước mặt Belinda đang được thuộc hạ của Cecil bảo vệ.

“Đã lâu không gặp, Belinda.” Một người đàn ông tuấn tú mặc áo choàng pháp sư ôn hòa nói.

“Enoch? Sao anh lại ở đây?” Belinda cảnh giác lui về phía sau, tầm mắt chuyển sang người phụ nữ xinh đẹp đứng cạnh anh ta, mái tóc dài vàng nhạt của cô ta uốn lượn rủ xuống trước bộ ngực căng tròn, bộ đồ da màu đen bó sát phô bày tất cả những đường cong khiêu khích trên cơ thể, “Cô ta là ai?”

Đôi môi đỏ mọng của người phụ nữ xa lạ lộ ra nụ cười xinh đẹp, cô ta nhẹ giọng thở dài: “Đứa trẻ đáng thương, cô tưởng rằng tìm được chỗ dựa thì có thể thoát khỏi tay tôi sao?” Nụ cười tự tin đến chói mắt, bình tĩnh như thể tất cả đều nằm trong lòng bàn tay cô ta.

Belinda kinh hãi: “Esther?!”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95

Edit: Dy

Beta: Gian phi

Ban đêm, Angus không ngủ, anh ngửa mặt nhìn hoa văn trên trần nhà. Cecil đã sai thuộc hạ điều tra lai lịch của Belinda, cô ta chỉ là một người bình thường, bối cảnh gia đình không có nửa điểm đáng ngờ.

Nhưng một tuần trước, có một nam một nữ từng đến tìm Belinda.

Nam là bạn tiểu học của cô ta – Enoch, gã học ở thành phố Fog đến sơ trung thì chuyển trường, nghe nói vì bố mẹ ly dị, gã theo mẹ, hai mẹ con chuyển đi nơi khác. Mà lai lịch của người phụ nữ đó rất đáng lưu tâm, người từng gặp bà ta đều nói bà ta rất đẹp, nhưng cụ thể đẹp thế nào, lại không ai nói được, thậm chí, cũng không ai nhớ được bà ta cao thấp béo gầy ra sao.

Một trong những kỹ năng thiên phú của ma cà rồng là *. Họ có thể điều khiển nhân loại làm việc theo mệnh lệnh của mình, sau khi xong việc thì xóa sạch đoạn ký ức đó.

Tất nhiên, kỹ năng này cũng có khiếm khuyết. Nếu gặp nhân loại có tinh thần lực mạnh mẽ, ý chí kiên định, tỉ lệ * thất bại rất cao, đây cũng là lý do vì sao Belinda nhớ ra tên Ethel khi nhìn thấy cô ta.

Dù Angus đoán được rất có thể mọi chuyện đều do Ethel gây ra, nhưng anh không ngờ rằng Ethel dám xuất hiện ngay trước mắt thuộc hạ của Cecil.

Angus nằm trên giường, cẩn thận suy nghĩ những chuyện ngày mai cần làm, phương hướng điều tra chỉ có thể dựa trên người đàn ông kia, tuy Elliott kiên trì không muốn liên lụy đến người thường, nhưng anh không cho là vậy.

Người quen cũ đó, cái kẻ tên là Enoch đó, thực sự vô tội sao? Nếu loài người ai ai cũng trong sạch, thế gian này đã không có quá nhiều tội ác đến vậy.

Chỉ cần bắt được gã, sẽ tìm ra người phụ nữ thần bí kia. Angus thờ phào một hơi, quyết định sáng mai sẽ đi bắt gã, mặc kệ tên của nợ Elliott.

Miệng Enoch kín kẽ đến nhường nào đây? Angus hừ lạnh, dù là kẻ cố chấp giữ bí mật, một khi đã rơi vào tay anh, thì đừng mong sống sót trở về. Nếu cần thiết, anh không ngại để gã nếm thử mùi vị sống không bằng chết.

Angus bữu môi, vứt bỏ những ý nghĩ vô nhân đạo ra khỏi đầu, xoay người nhìn con mèo trắng muốt cuộn tròn người, yên tĩnh tựa bên gối anh.

Thấy thân hình nhỏ nhắn của nó ngoan ngoãn nằm cạnh mình, ánh mắt rét lạnh của Angus không kìm được dịu xuống.

Anh lẳng lặng nhìn chốc lát, chậm rãi vươn ngón tay chạm vào lỗ tai nó, theo bản năng, tai Ôn Như Thị run run, mèo nhỏ ngủ say rên khẽ hai tiếng, thoải mái duỗi người, ngoẹo đầu nhỏ cọ cọ về phía anh.

Đuôi mèo rũ xuống trên chăn đệm, nhẹ nhàng giật giật, nó lười biếng tựa nửa đầu lên gối anh, duỗi chân sau, tiếp tục vùi vào giấc ngủ say.

Cái đầu trắng muốt nhỏ nhắn gần như chạm vào mặt anh.

Anh chưa từng thân mật với sinh vật nào như thế, trừ lúc hút máu. Mùi sữa tắm sạch sẽ trên người nó hoàn toàn không che lấp được mùi máu tươi trời sinh đã hấp dẫn ma cà rồng, nhưng anh không bị khơi lên một chút dục vọng ăn uống nào.

Angus hơi nhếch khóe miệng, đưa tay khẽ kháng vuốt ve người nó, xoa bộ lông mềm mại của chú mèo nhỏ rồi tung.

Được vuốt ve dịu dàng, Ôn Như Thị mơ màng nâng cằm, dường như muốn anh vuốt ve thêm nữa. Angus thấy đáng về đang tay đang chân khó coi của nó, không khỏi cười khẽ. Anh không rút lại bàn tay bị bốn chân nó ôm lấy, giữ nguyên tư thế giúp nó gãi gãi lưng, rồi tới cằm, tới bụng.

Vẫn là một nhóc con mà... đáy lòng anh trở nên mềm mại.

Angus khẽ kháng ôm nó, kéo chăn lên đắp cho một người một mèo, từ từ nhắm mắt lại.

Có lẽ cứ nuôi nó như vậy, sống cùng nó qua ngày cũng tốt. 10 năm sau, nếu con mèo ngu này đồng ý, anh sẽ biến nó thành mèo hút máu, để nó bên anh cả cuộc đời dài đằng đẵng...

Nếu Ôn Như Thị đang ngủ say biết được ý nghĩ trong đầu Angus lúc này, chắc chắn sẽ lờm anh một cái, đương nhiên là nó muốn ở bên anh, nhưng không phải với thân phận một súng vật.

Tiếc là từ trước tới nay, Ôn Như Thị chưa từng nói cho Angus biết nó có thể biến thành người... Nó mơ mơ màng màng, cảm thấy hơi nóng, ngo ngoáy trong ngực Angus một lúc, anh vỗ nhẹ hai cái lên người nó, rồi lại chuyển sang vuốt ve, khiến nó lại lăn ra ngủ lần nữa.

Rạng sáng hôm sau, Cecil nhận được tin Belinda mất tích ngay dưới mắt tầng tầng lớp lớp thuộc hạ bảo vệ. Anh ta kim lại nỗi bất an trong lòng, sau khi đưa Meryl tới trường, quay về nhà, anh ta mới phát hiện không thấy bóng dáng Angus đâu.

“Thằng nhóc kia lại đi đâu rồi?” Cecil thô lỗ gõ gõ mặt bàn quầy bar. Ôn Như Thị bị lực gõ từ tay anh ta dọa cho run rẩy, nó quay sang lờm anh ta một cái, sau đó nằm sấp xuống, thỏa mãn nhìn “đầu bếp tạm thời” của mình.

Elliott cho bánh bông lan trứng muối vào trong đĩa của mèo con, rồi đặt trước mặt nó, thuận miệng đáp: “Anh hỏi Angus à? Anh ấy ra ngoài được một lúc rồi, hình như đang tìm ai đó.” Thấy vẻ mặt Cecil vẫn không dễ chịu, cậu bổ sung thêm: “Anh yên tâm, anh ấy rất mạnh, lại lòng dạ độc ác thành thói, sẽ không gặp chuyện bất trắc đâu, ngược lại, anh nên để ý Meryl một chút.”

Cecil nặng nề thờ ơ, nghĩ nghĩ, vẫn không yên lòng, cầm chìa khóa xe trên bàn, chạy ra ngoài: “Anh ra ngoài tìm nó, không về ăn cơm trưa, chiều nay Meryl không có tiết, lúc đó anh đón nó về cùng.”

Cecil vội vàng chạy đi, đi liền một ngày, anh ta nói sẽ đón Meryl về nhà, cuối cùng cũng không thấy đâu.

Elliott đợi đến tối vẫn không thấy họ trở về, có chút đứng ngồi không yên. Anh đẩy kín thức ăn trên bàn, vừa định ra ngoài tìm người thì gặp Angus trở về.

Angus trừng mắt, mở miệng: “Không bắt được người đàn ông tên Enoch.” Không phải không tìm thấy, cũng không phải mất tích, mà là bốc hơi ngay dưới mí mắt anh.

Anh cẩn thận lục soát nơi Enoch biến mất cũng chỉ tìm được vài thi thể bị hút cạn máu, và một ma pháp trận lớn được vẽ bằng muối thô. Tâm trạng Angus không tốt, lần tới tìm thấy Enoch, chắc chắn anh sẽ bẻ gãy cổ gã ngay tức khắc!

Nếu không phải cần mọi móc thông tin về kẻ chủ mưu từ gã, Enoch không thể chạy trốn khỏi tay anh. Angus bình thản nhìn Elliott: “Những người khác đâu?”

“Em không biết, anh cả và Meryl cũng chưa về, Cecil nói sẽ ăn trưa bên ngoài rồi về nhà cùng Meryl.” Elliott mờ mịt đáp.

Ánh mắt hai anh em dần dần chạm nhau, trong lòng đồng thời rung mình.

“Trúng kế!” Angus quyết đoán ném chìa khóa xe cho em trai, bước vội lên lầu, “Em đi trước khởi động ô tô, anh sẽ xuống ngay.”

Trong phòng ngủ tầng hai, chú mèo nhỏ đường hoàng ngồi trên bàn đọc sách, ánh sáng màu da cam từ chiếc đèn bàn bên cạnh hắt lên lớp lông trắng muốt của nó, tỏa ra sắc lấp lánh. Angus đứng ở cửa, không đi vào: “Tao và Elliott phải ra ngoài một lúc, mày ngoan ngoãn chờ ở nhà, đừng đi đâu.”

Ôn Như Thị ngẩng đầu nghi ngờ. Anh nhíu mày, kìm nén sự lo lắng, giải thích, “Dạo này trong thành phố không mấy yên ổn, mày đừng ra ngoài, không an toàn.”

Không an toàn? Ôn Như Thị nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, bóng đêm nặng nề, nó vốn nghĩ trời đã muộn, hẳn là Meryl và Cecil đã về nhà, nhưng nó đọc sách quá chăm chú nên không nghe thấy tiếng cô ấy. Nhưng bây giờ ngẫm lại, không phải nó không nghe thấy, mà họ vốn chưa trở về. Lại nghĩ đến khả năng Ethel sẽ xuất hiện, và lời nói của Angus ban nãy, sao Ôn Như Thị có thể không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Nó nhảy xuống, đi tới trước mặt Angus, túm lấy ống quần anh, ngửa đầu meo với anh một tiếng.

Chỉ một tiếng “meo” ngắn ngủn, dường như Angus hiểu lời mèo con muốn nói, nhưng anh không định đáp ứng yêu cầu của nó.

Angus lùi một bước, tránh khỏi móng vuốt của nó, túm gáy Ôn Như Thị đặt người nó lên bàn, nhẹ giọng nói: “Không được, mày ngoan ngoãn chờ ở nhà, tao sẽ về nhanh thôi.”

Dứt lời, anh đi đến cạnh cửa sổ, tiếng còi xe vang lên dưới lầu, Angus quay đầu lại, cười an ủi nó.

Gió đêm nhẹ lướt qua tóc anh, dù tối nay không có ánh trăng, Ôn Như Thị cũng cảm nhận được ánh mắt của anh kiên định dường nào, sự tức giận của anh tựa như ngọn lửa nóng ẩn sâu dưới mặt hồ phẳng lặng, ngay cả nụ cười dịu dàng cũng không thể che lấp.

Ôn Như Thị không tìm được đứng dậy tiến lên vài bước, lại thấy Angus vron người nhảy khỏi bệ cửa sổ, biến mất trong màn đêm đen kịt. Nó vội vàng nhảy lên cửa sổ, lò đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy chiếc xe hơi màu xám bạc chạy khỏi giao lộ.

Ngôi biệt thự to lớn chỉ còn mình nó, trong lòng Ôn Như Thị có chút bất an, nó không dám nghỉ nhiều, theo bản năng chạy vội xuống tầng, xuyên qua sảnh. Cửa lớn đóng chặt, nó tung người nhảy lên giữa không trung, xoay tay nắm cửa, cánh cửa sáng loáng kêu “két” một tiếng, nhưng lại không mở ra.

Họ đã khóa trái cửa... Ôn Như Thị không tức giận, chạy dọc theo các cửa sổ tầng một, không ngoài dự kiến, cửa sổ thứ ba chỉ khép hờ, không đóng.

Nó nhanh chóng nhảy ra ngoài, đuổi theo hướng Angus rời đi. Hai bên đường lớn là những ngôi biệt thự cùng màu, dường như chúng đều có lịch sử rất lâu đời. Ôn Như Thị gần như có thể thấy những hoa văn cổ xưa trên mái hiên, thậm chí là màu sơn đã phai nhạt theo năm tháng.

Nó chạy thật nhanh, trái tim bắt đầu đập kịch liệt. Ôn Như Thị không biết do vấn đề thể lực, hay dự cảm chẳng lành trong lòng nó đang lớn dần, nó chỉ không ngừng chạy về phía trước, hy vọng mau chóng tìm thấy người nó muốn tìm.

Dưới bóng hai hàng tuyết tùng và cây phong cổ kính, Ôn Như Thị dừng lại trước một ngã ba.

Nó thở hổn hển nhìn xung quanh, ban đêm, trên đường không một bóng người, nó cắn răng, ngồi ở ven đường, nhắm mắt đọc thần chú linh hồn.

Không lâu sau, một bóng xám mờ ảo tách khỏi người chú mèo trắng.

Ôn Như Thị không bận tâm đến hình mèo yếu đuối ngã xuống đất, vội vàng phân ra một ngọn lửa hồn từ linh hồn, ngọn lửa lam sẫm thoát khỏi đầu ngón tay cô, phiêu du về hướng bên phải. Trên người Meryl và Angus có dấu ấn của cô, chỉ cần cô đi theo ngọn lửa sẽ không sai đường.

Ôn Như Thị không dám chân chờ, lập tức trở lại cơ thể mèo, vurun mình bò dậy, chạy theo ngọn lửa chấp chòn phía trước.

Mỗi lần tách ra một lửa hồn, linh hồn nó sẽ yếu đi một phần, tỷ lệ thành công khi tranh đoạt thân xác cũng giảm đi, nhưng Ôn Như Thị không dám do dự.

Nó tu luyện linh hồn, theo thời gian, trực giác trước nguy hiểm ngày càng nhạy bén. Mà bây giờ, trực giác mách bảo Ôn Như Thị, mọi chuyện rất tệ. Trái tim nó như bị người bóp chặt, tựa như lần này đám Angus sẽ gặp bất trắc to lớn không thể cứu vãn.

Bốn chân Ôn Như Thị sắp đông cứng vì chạy, lớp đệm thịt dưới chân cũng đau đến tê dại, thời gian từng giây từng phút trôi qua, nó thực sự không biết mình còn phải chạy bao lâu.

Lúc ngọn lửa màu lam giữa không trung sắp tắt, cuối cùng Ôn Như Thị cũng nghe được giọng nói phía trước.

“Ethel, để người của cô thả Cecil và Meryl ra.” Giọng Angus lạnh lẽo, như thể bàn tay anh đang bóp nghẹt cổ đối phương, “Nếu không, tôi sẽ để cô ném trái cảm giác tất cả thuộc hạ bị tàn sát một lần nữa.”

“Nhưng lần này, anh sẽ cùng họ... xuống địa ngục.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Edit: Crow Very Fun

Beta: Gian phi

Đó là một mảnh đất ở ngoại ô. Những người già, người thì được nghe kể lại, người thì am hiểu lịch sử của vùng đất này, có nói rằng thật lâu khi trước, nơi đó là lãnh địa của gia tộc Lannister.

Nhưng không ai biết rằng nơi này không đơn thuần là lãnh địa của một gia tộc cổ xưa. Dưới mảnh đất này chôn cất di hài tổ tiên ma cà rồng của gia tộc Lannister từ đời này sang đời khác. Những bí mật không được ghi chép trong tài liệu, ngay cả Meryl và Ôn Như Thị cũng không biết.

Chất lỏng màu đỏ sậm trên mặt đất tạo thành một vòng tròn lớn có đường kính chừng 30 thước Anh (đơn vị đo độ dài của Anh và Mỹ, 1 thước Anh = 0,3048 mét). Mùi máu tanh bao phủ chốn hoang sơ trống trải, những bó đuốc cháy hừng hực bốn phía, những bóng đen lay động phía xa xa khu rừng, tựa như đang lặng thinh chứng kiến buổi tế lễ hắc ám.

Giữa mảnh đất trống cấm ba cọc gỗ, trên mỗi cọc gỗ là một người bị trói —— Cecil, Belinda và Meryl.

Năm phù thủy mặc áo choàng đen đứng xung quanh cọc gỗ, vị trí của họ dựa theo phương hướng của năm chòm sao, người đàn ông đứng giữa là thủ lĩnh của họ. Gã ta nhìn Ethel đang bị khổng chế ngoài vòng tròn, dường như đang đợi chỉ thị tiếp theo của cô ta.

Mà Ethel đang bị Angus bóp cổ, lại không hề giãy giụa.

Cô ta khẽ nâng cằm, cố gắng chuyển tầm mắt sang Elliott đứng phía sau Angus, người đàn ông quen thuộc ấy đứng cách đó không xa, yên lặng nhìn cô ta, trên gương mặt chẳng có chút không đành lòng, cũng chẳng mấy may một chút nhớ nhung.

Elliott chỉ bình tĩnh đứng phía sau Angus, rồi bình tĩnh đối diện với ánh mắt của cô ta, bằng một ánh mắt thản nhiên như nhìn một người xa lạ.

Ethel trừng mắt, giấu kín nỗi chua xót dưới đáy mắt, khó khăn mở miệng: "... Elliott." Cô ta dừng một chút, nhẹ nhàng mỉm cười, vì cổ họng bị bóp chặt, tiếng cười có chút kỳ dị.

"Angus, anh cho rằng, anh thật sự có thể giết tôi sao?" Ethel nhếch môi, đôi môi đỏ rực phản chiếu cả ánh lửa, "Chẳng lẽ anh không muốn biết tôi hao tâm tốn trí dụ các người đến đây vì lý do gì ư?"

Trong đôi mắt cô ta không chút sợ hãi, chỉ thoáng hiện lên ý điên cuồng và thỏa mãn, "Enoch, bắt đầu!"

Dứt lời, người đàn ông đứng trong ma pháp trận bắt đầu ngâm chú, sau đó là tiếng ngâm của năm phù thủy xung quanh. Theo âm điệu cất lên từ những phù thủy, dòng máu đỏ sậm trên đất bắt đầu chuyển động.

Chúng chảy xuôi trên mặt đất, như vô số nhánh sông tụ về biển rộng, hoa văn uốn lượn tụ về trung tâm trận pháp.

"Elliott, ngăn gã ta lại!" Angus lạnh lùng hô, móng tay dài ra trên bàn tay phải, nhanh chóng nhắm thẳng vào tim Ethel!

Elliott bay về phía trận pháp, nhưng vừa chạm tới vòng ngoài, trận pháp lóe lên một tia sáng đỏ hắt ngược cậu trở lại!

Cậu uốn người giữa không trung, vọt tới lần thứ hai, thân thể Elliott va chạm với vòng sáng màu đỏ, tạo nên những gợn sóng dư ba, ánh sáng chuyển động quanh Enoch, lan đến rồi biến mất trên cơ thể ba người bị trói trên cọc gỗ, họ bỗng nhiên co giật, cùng lúc phun ra một búng máu!

Elliott ngơ ngác đến đứng hình, không dám tấn công trận pháp nữa.

"Ha ha, vô dụng thôi, ma cà rồng không thể tiến vào trận pháp." Bằng không, cô ta sẽ không đứng ngoài trận pháp. Ethel tóm chặt tay Angus, không cho ngón tay anh đâm thủng da thịt xuyên vào lồng ngực cô ta.

Sức mạnh của cô ta không sánh được kẻ từng giết vô số ma cà rồng như Angus, nhưng anh cũng không dễ gì giết được cô ta.

Khóe mắt cô ta nổi lên những tia máu đỏ gay, Ethel trở tay bóp chặt tay trái của Angus đang bóp cổ cô ta, chống lại sức mạnh của anh. Cô ta không cần thắng Angus, cô ta chỉ cần sống qua mấy phút đồng hồ nữa, họ sẽ không bao giờ thương tổn cô ta được.

Angus lạnh lùng nhủ mảy, năm ngón tay phải từ tốn mà kiên định đâm sâu từng chút một, máu của Ethel chảy xuống theo khớp xương của anh!

Cô ta đau đến run rẩy, nhưng tương phản với nỗi thống khổ mà cô ta phải chịu đựng, gương mặt cô ta lại nở nụ cười xinh đẹp kiêu kiêu, "Trận pháp đã mở, mỗi một lần các người tấn công đều sẽ trút lên lên ba người họ. Đến chết mới thôi!"

Enoch ngâm chú, chậm rãi xoay người, chủ thủ hẹp dài trong tay tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, gã cắt một đao trên cổ tay ba người đang hôn mê bất tỉnh, máu tươi nhỏ giọt, chảy dọc theo cọc gỗ thấm xuống mặt đất.

Khóe miệng Ethel tràn ra tơ máu, dù vậy, cô ta vẫn gắng gượng dùng hết sức lực nhiễu loạn tâm trí đối thủ, "Cảm giác thế nào? Trơ mắt nhìn những người quan trọng với mình, chết dần chết mòn trước mặt các người, có phải rất đau hay không?"

Angus nghe vậy, gương mặt càng lạnh lẽo, tựa như bị bao phủ bởi một tầng sương trắng. Bàn chân anh khẽ nhún, cả người đột nhiên vọt lên, mạnh mẽ phá vỡ thế phòng thủ của Ethel, toàn bộ tay phải xuyên thẳng vào ngực cô ta!

Năm ngón tay lạnh lẽo của anh bao phủ trái tim cô ta, dường như chỉ cần siết nhẹ một cái là có thể tước đoạt tính mạng cô ta! Ethel hoảng hốt, rít gào, "Enoch! ——"

Tiếng ngâm cao vút cất lên, đúng lúc này, dòng máu uốn lượn trên mặt đất hòa quyện với dòng máu nhỏ xuống từ cọc gỗ! Trong thoáng chốc, một luồng ánh sáng đỏ rực lóe lên, tựa như nhuộm đỏ cả vùng trời, máu của Ethel đột nhiên hóa thành một chất lỏng tựa như axit, dòng máu chảy đến đâu, nơi đó liền bốc lên ngọn lửa rừng rực.

Angus biến sắc, bỗng dừng đẩy Ethel ra.

Ôn Như Thị bấy giờ vẫn trốn trong lùm cây, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, trơ mắt nhìn tay phải anh từ từ mọc rữa, từng mảng da thịt rơi xuống. Năng lực chữa trị của ma cà rồng là ân huệ mà Thượng Đế ban cho sinh vật hắc ám này. Nhưng vào lúc này, ân huệ ấy lại mang đến cho Angus nỗi thống khổ to lớn.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, bàn tay anh lặp lại nhiều lần quá trình thối rữa rồi lại hồi phục!

Từng hạt mồ hôi lớn nhỏ xuống từ trán Angus, anh cố nén không kêu rên thành tiếng, mãi đến khi máu của Ethel lưu lại trên tay anh đã đốt sạch, sự đau đớn như địa ngục này mới dừng lại. Da thịt trên cánh tay phải vừa hồi phục còn mang theo màu hồng nhạt, không giống với nơi khác trên cơ thể.

“Tôi nói rồi, các người không giết nổi tôi!” Ethel nhẹ nhàng nâng tay, chỉnh lại mái tóc vàng tán loạn của mình, tựa như sự sợ hãi ban nãy chỉ là ảo giác, cô ta nhếch miệng cười khê, giọng điệu ác độc, “Anh và Cecil, và con tiện nhân kia nữa, đều sống không qua đêm nay.”

Ôn Như Thị chậm rãi chui ra khỏi lùm cây, từ từ tiến về phía trận pháp, bước chân nhẹ nhàng không tiếng động. “Tiện nhân” trong miệng cô ta, là Meryl, Ethel bố trí cạm bẫy lớn như vậy, chính là muốn giết những nam phụ còn lại, đồng thời, giết chết người chấp hành khác!

Nó không phải là ma cà rồng, cái trận pháp chết tiệt này ngăn được Elliott và Angus, nhưng không cản được nó. Nó không thể để kế hoạch của cô ta thành hiện thực, dù phải đánh đổi bằng tính mạng đi chăng nữa!

Máu trong trận pháp hóa thành sương mù, ngưng tụ thành hai đám sương máu bay đi, quấn lấy mắt cá chân Elliott và Angus, hồng kéo họ vào trong trận pháp. Với năng lực của Elliott thì không thể thoát khỏi, Angus bay lên kéo em trai lại. Sương máu nhận ra không thể làm gì được anh, bèn đứt khoát mặc kệ Angus, hai lớp sương hợp thành một cuốn lấy thân thể Elliott.

Angus níu chặt tay Elliott, hai nguồn sức mạnh giằng co không phân thắng bại, khiến cả người Elliott như treo giữa không trung.

“Thực đúng là anh em máu mủ tình thâm” Ethel trào phúng nói, chậm rãi đi đến cạnh họ, tay thon đặt lên cánh tay Angus, chậm rãi dùng lực, nắm chặt tay anh kéo về phía trận pháp, “Sợ hãi ư? Các người nên sợ hãi, đến khi máu trong người các người bị hút cạn, thì sẽ không còn ma cà rồng nào có thể giết ta được. Hơn 300 năm trốn tránh, cuối cùng có thể kết thúc vào đêm nay rồi, phải không?”

Ethel can dự vào, đánh vỡ sự cân bằng ban nãy, Angus tăng thêm sức lực, cắn răng không lên tiếng, chỉ là một chân đã khụy xuống. Nhưng từ đầu đến cuối, tay anh vẫn kéo chặt Elliott không buông.

“Anh hai, buông tay đi.” Đôi mắt xanh lục của Elliott vẫn lên tơ máu, “Anh mau chạy đi!” Cả gia đình họ không thể ngã xuống hết được, không thể để toàn quân bị diệt ở đây! Nếu không bị cậu liên lụy, thì Ethel sẽ không ngăn được Angus!

“Ngu xuẩn.” Angus gần từng tiếng từ kể rằng, một tay kéo Elliott, tay còn lại lao về phía Ethel.

Từ xưa đến nay, trong từ điển của anh không có bốn chữ “Chưa đánh đã chạy”, trận pháp chưa hoàn thành, chứng tỏ không phải không thể giết Ethel vào lúc này. Dù phải phé đi bàn tay này, anh cũng không để cô ta dễ chịu.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của anh, Ethel xoay người phòng thủ, Angus xuất chiêu nhanh như chớp, chiêu nào chiêu nấy nhắm thẳng vào tim cô ta. Ethel không cam lòng buông một tay. Nhưng chỉ dùng một tay khiến cô ta không thể địch lại Angus, đành chặt vật tránh né.

Angus không đoán sai, quả thật hiện tại cô ta không dám liều mạng với anh, Ethel cần máu của anh và Elliott mới có thể đạt được sự bất tử chân chính.

Cùng lúc đó, Ôn Như Thị đã lặng yên bò tới bụi cỏ sát trận pháp, nó giống như một thợ săn thành thạo, bò đến điểm mù trong tầm mắt mọi người thì đột ngột tăng tốc, chạy vọt vào trận pháp!

Enoch đang chăm chú trợ giúp Ethel, không hề chú ý đến bóng trắng lao tới bên cạnh mình. Ôn Như Thị nhảy lên, cào vào mặt gã, nhân lúc gã bị đau, buộc phải dừng ngâm chú, nó nhanh chóng bắt đầu tấn công linh hồn!

Sương máu quấn trên người Elliott đột nhiên biến mất, Angus buông lỏng tay, giương mắt nhìn lên, đúng lúc trông thấy mèo trắng nhỏ mà anh đã cẩn thận dặn dò không được phép ra ngoài, bị sương máu đâm xuyên, từ trên không trung rơi xuống mặt đất!

Ánh sáng đỏ trong trận pháp tiêu tán, Enoch ngã trên mặt đất, co giật liên tục.

Hoa văn hắc ám dữ tợn lan ra từ khóe mắt Angus, khói đen nồng nặc quanh quần trên người anh, Angus yên lặng nhìn thi thể nhỏ bé trên mặt đất, màu xanh thẫm trong con ngươi dần dần bị màu máu thay thế.

“Tất cả các người, đều phải chết!” Giọng nói của Angus như vọng lại từ địa ngục.

Để họ chôn cùng, chôn cùng! Dưới đáy lòng Angus có một giọng nói điên cuồng gào thét. Lý trí bị nhấn chìm, dòng máu chảy trong huyết quản như sôi trào, khói đen quanh người anh ngày càng dày đặc, mãi đến khi chúng ngưng tụ sau vai Angus, tạo thành một đôi cánh đen thật lớn!

Màn trời đen kịt, u ám như sắp sụp xuống, trong không khí tựa như có điện tích, bầu trời âm u tụ lại thành vòng xoáy, tựa như ác mộng về ngày tận thế.

Ethel sợ hãi nhìn Angus đã hoàn toàn hóa ma vũ cánh bay lên, như một làn khói xanh thoát ẩn thoát hiện xẹt qua đám phù thủy đang hoảng hốt, chỉ một khoảnh khắc bóng đen ấy lướt qua thân thể, họ đã đồn dập ngã xuống. Trong chớp mắt, năm thân thể hóa thành năm thi thể.

Ethel nhìn Enoch đang đứng ở trung tâm trận pháp, không chút do dự bay về phía ngược lại. Nam phụ chết có thể tìm người khác, nhưng mạng cô ta chỉ có một, cô ta không ngu đến mức dùng mạng đổi mạng, đi giao đấu với một tên ma cà rồng đang phát điên!

Angus bóp cổ Enoch, nhấc gã ta khỏi mặt đất, hai chân gã đạp loạn trong không trung. Trong đầu Angus chỉ có một giọng nói không ngừng vang vọng, chính gã ta, chính kẻ đã giết chết bảo bối của anh...

Angus từng chút từng chút bóp nát xương Enoch, nở nụ cười trống rỗng, rồi mổ bụng Enoch, moi ra trái tim của gã ta.

“... Angus, bình tĩnh.” Elliott đè nén sự sợ hãi, vươn tay muốn đặt lên bả vai anh.

Angus mờ mịt quay đầu lại, trên tay hơi dùng sức, đầu Enoch dễ dàng vỡ vụn trong tay anh như một trái dưa hấu, bộ óc trắng dính máu nhơ nhớp trên tay.

Đôi mắt đỏ sẫm của anh không chút tia sáng, đôi môi hé mở, lắp bắp nói: “Chôn cùng, tất cả các người đều phải chôn cùng...”

Đáy lòng Elliott lạnh lẽo, cổ nén nổi kích động muốn xoay người chạy trốn, nhẹ giọng mở miệng: “Anh hai, là em đây.” Cậu chậm rãi thăm dò, đưa tay đặt lên vai Angus, “Em là Elliott, anh tỉnh lại đi.”

Angus biến sắc, dễ dàng tóm lấy tay Elliott, thuận thế đè xuống, không chút do dự bẻ gãy cổ cậu!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Edit: Uyên tiếp dư

Beta: Gian phi

Nửa đêm, trên bầu trời không chút ánh trăng, rừng cây lẩn trong bóng đêm sâu thẳm, cành lá vuron ra như những móng vuốt nhọn hoắt nhắm nhe giữa không trung.

Dưới mặt đất, hơn nửa quần áo của anh nhuộm màu đỏ sẫm, Angus quỳ trên mặt đất, anh như chết lặng, cố gắng gom lại phần nội tạng đã vỡ vụn rơi rớt bên ngoài, cẩn thận nâng lên, đặt trở lại bụng nó.

Nó đúng là quá ngu xuẩn, ngu đến mức không biết đau là gì!

Tại sao nó không nghe lời, tại sao lại muốn đến đây... Tâm trí Angus trống rỗng, chỉ biết máy móc đặt những mảnh thịt nát trở lại bụng nó, tựa như chỉ cần làm vậy, nó có thể hồi sinh.

Thi thể của chú mèo nhỏ nhuộm đầy máu, bộ lông màu trắng bết lại vì dính máu. Angus vuron tay, muốn lau đi vết máu trên mặt nó, nhưng càng lau, lại chỉ càng khiến màu đỏ loang ra trên lông nó.

Tại sao nó vẫn chưa tỉnh?

Angus nhẹ nhàng lay thân thể bất động của nó, nên về nhà thôi, mèo ngọc, mau đứng lên nào. Đầu nó rũ xuống, lắc lư theo động tác của anh.

Sự kinh hoàng bắt đầu tràn ra trong lồng ngực Angus, anh thở hổn hển, ôm lấy ngực mình, nơi đó rất đau, đau như có người tàn nhẫn bóp nát.

Tại sao lại đau như vậy? Angus không hiểu, đôi mắt anh đỏ sẫm như nhỏ ra máu.

Angus cố gắng phủ định thứ tình cảm xa lạ kia, nhưng rồi lại chẳng biết mình đang phủ định điều gì. Tiếng kêu rên trầm thấp tràn ra từ miệng anh, phần đất dưới chân cứng rắn và khô ráo, lá cây sồi trên mặt đất nghiêng ngả bay lên không trung.

Anh rất đau...

Bụi gai màu đen cao lớn bị luồng gió lạnh lẽo bẻ oặt cả người.

Rất đau...

Răng nanh sắc nhọn cắn rách môi dưới, cả khu rừng già cũng như điên cuồng lay động!

Anh rất đau, đau đến không thở nổi! Angus như muốn nổi điên, gió mạnh cuốn theo những viên đá vụn, cuồng loạn xoay vòng.

Luồng gió dữ dần khiến tay áo ba người đang bị trôi trên cọc gỗ cũng bay lên phấp phật. Cách đó không xa, Elliott đã bị bẻ gãy cổ bồng giật giật, cậu khẽ rên một tiếng, chậm rãi vuron tay xoa cái gáy đau nhức của mình.

Cuồng phong xen lẫn đá vụn quất lên khuôn mặt cậu, gió quá lớn, Elliott bị gió thổi đến không thể mở mắt, bên tai chỉ còn tiếng gào thét thê lương như đã thú của Angus.

Cậu khó khăn xoay người nằm rạp trên mặt đất, không dám kinh động tới Angus, trong tầm mắt mờ hồ, người thân và bạn bè đang bị trôi trên cọc gỗ chỉ lặng lẽ cúi đầu, tóc mai rối bời trong gió lớn.

Elliott quay đầu, nhìn Angus đã rơi vào trạng thái điên cuồng, trong lòng tràn ngập bi thương... Nhưng cậu có thể làm được gì? Cậu không làm được gì cả.

Elliott cẩn thận nằm rạp xuống, bò về hướng cọc gỗ.

Vết thương trên cổ tay họ đã kết vảy, không còn chảy máu nữa, da thịt vẫn còn ẩm áp, mạch đập yếu ớt nhưng vẫn ổn định. Rốt cuộc Elliott cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, cậu nằm trên vũng máu cạnh cọc gỗ, tuy ý để vết máu sền sệt thấm qua bộ âu phục tinh xảo của mình.

Giờ khắc này, cậu đã hoàn toàn quên khuấy những lễ nghi tao nhã, quên khuấy cả việc ăn mặc sạch sẽ, chỉ yên lặng canh giữ bên cạnh người thân. Còn Angus... Elliott đau buồn nhìn bóng người đứng giữa làn gió xoáy, có lẽ, đời anh ấy trút ra hết rồi, anh ấy sẽ lại trở thành người anh hai mà cậu quen thuộc.

Thời gian dần trôi, trong trận cuồng phong, Elliott mệt mỏi khép mi mắt, đến khi cậu tỉnh lại, cơn bão táp đã đi qua.

Xung quanh yên tĩnh đến lạ thường, Elliott tựa mình ngồi dậy. Cecil, Belinda và Meryl vẫn bị trói trên cọc gỗ. Nhưng không thấy Angus đâu, thi thể chú mèo con trên mặt đất cũng không còn thấy bóng dáng.

Elliott vội vàng tìm kiếm gần đó, gió đêm lạnh lẽo, mảnh đất trống trải không còn hình bóng Angus. Cậu không thể làm khác, đành phải lái xe tới đây trước, coi trời cho ba người trên cọc gỗ, rồi đưa mọi người trở về.

Cecil là người đầu tiên tỉnh lại, thấy Meryl nằm trên ghế sofa bên cạnh, Cecil mới thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa thái dương: “Cảm ơn Elliott, anh còn tưởng lần này chết chắc rồi.”

“Anh nghỉ ngơi trước đi, sau đó để ý chăm sóc hai người họ.” Elliott mấp máy môi, ngừng một lát, cuối cùng, cậu chỉ đưa cho Cecil một ly nước ấm. Hiện tại Cecil còn quá yếu, chuyện tìm người vẫn nên để một mình cậu xử lý, cậu dặn dò một chút rồi lập tức xoay người rời khỏi, “Em ra ngoài một chuyến, sẽ trở lại nhanh thôi.”

Cecil xin thề, anh thực sự quá khát, nhất định là do mất máu quá nhiều. Cecil uống ực một hơi cạn nước trong ly, nghi hoặc hỏi: “Angus đâu?”

Bóng lưng Elliott cứng đờ, bầu không khí trở nên trầm mặc đến lúng túng, một lúc lâu, cậu chậm rãi quay đầu: “Angus, anh ấy, mất không chế.”

Cecil thoáng giật mình, chậm rãi đặt cái ly xuống, ngồi dậy từ ghế sofa: “Lời em nói là có ý gì? Sao nó có thể mất không chế được?”

“Em không biết, vốn dĩ, em và Angus cùng tới cứu mọi người,” Elliott mệt mỏi vung tay, lắc đầu nói, “Ethel và mấy tên phù thủy đã thiết kế một cái bẫy dẫn dụ chúng ta, suýt chút nữa em đã không kiên trì được, nhưng không hiểu sao con mèo nuôi trong nhà lại lao tới... Sau đó, Angus bị ma hoá mà không có chút dấu hiệu nào.”

Cậu thật sự không hiểu tại sao Angus đột nhiên trở nên như vậy. Nhưng dù thế nào đi nữa, cậu cũng phải tìm Angus về. Ma cà rồng sau khi bị ma hoá không thể tự không chế năng lực, nếu không may anh ấy tiến vào thành, hậu quả không thể tưởng tượng nổi...

Elliott không dám nghĩ thêm nữa, cậu nắm chặt chìa khoá xe rồi xoay người, bỗng nghe được giọng nói của Meryl: “Tôi đi cùng anh.”

“Đề bố đi, thân thể con vẫn chưa hồi phục mà.” Cecil đưa tay cản cô.

Meryl lắc đầu: “Đừng ngăn con, hiện tại chỉ có con mới có thể giúp Angus, con sẽ đi tìm người cùng Elliott, bỏ cứ ở nhà chăm sóc Belinda, đối với người bình thường như cô ấy, vết thương này thậm chí có thể khiến cô ấy mất mạng.” Cô cũng không biết Ôn Như Thị đã chết hay chưa, lúc chuyện xảy ra, cô vẫn trong tình trạng hôn mê, không nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Sau khi thuyết phục Cecil, lúc lên xe Meryl có ý ngồi ở ghế sau, thấy Elliott không chú ý tới mình, cô mới cẩn thận mở khám quyết, liên hệ với phụ tá.

Lúc này, Angus đi lại lung tung không mục đích trong rừng, khu rừng không một bóng người, ẩm ướt, thối nát, tanh tưởi.

Anh đi từng bước, từng bước về phía trước, trong ngực là thi thể đã lạnh ngắt của chú mèo trắng.

Nó chết rồi, gương mặt Angus tái nhợt, không đau khổ cũng chẳng vui mừng, lá khô vỡ nát dưới chân anh, anh đi về phía trước, vô định, mịt mờ.

Rốt cuộc anh muốn đến nơi nào? Muốn làm gì?

Anh không biết. Angus không thể suy nghĩ, chỉ cần tự hỏi một chút, đầu anh đã đau như búa bổ. Anh cố gắng ngăn lại cảm giác đau đớn ấy, nhưng vẫn vô dụng.

Cảm giác đau lòng ấy không ngừng cuốn lấy anh, dai dẳng đến mức anh như nghẹt thở. Angus thở hổn hển, tựa người lên một cây đại thụ, thi thể trong lòng dần dần tỏa ra mùi thối rửa.

Anh dựa vào thân cây, chậm rãi trượt xuống nền đất ẩm ướt.

Cũng có thứ ẩm ướt như thế... là lông mi của anh, là con ngươi đỏ sẫm của anh, và đáy lòng đầy đau đớn của anh nữa.

Angus nắm chặt tay, chậm rãi nhắm mắt, đóng kín khướu giác của mình.

(Tác giả từng đề cập Angus có khả năng đóng kín một giác quan nào đó khi anh không muốn sử dụng chúng, ví dụ như ngừng nghe, ngừng nhìn thấy...)

Trong khu rừng yên tĩnh không tiếng động, chỉ có người đàn ông đang cuộn mình dưới gốc cây sồi, không ai có thể nhìn thấy trên vai anh có một bóng hình nhỏ bé mà mờ ảo.

Khi Meryl và Elliott tìm được anh, đã là ba ngày sau. Họ gần như không tin được người đàn ông trước mắt chính là Angus hay soi mói và độc mồm độc miệng kia.

Sự tao nhã mà thông dong vốn có của anh gần như biến mất không còn lại gì, Elliott nhẹ gọi anh một tiếng, một lúc lâu, Angus mới dòi tầm mắt khỏi thi thể nằm bên cạnh.

Hoa văn hắc ám phủ lấy hơn nửa khuôn mặt anh, trong đôi mắt trống rỗng chỉ có sự tĩnh mịch, mái tóc màu đen rối tung, vết dính máu tươi, khiến khuôn mặt tái nhợt của anh càng có vẻ lạnh lùng vô tình.

Meryl khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, bị ánh mắt không phải của con người nhìn chăm chú như vậy, dù cố gắng thế nào, Meryl vẫn không kìm được cảm giác sợ hãi. Cô lùi lại một bước, miễn cưỡng mở miệng: “Angus, nó vẫn chưa chết.”

Angus khẽ ngẩng đầu, nghi hoặc nghiêng đầu, như không nghe rõ lời cô nói.

Lòng cô không khỏi dâng lên chút chua xót, Meryl háng giọng, tăng cao âm lượng, “Cô ấy không chết, cô ấy chính là Ethel mà anh luôn muốn tìm kiếm, ba trăm năm trước cô ấy có thể chạy trốn, thì ba trăm năm sau vẫn có thể chạy trốn.”

“... Không chết?” Angus lầm bầm lặp lại.

“Đương nhiên, không chừng hiện tại linh hồn của cô ấy vẫn còn ở quanh đây.” Cô vội vàng ngồi xổm xuống trước mặt Angus.

Hoa văn hắc ám trên mặt anh đang chậm rãi mất đi, đôi mắt bắt đầu có điểm sáng, Meryl lại vội vã nói thêm lời khích lệ, “Không chừng chỉ cần chúng ta giúp cô ấy tìm một cơ thể, thì cô ấy có thể bám vào cơ thể đó rồi sống lại.”

Ý kiến này rất chính xác, Ôn Như Thị vẫn luôn ngồi trên vai Angus thờ dài yếu ớt.

Tiểu là lần tấn công đêm đó khiến cô tiêu tốn quá nhiều sức mạnh, hiện giờ cô không còn đủ sức mạnh để tranh cướp cơ thể với một linh hồn khoẻ mạnh. Những người được Meryl chuẩn từ trước, có lẽ cô không thể bám vào thân thể những cô gái đó được được, chỉ mong tới lúc đó, họ sẽ không quá thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Edit: Gian phi

Beta: Pi sà Thần

Meryl chuẩn bị rất nhiều cơ thể dự bị cho Ôn Như Thị, từ cao đến thấp, những cô gái xinh đẹp đủ loại vóc dáng sau khi nhận được thông báo sẽ mang hành lý vào biệt thự ở. Nhưng một tuần trôi qua, các cô được phục vụ tận tình, ăn ngon uống ngon, còn được Elliott tiếp đãi cẩn thận tại nhà mà vẫn không hề có một chút dấu hiệu bị linh hồn khác nhập vào.

Cecil lo lắng nhìn Angus.

Hắn ngồi ở góc khuất trên ghế salon, rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng ở ngay cạnh tay hắn, khiến không gian xung quanh hắn tựa như một thế giới thu nhỏ mà ánh sáng mặt trời không tài nào vươn tới được. Angus vẫn vậy, áo sơ mi đen, quần tây đen, ly thủy tinh chân cao trong tay sóng sánh sắc đỏ điểm lệ của máu.

Trước đây hắn không thích nói chuyện, không dễ dàng mở miệng, vừa mở miệng đã khiến người ta phát hỏa, nhưng từ sau khi Meryl đổ về mà không thu được kết quả như ý, hắn không nói với họ nửa lời.

Cecil thà bị Angus châm chọc khiêu khích như trước còn hơn thấy hắn dùng ánh mắt u tối nhìn những cô gái trang điểm lộng lẫy trong phòng khách.

Hắn không biết bao giờ Angus sẽ bộc phát, không kiềm chế được mà xé xác các cô. Cecil nhìn con gái nuôi, chần chờ hỏi: “Đã lâu như vậy cũng không

có chút dấu hiệu nào, con chắc chắn phương pháp này có tác dụng?”

Meryl cũng có chút bất đắc dĩ, cô chỉ biết Ôn Như Thị chưa bị loại bỏ khỏi thế giới này, nhưng cô không biết vì sao cô ấy mãi không chịu nhập hồn. Chợt nhớ khi ở Lưu Quang, số 1 Ôn Như Thị luôn yêu thích cái đẹp, cô thử đoán suy nghĩ của Ôn Như Thị lúc này: “Hay cô ấy chê những cô gái này chưa đủ xinh đẹp?”

Khỏe miệng Cecil giật giật, cẩn thận nhìn Angus, thấp giọng nói: “Nếu vậy, con nghĩ cách liên lạc với cô ấy, bảo cô ấy vớ đại một thân thể dùng tạm trước hẵng, sau này đổi lại?”

Ôn Như Thị đang bay lượn trên quầy bar nghe thế, không nhận được lờ mờ một cái.

Cô cũng rất muốn vớ đại một cơ thể để dùng, nhìn họ xem, họ được chu cấp tốt hết mức, ăn ngon mặc đẹp, vóc dáng ngày càng đầy đặn đầy đà. Cô vừa muốn tiến vào cơ thể họ thì đã bị ngoại lực bắn tung, sao trách cô được?

Cô cũng rất muốn quay trở lại, ôm Angus, an ủi hắn, nhìn người đàn ông của mình tự giày xéo bản thân, từng bước đi vào chỗ chết, cô cũng rất đau khổ chứ?!

Không sợ kẻ thù dũng mãnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo. Bình thường hai người họ thông minh ngông cuồng, nhưng nay, tại thời khắc mấu chốt, sao họ lại nghĩ đến việc đổi sang một đám người khác xinh đẹp hơn chứ?!

Nếu không phải cô không thể rời bỏ Angus và dấu hiệu linh hồn trên người Meryl, Ôn Như Thị đã sớm tự ra ngoài tìm cơ thể phù hợp, cần gì phải phiền lòng lẩn quẩn trong căn biệt thự này.

Hiện giờ linh hồn của cô quá yếu ớt, cô không dám cứng rắn xâm nhập vào thân thể các cô gái kia. Ôn Như Thị táo bạo đi vòng quanh các cô gái kia, đánh bạo định liều một lần, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng “Choang” thanh lãnh xé toang cả không gian, linh hồn cô đang phiêu đảng trong không trung cũng không nhận được run rẩy.

Angus âm trầm dẫm lên những mảnh vỡ trên mặt đất, ánh mắt hung ác đảo qua những kẻ đang sùng sốt trong phòng khách, Ôn Như Thị ở đối diện hắn, biết rõ hơi thở tàn nhẫn của hắn không hướng về mình nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo thấu xương. Nếu ánh mắt có thể giết người, cô tin các cô kia đã bị hắn giết chết rất nhiều lần.

Người đàn ông này tính tình càng ngày càng tệ, thật phiền não.

Ôn Như Thị nhìn Angus im lặng xoay người lên lầu, lại cúi đầu nhìn vết máu tung tóe trên sàn nhà, quyết định lên xem một chút.

Rèm cửa sổ dày nặng che kín căn phòng, đương là ban ngày nhưng chẳng khác nào ban đêm, trong phòng ngủ không bật đèn, cũng may Ôn Như Thị không cần ánh sáng, cô bay tới góc tường, thấy Angus ngồi trên sàn nhà, cúi đầu chăm chú nhìn vật trong tay.

Cô tò mò ghé sát vào, thấy đó rõ ràng là một chiếc lược ngà voi của nữ, trên chiếc lược quấn quýt tơ vàng. Chiếc lược này nhìn có chút quen, nhưng cô không nhớ mình đã từng nhìn thấy ở đâu.

Ôn Như Thị cau mày nghĩ ngợi một lúc lâu, ở thời đại này không có kiểu dáng lược như vậy, tuy được bảo quản rất tốt, nhưng trên ngà voi vẫn không tránh khỏi chút dấu vết cũ kỹ của thời gian.

Một chiếc lược cổ từ mấy trăm năm trước... Ôn Như Thị nhìn nhìn, đột nhiên nhớ ra, năm đó cô cướp bóc tiệm thợ rèn, tiện tay cướp luôn thứ này, không ngờ nó vẫn ở chỗ của Angus!

Cô biết mà, không lý nào dưới sự canh chừng nghiêm ngặt của cô mà có thiếu nữ nào qua mắt được cô. Trong lòng Ôn Như Thị vừa ảm áp vừa chua xót, cô chậm rãi ngồi xuống cạnh Angus, muốn nói vài lời an ủi.

Ví dụ như đợi cô một thời gian, linh hồn mạnh hơn, có thể tăng tỉ lệ cướp đoạt thân xác. Nhưng, lại chợt nhận ra dù cô nói gì, hắn cũng không nghe được, không nhìn thấy, Ôn Như Thị bất đắc dĩ ngậm miệng lại.

Cô yên lặng ngồi cạnh Angus trong bóng tối.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hắn vẫn duy trì tư thế kia, không hề động đậy, phẳng lặng như một pho tượng điêu khắc. Ôn Như Thị không nhận được, nếu hắn vẫn tiếp tục như vậy, chỉ sợ không đợi đến lúc cô biến thành người, Angus đã hóa điên rồi.

Cô dứt khoát bay xuống lầu, nhìn đám thiếu nữ oanh oanh yến yến kia, hít một hơi thật sâu.

Nếu phải lựa chọn giữa việc bảo toàn thực lực và Angus, Ôn Như Thị sẽ không do dự chọn về sau, không chỉ đơn thuần vì nhiệm vụ... Angus, vốn phải là một Angus kiêu ngạo, tao nhã, thậm chí tàn nhẫn vô tình, chứ không phải như bây giờ, âm u từ khí, trốn tránh trong căn phòng tối tăm hoài niệm quá khứ.

Angus như vậy, khiến cô đau lòng.

Ôn Như Thị thầm đọc thần chú cấm trong đầu, linh hồn bắt đầu tỏa những gợn sóng ra ngoài.

Dù phải liều mạng, bất chấp nguy cơ linh hồn cô sẽ còn yếu ớt hơn trước, cô cũng sẽ làm, dù chỉ có thể nói với Angus một câu, cũng tốt hơn trơ mắt nhìn hấn chán nản tàn tạ tự hại mình như vậy.

“Meryl, mau xem Belinda, cô ấy đột nhiên bị ngất!” Elliott vội vã chạy vào.

Ánh mắt Ôn Như Thị sáng lên, quả quyết chuyển mục tiêu lên cô gái trong lòng Elliott!

“Do ảnh hưởng của Ma Pháp Trận nên cô ấy mới ngất xỉu, Belinda chỉ là một con người bình thường, mấy tháng sau ma lực trên người cô ấy mới hoàn toàn biến mất”, Meryl thu ngón tay đặt trên mi tâm cô ấy lại, động viên vỗ vai Elliott, “Không cần lo lắng, cô ấy ngủ một đêm sẽ tỉnh, ngày mai tôi cho Belinda uống chút thuốc...”

Lời còn chưa dứt, thiếu nữ nằm trên ghế salon bỗng mở mắt, Meryl ngạc nhiên dừng lời, không đứng, cô ấy vừa rơi vào hôn mê sâu mà.

Elliott hớn hờ, không để tâm đến lời chẩn đoán của Meryl, cúi người nắm tay Belinda: “Em cảm thấy thế nào, có thoải mái hơn không?”

“Xin lỗi, cho tôi đi nhờ.” Belinda tỉnh dậy, không, là Ôn Như Thị hoảng hốt đứng dậy, dùng sức rút tay, đẩy hấn ra, chạy lên tầng.

Bước chân của cô như không có thực, linh hồn nóng rực, bất chấp hậu quả chiếm đoạt cơ thể người khác có thể tạo thành thương tổn không thể cứu vãn với cô. Nếu cô thể, Ôn Như Thị muốn giải thích với Elliott, nhưng cô không có nhiều thời gian, không thể giải thích với hấn mình không phải cô gái mà hấn yêu thương âu yếm.

“Angus, mở cửa”. Ôn Như Thị yếu ớt gõ cửa phòng Angus, bên trong tĩnh lặng.

“Angus, là em”, Ôn Như Thị cắn răng, nếu hấn không bước ra, sẽ không kịp, Belinda tỉnh lại, cô sẽ không chiếm giữ cơ thể này được nữa, cô buộc phải nói lời tàn nhẫn, “Cộng thêm lần này, tổng cộng ba lần, ba lần anh đều không nhận ra tôi, còn dám mặt dày nói thích tôi.”

Cửa phòng đóng chặt đột nhiên mở ra, Angus đứng ở cửa, nhìn xoáy vào cô, đôi môi khẽ run rẩy: “... Cô nói gì?”

“Em nói, là em”, Ôn Như Thị cười yếu ớt, vрон tay khẽ vuốt khuôn mặt tái nhợt của hấn. “Đừng đau khổ, em không chết.”

Về mặt Angus rất kỳ quái, như cười mà như khóc. “Angus...” Không đợi Ôn Như Thị nói tiếp, cô đột nhiên bị hấn ôm chặt vào lòng.

Hai cánh tay hấn ôm cô rất chặt, cảm giác như xương cốt cô cũng thấy đau, tựa như nếu không dùng sức ôm chặt cô, hấn sẽ không dám tin rằng cô còn sống.

Đáy mắt Ôn Như Thị dâng lên tầng tầng hơi nước, một lát, cô nhẹ nhàng nâng tay, xoa lưng hấn. “Không sao, em ở đây, em luôn ở bên anh.”

Cô vẫn luôn ở đó, nhìn hấn đau lòng tuyệt vọng, nhìn hấn bất lực thu mình lại. Cô vẫn luôn ở đó, chỉ là hấn không hay biết.

Cả người Angus run rẩy, hấn không trả lời, chỉ ôm Ôn Như Thị thật chặt, vùi mặt vào gáy cô. Dường như có giọt nước tan ra trên da thịt ở bả vai cô, Ôn Như Thị không dám động dậy, cô bỗng nhiên không nỡ nói với hấn, cô không thể ở trong thân xác này quá lâu.

Nếu không phải Belinda đột nhiên ngất xỉu, cô sẽ không thể tiến vào cơ thể cô ấy, nếu Belinda tỉnh lại mà cô còn chưa ra, có lẽ cô sẽ vĩnh viễn không ra được nữa.

Dù Meryl nói Belinda sẽ ngủ qua đêm nay, nhưng không loại trừ khả năng cô ấy đột ngột tỉnh dậy.

Dù chỉ là tỉ lệ một phần vạn, Ôn Như Thị cũng không dám đánh cược tính mạng của mình. Khó khăn lắm cô và Angus mới yêu nhau, hành trình sau này còn rất dài, cô không muốn thất bại chỉ vì tỉ lệ nhỏ nhặt này.

“Nghe em nói”, Ôn Như Thị đặt tay lên mặt hấn, quyến luyến khẽ hôn môi hấn, dịu dàng nói: “Em cần sự giúp đỡ của anh...” Chưa nói dứt lời, giọng nói từ phía sau vang lên đã cắt ngang lời cô.

“Belinda!” Elliott khó tin hét to, “Hai người, sao hai người có thể...”

Ôn Như Thị đau đầu đỡ trán, sao cô lại quên mất chuyện này chứ. Cô vừa định quay lại giải thích mọi chuyện không phải như hấn thấy thì đã bị Angus đẩy ra phía sau.

Hấn ngạo nghễ che trước người cô, giọng điệu lạnh lẽo: “Cô ấy không phải Belinda của cậu, sau này cũng không phải.”

300 năm trước, người Esther thích là Angus, Elliott không chút oán hận, nhưng hiện tại Belinda đã chấp nhận tình cảm của hấn, lúc này Elliott đã rơi vào tình yêu say đắm, sao chấp nhận chấp tay nhường người con gái mình yêu thương cho người khác. Nếu sớm biết đưa Belinda về nhà sẽ xảy ra chuyện như vậy, hấn chắc chắn sẽ không để xảy ra sai lầm ngu ngốc này!

Elliott không hiểu lời Angus, cũng không muốn hiểu. Hấn có thể nhường bất cứ thứ gì, chỉ riêng chuyện này, tuyệt đối không thể nhân nhượng! Hấn lách mình muốn lướt qua Angus kéo tay cô.

Ôn Như Thị chỉ cảm thấy hoa mắt, định thần lại thì đã bị Angus ôm eo dịch chuyển tức thời xuống dưới tầng.

“Hà?! Chuyện gì đang xảy ra?” Cecil choáng váng, trường hợp hai em trai tranh một người phụ nữ, thân là anh cả như hắn nên làm gì, hắn chưa bao giờ nghĩ tới.

“A, Ôn Như Thị, tôi biết cô không dễ chết như vậy.” Meryl không quan tâm họ nghĩ gì, vui sướng muốn bước lên, Angus ôm cô tránh ra như động vật bảo vệ thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99

Edit: Đỗ tiếp dư

Beta: Gian phi

Hai anh em đánh nhau túi bụi trong phòng khách, Angus lo Ôn Như Thị bị thương, để cô đứng sang một bên.

Không có Ôn Như Thị cản trở, Elliott căn bản không phải đối thủ của anh. Angus thành thạo đỡ từng đòn tấn công của em trai, còn ung dung khuyên cậu: “Em đánh không lại anh, nhận thua đi.”

“Anh nằm mơ!” Elliott tức hộc máu vì anh hai vô si của mình, người yêu của Angus là người, chẳng lẽ Belinda của cậu không phải?! Dù tính tình ôn hòa đến mấy, ai cũng không chấp nhận người khác cướp bạn gái của mình.

Elliott ra đòn rất nghiêm túc, đôi mắt bỗng nhiên hoá đỏ, răng nanh lộ ra, tàn nhẫn há miệng.

Trong sân đầy mảnh vỡ, cũng may ngày đầu tiên Angus về nhà, trong phòng khách của biệt thự không bày biện thứ gì quý giá, bây giờ phòng khách bị đập phá cũng bớt đau lòng.

Cuối cùng, Ôn Như Thị ngồi trên xích đu không nhìn nổi cảnh tượng này nữa: “Hai người đừng đánh nữa, tôi không định tranh giành thân thể với Belinda, tôi chỉ định nhân lúc cô ấy hôn mê, mượn thân thể cô ấy để nói với Angus vài câu.”

“Chiếm thì cứ chiếm! Chuyện xin lỗi để anh, không cần em bận tâm!” Angus nổi giận, anh đá văng em trai vừa nhào lên, quay đầu hung hăng trừng Ôn Như Thị.

Angus rõ ràng có ý mặc kệ sống chết của Belinda, dù da mặt Ôn Như Thị đã tới luyện đến mức dày hơn tường thành, cô vẫn hơi xấu hổ. Cô ngượng ngùng im lặng, cuối cùng vẫn không nhịn được lẩm bẩm: “Vấn đề là muốn chiếm cũng không được, nếu cô ấy tỉnh lại, tôi nhất định phải chết, chẳng bằng sớm trả lại thân thể cho cô ấy.”

Cô liếc nhanh Angus một cái, rụt người vào ghế, “Elliott cũng rất đáng thương...” Hơn nữa, Belinda là nữ chính. Ôn Như Thị không vô liêm sỉ đến mức chiếm thân thể người ta, vứt nam chính sang một bên rồi lao vào vòng tay ôm ấp của Angus.

Thay đổi tình tiết của nam nữ chính sẽ bị trời phạt, những người dự thi đã bị loại đang đợi ở khu thứ tám nhất định sẽ đập đổ cửa nhà cô mất...

Angus nghe được lời xui xẻo này của cô, trong lòng tức giận, ra tay không chừa mảy. Chỉ nghe “Rắc” một tiếng, cánh tay Elliott bị bẻ gãy.

Mọi người: “...”

“Đều là người một nhà, làm gì vậy.” Cecil vội vàng tiến lên, vịn tay Angus cứu em trai gặp nạn, liên tục trấn an, “Đầu óc anh hai em không tỉnh táo, đừng so đo với nó, Belinda sẽ không sao, anh cả giải quyết giúp em.”

“Giải quyết?” Angus cười lạnh, dời bước đứng trước mặt Ôn Như Thị, ngăn cản ánh mắt mọi người, đáng vẻ không nề mặt ai khiến người ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Ai đứng ra giải quyết cũng vô dụng, trừ khi anh tìm được thân thể thích hợp hơn Belinda.”

Ôn Như Thị mừng rỡ, cuối cùng cũng bàn đến vấn đề chính rồi. Cô túm áo Angus, ló đầu ra từ sau lưng anh: “Thân thể quá khỏe mạnh không được, linh hồn quá mạnh mẽ cũng không được.”

Ôn Như Thị giờ từng ngón tay, đưa ra từng yêu cầu, “Không được là đàn ông, nam nam yêu nhau trong ngôn tình thường không hạnh phúc, đừng quá già, Angus nhìn lâu không chịu được, à, tốt nhất là xinh đẹp một chút, nếu đáng người nóng bỏng một chút thì càng tốt.”

Ánh mắt cô sáng lấp lánh, “ngượng ngùng” trùng mắt với anh cả có thể lo liệu tương lai cho cô, “Anh cũng biết, Angus anh ấy, có hơi soi mói.”

Gân xanh hằn trên trán Cecil, rốt cuộc đang tuyển chọn thân thể sống nhờ hay tuyển chọn người mẫu?! Quá nhiều yêu cầu, ông đây lo không nổi! Hắn

đang định từ chối, quay đầu lại nhìn thấy đứa em nhỏ nhà mình rung rung nước mắt, miễn cưỡng nuốt câu từ chối lại. Cecil thở dài: “Dù tôi tìm được, cô cũng không chờ kịp, Belinda có thể tỉnh lại bất kì lúc nào.”

“Hừ hừ” Meryl đứng bên cạnh vui vẻ ăn điểm tâm, phôi vụn bánh trên tay, háng giọng, “Con có thể cho Belinda uống chút thuốc, con không thể khiến cô ấy bất tỉnh mãi mãi, nhưng để cô ấy ngủ vài ngày thì không thành vấn đề.”

Trong thế giới này, Ôn Như Thị và cô mới là người một nhà. Còn nữ chính? Chỉ cần cô ta không chết rồi tu thành chính quả với Elliott là được, những chi tiết nhỏ nhặt khác Meryl không bận tâm

Cô cười tủm tỉm phát phát tay với bố nuôi của mình, “Bố và Elliott cứ yên tâm tìm kiếm, mấy hôm nay con phải đi học, không theo hai người được.”

Cecil nheo mắt, một lát sau mới cất lời: “Bố muốn đưa con đến trường, dạo này không an toàn.” Hẳn thật sự không yên lòng để Meryl đi học một mình. Ethel đã chạy thoát, kẻ cầm đầu vẫn nhon nhon ngoài kia, nếu đột nhiên xuất hiện...

“Đừng lái nhai nữa, Meryl nhanh chóng đi chế thuốc, hai người đi tìm người.” Angus không nhịn được chấm dứt màn bố con tình thâm của Cecil, đứng là qua cầu rút ván. Anh xoay người ôm lấy Ôn Như Thị, giọng nói dịu dàng, “Về phòng nghỉ ngơi thật tốt, lát nữa uống thuốc rồi ngủ một giấc, mọi chuyện có anh rồi.”

Tim Ôn Như Thị ngọt như mật, cô ngoan ngoãn ôm lấy cổ anh, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Được.”

Thấy đôi câu nam nữ kia ôm lấy nhau, Elliott tức giận đẩy Cecil ra, muốn tiến lên tranh luận, lại bị anh cả bịt kín miệng, kẹp cổ kéo ra ngoài.

Dọc đường, Cecil còn nhỏ giọng giải vây giúp tên khốn Angus: “Hai người họ khó khăn lắm mới được đoàn tụ, em nhịn một chút. Yên tâm, Angus không vô liêm sỉ đến mức lên giường với bạn gái em đâu.”

Elliott nghe vậy, giấy giũa càng mảnh liệt. Tiếc rằng dùng hết sức lực cũng không thoát nổi cánh tay cơ bắp cuộn cuộn của anh cả, cuối cùng miễn cưỡng bị hất kéo ra cửa.

Elliott roi lệ đầy mặt. Có tình người không vậy, chẳng phải anh cả nói sẽ giải quyết giùm cậu sao? Cecil giải quyết như thế này?! Meryl vừa nói vài câu đã khiến hấn phản chiến, cô ta nói cái gì hấn cũng nghe. Thật ra Meryl không phải con gái nuôi của Cecil, mà là mẹ Cecil đúng không?! Anh ngoan ngoãn nghe lời như vậy làm gì!

Elliott không biết, nếu cậu nghĩ sâu xa một chút sẽ nhận ra chân tướng. Nhưng bây giờ đầu óc cậu chỉ toàn hình ảnh Angus và Belinda lăn lộn trên giường, căn bản không rảnh nghĩ đến mối quan hệ ái muội của hai cha con Cecil.

Elliott giấy giũa quá mảnh liệt, Cecil đành liên tục đánh mạnh vào sau gáy cậu, sau đó khom lưng khiêng Elliott đã ngất xỉu nhét vào trong xe.

Hắn khởi động xe, ngẩng đầu nhìn kính chiếu hậu. Trên ghế sau, Elliott nằm co quắp. Như vậy mới đúng chứ, im lặng một chút, từ từ thương lượng tốt hơn nhiều.

Hắn háng giọng, “hiền lành” nhìn em trai: “Trước tiên chúng ta bắt đầu từ thành tây, dù đến chiều có tìm được hay không, chúng ta vẫn đến trường học đón Meryl về nhà, có dị nghị gì không?”

Ghế sau yên lặng không một tiếng động. Rất tốt, không phản đối nghĩa là tán thành. Cecil hài lòng nhún chân ga, lao ra khỏi biệt thự.

Đôi câu nam nữ mà Elliott nhớ mãi không quên trước khi hôn mê kia, đúng là hiện giờ đang ở trên giường, chỉ là không lăn lộn trên đó thôi.

Thành thực mà nói, Angus nhìn gương mặt của Belinda, vừa nghĩ đây là bạn gái của em trai, vẫn có chút không thích ứng được. Việc cướp phụ nữ của anh em không phúc hậu lắm, trước mặt Elliott, Angus kiên quyết đến cùng, nhưng không phải trong lòng anh không chút áy náy.

Nếu không phải không nỡ rời đi, anh thật không muốn ngồi bên đầu giường, sóng vai bên Belinda như vậy.

Angus chuyển tầm mắt, không nhìn mặt cô, thấp giọng nói: “... Em giấu diếm anh nhiều chuyện như vậy, không muốn thành thật khai báo à?”

“Những việc đó đều không quan trọng.” Ôn Như Thị nhẹ nhàng nắm ngón tay anh, nhợt nhạt cười, “Hình như chúng ta chưa bao giờ bình thân ở cạnh nhau, lúc làm mèo không tính, nhưng thực ra khi đó anh cũng đâu đối xử tốt với em lắm.”

Angus nhú mày, theo thói quen hỏi ngược lại: “Thậm chí còn tắm cho em, vậy vẫn chưa đủ tốt, chẳng lẽ phải giúp em xử lý phân và nước tiểu mới là tốt? Nói, em đi WC xong còn lên dùng khăn mặt để lau chùi mông, anh còn chưa từng tính toán với em. Em nghĩ vì sao trong phòng tắm lại chuẩn bị nhiều khăn lông trắng như vậy? Anh không nói, em lại tưởng rằng đó là đương nhiên?”

Vậy có người yêu nào nói kháy đối phương trong bầu không khí lãng mạn thế này?! Còn tàn nhẫn chọc trúng chỗ đau của người khác!

Vì lời của anh mà tình cảm dịu dàng trong Ôn Như Thị tan đi hết. Cô thẹn quá hoá giận vuron người lên, nhào lên người Angus, gờ móng vuốt nhéo mặt anh: “Nếu anh là mèo, thử dùng giấy chùi mông cho em xem xem!”

Angus để mặc cô đè anh ở dưới, khuôn mặt tuấn tú bị cô bóp nặn cũng không chống trả, đôi mắt xanh lam bình tĩnh dịu dàng, anh chậm rãi mở miệng, chỉ nói một câu: “... Đồ ngốc.”

Ôn Như Thị nghẹn, oán hận nói: “Anh tưởng nói hai chữ kia bằng giọng nói dịu dàng ấy thì em sẽ tha thứ cho anh sao? Bị bệnh mới thích bị ngược như thế, phải trị! Khốn kiếp, về sau không được nói em ngốc. Em tên là Ôn Như Thị, Ôn Như Thị, nhớ cho kỹ!”

“Ôn Như Thị?” Đầu ngón tay Angus khẽ nhúc nhích, lát sau, trở tay nắm chặt tay cô, nghĩ nghĩ, đưa đến bên môi hôn một cái, nhẹ nhàng cười, “Dù em tên là Ethel, hay là Ôn Như Thị, em đều là đồ ngốc của anh.”

Ôn Như Thị không tự nhiên quay đầu, giật giật tay, không rút ra được.

Người đàn ông kia còn dịu dàng cười với cô, tươi đẹp như cảnh xuân. Mặt mũi anh tái nhợt như nắng sớm đầu ngày, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng mê người. Cô ma xui quỷ khiến cất lời: “Đừng quên đây là tay Belinda, cũng không biết cô ấy đã rửa tay sau khi đi WC chưa nữa.”

Nụ cười của Angus cứng đờ, một lúc lâu sau mới buồn bã nói: “... Em có thể thông minh một chút không?”

Ôn Như Thị không chút khách khí: “Anh có thể nói mấy từ như mộng, phân, nước tiểu, sao em không thể nhắc đến nhà vệ sinh? Đừng có phân biệt đối xử như vậy, khốn kiếp.”

Angus: “...”

Ôn Như Thị: “...”

Những câu đối thoại bi đát này, hoàn toàn không giống với màn thâm tình lưu luyến mà cô tưởng tượng. Họ giống một đôi đang yêu nhau say đắm sao?! Họ thật ra là kẻ thù đúng không? Là kẻ thù đúng không?

Ôn Như Thị thật muốn bụm mặt, chắc chắn cô bị Angus ảnh hưởng! Cả ngày bị anh gọi đồ ngốc, đồ ngốc mãi, cuối cùng biến thành độc miệng như anh rồi...

Angus bỗng nhiên, chậm rãi cười rộ lên, xoay người đặt cô dưới thân, giữ chặt đầu Ôn Như Thị, hung hăng hôn lên mặt cô một cái: “Đồ ngốc.” Không đợi cô phản kích, Angus đã đứng dậy nhảy xuống giường. “Anh đi xem xem thuốc của Meryl được chưa, ngoan ngoãn đợi, đừng có chạy lung tung.”

Ôn Như Thị không đập trúng anh, cắn răng vùi khuôn mặt đỏ bừng vào gối: “Cút mau!”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100

Edit: Sa uyên nghi

Beta: Pi sà Nguyệt

Hai anh em Cecil gần như lật tung cả thành lên nhưng vẫn không thể tìm được thân xác làm Ôn Như Thị gật đầu.

Thân xác thích hợp để cô sống nhờ rất khó tìm, không phải linh hồn quá mạnh thì không đủ xinh đẹp. Có thể sẽ phải gán bó cả đời nên Ôn Như Thị không dám sơ sẩy. Nhưng Cecil và Elliott đã có hết sức, có thể tìm được nhiều người trong thời gian ngắn như vậy là tốt lắm rồi.

Cô thất vọng thả bức ảnh họ chụp xuống, thờ dài, “Vẫn không được...”

Angus đặt hoa quả gọt sạch sẽ trước mặt Ôn Như Thị, ngắt lời cô, “Không thích thì đừng ép mình quá, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Meryl không thể để Belinda ngủ mãi được, cô cũng không thể chiếm cơ thể người ta được. Nhưng Ôn Như Thị không thể nói những lời này với Angus. Tinh thần của anh đã quá căng thẳng rồi, mặc dù Angus không nói như Ôn Như Thị có thể đoán được cảm xúc không ổn qua ánh mắt của anh mỗi khi anh nhìn Cecil.

Cô cười khê, xiên một miếng lê sạch bỏ vào miệng, không nói đến vấn đề này nữa.

“Ngọt lắm, anh thử một miếng đi.” Ôn Như Thị đưa lê đến bên môi Angus, cười híp mắt đợi anh há miệng. Angus liếc mắt nhìn miếng lê trắng nõn, với anh mà nói, cái thứ này không ngon bằng một phần ngàn mùi vị của máu nhưng anh vẫn ngoan ngoãn há miệng.

“Nhiều nước đấy.” Angus gật đầu, có thể khiến anh cảm thấy được vị ngọt nghĩa là quả lê này ngọt lắm đấy. Anh đưa tay sờ tóc Ôn Như Thị, dịu dàng nói, “Em ăn nhiều một chút, đừng để ý anh.”

Tay của anh thu lại rất nhanh, hoặc là không quen gương mặt này của cô. Ôn Như Thị tiếc nuối liếm nước trái cây trên môi, nếu không phải ngại Elliott,

cô thật sự muốn hôn Angus bây giờ đó. Nhưng nghĩ một lúc, Ôn Như Thị không làm vậy.

Sau này Belinda sẽ thành người nhà của họ, dùng thân xác của cô ấy để ‘quyến rũ’ Angus, chỉ nghĩ thôi đã nổi hết da gà.

Lúc hoàng hôn, Cecil và Elliott trở về nhưng chẳng có thu hoạch gì.

Vừa về đến nhà, ánh mắt của Elliott dừng ở cái tay của Ôn Như Thị và Angus. Ánh mắt của hắn khó chịu, há miệng nhưng không nói được gì, làm Ôn Như Thị có chút ngại ngại.

Cô buông tay ra, nhìn Meryl đằng sau, “Hôm nay Angus làm thịt gà cuộn chiên xù, cô sẽ thích lắm đấy.”

Meryl cười tủm tỉm cầm tay cô, “Thế à? Thế thì tốt rồi, tôi đi đổi bộ quần áo rồi xuống ăn, cô đi với tôi đi.” Hai hôm nay, Ôn Như Thị uống thuốc cô náu, cả người mệt tới mức không muốn đi chuyển. Cô đang định từ chối thì cảm thấy tay bị người ta捏 một cái.

Ôn Như Thị héch môi, nhìn thấy Meryl đang trừng mắt với mình. Cô ho nhẹ một cái, nuốt lại lời nói bên miệng, “Được, đã lâu rồi chúng ta chưa tâm sự.”

Cô quay đầu cười với Angus, sau đó lên tầng với Meryl.

“Con nhóc chết tiệt này, có thể ra tay nhẹ chút không? Nhéo đau muốn chết.” Vừa vào phòng Meryl, Ôn Như Thị đẩy tay cô ra, vén tay áo nhìn, cánh tay bị捏 đỏ bừng.

“Aiyo, đừng để ý mấy chuyện nhỏ đó, tôi có việc quan trọng cần bàn với cô nè.”

Thấy Meryl nghiêm túc đóng cửa phòng, còn tạo một kết giới trong phòng, Ôn Như Thị trở nên nghiêm túc hơn, “Đã xảy ra chuyện gì mà không thể để họ biết?”

“Nếu như để họ biết thì hỏng chuyện đấy,” Meryl nhún vai, trực tiếp nói, “Ethel đến trường tìm tôi, người phụ nữ kia rất thông minh, biết không đầu lại nên muốn giảng hòa với chúng ta.”

“Đùa gì thế?” Ôn Như Thị xì một tiếng, “Nếu không phải cô ta thì tôi đã không như vậy. Vị trí cô chủ bá tước Lanny Manchester vốn là của tôi, cô ta chiếm thân phận của tôi rồi còn ưỡn ngực nói vậy cơ à?”

Meryl nghe vậy cũng cười, “Ethel không tìm chúng ta không được. Enoch bị Angus giết chết, bây giờ chỉ còn một phù thủy, một nam phụ tử tế. Đấu với chúng ta mất rất nhiều thời gian, bên phù thủy đã có chủ, thế lực đối phương rất lớn, một mình Ethel không có ưu thế gì.”

Nhớ đến hôm nay ở trường, thấy bộ dạng túi thân của Ethel, Meryl cảm thấy vui vẻ, “Cô ta hi vọng chúng ta có thể bắt tử tế Archibald.”

“Cái tên nam phụ tử tế của giáo đình ấy hả?” Ôn Như Thị nhún mày, “Cô ta lấy cái gì để cho rằng chúng ta phải giúp cô ta? Trận chiến này là do cô ta tạo ra, thấy thua thì xin hòa, nghĩ hay đấy.”

“Ethel chưa nói, nhưng hình như cô ta chắc chắn chúng ta sẽ đồng ý,” Meryl nghiêng đầu nghĩ, “Tôi rất tò mò, cô ta hẹn hai ta gặp mặt ở chỗ bảo đêm nay, nói là thấy thành ý của cô ta là hiểu.”

Ôn Như Thị lắc đầu, “Nếu như có chuyện muốn nhờ người khác thì nên tự mình đến cửa mới phải. Nói cho cô ta biết, muốn chúng ta đồng ý thì cô ta tự mang ‘thành ý’ đến đây, không thì thôi đi,”

Hai người họ gặp lại không phải là đối thủ của Ethel, không có Angus ở đây thì cô sẽ không đi đâu hết. Ethel không có cửa mà hành cô đâu nhé!

Nhưng lần này Ôn Như Thị nghĩ oan cho Ethel rồi, cô ta thật sự muốn đình chiến.

Chuyện đầu sau khi Ethel chạy thoát là đi tìm nam phụ mới, kết quả suýt chết trong tay đám phù thủy. Nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh nam phụ nở nụ cười xấu xa với cô ta, Ethel tức muốn phụt máu. Nếu cô ta tìm được hắn sớm hơn một chút, cái người chấp hành kia có thể múa võ giương oai trước mặt cô ta à?

Ethel bị Angus dọa sợ, không dám đến trước mặt Archibald. Tử tế và sinh vật hắc ám là kẻ địch trời sinh, nếu muốn bắt Archibald thì cần có sự giúp đỡ Ôn Như Thị và Meryl là lựa chọn tốt nhất.

Nên khi Ethel nhận được tin Meryl từ chối đến chỗ bảo, nghĩ lâu lắm mới thỏa hiệp. Nhưng cô ta kiên trì không đến tận nơi ăn hành, cuối cùng Meryl thẳng thắn chọn một rừng cây cách nhà không xa.

Ôn Như Thị và Meryl lén lút ra ngoài, nhỏ giọng nói, “Mong là Angus không phát hiện chúng ta trốn đi giữa đêm”

“Yên tâm đi, tôi nhờ Cecil canh anh ấy rồi,” Meryl cẩn thận tách bụi rậm dưới đất, “Đã bố trí ma pháp trận xong rồi, cho dù Ethel đổi ý thì chúng ta vẫn có thể bình an trở về biệt thự.”

Khi các cô đến nơi giao hẹn thì Ethel đã đến từ sớm.

Ôn Như Thị nhìn ‘món quà’ ở cạnh Ethel không khỏi thở dài, cô đã biết tại sao Ethel chắc chắn bọn họ không từ chối món quà kia rồi.

Cô gái kia chưa tới 20 tuổi, mái tóc trắng xám, xinh đẹp như đang phát sáng, làn da trắng nõn như sữa làm người ta nghĩ đến hoa tuyết bay giữa trời. Đôi mắt xanh lam của cô ta vô hồn, vừa nhìn đã biết linh hồn bị áp chế tới mức yếu nhất.

“Đúng là động lòng người,” Ôn Như Thị chuyển tầm mắt sang Ethel, cười nhạt, “Nói đi, cô muốn chúng tôi giúp cô thế nào.”

Ethel nghe vậy, gương mặt chân thành hơn, “Yêu cầu của tôi không nhiều, chỉ cần các cô giúp tôi cứu Archibald ra, để Meryl xóa kí ức của hắn, chuyện sau thì tôi tự giải quyết.”

“Được.” Ôn Như Thị không nói nhiều, cô và Ethel có nhiều mâu thuẫn, không có gì để nói.

Meryl đi một vòng quanh ‘món quà’ quan sát một lát, “Hơi thờ tính khiết không giống như con người bình thường, cô tìm kiểu gì đây?”

“Đây là ‘cửa sau’ mà Enoch chuẩn bị cho tôi, nếu như tôi bị các người giết như lần trước thì sẽ sống lại trên người cô ta.” Ethel cười khổ. Enoch tìm nhiều tài liệu quý hiếm để giúp cô tạo thể thân, có rất nhiều thứ không phải muốn tìm là có. Nếu không phải không còn cách khác, cô ta sẽ không dâng cho Ôn Như Thị.

“Tôi biết cô cần một thân xác thích hợp gấp, cho dù có thuốc của Meryl áp chế thì cô vẫn bị cơ thể của Belinda bài xích,” Ethel nhếch môi, ba trăm năm nay cô xem không ít sách về phương diện giam cầm linh hồn, cô ta biết rõ tình hình thực tế của Ôn Như Thị, “Cô càng ở trên cơ thể cô ấy càng lâu thì tốc độ tan vỡ của linh hồn cô càng nhanh.”

Thấy mặt Meryl ở cạnh thay đổi, Ethel cười với Ôn Như Thị, “Chỉ cần các cô giúp tôi thì cái xác này là của cô. Để các người không giữ lời hứa, đợi sau khi xong chuyện, tôi mới cắt đứt liên hệ với cái xác này, được không?”

Chỉ cần cô ta không chết thì không có uy hiếp nào với Ôn Như Thị cả. Đương nhiên, Ôn Như Thị muốn bám thân thành công thì phải bảo đảm cô ta không bị ai uy hiếp về tín mạng. Kết quả này rất tốt cho mọi người.

Nếu như không phải mang thân phận kẻ địch, Ôn Như Thị thật sự muốn vỗ tay cho Ethel rồi. Thất bại rồi lại vùng dậy, không cần nói thủ đoạn cô ta thế nào, chỉ nói đến thái độ co được dãn được này thì đã hiểu tại sao cô ta có thể thuận lợi bò lên trên như vậy.

Kết quả đàm phán rất tốt, Meryl dùng ma pháp đưa hai người về phòng, Ôn Như Thị rời khỏi Belinda để nhập vào cơ thể mới. Lúc mở mắt ra thì thấy gương mặt phóng to của Meryl, mặt mũi của cô kẻ sát mặt Ôn Như Thị, “Chuyện linh hồn cô càng ở lâu trên cơ thể Belinda thì sẽ vỡ tan là thật à?”

Ôn Như Thị cười khế, đẩy cô ra, “Sợ mọi người lo lắng nên không nói, giờ thì tốt rồi. Tôi đi tìm Angus, đêm nay không về.”

Meryl cắn răng, người phụ nữ có sắc quên bạn này!

Ôn Như Thị vội vàng đi khỏi phòng, thở phào nhẹ nhõm, cô không muốn lừa Meryl nhưng không thể nói thật. Meryl đã giúp cô rất nhiều, cô chỉ có thể tự giải quyết chuyện tiếp theo.

Cô chậm chạp đi tới phòng ngủ của Angus, gõ cửa phòng. Người mở cửa là Cecil, thấy Ôn Như Thị thì ngẩn người, “Cô là ai?”

“Meryl tìm anh đấy, mau đi đi, đừng ở đây làm kì đà cản mũi,” Cô không thèm nhìn hắn, Ôn Như Thị đẩy hắn ra đi vào, vui vẻ nói, “Angus, mau đến xem cơ thể mới của em nè.”

Angus đang cầm ly rượu quay lại thì bị một người phụ nữ xa lạ ôm chặt!

Ôn Như Thị ôm hông anh, ngửa đầu cười xán lạn: “Khốn nạn, đến hôn một cái.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

Edit: Huyền quý tần

Beta: Gian phi

Ly rượu bị cô đẩy nhẹ, rượu trong ly vương ra ngoài, chảy dọc ngón tay thon dài tái nhợt của anh.

Angus bắt đầu dĩ năng ly rượu. Đôi mắt cô trong trẻo như trăng, đôi môi xinh đẹp như đóa hoa nở rộ, tựa như chỉ cần anh thoáng cúi đầu là có thể hái xuống. Nhưng, thực tế là, tên ma cà rồng “thiện chiến” trên cả chiến trường và tình trường, rơi vào tình cảnh này lại cứng đờ cả người.

Xúc cảm ấm áp mềm mại trong ngực cô dịu dàng ngẩng đầu đầy chờ mong, gương mặt xinh đẹp, nhưng cũng thật xa lạ. Trong thoáng chốc, bỗng nhiên Angus không biết nên nói gì.

Thấy anh hồi lâu không cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi mình, biểu cảm cũng không vui sướng như cô tưởng tượng, Ôn Như Thị dừng lại chốc lát. Cô chủ động nhón chân, hôn nhẹ lên cằm anh, dịu dàng nói: “Sợ à? Hay là... không thích đáng về của em bây giờ?”

Angus ngượng ngập ho khan, nhẹ nhàng đẩy Ôn Như Thị: “Không phải...” Được rồi, anh không thể không thừa nhận, anh thực sự bị dọa. Anh xoa người, đặt ly rượu xuống, cầm khăn tay, cúi đầu lau tay, “Anh nghĩ có lẽ chúng ta nên bồi dưỡng tình cảm một chút.”

“Vì sao?” Ôn Như Thị nghi hoặc bước lại gần. Bồi dưỡng tình cảm hơn ba trăm năm vẫn chưa đủ? Vậy khoảng thời gian trước đó, vì sao anh lại điên cuồng đến vậy khi cô bị hại? Ôn Như Thị nghĩ, rõ ràng Angus cũng yêu cô, trước giờ phong cách của anh đâu phải chuyện đã xảy ra ngay trước mắt lại lùi bước?

Anh nghiêng đầu không dám nhìn cô, vành tai trắng nhợt hơi ửng đỏ, “Em rất tốt, nhưng...” Angus há miệng, dường như muốn tìm một từ ngữ thích hợp để diễn tả, nhưng cuối cùng không tìm được.

Anh rối rắm nhíu mày, cố gắng dùng lời lẽ uyển chuyển để tránh làm tổn thương lòng tự trọng của Ôn Như Thị, “Chuyện này, ngu, có lẽ em hiểu, anh không thể quen thuộc với một gương mặt hoàn toàn xa lạ ngay lập tức được, càng làm việc đó với em...”

“Việc đó là việc gì?” Mới hôn một chút mà thôi, cô còn chưa tính chuyện lăn giường với anh, trong đầu tên khốn này nghĩ cái quái gì vậy! Ôn Như Thị nhíu mày, “Chẳng phải ngày trước lêu lổng ở ngoài, năng lực thích ứng của anh rất mạnh à, khi đó em đâu thấy anh cần làm quen với các cô ấy rồi mới xuống tay?”

Thật khiến người ta đau đầu. Người phụ nữ này biết rõ anh, lịch sử đen tối của anh lại quá nhiều, nhiều đến mức chính anh cũng không thêm giấu giếm nữa.

Giờ phút này, Angus rất hối hận vì mấy năm qua phóng túng, để bây giờ bị cô làm cho dờ khóc dờ cười. Anh dứt khoát quay đầu lại, bực mình trừng mắt nhìn cô: “Ngu, sao có thể giống nhau được?” Khi đó, vốn dĩ anh đâu có để tâm đến họ. Bất kể tên đối phương là gì, khuôn mặt ra sao, trong mắt anh, các cô đều chỉ là túi máu di động mà thôi, không chút khác biệt.

Ai lại có tình cảm với đồ ăn của mình? Cho dù có, cũng lắm chi là chút thương tiếc đối trá trước khi kết liễu sinh mệnh của đồ ăn mà thôi.

Ôn Như Thị nhìn anh, tỏ rõ sự không hài lòng với lời giải thích của anh.

Angus hít sâu một hơi, dù thế nào cũng không giống lúc quyến rũ người phụ nữ khác. Trước mặt Ôn Như Thị bụng đầy ý xấu, có lẽ anh tự thao thao bất tuyệt về lịch sử đen của mình còn dễ nghe hơn những lời chân thành cảm động.

Chẳng lẽ đây chính là kết cục của anh khi động tâm? Thực sự là báo ứng... Angus không còn lời gì để nói.

Anh xoa xoa gân xanh hằn lên ở thái dương, cuối cùng đành thỏa hiệp đầu hàng. So với vẻ ngoài mới của Ôn Như Thị, anh quan tâm một vấn đề khác hơn. Angus ôm cô vào lòng, khô khan dõng dạc, “Em còn chưa nói với anh, thân thể này ở đâu ra.”

Ôn Như Thị bĩu môi, nhặt nhẹo vùi đầu vào ngực Angus. Cô biết sớm muộn anh cũng sẽ hỏi.

Cô nắm chặt vạt áo anh, giọng đều đều: “Ethel đưa.” Ôn Như Thị một năm một mười liệt kê những điều kiện của Ethel, nhưng lại lược bỏ lý do thật sự khiến cô muốn bắt cóc Archibald để uy hiếp.

Hồi lâu không thấy Angus đáp lại, cô vừa định ngẩng đầu, chợt nghe anh thấp giọng nói: “Ethel sẽ không làm việc mà không chuẩn bị đường lui, ngày mai bảo Meryl kiểm tra thân thể này một chút. Về phản đáp ứng những điều kiện của cô ta, anh và Cecil sẽ xử lý, bọn em không cần nhúng tay.”

Đúng là người đàn ông của cô, suy nghĩ rất linh hoạt, phán đoán rất chuẩn! Khóe môi Ôn Như Thị nhẹ nhàng giương lên, vui vẻ nở nụ cười: “Biết rồi, tất cả nghe anh.”

Nhưng dù biết Ethel có động tay động chân, thì Meryl cũng không kiểm tra được gì.

Vào khoảnh khắc tiến vào thân thể này, Ôn Như Thị đã hiểu lý do vì sao Ethel đột nhiên trở nên “tốt bụng”, vội vàng hợp tác với các cô như vậy. Không chỉ đơn giản là tìm người kim hãm Archibald, nếu thành công thì không sao, nếu thất bại, kế hoạch đêm nay mới là đường lui thật sự của Ethel.

Cô và Meryl đều nhầm lẫn, tưởng rằng linh hồn trong thân thể này bị áp chế đến mức yếu nhất, nhưng thực tế, thân thể này vốn dĩ không có linh hồn. Nếu thực sự như Ethel nói, Meryl là phù thủy, tự cô ấy cũng có thể giải trừ liên kết mà Enoch hạ xuống các cô.

Ôn Như Thị trào phúng nheo mắt, nếu cô không tồn tại ở thế giới này bằng trạng thái linh hồn lâu đến vậy, chưa chắc đã nhận ra sự bất ổn trong thân thể này.

Nhưng Ethel cũng đánh giá quá thấp năng lực của cô.

“Angus.” Ôn Như Thị ngẩng đầu, nhìn người đàn ông đang suy tư, cô cười khê, nhẹ giọng làm nũng. Giọng nói mềm mại như nước suối trong, dịu dàng

như mật ngọt, thấm vào tận tâm gan, “Em vừa nói với Meryl, tối nay em không về phòng cô ấy nữa. Đêm nay em muốn ngủ với anh.”

Angus nghe vậy sững sờ, anh vẫn còn đang mãi miết suy nghĩ về âm mưu của Ethel. Một lát sau, anh mới ý thức được cô không nói đùa. Mấy ngày này, vì luôn bị Elliott nhìn chăm chăm, Ôn Như Thị vì tị hiềm, đã chuyển đến ngủ ở phòng Meryl.

Trải qua xích mích lần trước, mọi người đã ngầm thừa nhận hai người là người yêu, bây giờ Ôn Như Thị đã đổi thân thể, chuyển về phòng Angus cũng không sao.

Nhưng vừa nghĩ đến từ nay về sau, người phụ nữ ngu ngốc này sẽ cùng chung chăn gối với anh... Không phải Belinda, cũng không phải mèo. Giương mắt tái nhợt của Angus dần dần đỏ lên.

Một lúc lâu, Angus mới chậm rãi “Ừ” một tiếng. Anh nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, nở nụ cười dịu dàng. Như vậy cũng tốt, sớm muộn gì anh cũng phải làm quen với khuôn mặt này.

Ôn Như Thị vui vẻ, vừa định nhảy lên hôn anh một cái, chợt nghe thấy Angus bổ sung một câu: “Tắm sạch sẽ mới cho lên giường.”

“Vậy anh giúp em tắm nhé?” Ôn Như Thị vui vẻ, ôm lấy cổ anh trên chộc.

Nhớ tới cảnh tượng gà bay chó sủa khi giúp cô tắm ngày trước, Angus không nhịn được cười, giọng điệu lại trở về với sự thông dong bình tĩnh vốn có: “Nếu em không thẹn quá hóa giận giờ móng vuốt cào anh vì anh chạm vào chỗ không nên chạm, anh rất vui lòng giúp em.”

“Cho anh đắc ý!” Ôn Như Thị đánh vào tay anh, đi về phía phòng tắm, đi tới cửa lại dừng lại quăng mị nhãn, “Ngoan ngoãn cởi quần áo chờ sẵn, tắm rửa xong, tỷ sẽ lâm hạnh cùng.”

Cửa phòng tắm đóng lại, Angus nhìn không được liếc nhìn giường lớn giữa phòng ngủ, chợt thấy miệng nóng lưỡi khô. Anh vươn tay cởi khuy áo trên cổ, nghĩ rằng: “... Đồ ngu này.”

Rốt cuộc có nên tiếp tục ý tưởng ban đầu, từ từ bồi dưỡng tình cảm trước? —— Angus cũng không xác định được.

Tiếng nước chảy không ngừng trong phòng tắm, nhưng Ôn Như Thị cũng không tắm rửa.

Cô đứng trước bồn rửa tay, lẳng lặng nhìn thiếu nữ trong gương. Thật lâu sau, Ôn Như Thị nhắm mắt lẩm nhẩm, thời gian trôi qua, hồn phách lưu tại trong thân thể bắt đầu dập dờn.

Nhưng lát sau, khóe mắt cô lại xuất hiện vài ám văn kỳ lạ. Ôn Như Thị dừng chú, chậm rãi mở hai mắt ra. Ám văn quen thuộc của ma cà rồng xuất hiện trên mặt cô hồi lâu mới mất đi.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán, linh hồn của nguyên thân đã sớm bị tiêu diệt. Ethel ngay trang rất tốt, bóp méo ký ức thành ký ức của nhân loại bình thường, có cha có mẹ, còn có tiểu trúc mã.

Đáng tiếc, bất cứ nguy tạo nào đều bị lộ trần trước lời chú chân thật.

Ôn Như Thị không tiếng động cười khế, thiếu nữ xinh đẹp trong gương cũng đang cười. Rốt cuộc linh hồn của Ethel đã chiếm lấy thân thể này bao lâu? 10 năm? 20 năm? Hay là... Hơn trăm năm?

Enoch cùng lắm chỉ có thể giúp Ethel một thời gian. Với năng lực của anh ta, chưa thể tách linh hồn ma cà rồng để phân đến một thân thể khác. Vậy phù thủy được chọn này... Ôn Như Thị chợt nhớ tới Gloria đã phong ấn cô ở mặt thất.

Ôn Như Thị nhũn mày, xoay người cởi áo, bước vào bồn tắm lớn đầy nước.

Ethel thực sự nghĩ rằng linh hồn của cô không đủ mạnh để loại bỏ tàn hồn của cô ta? Ôn Như Thị vốc nước lên, chậm rãi tẩy rửa thân thể mình.

Nếu Ôn Như Thị là nhân loại, đúng là không đầu lại cô ta, nhưng nếu Ôn Như Thị trở thành ma cà rồng? Ôn Như Thị nhếch miệng, cô rất muốn nhìn vẻ mặt của Ethel, tưởng rằng mình chắc chắn thắng lợi, cuối cùng lại thất bại thảm hại. Hẳn là rất đặc sắc.

Để kết thúc đó càng đặc sắc, cô chắc chắn sẽ bảo tồn tàn hồn mà Ethel lưu tại thân thể cô thật cẩn thận.

Ôn Như Thị vui vẻ tắm rửa sạch sẽ, vừa bước ra khỏi phòng tắm, lại thấy được cảnh tượng nóng bỏng trong phòng ngủ, suýt chút bị sự táo bạo của Angus làm cho chảy máu mũi!

Còn nói muốn bồi dưỡng cảm tình, còn nói gì mà người xa lạ không ra tay được?! Cô mới đi một lát, Angus liền... Ôn Như Thị thật muốn gào thét, sự ngưng ngưng mất tự nhiên vừa rồi của anh bị chó tha rồi hả?!

Giờ phút này, tên khốn kia lười biếng ngã mình trên giường lớn mềm mại, toàn thân trên dưới không một mảnh vải! Không một mảnh vải! Chỉ có một góc chăn che lại vị trí quan trọng!!!

Màn đêm càng tôn lên da thịt tái nhợt của Angus, sự đối lập ấy đẹp tới mức muốn đoạt hồn người.

Con người Ôn Như không nhìn được di chuyển dọc theo cơ bụng của anh, khu vực chữ V bí ẩn biến mất dưới lớp chăn mỏng manh...

Ôn Như Thị khó khăn giật giật ngón tay, cô xấu hổ nhận ra, chính mình lại có chút kích động muốn xông tới vén chăn lên nhìn kỹ một chút.

Đường như Angus rất hài lòng với biểu cảm ngây ngốc của cô. Đôi môi duyên dáng của anh chậm rãi hiện lên một nụ cười ưu nhã, giọng nói trầm thấp xáo động lòng của người, nhưng lời nói lại vô si vô cùng: “Anh vừa cẩn thận suy nghĩ, đã vất vả đợi ba trăm năm, không thể lãng phí được.”

Ôn Như Thị bóp trán, tên yêu nghiệt này! Cô thật sự không HOLD được...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102

Edit: Trang dung hoa

Beta: Gian phi

Sắc đẹp ngay trước mắt, lại là người đàn ông mình yêu, phụ nữ sẽ phản ứng như thế nào? Xấu hổ ồm ồm hay dừng mảnh nhào lên, cùng người thương cá nước thân mật?

Ôn Như Thị đau khổ vô cùng, cả hai lựa chọn, cô đều không chọn được... Đúng là lòng cô muốn nhào lên, nhưng tiếc là không phải nhào lên đầy nhiệt tình như Angus tưởng tượng.

Nếu linh hồn Ethel thông qua đôi mắt cô, nhìn thấy Angus lửa thể thì sao? Nếu đúng lúc họ đang ôm ấp, à Ethel vô si hạ lưu kia nhìn qua đôi mắt cô, chẳng phải sẽ được xem xuân cung đồ sống... Ôn Như Thị kinh hãi!

Sau khi giật mình ngấm lại, phản ứng đầu tiên của cô là ba chân bốn cẳng nhảy lên giường, kéo chăn, không nói hai lời che kín bụng tên Angus xinh đẹp dụ người kia.

Mẹ nó! Nếu Ethel dám nhìn trộm người đàn ông của cô, cô chắc chắn sẽ xách một túi thuốc nổ đến trụ sở chính của Âm Thứ đòi lời giải thích!

Angus không hiểu chuyện gì, gãy dựa thoát khỏi chăn, đẩy tay cô muốn đứng dậy, kiềm chế lửa giận nói: “Ngu! Em làm cái quái gì vậy...” Lời chưa dứt, anh đã bị bàn tay Ôn Như Thị thô lỗ ấn vào chăn.

“Anh yêu, anh ngoan ngoãn chút. Em ra ngoài một chuyến, sẽ về ngay lập tức!” Ôn Như Thị vội vã hôn môi anh một cái, nhảy xuống giường chạy ra ngoài cửa!

Angus: “...”

Chết tiệt, cái quái gì vậy?! Angus mặt đen đến sắp chảy nước. Thân thể dưới chăn vẫn trống trơn, vậy mà mục tiêu quyến rũ của anh lại chạy vội vàng như quỷ đuổi sau lưng, biến mất như một làn khói, chẳng mấy chốc đã không thấy tung tích.

Trong đời Angus, chưa bao giờ anh tốn tâm tư bày ra tư thế mời gọi, chủ động quyến rũ một người phụ nữ như thế. Anh định cho cô hưởng thụ một buổi tối tuyệt đẹp không gì sánh được, nhưng nhìn xem cô đã làm gì?

Người phụ nữ ngu ngốc chết tiệt kia vớt anh lại, mình thì chạy bay trốn biến!

Angus tự hỏi, anh muốn vốc dáng có vóc dáng, muốn dung mạo có dung mạo, chắc chắn không phải do anh! Nhưng mà, cô thật sự chạy... Rốt cuộc trong đầu ngu chứa cái gì?

Angus sống hơn 300 năm, chưa bao giờ gặp tình thế kỳ quái thế này! Cửa phòng chưa đóng chặt, từng đợt gió lạnh len qua khe cửa, gió thổi đến mức lòng anh lạnh lẽo.

Đầu bên kia, Ôn Như Thị chạy ra khỏi phòng, tiếp tục chạy không ngừng nghỉ, lao vọt vào phòng Meryl: “Mau đưa tôi hai bình thuốc ức chế linh hồn.”

“Hai bình không có, chỉ có một bình, được không?” Meryl nghi hoặc nhìn cô, “Cô sao vậy, chạy vội thế làm gì?”

Ôn Như Thị roi lệ, không vội không được! Angus còn đang lửa thể chờ cô làm hạnh kia! “Một bình cũng được, xử lý tình huống khẩn cấp trước đã.” Nhìn chất lỏng trong bình thủy tinh, cô vội vã uống một hơi cạn sạch, quệt miệng, không có mùi lạ, cô đặt lọ xuống, thuận miệng hỏi: “Thuốc tác dụng bao lâu?”

Meryl nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Khoảng hai giờ.”

Ôn Như Thị âm thầm tính toán, được hiệu hai giờ, đối phó với một tia tàn hồn, hẳn là đủ cho Ethel ngủ 4 tiếng? Cô suy nghĩ trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn Meryl chăm chăm: “Buổi tối có thể giúp tôi làm thêm một bình không?”

4 giờ cũng không đủ, còn buổi sáng thì sao?! Nếu đêm nay hỏa khí của Angus quá lớn, cây cây miệt mài thì sao bây giờ?!

Meryl bật cười: “Có thể thì có thể, nhưng cô chắc chứ? Nếu uống liền hai bình, cô sẽ không giữ được tỉnh táo.”

“Không sao.” Ôn Như Thị gật đầu thật mạnh. Cô có thể dùng thần chú, chỉ cần ngăn cản liên kết giữa hai linh hồn là được. Dù được hiệu phát tác, cũng là Ethel ngủ trước, “Cô làm xong thì để dưới lầu, lát nữa tôi tự lấy.”

Xác định tàn hồn trong thân thể đã bị sương mù xám xịt vây kín, Ôn Như Thị mới yên lòng trở về phòng.

Vừa đẩy cửa phòng, Ôn Như Thị muốn khóc, trong phòng không có lấy nửa bóng người, trên chiếc giường rộng lớn chỉ có chiếc chăn bị vo thành một nắm.

Ôn Như Thị thực sự muốn quỳ. Cô bắt lực chui vào chân, nghẹn họng không nói được gì. Chuyện như thế, mới làm một nửa đã ngừng, thật không có tâm, à không, còn chưa được một nửa, Angus kiêu ngạo xấu tính như vậy làm gì?!

Cô uống cả thuốc rồi...

Ôn Như Thị cắn ga trải giường, thầm chửi mắng Ethel cả nghìn lần, tưởng tượng có một vạn con ngựa chạy qua, dẫm đạp túi bụi lên tàn hồn của cô ta, sau đó lại âm âm chạy trở lại, tốt nhất là đạp Ethel thành tro bụi! Đang tưởng tượng hăng hái, lại nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

“Chẳng phải rất thích chạy sao? Còn quay lại làm gì?”

Ôn Như Thị ảm ức quay đầu, thấy Angus nửa dựa vào khung cửa sổ. Khuôn mặt tái nhợt không biểu cảm, mái tóc đen đông đưa trong gió đêm, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen, không cài nút, lồng ngực lộ ra ngoài không khí.

Quần âu không cài dây lưng, nhìn ra được lúc Angus rời đi, tâm trạng rất không tốt, đến mức không thèm để ý hình tượng.

Ôn Như Thị nuốt nước bọt, không rõ là vì bộ ngực trần của anh, hay do e ngại trước lửa giận bùng bùng của anh. Cô cố gắng lấy lòng cười: “Đâu có, em mong chờ còn không kịp, sao lại chạy được.”

Angus nhú mày, híp mắt trừng cô: “Cô nghĩ tôi bị mù?”

“Anh hiểu lầm rồi, em không chạy, em tìm Meryl lấy thuốc.” Ôn Như Thị vờn mình lên, chỉ lo anh không nguôi giận, lại bức tức rời đi. Cô nhào đến trước cửa sổ, ôm chặt hông anh, không biết xấu hổ cọ cọ gò má vào ngực anh, nhỏ nhẹ nói: “Đừng tức giận nữa mà.” Dù sao cũng không giấu được anh việc lấy thuốc, không bằng trực tiếp nói với anh.

Angus nhú mày, nghĩ cô vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với thân thể mới, giọng điệu không khỏi mềm mại mấy phần: “Không thoải mái?”

“Không có.” Ôn Như Thị mím môi cười, mắt sáng lấp lánh nhìn anh, lén gan đùa giỡn: “Thuốc tráng dương, anh uống không?”

Thân thể Angus cứng đờ, trong cơn tức giận, anh đẩy một cái, muốn đẩy Ôn Như Thị ra, lại sợ mạnh tay làm cô bị thương, há miệng mắng: “Đồ ngu này...” Lời chưa nói hết, Ôn Như Thị đã nhón chân, dùng môi mình đem chặn lại mọi lời của anh.

Vào khoảnh khắc ảm áp này, vẫn là hài hòa một chút mới tốt.

Ôn Như Thị mềm mại như nước, đùa với môi lưỡi lạnh lẽo của anh, dần dần, bàn tay Angus cũng chậm rãi cuốn lấy vòng eo cô.

Hết thấy bất an và nóng nảy, cuối cùng hòa vào nụ hôn sâu sắc lúc nửa đêm này, hóa thành bình tĩnh. Ánh trắng như nước, ôn hòa rọi xuống hai bóng người đang ôm lấy nhau bên cửa sổ.

Một lúc sau, Ôn Như Thị không nỡ rời đi môi anh, nhẹ giọng nói: “Chúng ta làm đi.” Giọng cô có chút khàn khàn, trong bóng tối, có thể nghe thấy tiếng thở dốc của hai người.

Angus ôm lấy cô, còn không quên nói thêm: “Không được phép nhắc lại loại thuốc này.” Dám nghi ngờ năng lực của một ma cà rồng? Anh sẽ giúp cô sâu sắc cảm nhận, cái gì gọi là có được hay không, ai dùng người đó biết.

Đêm dài đằng đẵng, Ôn Như Thị bị Angus đặt trong một đồng chăn đệm, lăn qua lăn lại hơn ba giờ. Lúc này, Ôn Như Thị mới đau xót nhận ra, cái gọi là tự tìm đường chết. Nếu lúc trước cô không ăn nói hàm hồ, thì sẽ không bị Angus lăn qua lăn lại, nhất quyết phải chứng minh anh uy mãnh thế nào...

Uy mãnh đến mức, tại sao lại là trong “một đồng chăn đệm”, mà không phải là trên “chiếc giường lớn” — bởi vì giường của họ sớm sập rồi.

Ôn Như Thị tuyệt đối sẽ không nói với người khác, cô nghi ngờ một khi Angus mất khống chế sẽ ôm chặt đến mức làm đau cô, cũng sẽ không nói một khi cô bị đau thì tình hình sẽ không tốt. Ôn Như Thị vừa đau, liền mặc kệ Angus sướng hay không sướng. Cô tức giận nheo thịt bên hông anh, uy hiếp

anh nắm cái khác, ga trải giường, gối, đầu giường, chân giường, cái quái gì cũng được, chỉ không được động vào người cô.

Nếu là Ôn Như Thị, Angus dù kích động thế nào cũng sẽ cố gắng khống chế sức lực. Nhưng nếu là đồ vật chết kia, đương nhiên anh sẽ không thương hương tiếc ngọc rồi.

Khi cái cột đầu tiên bị Angus không cẩn thận làm gãy, Ôn Như Thị còn có thể run lên hai cái theo phản xạ.

Sau cùng, tiếng gỗ nứt không ngừng vang lên bên tai, Ôn Như Thị đã mất cảm giác, trong tiếng cọt kẹt đứt quãng của cái giường, cô vẫn có thể hết sức bình tĩnh, hết sức chuyên tâm phối hợp với Angus.

Mặc cho một tên ma cà rồng tận lực cày cấy, hậu quả là toàn thân cô đau nhức vô cùng, giống như sắp theo gót mấy đồ vật tàn tạ trong phòng ngủ rồi. Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm được hiệu quả ngăn ngủ, nếu cô không uống thêm một bình nữa, Ethel sẽ tỉnh lại mất.

“Chờ một chút, không được, em muốn nghỉ ngơi.” Ôn Như Thị miễn cưỡng đẩy mặt Angus, kéo chăn mỏng che trước ngực.

Angus thuận theo nghiêng sang một bên, ưu nhã nhếch miệng, nhẹ nhàng mỗ lên đôi môi có chút sưng đỏ của cô, giọng anh trầm thấp từ tốn: “Thật sự không chịu được nữa? Anh còn rất nhiều chiêu thức chưa dạy em đâu.”

Thái dương Ôn Như Thị giật giật, tức giận cắn lên môi anh một cái, run rẩy đứng dậy mặc áo ngủ của anh: “Em xuống lầu bổ sung dinh dưỡng.”

Thân hình Angus nhoáng lên, di chuyển đến phía sau Ôn Như Thị trong chớp mắt, hai tay ôm cô, chậm rãi giúp cô xấn ồng tay áo, buộc lại đai lưng bằng tơ lụa.

Một loạt động tác hết sức ôn nhu, chớp mũi anh nhẹ nhàng lướt qua tóc mai, sau gáy Ôn Như Thị, sau đó đặt một nụ hôn lên cằm cổ trắng nõn thon dài của cô: “Cần anh giúp không?”

Ôn Như Thị xoay người lại, cười ngọt ngào với anh: “Không cần.” Có anh giúp, cô lại phải tốn nước bọt giải thích.

“Được,” Angus nghe lời nằm lại, nhẹ giọng dặn dò, “Đi nhanh về nhanh, anh chờ.”

Nếu thể lực của Angus không dồi dào đến vậy, thì anh đúng là bạn đời không thể tốt hơn. Chỉ tiếc thay cho đồ đặc trong phòng ngủ, nếu mỗi ngày lại đổi một bộ nội thất, không biết bao nhiêu tiền cho đủ... .

Tình yêu bất đồng chủng tộc quả nhiên có bất cập. Ôn Như Thị thâm than, xoa mấy vết xanh tím trên người, vịn tường chậm rãi bước xuống cầu thang.

Thuốc Meryl chuẩn bị được đặt ở quầy bar. Người ta thường nói, khi bạn xui xẻo, thì uống nước cũng có thể giết răng. Trước kia Ôn Như Thị không tin, hiện giờ cô tin rồi.

Sau khi cô uống xong thuốc, vừa xoay người liền thấy Angus đang đứng ở cầu thang, nhìn bình thủy tinh trong tay cô, ánh mắt kia, nói là ngổn ngang cảm xúc cũng không quá... .

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Hồn Chiến Ma Cà Rồng

Edit: Huyền quý tần

Beta: Gian phi

“Chuyện này... Angus, bình tĩnh đã, mọi chuyện không như anh nghĩ đâu... .” Ôn Như Thị giấu bình thủy tinh đang cầm trên tay ra sau lưng, lui lại gần quầy bar.

Thấy cô sợ đến vậy, Angus vừa tức vừa buồn cười. Nhưng gương mặt anh vẫn chẳng mấy may lộ ý khoan dung. Angus chậm rãi bước xuống cầu thang, khí thế bức người: “Vậy em nói xem, mọi chuyện là sao?”

Nghe giọng điệu lạnh lùng lãnh đạm của ai kia, Ôn Như Thị không khỏi thấy uất ức. Đồ khốn nhà anh, ban nãy còn ân ái mặn nồng, vừa mặc quần áo đã lật mặt rồi! Thấy Angus bước xuống khỏi bậc thang cuối cùng, đang tiến về phía mình, Ôn Như Thị vội ngoan ngoãn kể hết mọi chuyện.

“Trong thân thể em có chứa một mảnh linh hồn của Ethel, đây là thuốc ức chế linh hồn Meryl làm, mấy lọ trước cũng thế.” Ôn Như Thị sắp bị khí thế của anh dồn vào góc tường, thở cũng không dám thở, vội vàng kể lại mọi chuyện.

Bước chân Angus đều đặn, chẳng mấy chốc đã dừng bước trước mặt cô. Ôn Như Thị vội co người vờ tay chặn Angus lại, chỉ sợ trong cơn tức giận,

anh sẽ xử lí cô như xử cái giường trong phòng ngủ vậy, “Bình tĩnh, bình tĩnh! Cái thuốc trắng dương là em nói đùa đấy, em không hề nghi ngờ năng lực của anh! A ——“

Chưa kịp dứt lời, Ôn Như Thị đã bị Angus xốc lên vai. Xương bả vai của anh thúc vào bụng Ôn Như Thị, cô nổi giận, tay chân vùng vẫy, dùng sức đập vào lưng anh, “Đau! Em muốn nôn, đồ khốn, mau thả em xuống!”

Angus vỗ “bốp” vào cặp mông căng mẩy của ai kia, “Im lặng, về phòng xử lí em sau!”

Xử lí cái đầu! Cô là người, không phải ma cà rồng, không thừa sức như anh!!! Ôn Như Thị cắn thật mạnh lên lưng Angus. Cô không đùa nữa, người vừa mới vừa mệt, làm làm làm, làm em gái nhà anh ý!

Vừa bước tới tầng hai, hai bên cửa đã mở.

Cecil nhìn hai người, bình tĩnh đẩy Elliott đứng đối diện đang định nói gì đó về phòng: “Hai người cứ tự nhiên, đừng để ý đến tui.”

Ôn Như Thị cứng người một lúc, vô thức kéo vạt áo Angus lên che mặt. Dấu xanh tím khắp người, muốn che cũng không che được, bộ đồ rộng thùng thình của Angus, còn cái tư thế xấu hổ này... Sáng mai cô còn mặt mũi nào nữa!

Ung dung rảo bước về phòng, Angus cúi người vừa định thả Ôn Như Thị xuống, đã bị cô kéo một cái, lao đảo suýt ngã. May là xung quanh phủ đầy đệm, cũng không chói với làm cô ngã xuống đất.

Angus dờ khóc dờ cười, cô ngốc này vẫn tóm chặt áo anh không buông, cái áo đang yên đang lành bị cô kéo từ sau ra trước, kéo tới biến dạng. Dù vậy Ôn Như Thị vẫn không chịu buông. Hết cách, Angus đành dịu giọng an ủi: “Bình thường đâu có thấy em ngại ngùng như thế. Được rồi, không ai thấy đâu.”

“Đầu thế so sánh như thế?!” Vợ chồng son đóng cửa chơi với nhau là tình thú, bị người khác bắt gặp là trò hề, “Đồ khốn nhà anh, tại anh hết, tự dung chạy xuống lầu làm gì. Ngượng muốn chết, nhất định họ sẽ kể cho Meryl nghe.” Ôn Như Thị có thể tưởng tượng ra vẻ mặt bà tám của Meryl...

Càng nghĩ càng xấu hổ, Ôn Như Thị túm tay Angus cắn mạnh một phát.

Lực cắn của cô chẳng đủ làm Angus bị thương, hàm răng nho nhỏ của cô không khiến anh đau, chỉ hơi ngứa. Angus xao động, vuron tay khẽ vuốt mái tóc dài mượt của cô, bàn tay dần trượt xuống áo ngủ: “Cưng à, một lần nữa.”

Ôn Như Thị hoảng hốt, vội đẩy cái kẻ đang quấn lấy eo mình, lui ra sau trốn: “Biến, em còn chưa nguôi giận!” Lúc cần thì cứng ỏi cứng à, không cần thì lật mặt gọi cô là ngốc, cái đồ ma cà rồng tính trùng lên não!!!

Angus nhủ mày, ôm lấy eo cô giằng co, cũng không dùng lực: “Em đừng nhảm, người tức giận là anh mới đúng, không biết ai bảo anh phải uống thuốc trắng dương?”

“Đã nói không phải thật, em chỉ đùa thôi!” Ôn Như Thị xù lông, cái người này, sao nói mãi không nghe vậy?! Một lần lỡ lời, anh lại cứ chằm chọc mãi không thôi!

“Ai tin được.” Angus nghiêm mặt, ngó lơ sự phản kháng của Ôn Như Thị, khẽ kéo cô lại gần, thoát cái đã lật sạch ai kia. Anh lật người, áp lên người cô, động tác rất dịu dàng, dường như sợ làm cô bị thương. Giọng nói trầm ấm vang lên bên tai cô: “Đừng to tiếng làm ồn cả nhà mất ngủ.”

Ôn Như Thị khóc không ra nước mắt, rốt cục cô cũng hiểu tên khốn Angus chỉ mượn có mà thôi, đúng sai không quan trọng! Dẫu đúng, qua miệng anh cũng thành sai.

Cả đêm túng đục cộng thêm tác dụng phụ từ ma dược Meryl điều chế khiến Ôn Như Thị ngủ một mạch đến chiều. Khi cô tỉnh dậy, căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, Ôn Như Thị trở mình, nhận ra mình đang ngủ trên giường mới.

Angus không ở đây, trên chiếc gối bên cạnh có một tờ giấy ghi chú, Ôn Như Thị ngáp dài, tiện tay cầm lên đọc.

“Anh, Cecil và Elliott ra ngoài có việc, sẽ về trước bữa tối. Trong tủ có thức ăn, em hâm lại là được. Chuyện Ethel bọn anh sẽ xử lí, em và Meryl đừng bận tâm ——Angus.”

Đây là lần đầu tiên Ôn Như Thị thấy nét chữ của Angus, anh dùng kiểu chữ uốn lượn phức tạp giống Elliott, nhưng khác với đường nét mềm mại của Elliott, nét chữ của anh mạnh mẽ sắc bén hơn nhiều.

Nếu anh muốn ra mặt xử lí giúp cô, cô sẽ không cần, có vật tận dùng. Angus dư sức xử lí Ethel. Ôn Như Thị mỉm cười cẩn thận cất giấy ghi chép vào tủ đầu giường, có lẽ cô nên chuẩn bị một cái hộp nhỏ xinh, sau này cất mấy tờ giấy nhắn này lại, có dịp lôi ra xem cũng rất thú vị.

Vừa xuống nhà đã thấy Meryl ôm gói đồ ăn vặt cuộn mình trên ghế salon xem TV, Ôn Như Thị tiện tay nhón một miếng khoai tây chiên, ngồi cạnh cô: “Hôm nay không đi học à?”

Meryl lườm cô: “Hôm nay là Chủ nhật, cô ngủ tới mụ mị đầu óc rồi à?”

“Tôi không đi học, không đi làm, không nhớ cũng không lạ.” Ôn Như Thị không để tâm.

“Mà này, buổi tối, khi vận động với Angus nhớ phải chú ý chút~” Meryl cười xấu xa, “Chắc, chắc, tiếng động~ lớn tới mức người ta mất ngủ.”

Mặt già của Ôn Như Thị đỏ ửng, chuyển đề tài: “Lát nữa cô làm thêm mấy lọ thuốc tối qua được không, chờ mấy người họ về chắc có chuyện cần, tôi đi nấu cơm trước.”

Thấy cô vội chạy mất, Meryl buồn bã nói: “Thuốc trắng dương?”

Ôn Như Thị lão đạo suýt ngã, quay đầu trừng mắt: “Angus nói cô biết?”

“Đâu có đâu có, tiếng động tối qua, có ai không nghe thấy chứ.” Meryl cười gian xảo, “Mà nếu Angus thực sự không được, cứ nói với tôi một tiếng chút thuốc bổ thận trắng dương có khó gì~”

“Giữ lại cho Cecil uống đi!” Khóe miệng Ôn Như Thị giật giật, cô quay lưng bước vào bếp. Nếu Angus uống thuốc tăng lực, người khổ không phải anh, mà là cô!

Nguyên liệu trong bếp rất phong phú, ba trăm năm chưa nấu cơm, Ôn Như Thị hơi lạ tay. Đến khi quen tay, cô tính toàn thời gian mấy người Angus quay về, làm bữa cơm Tây. Món chính là sườn heo om hành, đồ ăn kèm là thịt xông khói cuộn cà chua bí thêm chút tiêu đen, trứng nấm rán, chân giò hun khói kèm khoai tây nghiền sữa, cộng thêm súp kem nghêu là hoàn hảo.

(Có ảnh minh họa ở dưới.)

Vừa đặt món cuối cùng lên bàn, ba anh em đã về tới nơi.

Angus tự nhiên bước tới cạnh Ôn Như Thị, vòng tay ôm eo cô, cúi đầu hôn lên gò má trắng nõn: “Em nấu hết à?”

“Ừ,” Ôn Như Thị xiên một miếng thịt xông khói cuộn cà chua bí cho hắn ném thử, tựa như đang hiến báu vật, cười dịu dàng hỏi: “Anh thử xem.”

Angus cắn một miếng, gật đầu: “Không tệ lắm, ăn được.” Với một ma cà rồng, “ăn được” là lời khen ngợi tuyệt vời nhất. Ôn Như Thị vui vẻ mỉm cười kéo tay anh, hai người cùng ngồi xuống bàn, cô dịu dàng ân cần gấp thức ăn cho anh.

Agus nhìn cô, thoáng chớp mấy mắt, cuối cùng vẫn im lặng không nói lời dả kích. Dù sao anh cũng là ma cà rồng, những món ăn này không có tác dụng bổ sung năng lượng. Tính ra chỉ có Cecil và hai cô gái có thể hưởng thụ mỹ vị.

Nhưng thấy cô vui vẻ gấp thức ăn cho anh, Angus không đành lòng nói ra, thực ra anh chỉ cần một túi máu là đủ. Anh thích nhìn cô bận rộn lo cho mình, tựa như một cặp vợ chồng bình thường, ý nghĩ ấy chỉ thoáng qua trong lòng, cũng đủ khiến trái tim anh tràn ngập âm áp và dịu dàng.

Nếu cô vui vẻ như vậy, thì thoáng uống ít chút máu cũng không sao. Angus rử mi mỉm cười, chậm rãi ăn từng chút từng chút một.

Bỗng nhiên, một ly máu tươi được đẩy vào tay Angus. Anh ngẩng đầu đầy ngạc nhiên, đôi mắt xanh của Ôn Như Thị dịu dàng như nước: “Đồ uống của anh.” Cô khẽ cười, tựa như đang trần thuật một chuyện rất bình thường.

Trong lòng Angus ngổn ngang trăm mối, lần đầu tiên trong đời có ước muốn tỏ bày hết những cảm xúc trong lòng. Cuối cùng anh chỉ vươn tay, dịu dàng vuốt ve gương mặt cô, nhẹ giọng hỏi: “Có sợ không?” như con người sợ ma cà rồng vậy. Có đôi lúc, chính anh cũng không chấp nhận nỗi sợ tàn bạo của mình.

Khoái cảm khiến anh không thể chối bỏ. Chìm đắm trong giết chóc, Angus thấy thường sẽ thấy bản thân đi tới bờ vực mất khống chế. Anh khác Elliott, Elliott vô cùng sợ hãi và luôn trốn tránh sự thật mình là một ma cà rồng.

Mà anh, Angus anh tựa như một quái vật trời sinh. Anh không sợ hãi, không trốn tránh, thậm chí còn thích thú say mê. Trước nay, Angus chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình thấp thòm bất an trước mặt một con người. Anh sẽ muốn vì cô mà kìm nén cơn khát máu, vì cô mà chấp nhận sống cuộc sống như một con người bình thường, cảm giác lo được lo mất này khiến anh sợ hãi.

Ôn Như Thị nắm chặt bàn tay đang vuốt ve gò má mình, chậm rãi lắc đầu: “Dù anh là người hay ma cà rồng, em sẽ luôn ở bên anh.”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Hồn Chiến Ma Cà Rồng 2

Edit: Ca quý tần

Beta: Gian phi

Có Angus, Cecil và Elliott nhúng tay, chẳng mấy chốc Archibald đã rơi vào tay Ethel.

Khi Ethel lấy thuốc lãng quên từ Meryl, cô ta không tìm được đảo mắt về phía Ôn Như Thị đang rúc vào lòng Angus. Khóe miệng cô ta cong lên, nụ cười không rõ hàm ý: “Yên tâm, tôi sẽ giữ lời hứa, nếu Archibald quên đi mọi chuyện sau khi uống thứ thuốc này, thì như các người mong muốn, tôi và anh ấy sẽ rời khỏi thành Fog, bắt đầu lại từ đầu, không bao giờ xuất hiện ở đây nữa”.

“Tôi được chôn chôn chân nhớ báo với chúng tôi”, Ôn Như Thị lười biếng tựa vào ngực Angus, nhướn mày cười khê, “Mọi người quen biết đã lâu, không cần mặt nặng mày nhẹ như vậy, không chừng sau này còn có lúc giúp đỡ nhau.”

Ethel giật mình, cô ta không ngờ Ôn Như Thị sẽ nói như vậy. Cô ta tưởng rằng chỉ với việc cô ta suýt giết chết Ôn Như Thị, người của Lưu Quang không bỏ đá xuống giếng đã nhân đạo lắm rồi.

Nhưng Ethel cũng không từ chối ý tốt của Ôn Như Thị.

Hiện tại cô ta thế đơn lực bạc, chưa biết chắc có thể nắm được trái tim Archibald hay không, không tới đường cùng, Ethel cũng không muốn buông bỏ ý nghĩa nói lại tình xưa với Angus. Nghĩ thông suốt, nụ cười của cô ta càng xán lạn: “Trước kia là tôi không đúng, nếu mọi người không so đo thì tốt quá. Nếu đã vậy, sau này nếu có chuyện cần đến Ethel, mọi người cứ nói, nếu có thể làm, tôi chắc chắn không từ chối.”

Angus nghe vậy nhũn mày, đến tận lúc Ethel vui vẻ rời khỏi, anh mới chậm rãi mở miệng: “Anh không tin cô ta”.

Ôn Như Thị gật đầu: “Em cũng không tin, nhưng cứ để cô ta nhảy nhót thêm một khoảng thời gian cũng không sao.”

“Angus, anh cứ yên tâm đi, có tôi mà.” Meryl cười hi hi nói chen vào, họ không hiểu dụng ý của Ôn Như Thị, nhưng cô biết rất rõ. Cô mở một túi đồ ăn vặt, nhón một miếng bỏ vào miệng, toan tính lăm bằm, “Có tay chân miễn phí, không tận dụng thì quá lãng phí.”

Ethel không phải kẻ an phận. Một khi thoát khỏi nguy cơ bị loại trừ, chắc chắn cô ta sẽ giữ lại trò cũ mà đối phó với những người chấp hành khác. Có Ôn Như Thị phối hợp, trong thời gian ngắn Ethel sẽ không làm gì hai người, không có kẻ ngu ngốc chủ động thương tổn thể thân của mình.

Ôn Như Thị ngư ông đắc lợi. Có Ethel xông xáo loại bỏ người chấp hành của các công ty khác, hai người chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng, cuối cùng thì thu thập tàn cục, có sao lại không làm?

Meryl và Ôn Như Thị nhìn nhau cười, ngầm hiểu trong lòng mà lảng tránh vấn đề này.

Angus không ý Meryl, nhưng nếu Ôn Như Thị muốn tha cho Ethel một mạng, anh sẽ không nhúng tay nữa. Nhưng ngay khi Ethel đưa Archibald rời thành Fog, anh vẫn thừa dịp đêm buông xuống mà hành động.

Angus chưa kịp có động thái thì điện thoại trong túi đột nhiên vang lên. Angus bất đắc dĩ đứng lại, lấy chiếc điện thoại xám bạc ra khỏi túi. Trên di động còn treo móc khóa búp bê thiếu nữ tóc vàng.

Ôn Như Thị cũng có một cái tương tự. Con búp bê ma cà rồng của cô nhìn rất giống Angus, đồ đen tóc đen, mặt mũi nghiêm nghị lãnh khốc. Nếu Ôn Như Thị không cố chấp nói đây là đồ đôi tình nhân, Angus thật sự không muốn mang kè kè bên người.

Angus thờ dãi, ấn nút nghe. Anh biết mà, cô ngốc kia chắc chắn không đem đến cho anh thứ gì tốt lành...

Giọng nói yêu kiều nhỏ nhẹ của Ôn Như Thị truyền tới: “Anh yêu, anh đi đâu đấy?”

Angus hé miệng nhìn con đường phía trước, dừng một lát, anh trầm giọng trả lời: “Anh đi xử lý Ethel.” Phong cách của anh là xử lý gọn gàng dứt khoát, không ngại dùng vũ lực.

Ethel là một mầm họa, nếu không thể khống chế kẻ địch, biện pháp tốt nhất là trực tiếp hủy diệt.

Dường như Ôn Như Thị ở đầu dây bên kia sớm đoán được câu trả lời của anh, nghe vậy chỉ cười khê, một lúc sau mới dịu dàng nói: “Angus, em có chút không thoải mái.”

Thoạt nghe tiếng cô cười, Angus nổi nóng định cúp điện thoại, lại bất chợt nghe thấy lời Ôn Như Thị, trong lòng căng thẳng, theo bản năng lập tức xoay người trở về: “Xảy ra chuyện gì? Đã bảo Meryl xem giùm em chưa?”

“Meryl không ở đây, đêm nay trăng tròn, chắc là cô ấy vào núi cùng Cecil rồi.” Giọng Ôn Như Thị rất bình thản, nhưng có thể thoáng nhận ra cô đang kìm nén điều gì, vậy mà vẫn rành an ủi anh: “Anh đừng lo, có lẽ tâm tình Ethel không ổn định nên phản ứng hơi nóng lạnh trong cơ thể em dao động hơi nhiều chút.”

“Em đừng sợ, anh sắp về rồi!” Angus không dám chậm trễ, cúp điện thoại lập tức chạy trở về.

Ôn Như Thị trừng mắt nhìn, sau đó cười híp mắt cầm điện thoại lần qua lần lại trên giường. Sợ? Đùa gì thế... Cô không bị gì, sao có thể sợ chứ. Cô chỉ không muốn Angus giết Ethel nhanh vậy thôi.

Ethel sớm muộn cũng chết, nhưng không phải bây giờ. Ít nhất phải đợi đến khi cô ta tiêu diệt gần hết những người chấp hành khác, Ôn Như Thị mới động

thủ. Cô cũng không muốn lừa Angus, nhưng nếu không nói vậy thì sao anh chịu ngoan ngoãn chạy về.

Ôn Như Thị vui vẻ cầm móc treo điện thoại Angus bản chì, hôn mạnh vào trán nó một cái, bỏ dây chuẩn bị ống tiêm.

Khi Angus vọt vào phòng ngủ, Ôn Như Thị đang vui mình trong chăn, sắc mặt hồng hào, nhìn không ra có gì khó chịu. Angus không yên lòng đưa tay sờ trán cô: “Bây giờ cảm giác thế nào?”

Ôn Như Thị yếu ớt nhìn anh, đáng thương nói: “Đã tốt hơn rồi, chắc ngủ một giấc sẽ không sao nữa, anh nằm với em đi.”

“Anh nằm với em thì có ích gì, ngu ngốc! Nếu không xử lý Ethel, một ngày nào đó cô ta sẽ uy hiếp em” Ngoài miệng Angus mắng mỏ cay nghiệt, nhưng vẫn nghe lời côi áo khoác, leo lên giường kéo Ôn Như Thị vào lòng. “Chờ cô ta rời khỏi thành Fog lại phải lãng phí thời gian tìm kiếm mới xử lý cô ta được, thật không biết các em cố chấp giữ lại mầm họa đó làm gì.”

“Nhưng nếu giết cô ta, anh không sợ một ngày nào đó tỉnh dậy thấy em bị tàn hồn của Ethel đồng hóa hả?” Ôn Như Thị bấu môi, choàng tay ôm cổ anh, cọ cọ vào hõm vai Angus.

“Bớt nói nói nhảm đi”, Angus bắt mạch bóp mặt cô, “Em tưởng anh không biết em và Meryl đang giữ trò quỷ gì sao? Meryl thì ngày ngày nấu thuốc, đừng nói với anh hai người các em cộng lại cũng không đấu nổi một tia tàn hồn! Nếu tàn hồn của Ethel thật sự có thể đồng hóa em, hai người có thể nhân nhả tám chuyen sau lưng anh sao?”

Ánh mắt Ôn Như Thị sáng lấp lánh, ngửa đầu cảm thán nói: “Thông minh!” Cô lấy ống tiêm cạnh gối ra, quơ quơ trước mặt Angus, cười tùm tùm hôn lên cằm anh, “Nhưng vì phòng ngừa, cần anh cống hiến chút máu để bảo đảm kế hoạch của chúng em không có sơ hở.”

Angus im lặng nhìn ống tiêm trong tay cô.

Ôn Như Thị đã nói đến nước này, sao anh không hiểu ý của cô. Chỉ cần Ôn Như Thị biến thành ma cà rồng, dù Ethel phân ra một nửa linh hồn đặt trong cơ thể cô cũng bị Ôn Như Thị đánh phá tan tác, chứ đừng nói đến một tia tàn hồn.

Nhưng, từ trước tới nay Angus chưa bao giờ nghĩ tới việc biến Ôn Như Thị thành ma cà rồng như anh.

Cuộc sống ấy quá cô tịch, quá dài lâu.

Cô không bao giờ có thể thưởng thức vị ngon của món ăn nữa, không bao giờ có thể tận lòng kết bạn với người ngoài. Cô sẽ tro mắt nhìn người bên cạnh dần dần già nua, chết đi, cuối cùng hóa thành tro tàn. Dù là người sói và phù thủy, tuổi thọ của họ nhiều nhất cũng chỉ mấy trăm năm. Mấy trăm năm sau, Cecil và Meryl sẽ chỉ còn là một mảnh kí ức trong sinh mệnh dài đằng đẵng của cô.

Không có bạn bè, cuộc đời bất tử của ma cà rồng không còn là sự ban ân của Thượng Đế, mà trở thành nguyên rủa.

Nguyên rủa khiến con người ta không có tình yêu, không có tình bạn, không có tình thân, những tình cảm ấy, một mình anh không thể khỏa lấp cho cô. Angus hiểu rõ điểm này hơn bất kì ai.

Anh khẽ vuốt ve hai má Ôn Như Thị, nhẹ nhàng lắc đầu, thấp giọng: “Belinda, Cecil, Meryl... Từng người họ sẽ rời đi. Cuối cùng, bên cạnh em chỉ còn lại anh và Elliott. Nếu anh thật sự biến em thành ma cà rồng, cứ cách mỗi mười năm, chúng ta sẽ phải chuyển nhà một lần. Chúng ta sẽ không có con, cũng sẽ không có người thân nào khác, trong thế giới của em chỉ còn lại mình anh...”

Ôn Như Thị hé miệng muốn nói, lại bị ngón tay Angus chặn lại môi “Xuyt, em hãy nghe anh nói.”

Anh hôn lên trán cô “Anh không nghi ngờ tấm lòng muốn kẻ cận bên anh mãi mãi của em. Nhưng, bắt từ là quá lâu. Một trăm năm, hai trăm năm... Có lẽ em có thể chịu đựng sự cô quạnh cách biệt với những người xung quanh, nhưng, nếu là một ngàn năm, hai ngàn năm?” Làm sao anh cam lòng để cô trầm luân trong đau đớn như vậy...

Angus nắm chặt hai tay, chóp mũi là mùi hương trên mái tóc cô, anh hít một hơi thật sâu, lẩm bầm bên tai cô, “Anh rất vui vì em chủ động yêu cầu chuyển hóa, nhưng anh không hi vọng nhìn thấy tương lai ấy, khi mà em phải chịu đựng sự đày đoạ này giống anh. Để anh cùng em đi hết đoạn đường đời này, là đủ rồi.”

Vành mắt Ôn Như Thị phấp hồng, đây có lẽ là lời tâm tình cảm động nhất cô từng nghe trong đời.

Nhưng Angus không biết, đây chỉ là một thế giới nhiệm vụ giả lập.

Ôn Như Thị nhớ rất rõ, khi các cô tiến vào đây, đặt ra một quy tắc —— khi nhiệm vụ của cuộc thi hoàn thành trọn vẹn, nếu người chấp hành không từ vong, thời gian ở lại trong thế giới là một ngàn năm.

Cho dù cô chuyển hóa thành ma cà rồng, họ cũng không có 2000 năm thời gian để ở cùng nhau. Trừ hơn ba trăm năm đã trôi qua, thời gian tồn tại của thế giới này chỉ còn hơn sáu trăm năm.

Khi thời hạn ngàn năm đến, tất cả người chấp hành còn sống sót, thế giới này, bao gồm cả Angus và Elliott, đều sẽ biến mất.

Ôn Như Thị rũ mắt, khịt khịt mũi, khẽ cười trở tay ôm chặt lấy Angus: “Không sao, em chỉ cần có anh là đủ rồi. Nếu một ngày em thật sự không còn

muốn sống nữa, chúng ta chết cùng nhau là được.”

Nếu ngày đó thật sự đến, cô hy vọng có thể chết cùng Angus.

Không phân trước sau, tuy hai mà một.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Hồn Chiến Ma Cà Rồng 3

Edit: Ưu tiếp dư

Beta: Gian phi

Không có nhóm Angus ngáng chân, Ethel thỏa sức bày ra âm mưu quỷ kế. Vốn dĩ ở khu ba còn 32 người dự thi, chẳng mấy chốc chỉ còn sót lại 8 người. Trừ ba người các cô, chỉ còn vòn vẹn năm người.

Hai năm trôi qua, Meryl đã tốt nghiệp trung học phổ thông.

Ánh trời chiều mang theo hơi ẩm chiếu rọi lên da dẻ. Ôn Như Thị đặt khay trà bánh lên chiếc bàn tròn thủy tinh bên cạnh Meryl, ngồi xuống chiếc sofa khác, thuận miệng hỏi: “Chỉ còn mấy ngày nữa là cô phải đi học đại học rồi, đã dự tính xong địa điểm du lịch chưa?”

“Chưa nghĩ xong, Cecil đề nghị đến Dubai, tôi vẫn đang suy xét.” Meryl uống một ngụm nước trái cây từ ly thủy tinh Ôn Như Thị vừa mang đến.

Ôn Như Thị nghiêng đầu nhìn cô, cười nhạo nói: “Dubai thuộc kiểu khí hậu nhiệt đới sa mạc, rất khô nóng, coi chừng khí hậu không hợp với Cecil, đang dung dăng chơi đùa lại bị rụng lông đấy.”

“Khụ ——” Meryl suýt chút phun sạch nước trái cây vừa uống vào miệng, “Vớ vẩn! Khả năng thích ứng của Cecil rất tốt, đi Bắc Cực hay Châu Phi cũng không bị rụng lông đâu!”

“Tôi đùa thôi, cô sốt sáng làm gì.” Ôn Như Thị chậm rãi dời tầm mắt, “Mấy hôm trước tôi thấy Elliott cũng nghiên cứu tạp chí du lịch, hay là cô rủ họ đi cùng, đỡ tốn công cậu ta ngày ngày bắn khoăn nên dắt bạn gái nhỏ Belinda đi đâu chơi.”

Meryl bất mãn nhíu mày, khó khăn lắm mới có cơ hội đi chơi riêng với Cecil, cô không ngốc nghếch dẫn theo hai cái bóng đèn dầu. Cô vừa định mở miệng từ chối, chợt nghe thấy giọng nói của hệ thống.

“Trình Hoán Lệ, số năm của Hắc Ngục, nhiệm vụ đã thất bại, tiến hành thoát ly khỏi khu thứ ba. Hiện tại khu thứ ba còn lại 6 người chấp hành.”

Meryl bỗng ngẩng đầu nhìn Ôn Như Thị, không mấy ngạc nhiên khi bắt gặp nét hưng phấn trong mắt cô.

Ôn Như Thị lấy điện thoại di động ra, vui vẻ cười: “Xem ra cô phải tạm hoãn chuyến du hí với Cecil rồi.” Điện thoại nói máy, đầu dây bên kia vang lên giọng nói đặc ý của Ethel: “Các cô nghe thấy rồi chứ, chỉ cần tiêu diệt một người nữa là chúng ta có thể tiến vào vòng tiếp theo.”

“Chúc mừng.” Ôn Như Thị chớp mắt với Meryl, giọng điệu thích thú. “Ngày kia chúng tôi tổ chức tiệc khiêu vũ, mừng Meryl tốt nghiệp, cô và Archibald cũng đến tham dự nhé? Dù gì cũng chỉ còn một người chấp hành, cũng không cần nóng vội.”

“Không phải chứ, cô ta bao tuổi rồi, không thích đường hoàng làm phù thủy, lại chạy đi đọc sách đến trường, đúng là có bệnh.” Ethel khinh thường bật cười. “Đến lúc đó rồi tính, tôi có chút việc, không nói chắc có thể tham dự.”

Ôn Như Thị hàn huyên với cô ta vài câu rồi cúp điện thoại, Meryl liền gắng hỏi: “Sao, cô ta có đến không?”

“Không nói không đến, cũng không nói đến.” Ôn Như Thị từ chối cho ý kiến, đứng dậy chuẩn bị về phòng.

“Vậy là có ý gì?” Meryl cuống lên, cô cũng không muốn kế hoạch du lịch của mình bị chậm trễ, nếu Ethel không mắc câu, vậy chẳng phải tốn công vô ích sao?!

“Ý là, Ethel chắc chắn sẽ đến, cô ta chỉ làm giá thôi.” Ôn Như Thị phát phát tay, không quay đầu lại. “Yên tâm đi, lúc cần đến chắc chắn sẽ đến, thậm chí còn ăn mặc lộng lẫy vô ngần.”

Có tiệc khiêu vũ, tức là phải chuẩn bị lễ phục mới. Nên mặc váy đen bó sát hay váy xanh bó sát nhỉ? Kết hợp hai màu đó vậy. À, đã lâu rồi không đi dạo phố với Angus, thật háo hức!

Ôn Như Thị ném Meryl ra sau đầu, hào hứng chạy về phòng. Angus đang quay lưng về phía cửa, rút một quyển sách từ trên giá. Ôn Như Thị nhào tới nhảy lên lưng anh, vòng tay ôm chặt cổ anh, hít mất cười nói: “Tên khốn, anh biết khiêu vũ chứ?”

Angus bình tĩnh đặt quyển sách về chỗ cũ, xoay người đỡ hông cô: “Đó là lễ nghi cơ bản của quý tộc, nhưng lâu rồi không đụng tới, đã quên khá nhiều. Nếu em muốn mời anh làm bạn nhảy thì chuẩn bị tinh thần bị giẫm chân đi.”

Ôn Như Thị cọ cọ cổ anh, lẩm bẩm: “Sao anh biết em muốn anh làm bạn nhảy?”

Angus nhếch miệng, anh sớm nghe được cuộc nói chuyện trên ban công giữa cô và Meryl rồi. Những lúc như thế này, làm ma cà rồng rất có lợi, chân không rời bước vẫn nghe được bất kì tiếng động nào trong biệt thự.

Angus khẽ cười thả cô xuống: “Đoán được.” Anh sẽ không tiết lộ cho cô biết mỗi lần cô nói chuyện với Meryl anh đều nghe thấy hết đầu.

Anh thích nhìn vẻ đắc ý của Ôn Như Thị. Anh thích cưng chiều cô như vậy, ít nhất là đến khi cô trở thành ma cà rồng, tự mình phát hiện ra năng lực này.

Những lời Ôn Như Thị nói hai năm trước quả thực khiến anh động tâm. Nhưng Angus không đồng ý ngay, anh để cô có thời gian suy nghĩ kỹ càng. Hai năm qua, Ôn Như Thị không hề từ bỏ ý định ấy, Angus cũng ngầm chấp nhận việc sớm muộn sẽ đến ngày cô đưa ra yêu cầu được chuyển hóa.

Thời gian hai năm để hai người sẵn sàng đón đợi cuộc sống mới.

Vì lẽ đó, hôm sau, khi trở về nhà sau nửa ngày dạo phố cùng nhau, Ôn Như Thị đưa ông tiêm rỗng cho Angus, anh không từ chối nữa.

Angus lặng lẽ nhìn cô tiêm máu mình vào mạch máu, anh đưa tay nhẹ nhàng xoa vết tiêm của cô: “Trong tù lạnh có máu tươi, ngày mai sau khi Ethel đến, em chỉ cần... Sau đó uống một túi máu là có thể trở thành ma cà rồng.”

“Em hiểu, trước hết là tự sát, sau đó uống máu người,” Ôn Như Thị khẽ cười ngẩng đầu, “Anh dạy em nhiều lần lắm rồi, không cần lo lắng, em sẽ không nhớ làm thứ tự đâu.”

Angus nhíu mày, thờ dài ôm cô vào lòng: “Nếu có thể, anh thật sự không muốn thấy em tự thương tổn chính mình.” Dù cho anh biết rõ sau khi cô chết sẽ sống lại, anh vẫn không thể bình tĩnh đối diện.

Ôn Như Thị đã sớm nghĩ sang chuyện khác: “Anh nói xem, em nên thắt cổ hay cắt cổ tay nhỉ? Không không không, không nên cắt cổ tay, quá lãng phí máu. Thắt cổ thì thời gian đợi chết lâu quá, chết cũng rất khó coi. Ngạt khí than cũng không được, nhớ thành hòa hoãn thì nguy rồi...”

Càng nghe, chân mày Angus càng nhíu chặt, thấy cô càng nói càng kỳ cục, không nhịn được cắt ngang lời lái nhai của cô: “Em không nghĩ được cách chết nào dễ chịu và xinh đẹp hơn à? Có phải em rớt não rồi nên toàn nghĩ ra những kiểu chết đầu đầu vậy không?!”

Ôn Như Thị âm ức lườm anh: “Tất nhiên là có nghĩ chứ, nhưng làm gì có kiểu chết như anh bảo. Uống thuốc ngủ cũng rất đau, còn sùi bọt mép rất ghê đây.”

Angus không còn gì để nói, anh nghe không nổi nữa, đẩy cô ra, xoay người rời đi.

Ôn Như Thị trừng mắt sững sờ đứng tại chỗ. Angus làm sao vậy, cô mới là người chết mà? Máy đề nghị của cô tệ lắm hả? ... Ôn Như Thị âm ức xoay người đi tìm Meryl, cô không tin mình không tìm được cách chết nào thoải mái!

Với bản khoản này của cô, hiển nhiên Meryl cũng không có đề nghị tốt hơn. Cuối cùng Elliott vui vẻ đồng ý hỗ trợ, tiệc khiêu vũ ngày mai sẽ giúp cô xử lý vấn đề khó khăn này.

Lo liệu xong xuôi, Ôn Như Thị vui vẻ trở lại phòng ngủ, đang hoàng nghe Angus dặn dò.

Khi nghe được Elliott sẽ xuống tay, Angus lúc ấy không nói gì, nhưng đêm đến lại trằn trọc không ngủ được, anh đứng dậy ra khỏi cửa, sau nửa đêm mới trở về.

Anh trở lại giường, Ôn Như Thị tự động nhích lại gần anh. Angus khẽ cười, điều chỉnh tư thế, ôm cô yên giấc cả đêm.

Đêm hôm ấy Ôn Như Thị ngủ rất say, không hề phát hiện Angus rời đi. Mãi đến hôm sau, nhận được tin Ethel và Archibald sẽ tới tham gia tiệc khiêu vũ, những người không liên quan được tách ra, Angus ở trong phòng ngủ giúp Ôn Như Thị chuyển hóa. Sau khi Ôn Như Thị sống lại, thấy Elliott lại đánh nhau với Angus, bấy giờ cô mới biết người đàn ông của cô lại táy máy rồi!

Ôn Như Thị bóp trán, không dám nhìn Belinda bị bẻ gãy cổ nằm dưới đất.

“Tôi đã thi triển cách âm chú, nhưng hai người còn tiếp tục đánh nhau thì Ethel sớm muộn cũng hoài nghi.” Meryl bình thản đứng một bên nói mát.

“Anh ta giết Belinda!” Elliott giận không kìm được.

“Chú ý từ ngữ, tôi chuyển hóa Belinda, không phải giết cô ta,” Angus tránh thoát đòn công kích của cậu, lại bổ sung một câu, “Do Belinda tự đồng ý, tôi đã hỏi cô ta nhiều lần.”

“Cô ấy đồng ý, nhưng tôi không đồng ý!” Năm ngón tay Elliott hóa thành móng vuốt, kéo rách ống tay áo của Angus. Cậu vốn dĩ không muốn Belinda trở thành ma cà rồng, dù Belinda cầu xin cậu vài lần, Elliott vẫn không đồng ý.

“Chẳng phải ngu cũng không nhận được sự đồng ý của tôi nhưng cậu vẫn ra tay đấy sao?!” Angus lùi xuống, nhưng ngoài miệng vẫn không lưu tình chút.

Elliott tức giận đến mức xoắn cả đầu lưỡi: “Anh, không phải anh không phản đối sao?!”

“Tôi không phản đối,” Angus trở tay cời áo khoác ném sang một bên, nhún vai, “Nhưng nghĩ lại vẫn thấy khó chịu.” Dứt lời, Angus bước đến bên cạnh Belinda, anh tránh khỏi cú đá của Elliott, cúi người nhắc Belinda lên ném về phía cậu, “Cậu chuyển hóa người của tôi, tôi cũng giúp cậu chuyển hóa người của cậu, coi như hòa.”

Hòa cái đầu! Elliott không để ý tới anh, vội vàng đỡ lấy Belinda, chưa kịp đặt cô xuống, chợt nghe cô gọi nhỏ một tiếng: “... Elliott.”

“Anh đây, em cảm thấy thế nào?” Elliott vội vàng đặt cô lên sofa.

“Em ổn,” Belinda xoa xoa gáy, ngại ngùng cười cười, “Chỉ hơi khát.” Elliott đang định lấy nước cho cô, Angus đã lạnh nhạt nói: “Cái cô ta muốn là máu, không phải nước.” Elliott giương mắt, thấy một bóng đen bay tới, cậu đón lấy theo bản năng, nhìn kỹ lại, thì ra là một túi máu tươi.

Angus mặc kệ cậu, xoay người đưa túi máu còn lại cho Ôn Như Thị: “Em uống xong rồi chúng ta xuống giải quyết Ethel, sau đó anh sẽ dẫn hai người vào rừng rậm săn bắn.”

Ôn Như Thị mở nút, uống một ngụm nhỏ.

Răng nanh hơi ngứa, dường như cô bắt đầu hiểu cảm giác khao khát đến từ linh hồn mà Angus từng miêu tả. Mùi máu tươi thơm ngọt tràn ngập khoang mũi, Ôn Như Thị không chế động tác của mình, không uống quá vội.

Cô là người, dù biến thành ma cà rồng cũng không thể vứt bỏ bản tính con người. Ôn Như Thị hít sâu một hơi, sau đó dừng lại vài giây, mới từ từ thở ra.

Angus lặng lẽ nhìn Ôn Như Thị, thấy cô hít thở sâu vài lần, chậm rãi uống từng ngụm nhỏ trong túi máu, rồi cuộc yên lòng.

Anh thật sự rất sợ, sợ rằng sau khi Ôn Như Thị trở thành ma cà rồng sẽ mất không chế.

May thay, cô ấy vẫn đủ bản lĩnh kìm hãm chính mình

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Hồn Chiến Ma Cà Rồng 4

Edit: Hàn thái tử

Beta: Gian phi

Ethel từng nghĩ, sau khi trừ khử người chấp hành cuối cùng, cô ta sẽ lập tức dẫn theo Archibald đã mất đi ký ức cao chạy xa bay, cũng từng nghĩ sẽ buông bỏ mối thù cũ với Ôn Như Thị và Meryl, từ nay sống cuộc sống của riêng mình, nước sông không phạm nước giếng.

Chỉ cần Ôn Như Thị không nhắc lại chuyện cũ, cô ta sẽ không sử dụng tàn hồn lưu lại trong cơ thể Ôn Như Thị. Ethel nghĩ rất nhiều, rất nhiều, chỉ không ngờ rằng, chính tay Ôn Như Thị tước đoạt mạng sống của cô ta.

Ôn Như Thị không nên là người như vậy... Ethel trừng mắt, cúi đầu nhìn cọc gỗ đâm sâu vào cơ thể, bề mặt sáng bóng của cọc gỗ từ cây bạch dương tỏa ra ánh sáng nhu hòa. Từ miệng vết thương, từng giọt máu đỏ uồn lượn trượt xuống hoa văn trên thân gỗ, nắm tay Ôn Như Thị trắng nõn dịu dàng không chút run rẩy.

Trước khi dự thi, Âm Thứ thu thập rất nhiều tư liệu. Trong đó, người bị các cô chế nhạo nhiều nhất chính là số 1 của Lưu Quang, người chấp hành mà từ trước đến nay chưa hề giết chết bất kỳ đối thủ nào. Cô ôn hòa đến mức không giống một người đã kinh qua rất nhiều thế giới.

Nếu không vì quá tin tưởng vào tư liệu từ ông chủ, Ethel chắc chắn sẽ không lựa chọn đối phó với cô đầu tiên, càng không dễ dàng tin tưởng lời hứa hẹn của Ôn Như Thị.

Thần chú của Meryl phân tách tiệt rượu não nhiệt thành hai thể giới.

Khách mời tham gia tiệc khiêu vũ hoàn toàn không biết đến vụ thảm sát. Tiếng nhạc cứ thế du dương du dương, những bóng người tay trong tay hòa vào điệu nhạc, từng người từng người lướt qua các cô.

Ôn Như Thị vẫn nắm chặt cọc gỗ đang đâm sâu vào tim Ethel. Ethel cố sức kéo ống tay áo cô, gắng gượng nhìn về phía sau Ôn Như Thị. Ánh mắt cô ta lướt qua bà vai Ôn Như Thị, Ethel bắt gặp hai mắt mở to của Archibald, hấn kinh hãi đến mức liên tục lùi về phía sau.

Nét mặt kinh ngạc của hấn tựa như một đứa bé đơn thuần chưa hiểu chuyện.

“...Archibald.” Cả người Ethel rét run, từ từ yếu ớt ngã xuống đất, năm ngón tay vẫn nắm chặt quần áo Ôn Như Thị không chịu buông.

“Hối hận không?” Ôn Như Thị thương hại nhìn hoa văn hiện lên trên khuôn mặt trắng bệch của cô ta, “Nếu cô không nơm nớp lo sợ không thể không chế được Archibald, cố chấp ép hấn rời khỏi vị trí tư tế của giáo đình, thì có lẽ hôm nay cô không phải chết ở đây.” Nếu Archibald vẫn còn nhớ thân phận của mình, vẫn còn sở hữu năng lực của một tư tế, kế hoạch của cô đã không thuận lợi đến vậy.

Thế giới này có năm nam phụ đại diện cho năm thế lực khác nhau — Lang Vương Cecil, Ma cà rồng Angus, Bạch phù thủy Enoch, Hắc phù thủy Cabaji, và Thánh tư tế Archibald.

Vốn dĩ, Enoch là bạn cùng trường với Belinda, thông qua Belinda mà trở thành bạn tốt với Elliott, họ vốn sẽ liên kết gia tộc ma cà rồng Lannister và bộ tộc người sói núi Maroh, cùng nhau đối đầu với Giáo Đình và Hiệp hội Hắc phù thủy.

Mấy chục năm sau, Archibald sẽ trở thành trụ cột của Giáo Đình. Tương lai, hấn sẽ trở nên rất mạnh, mạnh đến mức có thể đơn độc đánh bại hai phe thế lực bao vây tấn công.

Đáng tiếc, sau khi Ethel giết chết cha của Angus và Elliot, tất cả tình tiết trong kịch bản đều thay đổi — gia tộc Lannister bị phá hủy, Enoch bị Ethel lừa đi học phép thuật hắc ám, mà số phận trở thành thánh tư tế của Archibald cũng chấm dứt từ khoảnh khắc Ethel cho hấn uống thuốc lãng quên.

Giả như ban đầu Ethel không chiếm lấy thân thể tiểu thư bá tước vốn thuộc về Ôn Như Thị, không tham lam ngông cuồng trở thành sinh vật hắc ám, có lẽ cô ta đã có cơ hội lay động chân tâm của Archibald khi hấn chưa bị giáo đình tuyển chọn.

Ethel giãy dụa đứng dậy. Hối hận không? Tuyệt đối không! Cô ta khó khăn lắm mới đi đến bước này, không thể thua!

Cô ta cắn răng ngâm chú, cố gắng thúc giục tàn hồn trong cơ thể Ôn Như Thị.

Thần chú vừa khó khăn thoát ra khỏi miệng, Ethel đột nhiên cảm thấy linh hồn chấn động. Thoáng chốc, linh hồn cô ta như bị sét đánh, một ngum máu tươi đỏ ọc phun ra ngoài.

“Ethel, đã lâu không gặp.” Trong bóng tối, chậm chậm xuất hiện một ông lão lom khom, mặc áo choàng đen dài chấm đất, giọng nói khàn khàn già nua.

Ethel gắng gượng ngẩng đầu. Người kia chậm rãi vươn hai bàn tay tiểu tủy, kéo chiếc mũ áo choàng xuống, để lộ khuôn mặt già nua nhăn nheo và đôi mắt vẫn đục lạnh lẽo. Khi Ethel nhìn rõ khuôn mặt người áo đen, cô ta cuối cùng không gắng gượng được nữa, cả người ngã nhào trên đất.

“A, quên nói với cô, Gloria là do tôi mời tới.” Ôn Như Thị chậm rãi nói, “Vốn không hiểu vì sao đồ đệ Caesar lại chết oan chết uổng, giờ đây biết được là do cô hại chết, Gloria tình nguyện phản chiến, giúp tôi tiêu diệt tàn dư linh hồn của cô.” Khóe môi cô hơi cong lên, nhưng ý cười chẳng chạm đến đáy mắt. Xưa nay Ôn Như Thị chưa bao giờ bỏ qua cơ hội bảo đảm an toàn cho chính mình, tính mạng của cô rất quý giá, cô không chấp nhận bất kì sai lầm nào.

“... Cô sai rồi, dù cô giết tôi, tôi cũng không bị loại bỏ.” Ethel cười điên cuồng, trong kẻ răng toàn là máu.

Ôn Như Thị nghiêm mặt, chăm chú quan sát dáng vẻ của cô ta, hơi nhíu mày, rút cọc gỗ ra, lại một lần nữa đâm vào tim Ethel.

Tiếng cười của Ethel ngưng bật.

Từ khi màu xám quấn quanh thân thể cô ta. Trong khoảnh khắc, thân thể Ethel như bị hút cạn máu, khô quắt lại, chưa đầy vài giây đã hóa thành một xác chết đen.

“Ethel, Số 1 của Âm Thứ, nhiệm vụ thất bại, rời khỏi khu thứ ba, hiện tại còn lại 5 người chấp hành.”

Ôn Như Thị nhặt cọc gỗ bạch dương trên đất, trầm mặc một lát, mỉm cười với Gloria: “Archibald có rất có tiềm năng, nếu có thể, hi vọng bà giữ lại cho hấn ta một mạng.”

Ánh mắt phức tạp của Gloria lướt qua người cô: “Yên tâm, tôi sẽ để hấn thay thế vị trí của Caesar, sau khi tôi chết còn có người nhặt xác.” Rồi lập tức kéo Archibald vẫn còn đang sững sờ, hai người biến mất không thấy tăm hơi.

Sau khi giải quyết mầm họa, tâm tình Ôn Như Thị rất tốt. Từ đó, mỗi khi theo Angus vào rừng học săn bắn, cô đều bỏ xuống dáng vẻ thực nữ, nhiều hơn vài phần kiên cường.

Chẳng qua, chuyện khó khăn nhất không phải là bắt được con mèo trong thời gian ngắn nhất, mà là làm thế nào để vượt qua chương ngại tâm lý, nhắm thẳng vào mạch máu của con thú đáng thương kia, cắn mạnh xuống.

So với Belinda chẳng mấy chốc đã tìm được cảm giác, Ôn Như Thị quả thực là kẻ lập dị đến kỳ cục.

Cắn một miếng đầy lông cô sẽ không vui, không cần thận dây máu lên quần áo cô cũng sẽ không vui, thậm chí nếu cô không chế được mà hút quá nhiều máu, làm con mồi tê liệt, Ôn Như Thị cũng sẽ không vui.

Angus đi phía sau hai người, nhìn Belinda đang nằm trên người con thú mở to miệng hút máu, lại nhìn sang Ôn Như Thị ngồi trong bụi cỏ, dáng hoàng trinh trọng dùng ống tiêm rút máu từ lồng ngực con nai con, khoe miệng anh không khỏi co giật.

“Ngu, em đừng quên bây giờ em là ma cà rồng, dùng ống tiêm rút máu uống?! Cũng chỉ có em mới nghĩ ra được.”

Ôn Như Thị lườm anh, cúi mặt sờ sờ đầu con nai con, hững hờ đáp: “Sao lại không thể? Em có thể bắt được nó, cũng có thể khiến nó ngoan ngoãn nằm yên. Vừa thỏa mãn con khát của em, vừa để nó khỏe mạnh sống tiếp, sạch sẽ hợp vệ sinh lại còn bảo vệ môi trường, chẳng phải vẹn cả đôi đường hay sao, có gì mà không thể chứ? Ai quy định ma cà rồng phải ghé vào cổ con mồi điên cuồng hút máu? Không chê mất vệ sinh sao.”

Belinda đang ghé vào cổ con mồi điên cuồng hút máu, chợt thấy chợt dạ. Cô ta đứng dậy lau vết máu bên môi, ngượng ngùng dẩu bàn tay dính đầy máu tươi ra phía sau: “Này, cô có thừa ống tiêm không?”

Angus: “...”

Mắt Ôn Như Thị sáng lên, không chút do dự đưa ống tiêm của mình cho cô ta: “Cô cũng thấy tốt đúng không? Tôi còn để lại ký hiệu trên thân những con mồi bị tôi hút máu, lần sau tôi có lỡ tóm phải nó, sẽ biết nó mới bị cắn gần đây, không thể hút máu tiếp nữa.”

Ôn Như Thị đắc ý ôm nai con trong ngực xem xét kỹ càng, vẫn chưa yên tâm, ngẩng đầu dặn Angus, “Đừng tự ý động vào mấy con em đánh dấu, tụi nó đều là của em.”

Angus đỡ trán, không đành lòng nhìn bộ dạng ngu ngốc của cô.

Một tháng sau, khi Elliott dẫn Belinda vào rừng thay đổi khẩu vị, cậu phát hiện ra con thú nào cũng bị Ôn Như Thị đánh dấu cả rồi...

Trước hành vi vô si biến cả khu rừng thành vườn thú nhà mình của Ôn Như Thị, hai vợ chồng Elliott chỉ đành bất đắc dĩ quay về tay không. Hai người nghiêm túc kháng nghị với anh hai: “Anh quản lý người phụ nữ của anh cẩn thận chút được không? Như vậy quá vô si!”

Nhưng Angus còn vô si hơn vợ mình, dứt khoát dùng vũ lực đàn áp em trai và em vợ, sau đó còn khinh thường nói: “Có bản lĩnh thì tự đánh dấu trước, chạy không nhanh còn không biết xấu hổ về đây léo nha léo nhéo.”

Thực ra ở thời đại này, ma cà rồng không tuân thủ phép lịch sự đến trước có trước, mà là nhìn nắm đầm của ai lớn hơn.

Đêm đó, Ôn Như Thị hài lòng dùng “hành động thực tế” kích lệ tinh thần bảo kê bất chấp của chồng mình.

Dù biết thực cách âm tốt cũng không ngăn nổi tiếng động của Angus và Ôn Như Thị, từ phòng ngủ lên đến sân thượng. Phòng ngủ của Meryl cách phòng họ chưa đầy mười mét, cô sắp vỡ nát cái gối rồi. Ở cạnh người đàn ông của mình ba trăm năm mà vẫn chưa bóc tem được thì cũng thôi, nhưng vì sao còn bắt cô ngày ngày nhìn hai đôi trẻ quần quýt mặn nồng?!

Thấy Ôn Như Thị và Belinda đều đã ở bên người trong lòng, Meryl ngoài miệng không nói nhưng con ghen tỵ trong lòng sắp trào ra tới nơi rồi. Trong đầu Cecil bấy giờ vẫn còn tuân thủ nghiêm ngặt giới hạn cha con, hoàn toàn không có ý định tiến xa hơn.

Trên đời này, chuyện khổ tâm nhất là có bề ngoài loli nhưng chất chứa một trái tim khao khát đời gả.

Meryl quyết tâm, ngày ngày nhốt mình trong phòng, nhiệt huyết trào dâng, thề thốt nghiên cứu ra loại thuốc giúp cơ thể lớn lên. Tiếc là mãi đến khi Ôn Như Thị và Angus cùng nhau rời khỏi thành Fog, Meryl đáng thương vẫn duy trì vẻ ngoài mười hai, mười ba tuổi.

Ôn Như Thị vỗ về cảm thông sâu sắc: “Cố lên, cô nhất định sẽ thành công! Tôi ở phương xa chờ tin tốt của cô, nếu thực sự không được cũng đừng quá gắng gượng, có khi làm cha con cũng được tính hoàn thành nhiệm vụ rồi.” Nói xong, quay đầu phớt lờ theo sát Angus, cùng nhau lên đường.

Chuyện tốt nhất khi làm ma cà rồng là bất kể đi đến đâu cũng không phải lo những chuyện vụn vặt. Ví dụ như khách sạn hết phòng, mua đồ bị thách giá, ngắm cảnh còn phải xếp hàng... vân vân.

Vào những lúc như thế, chỉ cần một chiếc mê hồn là mỹ mãn.

Trên phương diện ăn chơi xa xỉ, Angus quả nhiên là tay sành sỏi. Trong một trăm năm, Ôn Như Thị không chỉ thành thạo điều khiển một chiếc thuyền buồm vượt qua Đại Tây Dương giữa sóng to gió lớn, mà còn học được cách nhảy dù ở độ cao mấy ngàn mét, tự mình hạ cánh an toàn.

Dù ở nơi cực lạnh, hai người đầu đầy tuyết ôm nhau run lấy lấy, hít nước mũi xin thề lần sau sẽ không chạy đến nơi trời băng đất tuyết mà tự ngược đãi bản thân nữa. Trong lòng Ôn Như Thị ngoài thích thú ra còn có một ý nghĩ, may mà họ không lạnh công đến mức đông thành con dơi...

Giới hạn của loài người ở đâu, Ôn Như Thị không biết. Nhưng không ngừng thách thức giới hạn của bản thân khiến cô sâu sắc nhận ra rằng, là một ma cà rồng, niềm vui ở đời không chỉ có mỗi lấp đầy khát vọng máu tươi.

Ôn Như Thị rất vui, vì tất cả những trải nghiệm mạo hiểm ấy, bên cạnh cô đều có Angus.

Chương 107: Phiên Ngoại Meryl Và Lang Vương (1)

Edit: Saki Hime

Beta: Gian phi

Núi Kihamaro của thành Fog nằm ở biên giới phương Bắc xa xôi, đỉnh núi quanh năm tuyết đọng. Dù ở ngay giữa sườn núi, khi nhiệt độ lên cao nhất cũng chỉ dừng ở mức mấy độ.

Meryl mang theo một bao đồ lớn, cô áo khếp chặt, đạp lên cành khô và lá rụng ẩm ướt, khó khăn cất bước. May mắn hiện tại là mùa thu, nếu lên núi vào mùa đông, e rằng áo quần mỏng manh trên người cô chẳng thể chống lại gió rét từng cơn.

Nương theo mặt trời dần xuống núi, ánh sáng nhạt dần, nhiệt độ trên núi bắt đầu giảm xuống. Gió rét găm vào da thịt đến tê buốt, hơi lạnh ngấm vào cơ thể.

Không phải Meryl không muốn mặc nhiều quần áo một chút, mà thành Fog không phải nơi có thể dừng chân lâu.

Cô không còn thời gian thương cảm cho cảnh ngộ của đồng nghiệp nữa, bá tước Lannister ráo riết lùng bắt phù thủy, trong thành rất rối loạn. Kể từ lần cuối cùng Ôn Như Thị trở lại thành, cô không nhận được tin tức gì từ cô ấy nữa, chắc hẳn đã lành ít dữ nhiều.

Meryl đi rất vội vàng, trừ một bộ quần áo để thay đổi, trong bao đều là các bản ghi chép về phép thuật của phù thủy. Hiện tại cô không có gì cả, nhưng có một điều nhớ kỹ trong lòng — tương lai cô sẽ trở thành một phù thủy ưu tú, ở thế giới này đó là con đường duy nhất cô có thể đi. Cha mẹ đều đã qua đời, không ai dạy cô vận dụng năng lực như thế nào, nhưng cô có thể tự học.

Tộc người sói ngụ tại sườn núi Kihamaro. Biết thì biết vậy, nhưng sau khi Meryl tiến sâu vào trong núi, cô mới nhận thức được năng lực của con người thật nhỏ bé.

Cô đã loang quanh tìm kiếm trong núi hai tháng trời vẫn không thấy bóng dáng người sói nào. Nếu không phải cô có thể sử dụng chút phép thuật, có lẽ cô đã sớm làm mồi cho thú dữ.

Hai tháng, từ hy vọng tràn trề ban đầu, dần dần mất cảm giác, Meryl cũng không biết vì sao cô vẫn tiếp tục kiên trì. Dầu vậy, nếu lại qua hai tháng nữa, khi mùa đông sắp phủ xuống ngọn núi này mà cô vẫn không thu hoạch được gì, thì bắt buộc phải xuống núi đợi đến mùa xuân năm sau, băng tuyết tan hết mới có thể trở lại núi tiếp tục tìm kiếm.

Trong núi thật sự rất lạnh, cũng may rừng cây rậm rạp phần nào che chắn gió rét, hơn nữa Meryl còn mặc cả hai bộ quần áo lên người, bây giờ mới không bị gió lạnh cướp đi chút ấm áp cuối cùng còn sót lại.

Trời tối rất nhanh, chẳng mấy chốc trăng sáng đã treo cao giữa trời.

Meryl tìm một chỗ khuất gió, thả bao đồ trên lưng xuống, xếp mấy tảng đá thành một vòng tròn, nhặt nhanh chút ít cành lá khô để nhóm lửa. Trong núi loáng thoáng tiếng gầm gừ của dã thú, tiếng tru vang dài thăm thẳm, khiến người ta nghe mà lòng hoảng hốt.

Meryl bó gối ngồi trước đống lửa, chậm rãi ăn lương khô trong tay. Hôm qua cô đã uống cạn nước trong bình, trước khi tìm thấy một dòng suối nhỏ, cô chỉ có thể chịu khát.

Có lẽ đêm đó cô gặp vận hạn, xui xẻo bị một con báo rừng đói bụng nhắm đến. Meryl vốn chưa tinh phép thuật, dã thú nhỏ vẫn có thể đối phó, nhưng nếu là mãnh thú...

Cô khó khăn lắm mới đánh chết con báo rừng, cũng đã hao hết ma lực, nhưng vừa quay đầu lại đã nhìn thấy một đôi mắt vàng dựng ngược, ẩn núp trong bóng tối dòm ngó cô.

Máu trong người Meryl cũng lạnh buốt vì sợ hãi, cô cố gắng gượng dậy, không để đối phương nhận ra cô đang yếu thế. Bản năng của động vật là chỉ cần phát hiện nhược điểm của đối thủ, chúng sẽ không chút lưu tình nhào tới xé nát đối phương.

Đây là quy tắc của tự nhiên, cạnh tranh vì sinh tồn, thắng làm vua thua làm giặc.

Meryl bây giờ đã là nỗ lực hết đà, chỉ có thể dùng chút pháp lực ít ỏi còn sót lại, đẩy lên một ngọn lửa trong lòng bàn tay, cố gắng giằng co với nó.

Thời gian trôi qua từng chút, ngọn lửa trong tay cô dần yếu đi, mà con dã thú ẩn núp trong bóng tối hoàn toàn không có dấu hiệu lui bước. Meryl có chút

tuyệt vọng, cô không muốn chết ở đây, không muốn chết dưới răng nanh của một con dã thú.

Thật lâu sau, chủ nhân của đôi mắt màu vàng đồng thông thả bước ra từ trong bóng tối. Thân thể cao lớn của nó khiến Meryl không kịp được lùi lại một bước.

Xưa nay cô chưa từng thấy con sói lớn như vậy, cô đứng thẳng cũng chỉ cao tới ngực nó.

Trong không khí vẫn còn mùi hôi thối gay mũi của con báo bị đốt troi. Meryl lơ mơ cảm giác được tầm mắt của con sói thoáng lướt qua thi thể đang nằm trên đất. Cô nín thở, nhìn nó từ từ tiến về phía mình.

Nó còn thỉnh thoảng cúi đầu nhe răng gầm nhẹ với Meryl, ánh mắt hung hãn như đang cảnh cáo cô không được manh động.

Cả người cô cứng đờ, dù cô ở trạng thái sung sức nhất cũng không phải đối thủ của nó, huống gì hiện tại?

Vốn không cùng đẳng cấp, đấu lại như thế nào?! Meryl cắn chặt môi dưới, không để mình thét thành tiếng.

Hơi thở nóng ướt phả trên mặt cô, ngọn lửa trong tay Meryl dần dần tắt rụi. Rốt cuộc cô cũng không dám ra một đòn trí mạng — không phải là tung đòn trí mạng về phía nó, mà là tự mình tự sát cho rồi.

Cô không muốn chết.

Trong mắt Meryl ngập đầy nước mắt.

Khi cô vừa tiến vào thế giới này, người nhà bị giết hại, khó khăn lắm mới tìm được chiến hữu, chẳng bao lâu đã thành sinh tử chưa rõ. Một mình cô sống trong căn phòng rách nát, ngày ngày chế được học phép thuật, y như một bà phù thủy già... Chạy trốn tới ngọn núi này, chưa nói đến biết bao cực khổ vừa nếm trải. Những đau khổ ấy rốt cuộc đều phí hoài, bởi cô thậm chí còn chưa kịp thấy người sói có đáng về gì đã phải bỏ mạng nơi núi rừng hoang vu này.

Cô không cam lòng. Từng giọt nước mắt cứ thế tràn xuống. Con sói khổng lồ dường như ngạc nhiên ngẩn người, cúi đầu ngửi ngửi mái tóc dài lộn xộn của cô. Meryl khóc đến khản cả giọng, thân thể lolita 12, 13 tuổi cứng đờ tại chỗ, khóc đầy nước mắt nước mũi, thực sự không xinh đẹp chút nào.

Rất nhiều năm về sau, mỗi khi Meryl nhớ lại cảnh tượng ngày đó đều sẽ khoa trương nhấn mạnh với Cecil: lúc ấy cô chỉ nhất thời không nén được cảm xúc, tuyệt đối không phải bị hấn dọa sợ chết khiếp. Tuyệt đối không phải!

Nhưng khi đó Meryl thật sự không biết con sói khổng lồ đứng trước mặt cô chính là Lang Vương mà cô muốn tìm. Khi đó cô chỉ có thể nhận ra Cecil trước khi biến thân.

Đương nhiên, khi ấy Cecil chưa phải Lang Vương, thậm chí hấn còn chưa được tộc người sói tiếp nhận. Tất cả tộc nhân đều biết Cecil là con ngoài giá thú của thị trưởng thành Fog. Hấn không phải con người thuần chủng, cũng không phải người sói thuần chủng.

Huống hồ, vào niên đại đó, con ngoài giá thú luôn bị người khác kì thị, ngay cả người mẹ đã qua đời của Cecil cũng bị tộc nhân phỉ nhổ. Họ cho rằng người phụ nữ dám vứt bỏ huyết thống mà mẹ thiên nhiên ban tặng, giao mình cho một kẻ loài người, không xứng đáng là người sói chân chính.

Vì vậy Cecil mới bị tộc người sói bài xích, xa rời bộ lạc, đơn độc sống trong rừng rậm rồi gặp được Meryl.

Những chuyện tiếp theo xảy ra trong đêm đó, Meryl thật không muốn nhắc lại.

Khi con sói lớn kia cần y phục của cô, như ngậm một con mèo nhỏ tha cô về hang núi, Meryl không thể ngừng khóc thút thít, cô thực sự tưởng rằng nó xem mình như lương thực tươi ngon dùng để dự trữ...

Sự thật chứng minh, Cecil lương thiện hơn tưởng tượng của cô nhiều.

Nhưng cũng không thể trách Meryl hiểu lầm, bởi không có người sói thuần chủng nào lại duy trì hình sói của mình ròng rã hơn một tuần.

Mà trong thời gian một tuần cô ở trong hang động, Cecil chưa từng khôi phục hình người. Về sau cô mới biết, giai đoạn đầu Cecil thức tỉnh huyết thống rất đau đớn — quá trình biến thân cũng đau đớn hơn người khác, thời gian mang hình sói cũng dài hơn rất nhiều...

Tất cả đều bởi vì, hấn là hỗn huyết.

Rất nhiều năm sau, Meryl hỏi Cecil, vì sao lúc đó hấn không giết cô? Phải biết rằng, khi đó Cecil chưa thể không chế tốt bản năng săn bắn của mình. Giữa họ lại không quen không biết, Meryl rất khó lừa mình dối người cho rằng mị lực nhân cách của cô tỏa ra hay là dung nhan xinh đẹp vân vân làm hấn rung động.

Một Lolita, trừu tượng về đáng yêu, thật không có gì hơn...

“Vi em khóc quá đáng thương, rất giống Elliot hồi nhỏ bị Angus bắt nạt, khóc lóc chạy đến cầu cứu anh.” Hấn xoa đầu Meryl, sau đó còn bổ sung thêm, “Đương nhiên, nó không khóc thảm như em đâu.”

Meryl: “...”

Tóm lại, khi đó cô hoàn toàn không hay biết gì, cứ thế cô nam quả nữ sống chung với Lang Vương tương lai suốt một tuần lễ.

Có lẽ sợ Meryl chạy trốn, cũng có lẽ sợ cô không thể tự vệ, nó chưa bao giờ cho phép cô ở một mình, nó ra cửa sẵn bắn cũng sẽ đưa cô theo. Trời đêm lạnh lẽo, nó sẽ miễn cưỡng ngấm đồng ý để cô nằm sấp trên bộ lông dày rậm của mình mà ngủ.

Meryl thường ngủ say lẫn vào lông ngực nó.

Thật sự quá lạnh, chỉ có trong ngực nó là ấm áp nhất, cô chỉ vì hơi ấm thôi, không định ăn đậu hũ của nó đâu. Dù mỗi lần Cecil tỉnh lại, sắc mặt đều không tốt, nhưng cũng lắm nó chỉ đứng đẩy đẩy Meryl ra, cũng chưa từng tức giận với cô.

Vì vậy vài ngày sau, Meryl đã bình ổn tâm trạng, trong lòng dấy lên hy vọng mới, chuẩn bị tích trữ năng lượng chờ thời cơ vượt ngục.

Cùng lúc đó, Cecil biến trở về hình người.

Khi Meryl tỉnh dậy từ giấc mộng, phát hiện mình ôm một người đàn ông toàn thân trần truồng ngủ cả đêm, cả người cô cứng đờ...

Nếu lúc đó cô còn không nhận ra Cecil, cô thật nên chết luôn cho rồi.

Meryl nằm trong ngực hắn, không dám động đây. May là dáng vẻ Cecil không tệ, da thịt căng đầy, đường cong cơ bắp lưu loát, mày rậm mắt sâu. Phong cách hoàn toàn khác biệt với Elliot ưu nhã có lẽ, Angus âm u yêu nghiệt. Dù chưa mở mắt, vầng trán hắn cũng tỏa ra hơi thở đã tính nồng đậm.

Sáng sớm thấy mình nằm cạnh một người đàn ông trần truồng xa lạ đã đủ lúng túng rồi, lúng túng hơn là hắn có phản ứng sinh lý — không cần cúi đầu Meryl cũng biết thứ cứng rắn đặt dưới bụng cô là cái gì.

Thực ra Meryl không ngại đã chiến với một anh chàng đẹp trai như vậy. Nhưng điều kiện tiên quyết là trước đó phải bồi dưỡng tình cảm, bồi dưỡng tình cảm!!!

Rất hiển nhiên, Meryl và Cecil còn chưa nói với nhau một câu tiếng người, lấy đâu ra tình cảm lãng mạn.

Do biến hình hao tổn sức lực nên Cecil ngủ rất trầm.

Meryl đành phải tròn tròn mắt không ngừng thôi miên mình — đó là cái chày gỗ, cái chày gỗ, cái chày gỗ, cái chày gỗ...

Beta-er: Thực ra tui hơi thắc mắc, tác giả kiếm đâu cái núi mà rét lạnh tuyệt động quanh năm, sườn núi cũng chỉ có vài độ C mà cho Meryl mặc có hai bộ quần áo, miêu tả bối cảnh y như cái rừng rậm nhiệt đới ‘-‘

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Phiên Ngoại Meryl Và Lang Vương (2)

Edit: Ngân uyển nghi

Beta: Gian phi

Nếu Meryl biết trước rằng một thời gian dài trong tương lai, cô và Cecil không tài nào tiến triển thì giờ khắc ấy cô chắc chắn sẽ ôm chặt cơ thể lỏa lồ của hắn.

Đáng tiếc, trên thế giới này có nhiều chuyện không thể đoán trước.

Meryl lầm nhảm “chày gỗ” vô số lần, sau đó vô tư ngủ thiếp đi trong một bầu trời “chày gỗ”. Meryl ngủ say sưa, không hề hay biết sau khi Cecil tỉnh dậy, thấy mình trần truồng ôm lấy cô gái nhỏ mà hắn nhặt về thì có bao nhiêu lúng túng. Nhưng chẳng mấy chốc, khi hắn nhìn thấy bãi nước miếng trên tay, chút lúng túng còn con lộp tức tan thành mây khói.

Cô vẫn là đứa trẻ, không nên so đo với một đứa trẻ không hiểu gì, Cecil nhanh chóng điều chỉnh tâm tình. Hắn đã khôi phục hình người, có thể sử dụng công cụ, ít nhất có thể đánh lừa.

Hắn bình tĩnh xem mình là trưởng bối trong nhà, đỡ đầu Meryl sang một bên, chuẩn bị ra ngoài chuẩn bị bữa sáng cho đứa trẻ mình nhặt được.

Đến chết Meryl cũng không ngờ cô thất bại chỉ vì một bãi nước miếng.

Cô đã ăn lương khô và quả dại suốt một tuần lễ, trong mơ chỉ thấy sơn hào hải vị chất đầy cả hang động.

Cô trở mình, chép chép miệng. Thật thèm thật. Đáng tiếc, ngày đó bị Cecil đưa về, cô không mang theo đồ dùng, không thể xử lý con mồi mà Cecil săn bắt được. Mấy ngày nay mưa rào rải rác, đoán chừng có tìm thấy bao đồ thì mỗi lửa bên trong cũng không thể sử dụng nữa.

Meryl chậm rãi xoay người, sờ sờ bên cạnh nhưng không cảm giác được gì. Cô mở mắt, thấy Cecil quần da thú quanh người, ngồi trên tảng đá lớn ngoài hang động, trước mặt hắn là đồng lửa, đang nướng một con vật hình thù tựa tựa con bào (con bào là một giống thú thuộc về loài nai).

Con bào được nướng vàng óng, dầu mỡ xèo xèo, thỉnh thoảng rơi xuống ngọn lửa, ngọn lửa lại cháy cao hơn một chút. Từ xa vẫn có thể ngửi thấy mùi thơm của thịt nướng.

Meryl nuốt ực nước miếng, ngồi dậy, chạy đến bên người Cecil rồi ngồi xuống cạnh hắn, chớp chớp mắt lấy lòng, im lặng nhìn gò má của hắn, cố tỏ vẻ đáng yêu.

“Ăn đi, của con tất.” Cecil nhẹ nhàng nở nụ cười, cắt một miếng thịt đã nướng kỹ, đặt trước mặt cô.

Meryl cảm động đến rơi lệ. Hắn cười lên thật đẹp, lông mày rậm hơi nhướng lên, đôi con ngươi vàng óng như ẩn chứa mặt trời ấm áp, răng trắng tựa tuyết,... À không, dừng ở đây thôi, cô sẽ không kìm được tưởng tượng ra cảnh Cecil dùng hàm răng nhọn ấy cắn xé con mồi.

Cô vừa chuẩn bị nắm chặt cơ hội ‘thấy người sang bắt quàng làm họ’ thì Cecil đã nói: “Ăn xong sẽ đưa con xuống núi, một cô gái nhỏ lang thang trên núi rất nguy hiểm.”

Xuống núi? Sao có thể như vậy?! Trong miệng cô còn đang ngậm miếng thịt chưa kịp nhai...

Đúng lúc ấy, Meryl nhiệt huyết trào dâng. Nước mắt cô tuôn rơi không ngừng, không cần giả vờ mà nước mắt tuôn đầy hai gò má. Meryl tội nghiệp nghẹn ngào, kể ra thân thế bi thảm đã soạn sẵn.

Lời thoại lỗi thời, cái gì mà trẻ mồ côi, cha mẹ đều qua đời, không có nhà để về, nếu hắn không cứu mang cô, cô chỉ còn con đường chết.

Meryl biết chắc, người phải hứng chịu một tuổi thơ luôn luôn bị khinh miệt, coi thường như Cecil sẽ bị câu chuyện của cô làm cảm động. Dù thế nào hắn cũng không nhẫn vứt bỏ một bé gái không nơi nương tựa dưới chân núi. Meryl tính toán hết thảy, chỉ sót một điểm...

“Nếu vậy, sau này con đi theo chú.” Cecil khẽ vuốt mái tóc dày lộn xộn của cô “Từ nay về sau, con là con gái cha, chỉ cần bố có cái ăn, con sẽ không chịu đói.”

Meryl chưa kịp nở nụ cười rạng rỡ, đã bị hai chữ “con gái” làm cho héo mòn cả tâm hồn...

Năm đó, Cecil 27 tuổi, Meryl 12 tuổi.

Cecil trở thành cha nuôi trên danh nghĩa của cô.

Không phải Meryl cố tình bịa đặt tuổi tác, mà sự thật là vừa xuyên qua, cả nhà cô đã mất, đến sinh nhật của mình cô cũng không biết.

Cecil vốn là người có trách nhiệm, không để ý đến chi tiết nhỏ này. Hắn rất dốc lòng học tập, nỗ lực trở thành người cha tốt.

Mỗi sáng hắn đều chuẩn bị bữa sáng cho cô. Hắn bố trí cạm bẫy trước cửa sơn động, phòng ngừa có dã thú xông vào, sau đó hắn sẽ ra ngoài đi săn. Xế chiều trở về nhà, xử lý con mồi xong mới vào sơn động.

Hắn sẽ nướng thịt vì cô, mang cho cô đủ loại quả dại chua ngọt. Buổi tối, hắn sẽ cẩn thận xếp da lông mềm mại bên người Meryl, kiên nhẫn nói chuyện với cô cho đến khi cô ngủ.

Bao đồ của cô được Cecil tìm về. Biết Meryl rất hứng thú với phép thuật và điều chế dược liệu, lúc hắn săn thú trong rừng, nhìn thấy thảo dược trong sách, sẽ cẩn thận đào lên, bọc lại mang về cho cô.

Meryl sửa sang lại một khoảng đất nhỏ trong sơn động, rộng chừng hai mét vuông, xếp đủ các loại thảo dược mà Cecil mang về.

Lý trí mà nói, có một người cha như Cecil là chuyện rất hạnh phúc. Hắn như muốn đem tất cả tình thân mà mình khuyết thiếu, toàn tâm toàn ý đặt lên người cô.

Đáng tiếc Meryl không muốn làm con gái hắn chút nào. Mọi chuyện vượt ngoài tưởng tượng của cô. Cecil rất cưng chiều cô, nhưng sự cưng chiều này lại xuất phát từ tâm-lòng-rộng-lớn của cha, thật sự khiến cô đau “trúng”...

Meryl nằm trong ngực hắn, nghe Cecil vụng về kể những câu chuyện hắn từng nghe thuở bé, đều là những chuyện đã kể đi kể lại, cô dần dần tiến vào mộng đẹp. Một ngày nào đó, chờ cô lớn lên, hắn sẽ phải nhìn thẳng vào sự thật – giữa họ không có bất kỳ mối quan hệ máu mủ nào. Trước khi ngủ, Meryl tự an ủi.

Cuộc sống như thế kéo dài rất lâu. Mãi đến mùa xuân nọ, Meryl nhận ra Cecil càng ngày càng trở về muộn. Hắn thường trở về khi đêm tối đã buông xuống, ngồi trên tảng đá lớn trước cửa sơn động, trầm mặc nhìn về phía xa xăm.

Xa xăm mà hần nhìn, không phải thành Fog, mà là cánh rừng sâu thẳm trong núi. Meryl đoán, có lẽ đó là nơi mà Cecil không thể hòa nhập – nơi cư trú của tộc người sói.

Meryl tin chắc sẽ có ngày hần thống lĩnh tộc người sói, nhưng quá trình thế nào, cô không biết.

Trong tài liệu chi ghi chép vồn vẹn – ‘Tộc người sói cổ xưa cuối cùng cũng diệt kiến Vương của họ, Lang Vương Cecil thống lĩnh tộc nhân, quét sạch thế lực của Hắc Phù Thủy và Giáo Đình khỏi núi Kihamaro.’

Làm thế nào Cecil leo lên vị trí ấy, làm thế nào can quét kẻ địch, quá trình ấy phải trả giá đắt như thế nào... đều không ghi chép. Nhưng không lâu sau, Meryl đã biết.

Lại một đêm trăng tròn, Cecil biến thành hình sói, cả đêm không về.

Hần bỏ trí tầng tầng cạm bẫy ngoài hang động, chỉ để lại một tờ giấy, dặn cô mấy ngày nay không được ra ngoài.

Meryl trần trọc nhiều đêm, đến sáng ngày thứ tám mới phát hiện Cecil thương tích đầy mình trước cửa sơn động. Trên người hần có nhiều vết thương do móng vuốt, máu thịt lẫn lộn, có vài vết cào sâu hoắm kéo dài từ đầu vai đến eo.

Meryl yên lặng tiến lên, nhận lấy băng vải trong tay hần, cẩn thận băng bó vết thương. Động tác của cô rất nhẹ, sợ dùng lực sẽ làm hần đau đớn.

Cecil cúi đầu nhìn đỉnh đầu cô, nhẹ giọng an ủi: “Chút vết thương ấy không hề gì, cơ thể cha rất khỏe mạnh, chẳng mấy chốc sẽ khỏi hần.”

Meryl mím mím môi, không trả lời. Cô biết hần đang làm gì, cô cũng biết đây không phải lần đầu tiên hần bị thương, cũng không phải lần cuối cùng.

Có lẽ trong tương lai, Cecil sẽ bị thương càng nhiều, càng trầm trọng mới có thể leo lên ngai vàng. Đây là số mệnh của hần, cô không thể xen vào.

Trong lòng Meryl rất khó chịu, ngoại trừ đứng sau hần, hiện tại cô không thể làm được gì.

Khi Ôn Như Thị gặp nạn cũng vậy, khi Cecil phải liều mạng bên ngoài cũng vậy.

Meryl mãi miết đau lòng, không chú ý tới Cecil đã dịu dàng ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng xoa xoa lưng cô: “Bé ngoan, đừng lo lắng. Mọi chuyện sẽ tốt thôi.”

Khỏe miệng Meryl giật giật... bé ngoan cái quái gì! Cô quyết tâm phốt lò đòn tấn công trí mạng trong lời nói của hần (Meryl rất “căm phẫn” thân thể loli của mình, vì nó mà cô không “ăn” được người ta), bắt đầu suy tư giúp Cecil tránh khỏi cảnh chưa lâm trận đã tử.

Vì vậy, Meryl dồn hết tâm sức vào nghiên cứu chế tạo thuốc chữa thương.

Cecil bị thương ngày càng nghiêm trọng, nhưng chỉ cản trở lại sơn động, Meryl đều lấy ra rất nhiều loại thuốc cổ quái cho hần uống.

Không đến mấy ngày sau, thân thể hần lại khôi phục về trạng thái khỏe mạnh ban đầu. Dần dần, Cecil cũng quen với việc bị thương sẽ trở về tìm Meryl.

Mỗi lần như vậy, cô đều vừa lải nhải chửi rủa hần, vừa kiên nhẫn bôi thuốc cho hần. Nghe Meryl nói không ngừng, nhìn thấy sự lo lắng không giấu được trên mặt cô, trái tim sắt đá của Cecil cũng hóa mềm mại.

Mẹ hần mất sớm, khi còn tại thế cũng chỉ ngày ngày hối hận khóc lóc. Cha của hần thường nói nhất là câu “Quả nhiên là nghiệt chủng, may mà lúc trước ta không cưới mẹ người.”

Nghiệt chủng của gia đình thị trưởng, còn có Angus. Nhưng đến thị trưởng cũng không dám chửi mắng hần ta, bởi vì Angus sẽ đáp trả bằng những lời nói càng ác độc. Năm đó, mẹ Angus tự sát, hần ta vẫn còn là đứa bé không tới mười tuổi, dùng một cây đuốc đốt trại phòng ngủ của thị trưởng.

Khi đó thị trưởng đang ngủ trưa, ông ta bị mùi khói làm tỉnh giấc, cũng may Angus không điên cuồng đến mức khóa cửa phòng cha hần. Thị trưởng nổi trận lôi đình, chỉ dỗi lấy một lời lạnh băng của Angus: “Nếu ông không phải cha tôi, tôi đã sớm không nhân nhượng tha cho ông một mạng.”

Cả tòa biệt thự đều bén lửa, cuối cùng sự kiện đó chỉ đành gác lại, bốn cha con họ phải ở ngoài ba tháng mới chuyển về.

Cecil cụp mắt, nhìn Meryl đang chuyên chú bôi thuốc cho hần. Mái tóc nâu xoắn lộn của cô buông xuống trán, tóc mai hai bên nhẹ lay.

Động tác băng bó vết thương của cô ngày càng thành thạo.

Vẫn là Meryl của hần tốt, con gái đúng là áo bông tri kỉ. Cecil mỉm cười, giơ tay giúp cô vén những sợi tóc rối ra sau.

Meryl kinh ngạc ngẩng đầu, hai mắt mở to, rất đáng yêu.

Cecil cười: “Sau này con sẽ gặp chú hai và chú ba, nhớ đừng học kiểu nói năng cay độc của chú hai. Chú hai nói gì con cũng đừng quan tâm. Có gì ba ba giúp con chống lưng. Tính cách chú ba thì được, hai người sẽ hợp nhau.”

...Chú?

Meryl suýt nữa nghẹn thở, cô xiết chặt băng vải, cảm thấy như tim mình bị người đàn ông này đâm mạnh một đao.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Phiên Ngoại Meryl Và Lang Vương (3)

Edit: Mi tàn

Beta: Gian phi

Lực công kích mạnh mẽ của người sói nhờ vào răng nanh, móng vuốt và sức mạnh dồi dào của họ.

Nhưng dù mạnh mẽ cũng có giới hạn.

Cecil rất mạnh, nhưng sự cường đại chân chính xuất phát từ lòng trung thành của ngàn dũng sĩ Lang tộc. Lang vương có thể dẫn dắt tộc nhân đánh lui lực lượng của Hắc Phù Thủy và Giáo Đình là nhờ vào sự đoàn kết một lòng nơi họ.

Nhưng sau khi gần trăm người chấp hành xâm nhập vào thế giới này, rất nhiều biến số xảy ra.

Cecil chưa trở thành Lang vương đã phải đối đầu với nhóm Cabaji của hiệp hội Hắc Phù Thủy, kết cục tàn bại gần như đã định sẵn. Đối phương có bảy người, mà Cecil, trừ hai bàn tay trắng, hẳn không có gì cả.

Dưới nền trời tỏa rạng ánh sao, khói đen cuộn cuộn bốc lên từ lòng bàn tay bảy người của hiệp hội Hắc Phù Thủy, tựa như xiềng xích vô hình giam kín Cecil ở trung tâm. Đêm không trăng, người sói muốn biến thân sẽ phải tiêu hao rất nhiều sức mạnh.

Cecil gào thét trong trận pháp, cánh tay không ngừng tấn công trận pháp với góc độ quỷ dị. Rừng núi tĩnh lặng, khớp xương trên người hắn dịch chuyển, biến hóa, âm thanh chuyển động của khớp xương như phóng đại nhiều lần giữa không gian tịch mịch.

Cecil mạnh mẽ thôi thúc xương cốt trong cơ thể phát triển, biến thân.

Trận chiến này, không thể đoán trước thắng bại. Nếu Meryl ở đây, nhất định sẽ ngay lập tức nhận ra trong bảy Hắc Phù Thủy có một người là người chấp hành.

Cecil hóa thành một con sói khổng lồ, giết chết bốn phù thủy, nhưng giới hạn của hắn chỉ đến vậy.

Trong hoàn cảnh bị bao vây tứ phía, hắn vẫn làm đối phương tổn thất nặng nề, xem chừng nên lấy làm tự hào. Nhưng trong đầu Cecil khi đó không có chút vinh quang nào, hắn thậm chí không biết lý do hiệp hội Hắc Phù Thủy phái những thành viên tinh anh nhất đến giải quyết một người sói hỗn huyết vô danh như hắn.

Xương đùi hắn đứt đoạn từng khúc, một vết thương sâu kéo dài từ ngực đến bụng. Cecil ngã xuống nền đất ẩm ướt, suy yếu đến mức không thể duy trì hình Sói.

Trải qua một mùa đông dài, lá cây khô héo như hòa vào bùn đất ẩm ướt. Máu tươi chảy xuống, nhuộm đỏ bùn đất và lá cây khô héo.

Trong tầm nhìn đã nhòe mờ vì máu tươi, hắn nhìn thấy bóng dáng Cabaji và hai người khác hờ hững rời đi. Cecil biết, hắn sắp chết.

May thay, Meryl không đi cùng hắn. Thức ăn dự trữ trong son động không còn nhiều, không biết cô có ngốc ngếch đến mức mãi đợi hắn trở về hay không... Cô nên rời khỏi đây, trở về thành thị nhộn nhịp, đó mới là chốn sinh hoạt của một cô bé như cô.

Trong lòng Cecil khe khẽ đau.

Hắn mấp máy môi, những mảnh nội tạng vỡ vụn lẫn vào máu tươi chảy ra khỏi khe miệng Cecil. Rừng núi tĩnh mịch không có lấy một làn gió nhẹ, đại thụ đứng lặng trong màn đêm tựa như ác quỷ chờ đợi khoảnh khắc sinh mệnh hắn đứt đoạn.

Con người Cecil dần dần tan rã...

Trong khoảnh khắc trái tim hắn ngưng đập, Meryl vẫn ở lại trong hang động bị một tia sáng đỏ bắn trúng! Cô chưa kịp phản ứng đã hôn mê bất tỉnh, ngã xuống mặt đất.

Đôi gò má mềm mại như cánh hoa dần dần bị nếp nhăn xâm chiếm, sau đó là trán, cằm, cổ, hai tay... Cuối cùng, mái tóc nâu dài cũng bắt đầu khô héo.

Meryl nhanh chóng già đi.

Giả như có người ở cạnh cô lúc này, nhất định sẽ thấy luồng tơ máu không ngừng thoát khỏi lồng ngực cô, bay về hướng Cecil.

Luồng tơ máu ấy do hàng vạn giọt huyết châu tạo thành, tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Khi chúng thâm nhập vào ngực Cecil, trong khoảnh khắc, Meryl và Cecil đồng thời mở mắt!

Vết thương trên người vẫn còn, nhưng không trí mạng. Cecil cẩn thận kiểm tra toàn thân, nhưng vẫn không kết luận được nguyên do, đành rời khỏi nơi này trước hăng.

Trước khi về nhà, Cecil vẫn gắng gượng bắt một con thú, vác lên vai. Nếu Meryl hỏi, hắn sẽ trả lời là đi săn không cẩn thận bị thương. Con gái nhỏ của hắn càng ngày càng dài dòng, nếu không thể cho cô một lời giải thích thỏa đáng thì không cần đoán Cecil cũng biết cô sẽ lải nhải bên tai hắn cả đêm.

Cố theo con mồi, thông thả trở lại sơn động, Cecil lại không thấy bóng dáng Meryl.

Bên đồng lửa có để lại một tờ thư tín. Cecil đọc đi đọc lại dòng chữ trên dưới 10 lần, hắn vẫn không dám tin con gái nuôi ngoan ngoãn hiểu chuyện của hắn cứ vậy mà đi... Lại rời đi vào đêm hắn bị kẻ khác tập kích, suýt chút mất mạng.

Cecil ngồi sững trong sơn động, tâm tình phức tạp.

Tất cả mọi người đều tưởng hắn thu dưỡng một đứa bé, cho ăn cho mặc, yêu thương che chở, cho cô một gia đình ấm áp... Nhưng, Cecil không vĩ đại như họ tưởng. Khi hắn hết lòng chăm sóc cô, chẳng phải cô cũng cho anh một mái nhà thực sự ư?

“Nếu không chấp nhận cuộc hôn nhân này thì cắt cho tao! Cút về chỗ tộc nhân đã mản của mày đi, ăn sống nuốt tươi, ngụ trong sơn động như chúng đi! Mang đồ đạc của mày cút đi! Nhà này không có loại con hoang như mày!”

Tiếng gào thét của thị trưởng vẫn văng vẳng bên tai. Hắn thậm chí còn không kịp nói với Angus và Elliott một tiếng, đã bị cha họ đuổi khỏi nhà.

Cecil không để tâm, rời khỏi thành Fog, một mình hắn vẫn sống tốt. Hắn nhặt được một đứa bé đáng thương. Cô bé vì hắn mà quét tước hang động, chế biến thảo dược, nhào vào lòng hắn làm nũng.

Hắn dốc hết tất cả tình yêu thương lên Meryl, tựa như Meryl thật sự là con gái ruột thịt của mình. Hắn cần Meryl, như Meryl cũng cần hắn.

Cecil siết chặt tờ giấy trong tay. Hắn không tin cô bỗng dưng bỏ đi không vì lý do gì. Họ đều là những kẻ không nhà... Núi Kihamaro rộng lớn, một cô bé như Meryl không thể dễ dàng rời núi. Nếu Meryl thực lòng muốn xuống núi, chỉ cần nói với hắn một tiếng, hắn sẽ đưa cô an toàn xuống núi. Meryl vốn không cần lên núi ra đi không từ mà biệt.

Meryl chắc chắn đã gặp chuyện không may. Cecil tìm kiếm tất cả địa điểm mà Meryl có khả năng đi tới, đều không thấy tung tích cô.

Trong lúc Cecil nôn nóng lật tung ngọn núi Kihamaro, Meryl đang từ tốn uống một tách trà nóng trong một quán trọ nhỏ tại thị trấn dưới chân núi.

Ngoài cửa sổ, dòng người qua lại náo nức. Nhờ màn đêm giấu giếm, phù thủy, người sói, ma cà rồng hòa lẫn vào dòng người. Meryl thờ dãi, đặt tách trà xuống. Gió đêm lay khẽ làn tóc cô, những lọn tóc trắng xám không khỏi khiến kẻ khác giật mình.

Meryl vốn chỉ vì kéo dài thời gian công lược Lang Vương mới quyết định trói buộc sinh mệnh của mình với hắn. Cô chỉ là người bình thường, tuổi thọ của người sói chỉ ít cũng kéo dài trăm năm. Khi thi triển lời chú này, cô chỉ cảm thấy mình hoàn toàn được lợi.

Tiếc thay, Meryl không ngờ rằng nam phụ cũng sẽ bị công kích suýt chút mất mạng. Vì vậy, hành động vô tâm của cô lại thành ra cứu mạng Cecil.

Sinh mệnh của Meryl hoàn toàn không đủ sức trung hòa hết thương tổn mà Hắc Phù Thủy gây ra, vào thời khắc máu chốt, cô đứt khoát vứt bỏ sức mạnh phù thủy trong cơ thể mình.

Cuối cùng, cô biến thành một người phàm chân chính. Bết bát hơn là, vì phép thuật của phù thủy biến mất, liên kết cô đặt trong người Cecil cũng bị thanh trừ.

Meryl không hối hận.

Có thể cứu Cecil, bị thương chút cũng không sao. Nhưng vấn đề là, nếu hắn còn sống mà cô lại chết già, vậy thì ở lại bên người Cecil làm gì nữa?

Từ một bé loli 12,13 tuổi biến thành một bà già sắp chết, sinh mệnh bị rút cạn nhanh chóng khiến cơ thể cô còn yếu hơn người già bình thường. Nếu không nhanh chóng tìm ra phương pháp bảo trì sinh mệnh, Meryl dù có không cam lòng cũng phải chịu kết cục tử vong.

Thị trấn nhỏ này tiếp giáp với núi Kihamaro, Meryl nghĩ, cô có lẽ có thể lợi dụng thành viên của hiệp hội Hắc Phù Thủy giúp đỡ mình. Còn Cecil... Cô không hi vọng hắn nhìn thấy dáng vẻ này của cô, huống hồ, dù hắn biết tình trạng cơ thể cô thì một người sói không được tộc nhân chấp nhận như hắn cũng không thể giúp đỡ gì.

Meryl dừng chân ở thị trấn rất lâu. Nhưng một bà lão tầm thường nghèo khó có thể khiến phù thủy để mắt đến? Hết lần này đến lần khác, tiền bạc trên

người cô cũng cạn kiệt.

Meryl rất muốn trở về núi gặp Cecil lần cuối trước khi sinh mệnh kết thúc, nhưng cô không còn sức lực trèo lên dãy núi kia nữa...

Khi Cecil tìm được Meryl nhờ sự dẫn dắt của tiên tri tộc người Sói, hắn không còn nhận ra cô bé trong quá khứ.

Gương mặt chẳng chừa nếp nhăn, da thịt nhão nhoét. Cô cuộn mình co rúc dưới mái hiên, quần áo bẩn thỉu đến nỗi không nhìn ra màu sắc ban đầu.

Lòng Cecil đau như cắt, đó là cô bé của hắn, dùng sinh mệnh quý giá của mình cứu vớt sinh mệnh hắn.

Hắn đỏ vành mắt, ôm Meryl đang thoi thóp vào lòng, giọng nói kiên định: “Tiên tri, xin đừng tính mạng của tôi, cộng sinh với con gái tôi.”

“Vương! Không thể——” “Tiên tri kính hải, tất cả tộc nhân phía sau đồng loạt quỳ gối.

Leo lên vị trí Lang Vương không dễ, tộc nhân phải vượt qua tầng tầng thử thách chạm đến ngai vị này. Lang Vương đời trước qua đời đã nhiều năm, ông đợi chờ hơn trăm năm mới nhìn thấy Lang Vương tiếp theo được sinh ra. Tiên tri không ngờ mệnh lệnh đầu tiên của tân vương lại là cộng hưởng sinh mệnh với người khác...

Cecil không nhìn ông, hắn ôm Meryl gầy trơ cả xương đứng dậy, trầm tĩnh đứng trước mặt họ: “Nếu đến con của mình cũng không thể bảo vệ, ta không có tư cách gì tranh đoạt vị trí này nữa.”

Meryl dường như mơ một giấc mơ, trong mơ có một giọng nói già nua hỏi cô.

“Cô muốn trở lại tuổi bao nhiêu?”

Chấp niệm không thể để Cecil thấy mình già nua xấu xí ẩn sâu trong trí óc cô. Meryl không kìm được nhớ lại đêm Cecil còn chưa trở lại son động, Meryl nghe thấy mình suy yếu trả lời.

“12, 13 tuổi, tôi muốn trở lại 12,13 tuổi...”

300 năm sau, Meryl tha thiết muốn bóp chết mình của khoảnh khắc ấy!

12,13 tuổi cái đầu! Nếu sớm biết từ đó về sau không thể lớn lên, cô chắc chắn sẽ thay số 2 vào trước!! Cô muốn mình 22, 23 tuổi, không phải 12,13 đâu... Cái thế giới quái quỷ này lừa cô, cô vốn dĩ đã đầu hai rồi!

Rất nhiều năm sau, khi Ôn Như Thị và Angus nắm tay nhau du lịch thế giới, Elliott dẫn vợ là Belinda trốn nhà.

Meryl chân thành nắm tay Cecil, đưa ra quyết định trọng đại nhất trong sinh mệnh của mình: “Cecil, chúng ta giải trừ quan hệ cha con đi!”

Cecil thờ dài, vỗ vỗ cái đầu nhỏ còn chưa cao đến ngực mình: “Năm nào cũng nói lời này, con không mệt sao? Sớm tắm rửa nghỉ ngơi đi.” Hắn lắc đầu, xoay người xuống lầu.

“Anh phải đồng ý ——” Meryl kêu gào, nhảy lên lưng hắn, ôm cổ Cecil như một chú Koala, “Biết thừa năm nào em cũng nói, anh làm cha mà không chịu nhân nhượng một lần sao...”

Eo không cong, Cecil đi thẳng xuống tầng.

Trọng lượng trên người không hề ảnh hưởng đến hành động của hắn, hắn công theo Meryl vào phòng bếp, lấy một hộp sữa trong tủ lạnh, rót vào ly thủy tinh.

Sau đó lại công cô lên lầu, trở lại phòng Meryl, đặt sữa lên bàn, vỗ vỗ đôi chân đang quăn quanh eo mình: “Đi xuống uống sữa nào, ngày mai con còn phải đi học, ngủ sớm một chút.”

Meryl cắn răng: “Không đi học! Nếu Cecil không đồng ý, Meryl sẽ không xuống!” Cecil: “...”

Hai người đều không nhúc nhích, cuối cùng Cecil thỏa hiệp, ngồi xuống giường.

Hắn kéo Meryl qua, bắt đắc dĩ hỏi: “Cha không tốt với con sao? Tất cả đều chiều theo con, con muốn đi học, cha giúp con tìm trường học, con muốn học pháp thuật, cha mời một phù thủy mỗi định kỳ đến dạy con. Con nói cái gì cha đều đồng ý, có gì không hài lòng mà nhất quyết giải trừ quan hệ với cha?”

Meryl miễn cưỡng cười, bởi vì đối xử với cô quá tốt, nên cô mới càng tham lam...

Cecil 27 tuổi, cô 12,13 tuổi.

Cecil 127 tuổi, cô 12,13 tuổi.

Cecil 327 tuổi, cô vẫn 12,13 tuổi... Cuộc sống kiểu này thực không nuốt nổi.

Cô không dám kỳ vọng mình có thể không kiêu dè sa vào bể tình như Ôn Như Thị, ân ái hưởng thụ cuộc sống với người mình yêu. Cô không có trang bị thanh trừ tình cảm sau khi rời khỏi thế giới. Meryl hiểu, nếu cô không giữ được trái tim mình, điều gì sẽ đợi cô sau khi rời khỏi thế giới này.

Cô rất sợ hãi, nhiệm vụ này quá dài. Máy trăm ngàn năm sớm chiều làm bạn, có thể phá vỡ bức tường phòng bị như Vạn Lí Trường Thành của cô. Nếu lúc trước cô tiếp cận và lấy lòng Cecil chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ thì hiện tại, cô không thể lừa mình dối người được nữa.

Ba trăm năm nương tựa lẫn nhau, không phải 3 năm, cũng không phải 30 năm. Một người đàn ông ưu tú dốc hết tâm can đối xử tốt với mình như vậy, nói không rung động là nói dối.

Meryl từng viết thư cho Ôn Như Thị, hỏi cô, giả như người chấp hành thực sự ném trái tình yêu trong nhiệm vụ, cô sẽ làm thế nào.

Ôn Như Thị hồi âm rất nhanh, mở ra chỉ có một tờ giấy trắng.

Thật ra Meryl biết, vấn đề này không có đáp án. Nhưng, thời gian của cô và Cecil chỉ còn mấy trăm năm. Chẳng lẽ duy trì mối quan hệ cha con đến cùng?

Bỏ lỡ người nọ, cô lẽ cô sẽ không bao giờ gặp được người nào yêu cô như vậy, cũng được cô yêu như thế.

Meryl không trả lời hẳn, chỉ chậm rãi xoa hai má Cecil.

Dung nhan hần gần như không thay đổi so với ngày mới gặp, chỉ là nhiệt huyết khăng khải khi xưa hóa thành thâm trầm ôn trọng.

“Sao vậy?” Cecil ôn hòa giọng tay, đặt lên mu bàn tay tay cô.

Cô vươn tay ôm lấy cổ hần, đau thương vùi mặt vào ngực hần: “Em không muốn làm con gái anh. Cecil, anh không cảm giác được sao? Em thích anh, không phải tình cảm của con gái với cha, mà là niềm âu yếm mà một người phụ nữ dành cho người đàn ông mình yêu.”

Meryl có thể cảm giác được thân thể gần sát mình cứng lại, mãi lâu sau Cecil cũng không trả lời.

Không khí trở nên lúng túng, hai má Meryl dần dần đỏ lên, cô bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, hần sẽ không biết cô dốc bao nhiêu dũng khí mới nói được những lời này.

Cô chậm rãi thu tay lại, ngồi thẳng, miễn cưỡng cười: “Không sao, coi như con vừa nói đùa.” Cô bò vào trong chăn, kéo chăn che kín mặt, giọng nói nghẹn ngào: “Con muốn ngủ, ngủ ngon.”

Cecil ngồi bên giường không nhúc nhích. Thật lâu sau, cô cảm giác hần chậm rãi đứng dậy ra ngoài.

Cửa phòng khép lại, Meryl như bị tiếng động yếu ớt ấy đánh trúng trái tim. Cô kìm không được cuộn mình khóc. Hần thật sự không thích cô, hần chỉ coi cô là đứa trẻ, trái tim Meryl đau buốt.

Về sau, hai người đều không nhắc lại chuyện đêm đó.

Không có Ôn Như Thị, Angus, Elliott và Belinda, biệt thự trở nên trống vắng. Cecil đột nhiên bắt đầu đi sớm về muộn. Meryl cũng càng ngày càng im lặng.

Mãi đến một ngày, Meryl nhận được điện thoại từ Ceccil.

Cô ngoan ngoãn sắp xếp hành lý, xin nghỉ học một tháng. Cecil lái xe, hàng cây bên đường bị bỏ lại phía sau. Meryl không hỏi hần định đưa mình đi đâu, cũng không hỏi khi nào trở về thành Fog.

Tất cả dường như không quan trọng nữa. Cô lẳng lặng rũ mắt nhìn làn váy thêu hoa của mình.

Trần nhỏ dưới núi Kihamaro hoàn toàn thay đổi, đường đá mấy trăm năm trước biến thành đường cái rộng lớn, quán trọ nhỏ cô ở trước kia thay thế bằng một tòa nhà cao tầng. Nơi duy nhất không thay đổi là căn cứ của hiệp hội Hắc Phù Thủy.

Meryl im lặng theo chân Cecil tiếng vào gian phòng che kín rèm, bên trong có một phù thủy quen thuộc.

“Gloria?” Meryl kinh ngạc nhìn người mặc áo choàng đen: “Tại sao bà lại ở đây?”

Hiếm khi Gloria nở nụ cười, giọng nói vẫn khàn khàn như vậy: “Giúp cô lớn lên.”

Meryl cảm thấy đầu óc mờ mịt, cô theo bản năng nhìn sang Cecil đứng bên cạnh.

Cecil quay đầu, tránh ánh mắt cô: “Anh nghĩ, ừm,” mặt hần có chút ửng hồng, “Có lẽ chúng ta có thể thử, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là trông em không giống đứa bé.”

Meryl cong khóe miệng, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống.

Mọi sự sau đó giống như một giấc mơ. Nhờ sự giúp đỡ của một phù thủy vĩ đại như Gloria, đồng hồ sinh mệnh của Meryl dừng ở tuổi 25. Đó là độ tuổi như hoa như ngọc của người phụ nữ.

Cô kéo tay Cecil, nhìn hai người trong gương.

Cô cao tới vai Cecil, mái tóc dài tôn lên thân hình yếu đuối, không duyên có tăng thêm vài phần quyến rũ.

Tuy so với hình thể hung hãn của Cecil, thân hình Meryl vẫn vô cùng nhỏ xinh, nhưng ít nhất bây giờ cô có thể tự nói với mình: rất có phong vị chim nhỏ nép vào người!

Cô nhào vào ngực Cecil, vui mừng đến vừa khóc vừa cười: “Cecil, anh yêu em phải không?” Chắc chắn hấn ngại ngừng không chịu mở miệng, mới gạt cô làm nhiều như vậy. Hạnh tung của Gloria bất định, dù tìm được bà, muốn bà giúp đỡ cũng phải trả cái giá tương xứng.

“Khụ khụ” Cecil mất tự nhiên ho khan, “À, chuyện đó... Có lẽ.”

Hắn sao có thể không yêu cô, thời gian mấy trăm năm gắn kết hai người với nhau. Cecil chỉ chưa bao giờ nghĩ đến việc yêu cô bằng mối quan hệ nào khác ngoài cha con. Nếu đây là nguyện vọng của cô thì năm tháng dài dòng sau này, hắn có thể điều chỉnh tâm tính bản thân, thử thích ứng mối quan hệ mới.

Cecil vĩnh viễn không bao giờ quên, năm đó Meryl già yếu cô độc co rúc trong một góc hẻo lánh. Từ khoảnh khắc đó, hắn thề, cả đời này không bao giờ để cô chịu thiệt thòi.

Dù là cha con hay người yêu.

Người hắn yêu, vẫn luôn là Meryl.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.